

KANCIONÁL

čili

KNIHA DUCHOVNÍCH ZPĚVŮ

pro

kostelní i domácí pobožnost.

Díl II.

Podíl údů Svatojanského Dědictví na rok 1864.

V PRAZE. 1864.

Sklad v kněhkupectví Bedřicha Stýbla v Praze, též k dostání v kněhkupectví Eduarda Hölzla v Olomúci, Karla Virmikera v Brně, jakož i ve všech řádných kněhkupectvích.

Vítěz, kterak hyste opatrné chodili: ne jako nemoudří, ale jako moudří, vykupující čas, nebo dnové jsou zlí. Naplněni buďte Duchem Svatým, mluvte vespolek v žalmích, v chvalách a v písničkách duchovních, zpívající a plesající v srdcích svých Pánu, díky činíce vždycky ze všech věcí, ve jménu Pána našeho Ježíše Krista, Bohu a Otci.

K. Efez. 5.

Tisk a papír Karla Bellmanna v Praze.

Zpěvumilovným Čtenářům.

Důležitá to zajisté otázka: „Co počneme, abychom náboženskou zpěvavost lidu, jenž vůčihledě chábne, opět pozdvihli?“ Že toho zapotřebí, nebudeme dokazovati. Kdož neví, že nábožný zpěv i potěšuje i šlechtí mysl lidskou, zvelebuje chrámy, probuzuje svatý život v rodinách, napomáhá zdařilému vychovávání dítek, i dobré kázni čeledi, že krátí dlouhou chvíli večerů zimních, oslazuje život vesnický, sílí člověka v soužení, vyráží při práci polní a lesní, vymítá nečisté žerty a řeči z dílen a továren a nevinnou veselost v nich rozlévá! Neboť nábožná píseň jest vlastně zpívaná modlitba a že modlitba ke všemu dobrému prospívá, ví každý křesťan. K této potřebě prohlížejíce nejdůstojnější biskupové na církevním sněmu provincialním v Praze v roce 1860 shromáždění zvláštní pozornost svou věnovali i záležitosti zpěvu církevního. Tušíme, že se netoliko obyvatelům země naší, ale všem čtenářům knihy této zavděčíme, když uvedeme, co v ohledu tom ustanoveno. Klademe tudíž zde Vyňatek z provincialní synody Pražské od roku 1860 (část III. hlava IV.).

O zpěvu a hudbě posvátné.

Zpěvy posvátné v řeči mateřské složené k menším slavnostem a každodenní pobožnosti nejen dovolujeme, ale toužebně i přejeme, aby spojenou péčí pastýřů duchovních a ředitelů kůrů v lidu pěstovány byly. Neboť se to mocně myslí dotýká a city víry, lásky a litosti v hojně míře to vzbuzuje, když takřka jedněmi ústy a jedním srdcem celá osada prosby své vysílá vzhůru k trůnu milosti a milosrdenství Božího. Po příkladu předků ve zpěvu zbožných písní neunavených ať i náš věřící lid, co dědic jejich nábožné mysli, hned z mládí uvyká před mší sv. i po ní písně nábožné zpěvovati. Společná snaha a pilné cvičení ve školách zajisté získá zpěvu zbožné a vydatné síly, a nebude pak těžko zříditi sbory podobné těm, kteříž jindy pod názvem sborů literátských po celých Čechách rozšířeni byli.

Pastýřové duchovní budou míti o to

*

pěči, aby jen takové písně se zpívaly, kteréž-by i obsahem i nápěvem sloužily ku vzdělání; písně bludné, nejapné a které na světský nápěv upomínající mysl roztržitou činí, nebudtež zpívány. Mimo to dbejte také, aby písně byly podle úmyslu církve svaté přiměřeny slavnosti a oné části bohoslužby, která se právě koná. Kdykoli lid zpívá při mši svaté, budtež aspoň při celém kanonu zpívány písně na nejsv. oběť se vztahující.

Aby pak také byl důstatek posvátných písní, mají mimo hymny liturgické i takové písně opatrně ve sbírky býti sestaveny, jichž lid ode dávna užívá a kteréž i obsahem i nápěvem svým nad jiné se odporučují. Biskupové provincie

české společně se o to postarají, aby nejlepší písně obojího jazyka ve zvláštním kancionálu byly tiskem vydány.

Varhan a jiných nástrojů hudebných má se podle slov papeže Benedikta XIV. jen k tomu užiti, aby dodaly síly slovům písně, by smysl jejich vždy hloub a hlouběji vštěpoval se do srdcí posluchačů, a mysl věřících povzbuzena byla k rozjímání věcí duchovních, i roznícena láskou k Bohu.

Protož zvuk varhan nemá zpěvu dusiti, ani mysli urážeti; hra jejich budiž vážná, nápěv čistý a vzdálený všeho umělého fintění, důstojný té svaté oběti, která se na oltáři koná.

Než my jsme si nahodili vlastně tu otázku: „Cože počneme, aby náš lid opět naučil se zpěvům duchovním v té hojnosti, v které někdy předkové naši je zpívati uměli, a aby zavedl je do svých domů i zvykl si zpívati zbožně na svých cestách, při práci polní a v dílnách atd.? Na tuto otázku jsme již poněkud odpověděli na konci prvního dílu, ukázavše na sbory literátské, které nejvíce s to jsou, zpěv duchovní opět vzkřísiti a jím zbožnost, mravnost i veselí lidu vzdělávati. Jelikož jsme tam pouze jména těchto sborů podotkli a v širší líčení jejich zřízení se nepustili, nahazovali se ovšem u mnohých ty otázky: Kdože tito literáti byli? A pakliby se měly zase sbory podobné založiti, na jakýchby stanovách musely spočívati? Na ty a podobné otázky dává nám zevrubnou odpověď

Ustanovení diecesální synody Pražské od roku 1863 o sborech literátských.

Hlava XIII. str. 27.

Napomenutí sv. apoštola k Efeským (5, 19): aby „věřící mluvili vespolek v žalmích, v chvalách a v písničkách duchovních,“ nalézalo v této diecési i po celé zemi mysl velmi ochotnou, o čemž zvláště bratrstva pod jménem Literátův proslulá svědčí. Předkové naši chovali tak vroucí zbožnost, že chtěje zavoditi se sbory kněží u prozpěvování žalmů k oslavě Boží zvláštní sbory nekněží zřídili, aby tito svým hlasem ostatní věřící k chválení Boha povzbuzovali. První sbory takové povstaly v dobách, když

jedna víra spojovala veškeré obyvatelstvo vlasti naší, i rozšířily se brzy tak, že jich i v menších městech, ano i po vesnicích stávalo a že ani bludařství napotom v Čechách vzniklé nebylo s to je vyhladiti. Teprv ku konci 18. století byli sborové literátské tak jako ostatní nábožná bratrstva všecka násilně zrušeni a statky jich připsány jsou matici škol obecných. I nelze nám slovy dosti vyličiti smutné následky z potlačení sborů literátských poslé. Netoliko žc pěstování zpěvu nábožného vůbec zaniklo, i velebnost a

navštěvování veřejných služeb Božích, i domácí pobožnost spolu i spasitelné vychování mládeže, anobrž i veškerá mravní povaha rodin katolických velice utrpěly. Ano vypravuje se i to, že někteří lidé zpozorovavše, že se katolikům literátské k pěstění nábožného zpěvu určené sbory zakazují, anto se nekatolikům volnost uděluje, aby písně a žalmy vedle chuti sborů svých svobodně zpívali, právě proto k odpadlictví se pohnuli, a jiní zase, jsouce písním literátův uvyklí, raději víry katolické se odrekli, než aby navštěvovali staré své chrámy, v nichžto zpěvové od dětinství jim předrahé, byli jsou umlkli.

Cím bolněji nás takovýto nešťastný osud oněchno spolků dojmá: tím ochotněji toužíme, aby opět vzkříšeny byly, zvláště když za to máme, že jsou znamenitou pákou k zvelebení služeb Božích i k vzdělání pobožnosti a že právě nyní vhodný čas k obnovení jich.

Někteří sice sborové literátští znikli obecné té porážky, již všelici nábožní spolkové zašli; jsou to právě ti sborové, kteříž neměli žádného vlastního jmění aniž zevnější podoby bratrstva. Ti nyní buďtež obnoveni, doplněni a novým duchem nadchnuti, čehož zajisté bez veliké obtíže docíliti lze. Všeobecný ruch u pěstování zpěvu, jakýž se za našich dob projevuje, poskytne sám pastýřům duchovním příležitosti k povzbuzování zpěváků, aby své umění a svou snahu oslavováním Boha našeho zšlechtili a posvětili.

I Kancionál od dědictví Svatojanského vydaný dobře poslouží nově založeným sborům v krajinách českých, ježto může za laciný peníz zakoupen býti, anižby se musely písně s velikým nákladem, jakož bylo v minulých stoletích zapotřebí, opisovati.

Aby pak sborové literátští na pravém základě spočívali a každým dnem zdárněji vzrůstali v dům požehnaný, navrhuje zde pravidla a poskytujeme rady, jichž při obnovování starých a zařizování nových sborů šetřeno budiž.

1. Sborové tito tvoří a doplňují se z osadníků farních, tudíž musíme zárodek jejich hledati a připravovati již ve školách obecných. Nuže cvičtež, učitelové! školní mládež pilně ve zpěvu, k tomu zvláště směřujíce, aby žáčkové oněm hymnám a svatým zpěvům se při-

učili, jenž podlé obsahu kancionálu se buď při oběti mše sv. aneb při jiných bohoslužebných výkonech zpívají aneb k pěstění domácí pobožnosti určeny jsou; což aby se tak stalo, duchovní pastýřové bedlivě dohlížejtež. Aby pak výbor takovýchto zpěvů nezpůsobil žádné obtíže, opatříme vyňatek z kancionálu pro potřebu školní mládeže.

Důvěřujeme se také, že učitelové a ředitelové kůru začátečníky v zpěvu literátském cvičiti a zdokonalovati si nezlíží, jelikož chovají zajisté to přesvědčení, že povolání takovýchto spolků právě i s jejich snahami souhlasí, anot v tom záleží, aby Bůh byl hlasy zpívajících oslavován. A to jest právě, co ředitelové kůru jak skrze hlas lidský tak pomocí hudebních nástrojů docíliti se snaží.

2. Předůležité povolání literátův žádá, aby toliko katolíci, muži zbožní, dobré pověsti a mravův ušlechtilých do sboru byli přijati, kteřížby, jsouce sami vycvičení zpěváci neb aspoň základním pravidlům zpěvu rozumějící, mohli zvukem hlasu svého k pobožnosti povzbuzovati. Z počtu údův vymazán buď ten, kdož pro zločin neb pro přečin trestního zákona obžalován byv, za nevinného prohlášen není, jakož i ten, kdož odpadl od víry katolické. Taktéž vyloučen buď každý, kdož pro značné zanedbávání povinností spolkových napomínán a trestán byv, nenapravit se, aneb kdo rozpustilého života, ač častěji již pokárán jest, posud nezanechal. Farářové a představení chrámů, při nichž sborové literátští se zřídí, na zachovávání této stanov vybedlivý pozor mějte. Právě tím, že staří literáti takovéto kázně svědomitě dbali, udrželi se během několik století, i nabyli takové vážnosti u svých vrstevníků, že slovo „Literát“ bylo jménem čestným i za živa i po smrti.

3. Každý sbor literátský řídí se stanovami od biskupa stvrzenými; stanov ty buďtež biskupovi k potvrzení předloženy i v tom pádu, když pro jiný sbor tytéž stanov již byly jsou potvrzeny. Mimo to musí každý sbor i od světské vlády býti potvrzen a sicc k tomu účelu, aby se mohlo jednotlivým údům právní povinnosti ukládati, jakož i aby sbor sám byl považován za oprávněný spolek a konečné, aby se pod záminkou pěstování

vání zpěvu nic takového nedálo, cožby zákonu bylo na přič.

4. Správa sboru přísluší výboru čili představeným, kteřížto podle rozličných povinností svých, také rozličnými jmény vyznačeni jsou. Sbor volí všecky své představené ze středu svého a sice způsobem v stanovách naznačeném a podle počtu hlasů, jakéhož pravidla o platné volbě vyžadují. Předkové naši, jsouce mnoholetou zkušeností vycvičení, uvedli v obyčej, že každý sbor měl svého starostu (senior), pak zástupce starosty (subsenior), dále ředitele kůru (magister chori), dozorce (censor) a pokladníka. Těmto představeným bývali ku pomoci přidáni ještě někteří jiní údové, jsouce od celého sboru zvoleni co náhradníci představených, aby je v řízení sboru zvláště podporovali; také i tito k výboru náleželi. Starosta spravoval veškeren sbor, dorozuměv se s místním farářem určil pokaždé den schůzky výboru neb i celého sboru. Ti, kdož žádali, aby do sboru přijati byli, museli se u ředitele kůru podrobiti zkoušce ze zpěvu, co do jich umění i do způsobnosti hlasu, načež starosta učinil výboru celému návrh, aby přijati byli. Nové údy zapisoval starosta do matriky spolkové. On také oznamoval úsudek výboru těm údům, kteříž měli pokárání, trestání neb i z cela z počtu údův vymazání býti. — Ředitel kůru určil pokaždé, coby se podle požadavků roku církevního a při obřadech posvátných přiměřeně zpívati mělo; on řídil veškeren kůr zpěváků; on vyučoval ty, kdož nebyli dosti ve zpěvu vycvičení; on odbýval se zpěváky předběžné zkoušky o těch písních, které měly těžší nápěvy, a vůbec o vše se staral, co kůru se týkalo. Dozorce přihlížel k tomu, aby se zevnější pořádek v kůru zachovával; aby každý literát místo, jež mu vykázano bylo, zaujímal; aby všickni v ty dny, kdež ve zpěvu se měli zúčastniti, skutečně se dostavili, aby konečně kancionál a jiné potřeby kůru zakoupeny a zachovány byly. Pokladník spravoval jmění spolkové, vybíral platy sboru patřící, zapravoval potřebná vydání, vedl účty a je sboru ku zkoušení předkládal.

Stanovy určují, jak dlouho představenstvo v úřadě svém má ponecháno býti. Žádoucí věci to ovšem, aby aspoň

ředitel kůru a náhradníci jeho na delší čas zvoleni byli.

5. O důležitých záležitostech spolkových buď pojednáno ve schůzích výborových, jež se nejméně vždy po třech měsících odbývají. Při těchto schůzích děj se i přijímání nových spoluúďův; tamtéž buďtež hádky mezi literáty vzniklé narovnány, tam i o žalobách proti údům došlých pojednáno, pakli nevyžadují spěšnějšího na ravení; neboť v tom případě jakož i za jinými nutnými příčinami lze svolati schůzi mimořádnou. — Každoročně odbývej se valná schůze celého sboru, ku kteréž všickni údové pozváni buďtež. V této schůzi buďtež po stanovách neb dle nahodilé potřeby zvoleni představení sboru, zkoušeny buďte celoroční účty, nepořádky vzniklé buďtež přerušeny, a návrhy, co a jak by se v stanovách lépe vyložiti neb změniti mělo, předloženy buďtež.

6. Literáti mají se pokaždé v neděli a ve svátek, v adventě pak i všedního dne v určitou hodinu dostaviti v kůru jim vykázaném neb na jiném od faráře jim určeném místě, aby písněmi oslavovali nejsvětější oběť mše svaté, jakož i odpolední služby Boží, ano oni mají i po službách Božích ještě zpívati a když ostatní lid se již rozchází, mají sami u zbožném dikůčinění v chrámě potrvati. Rovněž mají se účastniti při průvodech s nejsvětější Svátostí, v křížových dnech a na sv. Marka, o Hromnicích, o neděli květné a v jiné dny, kdykoli slavný průvod při farním chrámu se koná; takéž vystřídejte se při čtyřicetihodinném uctění nejsvětější Svátosti a pokud počet spoluúďů to připouští, buďtež rozděleni na třídy, aby se zvelebování Páně slavněji diti mohlo; konečně provázejte spoluúdy zemřelé ku hrobu, buďtež přítomni i mši svaté, kteráž se za jich duše koná a zpívejte, pokudž toho povaha svatých obřadů připouští, přiměřené písně.

V stanovách budiž opatřen řád, jakýmže se tyto povinnosti konati mají na ten způsob, aby pokaždé valná schůze spolku sama určila, na kolikeré oddily zmahající se počet úďů roztríděn býti i v jakém pořádku každý oddíl téhož sboru při službách Božích zúčastniti se má. — Jest co přáti, aby i všedního dne, obzvláště v postě a kdykoli duchovní pastýř mši svatou za osadu obě-

tuje, a ačby snad varhany zpěv lidu řídily, aspoň někteří literáti k zpívání odesláni byli. Rovněž by prospělo, kdyby literáti i jiné pobožnosti, které mimo bohoslužebné obřady se konají a při nichž se lid rád zúčastňuje, řídili, při tom písně nepřihodné, jakož i nápěvy nedůstojné poznenáhla odstraňující. Budiž to snahou literátů vůbec, aby písně nápěvy světského aneb jakkoli závadné vymitěny a místo nich písně v kancionálu obsažené v život uvedeny byly.

Každý literát má se, kdykoli naň řada dojde, osobně v kůru dostaviti; jeli to z důležitých příčin nemožno, pošli některého schopného úda spolku, na němž není řada, aneb oznam dozorcí příčinu, za kterou dostaviti se ti nelze. Kdo však bez příčiny důležité kůr zamešká, ztrácí požitky, jichž snad údové přítomní za podíl brávají a podle stanov má buď pokárán neb na penězích pokutován býti, kteréž matici spolkové připadnou. Kdyby začasť povinností svých zanedbával, z počtu spoluúdu vymazán budiž.

Jelikož literáti zbožností svou a dobrým příkladem i sami sobě i jiným mají ku prospěchu sloužiti, zajisté slušno jest, aby častěji k sv. zpovědi a ku stolu Páně přistupovali. Mimo to vyvoltež si některého ze Svatých Božích za ochránce sboru, a výroční památku jeho co možná nejslavněji konejte.

7. Sboru literátův jest i časného jmění zapotřebí, aby sobě všecko náčiní kůrové opatřiti a jiná nevyhnutelná vydání zapraviti mohl.

Matice sboru skládá se z darův od dobrodinců aneb za živa poskytnutých aneb v závěti čili v poslední vůli sboru odkázaných, a z příspěvků, jež údové sboru sami odvádějí. Každý nový spoluúd složíž při zápisu svém jistou stanovami vyměřenou peněžitou část, čili příjemné a mimo to každý úd platíž příspěvek, jež buď celoročně neb čtvrtletně sbor vybírá. Od tohoto příspěvku osvobozen buď ředitel kůru a pomocníci jeho, ano stačili spolkové jmění, může se oběma spíše jakási peněžita odměna přiřknouti; rovněž i ostatním představeným sboru udělena budiž ze společné matice odměna za práci jejich, a konečně buďte vyměřeny požitky, jimiž údové přítomní při některých posvátných

výkonech mají vesměs podělení býti. Každý sbor literátský ve stanovách svých učíň opatření, k jakémuby účeli jmění spolkové se vynaložiti mělo v tom pádu, že by sbor měl zrušen býti neb že by se sám rozešel.

8. Podlé obyčejce praotecův našich mohou se mimo údy řádné a ku zpěvu zavázané i mimořádní údové do sboru literátův přijímati, kteříž pak slují údové pod smrtelnou (sodales mortis causa). Údy takovými mohou se státi všickni křesťané obojího pohlaví; avšak těm údům nepřináleží ani povinnost ani právo zpívati na literátním kůru, aniž přijíti do valné schůze, aniž jakých jiných výhod požívají leč tu, že literáti kůru povinni jsou zúčastniti se při pohřbu jejich a při zádušní mši svaté, i že tímtež řádem zevnějším mají pochováni býti, jako údové spolku řádní. Jakož pak mezi řádné, tak i mezi mimořádné údy pod smrtelnou buďtež toliko lidé bezúhonného života a dobré pověsti přijati: pakliby někdo z nich dopustil se takového přečinu, pro nějž řádní literáti vyloučení býti mají, budiž i mimořádní úd ztrátou práva nabytého potrestán. I údové mimořádní zapravují peníz zápisní čili příjemné a příspěvek roční neb čtvrtletní; příjemné i příspěvek jest pak rozdílný podlé toho, v jakém stáří úd pod smrtelnou přistupuje a k jakým závazkům pro pád jeho smrti sbor se uvoluje.

Stanovami budiž do podrobná vyměřeno, jak velké příspěvky sbor vybíráti a jakým řádem zemřelé údy pochovávatí má. Z příspěvků těch buď i náčiní pohřební, když toho třeba, opraveno neb znovu pořízeno, a co po zaplacení jiných potřeb zbývá, každoročně mezi literáty rozděleno budiž.

9. Sbory literátské, kteréž nově budou zřízeny, při prozpěvování písní a žalmů mají jediné Kancionálu pro diecési vydaného upotřebiti; jiných písní jen téhdáž smějí užívati, když na žádost místního faráře i slovo i nápěv biskupského schválení dosáhly. Sborům, kteří z dob minulých pozůstali a starobylými pro katolíky složenými kancionály opatřeni jsou, povolujeme, aby těchto zpěvníků i déle užívati směli a však pod tou výhradou: pakliže nyní ještě jiné posvátné zpěvy dle svých povinností za-

potřebi mají, kteréžto v oněchno starých zahrnutý nejsou, je od jinud nepřibírali, leč z Kancionálu pro diecési vydaného. Ostatně zachovávejtež totéž pravidlo z ohledu pozdnějších ještě zpěvů, jenžby se zaváděti chtělo, jakéž i spolkům nově zřízeným platí.

10. Farář má dohlídku na sbor literátův jak starých tak nových; on se stará o to, by sbor dostal povinnosti své, kteráž vyžaduje, aby Boha zbožným zpěvem chválil, oslavu služeb Božích všemožně zvyšoval a vše dle předpisů obřadních od Církve svatě nařizených činil; farář přihlíží k tomu, aby sbor literátský stanov svých pilně šetřil, jmění spolkové zachoval a k předepsaným účelům obracel, jakož aby spory snad někdy vzniklé přátelsky byly narovnány, anižby se věc na úřady světské vznésti musela. Starosta sboru sdělí představenému kostela seznam všech údův řádných i mimořádných; jména těch, kteří do sboru přijati býti žádají, jemu sdělí prvé než

je schůzi výboru předloží, a když přijati jsou, jemu oznámí, jakož i ty, kteří sami vystoupili aneb propuštěni byli; konečně k valné schůzi jakož i k schůzím výboru jej pozve a s ním se dorozuměv den schůze ustanoví. Duchovnímu správci kostela přísluší právo v každé schůzi o předmětech předložených mluvit, ku správě jmění dohlížeti a účty zkoušeti a schváliti. Pakliby za dobré uznal, aby některé stanovy byly změněny neb vypuštěny, má tu věc biskupu svému předložiti k náležitému opatření. Tu kde toho třeba, zastupuje faráře kaplan; jeli více kaplanův, může farář kteréhokoli z nich za zástupce svého ustanoviti.

Biskupovi pak přísluší, aby církevní sbor literátský i co do věci duchovních i co do jmění spolkového visitoval; pakliby nepořádky ve sboru vznikly, může opravu veškerého sboru učiniti, aneb pakliby oprava neprospívala, i sbor dokonce zrušiti.

Sdělivše zde ustanovení diecesalní synody Pražské o tomto důležitém předmětu, pozůstavujeme věc zralému uvážení čtenářů svých, jsouce přesvědčeni, že ústavu, jehož se co nejochotněji chopili předkové naši k vzdělání svému i jiných a od něhož jen s bolestí upuštili za násilím doby nepříznivé, zajisté spravedlivě ocení i potomci a uchopí se ho též s chvalitebnou horlivostí.

Zde pak vzhledem na tuto knihu pouze jen ještě připomeneme, že vedlé pramenů, jichž jsme uvedli v prvním dílu, sluší nám také vděčně připomenouti: Kancionálu od Pohořelého, pak příspěvků Vinařického a Soukopa. Kde nám prameny nedostačovaly, přičinili jsme z díla svého.

Jest tomu letos právě sto let, co Svatováclavský kancionál, jenž tomuto dílu položen byl za základ, posledníkráte vydán jest. Dejž Bůh, aby dílo naše podobně blahotinně působilo, jako onano kniha, a jelikož jest sepsáno v době přechodu a tudíž také znak aneb nedokonalosti takové doby na čele nese, přejeme, aby jednou nalezlo též oprávněnce a zdokonalitele svého.

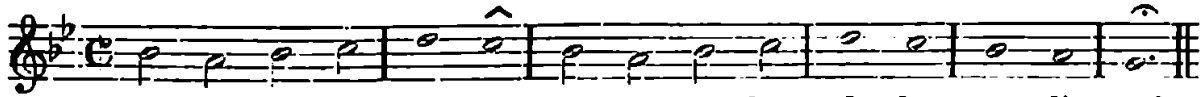
V Praze, na den sv. Josefa 1864.

Vinc. Bradáč.

PÍSNĚ O PÁNU JEŽÍŠI.

1. Je - ží - ši, Pa - ne můj! choi bý - ti věč - ně Tvůj,

od - pust mi mé vi - ny, ka - jí - cí - ho slu - hu u - li - tuj.

2. Má láska jediná!
ach, já ta příčina,
že zde strastí došlo
tělo Tvé i duše nevinná.

3. Kdo boly vypíše
drahého Ježíše,
když se vtělil a k nám
s nebe sstoupil do zemské říše!

4. Jak volal pečlivě,
jak hledal dychtivě
ovéčky zbloudilé,
a jak za ně prosil tesklivě!

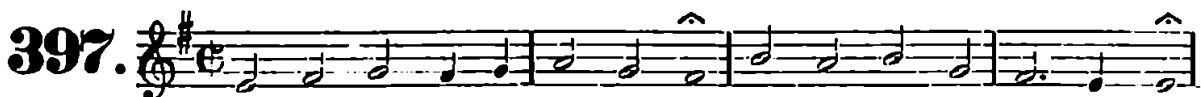
5. I snal s nich těžký hřích,
a na ramenou svých
nesl hříchu trest — kříž,
při tom snáše potupu a smích.

6. Na kříži krvácel,
tam hřích náš vyplácel,
duše koupené tak
Otcí ve svých ranách navracel.

7. Vší lásky prameňe!
vlej city plamenné
z těch ran těla svého
v moje srdce chladné, kamenné.

8. Ať hříchu odolá,
ať touhou plápolá
po Tobě vždy vroucně,
a se k Tobě vznáší ze zdola.

9. Až vyprší nám čas,
až k soudu pozveš nás:
duše naše, Kriste!
smej a skrej v svých ranách a je spas.

1. Pa - ne! já Te - be mi - lu - ji, sr - deč - ně Tě mi - lu - ji.

Ko - lik jest na ze - mi tvo - rů, ko - lik hvězd v ne - beském dvo - ru,

to - lik úst si pře - ji mí - ti, a - by z všech Ti mo - hlo zní - ti:

Pa - ne! já Te - be mi - lu - ji, sr - deč - ně Tě mi - lu - ji!

2. Slunce, jenž na nebi svítí,
hvězdy, jenž se v noci třpytí,
červánků i duhy krása,
to vše nechat se mnou hlásá:
Pane! já Tebe miluji atd.

3. Co obývá zemi naši
a co v povětří se vznáší,
zpívej, co ve vodách plove,
zpívej vše, co tvorem slove:
Pane! já Tebe miluji atd.

4. Květy, klasy, stromy v lesích
šeptejte a šumte v plesích,
ať hlas údolí probhá,
k horám, k nebesům se zdvihá:
Pane! já Tebe miluji atd.

5. Všecky mého ducha smysly
nic jiného ať nemyslí
v žádné věku mého době
leč jen, by svědčily Tobě:
Pane! já Tebe miluji atd.

6. Každý oud v mém křehkém těle,
srdce mého vzdechy vřelé,
buďtež lásky poslíčkové,
hlásající jazykové:
Pane! já Tebe miluji atd.

7. Kamkoli se obracuji,
cokoli si rozvažuji,
v každé práci, v každém místě
řekni ty má duše jistě:
Pane! já Tebe miluji atd.

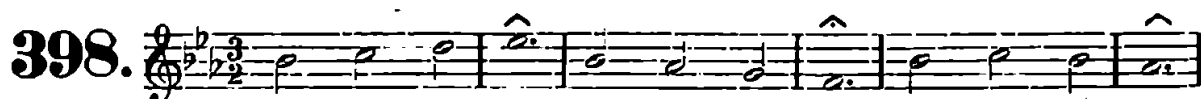
8. Nepřeji si nic jiného,
nežli Tebe, Boha svého,
milovati do skonání,
prozpěvovat bez přestání:
Pane! já Tebe miluji atd.

9. Žádná slast a žádná tíže
od Tebe mne neodvíže,
láska moje nepomine,
nikdy vzdech ten nevyhyne:
Pane! já Tebe miluji atd.

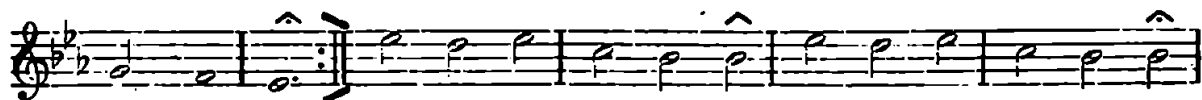
10. Odstup světe s lichým mamem,
s rozkoší a smyslů klamem;
tráva je tvůj lesk a sláva;
Bůh jen stálou bláhu dává:
Pane! já Tebe miluji atd.

11. Ať živlové světa v zmatku
hrozí mně, i mému statku,
ať mne zbaví bouře vesla,
toho přidržím se hesla:
Pane! já Tebe miluji atd.

12. Byť i jazyk můj oněměl,
byť bych síly k vzdechům neměl,
budu v srdci volat k Tobě
v životě, i v smrti době:
Pane! já Tebe miluji atd.

1. Mi - lu - ji Tě, ve - le - bím Tě, můj pře - mi - lý
Tě sr - deč - ně, čas - ně, věč - ně, chci mi - lo - va -

Je - ží - ší, Když Tě mám, všecko mám, vším světem po - hrdám;
ti vždycky.

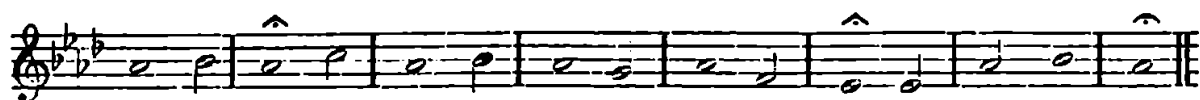
Tys mně vzác - něj - ší, Tys nej - mi - lej - ší.

2. Jiným přejí, ať což chtějí,
mají z světských marností:
nezávidím, když je vidím
v dobrém a dlouhém štěstí.
Pro sebe od Tebe
žádám Bože s nebe:
ať Tvou milost mám
a ji zachovám.

3. Ze všech věcí nic mít nechci,
krom Tvé svaté milosti,
pak-li tu mám, již všechno mám
v času i na věčnosti.
Račíš mi dáti ji,
ať Tě vždy miluji,
časné i věčně,
nejvejš srdečně.

1. Je - ží - ší Kri - ste nej - vyš - ší! my stvoře - ní Tvé

nej - niž - ší, žá - dá - me ve své ouzko - sti Tvé mi - lo - sti.

2. Ježíši Kriste, Bože náš!
Ty naše nedostatky znáš:
chraň nás od všaké mrzkosti
svou milostí.

3. Ježíši, Ty jsi vůdcem nám,
cos kázal, to jsi konal sám:
dej, s vši to činit pilností
z Tvé milosti!

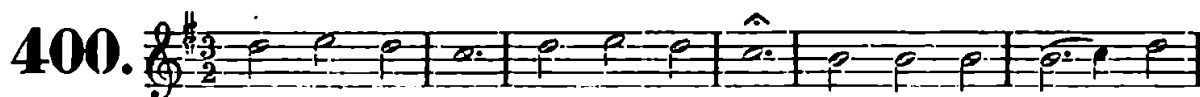
4. Ježíši, vždy jsi vůli svou
sjednotil s vůlí Otcovou:
dej nám ji konat s věrností
z Tvé milosti!

5. Ježíši, když jsi odjít chtěl,
vše nám jsi dal, co jen jsi měl,
svou krev, i tělo v Svátosti
z své milosti!

6. Ježíši, trpěls hanění
a muky do usmrčení:
uč v kříži trpělivostí
z své milosti!

7. Ježíši, to Tvé mučení
ať v nás nepřijde k zmaření:
dej duchu dary moudrosti
z své milosti!

8. Ježíši, dokud plyne čas,
vždy k sobě zvi a volej nás,
ať dojdeme v nebi radosti
z Tvé milosti!

1. Nic sladší - ho, lí - běj - ší - ho ne - ní nad lá - sku

Je - ží - še; věr - ná du - še, mi - luj Pá - na Je - ží - še!

2. Nic kraššího, milejšího
není nad krásu Ježíše;
věrná duše, miluj Pána Ježíše!

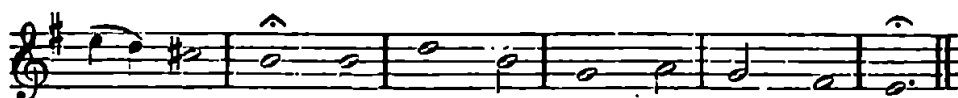
3. Nic dražšího, stkvostnějšího
není nad milost Ježíše;
věrná duše, miluj Pána Ježíše!

4. Nic vyššího, slavnějšího
není nad slávu Ježíše;
věrná duše, miluj Pána Ježíše!

5. Nic čistšího, světejšího
není nad svatost Ježíše;
věrná duše, miluj Pána Ježíše!

1. To - bě, ó Kri - ste Je - ží - ši, Jenž jsi náš pa - stýř

nej - vyš - ší, po - rou - čí - me svo - ji du - ši!

2. Přišlat nebezpečná léta,
lichá nastává osvěta,
lež vládne a žádost světa.

3. Dej znáti nám přímou cestu,
jížto církev, svou nevěstu,
uvésti chceš k svému městu.

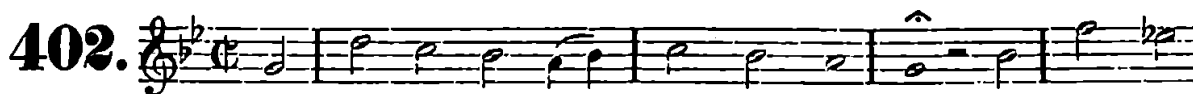
4. Dej poznat nám naše viny,
ať oblečem život jiný,
jak na Boží sluší syny.

5. Dárce štědrý a bohatý,
rač nám slz potoky dáti,
ať hojně můžem se káti!

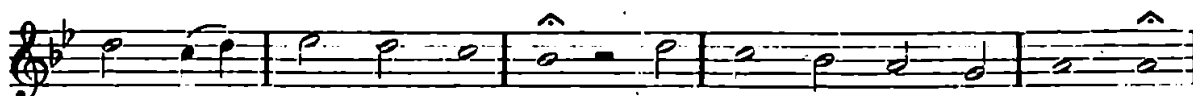
6. Lásky šíp nám v srdce vbodni,
vlej milosti oheň plodný,
ať se stanem Tebe hodni.

7. Ať se zkrátí chtíče těla,
ať jen Tobě vždy a z cela
bije naše srdce vřelá.

8. Až dobijí jednou v hrobě,
pak, Pane! vem duši k sobě,
ať spočívá věčně v Tobě.

1. Přiď, ó můj Je - ží - ši pře - slad - ký, přiď do mé -

ho srd - ce za - hrádky! přiď, za - hradní - ku raj - ský;

přiď, ó cí - li mé lá - sky!

2. Přiď a naprav, co pokaženo,
obnov, co hříchem je zpuštěno.
Vypleň hříchů zrostliny,
jedovaté byliny.

3. Vsaď místo těchto kvítky rajské:
lilium čistoty panenské,
rozmarny pobožnosti,
fialu pokornosti.

4. Jak se ukážeš, mé sluncčko,
hned okřívá všecko kvítečko,
rozvinou se růžičky,
rozkvetou sazeničky.

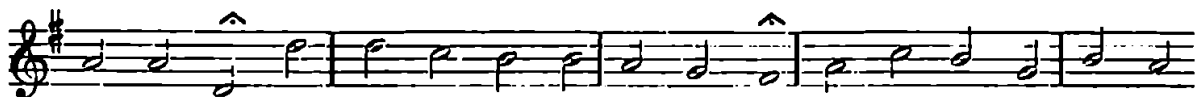
5. Co zasychá horkem chlipnosti,
co hnilo vláhou nestřídmosti,
co bouří hněvu vadne,
již vydá květy vlnadné.

6. Přijď, ó přijď, Ježíši přesladký,
přijď do mého srdce zahrádky,
přijď, zahradníku rajský,
přijď, ó cti mé lásky!

(Dle sv. Bonaventury.)

1. Ó Je - ží - ši můj nej - draž - ší, ži - vo - ta mé -

ho zdroji, rač ra - nit lá - skou nej - blaž - ší ú - tro - bu du - še mo -

jí. Ať lač - ní po Tvé la - ho - dě, ať vo - lá Tě a žíz - ní, ať

v ště - stí, ať i v ne - ho - dě vždy prahne po Tvé příz - ni.

2. Jenž dáváš sladkou útěchu,
andělů rajský chlebe!
ó nedej duši oddechu,
až dojde jednou Tebe.
Ať hledá Tě do umdlení,
ať v Tobě se pohrouží,
a po Tvém stálém spojení
vždy dychtí jen a touží.

3. Ó popřej, studně moudrosti
a věčného světla,
by touha po Tvé milosti
mou duši povždy hnětla!
Ať s Tebou se jen obírá,
po Tobě vzdychá stále,
ať myslí, jedná, umírá
jen k Tvé cti a k Tvé chvále.

4. Buď duši skladem pokladů,
buď spásou, bláhou, slastí,
zjednej jí láskou náhradu
za všechny v světě strasti;
ať v Tobě vezdy dochází
pokoje, rady, síly,
ať v Tobě život nachází
a bezpečně jde k cti.

5. Obejmi lásky ramenem,
obejmi duši, Kriste!
Tvé rány buďtež pramenem
rozkoše její čisté;
ať tráví se a plamená,
dokud to srdce bije,
ať jednou s Tebou sloučená
slast věčnou z Tebe pije!

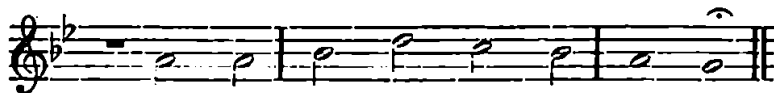
(Jesu dulcis memoria. *)

1. Slad-ká pa - měť Je - zu Kri-sta, v ní se

cho-vá roz-koš ji - stá; pří - tomnost však Je - ho či - stá

slast všech sla - stí du - ši chy-stá.

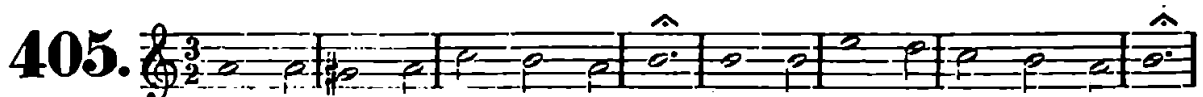
2. Není žádná píseň sladší,
neslyší nic ucho radši,
není myslí věci sladší,
jedin Ježíš duši stačí.

3. Jezu, naděje kajícím,
těcho **) k Tobě putujícím,
jak jsi milý hledajícím,
ale co nacházejícím!

4. Žádný jazyk člověkový,
písmo žádné nevypoví,
jediné kdo zkusil to ví,
co je láska k Ježíšovi.

5. Ty, Jenž sám se za mzdu dává,
nech duch v Tobě slast hledává,
necht i naše, Jezu, sláva
po vše věky v Tobě stává!

(Jesu rex admirabilis.)

1. Je - ží - ši po-div-ný králi, Jenž jsi vítěz v slá-vě stá-lý,

hod-ný, by-chom pro Tě plá-li, slast Tvou ni-kdo ne - vy-chválí.

2. Když k nám v srdce ráčš vjíti,
tu nám pravda věčná svítí,
světa zmar se pryč ocítí,
láska v srdci se roznítí.

3. Jezu, věrných srdcí vlasti,
zdroji světla, blaho v strasti!
kdož jen pojal Tebe z části,
slast mu jsi nad všechny slasti.

4. Každý, poznaje Ježíše,
necht se srdcem Mu zapíše,
nechat láskou Jeho dýše,
a vždy zahořuje výše.

5. Slav Tě hlas náš v každé době,
mrav náš podobej se Tobě,
naš duch zamiluj se Tobě
nyní, i až budem v hrobě.

*) Píseň tato a následujících pět původně složeny jsou latíně od sv. Bernarda. **) útěcha.

(Jesu decus angelorum.)

406.
1. Je - zu, an - dě - lů jsi krá - sa, u - chu pí -

seň lí - bo - hla - sá, ú - stům me - du pl - ná řa - sa,

srd - ci jsi po - div - ná spá - sa.

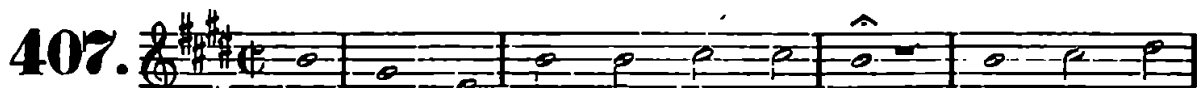
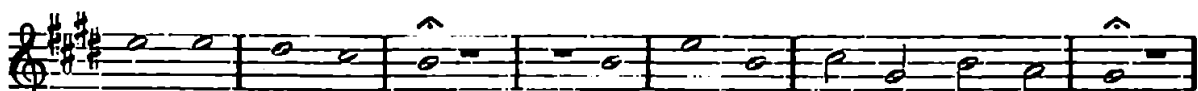
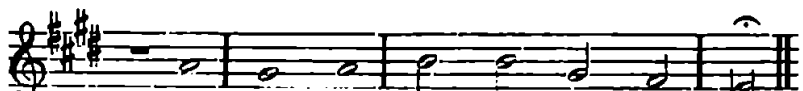
2. Kdo Tě jí, ten lační v mále,
kdo Tě pije, žízni stále,
ničeho nežádá dále,
než Ježíše, svého krále.

3. Pro Tě, pro svého ženicha,
Jezu! duše pořád vzdychá,
pro Tě slza nevysychá,
pro Tě hlas můj neutichá.

4. Ostaň pořád s námi, Pane!
ať nám světlo Tvé vždy plane,
tma ať při nás neostane,
ale slast Tvá věčně vane.

5. Jezu, květe Panny pravý,
slasti naší ohni žhavý,
lid Tvůj, Pane přelaskavý,
věčně věkův Tebe slaví!

(O Jesu mi dulcissime.)

407.
1. Ó můj Je - ží - ši nej - draž - ší, na - dě - je

du - še nej - blaž - ší, Tě v plá - či hledám je - di - ně,

Tě vo - lám v srd - ce hlu - bi - ně.

2. Necht meškám v světě kdekoli,
ta touha vždy mne zabolí,
což zplesám, až Tě uhlídám,
což ucítím, až ulbám!

3. Z objetí Tvého pošlý cit —
tu sladkost nelze vyslovit,
ó blahé s Kristem spojení!
přiď v krátkém již okamžení.

4. Již vidím, co jsem hledával,
objímám, co vždy žádal,
již hořím láskou k Kristu jen
a chřadnu citem oplen.

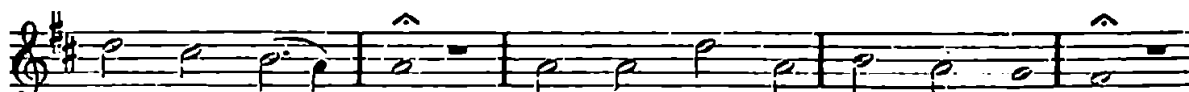
5. Nezasne cit té milosti
při takovéto vroucnosti,
nechladne, nemůž zchladnouti,
spíš musí zrůst a zplanouti.

6. Tať láska stále hořívá,
a divnou sladkost plodívá,
a chutná zvláštní lahodou,
přeplyvá slastí ourodou.

7. Tať láska plyne s výsosti,
a vryta je v mé vnitřnosti,
a mysl celou proniká,
tak duši blaho odmyká.

8. Ó což to zápal blahostný,
ó což to pocit radostný,
ó sladkosladká rozkoši:
vždy pláti láskou k Ježíši!

(Rex virtutum, rex gloriae.)

408.
1. Krá-li moc-ný, krá-li slav-ný, ne-smírně ví-

tě - zo - slav - ný, Je - zu, dár-ce věč-né sla - sti,

o - zdo - bo ne - be - ské vla - sti!

2. Jenž jsi smilování pramen,
světla nebeského plamen,
zaplaš mraky vši žalosti,
blaž nás slávy své jasností.

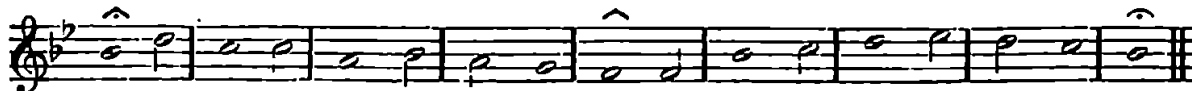
4. Ty jsi vládařem a Pánem,
vládneš v míru nevidaném,
po němž duše moje prahne,
vnitřní touha ji tam táhne.

3. Sbory nebes k Tvoji chvále
žalmy pějí neustále,
an svět, Jezu! oblažuješ
a nás s Bohem usmíruješ.

5. Ježíš k Otci v nebe vstoupil,
nebes království nastoupil,
srdce moje ode mne šlo,
za Ježíšem spolu přešlo.

6. Oslavujme Ho chválami,
zpěvy, sliby, modlitbami,
aby nás povolal v nebe,
dal nám plesat vedlé sebe.

(Jesu flos matris virginis.)

409.
1. Ó květe Panny Je - ží - ši, Ty lá - sko na - še nejvyš-

ší, buď Tobě dá - na Božská čest a krá - lov - ství, jenž věč - né jest.

2. O přijdiž, králi na nebi,
Ty Otče všaké veleby,
Ty dávno, dávno žádoucí
přiď v mysl v záři planoucí.

3. Ty nad slunce jsi jasnější
a nad balsam voňavější,
Ty sladší jsi všech sladkostí
a stkvostnější všech stkvostností.

4. Což blažno Tebe zakusit,
Tvůj vonný zápach okusit;
když v Tě se duše pohrouží:
již milovat nic netouží.

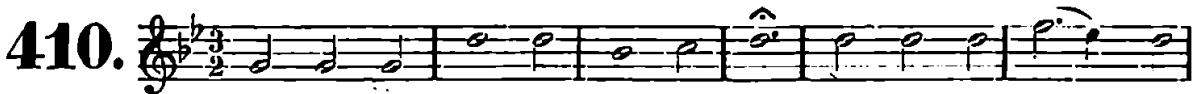
5. Tys duše mojí kochání,
Tys všeho vrch milování,
Tys chloubou moje jediná,
Tys světa spásy příčina.

6. Ó vrať se v nebe, do stánku,
bys vládnul s Otcem, kochanku!*)
Tys potřel vraha vítězně,
teď užívej mzdy líbezné.

7. Kam jdeš, za Tebou kráčím již,
Ty se mi jistě neztratíš,
Ty jsi mé srdce sebou vzal,
Jenž jsi se chloubou lidstva stal.

8. Vstříc pojdte s nebes prostory,
otevřte Jemu závěry,
a pějte, sbory! v nadšení:
„Zavítej, králi vznešený!” —

(Vzdechy sv. Ignáce.)

1. Mi - lu - ji, Bo - že! Te - be jen, jsa lá - skou Tvo - jí

o - bla - žen, Tvé vů - li o - bě - tu - ji svou, za - pí - rám

se, jdu za Te - bou.

2. Chci, dokavad jsem v těle živ,
jen slávy Tvé být pamětliv;
ať plápolá jen Tobě hrud,
jen Ty mé touhy cílem buď.

3. Co Ty chceš, jak bych neměl
chtít?
chci k rozkazům Tvým stále zřít,
dar každý, jenž mi Tebou dán,
buď Tobě zase věnován.

4. Ó přijmi jej, Tys dal jej sám,
a vnukni, co s ním činit mám;
mne řiď, jak uznáváš a chceš,
vímt, Otče! že mne miluješ.

5. Kéž té bys milosti mně dal,
bych nade vše Tě miloval,
kdykoli bdím, kdykoli spím!
to dáš-li, všechno bude mým.

*) miláčku.

411.
1. Je - ží - ši krá-li na ne - bi, ví - tě - zi vel-ké

ve - le - by, Tys je - di - ný mé tou-hy cíl, můj ráj, mé

dě - dic - tví, můj díl.

2. Když navštívuješ srdce mé,
hned svítí mu zář pravdy Tvé,
v své marnosti jeví se zem,
vnitř láska hoří plamenem.

3. Sklad lahodnosti nejvyšší
jest láska Tvá, ó Ježíši;
i sladší jest Tvé lásky proud,
než slovy možno dosáhnout.

4. O lásce té Tvůj svědčí kříž,
Tvá krev a muk Tvých hrozná tíž;
tím obstarals nám spasení
a na tvář Boží patření.

5. Tys laskavý náš prostředník;
i kdo by nepěl Tobě dík?

Ty, srdce mé! se k lásce vzbud,
za lásku láska dána buď.

6. Dej, Jezu plný ochoty!
Tvé okusit mně dobroty,
mne navštív sám, buď hostem mým,
ať slávu Tvoji uvidím.

7. Po Tobě toužím tisíckrát,
kdy v srdce mé se budeš brát?
Kdy budu já Tvůj blahý chrám?
Kdy nasytíš mne sebou sám?

8. Přijď, králi, přijď, má lahodo,
přijď, věčné spásy vévodo,
zastkvěj se jasně v mysli mé,
ó zboží často čekané! —

412.
1. Je-ží-ši, Ty moje lá-sko, po To-bě, má sladká částko,

tou-ží a dy - chti-vě kví - lí má du - še co po svém cí - li.

2. Slyš její žalostné hlasy,
hříchem je zbavena krásy,
v hoři se k nohám Tvým vine
s bází, že věčně snad zhyne.

3. Pohlédni k její bolesti!
lze jí strast její snést,
pakliže z lásky své čisté
nepošleš pomoci jisté.

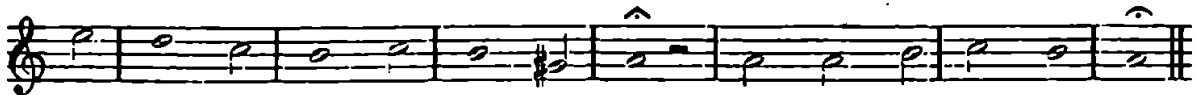
4. Svědomí hryže co hádě,
v trpké jí vyčítá vádě:
proč tělo vůli svou mělo,
jednajíc, jak samo chtělo.

5. Račiz ji v ochranu vzítí,
mile ji do ran svých skrýti,
vůdcem jí v tuhé buď pútece,
by jí zas nesvodil škůdce.

6. K sobě ji laskavě připoj,
přečistou láskou svou opoj,
nechť se zmuží zas v mdlobě,
ať žije na věky v Tobě!

1. Ach! kam se mám v tomto svě-tě smutný o - brá-ti - ti,

bych mo - hl Pá - na Je - ží - še na - lézt a spa - tří - ti?

2. Kdybych zvěděl, jak zvěděl
Betlemští pastýři,
kde Dětátko, Ježíš milý,
u jesličkách leží:

3. tož nemeškal bych se vydat
na cestu o půl noci,
bych mohl šťastně uhlídat
Dětátko žádoucí.

4. A kdyby nebeská hvězda
mně znameň dala,
jak někdy třem moudrým králům
cestu okázala:

5. nemeškal bych za ní běžet,
cestou se k ní dívat,
bych mohl s panenskou Matkou
Ježíškovi zpívat.

6. Kdož mně poví, kde na poušti
se Kristus Pán postí,
kde modlí se čtyřicet dní
s velkou nábožností?

7. V lesích, horách a pustinách
běhal bych hledaje,
až bych šťastně na té poušti
všel do svého ráje.

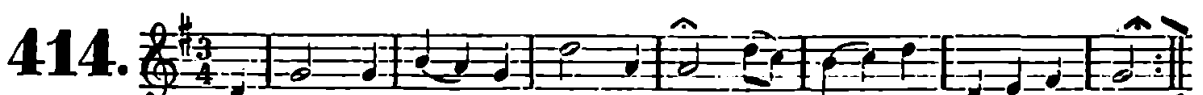
8. Kdybych zvěděl, že v zástupu
je s pěti tisíci:
běžel bych poslouchat slova
Kristova blažící.

9. A kde ráčí ječných chlebů
zástupu rozdávat,
přál bych sobě pouze při tom
drobečky nasbírat.

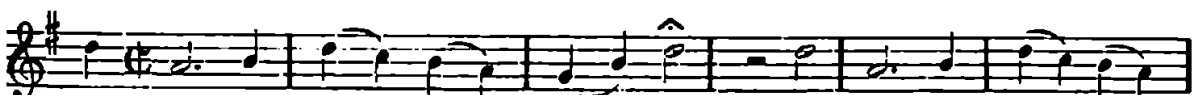
10. Kdybych pro veliký zástup
nemohl Ho spatřit
předběhl bych a se stromu
chtěl bych Mu v tvář patřit.

11. Kdybych věděl, kde jest pozván
k stolu od Šimona,
tam bych šel a na to hleděl,
jak div lásky koná.

12. Na kolena bych tam klesnul,
oplakal svou vinu,
plakal bych, ažby řekl Pán:
„Nuž doufej, můj synu!”

1. Povstaň, ó du - še kře - stanská, z své hříš - né vlaš - no - sti,
zvet Bůh tě v sídla ne - be - ská z hro - bu tvých ne - ře - stí.

Syn Bo - ží sstou - piv s ne - be sám hle - dá, vo - lá

te - he; chce na svá ra - me - na tě vzít, k svým ov - cím
 při - po - jit. Ó dra - hý Je - zu Kriste, Ty studně lá - sky
 či - sté, jsem pro vel - ké ne - pra - vo - sti ne - ho - den Tvé mi - lo -
 sti, k To - bě s pláčem du - še mo - je po - hlí - ží, k To - bě
 vzdychá, dra - hý Pa - ne na kří - ži, ó Je - ží - ši můj, ó
 Je - ží - ši můj, Ty jsi po - klad nej - draž - ší!

2. Utíkej duše před světem,
 nedej se omámit,
 v rozkoši hříšné pod květem
 had záhubný je skryt;
 jak Evu tebe v nadí
 a k pýše jen ti radí,
 ač nebe slibuje ti dát,
 chce z ráje tě vyhnat.
 Jen u Tebe, ó Kriste!
 lze spásy dojít jisté,
 z mnohých ran Tvých nám spasení
 na věčný čas pramení;
 nuže k ranám rukou Tvých se utíkám,
 v boji pomoz mi, ať hříchu odvykám,
 [: ó Ježíši můj, :]

Ty jsi poklad nejdražší!

3. Neboj se duše v trápení,
 nezoufej ve křížích,
 i v cizině a vězení
 Bůh k tobě přihlíží;
 tvé kříže jsou jen tresty
 za tvé mnohé neřesti;
 za hořký a však spasný lík
 vzdej Bohu vroucí dík.

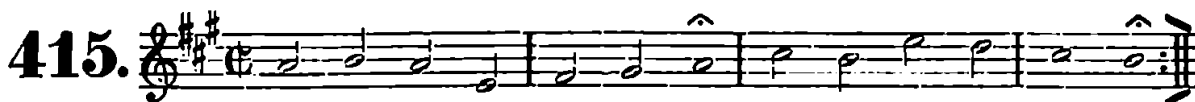
Což, Jezu, jsou mé tíže
 vedlé muk Tvého kříže;
 trpět s Tebou boly a strast
 duši vede v nebes vlast;
 protož rány Tvojich nohou celuji,
 sňu dej, ať s křížem Tebe sleduji.
 [: Ó Ježíši můj, :]

Ty jsi poklad nejdražší!

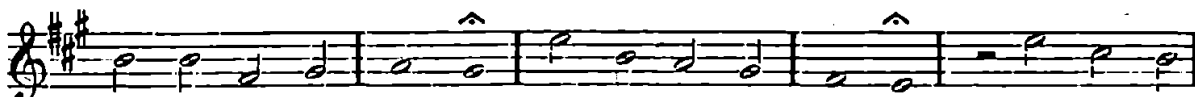
4. K nebi se duše pozvědni,
 kde čeká Ježíš tvůj,
 vzpomínej na soud poslední
 a mužně v boji stůj.
 Člověče! dnové tvoji
 vždy rovny budou boji,
 až tvůj život smrt podkosí,
 duch pokoj okusí;
 bylť bojem, Spasiteli!
 též Tobě život celý;
 nuže, abych došel k cíli
 dej mi, Pane! posily;
 v svatý bok Tvůj důvěrně se ukrývám,
 dopřej, ať po smrti v nebi zazpívám:
 [: Ó Ježíši můj, :]

Ty jsi poklad nejdražší!

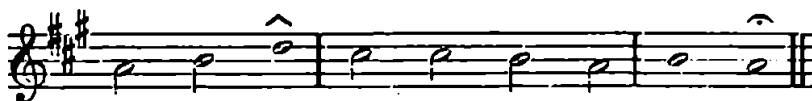
(O srdci Pána Ježíše. *)

1. Poklad ne-bes nej-vyš-ší, pramen všá-ké spá-sy,
srd-ce Tvo-je, Je-ží-ši, slav-te na-še hla-sy!

Bu-diž po-chvá-le - no, od všech ve-le - be - no, Je - ží - ši,

srd - ce Tvé; na vě - ky buď ctě - no!

2. Srdce, ty jsi od věků
velkou láskou vřelo
ku hříšnému člověku,
až jsi proň umřelo.
Budiž pochváleno atd.

3. Do tebe jest hluboce
vkláno tvrdé kopí,
a v tvé krvi potoce
hřích se světa topí.
Budiž pochváleno atd.

4. Lide hříšný, pohledni,
jak to srdce bije,
jak do kapky poslední
krev pro tebe lije.
Budiž pochváleno atd.

5. Uvaž, jak se rozvírá
jeho velká rána,
a v ní jak se otvírá
tobě nebes brána.
Budiž pochváleno atd.

6. Aj, z ní teče sladkota,
vane rajská vůně,
to dech vane života
v duši, která stůně.
Budiž pochváleno atd.

7. Ach, má duše stůně též,
studem, bolem hoří:
srdce Božské! těš ji, těš,
ať nezajde v hoří.
Budiž pochváleno atd.

8. Ohřej, srdce! v ráně své
to mé srdce chladné,
ať prospívá v lásce tvé,
ať již nevychladne.
Budiž pochváleno atd.

1. Ach můj nej-slad-ší Je - ží - ši, dár - ce ži-
kte - rýž - to ply - ne v hoj - no - sti od stud - ně

*) Více písní o srdci Pána Ježíše lze nalézt v dílu I. str. 133 a 134. **) Tato a následující píseň nejsou dosti důstojného nápěvu a nehodí se leč pro poutnické pochody, aneb pro pobožnost soukromou.

vo - ta mé - ho, můj Pa - ne pl - ný mi - lo - sti, Jenž
srd - ce Tvé - ho;

vše v hoj - no - sti dá - váš stvo - ře - ní vše - mu pod ne -
bem, nám nej - ví - ce po - dá váš.

2. Kdo vzpomíná vždy na Tebe
a Tobě důvěruje,
své práce, kříže, lopoty
Ti zbožně obětuje:
toho Ty silně podpíráš,
jsa rychlý k smilování;
svým věrným jdeš rád na pomoc,
Tvá ruka je vždy brání.

3. Nám k vůli snášels tolik muk,
vzals na se dřevo kříže,
pod nímžto nejednou jsi kles,
snést nemoha té tíže;
ó přerozkošná ramena,
jenž sama prázdná viny,
byla jste hrozně trýzněna
pro hříšné světa činy!

4. Nezbyla v těle raněném
Ti krupěj krve žádna,
by vycezena nebyla;
ach, ukrutnosti zrádná!

I svatý bok Tvůj proklán byl;
tu krve proud a vody
se vyřinul, by lidstvo smyl
a zbavil věčné škody.

5. Ježíši, Spasiteli můj!
chovej mne ve své stráži,
ať zhoubná toho světa lest
mne více neuráží;
jak ovce bývá chráněna
rukou pastýře svého:
své poskytuj mi ochrany
před klamem hříchu všeho.

6. Až vyprší má hodina,
když v zem se tělo vrátí:
tu zvláště, Smírce laskavý!
rač o duši mou dbáti;
za všecko, co zde opustím,
rač vyměnit mi nebe,
bych v sboru svatých andělů
tam věčně slavil Tebe.

417.

1. Mé jsi po - tě - še - ní, můj Je - ží - ši! ou - to - čiš -
tě, jmě - ní, Bůh nej - vyš - ší; nad Te - be ji - né - ho
nic ne - žá - dám, že jsi můj Spa - si - tel, to vy - zná - vám.

2. Jestli mne miluješ,
Tě miluji,
jestli mne zavrhneš,
Tě miluji;
jestli že mne tresceš,
neměním se,
pakli zatratit chceš,
nedivím se.

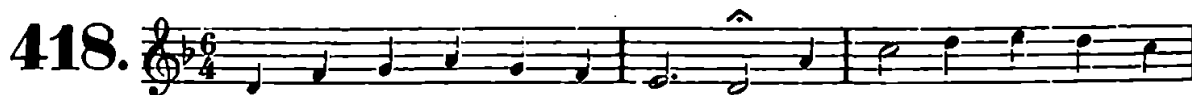
3. Předce Tě miluji,
že dobrý jsi,
předce Tě miluji,
že Pán můj jsi;
miluji Ježíše,
že dobrý jest,
miluji Ježíše,
že Bůh můj jest.

4. Jehot jsou vše dary,
cožkoliv mám,
Jehot jsou milosti,
to dobře znám;
Jehot jest má duše
v hříšném těle,
od Něho všechno mám
propůjčené.

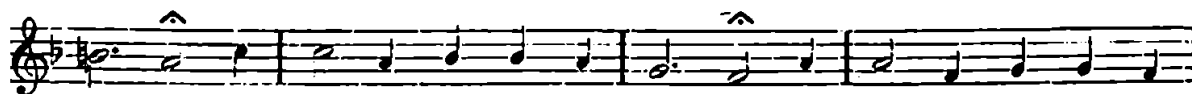
5. Duši Mu navrátím
při skonání,
tělo své odevzdám
v zmrtvých vstání;
tak jiné vše Mu dám
jako Pánu,
věčně odevzdávám
jako Bohu.

6. S Ježíšem umřítí
sobě žádám,
s Ježíšem živu být
naději mám;
Ježíš věčně věkův
jest mým Pánem,
Ježíši buď chvála
věčná. Amen.

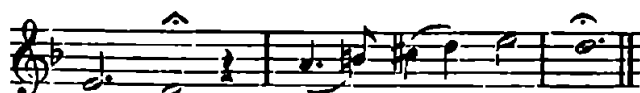
PÍSNĚ O PANNĚ MARIÍ.

1. Ma - ri - a, matko mi - lo - sti, ro - di - čko do - bro - ti -

vo - sti, zbav nás smutku i ža - lo - sti, i vša - ké zá - hub - né

zlo - sti, ó Ma - ri - a!

2. Aj ty naše jsi naděje,
když nám žehnáš, vše prospěje,
kde tys, vše se dobře děje,
větríček zlý nezavěje, ó Maria!

3. Z tebe přišlo nám spasení,
Pán Kristus, všech utěšení,
Onť zjednatel odpuštění
vítězitel oslavený, ó Maria!

4. Vzhlédni tedy dobrotivě
a pomoz nám lítostivě,
obvesel nás milostivě,
jenž prosíme úpěnlivě, ó Maria!

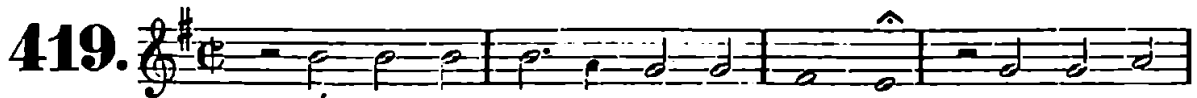
5. Zachovej od nepravosti,
od hanby a zlé pověsti,
sprost nás lidské úskočnosti,
bujného těla chlipnosti, ó Maria!

6. Neopouštěj nás, přemilá,
tys pro bláho jiných žila,
ty nám budeš, jak jsi byla,
vždy naděje nad vše milá, ó Maria!

7. Až přijde smrti hodina,
buď blíž trůnu Páně činna,
by se v krvi tvého Syna
zahladila naše vina, ó Maria!

8. Maria, svatá Rodičko,
Maria, světlic družičko,
Maria, jitřní hvězdičko,
Maria, vonná růžičko, ó Maria!

9. Skrz tvé svaté pozdravení,
skrz Kristovo narození
vypros hříchů odpuštění,
a nás uvoď ku spasení, ó Maria!

1. Ó svě-ta roz-ko-še, ví - tej - te, Panno a

Sy-nu pa-nenský, ti - síckrát ví - tej - te, Je - žíš a Ma - ri - a.

2. Ty jsi keř hořící, Maria!
jenž hoří ale neshoří;
neb toho kře plamen
jesti Syn Mariin.

3. Tys archa umluvy, Maria!
netrpící porušení;
než manna té archy
jesti Syn Mariin.

4. Ty z kořene Jesse, Maria!
prut jsi zpanile kvetoucí;
ale prutu kvítek
jesti Syn Mariin.

5. Ty jsi trůn královský, Maria!
stolice Salamounova,
ale král Salamoun
jesti Syn Mariin.

6. Ty jsi oko světa, Maria!
hvězd i slunce jsi jasnější,
zřetelnice oka
jesti Syn Mariin.

7. Ty jsi srdce světa, Maria!
milosti, lásky přisbytek:
však srdce prostředek
jesti Syn Mariin.

8. Ty jsi brána nebes, Maria!
kterou máme k blahu vjíti,
ale klíč té brány
jesti Syn Mariin.

9. Ty jsi zemské nebe, Maria!
plné chvály a cti Boží,
však těch nebes radost
jesti Syn Mariin.

10. Vítejte nám, světa rozkoše,
Panno a plode panenský:
tisíckrát vítejte,
Ježíš a Maria!

1. Dů - stojná Pan - no, Kri - sto - va schráno, na - še o -
Mat - ko mi - lo - sti, zbav nás ža - lo - sti, vy - veď zouz -

bra - no, ó Ma - ri - a! Ó rač nám zpo - mo - ci, chraň nás ve
ko - sti, ó Ma - ri - a!

dne v no - ci od pro - tiv - ní - ků na - šich mo - ci.

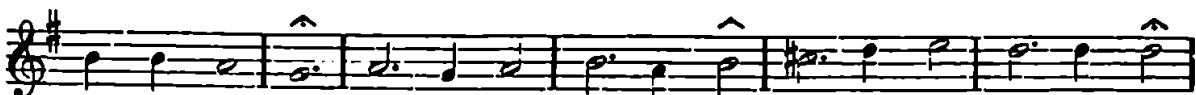
2. Neopouštěj nás
v tento smutný čas,
ale pros za nás, ó Maria!
pros za nás svého
Syna milého,
odvrať hněv Jeho, ó Maria!
pros, ať se smiluje,
nás nepokutuje,
ale laskavě opatruje.

3. V tvém, milá Paní,
orodování
máme doufání, ó Maria!
tvá milost mnohá
u Pána Boha
spásu vymáhá, ó Maria!
nemůže zhynouti,
nešťastně padnouti,
na koho ráčíš vzpomenouti.

4. O milostivá,
ó lítostivá
Matko Kristova, ó Maria!
k tobě voláme,
k tobě vzdycháme,
s pláčem žádáme, ó Maria!
zbav nás všeho zlého,
časného, věčného
skrže Ježíše Syna svého. Amen.

1. Nej - las - ka - věj - ší, nej - mi - lost - něj - ší Ma - ri - a,

pa - nen Panno, te - be chci o - sla - vit, stá - le bla - ho - sla - vit,

šťast - ná do ne - bes brá - no!

2. Tys útočiště
v nehodách jisté,
modlíš se za nás Bohu;
v tobě nejraději
skládám svou naději,
i ji složití mohu.

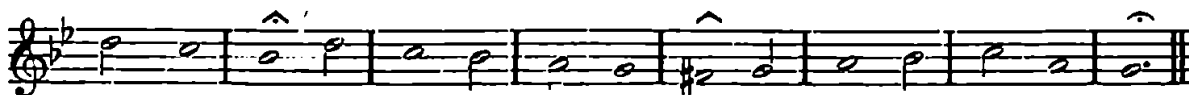
3. Tvé přimlouvání,
nebeská Paní!
Kristus Pán neoslyší;
jáť pro své křehkosti,
pro své nepravosti
nesmím vjít v Jeho říši.

4. Nepatř na mou zlost,
vezmi na milost
dítě svoje zbloudilé,
jenž těžce krvácí,
s pláčem se navrací
k Matičce své přemilé.

5. Skrze trápení
a usmrcení
Ježíše, Syna tvého,
prosím tě, přispěj mně
a neopouštěj mne
v blízký den soudu Jeho.

1. Bo - ží ro - dič - ko, raj - ská rů - žič - ko, ú - to - či -

ště hříšných, pro - tiv - ni - ce pyšných, ó Panno Ma - ri - a!

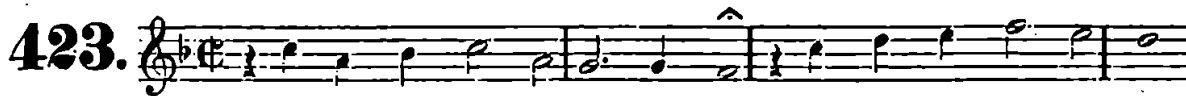
2. Nebeská bráno,
duší všech schráno!
neopouštěj svého
sluhu souženého,
ó Panno Maria!

3. Ty v mých ouzkostech,
v těžkých žalostech
buď mé potěšení,
buď mé spomožení,
ó Panno Maria!

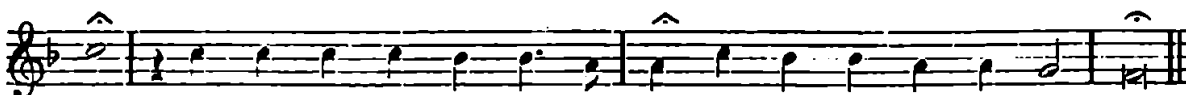
4. Kníže temnosti
svou ukrutností
žádných nepodmaní,
jež tvá ruka chrání,
ó Panno Maria!

5. V bouři a v boji
bezpečně stojí,
kohožto ukrývá
tvá ruka bedlivá,
ó Panno Maria!

6. Své jasné záře,
své milé tváře
neračiž zakrývat,
rač se mnou přebývat,
ó Panno Maria!

1. K to - bě, matko Boží mi - lá! s prosbou se u - tí - ká -

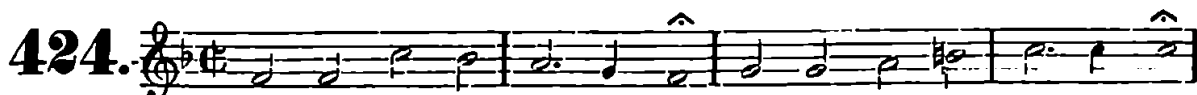

me, a - bys bíd - né nás chráni - la, po - kor - ně tě žá - dá - me.

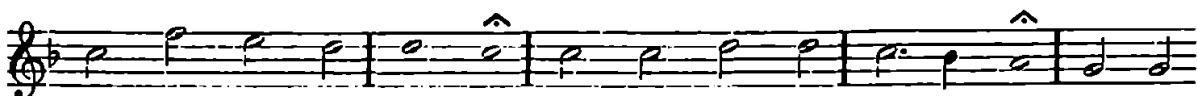
2. O neoslyš, nezavrhuj
v potřebě a v ouzkosti,
ale srdce své k nám schyluj
z své mateřské milosti.

3. Vysvobodě a šťastně vyvedě
nás z všech nebezpečností,
a nás k Synu svému přivedě,
k dárci milosrdenství.

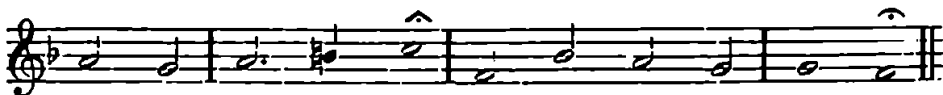
4. Panno ctná a požehnaná,
nachyl se k smilování,
vždycky naše buď ochrana,
stůj při našem skonání!

1. Panno bla-ho-sla-ve-ná, nad ji-né zve-le-be-ná,

zdrá-va buď, Ma-ri-a! ra-duj se, Pan-no či-stá, plesej,

ro-dič-ko Kri-sta, po-pros za nás Sy-na.

2. Panno panen oslavo,
sladká duší zábavo,
zdráva buď, Maria!
Matko právě věřících,
všech Boha milujících,
popros za nás Syna.

5. Ty zrcadlo čistoty,
trůne věčné Dobroty,
zdráva buď, Maria!
naší spásy dennice,
v bouři světa kotvice,
popros za nás Syna.

3. Studně blahé naděje,
bráno duší pokoje,
zdráva buď, Maria!
tys ráj pravé rozkoše,
v bolcích cesta k útěše,
popros za nás Syna.

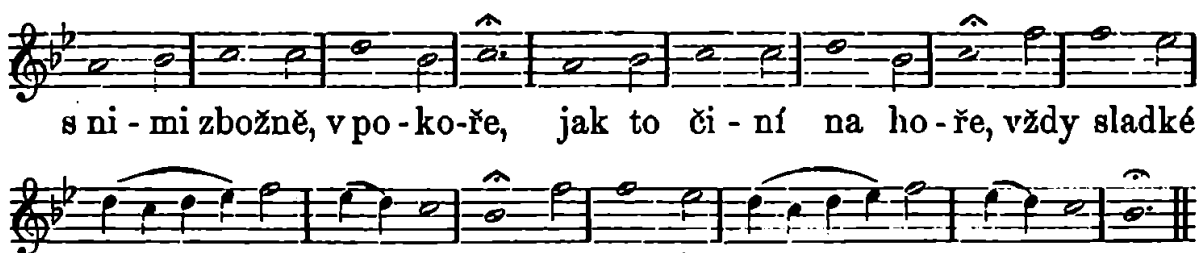
6. Lilium nejčistější,
růže nejpůsobnější,
zdráva buď, Maria!
dědičko Davidova,
stkvostná věži slonová,
popros za nás Syna.

4. Útočiště plačících,
přístave všech hynoucích,
zdráva buď, Maria!
sirotků zástupkyně,
Pána Krista svatyně,
popros za nás Syna.

7. Rouno Gedeonovo,
sídlo Salamounovo,
zdráva buď, Maria!
archo nové úmluvy,
doufáme v tvé přímlyvy,
popros za nás Syna.

1. Vy-chvaluj-me ve-se-le Matku bla-ho-sla-ve-nou,
kte-rouž svatí an-dě-lé chválí v ne-bi zvyše-nou;

s ni - mi zbožně, v po - ko - ře, jak to či - ní na ho - ře, vždy sladké
pí - - - sně zpí - vej - me, a v chvalách ne - - - pře - stá - vej - me.

2. Tobě vzdát nám přísluší
poctu, slávu, dík a čest;
tyt se staráš o duši,
jižto chceš do nebe vnést;
za ni, Panno nevinná!
prosíš stále u Syna,
by z všakých vin ji očistil
a v nebi jednou umístil.

3. Ty jsi síla zemdlených,
v bouři naše kotvice,
potěcha jsi sklíčených,
hříšníků slitovnice;
ty všech panen vůdkyně,
zdobo věčné svatyně,
veď nás, ó Matko sirotků!
do slávy věčné příbytků.

4. Jitřní hvězdo zpanilá!
opovídáš jasný den;
kdo se tebou řídívá,
z bouře světa vyjde ven
šťastně k břehu věčnosti
prosbou tvou a milostí,
a proto Tobě čest a vděk
buď ode všech po všecken věk.

426.

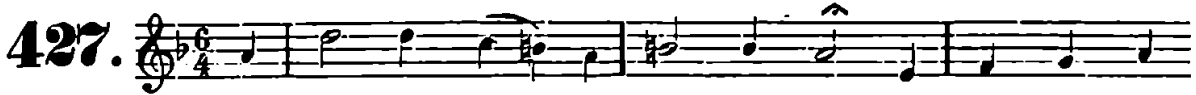
1. Vší spá - sy kot - vi - ce, nej - vyš - ší svě - ti - ce! slyš, k to - bě
vo - lá - me, v své bí - dě vzdychá - me: při - mluv se za nás u Sy -
na, ať za - jde plá - čů při - či - na, ó Panno Ma - ri - a!

2. My Boha nedbali,
my Boha hněvali,
my těla otroci
v duševní nemoci
zahynout máme překrutou,
pověčnou Boží pokutou,
ó Panno Maria!

3. Ó hvězdo zpanilá,
kéžbys nám svítila
na cestu žádoucí,
nás k Synu vedoucí,
ať, jsouce hříchu zbaveni,
v nebesích dojdeme spasení,
ó Panno Maria!

4. Dal Bůh ti korunu,
bys mohla u trůnu
milého zrozence
za svoje svěřence

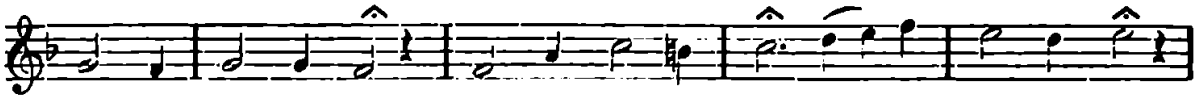
se přimlouvati lítostně:
rač prosit za nás milostně,
ó Panno Maria!

1. O Pan-no, k níž sám Ho - spo-din po - sla s ne - be
tě co svou mat - ku Bo - ží Syn vroucně ctíl a

vy-pra - vil,
o - sla - vil, svět ve - ške-ren tvou hodnost znej a kaž-dou

do - bou to - bě pěj zvučně, z ve - se - la slo - vy an - dě - la:

Zdrávas, zdrá - vas!

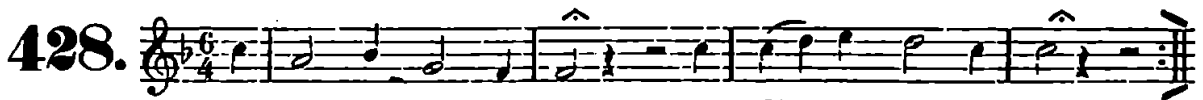
2. Jsouc leskem krásy oditá,
zpanile se zardíváš,
co růže sličně rozvítá
sladkou vůni rozlíváš.
Svět veškeren tvou krásu znej,
se v tobě těš a tobě pěj atd.

3. Tvých ctností světlo září nám,
cestu nám ukazuje;
k nebeským chvátá výšinám,
tou kdo stezkou putuje.
Svět veškeren tvé ctnosti znej,
tě následuj a tobě pěj atd.

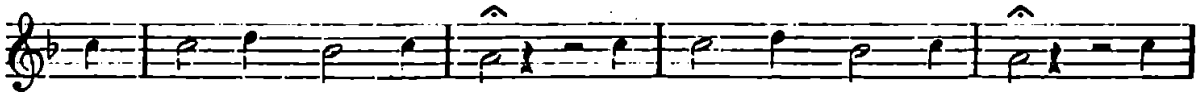
4. K nám ráda obracíš svůj zrak,
mateřsky nás k sobě zveš,
jak v Káni Galilejské, tak
za nás přimlouváš se též.
Svět veškeren tvou lásku znej,
ti důvěřuj a tobě pěj atd.

5. Kdo k tobě útočiště bral,
hledě v stínu tvém se krýt,
ten v naději se nezklamal,
bývalas ty jeho štít.
Svět veškeren moc tvoji znej,
tě snažně vzývej, tobě pěj atd.

6. Teď královnou se zvatí smíš
světělých sborů v nebesích,
na trůnu v slávě tam se stkvíš,
chválíc Boha u plesích.
Svět veškeren tvou slávu znej,
tě vyvyšuj a tobě pěj atd.

1. Tys, Panno nej-blažší, ro - dič - ko Ma - ri - a,
co du - ha nej - krašší o - blo - hu zjasni - la,

když du - ši ne - moc - nou po - to - pou o - bec - nou moc

hří - chu hu - bi - la.

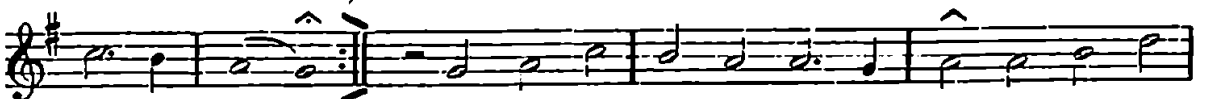
2. K tvé hojné milosti
své oči zdviháme,
k tvé sladké vlídnosti
své ruce spínáme:
viz naše soužení,
slyš naše toužení,
jímž k tobě vzdycháme.

3. V svém srdci nevinném
ty vzdechy naše skrej
a klekni před Synem,
tam vzdechy ty vylej;
ať nezahyneme,
jak zasluhujeme,
nám mile vyjednej.

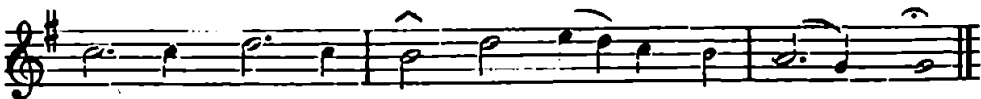
4. Již vzdáváme se zlých
všech světa toho cest,
již hnusí se nám hřích,
jenž přivodil nám trest;
řid' kroky k nebesům,
veď nás tam ku plesům,
ať vzdáme Bohu čest!

1. Ó Mat - ko bla - ho - sla - ve - ná, jenž na ne -
ja - ko kněžna vzne - še - ná se nad an -

be - sích dlíš, dou - fá - me v tvoji o - chra - nu, tys pomoc -
dě - ly stkvíš,

ni - ce kře - sta - nů, ó Pan - no Ma - ri - a!

2. Ó schyl se mile láskou svou,
buď hvězdou naší v tmách,
a pomáhej svou přímluvou
nám ve všech potřebách;

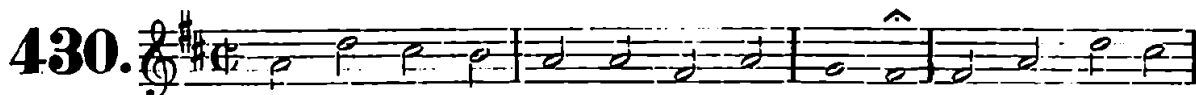
tvá prosba každé soužení
v radostný ples nám promění,
ó Panno Maria!

3. Když prudký hříchu outok nás
chce směle k skutkům svést,
jež zakazuje Boží hlas,
jež věčný stíhá trest:
v té době rychle přispěj nám,
by nezmohl nás hříchu klam,
ó Panno Maria!

4. Věk lidský brzy uplyne,
náš člun *) se ztroskotá,
poslední rychle pomine
hodinka života;
v té truchlé chvíli při nás stůj
a s anděly nás opatruj,
ó Panno Maria!

5. Až dokonáme zdejší boj,
až nám nastane soud:
tu Syna svého nám ukoj,
připomeň krve proud,
kterouž proléval Boží Syn,
by zhladil velkou tíži vin,
ó Panno Maria!

6. Ó zastupuj nás laskavě
a uveď v onen stan,
kde v nevýmluvné oslavě
kraluje Kristus Pán,
kde chvály Bohu - člověku
andělé pějí do věků,
ó Panno Maria!

1. Ma-ri - a! tvé jméno pl - né sla - sti, vroucně bu - diž

ctě - no po vši vla - sti, tvo - ji chválu kaž - dé ú - sto zpí - vej,

kaž - dé srd - ce dů - věr - ně tě vzý - vej.

2. Boží Syn tě zvolil za svou máti,
větší slávy nemoh' ti Bůh dáti,
matka jsi i panna bez úhony,
čistoty a svatosti květ vonný.

3. Počata bez hříchu prvotného
zachovalas krásu srdce svého;
proto dán jest tobě podíl stkvělý,
Bůh povýšil tebe nad anděly.

4. Vlebnás ty kněžna nebešťanů,
mocná zástupnice pozemšťanů;
bře - li kdo k tobě útočiště,
ochrany, pomoci dojde jistě.

5. Líbezná dennice na usvítě!
k tobě hledí cestou kmet i dítě,
leskem svým nám svět, ať jdeme
vzhůru
a dojdeme nebeského kůru.

6. Zrcadlo vši ctnosti, dome zlatý,
schránko moudrosti a chráme svatý,
nádobo vznešené pobožnosti!
zdrojem buď útěchy, blaženosti.

7. Čistá lilie a krásná růže,
kdož tě dosti velebiti může?
svoji sličností a sladkou vůní
zdobíš síně, kde Bůh věčně trůní.

8. Boží rodičko, ty Matko spásy,
viz, jak čeleď tvá se k tobě hlásí,
shlédni na nás, svoji na rodinu,
laskavě nás představ svému Synu!

*) loďka.

1. Bu - diž po - zdra - ve - na, Matko Kri - sta Pána! před tvým

trů - nem na zem pa - dám, viz, zač tě, Ma - ri - a, žá - dám: Ach,

Ma - ri - a, spo - moz, ach, Ma - ri - a, spo - moz!

2. Živým jsi obrana,
mrtvým k nebi brána,
živí, mrtví na každý čas
opakují ti tento hlas:
[: Ach, Maria! spomoz. :]

3. Obzvláště při mně stůj,
ukaž, že jsem syn tvůj,
když smrt na mne bude cílit,
dítě své slyš, Matko, kvílit:
[: Ach, Maria! spomoz. :]

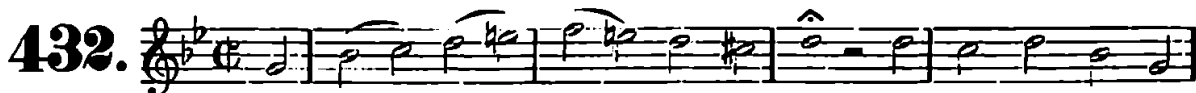
4. Když zhasne má svíce,
když zblednou mé líce,
když se bude dech zarážet,
čelem smrtní pot vyrážet:
[: Ach, Maria! spomoz. :]

5. Když to v pravdě zkusím,
že na věčnost musím,
když všecko štěstí a jmění
v máry a hrob se promění:
[: Ach, Maria! spomoz. :]

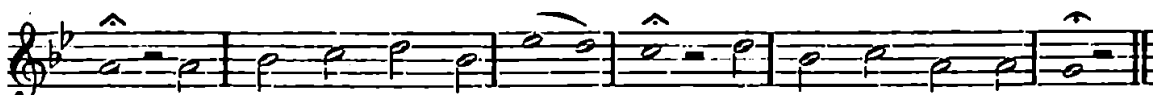
6. Když život přestane
a věčnost nastane,
„lehké“ — když řeknou křestani —
„dej mu Bůh odpočívání“:
[: Ach, Maria! spomoz. :]

7. Pak přímlovou svojí
zachraň duši moji,
by ušla ohně věčného,
pro lásku Synáčka tvého,
[: Ach, Maria! spomoz. :]

8. Ať skrz tvou ochranu
k tobě se dostanu,
s tebou v nebi jsa oslaven
ať dosáhnu svůj cíl. Amen.
[: Ach, Maria! spomoz. :]

1. O Mat - ko Kri - sta Pá - na, ty Panno vzneše -

ná, buď chvála to - bě vzdá - na, buď slavně po - ctě - na!

2. Tě chval vše tvorstvo Páně
v tom světa oboru,
a všechno v Božím staně
vzdej čest ti ve sboru.

3. Tvor každý k tvojí chvále
vždy plesej v radosti,
tě veleb neustále
vše dle své možnosti.

4. Trhejte kvítky krásné,
vy dítky počestné!
a vije věnce řásné
té Matce milostné.

5. Vy, panny církve svaté!
ji chvalte pospolu,
při nebes harfě zlaté
ji slavte v hlaholu.

6. Vy, mládencové zbožní!
čest vzdejte Marii,
čest pějte chudí, možní
té nebes liliji.

7. I slavte Matku Páně
zvěř, ptactvo, rostliny,
i lesy, hory, stráně,
i vodní hlubiny!

8. Ty, slunce, zasvit s hůry
a k nám se nachyluj,
tvá jasnost zemské chmůry
jí v poctu rozptyluj!

9. Tam v modrojasné dáli,
vy zlaté hvězdičky,
aj, množte slavné chvály
té Boží rodičky!

10. Ať zavzní k její chvále
hlas varhan velebných,
ať zvuk ji slaví stále
všech strojů hudebných.

11. Ji v Božím ráji slavte,
vy patriarchové,
ji uctivě pozdravte,
vy apoštolové!

12. Nech tobě úctu vzdává
všech světů budova,
buď věčná Tobě sláva,
ó matko Kristova! Amen.

(Píseň sv. Kazimíra. *Omni die dic Mariae.* *)

433.

1. Do - kud ži - ji, dík Ma - ri - i vzdej den

kaž - dy, du - še má, k je - jí chvá - le ne - u - stá - le

zpí - vej, du - še zkrouše - ná!

2. Její ctnosti s uctivostí
rozjímej a zvelebuj;
Matku blahou, Pannu drahou
vděčně, zbožně prozpěvuj.

3. Ji jen vzývej, k ní se skrývej,
by tě hříchů zprostita,
v pokušení od umdlení
by tě chránit ráčila.

*) Sv. Kazimír narozen 1458, syn krále polského a bratr českého krále Vladislava, v této písni si zvláště liboval, tak že opis její mu byl do hrobu dán. Někteří se domýšleli, že byl skladatelem jejím; ale jiní praví, že píseň jest starší věku jeho.

4. Dary z nebe ona tebe,
člověče! obdařuje;
nebes Paní smilování
v nebi nám vyprošuje.

5. Můj jazyku! vzdávej díky
Panně bohorodici;
jí zhlazena jest vyrčena
kletba prvorodici. *)

6. Neustále nebes Krále
Matku slušně oslavuj;
vděčně, slavně neunavně
její ctnosti vychvaluj.

7. Myslí celou, láskou vřelou
jí, má duše, poctu vzdej;
Panně stkvoucí díkou vroucí
chvalné písně vezdy pěj!

8. Kdož má dosti výmluvnosti,
jí by plnou chválu vzdal,
a kdo zpěvy vhodně zjeví,
jakou poctu Pán jí dal?

9. Byť vši snahou Pannu drahou,
světe! oslavit jsi chtěl,
nevypovíš, neproslovíš
zpěv, by jí důstojně zněl.

10. Než co možná, seč pobožná
lidská duše býti můž,
v to odvaž se, vynasnaž se,
nebes tím královně služ.

11. Bohorodnou písní hodnou
nikdo dost neoslaví,
kdo však lení v jejím ctění,
sám se blaha pozbaví.

12. Nebť nebesným, blahonesným
zákonem se řídila;
neznabohů srdce k Bohu
mocí svou obrátila.

13. Mariiny zbožné činy
ozdobou vši církvi jsou;
její mravy a rozpravy **)
milosti nám vymohou.

14. Evy vina země syna
z ráje ven vyhostila;
Dívka Páně k rajske bráně
cestu nám vydobyla.

15. Aj, pro Evu těžkou hněvu
zkusili jsme všickni strast;
pro Marii opět žiji,
vrácena mi nebes vlast.

16. Tu milostnou Pannu ctnostnou
veleb lidu všeho hlas;
jí v pokoře, každý tvore,
oslavuj po všecken čas!

17. Dej mi, Máti, věrně státi
k Syna tvého uctění,
a když zbudu těla trudu
vyjednej mi spasení! Amen.

(Druhý ryňatek z písně sv. Kazimíra.)

434.

1. Stkvělá řa - so, †) svě - tů krá - so, slá - vo své - ho
po - hla - ví, již zvo - le - nou, o - sla - ve - nou nad vše ji - né
lid - stvo ctí. Ó Ma - ri - a!

*) první ženě. **) co rozpráví, neb slova. †) květe; jistý tvar květu stromů i obilí slove řasa.

2. Slyš laskavě, k tvé oslavě
co pějeme s citem ctným:
ochraň hříšníků, smrtelníků,
veď nás k bytům nadhvězdným.
Ó Maria!

3. Izai dcero, všech důvěro,
nuzných hajitelkyně,
v každé době máme k tobě
výru, Páně svatyně!
Ó Maria!

4. Jasná zoře, mravů vzore,*)
vší milosti zásobo,
Boží stane, z nebes dané
nám milosti nádobo!
Ó Maria!

5. Buď žehnána, již se brána
nebes nám odemknula,
již ni škůdce, zlého svůdce,
hadí lest neuštknula.
Ó Maria!

6. Ty královno, Davidovno,**)
vděkem vším obdařená,
pro nevinu Hospodinu
nad vše tvorstvo milená!
Ó Maria!

7. Perlo jasná, růže krásná,
něžný květe panenství,
duše věrné bezeskrvné
vodíc k blahoslavenství.
Ó Maria!

8. Čisté mravy, ctné rozpravy
rač svým sluhám vštípiti,
bych znal čile tvé zpanilé
vděky, Panno, slaviti.
Ó Maria!

9. Slyš mou touhu, svého slouhu
v duchu rač posilniti,
bych důstojně, bohobojně
směl tvou slávu jeviti.
Ó Maria!

10. Ač jest matný a nestatný
k tvojí chvále jazyk můj,
svojí silou Bohu milou
Pannu předce oslavuj!
Ó Maria!

(Třetí vyňatek z písně sv. Kazimíra.)

1. Bo - ho - rod - ná, vši cti hod - ná Pan - no, Mat -

ko zpa - ni - lá, jenž ze stra - sti, ze pro - pa - sti

hříš - né jsi vy - vo - di - la.

2. Ty vždy čistá, ty jsi Krista,
Panno, nám porodila,
z tvého květu všemu světu
spása jest se zplodila.

3. Z tvého květu všemu světu
sladká čáka povstala;
ty v svém plodu jsi svobodu
nám zajatým získala.

*) příklade. **) dcero Davidova.

4. Stkvělá ctností, ni křehkosti
podrobená člověčí,
dej, ať zbožná, kde jen možná,
duše se ti zavděčí.

5. Požehnaná! vyžádaná
spása tebou zrozena,
skrže tebe nám do nebe
cesta jest otevřena.

6. Tvé ze tváří v jasné záři
světům svítí blahota;
tebou trudů starých bludů
jest zahrána mrákota.

7. Pýcha chlouby padla v hloubi,
jak jsi byla věštila;
bída přešla, blahost vzešla
nuzným, jak jsi slíbila.

8. Tebou — zlosti, nepravosti
zahrány jsou příšery,
i z kořene vyvrácené
duchu škodné pověry.

9. Světa vnady i oupady
ty nás, Matko! učíš znát,
Boha ctíti, s nás setřítí
křehkost těla, k víře stát.

10. Boží bázeň, spasnou kázeň
v srdce štěpíš mocí svou;
dáváš zmoci vášní moci
za nebeskou odměnou.

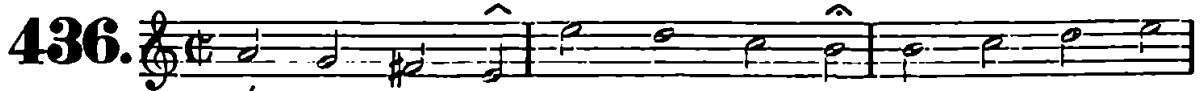
11. Tys v svém těle Spasitele,
Panno panen! nosila;
Hospodina jako syna
svého, Matko, pěstila.

12. Porodilas, nepozbylas
však panenské čistoty,
nesouc v lůnu s nebes trůnu
věno věčné dobroty.

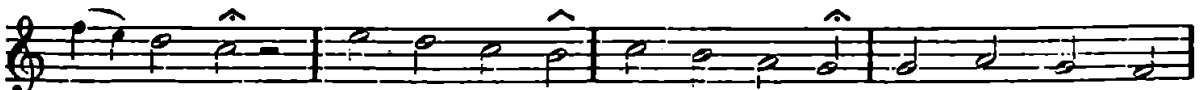
13. Tebou zkácen i vyvrácen
soud jest smrti strašlivý,
nám ztraceným, zavrženým
smířen Bůh spravedlivý.

14. Požehnaný král seslaný
z nebes, náš Vykupitel,
z Boha zplozen, tebou zrozen
Smírce náš a Spasitel!

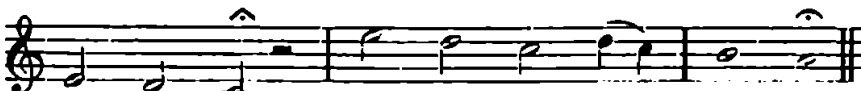
(Čtvrtý vyňatek z písní sv. Kazimíra.)

1. Ú - to - či - ště všechněch ji - sté po - sta - ve - ných

v ouz - ko - sti, v den bu - dou - cí o - heň žhoucí od - vrat, při - pust

k mi - lo - sti. Pa - nen - ko Ma - ri - a!

2. Rač svou mocí nám vymoci
poklid vždy trvanlivý,
bych v propasti věčné strasti
nepad hříšník tesklivý.
Panenko Maria!

3. Uděl duši, čeho tuší,
rač mé rány zhojiti,
dary léčné lásky věčné
mně do srdce vštípi.
Panenko Maria!

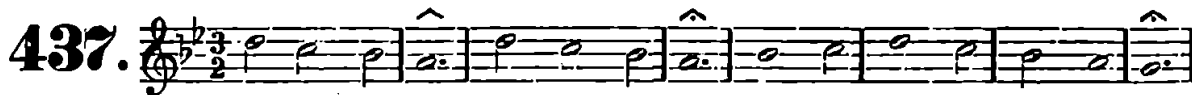
4. Bych počestný a bezlestný
jemný, tichý, střízlivý,
zbožný, mravný, věrný, správný
byl a nikdy záštvivý.
Panenko Maria!

5. Pilen slova jsa Kristova
bych se zlého vystražil,
v Boží bázni v svaté kázni
život vésti se snažil.
Panenko Maria!

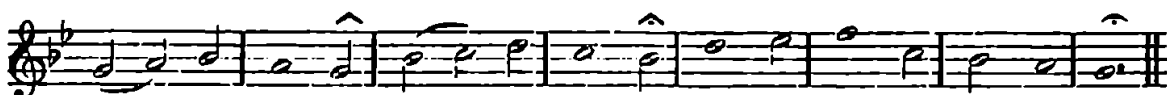
<p>6. Bych byl stálý, v dobrém dbalý, v srdci neposkvřněný, čistý, sprostný, moudrý, ctnostný, trpělivý, skroušený. Panenko Maria!</p>	<p>7. Mírný, vděčný, pravdořečný, prozřetelný, bedlivý, dobročinný a nevinný, Boha ctitel uctivý. Panenko Maria!</p>
--	--

8. Ty buď štítem, buď osvitem
všem, Maria, křestanům;
poklid míru, pravou víru
všem opatři zemšťanům.
Panenko Maria!

(Pátý vyňatek z písně sv. Kazimíra.)

1. Hvězdo jas-ná, hvězdo spasná nám po mo-ři plovoucím,

tvým dej he-slem, tvým dej ve-slem do-jít k by-tům žá - doucím!

2. Pakli slábnu, pakli chábnu,
račiž sluhu zotavit,
co nám vadí a co svádí
k zlému nás, rač zabavit.

3. Chvála tobě, tys nás zlobě
arcivraha vyrvala,
jenž jsi Syna Hospodina
ve svém lůně chovala.

4. Tys bez chotě v svém životě
nebes Syna počala;
porodivši, matkou byvši,
pánnou přede jsi zůstala.

5. Matka Panna Nebeštana
nedotknutás zrodila,
tvorce svého všemocného
zrodila a kojila.

6. Synu tvému, soudci mému,
má přímlovčí! veď mne vstříc,
bych neklesl, bych se vznesl,
když svět ztroskotá se v nic.

7. Učiň vlídným mne a klidným,
bujné z duše vášně puď,
chceli svést mne k neřesti
škůdce, statnost ve mně zbuď.

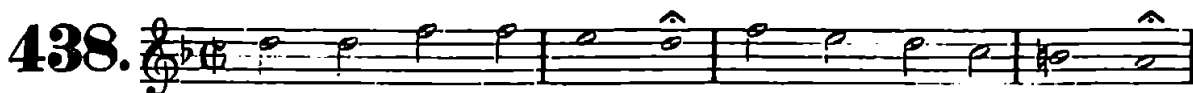
8. Nezapaviž, nezohaviž
mne tělesných vášní mor,
jenž v chorobu, *) jenž v porobu, **)
jenž nás v temnou řítí noc.

9. Hněv ukrutný, ni urputný
pýchy duch mne nezachvat,
zárod blaha arcivraha
útok ve mně nevyhlaď.

10. Prosiž za mne, aby na mne
ráčil Pán svůj ohled mít,
zabraň vrahu, arcivrahu,
koukol mně do srdce vsť.

11. Rač svou mocí, svou pomocí
svého blažit ctitele,
jenž ctí chválou neustálou
Rodičku Spasitele!

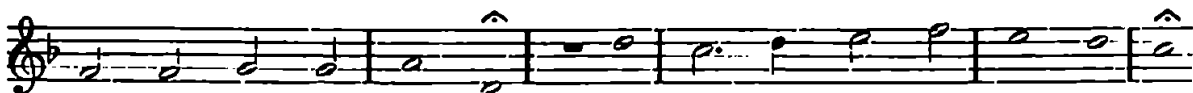
*) v churavost. **) v otroectví.

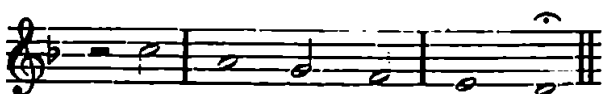
1. O krá-lov - no stkvoucí, ó Pan-no žá - dou - cí,

jíž hvězd zá - stup krásný stro-jí sto-lec řás - ný, te - be

pro-sí - me, u - slyš nás a své - ho Sy - na pros za nás,

ó Pan-no Ma - ri - a!

2. Právem opravdovou
královnou tě zovou;
královský jsi pupen,
červem nepotupen.
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

3. Za královnu tebe
veškero ctí nebe,
tobě se co paní
celý obor klaní.
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

4. Pod křížem jsi stála,
ač hrud' bolem plála,
s duší nepodvratnou,
královnou jsouc statnou.
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

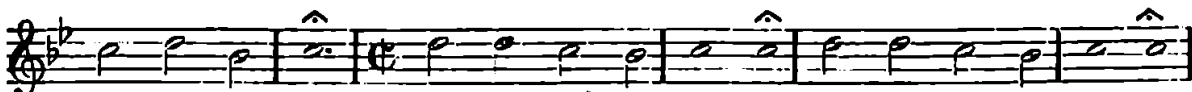
5. Rod tvůj nese chválu
starodávných králů,
jichž sám Pán Bůh zvolil
a svým duchem polil.
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

6. Však zář vyšší věje
tobě z obličeje:
královská hrud' tvoje
nosí spásy zdroje.
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

7. Královně buď sláva,
onať spásu dává,
plyne co proud vodní
útěcha nám od ní!
Tebe prosíme, uslyš nás atd.

1. Zá - ře ve - le - stkvoucí, jenžto za - les - kla se
hvězdo pře-žá - dou - cí,

nad svě-ta tmou, den-ni - ce předvěstná, jenž v la-da bezcestná

slí - va - la zá - ři po - věč - ně bla-hou! ni - kdy tma svět-la tvé-

2. Brána jsi netknutá,
k níž viny pokuta
nikdy nesáhla divou porobou; *)
zahrada zavřená,
v níž vada vrozená
vjíti nemohla ni malou dobou.
Veškeru krásu, veškeru spásu
v tobě Všedárce milostně spojil,
kdy stan v tobě Synu svému strojil.

3. Na věky blesková
lidstva jsi oslava
a světa ozdoba, chlouba tvorů,
z dávná tě hlubocí
věstili **) proroci,
a v zpanilém pěli tobě sboru;
veškero nebe ctí vřele tebe,
an zvolená ode Pána jsi choť,
v chříchu povodni na ochranu loď.

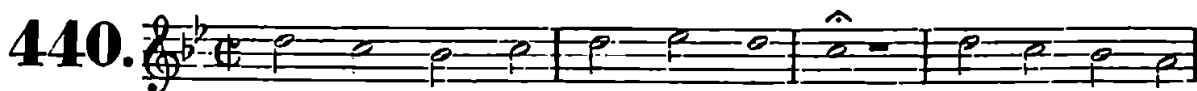
4. Ty jsi Boží dcera,
tys nebes nádhera,
Pán tě nad anděly výše stavil.
Láska dokonalá
v tobě se kochala,
Pán v tebe své dary všechny vpravil.
Buď vřele zdráva, vzdej se ti sláva,
nechť tebe na zemi, nechť na nebi,
nechť po celém světě tvor velebí.

5. Spásy zdroji živý,
v tobě volil divy
Tvůrce při tvém početí provodit.
Vada počátečná,
všem tuto společná
nesměla tobě na chvíli škodit.
Lilie bílé — čistotu mile
v tvou duši láska Boží složila,
v tobě se všecka svatost zračila. ***)

6. †) Tys nebes královnou;
slávu nevýslovnou
lidstvo nyní ti po církvi pěje.
Teď tvoje čest celá
v církvi se zastkvěla,
světleji tvá všady zář se leje.
Teď se ti chvála dít bude stálá,
všecka teď ústa zahanbena jsou,
jenž kdy nevyznala bezvinu tvou.

7. Již tedy vítězná,
jenž vin a vad nezná,
již naše prozpěvy sobě zalib.
Pro svoji oslavu
stup vrahu na hlavu
a v něho své střely mocněji syp!
Zlé vše zaháněj, k nám se ukláněj,
nám ve svatosti uděl tuto kvést,
po smrti nás do nebe rač uvést.

(Quem terra, pontus.)

*) otroctvím. **) zvěstovali. ***) zřela. †) Tato sloka naráží na prohlášení neposkvrněného početí P. Marie za článek naší víry.

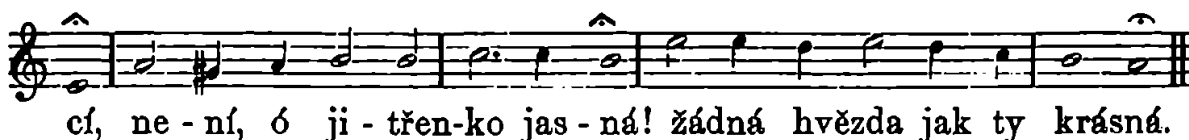
2. Jemuž slunce, měsíc, hvězdy
a tvor všaký slouží vezdy,
toho nosí život Panny
divem Božím požehnaný.

3. O té Matky přeblažené,
Bohem samým vyvolené,
by chovala u svém těle
světů všakých Stvořitele!

4. Panno ctěná poslem s nebe!
Svatý Duch požehnal tebe,
koho lidstvo sobě přálo,
čisté lůno tvé nám dalo.

5. Kristu buďte díky vzdány,
Jenž se zrodil z čisté Panny,
buď i Otcí, Duchu chvála
věčně věkův neustálá! Amen.

(O stella Jacob.)

2. Před tebou se s plesem klaní
v bílém rouše nebeštani,
a nevinné panny stále
písně pějí k tvé chvále.

3. S ochotou sloužíce tobě
nesou lilie k tvé zdobě,
jde však bělost srdce tvého
nad lesk kvítí přestkvostného.

4. Zněte písně po oboru,
zněte až tam k duchů sboru,
ať se země s nebem spojí,
svatá Panno, k chvále tvé!

5. Buďte Kristu díky vzdány,
Jenž se zrodil z čisté Panny.
Otcí též i Duchu chvála
věčně věkův neustálá! Amen.

442.

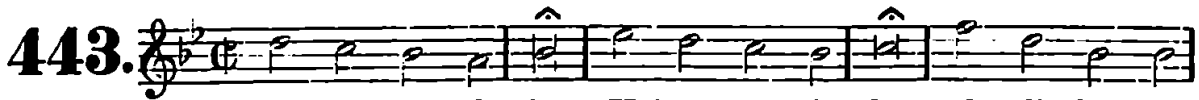
(Dle téhož nápěvu.)

1. K tobě, matko Boží vážná,
zní ta naše prosba snažná,
dej v svém stínu bezpečnosti
proti ďábla ukrutnosti.

2. Že to lidské pokolení
přišlo hříchem o spasení,
ráčí Král nejvyšší dáti,
žes se stala naše máti.

3. Milostně k nám tedy shlédni,
padlý Adamův rod zvedni,
u Syna pros lítostivě,
ať nás soudí milostivě.

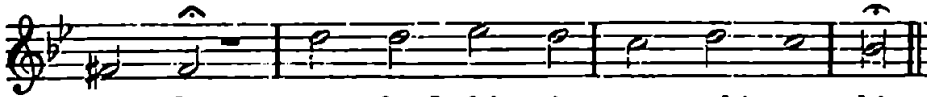
4. Buďtež Kristu díky vzdány,
Jenž se zrodil z čisté panny,
Otcí též i Duchu stálá,
rozlískej se věčná chvála. Amen.

1. Bo-ží ro-di-čku, Kri-sta ma-ti-čku chválit bu-de

vždy du-še má; mat-ko Spa-si-te-le! to-bě srd-ce

vře-lé, po-kudž bi-je, ať plá-po-lá.

2. Jako na nebi
tebe velebí
serafínů přeslavný hlas:
tak ať hlasu mého
z prachu pozemského
chvála zní tobě v každý čas.

3. Koho na zemi,
koho na nebi
tak poctil trojjediný Bůh,
jako poctil Tebe
nejsvětější s nebe
Otec, i Syn, i svatý Duch?

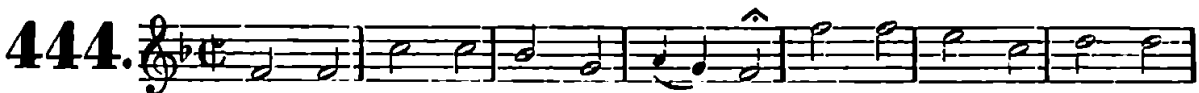
4. Otec s výsosti
hledí v milosti
na tvou čistotu panenskou;
andělem zvěstuje,
tebe vyvoluje
za královnu archandělskou.

5. Bůh Duch mocí svou
neporušenou
tebe zázračně zastínil;
Panno svatá! v tobě
přebývati sobě
Jednorozený umínil.

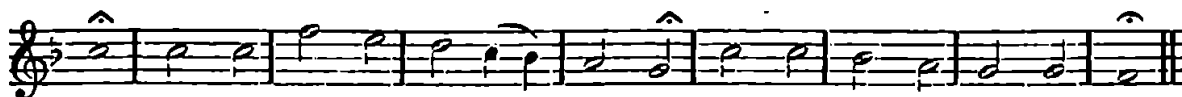
6. Kristus tebe ctil,
v poslušnosti žil,
co syn o tebe pečoval;
tvou dobrotu znaje,
za nás umíraje
v tobě Matku nám daroval.

7. Když zlé příhody
na nás uhodí,
kam jít má duše ztrápená?
Útočiště jisté
je tvé srdce čisté,
naděje hříšných, Maria!

8. K tobě voláme,
k tobě vzdycháme,
uslyš lítostivý náš hlas.
Matko milostivá,
Panno přívětivá,
oroduj, oroduj za nás!

1. Po-zdra-ve-na, ve-le-be-na buď, ó Bo-ží ro-di-

čko, ú - ctu vděčnou a sr - dečnou při - jmi od nás, Ma - ti - čko!

2. Kým nám možné, tvoje zbožné skutky na paměti mít, podle tvého vzoru ctného činit a tak tebe ctít.

3. Srdce, tělo tvé se stkvělo vždy panenskou čistotou; v přísné kázni, v svaté bázni chovala jsi mysl svou.

4. Ať neruší naši duši chlipnost hříšným plamenem, nás, ó čistá matko Krista! mocnou pod ochranu vem.

5. Tys v pokoře slast i hoře z ruky Boží přijala, ve skromnosti, v důstojnosti dívkou Páně zůstala.

6. Naši tvrdou mysl hrdou skloň své ctnosti příkladem, vypuď pýchu, jenž jest hříchů kořenem a základem.

7. Ty jsi klidnou, *) věrnou, vlídnou, ó Maria, vždy byla; s ochotností povinností nejtěžší jsi plnila.

8. Co uloží vůle Boží, pomoz nám též na se brát, břímě denní bez umdlení nést a za ně děkovat.

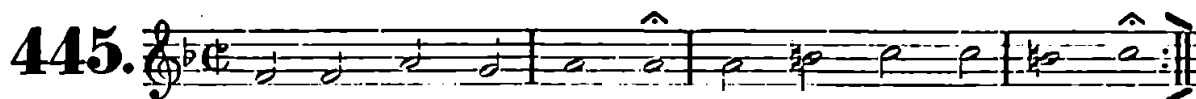
9. Když jediný tvůj nevinný Syn na dřevě kříže pněl, pohled vzhůru k nebes kůru mírnil tvého srdce žel.

10. Když duch trne, když se hrne na nás těžký strasti mrak, ach, v té chvíli zjednej síly, obracej náš k nebi zrak.

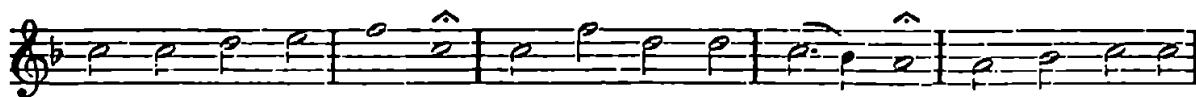
11. Ty jsi stále k Boží chvále života dny trávil, až vítězně a líbezně zdejší boj si skončila.

12. Cestou ctnosti s ochotností chcem i my vždy kráčet: rač, ó Máti! o nás dbáti a nám věrně přispěti.

13. Milostnými zraky svými na nás, svoje dítky hled, a k Ježíši v nebes říši nás, ó Matko! též přived.

1. Jdouce k věč - né vla - sti ce - stou pl - né stra - sti te - be, pa - nen Pan - nu, má - me za o - chra - nu;

tyt jsi v světě ži - la, sa - ma o - ku - si - la, člo - vě - ka co

bo - lí v sl - za - věm ú - do - lí, krá - lov - no Ma - ri - a!

*) tichou, pokojnou.

2. My předobře víme,
že trest zasloužíme
u své nedbalosti
za své nepravosti.
Matko lásky živé,
srdce lftostivé,
jest ti Bohem dáno,
ó pros za nás, Panno,
královno Maria!

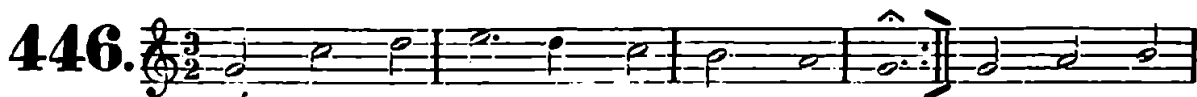
3. Co ztraceno Evou,
tebou, Páně děvou,
jest nám navraceno.
Slavně zní tvé jméno;
z tebe nebes krása,
z tebe světů spása,
z tebe duší zboží
přišlo nám — Syn Boží,
královno Maria!

4. Tys pod křížem stála,
hrozným hořem plála,
když Syn tvůj se mořil,
k smrti se pokořil,
a tak z pekel moci
lidstvo vedl k Otcí;
s Ním jsi za nás spolu
nesla břímě bolu,
královno Maria!

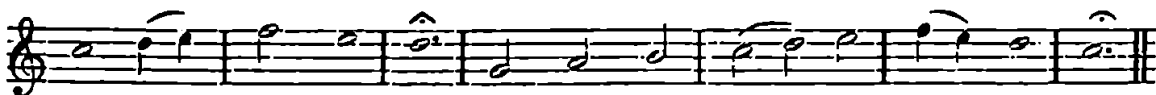
5. V čele nebešťanů
u Kristova stanu
nyní na nebesích
žiješ v zbožných plesích,
za nás oroduješ.
Proto Matkou sluješ,
že jdeš ku pomoci
těm, kdo hledí k Otcí.
Královno Maria!

6. Vypros Boží bázeň,
v mravech čistou kázeň,
chraň nás od úpadu,
zjednej sílu, radu;
zjednej požehnání
při všem počínání,
ať jen k Boží chvále
pracujeme stále.
Královno Maria!

7. Zvláště k nám pohlédni
v hodince poslední,
bychom v tvé ochraně
došli k trůnu Páně
do té slavné výše,
do Kristovy říše,
kde se s nebes Paní
všecko Bohu klaní.
Královno Maria!

1. Ó pa - ní má, sva - tá Ma - ri - a, Já se tvé
Mat - ko do - brá a mi - lo - sti - vá!

do - bro - ti - vo - sti po - rou - čím ve své úz - ko - sti.

2. Tobě se já cele poddávám,
ochraně tvé se odevzdávám,
mé útočiště, naděje,
zprost mne, když se mi zle děje.

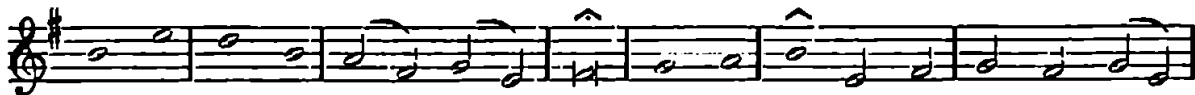
3. Zvláště pak v čas mého skonání
přispěj, ó milostivá Paní!
chraň mne na duši a těle
před úklady nepřítel.

4. Žádám jak časně, tak i věčně
Boha milovati srdečně,
spolu s anděly Božími,
i se všemi zvolenými.

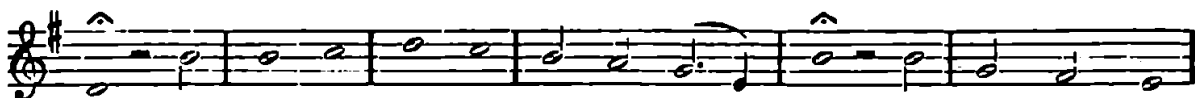
5. Račiž mi tu milost vyprosit,
ať mohu na Boží tvář patřit
v rajské nebeské radosti,
chvále Boha do věčnosti. Amen..

1. Ó Pan-no před stvo-ře-ním svě-ta předzvědě - ná,

na vě-ky po-že - hna - ná! na ne-bi, na ze-mi ni-žá-

dná ne-můž se to-bě na-jít rov - na, mocná všech tvo-

rů jsi krá - lov - - - na.

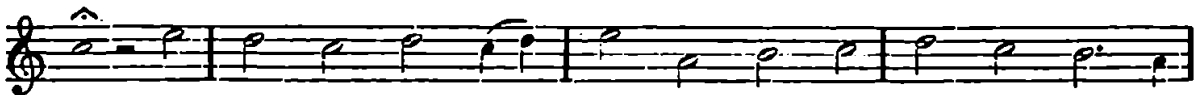
2. Vzpomeň na nás, na své sluhy,
kněžno přemilá
a nejvyš ušlechtilá!
přimluv se u Syna milého;
nikdy neopouštíš žádného
křesťana srdce pobožného.

3. My se v tebe důvěřujem,
vypros na Otcí,
ať nejsme bez pomoci,
ať jsme vždy všudy ochráněni,
časných muk i věčných zbaveni,
v nebeskou radost uvedeni.

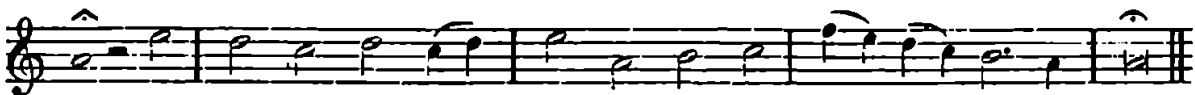
4. Račiž nám to, naše Matko!
míle vyjednat:
všem rač milost vyžádat,
by Bůh zhladil naši vinu,
dal nám prospívat v dobrém činu
z lásky k milému tvému Synu.

1. Zdrávas Ma-ri - a, mi - lost-ná moř-ská hvěz-di-

čko! tvá zá - ře plav-ci sví-tí ve - čer jas - ně na ne-

bi, by v svě-ta vl - no - bi - tí tě - šil se z tvé ve - le - by.

2. Zdrávas Maria,
milostná mořská hvězdičko!
tvůj lesk všem ukazuje
ve tmách cestu po moři;
kdo podlé tebe pluje,
spěje k nebes pohoří.

3. Zdrávas Maria,
milostná mořská hvězdičko!
necht noční bouře lítá
brázdí vodní hladinu,
necht ložkou strašně zmítá:
nedáš klesnout v hlubinu.

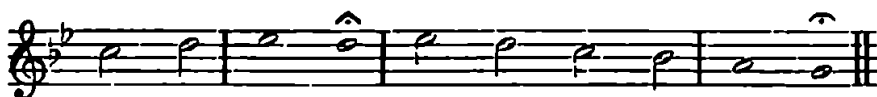
4. Zdrávas Maria,
milostná mořská hvězdičko!
až z rána tvoje zraky
vzejdou plavci na pomoc,
rozraziš kalné mraky,
prchne bouř a zmizí noc.

5. Zdrávas Maria,
milostná mořská hvězdičko!
tvá záře z rána vychází
a den jasný zvěstuje,
tu plavec u nesnázi
novou silou vesluje.

6. Zdrávas Maria,
milostná mořská hvězdičko!
rozlívej povždy míle
svoji jasnou záplavu,
ať plavec dojde cíle
u nebeském přístavu.

1. Panno nej-výš či - stá, Matko Je - zu Krista! v to - bě

nám je dá - na bla - há ne - bes brá - na.

2. Když s nebeské výše
do pozemské říše
Boží Syn jest přišel,
tebou na zem vyšel.

3. Tebou, svatá bráno,
je teď duši přáno,
kdy potřebu cítí,
k Pánu Kristu jíti.

4. Kdo tou branou kráčí,
když ho křížek tlačí:
pokoje dochází
u prostřed neznází.

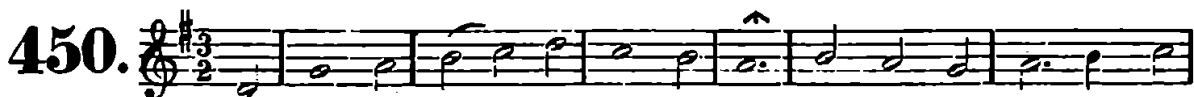
5. Kdo tou branou chodí,
když svědomí plodí
pláč a bědování:
najde smilování.

6. Kdo v té bráně stojí
při posledním boji,
tluka silně, stále:
uzří nebes krále.

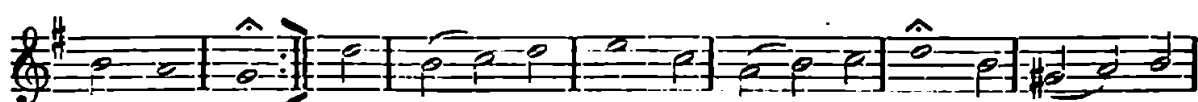
7. Ó ty bráno drahá!
k tobě naše snaha,
k tobě jen se sklání
mysl bez ustání.

8. Chceme stále tlouci
s dychtivostí vroucí
na ta tvoje svatá
a tajemná vrata.

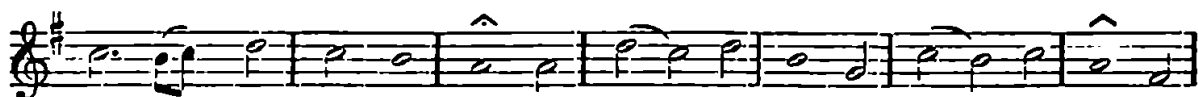
9. Otevři se, bráno,
ať nám věčné ráno
při posledním tahu
vzejde na tvém prahu!

1. Ó Panno slav - ná, zpa - ni - lá, po - vý - še - ná nad hvěz -
tys pr - sem či - stým ko - ji - la Vševládce, svého Stvo -

dy stkvělé! Na - vrá - til tvé - ho lů - na plod, co ztra - til
ří - te - le.

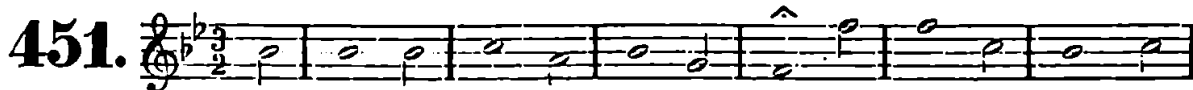
E - vin pád ne - šťast - ný; by věč - nou slast náš zí - skal rod, o -

tví - ráš k ne - bi pří - stup jas - ný.

2. Tys nebeského světla stan
a brána vznešeného Krále.
Výkupce, Jenž nám Pannou dán,
velebtež, vykoupenci! stále.

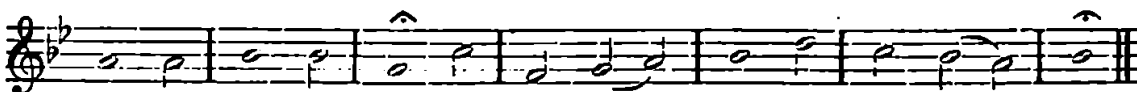
Ty, Jenž chtěš spasit člověky,
vzals lidské tělo z Panny čisté,
ctěn, oslavován na věky
buď s Otcem, s Duchem, Jezu Kriste!

1. Buď zdráva, pa - nen o - zdo - bo, sva - té - ho Du - cha

ná - do - bo, pře - krás - ná raj - ská rů - ži - čko, ó zdrá - vas

ranní hvězdi - čko! Ó Ma - ri - a, ó Ma - ri - a!

2. Ó Matko Páně zpanilá,
tys pod srdcem svým nosila,
vládaře, Jehož na nebi
sbor svatých duchů velebí.
Ó Maria, ó Maria!

5. Když potom hříchy na se vzal
a s křížem k smrti své se bral:
tož srdce tvé se zachvělo,
ach! nad Synem tě bolelo.
Ó Maria, ó Maria!

3. Tys díky Bohu vzdávala,
když na lokty si brávala
to s nebe dané poupátko,
své přemilostné robátko.
Ó Maria, ó Maria!

6. Když v bolesti na kříži pněl,
meč ostrý ve tvé hrudi tkvěl:
kdož poví, co jsi za hoře
cítla na tom pahoře.
Ó Maria, ó Maria!

4. Objímal tebe Boží Syn,
tvůj kojeneček, náš Hospodin;
tys hlídala Ho, krmila,
do chrámu Páně vodila.
Ó Maria, ó Maria!

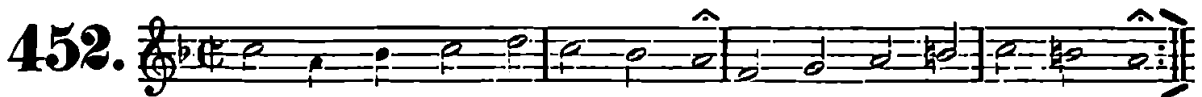
7. Za péči svou a zásluhy
máš nyní v nebi odsluhy;
rdí tam se tobě na hlavě
koruna k věčné oslavě.
Ó Maria, ó Maria!

8. Na jasnou tváři Páně zříš,
co královna se slavně stkvíš
v království Páně nebeském,
v přejasném sboru andělském.
Ó Maria, ó Maria!

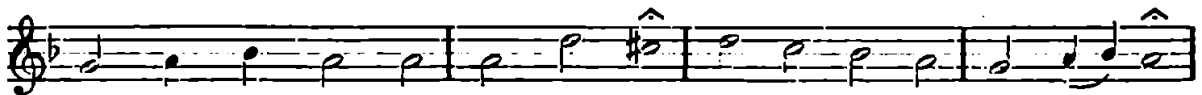
9. Tys plesů všakých příčina;
ó zastupuj nás u Syna,
ať pomoc Jeho v nesnází
nám s hůry nebes přichází.
Ó Maria, ó Maria!

10. Ať, dokud stává života,
nás Jeho velká dobrota
vždy vodí cestou bezpečnou,
ať přijdem v radost pověčnou.
Ó Maria, ó Maria!

(Salve Regina.)

1. Zdráva buď ne-bes krá-lovno, Matko mi-lo-sr - denství!
vzhlédni mi-lo-sti-vá Panno! ja - ké ne-bezpe - čenství

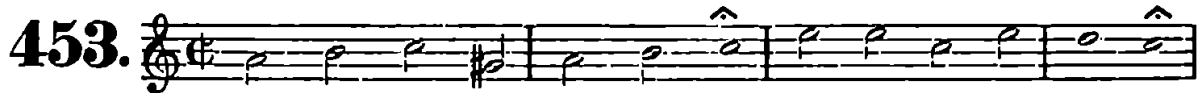
nás smut-né se všech stran sví - rá v tom sl - za - vém ú - do - lí,

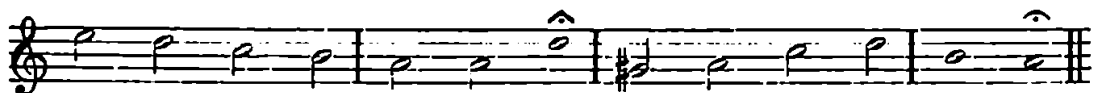
jak mocně na nás do-tí - rá svět ten se svou ne - vo - lí.

2. Vyhnání synové Evy
pravé vlasti hledáme,
a o pomoc tvé přímluvy
k tobě, Panno! vzdycháme;
ó přednes náš pláč a lkání
u trůnu Syna svého!
pros o milost smilování
pro člověka hříšného!

3. Buď tedy, ó Bohu milá,
nejbláží všech světice,
Panno nejvyš ušlechtilá,
v nebi naše řečnice!
ujmi se křesťanské říše,
a v posledním tažení
ukaž nám svého Ježíše,
pramen všech potěšení! Amen.

1. Zdráva bu - diž, krá - lov - no, Matko mi - lo - sti - vá,

Ma - ri - a, nad pa - dlý - mi vel - mi lí - to - sti - vá!

2. Ty jsi naše naděje,
ty sladkost života,
z tvého lůna pochází
všeliká dobrota.

3. Požehnanás bohatě
zde mezi ženami,
Matko dobrotivosti,
smiluj se nad námi!

4. K tobě naše úpění
bídni vysíláme,
a u tebe pomoci
v strasti své hledáme.

5. Evy matky svedení,
vyhnání synové,
Adama nešťastného
nuzní potomkové.

6. Vzdechajíce prosíme,
bys nás ochránila,
k prosbám našim nakloň se,
Matko nejvyšší milá!

7. Jsmeť v slzavém údolí
tuto postaveni,
kam, když srdce zabolí,
máme míti zření?

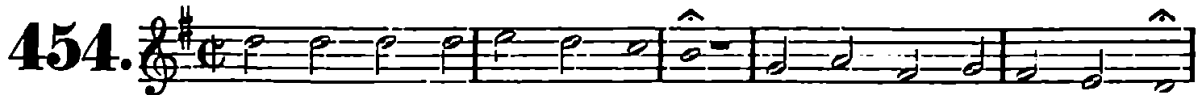
8. Aj, pohlédni s výsosti
na nás, drahá Máti!
rač nám ve své milosti
ochranu svou dáti.

9. Milosrdné oči své
k nám laskavě obrať,
zasloužený Boží hněv
prosbou od nás odvráť.

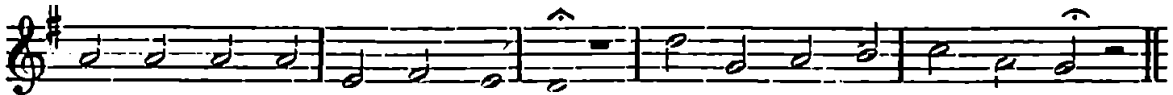
10. Více nepřipomínej
našich nepravostí,
buď naše pomocnice
v přítomné úzkosti.

11. Veď po tom putování
nás do nebes říše,
a tam, Matko blažená!
ukaž nám Ježíše.

12. Tam tě s milým Synem tvým
z povinné vděčnosti
budem chválit společně
až do vší věčnosti.

1. Zdrávas, ne-bes kněžno jasná, Matko Božské mi-lo - sti,

ži - vo - te a studně spasná, na - dě - je a sladko - sti!

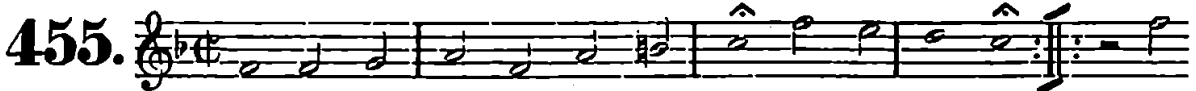
2. Ach, my vyhnaní jsouc z ráje
k tobě, Matko! vzdycháme,
z toho slzavého kraje
k tobě s pláčem voláme.

3. Věrná naše zástupnice!
útrpnost zde s námi měj,
obrať k nám své vlídné líce
a nám milost vyjednej.

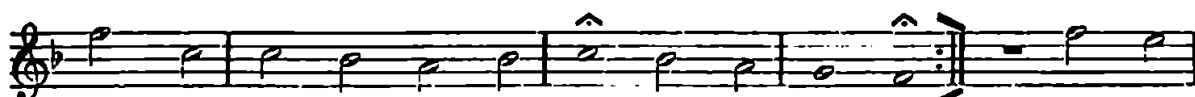
4. Až z vyhnanství slzavého,
povolá nás Tvůrce náš,
žehnaný plod lůna svého,
Jezu Krista, nám ukaž.

5. Rač o nás, své dítky, dbáti,
přímělnice zpanilá,
laskavá a zbožná Máti,
sladká Panno Maria!

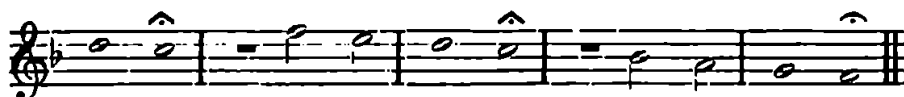
(Sedmero radostí.)

1. Ra - duj se, Pa - nenko či - stá, al - le - lu - ja, Po -
Matko Pá - na Je - zu Kri - sta, al - le - lu - ja! Du -

ča - la jsi Spa-si - te - le, al - le - lu - ja, Al - le-
chem sva - tým v či - stém tě - le, al - le - lu - ja!

lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja!

2. Zpívej chvály, požehnaná, all.,
porodilas nebes Pána, all.,
Jehož trůn jsou hvězdy stkvělé, all.,
Jemuž slouží tvorstvo celé. All.

3. Raduj se z králů oběti, all.,
již dali tvému dítěti. All.
Vzdalít svými dary chvály, all.,
Bohu, člověku a králi. All.

4. Vesel se, Syn v hrobě zase, all.,
mocí svou vzal tělo na se. All.
Rozlomil závory hrobu, all.,
nám všem pro budoucí dobu. All.

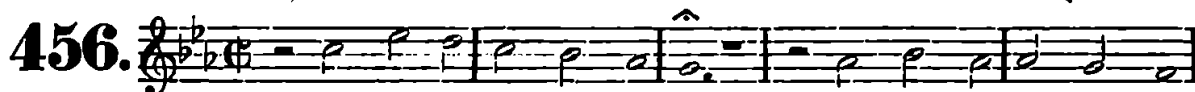
5. Pléšej, neb i nebe plésá, all.,
že Pán vstoupil na nebesa. All.
Z tvého těla vzal to tělo, all.,
jenž oblakem se zastřelo. All.

6. Potěš se, neb s Otcem spolu all.,
Syn tvůj Ducha poslal dolů, all.,
by moc Ducha Těšitele, all.,
blážíla Jeho přátele. All.

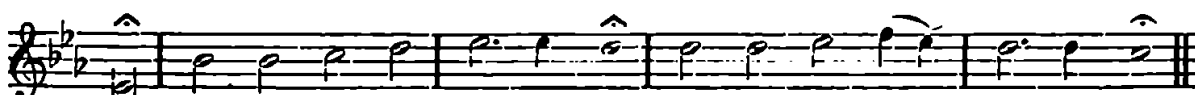
7. Pléšej vděčně, neb i tebe, all.,
nebes Král povýšil v nebe. All.
Stánek dal u svého trůnu, all.,
dal ti nebeskou korunu. All.

8. V té neskonalé radosti, all.,
vypros nám Boží milosti, all.,
bychom v dobrém se zmáhali, all.,
v slávu věčnou se dostali. All.

(Sedmero bolestí P. Marie.)

1. Ma-ti-čko Spasi - te - le! kdo mů-že po-znat ce-

le bo - le - sti, jež cí - ti - la tvo - je du - še zpa - ni - lá?

2. Když v chrám přinášíš dítě,
Simeon velebí tě:
světu spása vynikne,
srdce tvé meč pronikne.

3. Herodes vyslal kata,
i musíš, Panno svatá,
s děťátkem jít z otčiny
do vzdálené krajiny.

4. Do chrámu, zbožná Matko!
jsi vedla pacholátko;
co jsi ale cítila,
když jsi ho pohřešila?

5. Když došla tě pak zpráva,
že Synu kříž nastává:
běžíš, bys Ho potkala;
jak jsi tenkrát zplakala!

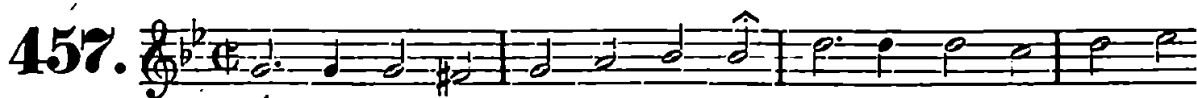
6. Tu v srdci tvém se moře
rozlilo všeho hoře,
když jsi dítě jediné
zřela v smrti hodině.

7. A když pak na tvém klíně
spočívá tělo siné,
mrtvé, plné ohavy:
kdož tu bolest vypraví?

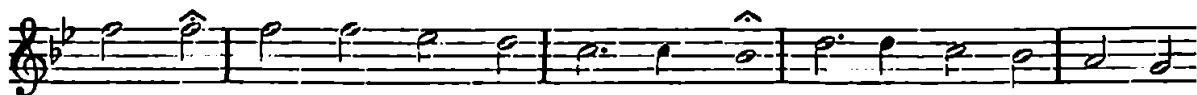
8. Ach, zmizel Syn tvůj v hrobě,
jen paměť zbyla tobě
Jeho muk a zápasu;
taks bol pila do kvasu.

9. Ke komu se utečem,
leč k srdci, které mečem
sedmerým je zbodeno,
když je lidstvo shojeno?

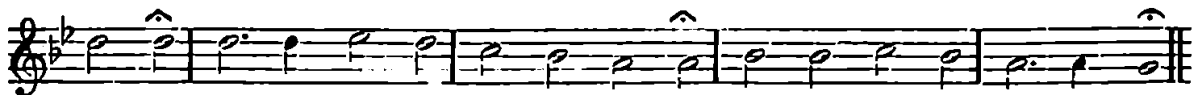
10. Matičko! pro ty rány,
jenž v srdce tvé jsou vklány,
rač nás vzítí v ochranu,
vypros milost na Pánu!

1. Úzkost do-ma srd-ce mu-čí, nu-tí chvátat do ná-

ru - čí Mat-ky Bo-ží mi - lost-né. Srd-ce! pé-če do - ma

o - stav, s úctou se před o - braz po-stav Matky sed-mi - bo - lest-né.

2. Každá duše smutkem jata
okřívá zde, Matko svatá!
milostným tvým pohledem.
Dopřej nám, ó drahá Máti!
v klínu tvém se vyplakati,
až útěchy nabudem.

3. Nezamítej naše hoře;
slzy cedit u pokoře
nutí srdce velký pal;
ty jsi sama zakusila,
když jsi Syna pohrobila,
co je bolest, co je žal.

4. Matko Bohem požehnaná,
jaká rána uchystána
tobě byla na světě!
jak se duše tvoje chvěla,
když jsi kříž a muky zřela
jediného dítěte!

5. Vidělas, kdy zdvižen k nebi
na kříž připínán byl hřeby,
slyšelas pád kladiva.
V době Jeho velké záhy
nesmělas ni kapku vláhy
podat v ústa žíznivá.

6. Vidělas, jak se všech oudů
chladný pot se lije v proudu;
nesmělas jej utírat.
Vidělas, jak velkou tíží
hlava ku prsům se níží;
nesmělas ji podpírat.

7. Vidělas, jak valnou řekou
ze všad krve proudy tekou
do poslední krůpěje;
vidělas, jak setník kopí
v hloubi srdce Jeho topí,
by vše shasla naděje.

8. Až kdy schladlo tělo siné,
chová Matka na svém klíně
Syna a Jej objímá;
měří boku rozsedlinu,
sířku ran i prohlubinu,
a jich množství počítá.

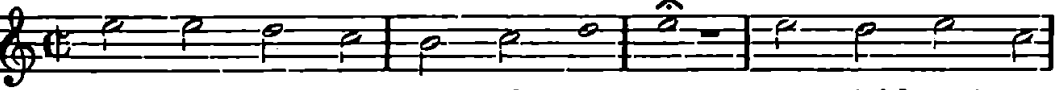
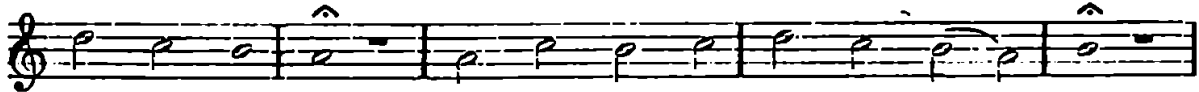
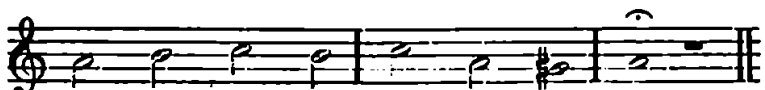
9. Což je všecko naše hoře?
kapka jen, však tvé je moře,
Matko Páně bolestná!
a tys byla nejvyš čistá,
požehnaná Matka Krista,
kněžna nebes blahostná.

10. My však nečistí a pyšní,
Evvy potomkové hříšní
zasloužili mnohý trest;
nám zde u nehodách státi,
trpět a se v pláči káti
dle zásluhy slušno jest.

11. Ó Matičko smilování!
uč nás v světa kolotání
trpět, doufat a se kát,
skrej nás v ochrany své plášti
proti všakých nehod zášti
a rač při nás vždycky stát.

458. Bla - ho - sla - ve - ná Pan - no, Mat - ko mi - lo -
 sti, ne - dej v hří - ších u - mří - ti bez mi - lo - sti; po -
 slední at jsou slo - va má: Je - žíš, Jo - sef, Ma - ri - a!

(Memento rerum conditor.)

459. 1. Po - mni, Tvůrce ve - ške - ren - stva! že jsi k spá - se
 člo - vě - čen - stva druhdy se - be tě - lem o - dil,
 a se z Pan - ny sva - té zro - dil.

2. Ó Maria, Matko blahá,
milosti rodičko drahá,
chraň nás proti vraha zlobě,
přiviň k sobě v smrti době.

3. Zrozenému z čisté Panny,
Kristu, buďte díky vzdány,
Otcí též, i Duchu chvála
zavzni všude neustálá.

460.

(Dle téhož nápěvu.)

(O gloriosa virginum.)

1. Panno nejvyšš oslavená
a nad hvězdy povýšená!
prsy tvoje Pána kojí,
Jenž utvořil duši tvoji.

2. Co nám hříšná Eva vzala,
tys nám plodem svým zas dala,
nebes otvíráš závory,
by tam vešly plačné sbory.

3. Mocného jsi krále brána
a přestkvoucí světla schrána.
Velebte již, národové!
z Panny pošle žití nové.

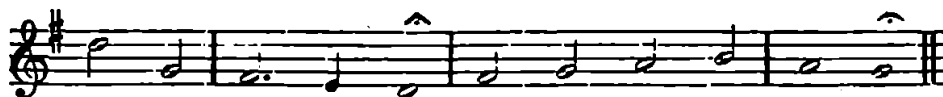
(Na den Početí Panny Marie.)

1. Zdrávas, svět-lem o - dě - ná v kráse u - šlechti - lé,
Pan-no, jenž jsi po - ča - la světa Spa-si - te - le!

Z te - be vy - šlo slunce nám, jenž nás o - svě - cu - je a nám

rovnou k ne - be - sům ce - stu u - ka - zu - je.

2. Měsíc pod nohama máš,
sídlem tvým jest nebe,
jako matku Boží Syn
oslavuje tebe.
Lidé též i andělé
vzdávají ti chvály,
na nebi i na zemi
tobě zní zpěv stálý.

3. Drahocenná koruna
kráší tvoji hlavu;
vůkol ní se dvanáct hvězd
stkví na tvou oslavu.
Nad slunečný papršek
jasná jsi a sličná,
libovonná růžičko,
Panno ustavičná!

4. Plášt se vine na tobě
jako ranní zoře,
velmohoucí královno
na nebeském dvoře!
Zelená tys ratolest
vzrostlá z kmene Jesse,
ježto pěkně rozkvetla
a ovoce nese.

5. Hvězda jsi ty zpanilá,
jenž nám plavcům svítí,
kdykoli se živlů vztek
proti nám rozlítí.
Řiď, ó řiď lodičku nám
pečlivě a právě,
ať se šťastně octneme
v nebeském přístavě.

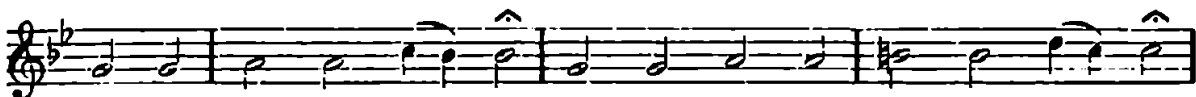
(Na den Očišťování Panny Marie.)

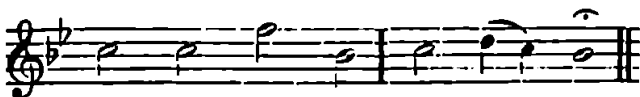
1. Ma - ri - a, ro - di - čka Pá - ně, z Be - tlé - ma jde

k chrámu brá - ně, nesouc v ru - kou ko - jen - ce; sva - totu

po - vin - nost svou ko - ná, Bo - hu ne - se dle zá - ko - na

v o - běť své - ho zro - zen - ce.

2. K výplatě chudobná matka
na oltář dvě holoubátka
za Synáčka přináší;
a však nad oběti stkvostné
jde to její srdce ctnostné,
jenž se k Bohu povznáší.

3. Stařec Simeon ji vítá,
plésá, že mu den ten svítá,
pó němž toužil celý věk;
k srdci Nemluvňátko vine,
oko jeho v slzách plyne,
ústa pějí Bohu vděk.

4. „Hospodine, zírám světlo,
které v Israeli zkvetlo
národům všem k spasení,
nuž povolej sluhu k sobě
a popřej mu pokoj v hrobě
podlé Tvého slíbení!”

5. A v té době zbožná Anna
poznala též v děcku Pána,
Jenž byl slíben od věků;
vděčně hledíc ku nebesu,
„již nastaly” — volá v plesu —
„spásy dnové člověku.”

6. I my Krista velebíme
a v Ném světlo světa ctíme,
jenž pochází od Otce;
Kriste, osvěcuj nás stále,
ať vydáme k Tvoji chvále
hojné světla ovoce!

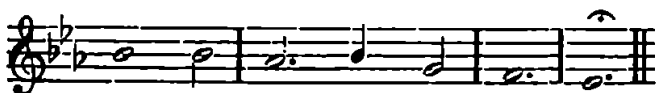
(Na den Zvěstování Panny Marie.)

1. Mat - ko pře - sva - tá, lás - kou bo - ha - tá, zdrávas,

Pan - no Ma - ri - a! Pan - no pře - či - stá, o - chrano ji - stá,

při - mlou - vej se, Ma - ri - a!

2. Ty jsi jasná Panna,
hvězdou mořskou zvaná,
z tvých milostných tváří
světlo Božské září,
kteréž v nebesích
hoří na oltáři.

3. Milost Boha Pána
tobě hojně dána,
to že v každé době
v nejkrásnější zdobě
perla pokory
shledána jest v tobě.

4. Klénot přebohatý
svěřil ti Duch Svatý,
proto hříchu není
u tvém zastínění,
krásná duše tvá
došla posvěcení.

5. Anděl s nebes báně
má z rozkazu Páně
poselství to snést;
s uctivostí věští: *)
že máš porodit
Syna lidem k štěstí.

6. Panno bohorodná,
všaké úcty hodná,
nejsladší náš statku!
tebou nám dal Matku
Pán Bůh laskavý
v tomto světa zmatku.

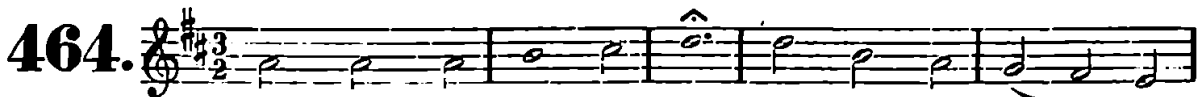
7. Vzešlat z lůna tvého
divem úrodného
světu všaká spása,
Kristus, věčná krása,
z Jehož narození
nebe, země jásá.

8. Smířil s odpadlíkem,
s tvorem nevděčnickem,
Syn tvůj Boha Otce
v přebliženém roce
a tak stal se nám
milým prostředníkem.

9. Sláva tvému plodu,
nebeskému rodu,
Jenž sestoupil s výše
do pozemské říše,
by nás vyvodil
z vazby na svobodu.

10. Avšak jenom svorným,
pokorným a vzorným
jest Syn tvůj k prospěchu,
k spáse, na útěchu,
než neprospívá
lidem Bohu vzdorným.

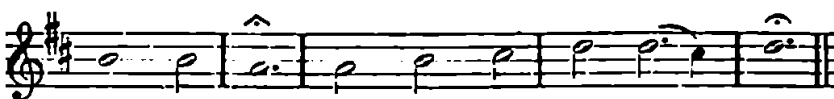
11. Milý Jezu Kriste,
plode z Panny čisté,
láskou nekonečnou
odvrať nebezpečnou
zlého ducha moc,
a dej radost věčnou!

1. Krá - lov - no ne - be - ská, slyš slo - va an - děl -

ská: Po - zdra - ve - na buď, Ma - ri - a, od an - dě - la Ga -

bri - e - la, zdra - vas buď, Ma - ri - a!

*) zvěstuje.

2. Kdožby nepěl vřele
matce Spasitele:
Pozdravena buď, Maria atd.

3. Svět se zaradoval,
když anděl zvěstoval:
Pozdravena buď, Maria atd.

4. Duchů sbor tě slaví,
anto zpěvem praví:
Pozdravena buď, Maria atd.

5. S Bohem smířen bývá,
skroušeně kdo zpívá:
Pozdravena buď, Maria atd.

6. Utíká nepřítel,
když pjeje tvůj ctitel:
Pozdravena buď, Maria atd.

7. Slovo to v soužení
dává potěšení:
Pozdravena buď, Maria atd.

8. Hasnou svár a hněvy,
kdež znějí ty zpěvy:
Pozdravena buď, Maria atd.

9. Protož v každé době
církev zpívá tobě:
Pozdravena buď, Maria atd.

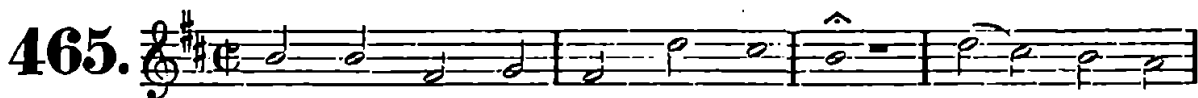
10. Kmet a muž a dítě
každý velebí tě:
Pozdravena buď, Maria atd.

11. Kdo Krista miluje,
ať tě oslavuje:
Pozdravena buď, Maria atd.

12. Když budu skonávat,
chválu chci ti vzdávat:
Pozdravena buď, Maria atd.

13. Až uzřím nebesa,
duch můj slavně zplesá:
Pozdravena buď, Maria atd.

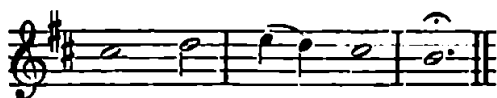
(Na den Navštívení Panny Marie.)

1. Krá-čí ces - tou z Na - za - re - tu Pan - na pl-

ná po - ko - ry, krá - čí na - všti-vit Al - žbě-tu tam k He-

bro - nu za ho - ry.

2. Alžběta Marii vítá
pozdravením anděla,
jaké štěstí Panně zkvítá,
divem Božím zvěděla.

3. „Zdráva budiž požehnaná, —
vstříc jí volá v ochotě, —
an zří matku svého Pána,
pleše plod v mém životě.”

4. A Maria v zbožném plesu
objímá svou přibuznou,
vděčně hledíc ku nebesu
zpívá píseň líbeznou.

5. „K Bohu duše má se výší
u svém vroucím plesání,
k sprosté dívce v chudou chýši
Bůh se s nebe uklání.

6. Aj, Bůh ve mně divy nové
činí mocí velikou,
jimž se budou národové
divit dobou všelikou.

7. Všude dílo se nachází
Jeho mocné pravice:
chudé zdvihá, mocné ssází
s jejich slávy stolice.

8. Nad tebou se, -Israeli!
rozpomenul Hospodin,
umlkněte již tvé žely,
neb se vtělil Boží Syn."

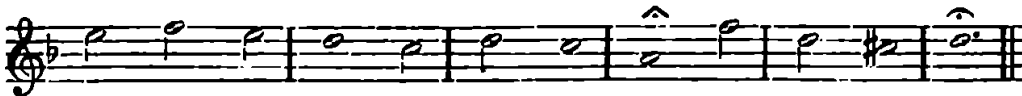
9. Pléšej, pléšej, požehnaná
hvězdo nové osvěty,
buď i od nás pozdravena
slovy zbožné Alžběty!

10. I nás přiviň k srdci, Máti!
lásce uč a pokoře,
pros, ať Bůh nám ráčí dáti
s tebou bydlet na hoře.

(Na den Na nebe vzetí Panny Marie.)

1. Buď zdráva, Pan-no Ma-ri - a, vzo-re ctno - sti,

buď zdrá-va, kněžno zpa - ni - lá na vý - so - sti!

2. Tys mnohou vytrpěvši strast
odtud vzata,
a v duši lidských pravou vlast
jsi přijata.

3. Ty jsi nad samé anděly
povýšena,
a od nich, jak jim Bůh velí,
vroucně ctěna.

4. Nížádný roveň ti není
v rajske říši;
tyť nade všechna stvoření
jsi nejvyšší.

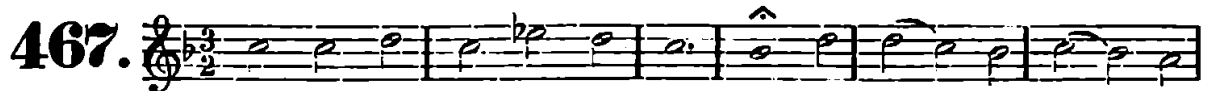
5. Srdečně my se radujem
z tvé radosti,
a tvojí se obdivujem
velebnosti.

6. Tyts Matka naše rozmilá,
chlouba naše,
jenž k spáse nám porodila
Mesiáše.

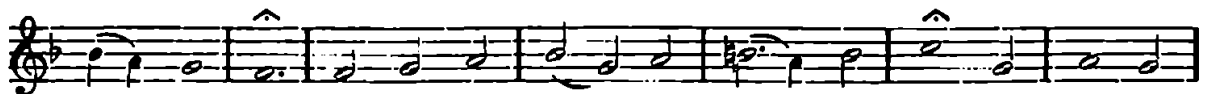
7. Rač s trůnu k nám se uklonit
nebeského,
rač prosbou svou nám naklonit
Syna svého.

8. Pros, abychom se dostali
k Jeho stanu,
kdež bychom věčně vzdávali
chválu Pánu!

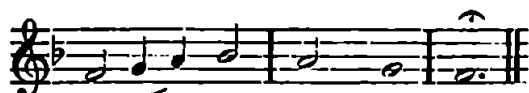
(Na den Narození Panny Marie.)

1. Když se na - pl - ni - ly ča - sy, že měl při - jít dár -

ce spá - sy, pod srd - cem sta - ře - ny An - ny za - po - čal

se - ži - vot Panny.

2. Bílá vykvetla lilie,
čistá, bezvinná Marie,
ta neposkvrměná schrána
přesvatého Krista Pána.

3. Již vypučil proutek Jesse,
a překrásný květ vynese,
bílý květ a krvorudý,
jenž svou vůni seje všudy.

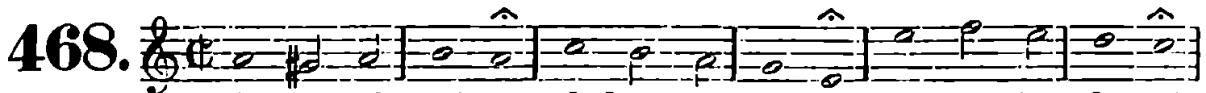
4. Již nám zoře jitro chystá,
již dennice vyjde čistá,
bude jako měsíc krásná,
jako slunce stkvělá, jasná.

5. Po ní touží otcí v tísní,
Šalomoun jí slaví v písni,
Simeon jí čeká v chrámě,
svět po ní vztahuje rámě.

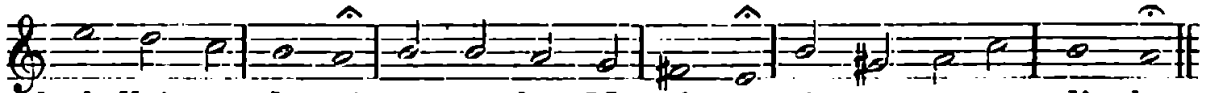
6. Nebe také k ní pohlíží,
v nižto Boží Syn se sníží,
by spočíval v jejím lůně
co na svém pozemském trůně.

7. Ó ty zdobo hvězd a květů,
ó ty touho všakých světů,
přiklekni tam k svému Synu,
ať zahladí naši vinu.

8. Ať nezhyne ve svém hříchu,
pomoz potřít hněv a pýchu
a vlej v srdce hnutí čistá,
zjednej milost Jezu Krista!

1. Všickni ple-sej-te, sladce zpí-vej-te, pří-čin jest do-sti

k sladké ra-do-sti, pa-nenka Ma-ri-a nám se na-ro-di-la.

2. Ta světa zboží
hojně rozmnoží:
spásu nám zplodí,
Boha porodí:
ač se matkou stane,
pannou předc zůstane.

3. Blahoslavenou,
světu dnes danou
Boží rodičku,
divnou matičku,
starci, dítky, děvy!
oslavujte zpěvy.

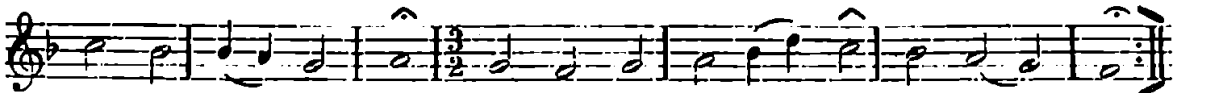
4. Pokloňme se jí
nejpokorněji,
všickni společně
rcemež srdečně:
Na věky buď zdráva,
ó Panno Maria!

5. Buď neskonalá
na věky chvála
Pánu milému,
Bohu našemu,
z tvého narození
k světa potěšení!

(Na den Jména Panny Marie.)

1. Ma-ri - a, Ma-ri - a! Nad slunce jas-něj-ší, nad
Bu-diž po-zdra-ve - no tvé

mě-síc krás-něj - ší, nad per-ly vzácněj - ší, Ma-ri - a!
přeslad-ké jmé - no na ne-bi, na ze - mi, Ma-ri - a!

2. Maria, Maria!
u Boha věčného, Otce Syna tvého,
pros za nás v každý čas, Maria!
ať nás neopustí v nouzi a těžkosti
podlé své milosti, Maria!

3. Maria, Maria!
pros Ježíše Syna, by nám naše vina
odpuštěna byla, Maria!
nad vinami lítost a pravou skrou-
šenost
vypros nám, zjednej nám, Maria!

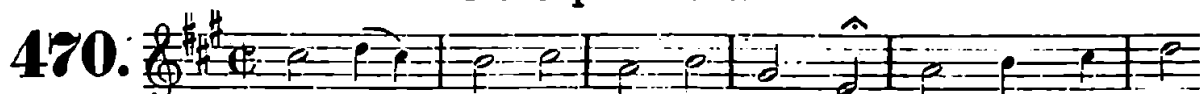
4. Maria, Maria!
pros Ducha Svatého, ať nám světla
svého
dá s nebe skrz tebe, Maria!
proti lsti dábelské ať v víře kře-
stanské
pevní a stálí jsmc, Maria!

5. Maria, Maria!
jenžs plná milosti, přispěj s ochot-
ností,
když budem v úzkosti, Maria!
hlad, vojnu, mor zažen, nedej, by
byl zkažen,
kdo tě ctí, velebí, Maria!

6. Maria, Maria!
v smrtečné nemoci přispěj ku po-
moci
proti dábla moci, Maria!
když bude duše mít z svého těla
vyjít,
ochraň nás, zastaň nás, Maria!

7. Maria, Maria!
v poslední hodině ať jest mé jediné
vzdechnutí: Ježíš a Maria!
v těch slovech chci umřít a na věč-
nost odjít:
Ježíš, ach Ježíš a Maria!

Písně poutnické.

470.

1. Pod tvůj plášť se u - tí - ká - me, Pa - nen - ko Ma -
ri - a, za o - chranu tě žá - dá - me, Matko do - bro - ti -
vá; o - chraň, za - staň, vy - svoboď nás, Panno mi - lo - sti - vá,
ne - dej, ne - dej hy - nou - ti nám, Mat - ko lí - to - sti - vá!

2. Švihá nás Bůh rozhněvaný
metlou spravedlnosti,
ach, těžké jsou dítkám rány
otcovské přísnosti;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

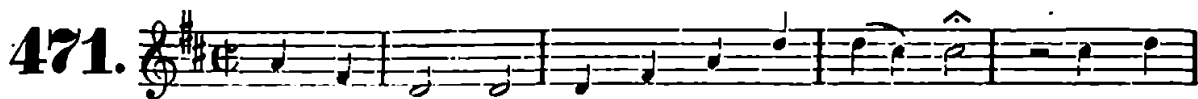
3. Hrubě nás ze všech stran tlačí
rozličné nečesti:
nutí nás k hořkému pláči
nejedno neštěstí;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

4. Jako k slepici kuřátka,
k tobě tak běžíme,
jako svou matku dětátka,
tak tebe prosíme;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

5. Ač jsme hříchem zasloužili
Božího trestání,
však jsme tím neumenšili
tvého smilování;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

6. Tyt jsi v světě útočiště
naše nejpřednější,
i pomůžeš dětem jistě,
Matko nejmilejší;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

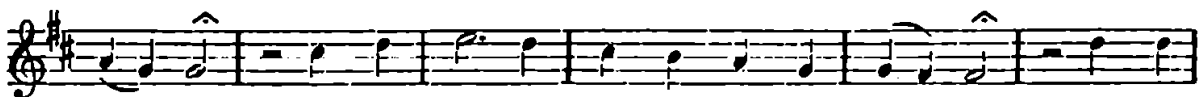
7. Skrze pět ran Pána Krista,
skrz hořkou smrt Jeho
prosíme tě, Panno čistá,
zbav nás všeho zlého;
ochraň, zastaň, vysvoboď nás atd.

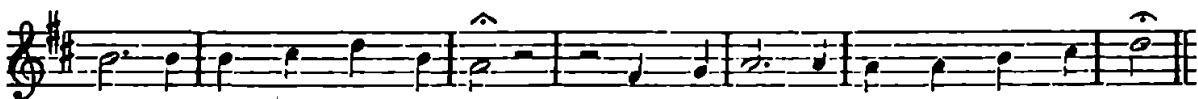
1. Ti - síc - krát po - zdravu - je - me te - be, ó Ma -
ty jsi o - kra - sou ce - lé - ho ne - be, to - bě

ti - čko Kri - sta Je - ží - še, Ty jsi u Bo - ha ta nejprv -
se ko - ří ce - lá ří - še!

něj - ší, to - bě čes - ta chválu nej - předněj - ší an - dě -

lé a sva - tí vzdá - va - jí, králov - nou te - be na - zý - va - jí.

2. Přispěj nám také, ó Matko naše!
všickni s vroucím srdcem žádáme;
tys jediné útočiště naše,
po Kristu nad tebe nemáme;
ať chvalozpěv tobě prozpěvovat
můžem, tvoje jméno zvelebovat;
bychom se zalíbili Bohu,
chceme tě chválit v každou dobu.

3. Neboť Stvořitel nebes i země
za svůj stánek tebe vyvolil:
když přijal člověčenství na sebe,
v tvůj panenský život se vložil,
Ježíš Kristus, Syn Boha živého,
moudrost věčná Otce nebeského,
Jenž hořkou smrt kříže podstoupil
a nás z věčné smrti vykoupil.

4. Ty jsi na Sionu utvrzená,
přebýváš v městě posvěceném,
dříve než bylas na svět zrozená,
poctěna jsi v slovu prorockém;

teď požíváš věčné blaženosti,
kteráž připravena od věčnosti
byla ti od Boha věčného,
Otce, Syna, Ducha Svatého.

5. Zdrávas, schránko Boha nej -
vzácnější,
zdrávas, Panno neporušená,
za chrám Trojice nejdůstojnější
již od věčnosti vyvolená!
ty jsi nad slunce, měsíc světlejší,
paní a královna nejsvětější,
ty jsi jistá brána nebeská,
mocná královna archandělská.

6. Kdožby mohl všecku slávu tvoji
zde na světě ústy vyznati,
kterou Syn tvůj jen pro lásku svoji
ráčil tobě na nebi dáti?
byť celého světa jazykové
chtěli chválu mluvit o tobě,
to by vše předc ještě nebylo,
co by k tvé chvále postačilo.

7. Před tvým obrazem, ó Matko
Páně!
chceme prosby svoje skládati;
zachovej nás vždy ve své ochraně,
kdykoliv tě budem žádati;
v nouzi, v zármutku, v každém trápení
vyžádej u Boha potěšení;
ó, račiž nám svojí přímlouvou
vždy štědře býti nápomocnou.

8. Vypros víru, naději a lásku,
v ctnostném životě setrvání,
odvrat od nás hlad, mor, též i válku,
dej šťastné života skonání,
a když hlas Soudce spravedlivého
odtud z tohoto světa bídného
ráčí nás k soudu povolati,
tenkrát, Matko! rač nás zastati.

472.

Dle téhož nápěvu.

1. Maria, nejdražší matko Páně,
studně útěchy a sladkosti,
Bohem dána světu ku ochraně,
ty jsi nebes chloubou, radostí!
Ten, před Jehož tvář všeho se sklání,
tebe ctí a zve tě nebes paní,
tebe chválí rajští duchové,
tebe slavte všickni tvorové!

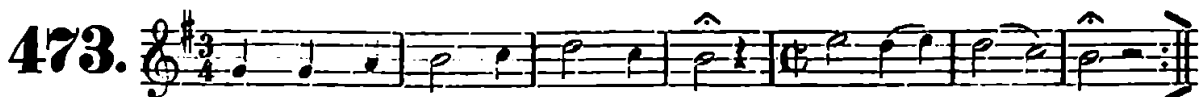
2. Přijmi mile, dívko Páně blahá!
též i naši chválu a náš vděk;
tebou naše naděje se zmahá,
tebou zkvetl světu šťastný věk.
Co nám Eva v ráji potratila,
tys nám porodem svým navrátila,
zaplacen je velký světa dluh,
s hříšníkem je opět smířen Bůh.

3. Ty jsi hvězda, ježto jasně svítí
pocestným na pouťiездеjší,
skutky tvé nad vonné jarní kvítí
vydechují vůni líbější.
Ty jsi růže, ježto krásně květla,
i kdy záha zármutku tě hnětla;
čistým je zrcadlem život tvůj,
tebou sám Bůh zdobí stolec svůj.

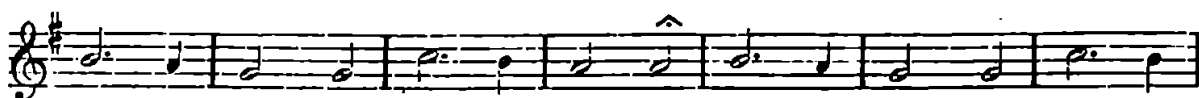
4. Ten, Jenž přísně skoumá lid-
ské činy,
vševědoucí Soudce na trůnu,
nenalezl na tvé duši viny,
dal ti nevadnoucí korunu.
Již oplýváš nevyslovnou slastí,
patříš na tvář Boží v nebes vlasti
a před Jeho klečíc stolicí,
chválíš Jediného v Trojici.

5. Velké od Boha ti dáno moci;
slouží ti andělů slavný kůr,
řada apoštolů a proroci,
slouží tobě celý nebes dvůr.
My co dítky k matce zříme k tobě,
mocná přímluvkyně v každé době!
přednes prosby naše Ježíši;
slova matky rád Syn vyslyší.

6. Po celý náš život do skonání
přímlouvou svou na nás pamatuj,
v soužení a při všem počínání
kroky naše říd a při nás stůj.
A když v poslední života chvíli
bázeň nastane a sklesnou síly:
Matko! potěš nás a posiluj,
prosiž, ať nám odpustí Syn tvůj.

1. Po-zdrave - na buď, krá-lov-no, ó Ma - ri - a!
ne-bes ze - mě cí - sa - řov-no, al-le - lu - ja!

Ra - duj - te se, che-ru - bí - ni, chvá-lu vzdejte, se - ra-

2. Tys panna vadou nejatá, ó
Maria!
na milost Boží bohatá, alleluja!
Radujte se, cherubíni atd.

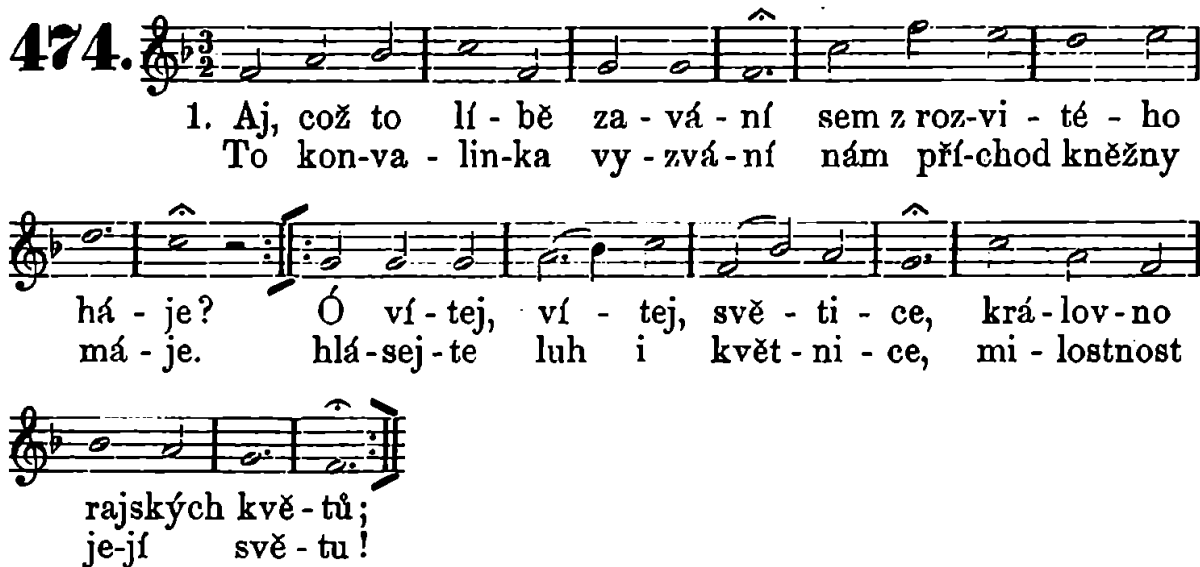
3. Bůh Otec tebe dcerou zval,
ó Maria!
Duch tebe za choť si obral, alleluja!
Radujte se, cherubíni atd.

4. Tys krásný Boha Syna chrám.
ó Maria!
skrz tebe spása přišla nám, alleluja!
Radujte se, cherubíni atd.

5. Ó Matičko milostivá, ó Maria!
buď k nám hříšným lítostiva, alleluja!
Radujte se, cherubíni atd.

Pobožnost Májová, k úctě Panny Marie.

(V sobotu.)

2. O vítej, Panno Maria!
vše chválí tě a jásá;
čistotu chválí lilia,
tvou lásku růže hlásá,
fialka mile v pokoře
po háji se ti kloní,
a v nížině i na hoře
k tvé slávě zvonky zvoní.

3. Na louce milé slzičky
tvé těžké pějí boly,
chudobky nouzi Matičky
jeví horami, doly,

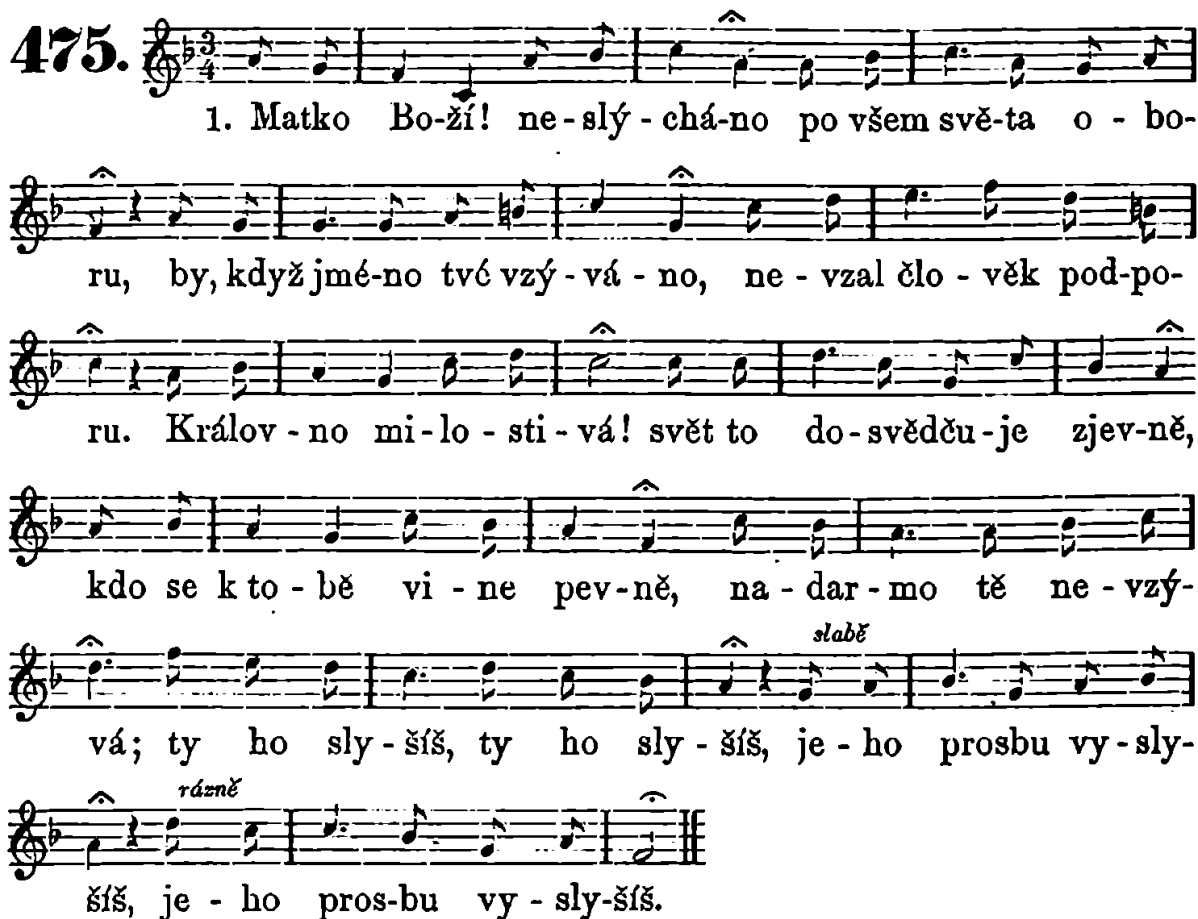
a rozmarína panenství
v zahradě slavně hlásá,
a vítězné důstojenství
velebí sedmikrásá.

4. Nuž, i my plesy oslavme
milostnou kněžnu máje,
oltáře kvítím upravme,
ať chrám je obraz ráje.
Ozdobme srdce líbeznou
k Rodičce oddaností;
hle, ona palmou vítěznou
nám kyne na výsosti.

5. Rač, Panno, v mocnou ochranu
květ srdcí našich vzítí,
a vypros mile na Pánu,
ať množí v nás to kvítí,

ať rosa Boží milosti
nám v srdci deští hojně,
ať prospíváme v svatosti
a umřem bohobojně!

(V neděli.)

475.

1. Matko Bo-ží! ne-slý - chá-no po všem svě-ta o - bo-
ru, by, když jmé-no tvé vzý - vá - no, ne - vzal člo - věk pod-po-
ru. Králov - no mi - lo - sti - vá! svět to do - svědču - je zjev - ně,
kdo se k to - bě vi - ne pev - ně, na - dar - mo tě ne - vzý -
vá; ty ho sly - šíš, ty ho sly - šíš, je - ho prosbu vy - sly -
šíš, je - ho pros - bu vy - sly - šíš.

2. Když kdo k tobě s prosbou
kráčí,
pomoci neodpíráš,
a kdo život vede v pláči,
tomu slzy utíráš.
Královno milostivá atd.

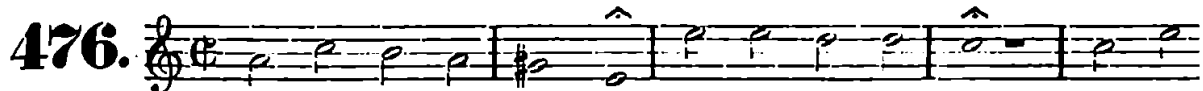
3. Utíkám se k tobě, cítě
veškeru svou slabotu;
pohled mile na své dítě,
prokaž mně svou dobrotu.
Královno milostivá atd.

4. Před tebou já na se svědčím:
žil jsem v hříšném rozmaru;
v skroušcnosti tuto klečím,
nepropust mne bez daru.
Královno milostivá atd.

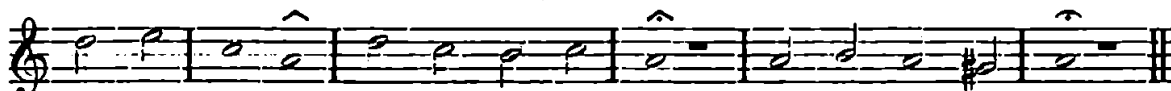
5. Ó rač vezdy při mně státi,
silná má jsi důvěra;
ty věčného Syna máti,
slova má slyš veškerá!
Královno milostivá atd.

6. Zastaň u Pána Ježíše
ó Matičko! duši mou,
ať se brány nebes říše
po smrti mně otevrou.
Královno milostivá atd.

(V pondělí.)

1. Ma-ti - čko Kri - sto - va, Ma - ri - a Pan - no, z do - mu

Da - vi - do - va, tys Bo - ží dce - ra, svě - tů nád - he - ra!

2. Sluncem jsi oděna,
Maria Panno!
hvězdami věnčena,
jsi u podnoží
stolice Boží.

3. Slunce převyšuješ,
Maria Panno!
hvězdy zatemňuješ,
tobě vše plésá,
zem i nebesa.

4. Spásy strome živý,
Maria Panno!
jak had závistivý
tebe uhlídal,
na útěk se dal.

5. Ty jsi krásná duha,
Maria Panno!
po potopě druhá;
tvůj lesk známka jest,
že Bůh odjal trest.

6. Života sladkosti,
Maria Panno!
matko vší milosti,
kněžno vítězná,
jak jsi líbezná!

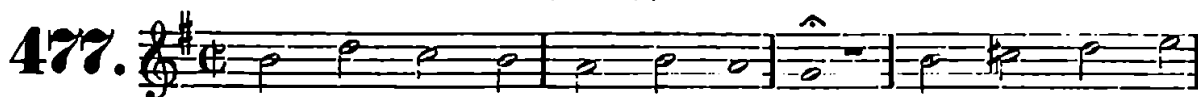
7. Růže krásná, vonná,
Maria Panno!
tobě úctu koná
v pláči Evina
kleslá rodina.

8. Hříšných zástupnice,
Maria Panno!
slabých pomocnice,
chudých poklade,
lidstva příklade!

9. Pros Dárce života,
Maria Panno!
ať věčná dobrota
hřích nám promine
v smrti hodině.

10. O nebeská bráno,
Maria Panno!
kéž nám tebou dáno
vjítí v žádoucí
nebesa stkvoucí. —

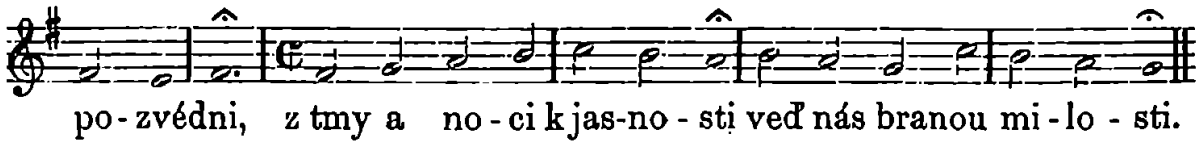
(V úterý.)

1. Mat - ko čá - ky, ho - lu - bi - ce o - li - vo - vím
ty hříš - ní - ků sli - tov - ni - ce za krá - lov - nu

zdo - be - ná,
zvo - le - ná! s ne - be na nás mi - le shlédni, z ka - lu hříchů nás

po-zvědni, z tmy a no-ci k jas-no - sti veď nás branou mi - lo - sti.

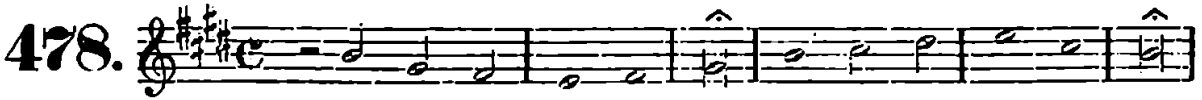
2. Zdráva buď, ty chráme zlatý
a moudrosti stolice,
Šalomoun, ten pravý, svatý
sídli v tobě, světice!
Za nás přednes díky Synu,
že na kříži smazal vinu,
že svou smrtí s nás vzal trest;
dík Mu věčný, věčná čest!

3. Zdráva buď, kotvice spásy,
stkvostná archo umluvy!
všech andělův zpěvné hlasy
chvály tvé nevysloví;
vše okřívá ve tvém stínu,
co spočinul na tvém klínu
Bůh Syn mocný od věků,
když se snížil k člověku.

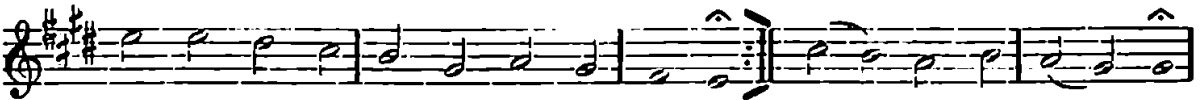
4. Bez poskvrny slunce jasné,
vonná růže zbožnosti,
lampo nebes, v níž nehasne
svatý olej milosti!
tyt jsi Bohu nejmilejší
pro svou lásku nejčistější,
Bůh Syn zve tě matkou svou,
trůnu svého oslavou.

5. Sláva buď ti, požehnaná
mezi všemi ženami,
chvála dána ti od Pána
v nebesích nad hvězdami;
chválu, vy andělské sbory,
chválu pějте hory, doly,
všickni pějте, tvorové,
Marii, své královně!

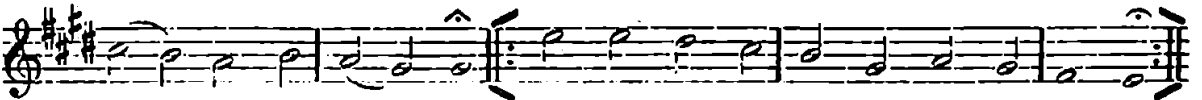
(Ve středu.)

1. Panno pře - lí - bez - ná, vládky - ně ví - těz - ná,
Matko pře - las - ka - vá, jenžs matek o - sla - va,

Matko mi - lo - sti a lá - sky pl - ná, Já v kaž - dě do - bě
v te - be se dů - vě - řu - je du - še má.

chci sloužit to - bě, ve - ške - ré statky, kteréž v mo - ci mám,
já pře - ra - dostně, Ma - ri - a! ti dám.

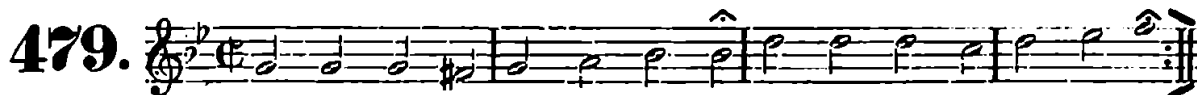
2. V slunce jsi oděna,
hvězdami věnčena,
světlo na pouti naší za noci!
prarodičův vady,
zlého hada vnady
tě mile chránil Otec svou mocí.
Za čistou bránu jsi dána Pánu,
když v naše roucho z lásky se odil,
nás aby od smrti osvobodil.

3. Matko Boží milá,
Krista jsi pěstila,
panno a matko v osobě spolu!
tys duší útěcha,
jenž v hoři nenechá,
kdo v slzavém milují tě dolu;
tys zdroj milosti. Aj, my s lítostí
v důvěře k tobě voláme mnohé,
vládně pohlédni na nás ubohé.

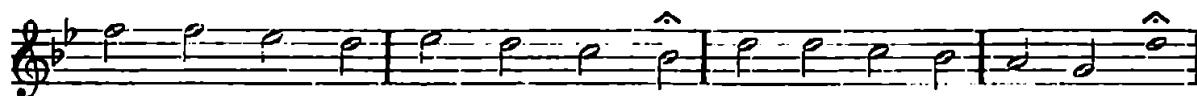
4. Matko velestkvělá,
jenžs hoře snášela,
viz naši bídu a naši bolest,
v lásce se skloň svojí
k nám v přetuhém boji,

by vraha zlého nejasala lešť.
Vždy nás sprovázej a nás předcházej,
při smrti přijmi pod ochranu svou,
a tam otevři radost blaženou!

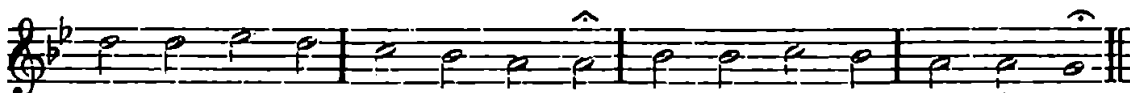
(Ve čtvrtek.)

1. Ty, Ma - ri - a! na - še radost, ty na - še po - tě - še - ní,
ty jsi věrných srd - cí žádost ve vše - li - kém trá - pe - ní;

ty jsi ji - stá sí - la v mdlobě, ty jsi ra - da sou - že - ných,

ty všech po - moc, co se k to - bě u - tí - ka - jí v strastech svých.

2. Uslyš prosbu, slyš volání,
ukoj naše toužení;
láska tvoje, nebes Paní!
smutek v radost promění.
Pomoz nám, ach pomoz, Máti!
vyslyš vroucích duší hlas,
rač se za nás přimlouvati,
u Synáčka zastaň nás.

3. Sídlo Boží, nebe krásné,
tebe v slávu pojalo,
jen tvých zásluh jméno jasné
na zemi nám zůstalo.
Ó Maria, zůstaň s námi,
matkou zůstaň na věky,
odvrať hoře s nehodami,
ukoj naše nářečky!

4. Cestou kříže ku spasení
Syn tvůj milý kyne nám,
a své věrné ze soužení
k nebes branám vede sám.
Radu, sílu vypros, Máti!
v každé naší těžkosti,
ať dovedem v hoři státi
a kříž nésti s radostí.

5. Blahoslavený, kdo Krista
celou duší miluje;
požehnaná duše čistá,
jenž se Bohu věnuje. —
Ó Maria! nebes Paní,
Matko lásky, čistoty,
ohněm svého milování
očist naše životy!

6. Očist, pomoz, Matko spásy!
z kalu hřícha k svatosti,
a nám roucho pravé krásy
zjednej Boží milostí;
v každé době náš mdlobě
zjednej milost u Syna,
ať se líbí Bohu — tobě
duší našich nevina.

7. Pod tvůj plášť se utíkáme,
ty nás krej a provázej;
na tvou lásku spoleháme,
ty svou láskou k nám se znej.
Myť, Maria! láskou tvojí
chceme Boha milovat,
v těžkém boji, i v pokoji
Krista chcem oslavovat. —

8. Amen — svatá panen Panno, | vyslyš prosby, slyš volání,
drahá naše Matičko, | ukoj srdcí toužení,
rajská růže, nebes bráno, | pomoz, pomoz, nebes Paní,
spásy naší Rodičko! | lidu svému k spasení!

(V pátek: „Podlé kříže Spasitele“ na str. 146 dílu I., aneb podobuá o soustrasti P. Marie tamtéž na str. 138.)

(Na každý den k závěrku pobožnosti Májové zpívá se následujících sedmero písní.)

1. Ma-ri - a! buď ve - le - be - na, Panno pl - ná sva-to-

sti, pl - ná Bo-ží mi-lo - sti, ne - bes trů-nem o - sla-ve-ná!

2. Matko Smírce, Jezu Krista,
z tebe pošlo spasení:
hodnas blahoslavení,
Panno krásná, Panno čistá!

3. Tebe oslavuje nebe,
v každém chrámě zní tvá čest;
komu v Kristu život jest,
zbožným zpěvem chválí tebe.

4. Chválu vzdejte, zbožné panny!
ctěte svatou nevinnost,
dejte ctnost a poctivost
Panně svaté do ochrany.

5. Matky, muži bohobojní!
chvalte Matku Marii,
k poctě život dejte jí
na manželské ctnosti hojný.

6. A vy, duše zarmoucené!
teď již více neplačte,
k Marii se utečte,
k bolestné a — oslavené.

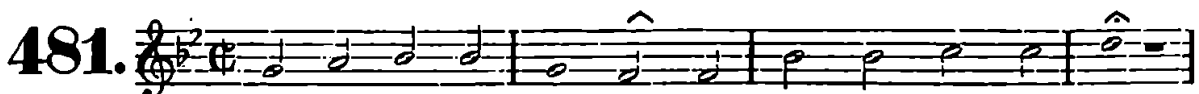
7. Láskou chrání ubohého,
pomocí jest v úzkosti,
potěšení v žalosti, —
oroduje za hříšného.

8. Hříšní lidé! přiblížte se,
pakli vin svých pláčete,
a víc hřešit nechcete:
také váš zpěv k ní se vznese.

9. Všickni chvalme Matku svatou,
milujme a ctěme ji,
oslavenou Marii,
písní živou v Kristu zňatou.

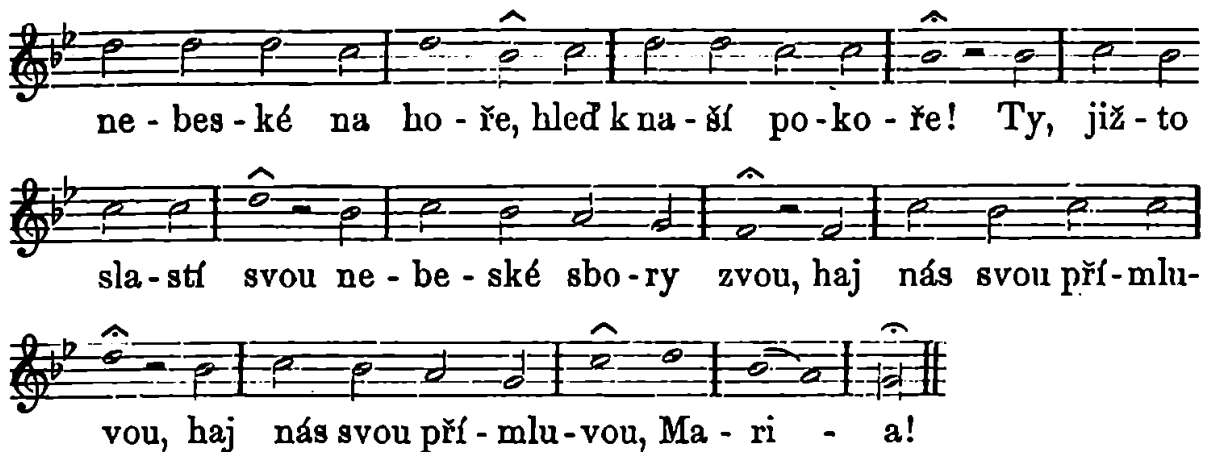
10. Chvalme srdcem prázdným
zlosti,
putující na zemi;
až pak jazyk oněmí,
slávu vzdáme v blaženosti.

11. V blaženosti — Matko svatá!
ach, jen vypros milosti,
bychom žili v svatosti
s tebou, Panno v nebe vzatá!

1. Králov-no Ma - ri - a, ó hvězdo, ó zo - ře *)

*) ranni záře.

ne - bes - ké na ho - ře, hled' k na - ší po - ko - ře! Ty, již - to
sla - stí svou ne - be - ské sbo - ry zvou, haj nás svou pří - mlu -
vou, haj nás svou pří - mlu - vou, Ma - ri - a!

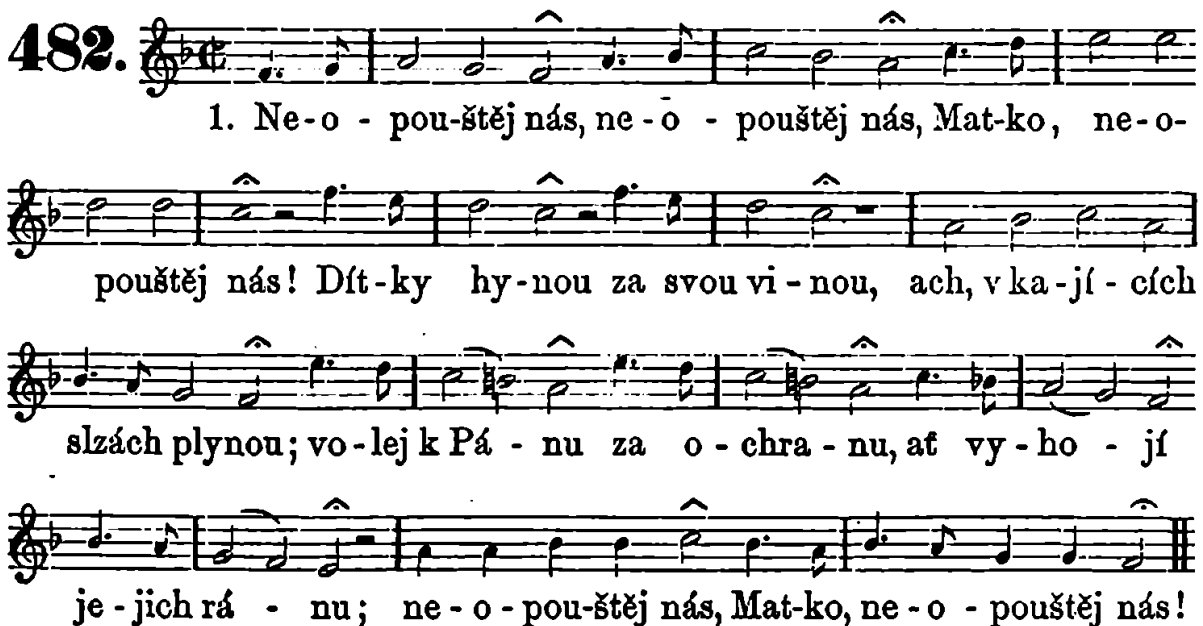
2. Královno Maria!
pokoř se hluboce,
přimluv se u Otce
všech věcí původce,
ať vede laskavě
na zdejší výpravě
[: nás k věčné oslavě, :]
Maria!

3. Královno Maria!
mluv za nás ku Synu,
Jenž zhladil provinu
v smrti své hodinu:
ať nás na tvá slova
dobrota Kristova
[: záhuby uchová, :]
Maria!

4. Královno Maria!
pros Utěšitele,
kajících přítele,
za nás své - ctitele:
v nás ať si zřídí chrám
a v něm přebývá sám
[: dávaje síly nám, :]
Maria!

5. Královno Maria!
naděje křestanů,
v svou nás vem ochranu,
vyžádej na Pánu:
ať nás tam k pokoji
povolá po boji
[: a k tobě připojí, :]
Maria!

482.

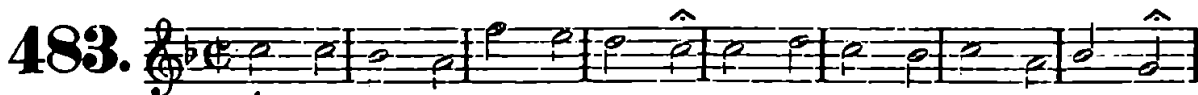
1. Ne - o - pou - štěj nás, ne - o - pouštěj nás, Mat - ko, ne - o -
pouštěj nás! Dít - ky hy - nou za svou vi - nou, ach, v ka - jí - cích
slzách plynou; vo - lej k Pá - nu za o - chra - nu, ať vy - ho - jí
je - jich rá - nu; ne - o - pou - štěj nás, Mat - ko, ne - o - pouštěj nás!

2. Neopouštěj nás atd.
Nachyl uši, pomoz duši,
ať okovy hříchu zruší;
ať vždy čistě v každém místě
jedná a jde k nebi jistě.
Neopouštěj nás atd.

3. Neopouštěj nás atd.
Duši v štěstí chraň neřestí,
nechat pokoru vždy pěstí;
nechat v kříži k tobě zhlíží,
podvolí se bolů tíži.
Neopouštěj nás atd.

4. Neopouštěj nás atd.
Když se v boji duše bojí,
přispěj jí ochranou svojí;
s tvou pomocí ve dne v noci
neleká se žádné moci.
Neopouštěj nás atd.

5. Neopouštěj nás atd.
Až čas mine, Pán pokyne,
pak nás ukryj ve svém klíně;
v tom zápasu zdvíhni hlasu:
ať Bůh dá nám s tebou spásu.
Neopouštěj nás atd.

1. Ó Mari - a, slyš vzdychání, Mat-ko ctného mi - lo - vá - ní,

před trůnem všech mi - lo - stí ctí-me tě s dů - věr - no - stí.

2. S důvěrností k tobě lkáme,
ústy, srdcem tě vzýváme,
k Pánu hlas náš doprovod,
žalů všech nás osvobod.

3 Ukaž, Panno, že jsi máti
a že k svým se ráčíš znáti,
zjev nám srdce mateřské,
zjednej dary nebeské.

4. Úzkost duše, bídu těla,
pokušení ďábla smělá
odvrať od nás, Maria,
Matko blahoslavená!

5. Odvrať tíseň moru, hladu,
ďábla klam a těla zrádu,
odvrať válku, zažeň svár
a vyjednej církvi zdar.

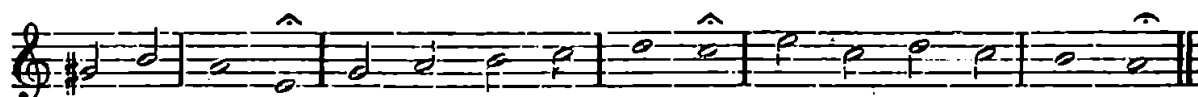
6. V nouzi přispěj, i v žalosti,
v soužení, v opuštěnosti
naší buď spomocníci
stále, o nás bedlící.

7. Od neřesti a vší strasti
očisť nás a bdi nad vlastí:
zemi vypros úrodu,
a dar víry národu.

8. A když k slovu Hospodina
půjdem na soud tvého Syna:
slitování vymoz nám,
pomoz v slávy věčné chrám!

1. Ma - ri - a Pa - nen - ko, A - bra - ha - ma dcerko! te - be

lid vě - ří - cí z srd - ce po - bož - né - ho svorný - mi hla - sy ctí.

2. Tělems nejsvětější,
v mravích nejčistější,
v řeči, v obcování,
Panna nejslavnější
nade všechny panny.

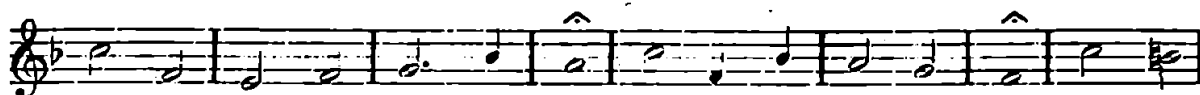
3. Vyvolenas byla,
abys porodila
světu Pána Krista;
ač jsi matkou byla,
přede jsi panna čistá.

4. Tebe Aronova
hůl naznačovala,
která suchá zkvetla:
tys, Panno, počala.
když jsi „staň se“ řekla.

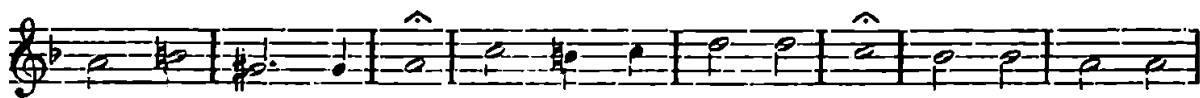
5. Otce nebeského,
též i Syna Jeho,
i svatého Ducha
z dobrodiní toho
pochval duše věrná!

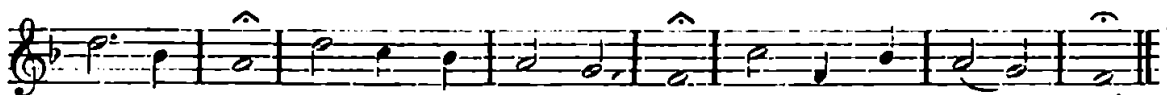
1. Zdrávas, Ma-ri - a Pan-no, ne - vě - sto jas - no - sti!

sva-tým Du-chem po - ča - las nám Pá - na svý - so - sti, tys nám

bíd-ným vy - da - la slun-ce spra-vedlno - sti, sta-ré E - vy

od - ňa - las bo - le - sti, ža - lo - sti, Panno Ma - ri - a!

2. Měsíc máš pod nohama,
kráso všeho nebe!
všecka říše nebeská
zvelebuj tebe;
světla matku chválí vše;
tys knížecí brána,
skrz tebe, Matičko!
blaženost nám dána,
Panno Maria!

3. Přeblažená hodina,
v kteréž požehnaný
Bůh Syn tělem učiněn
je v životě Panny;
chtěje pro nás trpěti,
v život lidský vstoupil,
by nás od věčné smrti
svou krví vykoupil.
Zdrávas Maria!

4. Drahá stkví se koruna
na tvé svaté hlavě,
dvanácte hvězd se třpytí
ke cti tvé a slávě.
Jak slunce paprsek,
taks ty, Panno čistá —
růžička milostná —
porodila Krista.
Panno Maria!

5. Plášť se vine na tobě
jako ranní záře;
jasná nebes dennice,
osvět smutných tváře!
Tys kmen z Jesse Davida,
tys Aronův proutek,
jenž se pučil, zelenal,
vydal krásný kvítek.
Panno Maria!

6. O stkvucí mořská hvězdo,
útočiště naše!
ať nás vlny netopí
zlosti satanáše;
zasvěť bídě hynoucím
ve strastném životě,
pomoz tě vzývajícím
k nebeské jasnotě.
Panno Maria!

7. Ó věže upevněná,
jistá v každém boji!
štity zlaté zdobí tě
s tisíceroi zbrojí;
zažeň roty všeliké,
sprav církvi jednotu,
z hříchu vyveď a jistou
cestou veď k životu.
Panno Maria!

(Reginu coeli.)

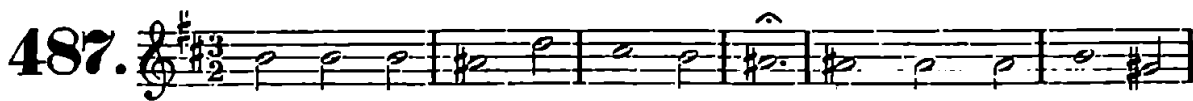
486.

1. Králov-no ne-be-ská, Matko mi-lo - sti, o - zdo-bo
pa - nen-ská, ple - sej vra - do - sti, Ma-tko vy - vo - le - ná,
bla - ho - sla - ve - ná, Syn tvůj ví - těz-ně z mrtvých vstal, jak před-
po - ví - dal. Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja!

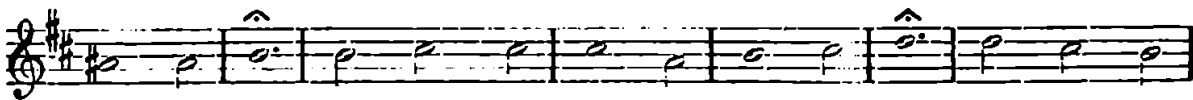
2. Ten, Ježs hodna byla
nosit v životě,
Jehož jsi zrodila,
Panno! v čistotě,
světa Vykupitel,
lidu Spasitel,
Ježíš oslaven z mrtvých vstal,
jak předpovídal. All., all.

3. Proukaž se býti
matkou milosti,
rač nám vyprositi
podíl v radosti,
v ráji Syna svého,
Krista našeho,
Jenž nám k spasení z mrtvých vstal,
jak předpovídal. All., all.

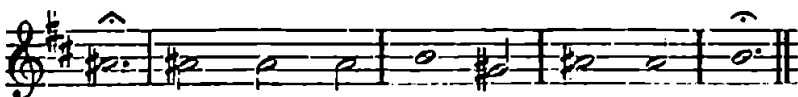
PÍSNĚ O SV. ANDĚLÍCH.

1. An-dě - le Bo - ží, strážce můj, rač vždycky být o-

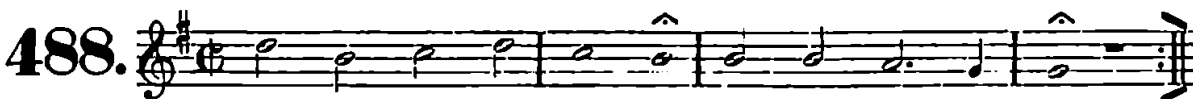
chránce můj; mne vždycky řiď a na - pra - vuj, a na - pra -

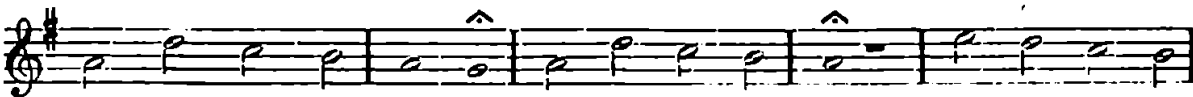
vuj, ke vše - mu do - bré - mu vzbu - zuj.

2. Ctnostem svatým mne vyučuj,
ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.
Tělo, svět, ďábla [:přemáhám, :]
na tvá vnuknutí pozor dám.

3. A v tom svatém obcování
ať setrvám do skonání,
po smrti pak [:v nebi věčně:]
chválím Boha ustavičně.

1. Vy, co v ne - bi dlí - te, sva - tí an - dě - lé!
vy jste na - ši mi - lí, věr - ní přá - te - lé,

v ne - bi na tvář Bo - ží stá - le pa - tří - te, v sla - sti ne - vy -

slov - né se tam bla - ží - te.

2. Ve dne v noci na zem
sletujete k nám,
o spasení naše
věrná péče vám.
Modlitby vy naše,
naše vzdychání
přijímáte s láskou
zlatých do bání.

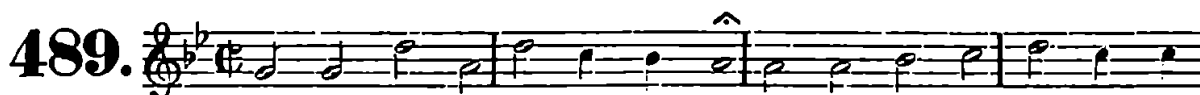
3. Kladete je v nebi
Bohu na oltář,
by se zápach vinul
z nich před Boží tvář.

Meči plamennými
jste nám ku stráži;
neb ten vrah zlý pořád
na nás doráží.

4. Nejsme sice hodni
vaší ochrany,
jsmeť lid nepobožný,
hříchům oddaný.
Leč jest vaše láska
k lidem veliká,
a vám stav náš smutný
srdce proniká.

5. Ó jak odměníme
vám tu úsluhu,
že tak obmýšlíte
spásu soudruhů?
Stůjte v boji s vrahem
nám vždy po boku,
odrážejte mocnost
jeho útoku.

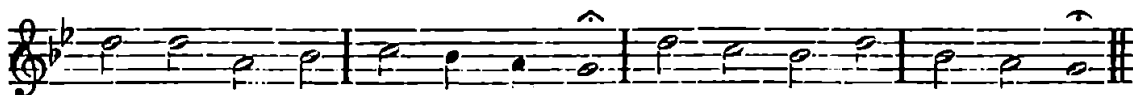
6. Vnukejte nám v duši
svaté porady,
proste, bychom žili
svatě bez vady;
a když těla svého
duše zanechá,
zveďte ji, kde vládne
Boží potěcha!

1. Bo-že! Ty jsi v ne-bes ří - ši sva-té du-chy mo-ci vyš-

ší stvořil věč-nou vů - lí svou; ti, jenž po-sly Tvými slu-jí,

blí-že trů-nu pro-zpě-vu-jí To-bě pí-seň ve - leb-nou.

2. Duchové ti čistí, svatí,
na milost Tvou přebohatí
hledí na Tvou Božskou tvář,
v nebi kladou v zlatou bání
modlitby a naše lkání
Tobě, Lásko! na oltář.

3. Přejí Adamovu rodu;
v jejich posvátném průvodu
konáme vezdejší pouť.
V lásce věrné o nás dbají,
v nebezpečí nemeškají
ochrany nám poskytnout.

4. Vrazíme-li na bezcestí,
v pustinách nám cestu klestí
ruka jejich péčlivá;
k návratu-li hříšník vstává,
a své bludy oplakává,
ples jich v nebi zaznívá.

5. Moony andělů všech Králi!
přijmouti rač vroucí chvály,
žes nám duchy strážné dal.
Kéžby v tomto putování
každý ve svém obcování
jim se věrně podobal.

6. Milost vlej, ať Tebe ctíme
a Tvou vůli vždy plníme
dle příkladu duchů Tvých,
po smrti nám popřej s nimi,
s vyvolenci blaženými
Tebe slavit v nebesích.

(Christe sanctorum decus angelorum.)

1. Ó Kri-ste, an-dě - lů svých věčná krá-so, a lid-stva

mocný tvůr-ce, du - ší spá-so! dejž, by-chom do-spě-li též

s ne - be - šta - ny v Tvé bla - hé sta - ny.

2. Ó přijdiž s nebe, Michaeli
jasný!

a rozsej v domích našich pokoj spasný
a zaplaš vojny do pekel propasti
s vši jejich strastí.

3. Přibudiž k nám, udatný Ga-
brieli!

chraň nás proti starému nepříteli,
vítězně vzdělej a navštěvuj chrámy
zde mezi námi.

4. Též pospěš s nebe dolů, Ra-
faeli,

churavých duší divný léčiteli!
a vyhoj pochybnost a srdcí zlotu,
ducha slepotu.

5. Pokoje kněžno slavná v světa
říši,

ó Panno, vévodkyně v nebes výši,
buď s anděly, svatými posly Páně,
nám ku ochraně.

6. Dej, oč prosíme, Otec nekonečný,
Syn Boží a Duch svatý spolu věčný,
Jimž ozývej se po všem světě stálá
na věky chvála.

(Aeternae rector siderum.)

491. 1. Věčný vše-ho svě-ta Vládce, vesmír je Tvých ru - kou

práce, moudrost Tvá vždy všecko vi-dí, všecko tvorím k spáse ří - dí.

2. Slyš, jak lid Tvůj k Tobě vzlyká
a svých hříchů v slzách pyká,
v milosti nám zasvit jasné,
an již vzchází světlo časné.

3. K nebeskému ráciš městu
anděly nám dáti v cestu,
dej, ať duše Tvojich tvorů
od hříšného chrání moru.

4. Nechať v tuhém s ďáblem boji
s pomocí Tvou při nás stojí,
ať zlý satan ve své sklapy
duše naše nepolapí.

5. Od zlých nepřítelů pastí
varuj anděl naše vlasti,
zachovej nám pokoj blahý,
od moru chraň naše prahy.

492.

(Dle téhož nápěvu.)

O sv. Michaeli.

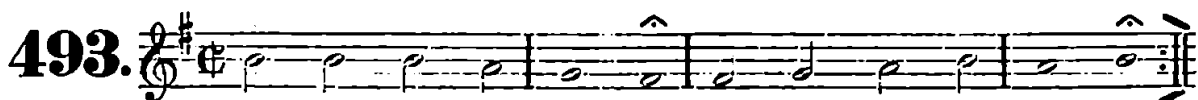
(Te, splendor et virtus Patris.)

1. Otcův blesku, srdcí žití,
Kriste! spějeme Tebe ctíti
s anděly, jenž v slávy záři
vroucně hledí k Tvoji tváři.

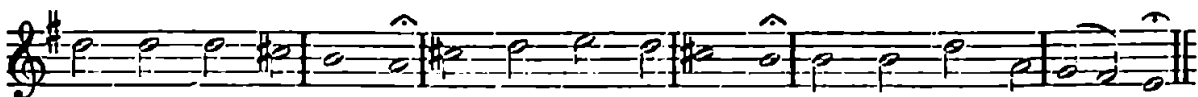
2. Tisícové v svatě půtce
následují tě co vůdce,
Michael znak kříže nese,
před nímžto se peklo třese.

3. Draka zlého s nebes vlasti
mocně skolil do propasti,
vytasiv se s hromu hlukem,
srazil ho i se vším plukem.

4. Stůjme při tom Páně vůdci
v boji proti duší škůdci,
až na hlavu naši vloží
korunu Beránek Boží.

1. Cír - kve sva - té strážce, jenž máš li - di v lás - ce,
an - dě - lů všech vůd - ce na zmar zlé - ho škůdce!

pro - ti to - mu vrahu buď nám na o - strahu, buď nám na o - stra - hu.

2. Ty jsi na počátku,
když vrah počal hádku,
jej a jeho bloudy
shodil v ohně proudy;
proti tomu vrahu
[: buď nám na ostrahu. :]

3. Na příkaz jsi Páně,
staré církve chráně,
zničil ďábla chloubu,
když jí koval zhoubu.
Protiv tomu vrahu
[: buď nám na ostrahu. :]

4. Pán teď v nové době
církve oddal tobě,
bys ji snažně strážil,
by vrah nepřevážil.
Protiv tomu vrahu
[: buď nám na ostrahu. :]

5. Proti záští ďábla
moc tvá neochábla;
o boji když slýcháš,
k pomoci pospícháš.
Protiv tomu vrahu
[: buď nám na ostrahu. :]

6. Ducha s laskavostí,
když se těla zhostí,
vedeš k nebes trůnu,
by dlel v Božím lůnu;
až duch tělo složí,
[: ved' i nás v ráj Boží. :]

7. V posled přijdeš s hůry
s andělskými kůry,
jako stkvělé kníže
se znamením kříže;
tož skrz nebes bránu
[: uveď nás k Pánu. :]

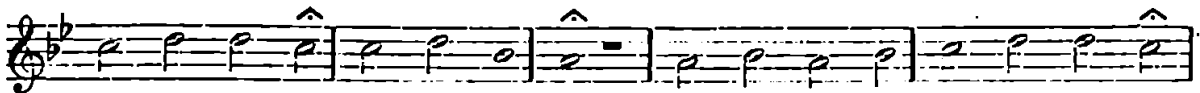
PÍSNĚ O SVĚTCÍCH A SVĚTICÍCH BOŽÍCH.

O sv. Ondřeji, apoštolu Páně.

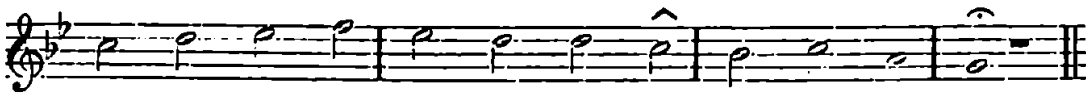
(30. listopadu.)

1. On - dřej, věr - ný cti - tel Ja - na, *) na - po - tom byl

Kri - sta Pá - na věr - ný u - čen, a po Pá - ně z mrtvých vstání

ká - zal Kri - sta bez u - stá - ní, až byl mu - čen.

2. U vzdálené Skytů vlasti
chtěje základ církve klásti,
křtil národy;
pak v Achaji stíny noci,
bludy duší, pudil mocí
křestné vody.

3. Egeáš, té země vládce,
žádal zhubit Páně stádce
i pastýře,
hrozil smrtí apoštolu;
ten nedbaje žádných bolů
sloužil víře.

4. Sloužil věrně neustále,
boje se víc nebes Krále
než člověka;
vládař dal ho na smrt kříže,
Ondřej však žádné obtíže
se neleká.

5. „Vítej — volá — kříži svatý,
poklade můj přebohatý,
známko spásy!

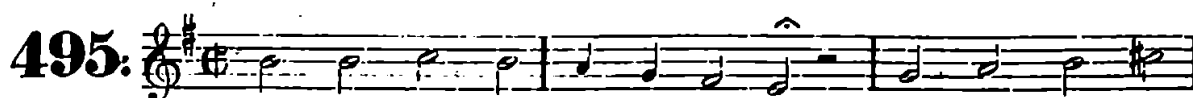
Rád na tobě kosti složím;
budeť spojen s Synem Božím
věčné časy.

6. Aj, vždyť, kříži! tobě sloužím,
vždyť po Kristu stále toužím
s dychtivostí.
On, Jenž vydal na kříž sebe,
přijme i mne skrze tebe
do radosti.”

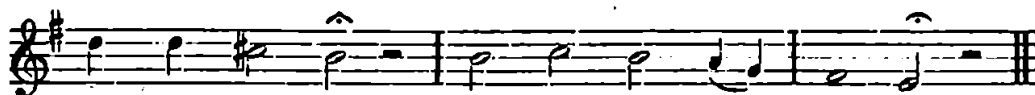
7. Skonal posel Páně slova
podlé příkladu mistrova,
Bohu oddán. —
Když Bůh na nás kříže složí,
též buď každý vůli Boží
věrně poddán.

8. A ty, svatý apoštole
v Božích vyvolenců kole,
prosiž stále,
ať nám Bůh dá v víře státi,
šťastně boj zde dokonati
k Jeho chvále!

*) Byl prvé učenník sv. Jana Křtitele.

1. Všičkni li - dé Kri - sta krá - le o - sla - vuj - te

ne - u - stá - le, pěj - te k Je - ho chvále.

2. Marně Ondřej s Petrem v noci
loví ryby, až svou mocí
přišel Pán k pomoci.

3. Roztáhli síť na usvitě,
k slovu Páně ryby hbitě
hrnuly se v síťe.

4. Opustivše ihned lodi
s Kristem věrně stále chodí,
jinou síť vyhodí.

5. Lidi z pohanských neřestí
k nebi vodí a jim cesty
svatých ctností klestí.

6. Mužně modly u prach kácí,
pak po mnohé těžké práci
duši Bohu vrací.

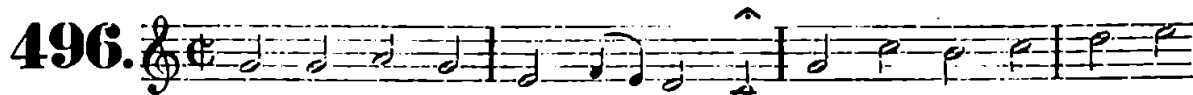
7. Oba kříž za Kristem nesli,
oba smrtí kříže klesli,
tak se s Kristem sešli.

8. Ondřeji! pros v nebes síni,
ať Bůh odpustí nám nyní
naše mnohé viny.

9. A nás k přátelům svým čítá.
pak při skončení života
milostně uvítá.

O sv. Františku Xaverském.

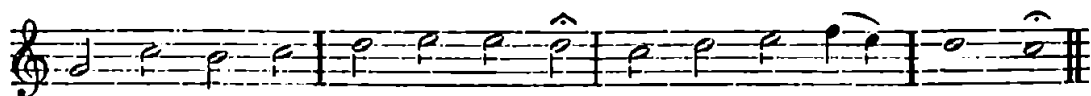
(3. prosince.)

1. Chvalme všickni s u - cti - vo - stí pra - vé a - po - štolské

ctnosti Franti - ška z Xa - ve - ry. Onť je cfr - kve hvězda stkvoucí

ho - den na - ší ú - cty vroucí, ho - den vši dů - vě - ry.

2. Pošed z rodu španělského,
byl od otce šlechtného
veden k učenosti.

Navštívil pařížské školy,
v spolku s Ignácem z Lojoly
hledal vyšší ctnosti.

3. Utvrdiv se v Boží bázni,
vycvičiv se v tuhé kázni,
přijal posvěcení,
s mnohými pak obtížemi
v španělské i vlašské zemi
zval lid ku spasení.

4. Apoštolským ohněm hoře,
do Asie přeploul moře
pod korouhví kříže,
v zemi Indů a Japánů
věrně sloužil Kristu Pánu,
nedbaje obtíže.

5. Přešel hory, lesy, brody,
by jen pohanské národy
na víru obrátil,
nedbal horka, žízné v létě,
všeho sám se zbavil v světě,
by svět obohatil.

6. Žehnal Bůh té horlivosti,
knížata i lidé sprostí
před křížem se sklání;
kněz ke cti Boží Trojice
obmyl tisíců tisíce
vodou smilování.

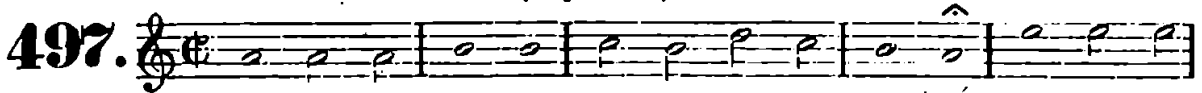
7. A když, chtěje v krajích Číny
jiné získat ještě syny
Kristu, svému králi,
klesl utrmácen prací:
duch se k Bohu svému vrací
zpívat v nebi chvály.

8. Divem Božím nezetlelo
Františkovo mrtvé tělo,
v městě Goa leží.
Divem tím Bůh zjevně volá,
že ctí ho co apoštola,
co ozdobu kněží.

9. Františku! pros nebes Krále,
ať ten poklad víry stále
chrání mezi námi,
aby naše bujné časy
nepodmlely břehy spásky —
by nezpustly chrámy.

O sv. Barboře, panně a mučennici.

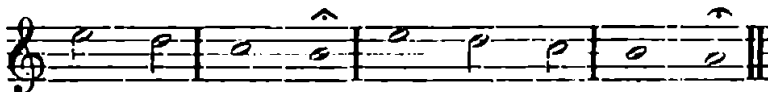
(4. prosince.)

1. Bla-ho-sla - ve - ná panno Bo - hu mi - lá, tys Kri - stu

Pá - nu srd - ce za - svě - ti - la, od - řeknouc se sňatku, i všech

svě - ta stat - ků, sva - tá Bar - bo - ro !

2. Otec pohanský
chtěl tě víry zloupit,
v sňatek s pohanem
kázal tobě vstoupit;
zůstala jsi čistá
choť Ježíše Krista,
svatá Barboro!

3. Opustilas dům
i otcovské věno,
radějs v pustinách
ctila Boží jméno,
kdež tě otec stíhal,
v hněvu krutě švihal,
svatá Barboro!

4. Vládař Marcian
libými pak slovy
chtěl tě odloučit
tvému ženichovi;
tys u víře stála
jako pevná skála,
svatá Barboro!

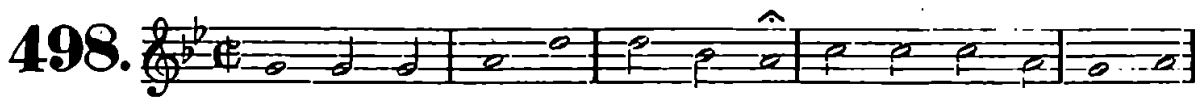
5. Tu tě mukami
odvrátit se snažil:
mrskati tě dal,
před lidmi obnažil,
pochodněmi žahal,
z ňader prsy tahal,
svatá Barboro!

6. Když nic nezmohl
touto hroznou mukou,
otec hlavu stal
tobě vlastní rukou,
a pak z muky kruté
vešlas v náruč Chotě,
svatá Barboro!

7. Chotě Krista pros,
ať nás ulituje
a nás v soužení
sílí, potěsuje,
a po zdejší boj
k tobě nás připojí,
svatá Barboro!

O sv. Mikuláši, biskupu a vyznavači.

(6. prosince.)

1. Zpí-vej-me vděčně, ve-se-le; Mi-ku-lá-še, své-ho

cti-te-le, Pán Bůh nám dal za pří-te-le.

2. Z rodičů pořed vznešených,
všímal sobě lidí potřebných
a dával jim ze statků svých.

3. Co dala jeho pravice,
zvěděti neměla levice;
Boží čest hledal nejvíce.

4. Třem pannám přispěl k pomoci;
že věna neměly po otci,
v dům hodil poklad za noci.

5. Již v světě vyvýšil ho Pán,
do církve Myrské byl povolán,
za biskupa té církvi dán.

6. Zde leskl se svou čistotou,
a všem sloužil s velkou ochotou,
vynikal k chudým štědotou.

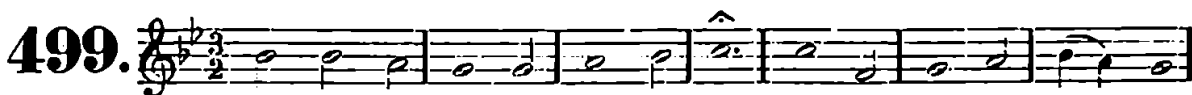
7. Též Pán Bůh jemu štědrý byl,
dary vše mu hojně nahradil,
věčně věkův ho oslavil.

8. Štědrý svatý Mikuláši!
vzhlédni mile k potřebě naší, —
ať Bůh zlé od nás zaplaší.

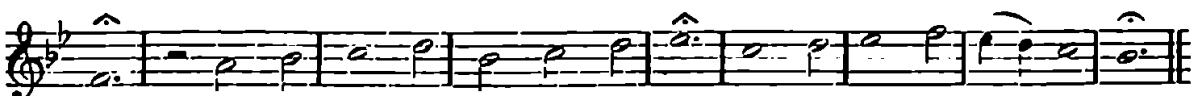
9. Ať Bůh nám hříchy promine
a věčný dar, jenž nepomine,
dá nám všem v smrti hodině.

O sv. Tomáši, apoštolu Páně.

(21. prosince.)

1. Ke cti To-má-še sva-té-ho zavzni vroucí chva-lo-

zpěv, ví - ru hlá-sal Mi-stra svého, až i proni vy-lil krev.

2. Když Pán Ježíš apoštolů
svých se zjevil rodině,
nebyl Tomáš s nimi spolu
v oné slavné hodině.

3. A když navrátil se domu,
sbor mu div ten zvěstoval,
nechtěl věřit divu tomu,
že jest Kristus z mrtvých vstal.

4. „Dokud — vece — sám své ruce
v Páně bok jsem nevložil,
nevěřím, že po své muce
Kristus v hrobě zas ožil.”

5. A když po nedlouhém čase
opět jsou se zavřeli:
náhle prostřed sebe zase
Pána svého uzřeli.

6. V těle živém jasně stojí
mezi svými Kristus sám,
a je vlídnou řečí kojí:
„Nebojte se, pokoj vám!”

7. Tu Pán k Tomášovi praví:
„Na můj bok vlož pravici,
o mém životě a zdraví
presvědč se, buď věřící!”

8. K nohousm Mistra svého klesá
a je líbá věrný druh,
srdce jeho vděčně plesá:
„Věru, to můj Pán a Bůh!“

9. Aby skutek nedůvěry
skutky lásky vymazal,
Tomáš, posel svaté věry,
v Asii se odebral.

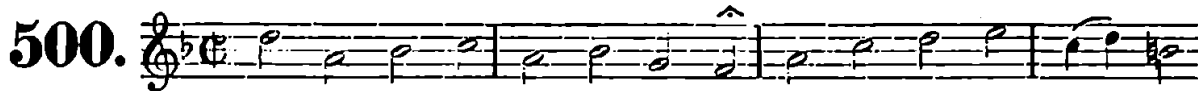
10. Medů, Persů, Indů říše
prošel s kříže znamením,
a zval duše v nebes výše
slovem mocným, plamenným.

11. Až co věrný Kristův učeň
umřel, jako umřel Pán,
pro-svou víru byl umučen,
oštěp byl mu v tělo vklán.

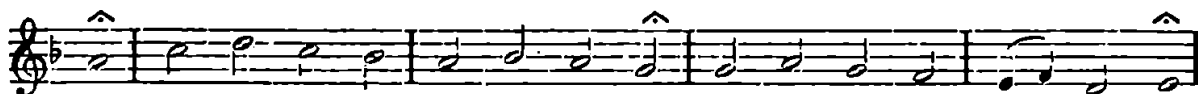
12. Ó pros, mocný apoštolé!
za nás, za své ctitele,
bychom v apoštolů kole
zřeli též Spasitele.

O sv. Štěpánu, prvomučenníku.

(26. prosince.)

1. Me-zi prv-ní-mi, kdož da-li za Spasi - te - le svou

krav a sta-teč - ně pře-má-ha - li Kristo-vých od - půr-ců hněv,

o - sla - vu - je ce - lé ne - be, zmuži - lý Ště - pá - ne! te - be.

2. K tobě zří co k vůdci svému
mučenníků četný pluk,
z úst tvých Bohu všemocnému
plyne vroucích díků zvuk,
že ti v trudné půtky chvíli
dával útěchy a síly.

3. Bohem nadšen hlásals Krista
s horlivostí, bázně. prost;
tuhý odpor tobě chystá
nevěra a bezbožnost,
nemohou však v prudkém boji
odolat moudrosti tvojí.

4. Hroznou na tě sype hanu
protivníků vzdor a vztek,
ty pak věren Kristu Pánu
stojíš jako silný rek;
hledíš pokojně a tiše
vzhůru do nebeské výše.

5. Tvému oku rozvírá se
nad hvězdami nebes kruh,
v celé slávě, v plné kráse
zjevuje se tobě Bůh;
zrak tvůj vidí v záři stkvělé
všeho světa Spasitele.

6. Touha ve tvém srdci plane,
a ty jmeš se provolat:
„Aj, zřím v slávě svrchované
na pravici Boží stát
z Panny zrozeného Syna,
mého Spásce, Hospodína.“

7. Slepý lid zacpává uši,
vleče tebe z města ven;
Bohu poroučíš svou duši,
jsa již na smrt připraven;
vzýváš z hloubi srdce svého:
„Přijmiž, Pane, ducha mého!“

8. Spousta kamení se valí
na tě z rukou vražedných,
ty však voláš k nebes Králi:
„Bože, odpusť jim ten hřích!“
Tak se modle letí vzhůru
duch tvůj k andělskému kůru.

9. Vítězná teď palma zkvítá,
oslavenče! v ruce tvé;
Kristus korunu ti splítá,
vyvolencem svým tě zve.
Radostně ti zpívat přáno:
Bojováno, dokonáno!

10. Vypros také nám, ať statně
boj vezdejší bojujem;
Kristu žijem neodvratně
a svým protivníkům všem
za zlé dobrým odplácíme,
jakož na tobě to zříme.

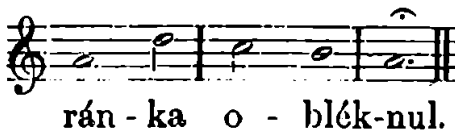
11. Kéž po pouti dokončené
my též na přímluvu tvou
uvidíme otevřené
Boží město nad sebou!
Smírce světa, Boží Synu,
veď nás mile v tu otčinu!

Na den obrácení sv. Pavla.

(25. ledna.)

1. Dnešní slavnost v cír-kvi na - ší vel-kou pa - mátku

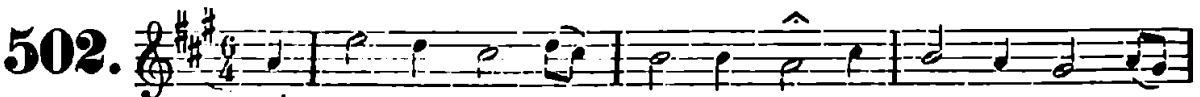

2. I zasloužil pokřtěn býti,
počav Krista věrně ctíti,
i jest hodně jeho jméno
také s mravy proměněno.

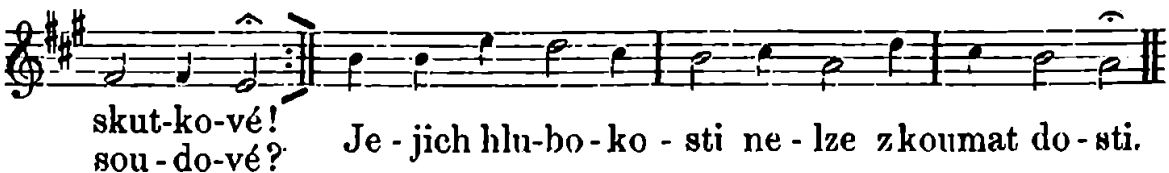
3. Stal se stihatel věřících
učitelem nevěřících,
s pláčem meč odloživ z kovu,
mečem ducha slouží Slovu.

4. Blahý Šavle! ty jsi klesl,
bys tím výše se povznesl,
v tobě pýcha ponížena,
pokora jest povýšena.

5. O světa osvětiteli,
největší všech učiteli!
vezmi církev v stráži svoji,
proti níž teď mnozí brojí. —

1. Ó div-né Božské ří - ze - ní, ó div-ní Pá - ně
Kde na - lez - nu vy - světle - ní, ja - cí jsou Bo - ží

2. Když Šavel spěje k Damašku,
by sluhy Kristovy tam jal,
tu Pán se zjevil u blesku,
a Šavla u svou službu vzal.
Změnil se tu Šavel,
je z něj — věrný Pavel.

3. Žid zvyků starých bedlivý,
jenž církev stíhal nejprvé,
o církev je teď pečlivý,
ji šíří, hájí do krve;
vyčíst nelze slovy
zásluhy Pavlovy.

4. I chodí Řeků krajinou,
i chodí říší Římanů,
národy myslí zpanilou
vyzývá jíti ku Pánu,
nedbaje úkoří
na zemi, na moři.

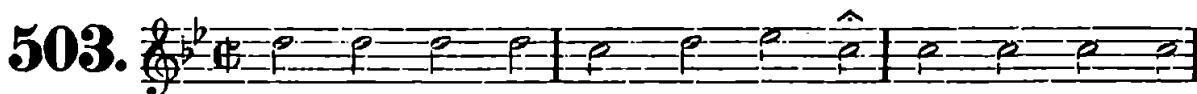
5. I žije v samých nehodách,
i jesti mrskán metlami,
a třikrát tone ve vodách
a klesá často mdlobami;
dokud se muž hnouti,
kráčí na své pouti.

6. Až císař káže na smrt dát
Božího posla zákona,
i plesá, že jak častokrát
si žádal, s Kristem dokoná.
Od těla hlava svatá
byla mečem státa.

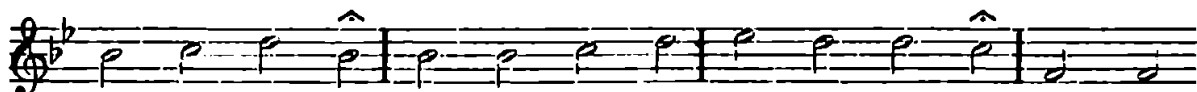
7. Ty, učiteli národů!
jenž půl jsi světa obrátil,
pros, by dle tvého návodu
zde každý křesťan věrně žil,
žil a skončil právě
k Boží cti a slávě!

O sv. Dorotě, panně a mučennici.

(6. února.)

1. Do - ro - to, ty pan - no stá - lá! to - bě zní dnes

na - še chvála, za tu krá - su tvo - jí ctno - sti, za lesk

či - sté ne - vin - no - sti.

2. Slavného jsi rodu byla,
zboží, slávu opustila,
umínalas: Chci, jak mohu,
čistotou se líbit Bohu.

3. Apric, vladař přeukrutný,
los ti připravuje smutný,
krásu tvou oblíbiv sobě
zásnubce posílá k tobě.

4. Nabízí ti stkvostné hrady,
rozkoše a zlata sklady,
abys jej za chotě měla,
Kristu lásku odeprěla.

5. Ty však, panno přemilostná,
Bohu oddaná a ctnostná!
nehrubě ty posly vítáš,
slibem vábným opomítáš.

6. Zuří tyran, chce se mstítí,
káže tobě hlavu stítí;
jdeš ty na popravu z města,
sličná Kristova nevěsta.

7. Pod meč kladeš svoji hlavu
Kristu choti na oslavu,
Jenžto za tvůj bol a muky
z nebe podal tobě ruky.

8. Světice, hled' na nás dolů,
pros, ať v zápasu a bolu
Kristus také nám udílí
hojné útěchy a sly!

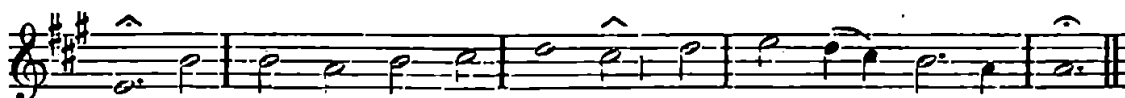
9. Ježíši, ženichu panen,
Ty jsi lidské spásy pramen;
Tobě zvučná nechť se vzdává
po vše věky čest a sláva!

O sv. Matěji, apoštolu Páně.

(24. února.)

1. Zjev ce - stu ji - stouk ne - bi, ó sva - tý Ma - tě -

ji, ať dojdem brá - ny slavné po tvo - jí šlé - pě - ji.

2. Když z řady apoštolů
zrádce sám vystoupil,
tys úřad apoštolský
pokorně nastoupil.

3. Svatí Páně přátelé
vstoupili v poradu,
kohožby místo zrádce
zvolili v náhradu.

4. Dva jsou schopní shledání
k té velké hodnosti,
i mečí los, komu že
dát sluší přednosti.

5. A Pán los přivrhl' tobě
pro tvoji pokoru,
tak připojil tě k věrných
svých přátel výboru.

6. I zněla tvoje slova
v krajině Kananské,
a zvala Israele
do církve křesťanské.

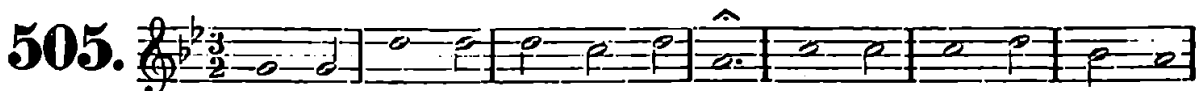
7. V svých otcův zemi svítils
všech ctností příklady,
tvé skutky byly slov tvých
jasnými výklady.

8. Taks mnohé ze sna hříchu
k pokání probudil,
však nepřátele kříže
k hněvu jsi popudil.

9. Ti zavraždili tebe,
chtíc zhubit církve kmen;
tak slovem tvým i krví
byl Kristus oslaven.

10. Pros nyní v nebi Krista,
ó svatý Matěji!
ať rostem zde u víře,
v lásce a v naději.

O ss. Cyrillu a Methoději, vyznavačích Páně.

1. Bo - že věč - ný, ne - bes krá - li, dár - če vše - ho ži - vo -

ta! světla Tvé - ho z taj - né dá - li zá - ře k ze - mi ble - sko -

tá, i jest věč - ně hod - na chvály lá - ska Tvá i do - bro -
ta, lá - ska Tvá i do - bro - ta.

2. Strasti slovanského rodu
vida s nebes výsosti,
poslals bratry od východu
kázat o Tvé milosti,
a Cyrillu i Methodu
[:žehnaš v práci, v těžkosti.:]

3. Bratří svatí, mocní vírou,
pevní láskou, nadějí,
sledovali stejnou mírou
Tvojich, Pane, šlépějí,
pro jich víru, lásku čírou,*)
[:blahoslavils jich seji.:]

4. Kde moc bludů srdce hnětla,
svatá pravda vzešla nám,
a blaženost rajská vzkvetla,

sličný povstal víry chrám;
přešla noc — den Tvého světla
[:vzešel našim končinám.:]

5. Sláva Tobě, nebes Pane!
žeš je poslal v naši vlast;
srdce naše díkem plane,
s nás že sňal jsi věčnou strast;
důkazem to věčným stane:
[:spasit lidstvo Tvá že slast.:]

6. Zachovej nám v stálém zdaru
víru Tvou až do skonu,**)
zbav nás všeho zlého zmaru,
oddal všechnu úhonu,
dej užít Tvé lásky darů
[:k ctností svatých výkonu!:]

506. 1. Sva - tí bra - tří ze So - lu - ně, Cy - ril - le
kvě - ty raj - ské ne - bes vů - ně,

náš s Me - tho - dě - jem, pro - ste za nás, jež - to pě - jem:

„Ky - ri - e e - lei - son!

2. Slovanskému Bůh vás rodu
poslal z dálky od východu:
vy jste starce, vy jste děti
naučili k Bohu pěti:
Kyrie eleison!

3. Vy nám dali slovo Boží,
pravé víry drahé zboží:
slovem, činem národ celý
získali jste Spasiteli.
Kyrie eleison!

*) pouhou. **) do skonání.

4. Vy jste vodou křtu svatého
zmařili moc ducha zlého,
a před vámi zašly všudy
z vlastí našich klam a bludy.
Kyrie eleison!

5. Vyt nám vzorem apoštolů
podali chléb s nebes stolu;
a v té zemi, mezi námi
vzdělali jste Bohu chrámy.
Kyrie eleison!

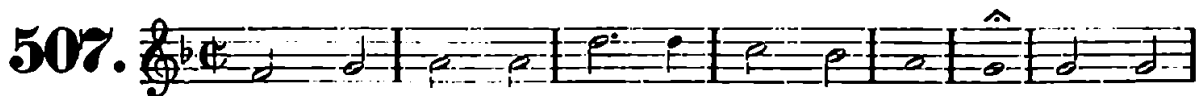
6. Z lásky svaté život celý
o náš rod jste péči měli:
nuž, na nebi v blaženosti
vyžádejte nám milosti!
Kyrie eleison!

7. Proste za nás Hospodina,
necht pro lásku svého Syna
ráčí dáti svému rodu
víry, lásky svatou shodu.
Kyrie eleison!

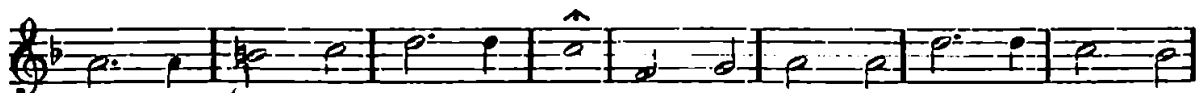
8. Proste za nás u Ježíše,
ať jsme hodni Jeho říše:
v světa tísní každou chvíli
ať je s námi a nás sílí.
Kyrie eleison!

9. Proste za nás Ducha Páně,
necht je s námi, Církev chráně,
a jednotou lásky, víry
spojí s nebem svět ten šířý.
Kyrie eleison!

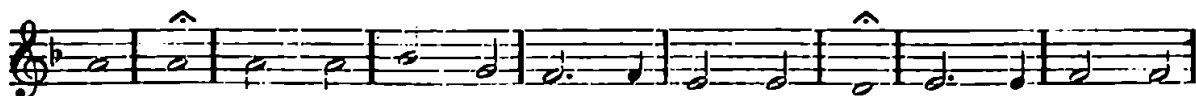
10. Proste za nás v nebes říši,
Trojjediný vás vyslyší:
budeť s námi v každé době,
po smrti nás přijme k sobě.
Kyrie eleison!

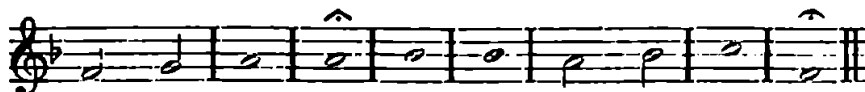
1. Splyňte, vy slo - van - ští ja - zy - ko - vé, v je - den

souzvuk, v je - den slav - ný ples, na - ši sva - tí du - chovní ot -

co - vé, jsou - tě zá - měř vře - lé ú - cty dnes. Vám, Cy - ril - le,

Me - tho - dě - ji! na - še zpě - vy zně - jí.

2. Z řeckých krajin jste do
našich vlastí
v devátém se věku vydali,
překážek nedbajíc, ani strastí,
duše ztracené jste hledali.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

3. Vy jste předkům našim zvě -
stovali
slova věčný život mající,
i jste v srdce jejich vštěpovali
naději a lásku blažící.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

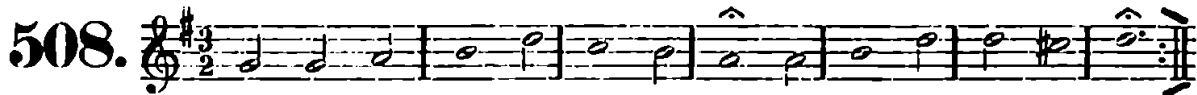
4. Lid v modlářství mrském pohřížený
Bohu pravému se pokořil,
oltář marným bůžkům vystavený
jeden po druhém se rozbořil.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

5. Cvičili jste s velkou pečlivostí
mládež i v literárním umění,
vámi poznávala cestu ctnosti,
jenž k věčnému vede spasení.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

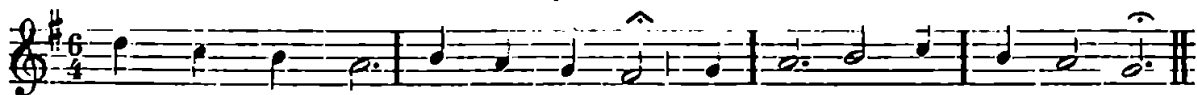
6. Vy jste mezi sebe rozdělili
věrně jeho svatého úřadu,
od tuhých jste bojů nepustili,
až tu stálo církve základů.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

7. Za své práce, svatí biskupové!
odměny jste došli v nebesích,
tam již buďte naši zástupcové,
proste za nás zvláště za dnů zlých.
Proste nebeského Vládce
nyní za své stádce.

8. Vyproste nám svaté víry světlo,
zhubte podvod, lež a rozbroje,
aby v církvi Boží blaho kvetlo
lásky a všakého pokoje,
ať nás Pán Bůh s vámi spojí
po vezdejším boji.

1. Sva-tí Cy - ril - le, Me - tho - de, na - ši pa - tro - no - vé,
svatých bi - sku - pův o - zdo - by, na - ši zá - stupco - vé!

O - ro - duj - te, o - ro - duj - te za nás, sva - tí ot - co - vé!

2. Z východních jste krajin přišli
do země slovanské,
nám nejprvnější hlásali
učení křesťanské. Orodujte atd.

3. Vy jste nás v Kristu zplodili,
ó otcové svatí!
víře křesťanské učili,
dali Boha znáti. Orodujte atd.

4. Velice jste pracovali,
když jste lid učili,
by jste nás Kristu získali,
vy jste v bídách byli. Orodujte atd.

5. Pokrmem drahých svátostí
lid jste nasýtli,
v svaté víře i stálosti
všecky utvrdili. Orodujte atd.

6. Ó milí svatí otcové!
na nás vzpomínejte,
ač jsme nehodní synové,
předc se k nám vždy znejte. Orodujte atd.

7. Od moru, hladu, rozbroje
nás vždy ostříhejte,
radost svatého pokoje
šťastně vyžádejte. Orodujte atd.

509.

(Nápěv jako o sv. Štěpánu. Číslo 500.)

1. Otce světla zvelebujme
zbožně, slavně v dnešní den,
za dar víry poděkujme,
jenž byl vlasti udělen;
Bůh nás z milosti jen pouhé
ze slepoty vyrval dlouhé.

2. Viděl předkův bludné cesty,
viděl jejich temnotu,
poslal svaté blahověsty,
by je vedli v jasnotu.
Bratří přišli na Moravu,
donesli jim Boží stravu.

3. Tajemství jim oznámili
pověčného života,
Krista Pána ohlásili,
Jenž jest věčná dobrota;
učili nás Boha znáti,
v pravdě svaté věrně státi.

4. S ochotností svatí kněží
věnují se úřadu,
lživnou Bohem danou těží
k duším našich omladu.
Na Moravě modly klesly,
rodiny se k církvi nesly.

5. Jimi nové rajske světlo
v národě se rozžehlo,
pohanství, co zem tu luětlo,
duchu jejich podlehlo.
Kristu lid náš krátkým časem
získali svým mocným hlasem.

6. Protož tobě díky vroucí,
věčný Bože! vzdáváme;
kvítka úcty nevadnoucí
potronům svým skládáme;
radostnými chvaloplesy
zavzněte již, hory, lesy!

7. Svatých bratří lásku, ducha
račiž našim kněžím dát,
a kde hyne mysl hluchá,
rač jí sluchu mile dát.
Chraň nám v pokoji a míru
samospasnou v Boha víru.

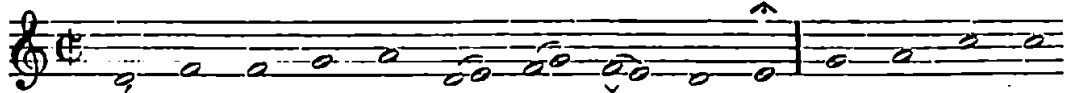
8. Vy pak, svatí patronové,
Methoději, Cyrille!
hajte v každé době nové
osení to zpanilé.
Vypeleňte vady, bludy
ve slovanských rodech všudy.

9. Proste, aby jedna matka
všecky kmeny spojila,
aby nebes manna sladká
rány duším zhojila,
Slovanův by celé tělo
jedné víry ducha mělo.

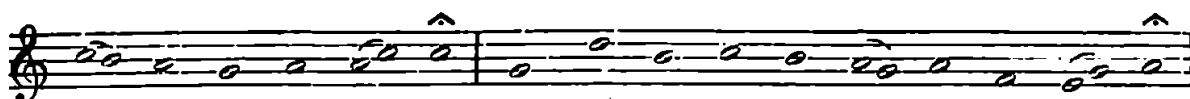
10. Nechať u nás dobré skutky
znakem pravé víry jsou,
nikdy ďábla útok prudký
neuškodí nám zlobou svou;
po té pouti v zemske vlasti
uveďte nás v rajske slasti!

O sv. Řehoři, papeži. *)

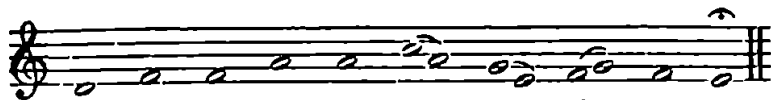
(12. března.)

510. 1. Ó mu-ži Bo-ží, sva-tý Ře-ho-ři! kdož pro te-be

*) Sv. Řehoř Veliký, patron hudby posvátné, žil v 6. a 7. století a byl zakladatelem našeho zpěvu kostelního. Zaslubuje zvláštní úcty ode všech literátů a milovníků zpěvu kostelního.

se Bo-hu ne-ko-ří? Jak slunko zá-ře tvo-je ble-sko-tá

a sví-tí svě-tu na pouť ži-vo-ta.

2. Byls myslí útlé jako pachole
a neznals hněvu, neznal nevole;
tvá duše jasná jak ta obloha
své sídlo měla povždy u Boha.

3. Ten duch tvůj býval sloupem
z věčných skal,
on odrážval bouří všechných val;*)
i složil vichr zlobu veškeru
jak druhdy v galilejském jezeru.

4. Tvůj život býval s Kristem
v Bohu skryt,
a bylo nebe žádostí tvých byt;
tu na zemi byls jako cizinec,
zde držel tě jen Páně ovčinec.

8. Ó muži Boží, svatý papeži,
hleď k starcům, dětem a hleď k mládeži,
pros za veškeré církve za stavy,
ať dojdem všickni věčné oslavy!

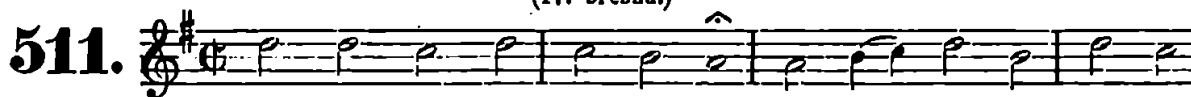
5. Všem sloužit bylo tobě rozkoší,
tak uzřeli to s divem divoši,
ans těla jejich z vazeb vybavil
a duše jejich vírou oslavil.

6. Lid chudý lásky tvojí okusil,
jim dát se k službě soběs nehnusil,
i navštívil tě pro tu lásku Pán
a věnec slávy od Něho ti dán.

7. Oslavils církev svatou ozdobou
a zbohatil ji zpěvu zásobou,
tvá zbožná píseň věčně v církvi zní,
tvé moudré slovo čte se věčně v ní.

O sv. Janu Sarkandrovi.

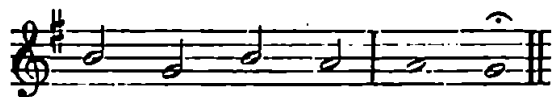
(17. března.)

1. Pěj-me pí-seň lí-bez-nou kně-zi Ja-nu Sarkan-

dro-vi, jenžto s pal-mou ví-těz-nou bra-nou smrti že-lez-nou

ve-šcl v ži-vot no-vý.

2. Pán ho na svět povolal,
ve Skočově, městě v Slezsku,
aby láskou vzplápolal
a za Krista život dal
beze všeho stezku.

3. Po moravských lučinách
pastýř ovečky své vodil,
po horách a dolinách
v nebezpečných končinách,
věrně s nimi chodil.

*) nával všelikých bourok.

4. Bludův mor se rozžíral
v stádcí jeho Holešově,
Sarkander jej pótřral,
v Častochov se ubřral
k matce Ježíšově.

5. Poslív tam duši svou,
k tuhému se pásá boji,
potěšiv se s Matičkou,
s milou Boží rodičkou,
na smrt se tam strojí.

6. Již ho jali vrahové,
již ho k Olomouci vlekou,
lští bludu sluhové
zuří naň co vlkové —
proudy krve tekou.

7. Ohněm, skřípцем na reka
ženou, aby zpověď zradil;
avšak Jan se neleká,
ač smrt není daleká,
ústa křížem hradil.

8. Život zemský položil,
v obět zplála duše čistá,
slávu církve rozmnožil,
skonal, aby věčně žil
v lůnu Pána Krista.

9. Jene! přispěj také nám,
bychom jak ty k pravdě stáli;
a pak vešli v nebes chrám,
k přeblaženým výšinám,
k sídlu Boží chvály.

512.

Nápěv jako: „Věčný všeho světa Vládco“ pod číslem 491.

1. Jana slíí víra živá,
ježto v církvi zakotvila;
nepohnou jím ústa lživá,
jež se na něj osupila.

2. Aníž pochodní se leká,
jimiž tělo jeho pálí:
slyšet statečného reka,
an i v ohni Boha chválí.

3. Natahují jemu údy,
ze žil puklých krev se líne:
Bůh však vidí jeho trudy,
korunu mu o skrání vine.

4. Mužně duch se k nebi zvedá,
byť i ruce v mukách tlely:
naděje mu klesnout nedá,
byť se nohy mdlobou chvěly.

5. Tělo svaté k zemi klesá,
slunce života se níží:
nebe ale nad ním plesá,
k sborům svatých Jan se blíží.

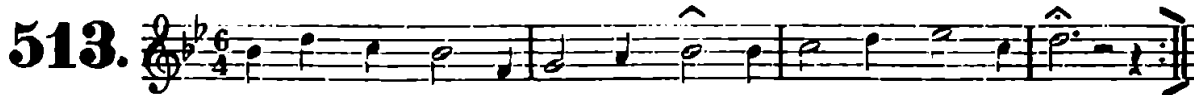
6. Ať jsou kati jeho podlí,
ať je s peklem víže páska:
Jan se předce za ně modlí,
křesťanská jak káže láska.

7. Tato láska nad rubínny
v koruně tvé, Jene, září;
za to patříš s cherubínny
v převelebnou Božskou tváři.

8. Tam pak, Boží mučenníku!
plesáš věčně se svatými;
mnoho máme protivníků —
prosbami nám pomoz svými.

O sv. Josefu, pěstounu Páně.

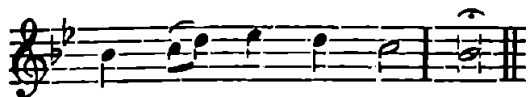
(19. března.)

1. Lepší - ho nik-dy ne - by - lo na svě-tě přá-tel-ství,
ja - ko kte-ré se sloučí - lo v přeči-stém pa - nenství.

Ó bla-že - né shromáždě - ní, ó sva - té to - va - ry - še - ní, Je -

žíš, Ma - ri - a, Jo - sef !

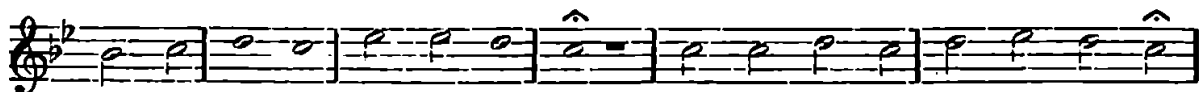
2. Josefe, kdo byl šťastnější
na světě nad tebe?
kdo za pouti té vezdejší
byl zvýšen do nebe?
Tot nebe — u Ježíše být
a s matkou Boží v lásce žít.
Ježíš, Maria, Josef !

3. Ó blahý, komu dopřána
čest, s vámi obcovat,
pro Boha s vámi od rána
až k noci pracovat.
Nejvyšší spolek zajisté
tré srdcí v lásce přechistě:
Ježíš, Maria, Josef !

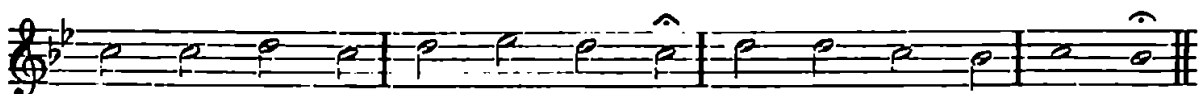
4. Když sloučiti se nemohu
zde s vámi, jak bych přál,
kýž vyžádám si na Bohu,
bych šťastně dokonal,
ve vaši přišel společnost
a vítán byl co milý host! —
Ježíš, Maria, Josef !

514. 1. Slav - ný ne - be - šta - ne, to - bě v ple - su nej - von -

něj - ší kytku z ja - ra ne - su, li - li - i a fi - a - lin - ku,

roz - to - mi - lou kon - va - lin - ku. Ó sva - tý Jo - se - fe !

2. Tyť jsi šťastný pěstoun Krista
Pána,
od Boha ti péče o Něj dána;
tobě svěřen z věčné rady
poklad dražší nad poklady.
Ó svatý Josefe!

3. Palmová se ratolístka tobě
divem zelenala v malé době;
tak ti Bůh dal svrchovaný
býti chotěm čisté Panny.
Ó svatý Josefe!

4. Jakou radost jsi ty pocítoval,
když jsi Krista v náručí svém choval,
útlounce Jej objímaje,
svatou láskou rozplýváje.
Ó svatý Josefe!

5. Ty jsi věrně Kristu Pánu sloužil,
po milosti Jeho vždy jsi toužil;
nyní vzatá na nebesa
duše tvá s Ním věčně plesá.
Ó svatý Josefe!

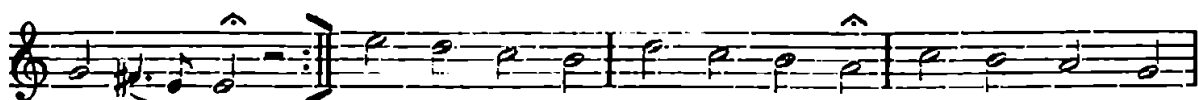
6. S úctou se a láskou k tobě vinu,
odporuč mne Bohu Hospodinu;
žádám jak ty sloužit Pánu
a kdys vjíti v nebes bránu.
Ó svatý Josefe!

7. Milosti nám vypros na té zemi,
ať se jak ty stkvíme ctnostmi všemi;
přimlouvej se v nebi za nás,
by Pán s láskou hleděl na nás.
Ó svatý Josefe!

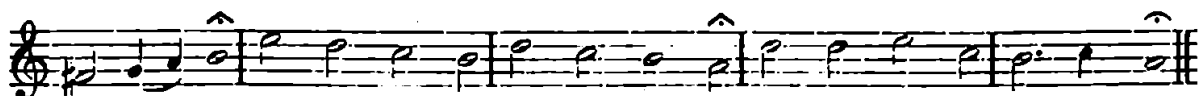
8. Vyžádej nám na poslední dobu,
až se budem přibližovat k hrobu,
bychom s tebou mohli stálou
velebíti Boha chválou.
Ó svatý Josefe!

1. Da - vi - dov - ci Jo - se - fo - vi pro - zpě - vuj - me
kte - rýž Bo - hem Sy - náč - ko - vi za pě - stou - na

slušnou čest, ať jej s ná - mi há - je, ho - ry ra - do - sti - vě
zvo - len jest;

ve - le - bí, an jej ne - be - šta - nů sbo - ry o - sla - vu - jí na ne - bi.

2. Zasnoubenou svatou Pannu
zanechat jsi navždy chtěl,
anděl však ji pod ochranu
doporučit tobě měl.
Posel Boha Hospodina
potěšil tě smutného;
počalť jest Panna Syna
mocí Ducha svatého.

3. Radost, ježto kvete v ráji,
v pokorné jsi duši měl,
když jsi u betlémské stáji
Ježíška byl uviděl.
Blažeností rajskou jásal
v útrobách tvých zbožný duch,
když sbor Božích poslů hlásal,
svět že spasit přišel Bůh.

4. Kruté vojsko Heródesem
k Betlému je vysláno,
a tak matkám s hrozným děsem
dítě z rukou vyrváno.

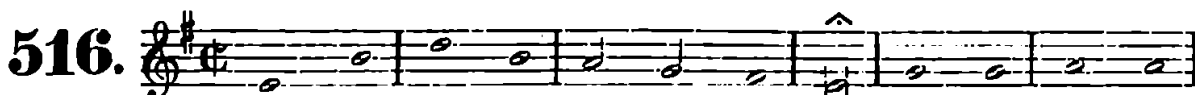
Tobě anděl onu zlobu
ve snách předkem zvěstoval;
útekem jsi v noční dobu
Božské dítě zachoval.

5. Ve dvanáctém roce v městě
ztratilo se pachole;
na obtížné noční cestě
zpět jsi chvátal přes pole.
Po třech dnech jsi hledaného
zastal v chrámě u stolu
s učitelem zabraného
do svatého úkolu.

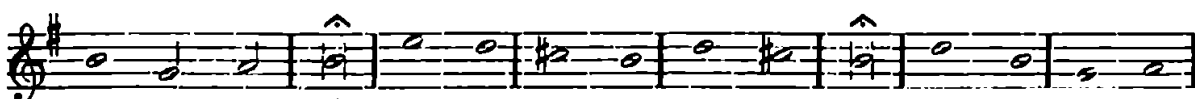
6. Pak jsi doma v Nazaretě
tichých slastí požíval,
neboť Ježíš v každém letě
svatou ctností prospíval.
Za skýtanou za ochranu
byl tě vezdy poslušen,
mír a pokoj v tichém stanu
nikdy nebyl porušen.

7. Smrtnou dobu měl jsi sladkou,
radostnou a blaženou,
an ti Ježíš s milou Matkou
tiskli ruku studenou.
Bůh tě volal do své říše,
korunu by tobě dal
za pečlivost o Ježíše,
Ježž ti s Matkou odevzdal.

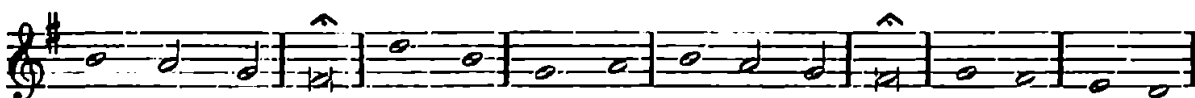
8. Pohled na nás s nebes trůnu,
za to tebe vzýváme,
pros, ať v svaté církve lůnu
ve všem dobrém zrůstáme.
Vypros, bychom milovali
svatě tvého Svěrence,
a tak šťastně putovali
k bráně nebes pro věnce.

1. Zdráv buď, strážce Je - zu Kri - sta, Jímž nám dá - na

spá - sa ji - stá, sva - tý Jo - se - fe! zdráv buď; sám Bůh dal ti

pod o - chranu Sy - náč - ka a svatou Pannu, to - bě zpí - vá

na - še hruď, to - bě zpí - vá na - še hruď.

2. Jaká radost ušlechtilá
v tvojí čisté duši žila,
když jsi Krista v náruč bral
a Ho kladl do jesliček,
zíraje Mu do očiček,
[:tak Ho mile pěstoval.:]

3. Tyť jsi choval Jezulátko,
nejkrásnější pacholátko,
cítě radost nebeskou.
Hned jsi Jeho ústa líbal,
hned jsi vroucně hlavu shýbal
[:prokazuje úctu svou:]

4. V koření se neustálém
jmenovals Ho nebes králem
každodenně nastokrát;
Syna Otce nebeského
z Panny svaté zrozeného
[:dáno tobě synem zvat!:]

5. V rukou tvojich tiše dlíval,
na tebe se vděčně díval
v lidském těle věčný Bůh;

a když jsi Ho útle choval,
tvářičky Mu poceloval:
[:co tvůj cítil zbožný duch!:]

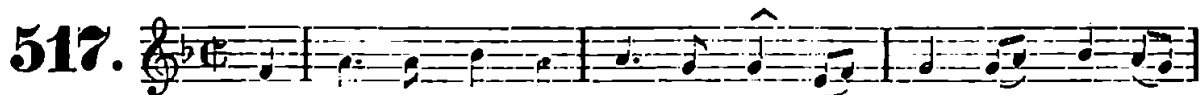
6. Kdožby nechtěl celovati,
kdožby nechtěl objímati
Jezulátko zpanilé?
Většího si nemůž blaha
představiti lidská snaha
[:nad to štěstí rozmilé.:]

7. Nejvroucnější cti a chvály
po veškeré světa dáli
ty jsi hoden nad jiné;
obdivujem tvé se ctnosti
a tvé slavné důstojnosti,
[:kteráž nikdy nezhyne.:]

8. Za blažené sebe máme,
za čest sobě pokládáme,
že tě smíme dlužně ctít,
i tě v každém bolném kříži,
v každé nouzi, v každé tíži
[:za ochrance můžem mít.:]

9. Divotvornou přímlovou mocí
ochraňuj nás ve dne v noci
ve všech zemských trampotách;
zvláště buď naším prostředníkem,
naším mocným pomocníkem
[: v hrozných smrti mrákotách. :]

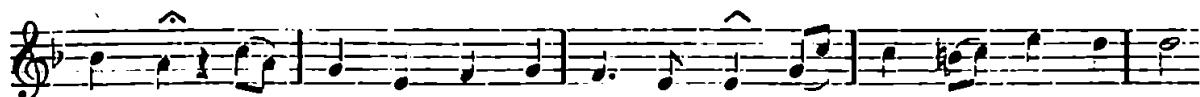
10. Dejž se pohnout, Hospodine,
Jezu Kriste, Boží Syne,
pěstounovou přímlovou,
bychom po vezdejší cestě
ve Tvém věčném rajském městě
[: mohli patřit na tvář Tvou! :]

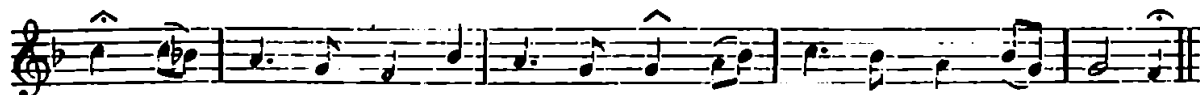
1. Buď zdráv, ó mu-ži, jež-to Pán ve - lí zá - slušně

ctí-ti! tys za hod-né - ho byl u-znán, že - ni - chem Panny

bý-ti, té Panny pl - né mi - lo - sti, pře - slič - né, nejctnostněj -

ší, již pro-půj-čil Bůh hodno - sti Ro - di - čky nej - svě - těj - ší.

2. Když sstoupil s věčné stolice
Syn Boží v Pannu čistou,
Bůh dal jí tebe — panice,
na světě za stráž jistou.
Tys matce Boží věnoval
své srdce v čistém sňatku
a starostlivě pečoval
o Synáčka i Matku.

3. Přemnoho zažil radostí
v tom zbožném obcování;
však zakusils i starostí
v důstojném povolání.
Jak srdce tvoje plesalo,
kdyžs objal Tvůrce věků;
jak ale také plakalo,
když byl jsi na útěku.

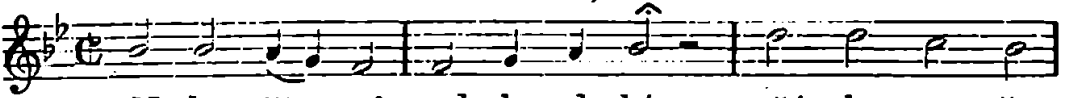
4. Tys plesal v stáji betlémské
nad Synkem Božské krásy,
když zněly s výše nebeské
andělské libé hlasy;
když však se Dítě ztratilo
na oné slavné pouti,
jak srdce tvé to ranilo,
jak mysl tvá se rmoutí!

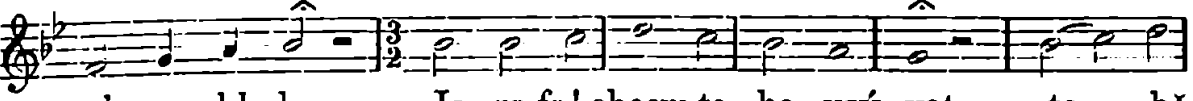
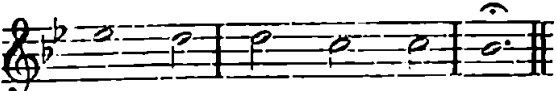
5. Teď již jsi slastí ukojen,
co nikdy nepomijíš,
a na věky jsi připojen
k Ježíši a Marii;
jeť tobě dáno za podíl
být zdobou nebes trůnu,
že pro Krista jsi v světě žil,
jeť choval na svém lůnu.

6. Ó pěstuj věrně také mne
s otcovskou pečlivostí,
ať chvátám jistě, bezpečně
k nebeské blaženosti;
a kdyby srdce klesalo,
vypros mu posílnění,
by přemoci se nedalo,
prudkostí pokušení.

7. Věnuj mi zvláštní péči svou
v poslední mojí chvíli,
mou duši těla zbavenou
k šťastnému provedení.
Ať Bůh dá palmu s lilií
i mojí duši k věnci,
vypros mi Josef s Marií
stan mezi vyvolenci!

(Coelitum Josef decus.)

518.

1. Ne-be - šta - nů zdo-bo drahá, čá - ko na - še,

 sloupe bla-ha, Jo-se-fe! chcem te - be vzý - vat, to - bě

 pí - seň chvály zpí - vat.

2. Bůh měl zvláštní péči o tě,
 Panně tebe dal za choť,
 tobě přáno Krista chovat,
 otcem Jeho se jmenovat.

3. Koho zřítí chtěli otcí,
 jež zvěstovali proroci —
 Krista jsi ty v lidském těle
 vítal s citem úcty vřelé.

4. Král všech králů, Pán všech
 věcí,
 před Nímž ďábli žasnou všeci,
 Jež ctí andělové svatí,
 ráčil se ti poddávati.

5. Bohu úcta věkovitá,
 Jenž ti věnec slávy skytá,
 Jenž nám na tvé přimlouvání
 uděl radost bez přestání!

519.

Dle téhož nápěvu.

(Iste, quem lacti.)

1. Josef, jehož věrně ctíme,
 jehož vítězství slavíme,
 zasloužil blaženč slasti
 požívat dnes v nebes vlasti.

2. Muži šťastný, veleblahý!
 při tvé smrti náš Pán drahý
 s vlídnou tvář ráčil státi,
 stála tu i Jeho Máti.

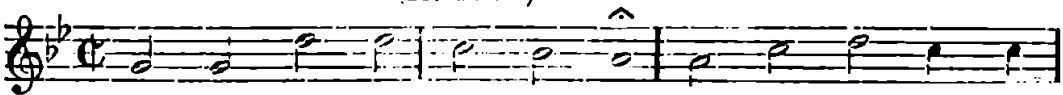
3. Přemohl jsi sílu pekla,
 a tvá duše z těla svleklá,
 ozdobena slávy věnci,
 spojila se s vyvolenci.

4. Teď tam v kole nebešťanů
 předlož naše prosby Pánu,
 by nám odpuštění dáno
 a pokoje bylo přáno.

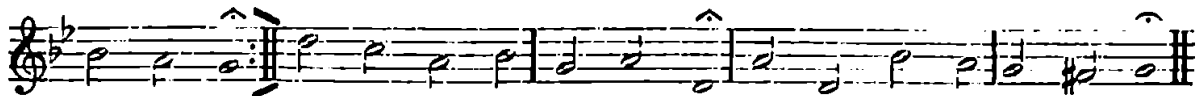
5. Trojjednomu čest a vděky
 zněte stále po vše věky,
 Jenž svět řídit neustává
 a koruny věrným dává!

O sv. Vojtěchu.

(23. dubna.)

520.

1. Zdráv buď, sva - tý Voj - tě - chu, vla - stí na - šich mi -
 cír - kvi sva - té v po - tě - chu dal tě Kri - stus ve

lý strážce! Ta-to prosba, ten-to zpěv lá - sku na - ši to - bě zjev.
své lás - ce.

2. Tys byl rosou za rána,
jenžto s nebe na zem padá;
poslán byl jsi od Pána,
aby vzrostla síje mladá;
svatý Duch tě připravil,
by vlast naši oslavil.

3. Bojovat jsi neváhal
proti tmám a proti noci,
pohanství jsi přemáhal,
posílněn jsa Boží mocí;
zbroj jsi — slovo Páně měl,
jím co vítěz jsi se stkvěl.

4. Divých strastí povodeň
stíhala zde tebe stále,
svítila však pochodeň
tobě Krista, nebes Krále;
tož jsi v každém náběhu
přistál šťastně ku břehu.

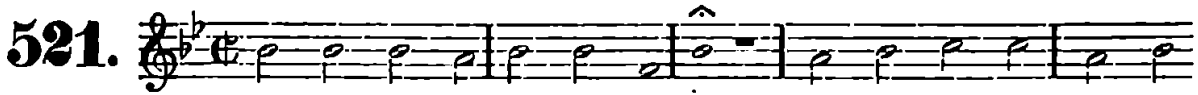
5. Biskupe ty svatý náš,
drahá perlo naší vlasti!
tys jak prorok Eliáš
oblažoval ve zlé strasti;
v suchu's mile vyprosil,
že déšť zemi orosil.

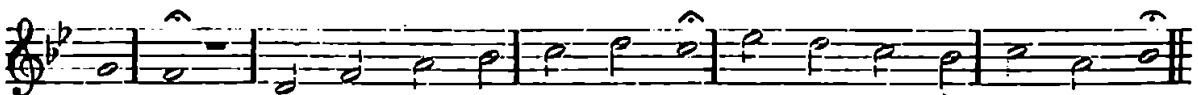
6. Svět, jenž v Krista uvěřil,
těsný býval tvému duchu;
k pohanům jsi zaměřil,
bys je vyved z hříchu puchu;
tam ses Krista kázat jal
a za víru život dal.

7. Nyní v blahou oslavu
všel jsi k nebeskému Pánu:
vysvobod nás z nemravu,
otevři zas ctnostem bránu,
oroduj tam za svůj lid,
vypros nám tam věčný byt.

8. Měj svůj národ v paměti,
jsmeť my posud stádo tvoje,
v tvém ať jdeme zápětí,
zniknem všeho zlého boje,
až pak pro tvou ochranu
přijdem nebes do stanu.

(O Christe, robur martyrum.)

521.

1. Kri-ste, mu-čenní - ků hlavo, sí - lo, od - mě - no a

slá - vo, Te - be Vojtěch věr - ně ctil, kr - ví svou tě o - sla - vil.

2. Ovcem bludným hynout nedal,
věrně je co pastýř hledal;
by je k Tobě přivolal,
pro ně život v oběť dal.

3. Vojtěše! jak mnohé práce
vykonals pro Páně stáde,
kdyžs je z bludů pustiny
vodil v pravdy pastviny.

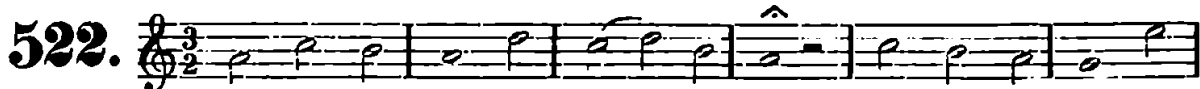
4. Pros, ať dar milosti plodné
blaží teď tvé bratry rodné,
vždy se k svému stádu znej,
pas je, říd a v lásce měj.

5. Tys co biskup české země
v lásce choval Čechů plémě:
jsa teď v sídle veleby,
vlej nám touhu po nebi.

6. Duch tvůj nade tělesností
bděním zvítězil a posty:
uč nás smysly v uzdě mít
a nad sebou stále bdít.

7. Sřlu vypros nám a radu,
ať přemůžem světa vnađu,
ať se Kristu oddáme
a v Něm stále kocháme.

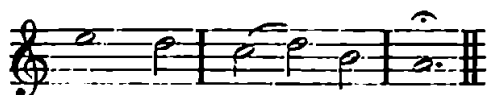
(O martyr invictissime.)

1. Mu-čen-ní - ku nej-výš stat-ný, re - ku Pá-ně pře-

u - dat - ný, bu - diž tvo-je slav-né jméno vděčnou pís-

ní ve - le - be - no!

2. Bůh úmysl v tobě zplodil,
abys Uhrů zemi schodil;
tys jim cestu vřry klestil
a jich královice křestil.

3. Tebe apoštolská cesta
vedla též v Polanů města,
kdež co pastýř Krista, Vládce,
pásls rozptýlené stádce.

4. Až jsi se s pracemi všemi
rozžehnal v Prušanů zemi,
kdež tě lůza k smrti vlékla,
rozjitřena bludem pckla.

5. Vidouce tě při oběti
v pravdě Bohu se klaněti
Kristu nepřítznivé roty
bodají tvé tělo hroty.

6. Ještě jsi byl položivý,
kusil tělo tvé sbor divý,
pak tvou hlavu v divém plesu
vztýčil kopím ku nebesu.

7. Řeku vítězstvím se stkvoucí!
uslyš naši chválu vroucí,
pro den svého oslavení
vyžádej nám odpuštění!

8. Od hranic křestanských vlastí
zaplaš války hluk a strasti,
ty, jenž krev jsi dal pro víru,
veď nás vírou k blahu míru!

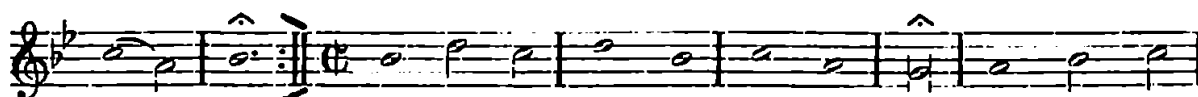
9. Jenž trojicí jsi v jednotě
a jednotě vždy v trojnotě,
dej, ať v nás Tvá milost rosí,
anto Vojtěch za nás prosí.

O sv. Jiří, mučenníku.

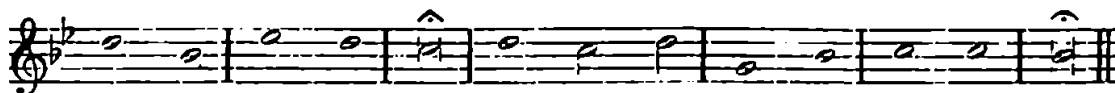
(24. dubna.)

1. Sva-tý Ji - ří, re - ku Pá - ně, slá-vo Ka - pa - do-
slavně do-šels k ne - bes brá - ně, ští-tem stal se kře-

ča - nů, Tvé to sla - ví - me slá - vy den; buď z to - ho
sta - nů!

Bůh sám ve - le - ben a v to - bě po - věk o - sla - ven.

2. Silou tvou-to byla víra,
již Syn Boží Kristus dal,
v níž kdo žije a umírá,
svým ho zove nebes král:
tyť jsi u víře této stál,
boj jsi vždy dobrý bojoval;
jak tobě kázal věčný král.

3. Ve tvém srdci láska plála,
již ti zjednal svatý křest;
rozkoší tvou — Boží chvála,
pravdy rozkvět, církve čest;
v tvou duši nevník' světa mam,
rozkoše hříšné blud a klam,
tvé srdce bylo Boží chrám.

4. Darmo hrozil ti žalářem
císař Dioklecian;
žalář se ti stal oltářem,
zasvětil jej Kristus Pán.
Tyť jsi se mužně k Pánu znal,
vše muky statně překonal,
při smrti věrně v pravdě stál.

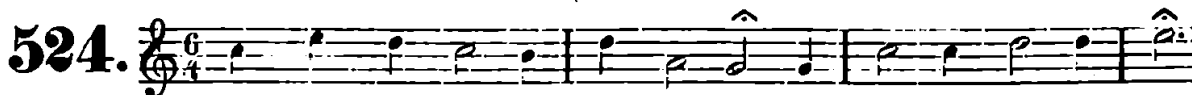
5. Blaze tobě, reku Páně!
slavný byl tvé víry boj;
proti peklu pravdu bráně,
lítých příšer potřels roj:
za to ověncil korunou
Bůh tebe slavnou, vznešenou,
v říši tě pojav blaženou.

6. V říši blahé nebes Pána
na nás v bídě pamatuj,
ať i nám je milost dána,
jak nám svítí příklad tvůj!
Církev, tu matku svatou, braň,
a pomoz potřít hříchů saň,
od draka pekel duše chraň!

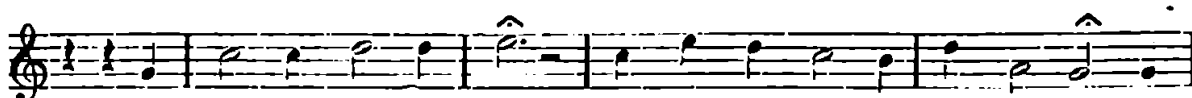
7. Láska tvá moc v nebi váží;
nuž, tam za nás oroduj,
duše mdlé opatruj stráží,
při nás v boji našem stůj:
ať i my věrně bojujem,
koruny slávy dobudem
při smrti v Kristu Pánu svém!

O sv. apoštolích Filipu a Jakobu.

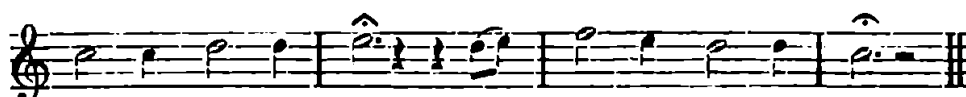
(1. května.)

1. Dnes dvou svatých a - po - što - lů s ve - li - kou ra - do - stí

vy - chvaluj - me ctno - sti; Fi - li - pa, Ja - ko - ba spolu v u -

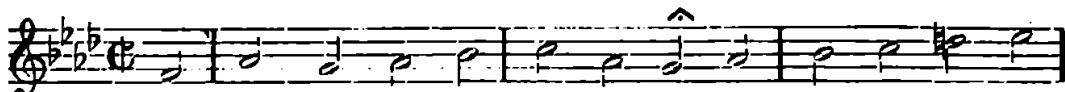
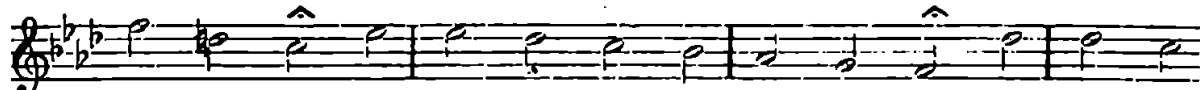
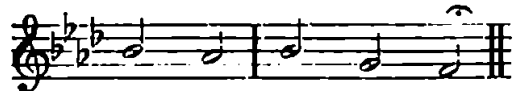
cti - vo - sti měj - me, jim se po - rou - čej - me.

2. Oba všeho svého zboží,
by Krista kázali,
ochotně se vzdali;
oba chtěli pro čest Boží
snášet hlad i hanu,
až skonali v Pánu.

3. Filip pro Krista na kříži
umřel v mnohé strasti
daleko od vlasti;
Jakob se u své obtíži
tamtéž dolopotil,
kde Pán krev vypotil.

4. Ó vy přesvatí otcové!
nám v nebi vyproste
srdce hříchu prosté,
ať Bůh v duši jaro nové,
nový život vleje,
v nás lásku rozhřeje.

O sv. Filipovi, apoštolu Páně.

525.
1. Když Je - žíš po svě - tě chodil, a - po - što - ly so -

bě vo - lil, při - jal Fi - li - pa sva - té - ho též za a -

po - što - la své - ho.

2. Svatý Filip od té chvíle
Krista následoval mile
až do umučení Jeho,
potom spatřil vzkříšeného.

3. Když Kristus vstoupil na nebe,
Filip nelitoval sebe,
směle víru rozhlašoval,
mnohé Kristu přivozoval.

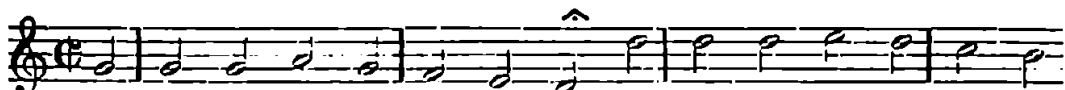
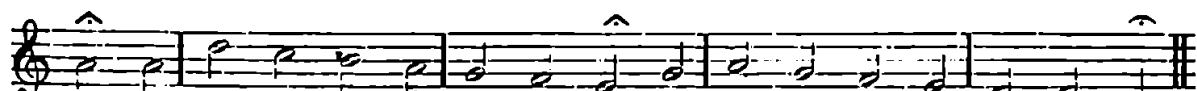
4. V Judei a v Samarii,
v Asii malé, v Skytii
mnohé na víru obrátil,
až pro víru život ztratil.

5. Neb pohané se shloučili
a na něho obořili,
a slyšíce, že kříž chválí,
jej také i na kříž dali.

6. Kamením ho uházeli,
krutě hlavu zprorázeli,
po čemž on na kříži skonál,
život vítězně dokonal.

7. Pros za nás, Filipе svatý!
ať Bůh v darech svých bohatý
ráčí nám milostiv býti
a nás do nebe přijíti.

O sv. Jakobu, apoštolu Páně.

526.
1. Svatý Ja - kob, Al - fe - ův syn, o - de všech sprave - dli - vý

jmín, pro - to jest byl menší nazván, že byl po - slé - ze po - vo - lán.

2. Z Marie Kleofášovy,
tety matky Ježíšovy,
pošel, přisbuzným Páně byl,
od své mladosti přísně žil.

3. Vždy se těla svého boje,
nepil vinného nápoje,
sprostým rouchem se odíval,
řád a často se modlíval.

4. Co biskup v Jerusalémě
třicet let židovské plémě
pravé víře vyučoval
a církev Boží spravoval.

5. Došel vysokého věku,
nevšak žádoucího vděku,
neb od židů zavražděn jest,
když jim radil Kristovou čest.

6. Nenávistí jsouc puzeni
házeli na něj kamení,
a pak jej uvrhli dolů
ze chrámového vrcholu.

7. A on, jsa jen položivý,
zdvihl hlas svůj upěnlivý:
„Bože! odpusť jim jich viny,
neboť nevědí, co činí.”

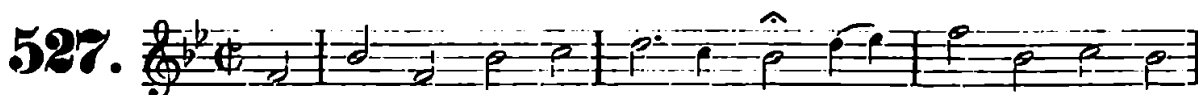
8. Hněvem rozpálení kati
nepřestali jemu láti,
hlavu kyjem rozrazili;
tak skonala muž ušlechtilý.

9. V nebi koruna mu dána,
že umřel pro Krista Pána,
vládne se svým Mistrem spolu
v kole druhých apoštolů.

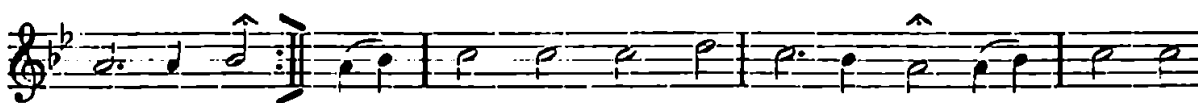
10. Svatý Jakobe! mluv za nás,
nedopouštěj bídy na nás,
pros, ať hříchy Bůh odpustí,
k slávě nebes nás připustí.

O sv. Florianu.

(4. května.)

1. Když vlá-dl Di-o - kle-ci - an, jenž kru-tě hu-bil
touž do-bou sva-tý Flo-ri - an prá - po-rec Pá - ně

vě - ři - cí,
vo - li - cí, byv před tím šťastným vo - jí - nem, stal slav-ným

se mu - čen - ní - kem, stal slav-ným se mu - čen - ní - kem.

2. Když totiž vojsko císařské
do Lorchu přišlo nad Emži,
po krvi prahnouc křesťanské,
co po nejdražší loupeži:
tu Florian se objevil,
[:že křesťan jest, sám projevil.:]

3. Jsa vyzván, by se odřekl
na vždy Božského křesťanství,
a opět by se utekl
pod střechu zlého pohanství:
křesťanské víry nezapřel,
[:aniž jí oběť odepřel.:]

4. Ač pohané ho mučili,
to mnohým krutým způsobem,
by mysl jeho zlomili:
předc nebyl jejich otrokem,
předc jenom jejich soudcem byl,
[:nad nimiž slavně zvítězil.:]

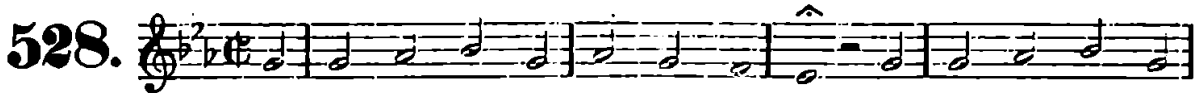
5. Smrt byla jeho vítězství,
již z lásky k Bohu podstoupil,
již velmi mnoho křesťanství
a slávě jeho posloužil;
jak ve Vltavě svatý Jan,
[:tak skončil v Emži Florian.:]

6. I oslavil nebeský Pán
před světem sluhu věrného;
je velký svatý Florian
co strážce ohně škodného.
Nuž, k němu v nouzi volejme
[:a o pomoc ho vzývejme.:]

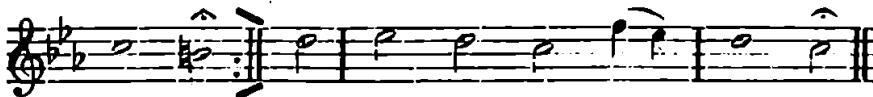
7. Slyš, svatý Floriane náš!
slyš ctitele své důvěrné,
ty, kterýž naše bídy znáš,
slyš naše prosby pokorné,
vždy chraň nás ohně škodného
[:a zbav nás ohně věčného!:]

O sv. Stanislavu, biskupu a mučenníku.

(7. května.)

1. Bi - sku - pe sva - tý, Sta - ni - sla - ve, o - zdo - bo pol - ské
pros Bo - ha u ne - bes - ké slá - vě, za své slo - van - ské

ze - mě!
plé - mě: Pa - ne Bo - že, smi - luj se!

2. Byls přítel chudobného lidu,
dals jemu všechen statek,
pohlédni na tu naši bídu
a zažeň nedostatek.
Pane Bože, smiluj se!

3. Ať Bůh dá moudrost panov -
níkům,
ať dá nám kněžstvo ctnostné,
ať výhost dáme hříšným zvykům
a všaké vášni zlostné.
Pane Bože, smiluj se!

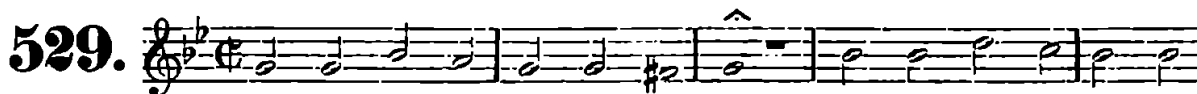
4. Zapuzuj hladu, moru metly
i zaplaš hrůzy vojny,
by mír a láska kvetly,
a lid byl bohabojný.
Pane Bože, smiluj se!

5. Tys, mučenníku! při oltáři
vítězil smrtí svojí:
ať vítězství i nám se daří,
vypros nám sílu v boji.
Pane Bože, smiluj se!

6. Až duše s tělem se rozloučí,
pros u Božího trůnu,
ať Bůh ji se svatými sloučí
v Kristově svatém lůnu.
Pane Bože, smiluj se!

O sv. Isidoru.

(10. května.)

1. V ne - bi dá - vá vel - kou slá - vu mu - ži z rol - nické - ho

sta - vu Bo - žích vy - vo - len - ců sbor; ten je sva - tý I - si - dor.

2. Ač narozen v sprosté chýžce,
v ctnostech dospěl k velké výšce;
žil zde sprostě, v pokoře,
myslí však dlel na hoře.

3. Pilnou rukou brázdil pole
a je čistil od koukole;
těž v ohnivou vrhal pec
všaký duše šveřepec.

4. Muž ten nehod se nebojí,
zmužile zde v kříži stojí;
víť on, že Bůh k pomoci
spěje ve dne i v noci.

5. Kde se vyskytá potřeba,
láme a rozdává chleba;
co mu Pán Bůh sděluje,
Bohu zase vracuje.

6. A kdy v zimě skřehlé ptáče
hladem hyne, bolně pláče:
on je zove na hody,
dává z Boží úrody.

7. Srdce jeho radost cítí,
kdekoli jen vidět kvítí;
onoť hlásá Boží čest,
darem lásky jemu jest.

8. V slunci, v nebes krásném oku,
na zemi při každém kroku
vidí Boží umělost
a nesmírnou laskavost.

9. Bohu v duchu svém se klaní
za večera, v době ranní,
při parnu i při mrazu
podlé Páně rozkazu.

10. Za to v nebi Boha vidí
v radě nejctnostnějších lidí,
jako král — tam u trůnu —
na hlavě má korunu.

11. Prosiž na nebeském dvoře
za nás, svatý Isidoře!
ať jsme pilní jako ty
víry, lásky, čistoty.

12. Zruš ve světě všakou pýchu,
tento pramen všeho hřichu,
uč nás, stav svůj milovat,
v něm si zásluh dobývat.

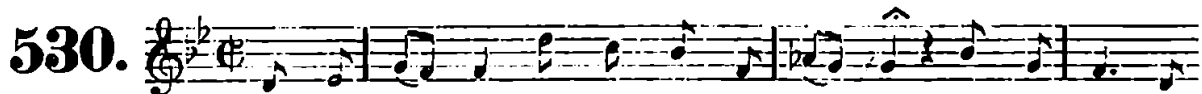
13. Zaplaš od nás krupobití,
oheň, mráz i vichr lýtý,
nedopouštěj pohromy
na pole ni na domy.

14. Ať Bůh sluncem zemi hřeje,
ať úrodnou rosu leje
pečlivě a střídavě
k jména svého oslavě.

15. Až Bůh nás povolá z díla,
pros, by duše se blažila
s Krista Pána dědici
na nebeské vinnici.

O sv. Janu Nepomuckém.

(16. května.)

1. Vroucně ví - tá - me tě, Je - ne sva - tý! tys náš ve - le-

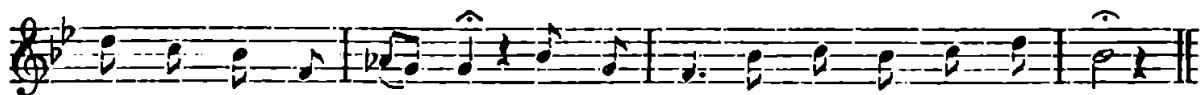
ctě - ný vla - ste - nec, ce - lý ná - rod lás - kou k tobě ja - tý ví - je

kvít - ky to - bě u vě - nec. Ty jsi pří - klad pra - vé po - bož -

no - sti svě - tu v Ne - po - mu - ku zro - ze - ný, zdo - ba kněž - stva,

strážník ta - jem - no - sti a rek ví - ry ne - o - hro - že - ný.

2. Při tvém narození světla
s nebe

plápolala ve tvé otčině;
tak prst Boží oslavil již tebe
v kolébce, v tvé dětské nevině.
Co odrostlé dítě v zbožné bázni
vroucně vždy jsi Boha svého ctil,
světem opovrhnuv, v tiché kázni
pobožně a svatě živ jsi byl.

3. V Žatecku, nevinnost srdce
chráně,

prvotního nabyls umění;
přisluhovati ve chrámu Páně
vroucí bývalo tvé toužení.
Na pražských pak školách s dych -
tivostí
o své vzdělání jsi pečoval,
až dosáhnuv kněžské důstojnosti,
světlo víry jsi rozšiřoval.

4. V Tejně ustanoven kazatelem,
věrně užíval jsi hřiven svých;
výtečným jsi stal se hlasatelem
pravdy a rozkazů Kristových.

Řečí svou, jak druhdy Pavel v Římě,
lží a bludů hrad jsi zvracoval
sevřeným jsi lehčil těžké břímě,
lásku, naději jsi zvěstoval.

5. Posléze hrad pražský kanov -
níka

v tobě, muži svatý! pozdravil,
kdež jsi, přijav úřad almužníka,
moudrou stědrosť se oslavil.
Ty jsi skutky a vlídnými slovy
stíral slzy s tváří chudiny,
sytil lačné i zastával vdovy,
sirotkům byls otec účinný.

6. Sama královna v své skrou -
šenosti

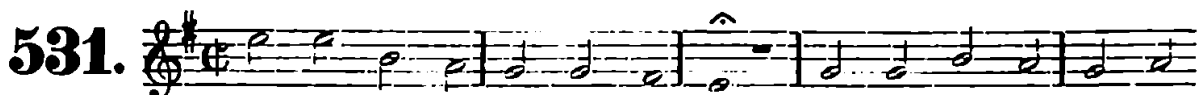
zpovědníkem tě mít žádala,
stíhaná manžela svého zlostí
s tebou, Jene! radu brávala;
neb král nakvašen jsa podezřením,
na svou věrnou choť zanevřel;
sveden hrozným ducha zaslepením,
srdce úlisníkům otevřel.

7. Až král povolal tě, muži svatý!
by v své vášni sobě ulevil,
slíboval ti dary, hrozil katy,
bys mu zpověď kněžny vyjevil;
než co skála, do níž bijí vlny,
jíž však na věk nikdy nepohnou,
stál jsi pevně Boží bázně plný,
odolals mu statnou myslí svou.

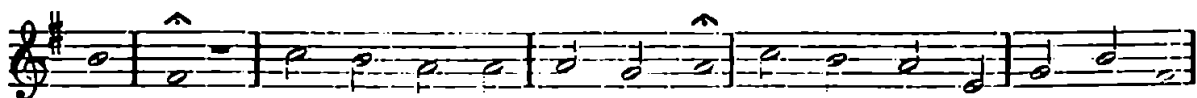
8. Král tě velel slovy zuřícími
v žalář vrhnout, sevřít okovy;
sám se — smolnicemi hořícími
tebe krutě pálit hotoví;
nemohá však dojít cíle svého
a tím ještě více roznícen,
káže svrhnout tebe ztrýzněného
v řeku — němé vody u jícen.

9. Takto vešels do nebeské říše,
ozdoben jsa palmou vítězství,
světla, jenž po řece ploula tiše,
o tvé slávě dala svědectví.
Teď na nebi v slasti nevyměrné
raduješ se, slavný vlastence!
přimluv se u Boha za své věrné,
Krista Pána statný milence!

10. Ty jsi chloubá celého naší vlasti,
tebe vroucím srdcem žádáme:
Ujmi se nás ve všeliké strasti,
ať moc přimluvy tvé poznáme.
Zachovej nám vždycky pověst čistou,
jsa ochrancem jména dobrého,
vyžádej, ať přijdem cestou jistou
k tobě do příbytku věčného! —

1. V Ne-po-mu-ku zro-ze - né-mu Ja - nu, knězi příklad-

né - mu, ú - ctu vzdejme, kra-ja - né! onť je slá-vou če-ské vla-

sti, sví-tí v ště - stí nám i v strasti je - ho ob-co - vá-ní ctné:

2. Vácslav král vší mocí hleděl,
aby zpověď choti zvěděl,
ale stále mlčí kněz;
když král vábil úlisností,
i když hrozil ukrutností:
Jan, muž statný, nepokles'.

3. Zlý panovník, hněvem plana,
ctíhodného kněze Jana
do žaláře vléci dal;
Jan tam pálen od zlostníků
jako vzor všech zpovědníků
v mlčení svém setrval.

4. Vida král, že nepřemůže
kněze, rekovného muže,
vyřkl ortel nepravý:
kázal v ohni hněvu svého
sluhu Páně šlechetného
vrhnout u proud Vltavy.

5. Bohabojný zpovědníku,
stavu svého mučenníku,
tebou stkví se Čechů kmen!
Tvoje slávy hodné jméno
bude po vše věky ctěno,
jako ctí se v tento den.

6. Oslavenče! věnec sličný
dán ti tam, kde ustavičný
blaží sluhý Páně mír:
neopomeň o to dbáti,
ať nás nikdy nezachvátí
hříšný toho světa vír.

7. Pros, ať Bůh nás svou milostí,
vede vždy po dráze ctnosti
ku přístavu spasení;
vzor tvůj v paměti ať máme,
a jak ty se zachováme
v mluvení a v mlčení.

8. Tvoje k chudým láska věrná,
dobrota tvá nepřeborná
srdce naše rozpaluj:
od pravdy a vůle Boží
žádný kříž a žádné zboží,
ani smrt nás nevzdaluj!

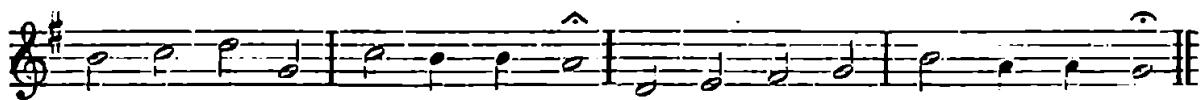
9. Rač, ó Bože! darů s nebe,
o které Jan žádá Tebe,
hojně poskytnouti nám:
buď náš pomocník a rádce,
až skonáme zdejší práce,
naší odplatou buď sám.

1. Ze vsad lí - bá vů - ně vě - je, máj po vla - sti kvě - ty se -

je; a - le na - de všecken květ, kte - rým ja - ro zdo - bí svět,

jde tvé srdce, sva - tý Je - ne! ctnostmi vše - mi o - zdo - be - né.

2. Tyť jsi, Jene! od mladosti
stkvěl se rouchem nevinnosti,
Kristu jsi se zasnoubil
a co panic čistě žil;
sirotci a chudí kmeti
byly tvoje milé děti.

6. Nežli zradit svého stavu,
raděj velíš ve Vltavu
hozen být, běh dokonat,
tak svůj úřad vykonat. —
Tam tě v hrobě život vítá,
ve vodách ti palma zkvítá.

3. Horlivě jsi co kněz pravý
vyučoval všechny stavy
slovem svým i příklady
a trestal jich závady;
v zpovědi si pak je hojil,
nadějí a láskou kojil.

7. Krásný květe z Nepomuku!
rač poskytnout svoji ruku
ctitelům svým k pomoci
v srdci jejich nemoci;
uč nás zachovati víru,
v mlčení i v řeči míru.

4. Hledala u tebe rady,
chtíc opravit svoje vady,
také česká králová,
s Kristem trpět hotová;
tys přiložil její ráně
drahý balsam slova Páně.

8. Vezmi mládence a panny
vlasti naší do ochrany,
by nepřišli k úpadu,
vyhnuli se úkladu
a vždy ušli však haně,
jdouce věrně cestou Páně.

5. Tož král hříchy zvědět touží
a tě otázkami souží,
v čem králová chybila;
ústa tvá to ztajila,
ač král lákal ctí a zlatem,
a tě týral krutým katem.

9. Ty ochránče naší vlasti!
zapuď od nás však strasti,
proti hříchu ohražuj
a nás v dobrém utvrzuj,
ať již v ctnosti neustále
žijem všickni k Boží chvále.

533.

1. Pod ze - le - nou ho - rou v ú - tlém stá - ří sloužil,
 Je - ne! kněžím při ol - tá - ři. Tvoje sna - ha by - la jen
 ro - di - čům a ško - le či - nit za - dost, v ctnosti rů - sti den co den,
 a svou Bo - hu za - svě - ti - ti mladost, tos do - ká - zal v Žatci,
 pozděj v Pra - ze, kde jsi na škol - ní se zastkvěl drá - ze.

2. Bůh dal tobě vtip a tváří
 vlídnou,
 dal ti pokoru a mysl klidnou.
 Pro tvůj čistý, jemný mrav
 Arnošt, pražský arcipastýř duší,
 posvětil tě v kněžský stav,
 jenžto pouze k církvi shorné sluší.
 Zvolen kazatelem v týnském chrámě,
 byl jsi lidu spasné Boží rámě.

3. Učiněn na hradě kanovníkem,
 stal jsi se pak dvorským almuž -
 níkem.

Věrně konals úřad svůj,
 Vácslava též, tehdejšího krále,
 jímál duch a způsob tvůj;
 sama králová tě povolala,
 by se tobě zbožně zpovídala.

4. A tu přišla na tě krutá doba,
 z lásky královny se stala zloba;
 žehře Vácslav na choť svou,
 dozvědět se snaží zpověď její,
 pokouší tě měrou zlou,
 divná slova k tobě z úst mu znějí;
 nejprv sliby, lahody a prosby,
 pak užívá kletí, strašné hrozby.

5. Nic však nemohlo tvou
 mysl statnou,
 nic porušit pečeť přeposvátnou.
 Tu se mocnář vztekem zňal,
 do žaláře temného tě vrhnul,
 na skřípec a pálit dal,
 ale — z víry pevné nevytrhnul.
 Na to svoboda ti dána opět,
 leč i určeno, že padneš v obět.

6. Předzvídáje, že máš žít na
 krátce,
 v Boleslav jsi zašel k Boží Matce.
 Pro posilu svou jsi šel,
 a když u večer se vracíš z pouti,
 král, jenž tebe z okna zřel,
 hned tě kázal v žalář uvrhnouti;
 pak tě k zradě svěsti usiloval,
 než tys hrdinsky mu odporoval.

7. Shozen do Vltavy s mostu
 v noci,
 odevzdals svou duši nebes Otcí.
 Tak jsi skončil zdejší běh;
 vlny uctivě tvé tělo svaté
 vynesly jsou ven na břeh,
 při čemž plálo světlo divem zňaté;
 sám tu Hospodin tě ráčil zvýšit,
 kdežto bídný král tě hleděl snížit.

8. Celá Praha v úžasu se sbíhá,
kanovníků sbor tvé tělo zdvíhá,
ač ač brání tomu král —
v kostele je složí křížovníckém,
a pak, kde jsi v službě stál,
v hlavní chrámu pohřbí svato-
vítckém.

Tu Bůh přepodivné věci tvoří
na těch, jenž se Pánu s tebou koří.

9. Tři sta let jsi odpočíval
v hrobě,
an vždy více rostla úcta k tobě,
pročez hrob otevřen byl.
Nalezli tu tvoje svaté kosti,

jazyk čerstvý, jak by žil,
na důkaz tvé slavné vítěznosti.
Tož po zkouškách přísně předs-
vzatých
od církve jsi vepsán v počet svatých.

10. Mocný svatý! podporuj
nás Čechy,
utiš všelikteré naše vzdechy;
patrone a otče náš!
zjednej dobrý zisk dědictví svému,
ježto pod ochranou máš,
bychom šťastně ušli všemu zlému,
a pak jednou z této zemské vlasti
k tobě přišli v kraje věčné slasti.

534.

(Dle téhož nápěvu.)

1. Svatý Jene! tys byl Páně
ctitel,
jako někdy jmenovec tvůj Křtitel.
V živobytu obou vás
mnoho nalezá se podobného:
oba zdobí kněžství ráz,
oba věncem mučennictví ctného.
Jene Český! kdož by zvláště tvoje
neznal příběhy a krušné boje?

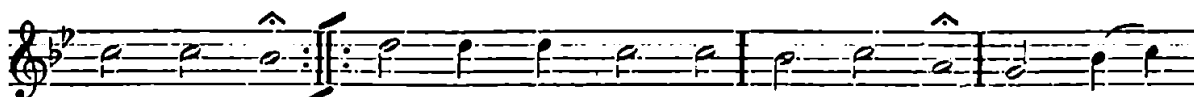
2. Při tvém na svět přišší
světlé nebe
věstilo, že bude šlechtit tebe
vyšší osvícený duch,
srdce plné lásky k lidem vroucí,
heslo tvé že bude Bůh,
pak že odměnu tam vezmeš
stkvoucí.
Co na nebes bání znamenáno,
to na tobě zevrub vše shledáno.

3. Slovem tvým se Magdaleny
kají,
Zacheové v lichvě netrvají,
bludař opouští svých cest,
vše se dává chutě na pokání.
O ctnostech-li řeč tvá jest,
hned se každý v závod po nich
shání.
Taks byl, Jene náš! Jan Zlatoušty,
i ten, kterýž zvěčnil ostrov pustý.

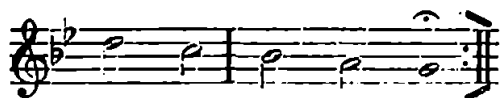
4. Ó náš svatý Jene z Nepo-
muku!
jenžs pro Krista vystál hroznou
muku,
mluvils, kde jsi mluvit měl,
a zas mlčel, kde jest mlčet dlužno,
vůbec nad sebou jsi bděl:
uč nás vládnout jazykem, jak slušno;
vypros nám u trůnu Páně víru,
život ctný a hojnou blaha míru.

1. Hvěz-do pře-po-div-né krá-sy, Je-ne, sva-tý
s pros-bou se dnes k to-bě hlá-sí srd-ce to-bě

kra - ja - ne! U - jmi se nás na vý - so - sti, Bůh kde
od - da - né. by nás v ho - ři i vra - do - sti šlech - ti -

od - mě - nil tvou ctnost,
la tvá ná - bož - nost.

2. Za svatého byls vyhlášen
hlavy církve vyřčením;
jasnou září jsi okrášlen
divným Božím řízením.
Ujmi se nás na výsosti atd.

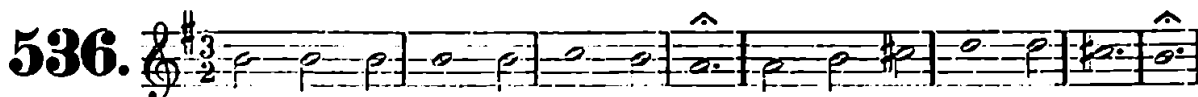
3. Plápol světél, lesk nebeský,
vzniklý při tvém zrození,
ozářil tvůj dům otecký,
věstil tvé oslavení.
Ujmi se nás na výsosti atd.

4. V mladosti i v mužném věku
se světem jsi bojoval,
nevinu svou, silný reku!
v boji velkém zachoval.
Ujmi se nás na výsosti atd.

5. Nadarmo král tobě kázal
zrádu zpáchat hanebnou,
marně hrozil, pečeť lámal
od Boha posvěcenou.
Ujmi se nás na výsosti atd.

6. A když v řeku s mostu tebe
svrhli kati v noční čas,
andělé tě vedli v nebe,
nový dán ti život zas.
Ujmi se nás na výsosti atd.

7. Jako kolébku tvou světlo, —
zdobí hvězdy zas tvůj hrob,
v důkaz, že ti v nebi zkvetlo
krásné světlo věčných dob.
Ujmi se nás na výsosti atd.

1. Po - bož - nou pí - seň k chvále tvé rád, sva - tý Je - ne! zpívám,

vímť, že můj duch se po - vzne - se, když te - be vrouc - ně vzý - vám.

2. Nebeská zář zvěstuje nám
tvé narození šťastné,
hlásá, že Bůh tě zvolil sám
za svědka pravdy spasné.

3. Jsa ještě útlý mládenec,
dals výhost v nadám světa,
jak Jan, ten Páně milenec,
chtěls po všecka žít léta.

4. Co dobrý pastýř pěstuješ
své stádo s pečlivostí
a věrně lid vyučuješ
křesťanské povinnosti.

5. Hříšníkú srdce kamenné
pobádáš ku pokání
a hledáš ovce ztracené
ochotně bez ustání.

6. Král Václav zbouřen vášní zlou
chce hřích své choti znáti,
tys hotov za povinnost svou
i život v oběť dáti.

7. Ach, vlekou tebe k Vltavě,
ty s jasnou tváří kráčíš,
pokorně k Boží oslavě
smrt mučennickou snášíš.

8. Tu hvězdy s nebe sstupují
k slavnému pohřbu tvému,
a na hrob tvůj ukazují
národu veškerému.

9. Ze slzavého údolí
přeploul jsi k slávy břehu,
kdež vítězné zní hlaholy,
kdež cíl lidského běhu.

10. Ó shlédni okem přítele
s nebeské této výše
na svoje věrné ctitele
do těžkých bojů říše.

11. Vypros nám srdce laskavé,
jenž bližním rádo slouží,
na nepřátely nezavře,
i je oblažít touží.

12. Vyžádej, svatý krajaně!
ať Bůh nás viny zprostí,
když za své hříchy zpáchané
se kajem v skroušenosti.

13. Ať příkladem tvým vedení,
plníme vůli Boží,
ať i nám věnec spasení
na hlavu Kristus vloží.

537.

1. Když mi - le máj za - ví - vá, ple - sá - vá zbožný Čech,
po kra - jích vlastí všech zvuk zbožných pís - ní zní - vá; to
ktvo - jí o - sla - vě, ó Je - ne z Ne - po - mu - ku, jenž pře - tr -
pěv zlou mu - ku, dlíš v rajském pří - sta - vě.

2. Tys druhdy v křehkém těle
svých rukou často spjal,
za lid svůj vysílal
své prosby z hrudi vřelé;
již zde jsi bratrům mdlým
pečlivě slzy stíral,
hřích pudil, jenž je svíral,
je mřil s Bohem svým.

3. Ó pros, ať požehnání
i nám dá Hospodin,
nešetře našich vin,
a tvoji vlast ať chrání.
Nechť s výše nebeské
i déšť i jasno splývá,
a strom i klas okřívá
nám mocí prosby tvé!

4. My rádi k tobě zříme
a spolu hříchů svých,
tak často páchaných,
kajíce se, želíme.
Vidouce pak se stkvít
na tobě krásu ctnosti,
chcem, vzore nábožnosti!
cestami tvými jít.

5. Kde vzals té zmužilosti,
že, když se tebe král
na zповěď choti ptal,
své dostáls povinnosti,
žeš život nasadil,
a co v posvátné době
svěřeno bylo tobě,
ve hloubi srdce skryl?

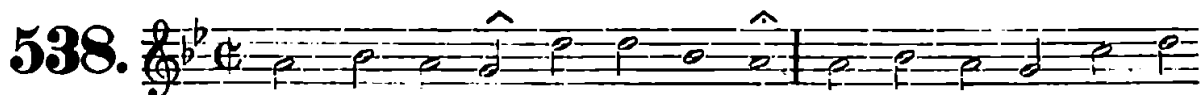
6. Co dalo v těžké chvíli,
když tebe mučil kat,
bys mohl odolat,
vítězné tobě síly?
když plamen vzplápolal
a pálil údy tvoje,
kdo vedl tě v ty boje,
že jsi se nepoddal?

7. Bůh byl to všemohoucí,
k Němužto v strasti té
se neslo srdce tvé
nebeskou láskou vroucí;
měls k Němu zření jen. —
I my chcem věrně státi,
pro Boha krev svou dáti;
toť křestan povinen.

8. Na rozkaz krále zlého
když v říční hrob jsi kles',
tvůj duch se vzhůru nes'
do ráje nadhvězdného.
Tys, Jene! slavný rek.
Bůh sám k tvé cti a slávě
tam, kde si skonal právě,
pět seslal hvězdiček.

9. Tvůj jazyk mlčelivý,
když prchlo tři sta let,
i vlast i celý svět
novými učil divy:
že tebe mlčení
přivedlo k Božské tváři,
kde ctnost se jasně září,
kde klid a spasení.

10. Ó vyvolenče Boží!
jenž leskem hvězd se stkvíš,
kýž nám též vyprosíš
tam, kde jest věčné zboží:
by Vládce světa nám
dle svého slitování
po zdejších bojování
otevřel nebes chrám!

1. Sva-tý Je-ne, re - ku Bo-ží! ne - bes da-re, ne-bes

zbo-ží, raj-ský pu - ku z Ne-po - mu - ku, li - li - um zkvětlé v Božím

světle! Ky-ri - e e - lei - son.

2. Rozpomeň se na své plémě,
i zastaň se české země,
s kterou k tobě
v této době
zření máme
a voláme:
Kyrie eleison!

3. Tys truchlivé vždy těšival
a sirotkům otcem býval:
potěš smutné,
co v ukrutné
bídě lkají
a volají:
Kyrie eleison!

*) v ostatních verších se toto a vynechá.

4. Neoslýchej naše hlasy,
i zažeh ty smutné časy:
rač odvésti
od neřesti,
ohraň od strasti
české vlasti;
Kyrie eleison!

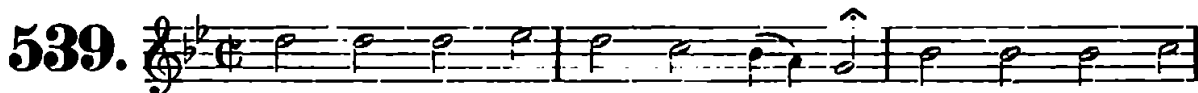
5. Tys nevinné vzdychky bránil
a před hanbou ctnostné chránil:
pomoz nyní,
ať nečiní
ústa zlostných
smích si z ctnostných;
Kyrie eleison!

6. Chraň a zastaň české jméno,
by nebylo potupeno:
necht synové,
jak otcové
chválívali,
Boha chválí;
Kyrie eleison!

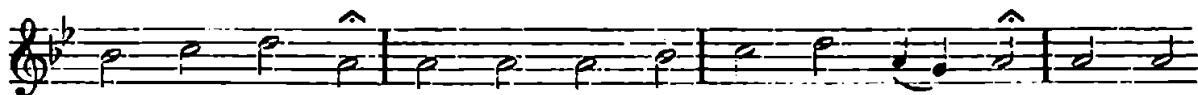
7. Přimlouvej se, ať Duch Boží
světlo víry v nás rozmnoží,
a zlé bludy
všecky všudy
pravdou jasnou
ať vyhasnou;
Kyrie eleison!

8. Pros ty za nás, — při poslední
při hodince na nás shlédni:
ať v tom boji
při nás stojí
s svou milostí
Pán s výsosti;
Kyrie eleison!

9. Amen, rač to, Bože! dáti,
i nám slávy své dopřáti:
ať s Tvým Janem
v požehnaném
lid Tvůj nebi
Tě velebí;
Kyrie eleison!

1. Mno-ho pří - čin k bě - do - vá - ní jest u svě - ta

ko - lo - tá - ní, mno-ho úz - ko - sti a žc - le; já však

Bo - hu od - dán ce - le zár - mut - ku se ne - poddám, jáť o -

chránce mám, ten je sva - tý Jan.

2. Vžívám ho za pomoc, radu,
bych stál věrně v svém úřadu
a měl povždy na své péči
míru v mlčení i v řeči;
a na to se spolehám,
že ochránce mám,
ten je svatý Jan.

3. Nechat shlukuje se bouře,
ať jsou živly v divé zpouře,
ať se země v strachu třese:
můj Duch se tu k Bohu vznese;
ničeho se nelekám,
jáť ochránce mám,
ten je svatý Jan.

4. Snad mi otec zemře v krátce,
v příteli snad najdu zradce,
shledám nevďek, shledám zlobu,
Bohu oddán řku v tu dobu:
ztratě však odolám,
jáť ochránce mám,
ten je svatý Jan.

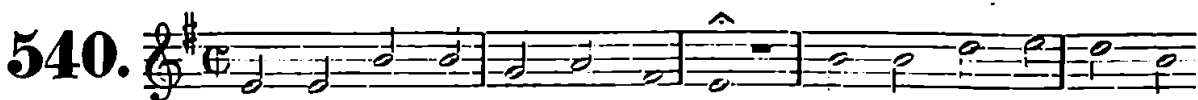
5. Střhnouli mne řeči lživé
aneb podezření křivé,
neviněli cti pozbuđu,
řeknu bez velkého trudu:
jednou jistě mine klam,
jáť ochránce mám,
ten je svatý Jan.

6. A když ztýrán u nemoci
bolem nemohu spát v noci:
vidím Jana, an obnažen,
pálen je a skřípcem tažen:
tu hned trudu výhost dám;
já ochránce mám,
ten je svatý Jan.

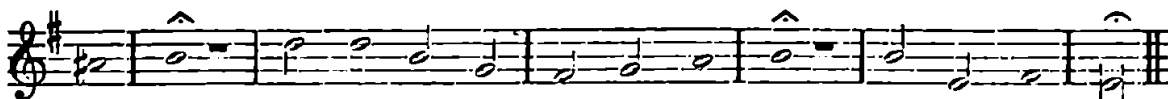
7. Zlato, to mne neporuší,
já neprodám svoji duši,
byť i král chtěl na mně zradu,
Jan mi dává jinou radu:
dle té zlatem pohrdám.
Ja ochránce mám,
ten je svatý Jan.

8. Tak vždy budu s Janem žíti,
následovat ho a ctíti,
on mne střeže od mladosti,
on provodí ku starosti,
a já Bohu slávu dám.
Já ochránce mám,
ten je svatý Jan.

9. Jene! až pak dojdu k cíli,
klekni k trůnu v oné chvíli
a pros, aby smrti doba
věčně spojila nás oba,
ať tam v nebi zaplesám:
já ochránce mám,
ten je svatý Jan.

1. Sva-tý Jan dle své-ho řá-du po-jal ja-zyk ve svou

vlá-du, u - přímě v čas pravdu mlu-vil a v čas ml - čel.

2. Král chtě týrat svou chof z viny,
žádal zvědět její činy,
kázal Janu zjevit zpověď;
Jan však mlčel.

3. Tož král myslil její chyby
vyzvědět na Janu sliby,
úřad, čest a statky dával;
Jan však mlčel.

4. I dal kněze v kata ruku,
a Jan trpěl skřípce muku
a byl pálen pochodněmi;
předce mlčel.

5. Nad tou myslí nepohnutou
rozmrzen král duší krutou
hrobem vlhkým hrozil Janu;
on předce mlčel.

6. Tehdy král v svém prohlém
vzteků
káže Jana vrhnout v řeku,
tam do říše němých tvorů,
že byl mlčel.

7. A však kolem jeho hlavy
prokmitají ze Vltavy
hvězdy mučně velebíce,
že byl mlčel.

8. A když pohrobené tělo
dlouhým věkem zpráchnivělo,
jazyk shledán neporušen,
že Jan mlčel.

9. Tak Jan zvítězil nad králem
a teď chválí v plesu stálém
s andělskými sbory Boha,
že v čas mlčel.

10. Už nás, Jene! mluvit stále
to, co slouží k Boží chvále,
už dle vůle Páně mlčet,
jak tys mlčel.

11. Vypros, až duch vyjde z těla,
by k nám slova Páně zněla:
Že jsi mluvil v čas i mlčel,
zpívej věčně.

541.

Dle nápěvu pod číslem 515 neb 548.

1. Muži svatý, Bohu věrný,
jejž oslavil Hospodin,
k tobě chvátá lid důvěrný
s nábožností z všech krajín.
Tys okrasa naší vlasti,
zdoba církve veškeré,
tobě plác v zbožné slasti
věrné srdce kde které.

2. Kazateli, tajemníku
hříšných srdcí výtečný,
stálý Kristův bojovníku
a vítězi statečný!
k hrobu tvému putujeme,
bychom všickni nabyli,
jenž se Bohu věnujeme,
svaté z tebe posily.

3. Jene, ty jsi v útlém věku
věrně Bohu sloužíval,
nechtěls líbiti se světu,
moudrostí jsi prospíval.
Jediná tvá od mladosti
byla rozkoš, Boha ctít,
a tvá snaha — nevinností
jako lilie se stkvít.

4. Učení pak hlubokému
v školách snažně se oddav,
z lásky k Bohu vtělenému
vyvolil jsi kněžský stav.
Sluha Páně — s bedlivostí
oběti jsi konával,
a s plamennou výmluvností
slovo Boží hlásával.

5. Pochybujícím jsi radil,
vrtkavé utvrzoval,
sklíčeným jsi hoře sladil,
hříšníkům vyhrožoval;
chudým štědře jsi rozdával
ze statků ti svěřených,
horlivě jsi čest zastával
nevinně pohaněných.

6. Oblsbiv si život tuhý
nehledal jsi hodnotí;
dosáhnuv jich pro zásluhy
nehověl jsi hrdosti;
k rozšíření Boží slávy
důstojenství jsi přijal,
sloužilš bližním bez unavy,
do ochrany jsi je bral.

7. Od královny bohabojné
zvolen byv co zpovědník,
pečovalš, by ctnosti hojně
v jejím srdci měly vznik.
Zatím krále vášnivého
touha zvědět pojala,
z čeho v zpovědi choť jeho
tobě jest se vyznala.

8. Proto dary příslibuje,
tajemství-li vyzradíš,
však i strašně vyhrožuje,
pakli zpověď zatajíš;
ty však jako skála stojíš
s čelem neohroženým,
dary zhrdáš a se strojíš
k mukám ti vyhroženým.

9. Tu ze hrozně rozlítla
prchlivého krále krev,
tebe zničit umínla
krutost, bezbožnost a hněv.
Král tě mučí, až konečně
vrhá do vod Vltavy;
u Boha jsi však bezpečně
došel cti a oslavy.

10. Ty jsi jedna z ratolestí,
co při kmenu zůstaly
a od Krista se odvésti
žádnou mocí nedaly.
Kýž nám možno též se stkvíti
takovouto věrností,
k Bohu neustále zřítí
a Mu sloužit s radostí.

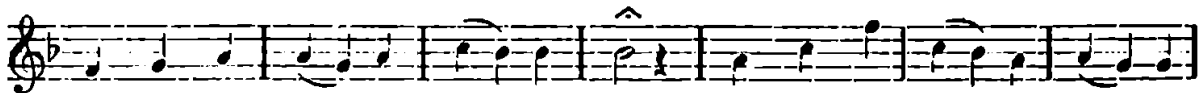
11. Jene! uč nás v pravé době
jak nám sluší promluvit,
kdy pak třeba, uzdu sobě
přiložit a nemluvit.
Břímě, jež Bůh na nás složí
uč nás trpělivě nést,
nebažit po světském zboží,
hledat Boží slávu, čest.

12. Ostřšhej od všeho zlého
církev, krále, naši vlast,
pilně od národa svého
všelikou odvracuj strast.
Na tvou prosbu požehnání
štedře uděluj nám Bůh,
a po tomto putování
k Bohu proved' nás tvůj duch!

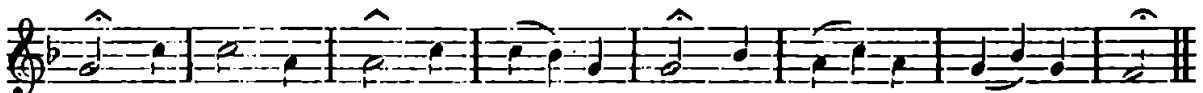
(Poutnická.)

1. Od-kud, Je-ne! smutně krá-číš za ve-če-ra k městu,
ach, proč, Je-ne! sl-zou má-číš svou k do-mo-vu ce-stu?

Ty z-po-sled-ní krá-číš pou-ti, a náš o-sud te-be rmou-

tí, ne-o-pou-štěj, sva-tý Je-ne! své dít-ky ztrá-pe-né.

2. Ty se vrátíš z Boleslavi,
tam, kde Boží Máti —
tam jsi Panně věčné slávy
chtěl si stěžovati.
Maria ti dala radu
umřít, jen nezpáchat zradu,
vyprosila ti dar síly
v těžké smrti chvíli.

3. „Ó vy pole, ó vy sady
ozdobené klasy,
všudy stkví se květů vnady,
ze vsad pějí hlasy:
oslavujte nebes krále
každým jarem neustále!
Jan též Bohu chválu dává,
an se rozžehnává.”

4. „Kde jste posluchači moji,
kde sirotci, vdovy?
neplačtež, — v tom světa boji
jděte k Ježíšovi.
Onť vyhojí každou ránu,
nahradí vám strast a hanu,
Jemu vás Jan odporoučí,
an se s vámi loučí.”

5. „Praho, Čechů město stkvostné,
plné krásy, zdoby,
nebudeš-li věrné, ctnostné,
jsi jak bílé hroby.
Já tě volal v spásy sídla,
pod Kristovy lásky křídla;
tam tě, života až zbudu,
z hrobu volat budu.”

6. „A ty věže nade Prahou
u svatého Víta,
jížto nehne žádnou snahou
živlů bouře lítá:
aj, tvá báně — ta mi kyne
tam, kde bouře každá mine;
ukazuj vždy smutným v nebe —
já víc nezřím tebe.”

7. „Moste, jenž dvě města pojíš
jako k choti chotě,
ty mi přechod slavný strojíš
noční u mrákotě,
pode mnou dva spojíš světy;
kročím nocí do osvěty
a přeplavu z hlubin strasti
k břehu pravé vlasti.”

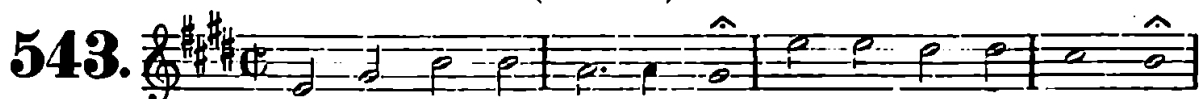
8. „S Bohem, s Bohem! drahý kraji,
kde jsem Kristu sloužil,
Jemu věren jazyk ztají,
pročže mne král soužil;
kráčím naposledy k hradu,
jako náš Pán u zahradu,
Čechům požehnání dávám,
s Kristem dokonávám.”

9. „Shoď, Vltavo omlzená!
mlhy příkrov temný,
tys mi rakev drahocenná
a hrob tichý, jemný.
Vodou křestní zrozen k spáse,
ve vodě se zrodím zase
ku životu nadzemskému,
věčně blaženému.”

10. Zůstaň s námi, neodcházej,
předrahý náš Jene!
světa poutí doprovázej
dítky opuštěné;
všímej si vždy našich vzdechů
a pros Krista za útěchu,
ať nám žehná jako tobě
a dá spásu v hrobě.

O sv. Antonínu z Paduy.

(13. června.)

1. K to - bě se u - tí - ká - me, sva - tý An - to - ní - ne!

prosby svo - je skládá - me v tvém ot - cov - ském klí - ně.

2. Tys byl statný hajitel
naší víry svaté:
dej, ať pravdy nepřítel
rozum náš nemate.

3. Kochal jsi se v samotě
v svatém rozjímání:
v tvé ať jdeme šlápotě
v světa kolotání.

4. Ty jsi blažil všecken lid
láskou účinnivou:
vypros i nám stálý klid,
zjednej lásku živou.

5. Ty jsi bdíval za noci,
krotil tělo postem:
ó rač přispět k pomoci,
tvým ať zvyknem ctnostem.

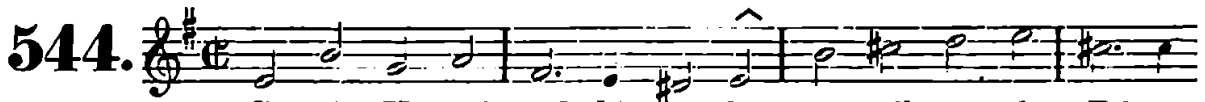
6. Nauč konat pokání,
zhrdat světa vнадou
a se ve všem jednání
řídít Páně radou.

7. Až pak světa krajinu
opustíme strastnou:
rač nám smrti hodinu
vyprositi šťastnou.

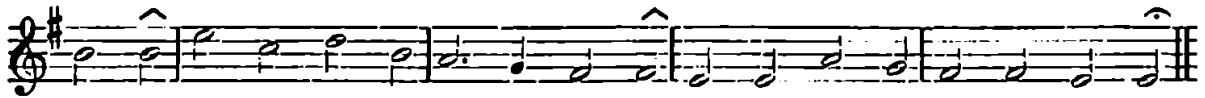
8. Bychom jistě na nebi —
Krista pro zásluhu —
k trůnu věčné veleby
došli v svatých kruhu.

O sv. Vítu, mučenníku.

(15. června.)

1. Svátý Ví-te! v mladém vě-ku vstoupils v řa-du Pá-ně

re-ků, a stal jsi se pod prápo-rem Krista Pá-na mu-žů vzo-rem.

2. O křtu tvém když otec zvěděl,
Kristu odvésti tě hleděl,
chtěl tě lekat trestem metly,
z níž ti jen zásluhy zkvetyly.

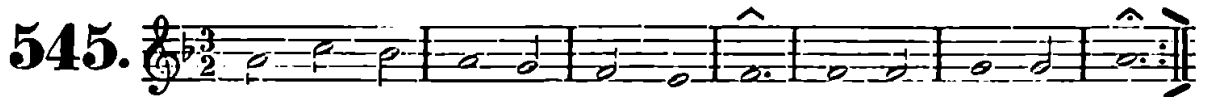
3. Když vymýšlel nové muky,
vymkl jsi se z jeho ruky
a žil ukryt bezevině
Kristu svému u cizině.

4. Císař pak tě v oheň hodil,
oheň však ti neuškodil;
žrát tě měli lvi divocí,
ti však lízali tě krotčí.

5. Vržen jsi byl v kotel smůly,
to tvou nezlomilo vůli;
posléz přišel anděl s nebe,
zbavit delší zkoušky tebe.

6. Kleslo tělo rozkuseno,
duši ale dáno věno
v nebi věkověčné bláhy
na odměnu tvojí snahy.

7. Přijmi, svátý mučenníku!
od nás píseň pravých díků
a vypros na Bohu síly,
bychom s tebou zvítězili.

1. Ví-te sva-tý, mu-čen-ní-ku, v ne-bi za-plc-scj,
pravý Bo-ží mi-lov-ní-ku, chválu Bo-hu vzdej.

U - krutník, jenž te - be u - bil, roz-žha-tým o - lo - vem hu - bil,

nic ví - ce ne - mů - že, co mu zlost zpo - mů - že?

2. Přemohl jsi otce svého,
jenž tě k modlám zval:
nedbals na ukrutnost jeho,
tys u víře stál;
nechtěl jsi se Krista vzdáti,
raděj jsi chtěl život dáti.
Lvy na tě vyštvali,
ti noh tvých lízali.

3. Dobře jsi každému činil,
vždy byl milostiv,
upřímně se všemi mnil,
pro jiné jsa živ;
avšak nepřátelé tvoji
vždy jen muky tobě strojí,
až tebe zmořili,
do hrobu vložili.

4. Ač jsi klesl podlé těla
mukou v chladný hrob,
duše žije láskou vřelá
až do věčných dob.

Ty jsi, mládenečku mravný!
silný rek a vítěz slavný;
jeť v srdci mladíka
moc Boží veliká.

5. Protož vzdávej Bohu díku,
blahý zvolenče,
plesej v sboru mučenníků,
Boží milenče,
a oroduj za nás stále
u Ježíše, duší krále,
ať hříchům zdoláme
a v dobrém strváme!

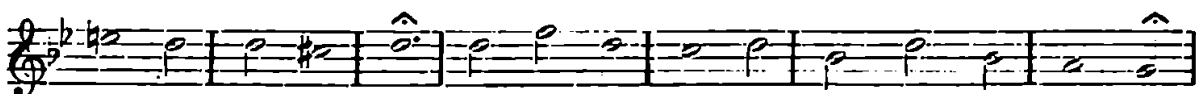
6. A když Pán Bůh sešle hoře,
a když sešle kříž:
uč, jak máme u pokoře
snášet bolu tíž;
pak na konci putování
upros dárce smilování,
ať z světa vyhnanství
nás přijme v blaženství!

O sv. Aloisiu.

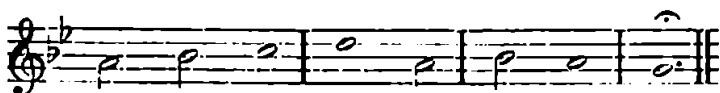
(21. června.)

1. Světlo - o - děnce *) krá-šle-te věn-ce, ple-te - né

z kví-tí von-né - ho: ne - boť li - li - a též A - loi - si - a

zdo-bí u trů - nu věč-né - ho.

2. Anděla v těle
v zářícím běle **)
spatřujemť v svatém mládenci;
spatřujem krásu
každého času
stkvoucí se v Božím milenci.

3. Hříchů se leká, —
ďábel se vztéká
k zlému ho svěsti nemoha;
mládenec svatý,
jsa Bohem jatý,
tenatům se všem vyhýbá.

*) Světlem neb slávou věčnou oděného, t. j. vyvolence Božího. **) v bělosti.

4. Jsa s Bohem spojen,
hledaje Ho jen,
slouží Mu v bázni synovské;
věren milosti
pěstuje ctnosti,
kochá se v lásce andělské.

5. Stále rozjímá,
co srdce jímá,
mysl unáší blaženou;
s Bohem se baví,
na Bohu staví
naději pevně veškerou.

6. Sílí se stále
k Boží to chvále
živící mannou duchovní;
srdce mu hoří,
stále se koří
drahé Svátosti oltární.

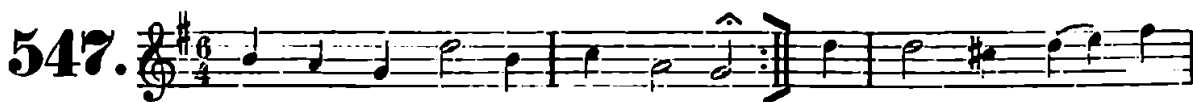
7. Víže ho láska
co zlatá páska
k vznešené Paní nebeské;

celý jest oddán,
všecken jest poddán
milosti její mateřské.

8. Neznaje hříchů
předce po tichu
veliké činí pokání;
své tělo trestá,
příkrá ta cesta
vede ho jistě k spasení.

9. Morová rána,
smrti to brána,
neděsí sluhu mladého;
myslí udatnou,
rukou obratnou
potřebám slouží bližního.

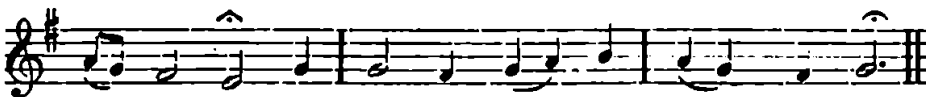
10. Mládenče svatý,
do nebe vzatý!
povzbuzuj mládež ku ctnosti;
pros za nás Boha,
by naše noha
kráčela cestou milosti.

1. Ve - se - le vzdávej - me chvály, máť Pán Bůh dít - ky
ze - mě a vý - so - sti krá - lí;

ji - stě rád, pa - tro - na rá - čil jim zde dát, a pro - to všickni

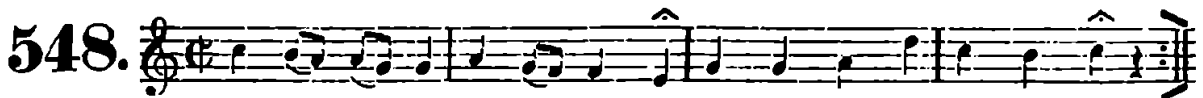
ho ctí - me, za pří - mlu - vu ho pro - sí - me.

2. Aloisi, mládenče svatý!
na statky vše jsi bohatý,
Duch svatý tebe ovanul,
tys láskou k Bohu rozplanul,
a proto všickni tě ctíme
za přímluvu tě prosíme.

3. V školách pilný mládeneček
a mravný jak andělíček
pobožně jsi se modlíval

a nemocným jsi rád sloužíval;
a proto všickni tě ctíme,
za přímluvu tě prosíme.

4. Jdeme do školy, pojd s námi,
patrone náš, buď s dítkami,
při učení nás ochraňuj,
v nebezpečí při nás stůj;
a proto všickni tě ctíme,
za přímluvu tě prosíme.

1. Kdož jsi křesťan, sem ra-dostně o - brať o - či, ro-zum svůj,
a s ple-sá-ním srd-ce ctnostné A-loi - so - vo o - sla - vuj.

Již v mla-do - sti prv-ním kvě-tu, když se ro - zum roz-vi - nul,

ctnostmi sví - til vše-mu svě-tu, ku Kri-stu se při-vi - nul.

2. Plesej nebe, v lidském těle
stkví se duše anděla,
Bohu vděčně plesej země,
krašší květ jsi neměla;
nemohou se nikdy stkvíti
růže ani lilia,
jak se svatou láskou třpytí
mladá tvář Aloisia.

3. Slova vše i skutky jeho
dokazují nevinnost,
v těle člověka mladého
hrdinská se jeví ctnost;
jeho hnutí, jeho mravy,
všecko jeho smýšlení
ukazuje obraz pravý
andělského stvoření.

4. Chvalte, světa toho děti!
své libůstky a svůj ples;
mělby vám je záviděti
jinoch, jenž se k nebi vznes'?
Nechce knížecí koruny,
drahým rouchem pohrdá,
statky lepší nade trůny
láska jemu v nebi dá.

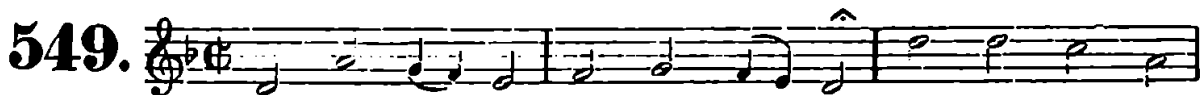
5. Do kláštera se ubírá,
by jen Bohu stále žil,
se svým Kristem se obírá,
miluje Ho ze všech sil.
Bůh se k němu vlídně sklání,
proto tento krásný květ,
jak se rozvil — v době ranní —
přesazuje v jiný svět.

6. Jdi, miláčku! kdež tě čeká
věnce nebeského čest,
tam, kde blahost bezevěká
díllem nevinátek jest,
spoj tam s andělskými hlasy
Bohu milý hlahol svůj,
a u trůnu všaké spásy
za nás zbožně oroduj!

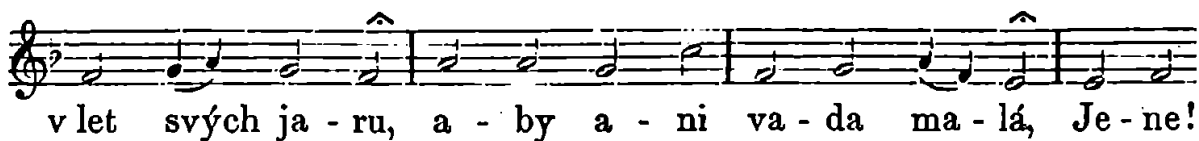
O sv. Janu Křtiteli.

(24. června.)

(Antra deserti teneris.)

1. A - bys u - šel svě-ta zma - ru, poušť jsi zvo - lil

2. Ovčím rouno, srst velbloudů kryje nahotu tvých oudů, kobylinky jsou tvoje strava, pramen tobě nápoj dává.

3. Ostatních proroků hlasy pčly jen o záři spásy: tys pak prstem nám ukázal Beránka, Jenž hřích rozvázal.

4. Nevídáno po oboru nikdy světějšího tvorů nade poustevníka Jana, jenžto křestil Krista Pána.

5. O přčšťastný, ó nevinný, plný zásluh pro své činy proroku a muččenníku, nejvýš blahý poustevníku!

6. Mnohé Páně vyvolence ozdobují dvojí věnce, ale na zásluhu tvoji přináležčí věnec trojí.

7. Učiň, mocný! ať se vzdálí z srdcí našich tvrdé skály, rovnej křivolaké cesty, drsnaté nám hlad a klesti:

8. aby duše, hříchu prosta, stkvěla se pro svého hosta, a on ráčil hladkou cestou kráčet s milostí nebeskou.

9. Trojjediný věčný Pane, Tebe slaví nebešťané, my též Tebe ctíme vroucně, odpusť nyní a budoucně!

550.

Dle nápěvu pod číslem 489 neb 516.

O sv. Ladislavu, králi.

(27. června.)

(Regis regum civis ave.)

1. Měšťenské vlasti pravé, perlo králův, Ladislave ověčený oslavou! šťastně došed králův krále, ochráncem buď vlasti stále, buď jí štítem, otavou.

2. Vítej, spáso našich stanů, účastníku nebešťanů, lásky Boží ozdobo, od věčnosti vyvolená, darem Božím utvořená spravednosti nádobo!

3. Pějte, Uhry, píseň hlasnou, král váš stkví se slávou jasnou, zpěv váš slyš kraj daleký. Vítej, šťastný Varadíne, divy stále u tvém klíně hlásejte se na věky!

4. Svět celý Tě slaví v zpěvu, Kriste! Jenž na kříže dřevu všechny voláš na svou hruď. Ty jsi k nebi žebřík jistý, vyznavačů věnec čistý, sláva Tobě věčná buď!

O sv. Petru a Pavlu, apoštolích Páně.

(29. června.)

551.

1. Pěj-me slá-vu v tento den svatým Pe-tru, Pav-lu, jichžto ži-vot po-do-ben proudné-mu byl vě-tru, jenž zlou žá-hu o-chladil a mor svě-ta vy-hla-dil, jenž zlou žá-hu o-chladil a mor svě-ta vy-hla-dil.

2. Oba zvolil Kristus Pán
k spásky věčné službě,
v obou světu pokoj dán
v plápolavé tužbě;
[:byli celou útrobou
lásky Boží nádobou.:]

3. Moudrost sídlo obrala
v obou duši svaté,
jimi světu vydala
divy přebohaté;
[:jimi vzcsl ctnosti květ,
jimi zmladnul celý svět.:]

4. Slova jejich jako blesk
bila v srdce skály,
až se vzdaly hříšných stezk,
až se k Bohu káli;
[:na srdce však zpanilá
rosa se z nich ronila.:]

5. Ó vy církve knížata,
ó vy církve otcí,
duše vaše projata
byla lásky mocí;
[:v srdci vašem zvroucněném
Kristus jen byl účelem.:]

6. O tom vašem plápolu
kdož dost může pravít?
kdož vás v blahém úkolu

dosti může slavit?

[:jako slunko polední
vždy se jméno vaše stkví.:]

7. Svět ten zlostný nechápal
lásky vaší zjevu,
zuřivě se osápal
na vás ve svém hněvu;
[:Bůh hněv jeho zamezil,
duch váš Bohem zvítězil.:]

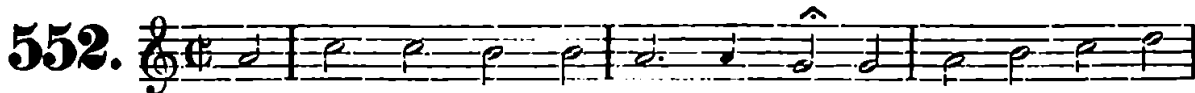
8. Na své cestě křížové
mysli jsouce čisté,
jako statní rekové
mužně kráčeli jste,
[:až vám tužby vaší cíl —
Bůh sám dán byl za podíl.:]

9. Pavle! z časných obtíží
vzat jsi skrze dýku;
ty však skonals na kříži,
Kristův naměstníku!
[:tak jste z těl se vyzuli,
v spáse věčné octnuli.:]

10. Vyproste tam u Pána,
ať ctnost u nás zkvítá,
ať hrud' Kristu oddaná
vezdy k nebi vzlítá,
[:a duch, když svět ostaví,
v nebi dojde oslavy.:]

11. Proste, by Pán rozmnožil
církev ku své chvále,
již byl vámi založil

na nehnutné skále.
Jeden Bůh jest, jeden křest,
necht i jeden ovčín jest.

1. Aj, zdo - bí cír - kve sva - té dům dvě ští - hlé ra - to -
z nichž vy - pu - či - lo ná - ro - dům nej - vět - ší v světě

le - sti, Ty kmínky jsou dva dru - ho - vé, Pe - tr a Pa - vel,
ště - stí.

vě - hlas - ní Kri - sto - vi slu - ho - vé.

2. Hle, Sionu to základy,
hle, Sionu vrchole,
hle, církve — živé poklady,
největší apoštolé;
onen jest církve ředitel,
jest tento učitelů všech
výtečný učitel.

3. I vedou duše v pastviny
co dobří pastýřové,
k nebeské vedou svatyni
co nebes klíčnickové,
i vyhazují slova sít
a chtějí — ti divní rybáři,
svět celý ulovit.

4. Jich slovem Řím se otrásá,
a pekla trůn se chvěje,
již nová světa okrasa —
praporec kříže věje,

a národ dává národu
svou ruku k lásce, k smíření
dle jejich návodu.

5. Tak vzdělávají pospolu
Kristovu svatou roli,
nedbají žádných mozolů,
ni strastí jakýchkoli;
až Petr skončil na kříži,
a Pavel mečem usmrcen,
byl zbaven obtíží.

6. Přeblaží církve vůdcové
tam v sídlech věčné spásy,
zůstaňte její strážcové
svým slovem po vše časy,
ať duše bludem nehynou,
ať víra zdárně rozkvetá
vší světa krajinou! —

553.

Dle nápěvu „Ó Kriste, světlo od věčnosti“ pod číslem 391.

(Beate Pastor Petre.)

1. O Petře, blažený pastýři!
rač slyšet prosící náš hlas,
ať nás tvé slovo s Bohem smíří

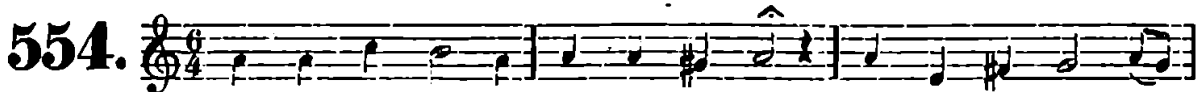
okovů hříchů zbaví nás;
poděliti Kristus mocí tebe
nám otevřít i zavřít nebe.

2. O Pavle, slavný učiteli!
vyjednej mravů opravu
a pohni myslí, aby spěly
s tebou v nebeskou oslavu,
kde víry však rouška padne,
kde pouze láska stkvěle vládne.

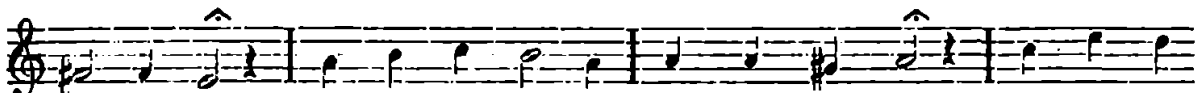
3. Olívo dvojí nerozdvojná!
rač u Boha nám vyjednat,
ať láska i naděje hojná

v srdci nám nepřestane plát;
ať duše poездеjším hoří
pak Bohu v nebesích se koří.

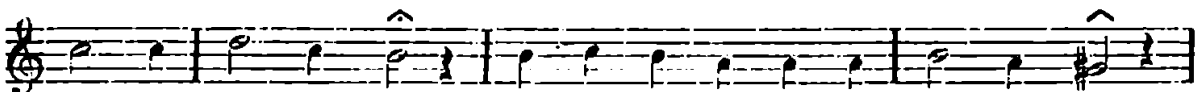
4. Nuž, zavzni sláva neustálá
z úst všakých Boží Trojnotě,
buď čest Jí, plesání a chvála,
Jenž vládne světy v jednotě:
i slavte, sbory, v skroušenosti
vládaře svého do věčnosti! Amen.

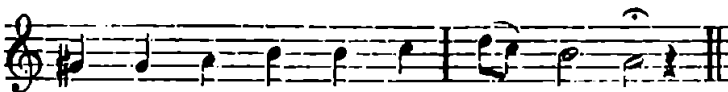
1. Na ská-le za-lo-že-na sto-jí po-svátná cír-kve

bu-do-va, ať pro-ti ní blud svě-ta bro-jí, ji chrání

ru-ka Kri-sto-va; ať pe-klo pro-ti ní se sro-tí:

padnou-ti ne-dá Pán své cho-ti.

2. Vám velel Pán o církev dbáti,
ó svatí apoštolové!
ji zakládat a zastávat
po té prostora světové.
To dílo svého povolání
jste konali až do skonání.

3. Zvlášť ale díky vzdávat sluší
vám, apoštolská knížata!
vy získali jste nejvíce duší,
zeň vaše jak jest bohatá!
Kdekoli vaše noha kráčí,
vše víru Kristovu obláčí.

4. O Petře, víry sloupe pevný!
klíč tobě dán jest k nebesům;
ty skála ta, ten základ pevný,
na němž spočívá církev dům.
Ty říše Kristovy jsi vládce
a pastýř veškerého stáde.

5. O Pavle, muži plný síly,
ty vyvolená nádobo,
ty apoštolův druhu milý
a církve Boží ozdobo!
Pán tebe k velkým činům volá,
tě divem volá v apoštola.

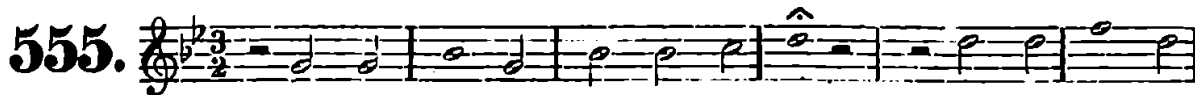
6. Tys nesl dne i horka břímě
na širé Boží vinnici,
an Petr v světovládném Římě
zakládal svatou stolicí.
Zde bylo přáno vám se sjíti
a za Krista svou krev vylíti.

7. Jest usouzeno, Petře! tobě,
abys na dřevě kříže pněl,
jak Kristus v uplynulé době
byl tobě napřed pověděl.
Tvá, Pavle! mečem padla hlava,
teď obou mzda je věčná sláva.

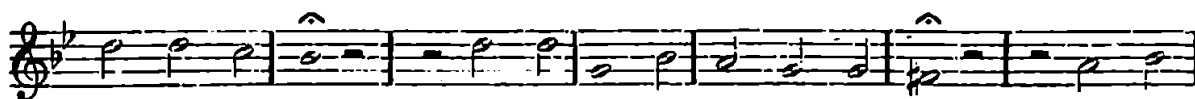
8. Ty, Bože! Jenž jsi dary věčné
svým apoštolům udělil,
rač přijmout naše zpěvy vděčné,
žes k církvi i nás přivtělil,
jenž slovo Tvé vždy chová čisté
a vede nás po cestě jisté.

9. Dej milost, bychom u pokání
zde žili s myslí Petrovou,
dej nám u víře setrvání,
ať zemřem s láskou Pavlovou,
s oběma v nebi se shledáme
a věčné Tobě chvály vzdáme.

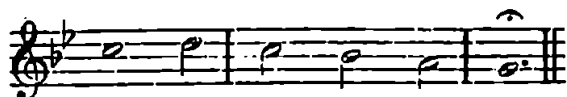
O sv. Petru.

1. Kri-stus Je-žíš Pe-tra vo-lá, v ú-řad své-ho

a - po-što-la, právě když byl na u - sví-tě, vr - hl

v mo-ře k lo - vu sí - tě.

2. Když je hodil k Páně slovu,
požehnal Bůh tomu lovu;
Petr Krista v Pánu vidí
i jde za Ním lovit lidí.

4. O své víře v Krista svědčí
jistou; odhodlanou řečí,
tu od Pána nazván skálou,
na níž vzdělá církev stálou.

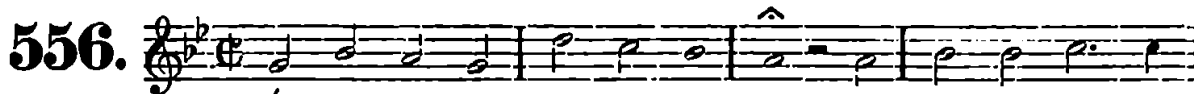
3. Vidí v slávě Mesiáše,
Mojžíše a Eliáše,
a chce bydlet s těmi třemi
v blahu rajsém již na zemi.

5. Na to byl dán církvi celé
za otce a ředitele,
apoštolům za vodiče,
i obdržel nebes klíče.

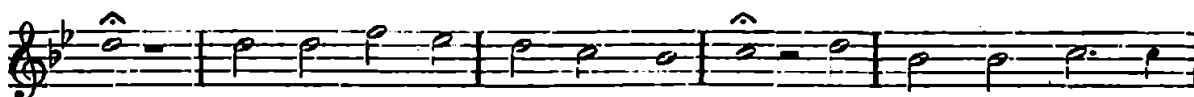
6. Zjednej ty, církve základe!
ať se v hradby vlk nevkrade,
věrný duší všech pastýři,
ať se hradby církve šíří!

O sv. Prokopu.

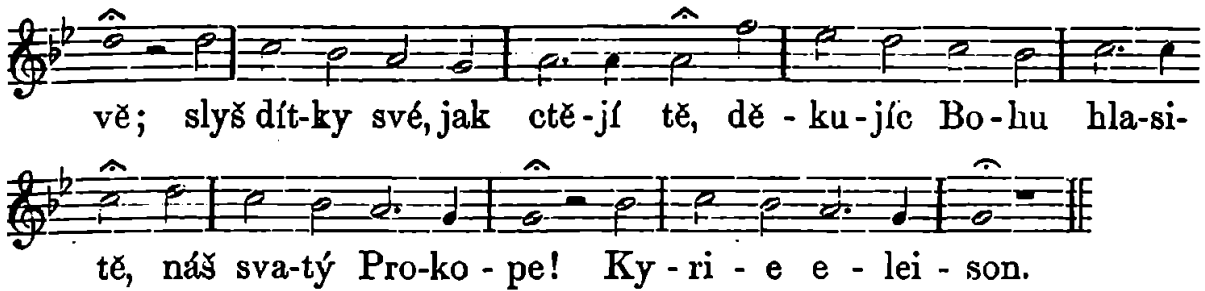
(4. července.)

1. Ó Pro-ko-pe! to - bě vděč-ně dnes pěj - em k o - sla-

vě, jenž teď Bo-ha chválíš věč - ně v ne - be - ském pří - sta-

2. Abys přemoh' světa vnady,
zašel jsi v samotu,
žil jsi v poušti bez vší vady,
taks hledal moudrotu;
i bratry své jsi k svatosti
vodil svých mravů přísností,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

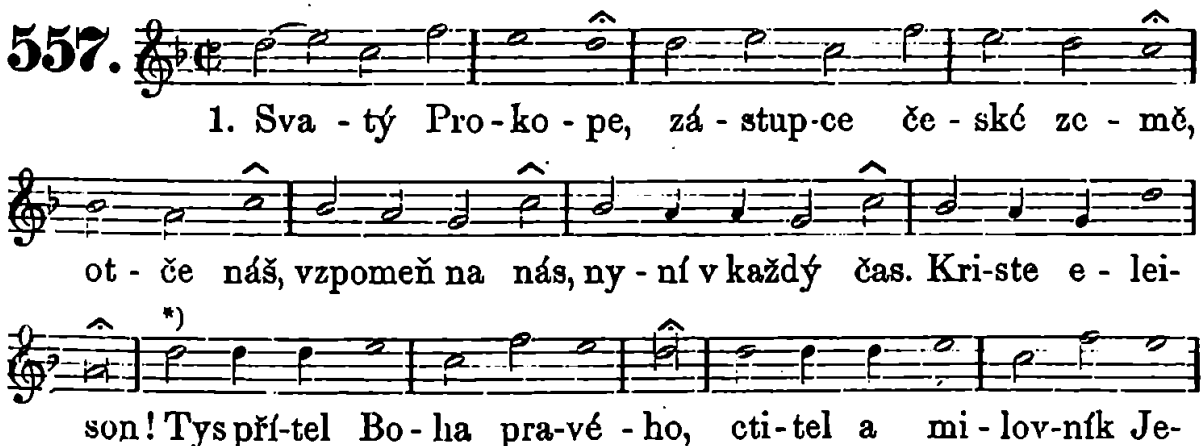
3. Vlastní rukou mýtils háje
a brázdil údolí;
pouště rozvily se v ráje
tvou hojnou mozočí;
tak lid jsi při své zbožnosti
vyučil spolu činnosti,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

4. Ty jsi v lásce věrné sloužil
vždy Bohu jedině,
v modlitbu se rád pohroužil
ve stínu jeskyně;
tu slasti duch tvůj oplýval,
an tak jsi s Kristem přebýval,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

5. Ty jsi s prací zbožnost pojil,
tak ďáblu odolal,
bližníni svým jsi blaho strojil,
až Bůh tě povolal;
nuž, požívej na výsosti
teď plody zdejší pilnosti,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

6. I pros Boha za krajany,
jenž tebe vzýváme,
ať jsme Kristu vždy oddáni,
ať šťastně skonáme,
ať zmůžem statně tělesnost,
i svět i ďábla úkladnost,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

7. Srdce naše, pole, domy —
chraň naši celou vlast;
ať nehynem od pohromy,
zapuzuj hříchu strast;
a jednou nás z té pustiny
doprovod v nebes krajiny,
náš svatý Prokope!
Kyrie eleison!

*) Konec úvodu a začátek ostatní písně.

ho, vypros nám po - koj, sva - tý Proko - pe! Kri - ste e - lei - son!
za - žeň vál - ku, boj,

2. Zažeň hlad, morovou ránu
od svých pobožných krajanů,
ať tvá čest, sláva
vždy se rozmáhá,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

3. Národ tvůj velmi soužený
prosí o tvé smilování, —
uslyš vroucné
prosby naše,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

4. Zrcadlo života ctného,
tupiteli světa lstného,
zažeň od nás
každý zlý čas,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

5. Přimluv se v nebeské říši
za nás, ó český dědici,
pomoz své vlasti,
dej úrodné časy,
na znamení lásky,
s svatým Václavem,
s svatým Vítem,
s svatým Vojtěchem,
s svatým Zikmundem,
s svatým Josefem,
s svatým Benediktem,
s svatým Norbertem,

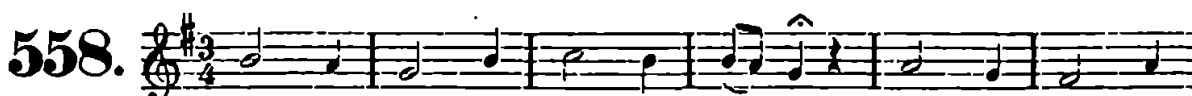
s svatým Ivanem,
s svatým Janem Nepomuckým,
s svatou Ludmilou,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

6. Myť naději k tobě máme,
pomoci tvé vždy čekáme,
potěš nás smutné,
vzdal od nás vše zlé,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

7. Nedej nám, Prokope svatý!
v hříšcích našich tvrdě spáti;
v poslední hodinu
proti ďáblu zlému,
škůdci našemu,
přispěj každému,
Kriste eleison!

8. Pros Boha věčného za nás,
ať odvrátí hněv svůj od nás,
v hodinu smrti
přispěje milostí
k věčné radosti,
svatý Prokope!
Kriste eleison!

9. Vzdejme chválu Bohu Otci,
Synu Jeho rovné moci,
i Duchu svatému,
Bohu jedinému.
Kriste eleison!

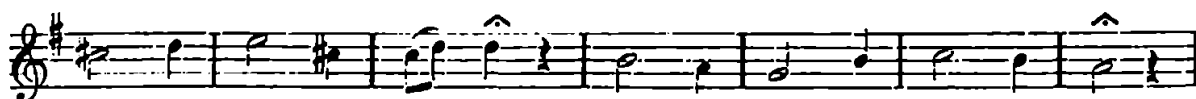

1. Mno - ho o - sla - ven - ců čí - tá ne - be - ský Je -
a to Bo - ží mě - sto ví - tá ta - ké te - be

*) Zde píseň má někdy jednu; někdy tři slabiky.

ru - sa - lém, vzác-ný kvít-ku, če-ských lu - hů, jas - ná
v lů - ně svém,

hvězdo v ne - bes kru - hu, Pro - ko - pe, pa - tro - ne náš!

Pro - ko - pe, pa - tro - ne náš!

2. Abys k nebi jistě krácel,
vyvolil jsi chudobu,
v kment jsi tělo neoblácel,
hledals vyšší ozdabu.
Jak na sluhu Krista sluší,
krášlil jsi jen svoji duši
[: předraze vykoupenu. :]

3. V Bohu kochaje se vřele,
opustil jsi světa vír,
v klášteře žils Bohu cele,
tam jsi shledal sladký mír,
ten mír, jehož nepodává
zlato, čest a světská sláva —
[: láska Boží jediné. :]

4. Roznícen pak vyšší tužbou,
obralš pustou jeskyni,
jenž tvou čistou bohoslužbou
proměněna v svatyni;
v tiché zbožnosti a ctnotě
obcovals tam o samotě
[: ve dne, v noci s Bohem svým. :]

5. Z chýžek i z nádherných hradů
lid se k jeskyni tvé bral,
a ty, poznav Boží radu,
déle skryt jsi nezůstal.
Muže, ježto chtěli Pánu
s tebou sloužit v svatém stanu,
[: v jednotu jsi shromáždil. :]

6. Ozdoben jsa důstojností
klášterního opata,
odklízel jsi s pečlivostí
zhoubná hříchu tenata.

V jasné záři tvého světla
v družině tvé stále kvetla
[: krása ctnosti všeliké. :]

7. Láska plála, tály ledy
v srdci odchovanců tvých;
s nimi pěstoval jsi vědy,
jichžto zdroj jest v nebesích.
Mrtvils tělo, málo spával,
modlil se a pilně psával
[: knihy Božské moudrosti. :]

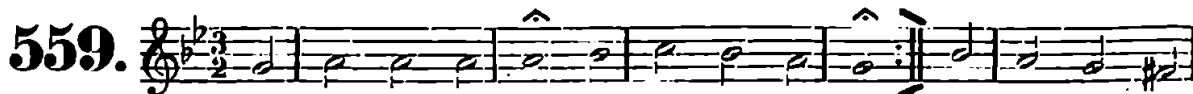
8. Až do smrti tvoje sly
věrně lidem sloužily;
husté lesy se tvou plíí
v role, v sady měnily.
O tvé lásce, o tvé péči
posud dojímavě svědčí
[: Sázava potomkům tvým. :]

9. Cos tu rozsel mezi námi,
z toho vzešlo ovoce;
v jiném světě nad hvězdami
odpočíváš u Otce,
a díky píšeš Dárci spásy
za ty plné, těžké klasy
[: vzrostlé z tvého semene. :]

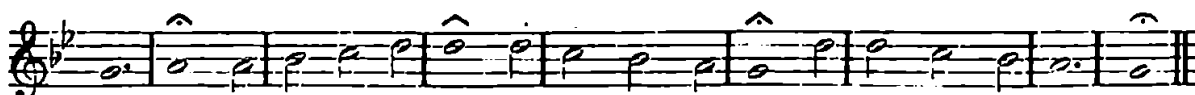
10. Oslavenče! tebe ctíti,
tebe následovat chcem:
v modlitbě a v práci dlíti
jest i naším úkolem.
Prokope náš! k všemu dílu
vypros nám u Boha sly,
[: ať za tebou dospějem. :]

O sv. Markytě, panně a mučennici.

(18. července.)

1. Sva-tá Marky-to, pan-no mi-lostná, kdo vy-slo-ví
trů-nu Bo-ží-ho per-lo přeskvostná!

tuž-bu tvé lásky vřelé, a kdo vy-pí-še tvou o-chotnou služ-bu?

2. Pro víru otec
vlastní tě týrá,
tě vladař mocný
okovy svírá,
mučí hladem, žízní,
metlami šlehá tě
a prsy pálí,
na skřipci trýzní.

3. Ty však se nevzdáš
svého ženicha,
v mukách jen po Něm
tvá duše vzdychá;
a ve vší ochotě
i život dáváš
pro Krista, svého
přemilého chotě.

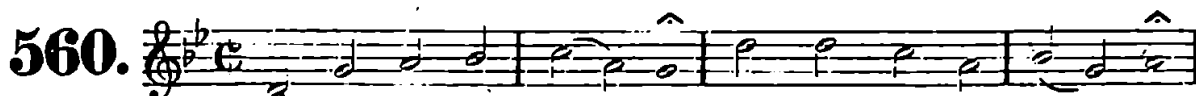
4. Panno! vítězně
vešlas v nebesa,
u trůnu Páně
tvá duše plesá;
zpívej tam srdečně
k oslavě Boží
s Páně svolenci
v radosti pověčné.

5. Všimni si mile
naší slaboty,
vypros nám dary
Božské štědroty,
ať jsme vždy hotovi
pro víru trpět
jakožto věrní
učňové Kristovi.

6. Za dne i v noci
střež našich kroků,
stůj nám při práci
pomocně k boku;
v poslední hodině
pros Boha za nás,
ať nám milostně
hříchy vše promine.

O sv. Vincenciovi z Pauly.

(19. července.)

1. Ó Vincen-ci sva - tý, Božským o-hněm zña - tý,

ty jsa pa-cho-le - tem, mělš již lá - sku k dě - tem.

2. Když jsi do škol chodil,
svatěs sobě vodil,
a kdys ovce pásal,
Boží čest jsi hlásal.

3. Svěcen jsi byl v kněze,
že jsi neznal meze
v své toužebné lásce,
všem jsa anděl strážce.

4. Jako ranní zoře
na nebeském dvoře,
jak slunečná báně
stkvěl ses v církvi Páně.

5. Bída velká, malá
bolestně tě jala,
všadys ve dne v noci
spěchal ku pomoci.

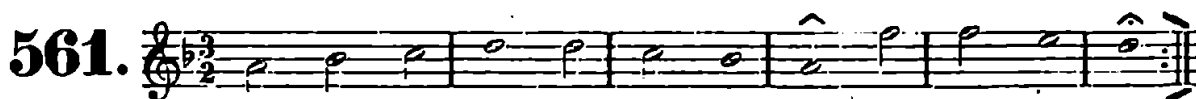
6. Vězně, vdovy, děti
měl jsi na paměti,
vroucně, jak jen moha,
kázal jsi jim Boha.

7. Ó hlas k nám se stále,
veď nás k Boží chvále,
prosbu za nás skládej,
milosti vyžádej.

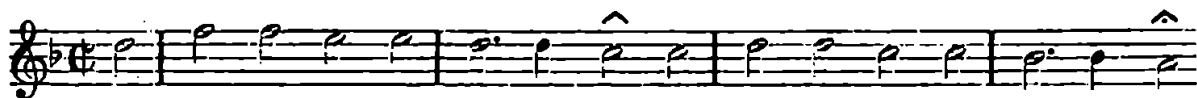
8. Vyžádej milosti,
bychom ve vší ctnosti
následující tebe,
došli šťastně nebe.

O sv. Maří Magdaleně.

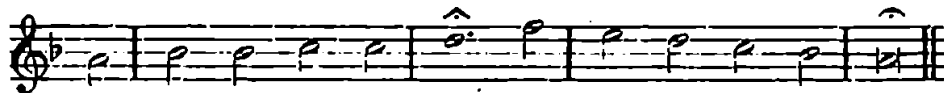
(22. července.)

1. Něk-dy ve - li - ká hříš - ni - ce Mag - da - le - na,
ny - ní Bo - ží mi - lov - ni - ce u - či - ně - na,

kte - rá prv svět mi - lo - va - la, v ne - pra - vostech se ko - cha - la,

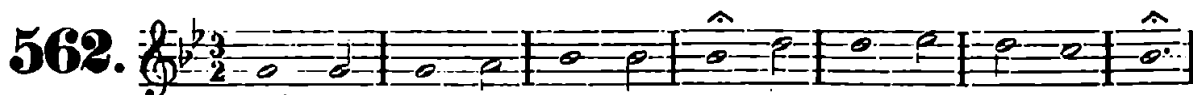
již vše o - pu - sti - la, s Bo - hem se smí - ři - la.

2. Do domu farizejského
pospíšila,
u nohou Krista milého
se snížila,
kteréžto slzami myla
a vlasy svými utřela,
skrz to milost sobě
získala v té době.

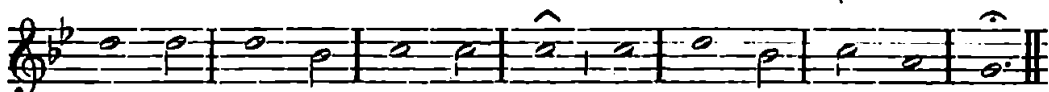
3. Od té doby Pána Krista
milovala,
od prvnějších hříchů čista
zůstávala.

Posledně na poušti byla,
tam až do smrti bydlela,
tělo své mrtvila,
pokání činila.

4. Když se z světa odebrala
skrz smrt časnou,
z milosti Boží dostala
radost věčnou,
neb její duši andělé
do nebe vnesli vesele.
Ať se tam dostanem,
dej nám, Kriste! Amen.

1. Ma-ri - a Mag-da-le - na v svě-tě se ko-cha-la,

v hří-ších, vel-ká hříš-ni - ce, dlouhý čas tr - va - la.

2. Když jest přišla do města,
s Kristem se potkala,
řečí Jeho dojata
u Něho zůstala.

3. I hned svět opustila,
všecky věci marné,
šperk a drahé ozdoby
a šaty nádherné.

4. Krista následovala
v lásce a pokoře
jako ovce poslušná
dobrého pastýře.

5. Když Pán byl ukřižován,
pod křížem tu stála,
s Marií, matkou Boží,
žalostně plakala.

6. Čekala do večera,
až Ho s kříže sňali,
do hrobu položili,
strážní osadili.

7. V neděli velmi ráno
drahé masti vzala,
a k hrobu pospíchajíc,
žalostně plakala.

8. Chtěla tělo mazati,
hledá Pána v hrobě,
„vzali mi Pána mého,”
nařkala sobě.

9. Hledala po zahradě,
volala, plakala,
v podobě zahradníka
Krista tu potkala.

10. Rekla mu: „Zahradníče!
tys vzal Pána mého,
pověz mi, kams Ho pohřbil,
ať pomazu Jeho.”

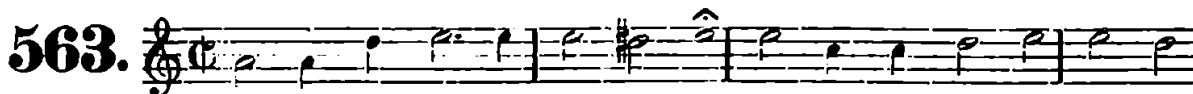
11. Potom se Mistr zjevil,
chtěla Ho líbati.
Řekl jí: „Ženo, nechtěj
mne se dotýkati.”

12. I šla mezi sousedy,
to jim oznámila,
že jest mluvila s Pánem
a že Ho poznala.

13. Potom hned putovala,
v poušť se odebrala,
za své hříchy do smrti
upřímně se kála.

14. Mějme příklad, hříšníci!
z veliké hříšnice,
z Marie Magdaleny,
i nehřešme více.

15. Kteráž v nebi přebýváš
od andělů vzatá,
modli se za nás hříšné,
Magdaleno svatá!

1. Ple-sej, sva-tá Magda-le - no! vel-ké je ti dá - no vě-

no; chválíš Kri-sta, své-ho cho-tě, s svatý - mi v věčném ži - vo - tě.

2. Plesej, všech těch zástupkyně,
jenž se trápí v těžké vině,
rač na sobě příklad dáti,
jak nám sluší z hříchů vstáti.

3. Plesej, ženo Bohu milá,
ty jsi slzou nohy myla
Pánu, Jenž v své krvi vřelé
z hříchu obmyl lidstvo celé.

4. Plesej, tyť jsi první byla,
jíž se sláva objevila,
když Pán z hrobu v ranním čase
na svět navrátil se zase.

5. Ženo, jenž teď na nebesích
slavíš Krista v zbožných plesích,
uč nás se zde z hříchů káti,
a jen v Bohu se kochati!

564.

(Nápův jako o sv. Dorotě. Číslo 503.)

(Summi Parentis Unice.)

1. Synu Otce nebeského!
schyl k nám mile zraku svého,
Tebouť v nebe uvedena
jest kající Magdalena.

2. Peníz, ježž ztratila vdova,
v královské se skříni chová,
perla omytá ze špíny
nad hvězdy se leskne nyní.

3. Kriste, ran všech léčiteli
a kříšníků těšiteli!
dej, ať pro pláč Magdaleny
jsou nám hříchy odpuštěny.

4. Slyš, předrahá Boží máti!
vnuky Ěviny zde lkáti,
z pokušení světských davu
veď je spásy do přístavu.

5. Budiž Bohu věčná sláva
za ty dary, jež nám dává;
dát hříšníkům odpuštění,
dát jim v nebi oslavení.

O sv. Jakobu větším, apoštolu Páně.

(25. července.)

565.

1. O - sla - vuj - me Krista krá - le, Je - mužto se kvěč - né
chvále sva - tý Ja - kub vě - no - val; a - po - štol - sky světem cho -
dil, du - še lid - ské k Bo - hu vo - dil, pro jich spá - su ži - vot dal.

2. Byl on ze tří Páně sluhů,
v jejichžto si užším kruhu
před jinými líbil Pán,
jimž svou věčnou zjevil slávu,
jimž ukázal spásy správu,
když Mu kalich hořký dán.

3. Zelenou on ratolestí,
jenžto jaro nebes věští,
na Kristu byl na kmenu;
neduh člověčenstva hojil,
lidské mysli snažně pojil
vodou věčných pramenů.

4. Hubil zlobu jedovitou,
rozněcoval lásku svatou,
ve tmách dával osvětu,
pro lidské se hříchy soužil,
za Kristem se bráti toužil
do povččných do světů.

5. Pravou lásku k Pánu zdědil,
nejpředněj on krev svou cedil
z posvátného ze sboru,
přestav hrůzu krušných bolů,
došel prvý z apoštolů
do nebeských do dvorů.

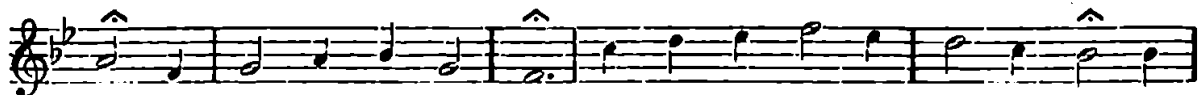
6. Nepřemožný svatý reku,
jenž jsi život v milém věku
dal za církev Kristovu:
pros, ať my též v oběť vonnou
máme duši bezúhonnou
k službě Jemu hotovu!

7. Ty jsi církve krásná perla,
nadhvězdová tobě berla
dána k věčné okrase;
apoštolských mučňů přední,
na tu naši bídu shlédni,
pomoz v tuhém zápase!

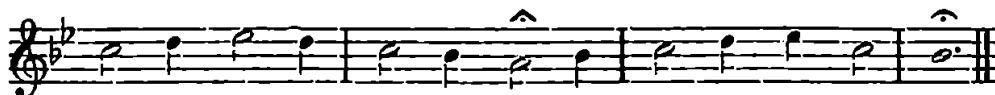
8. Nechat tebou v každém hoři
nalezáme na tom moři
ochranného přístavu;
a když svíce oka zhasne,
nechť nás přijme nebe jasné
v Páně věčnou oslavu.

1. Dra-hý náš Pán zde na ze - mi nejra - dě - ji to - va - ry -

šil sa - po - što - ly tře - mi. Pe - tr, Jan a Ja - kub by - li ti

Je - ží - šo - vi přá - te - lé nad ji - né Mu mi - lí.

2. Jakub s nimi na Táboře
proměnu viděl Kristovu,
blahým citem hoře,
slyšel, když tam hlaholily
ty předivné s nebe zvuky:
Tenť jest Syn můj milý.

3. Jej Pán pojal do zahrady,
když čekal tam své zajetí
z Jidášovy zrady.
Tehdy měl též Jakub bdíti,
když Pán úzkostně se modlil,
maje na smrt jíti.

4. Když Pán odšel na nebesa,
zašel Jakub k Hyšpanělům,
svatý křest tam nesa,
a tam kázal s mnohou strastí
víru Páně, až pak se zas
do své vrátil vlasti.

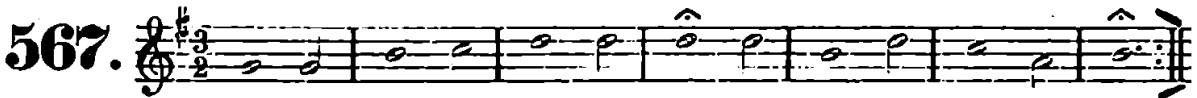
5. Herodes Agrippa židů
chtěl přízeň sobě vyzískat;
dal po vůli lidu
apoštola Páně jíti
a pak Kristu na potupu
rukou kata stíti.

6. Než co mělo býti k haně,
vždy zůstane mu k oslavě,
přišel v náruč Páně;
dána mu slávy stolice,
na níž sedí apoštolé,
tento věk soudíce.

7. O pros za nás, apoštole!
ať víra naše nehyne
v slzavém tom dole,
vypros pravé lásky plamen
a zjednej blahou naději
slávy věčné. Amen.

O sv. Anně.

(26. července.)

1. Ví-tej nám Je - zí - šo - va mi - lost-ná ba - bi - čko,
trů-nu Je - ho v ne-be - sích pře-stkvoucí hvězdi - čko!

k to - bě slá-skou chvátá - me, čest to - bě zpí - vá - me.

2. Ty jsi dceru zrodila
počatou bez vady,
odchovalas Panenku
bohatou na vnady,
jejíž velkou důstojnost
zvěstoval s nebe host.

3. Kdo měl dceru takovou,
takové vnoučátko,
jako byla Marie
a její dětátko,
nejvýš blahá matičko,
nejblazší babičko!

4. Na zemi jsi plesala
nad dcerou zdařilou,
čistou, tichou, pokornou
a ve všem zpanilou,
dík jsi Bohu vzdávala,
radostí plakala.

5. Plesej nyní v nebesích
nad dcerou vznešenou,
jižto svojí královnou
dědici nebes zvou,
a již chvály vesele
zpívají andělé.

6. Zastaň se tam u Boha
všech zbožných manželů,
aby žili poctivě
a byli bez žalu,
jsouce věrně v pokoře
si vespolek podpoře.

7. Zastaň se všech rodičů
u svého vnoučete,
ať jim také na světě
ples z dítek vykvete;
ukaž jim těch pravých cest,
by vzdali Bohu čest.

8. Zastaň se i dítek všech
milostně u Krista,
ať jim štěstí na světě,
pak nebe uchystá;
by z nich byla u Boha
rodičům zásluha.

9. Zastávej se laskavě
všech věrných křesťanů,
ať nás k počtu připíše
nebeských občanů;
veď nás k spáse počátku —
ku svému vnoučátku.

1. Buď vroucně u - ctě - na, pře - mi - lá An-no sva-tá!

nám z te - be zro - ze - na jest Panna na ctnost bo - ha - tá, již

s ne - be an - děl po - zdra - vil, Bůh věč - ně o - sla - vil.

2. Tys, drahá matičko!
překrásné rajske křoví,
na němž nám sluníčko
zplodilo kvítek růžový;
ten kvítek kráší na nebi
trůn Božské veleby.

5. O plesej, stařeno!
nad dceruškou jedinou,
i bude zhojeno
vše lidstvo tvojí rodinou,
z tvé dcery vyjde velký Syn,
vtělený Hospodin.

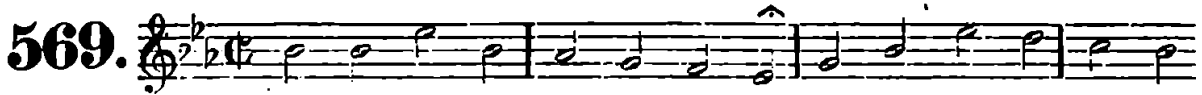
3. Tvá dcera počata
jest divem velkým v tobě;
jí není vada ta,
již nesem v matky útrobě;
jest čistočistá nádoba,
andělů podoba.

6. Ó bábo Ježíše,
našeho Spasitele,
tvůj porod vše říše
vyzývá k písni veselé,
že míra časů dochází,
a Kristus přichází.

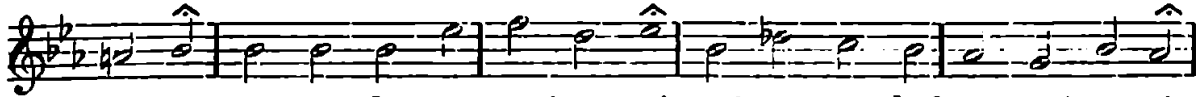
4. Ty jsi co stařena
tu dceru porodila;
jaks byla blažena,
když jsi ji zbožně pěstila,
když učilas ji Boha znát
a vroucně milovat!

7. U tebe blaze nám,
tvá dcera jc všech máti,
tvůj vnuk se ráčil sám
zde bratrem naším zvatí;
tak Matky naší matičku
zvem i svou babičku.

8. Pros v lásce mateřské
milého svého vnuka,
až pouto pozemské
se v hrobě jednou rozpuká,
ať Kristus k svojí rodině
nás mile přivine.

1. Chvalme, ctě - me sva - tou An - nu, o - nat po - ro - di - la

P annu po - že - hnanou svý - so - sti, z níž - to vyšlo k o - sví - ce - ní,

temnot hnusných k zapu - ze - ní slunce sprave - dl - no - sti.

2. Těžké hoře neplodnosti
dráhná léta v oddanosti
Jáchym snášel s chotí svou,
až dle touhy srdce jeho
Bůh, Jemuž nic nemožného,
dceru mu dal zpanilou.

3. Ó jak jsi se radovala,
zbožná Anno! kdyžs chovala
pod svým srdcem drahý plod!
Velebilas Boha vřele,
že povýšit ráčil stkvěle
na čas budoucí tvůj rod.

4. A když dceru divné krásy
zrodilas na prahu spásy,
což jsi matkou pečlivou;
jak šetríš to milé dítě,
by nekleslo rajske kvítka
světa bouří mrazivou.

5. Ó jak mile oko baví
Anny obraz dojmavý
dcerušku svou cvičící!

Jakou rozkoš pocitujem,
když si tebe představujem
s Marií se modlící!

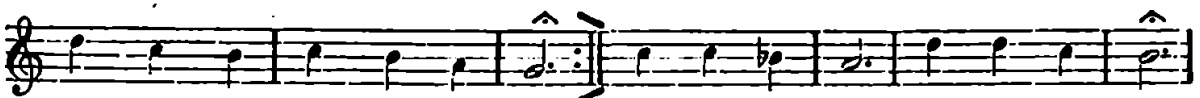
6. Kýž tvůj příklad následují
rodičové, jenž milují
pravou láskou dítky své:
ať je vedou k nábožnosti,
ne však k pýše a marnosti
a k rozkoši záhubné. —

7. Matko Anno! do každého
vtiskni srdce mateřského
obraz jemných ctností svých,
by se mládež vzdělávala,
církví zdárně odchovala
dle pravidel křesťanských.

8. Chraň nás, Bože! světské hany
pro zásluhy svaté Anny,
v křížích dodej stálosti;
učíš nás vždy poslušnými
a konečně účastnými
své nebeské radosti! Amen.

1. Já jsem si vy - vo - lil za o - chra - nu Je - ží - še,
jim vše jsem o - de - vzdal, co - ko - li mám, čest svou i

Ma - ri - i, sva - tou An - nu, Ať se jak chce se mnou dě - je,
sta - tek svůj i se - be sám.

to pří - bu - zenstvo jest mo - je na - dě - je.

2. S důvěrností tedy každého dne,
za rána, u večer, i v poledne
toužebně mysl svou k nim obracím,
od nich vždy pomoci doufati smím.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

3. Na mne-li zasáhá křivda a lest:
přispějí, abych to všecko moh' snést,
Maria, Anna, i Pán Ježíš sám,
jichž srdce plápolá milostí k nám.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

4. Jsem-li pod svou střechou,
neb na poli,
v lese; neb na horách, neb v údolí,
na řekách zbouřených, neb na moři,
nikde nic zmužilost mou nezboří.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

5. Ať mne zde opustí mé přátelé,
ať mi hněv a závist zle ustele,
neduh ať upoutá mne ku loži:

mé srdce důvěry předc nesloží.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

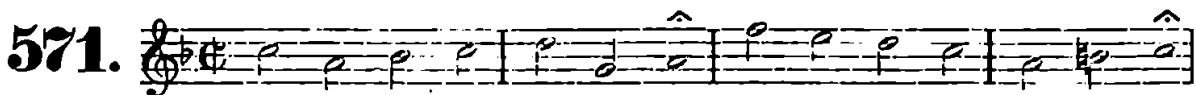
6. Nechci a nebudu nikdy se bát,
byťby mne soužily žízeň a hlad;
necht' svoje osidla hřích nalčí,
necht' hana, potupa mne obklčí.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

7. Nic nedbám, neděsí mne
hrobu mrak,
jenom když obrací ke mně svůj zrak
Ježíš, i Maria s matičkou svou,
jen-li ti zůstanou obranou mou.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

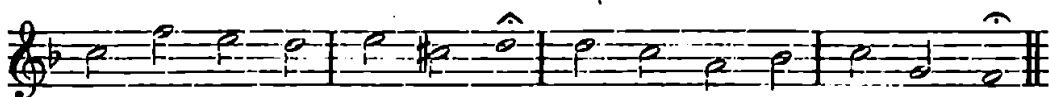
8. Až někdy duši svou zde
vypustím,
mile ji uveďte — snažně prosím —
tam, kde je od věků blahostný stan
milujícím Boha všem uchystán.
Ať se jak chce se mnou děje atd.

O sv. Ignaciu z Loyoly.

(31. července.)

1. I - gna - ci - a ctí - me dnes, tož se pí - seň v - hůru nes,

neb on ja - ko stat - ný rek zmáhal všechnen pe - kla vztek.

2. Jak byl šťasten světec ten!
Od Boha byl vyvolen,
aby zastal církve čest,
že choť Páně milá jest.

3. Ve svatých se životě
učil mravů čistotě,
hříchů se co štíra bál
a vždy láskou k Bohu plál.

4. V nejhlubší to duši čil,
když kdo Boha urazil;
tisíckrát volil mřít,
nežli duše v hříchů zřít.

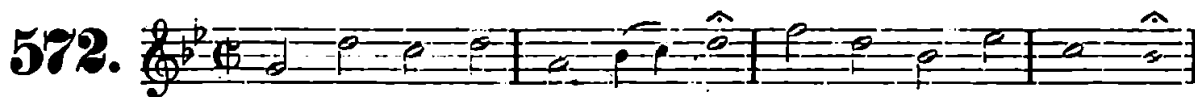
5. Děti vroucně miloval,
o ně vše pečoval,
učíval je Krista znát,
srdce mladé Jemu vzdát.

6. O ty muži přesvatý,
láskou Páně rozňatý!
kdož tak žádost v moci měl
a se takto ctností stkvěl?

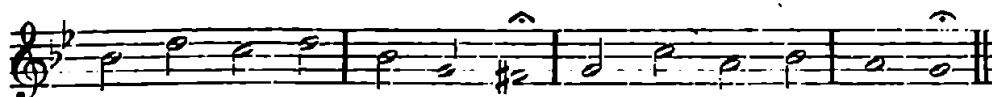
7. Aj, my děti nesmělé
vineme se k lásce tvé,
ta tvá láska zvroucňelá
buď nám v strážce anděla!

O sv. Petru v okovech.

(1. srpna.)

1. Vy - lil Ja - ku - bo - vu krev král He - ro - des lsti - vý,

u - ko - jil tím li - du hněv, je - ho chvaljsa chti - vý.

2. Jal i Petra svatého
a v žalář ho vsadil,
by jej času vhodného
k vůli lidu zabil.

3. Církev zaň se nábožně
modlí bez přestání,
i proniká vítězně
nebe toto lkání.

4. Maje býti vyveden,
Petr spí té noci
v sladkém spánku ponořen,
jsa v vojenské moci.

5. Dvěma svázán řetězy
klidně odpočívá,
mezi dvěma žoldněři
poklidem oplývá.

6. Svrchovaný nebes Pán
bdí tu nad svým sluhou,
jemuž v církvi trůn jest dán
pod nebeskou duhou.*) —

7. Již již s nebes výsosti
anděl mocný chvátá,
vězně vyvést z temnosti,
z rukou vydrat kata.

8. A již stojí v příbytku,
v němž spí církve hlava,
jížto světu k užítku
svobodu podává.

9. „Vstaniž rychle,” anděl dí,
„vzchop se ze sna svého.”
Řetězové padají
ihned s rukou jeho.

10. Vstává Kristův náměstek,
stráž tu leží ve snách, —
dá se s duchem na útěk,
i kráčejí ve tmách.

11. Projdou skrze stráže dvě
ničehož vědoucí,
přijdou k bráně bezpečně
do města vedoucí.

12. Železná pak brána hned
sama se otvírá,
anděl s Petrem z ní vyšed,
pryč se odebírá.

13. Petr přišed k sobě sám,
patrně poznává,
že to nebyl sen a klam,
díky Bohu vzdává.

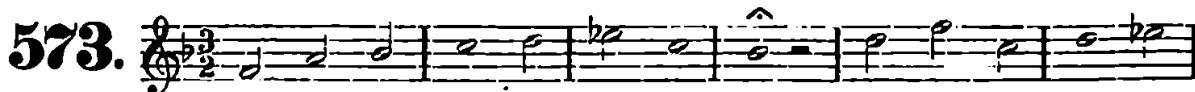
14. Jeho ale okovy
ctí se v církvi Boží,
jsouce katolíkovi
dražší všeho zboží.

15. Svatý Petře! pros za nás
Boha všemocného,
aby ráčil zbavit nás
vazby hříchu všeho.

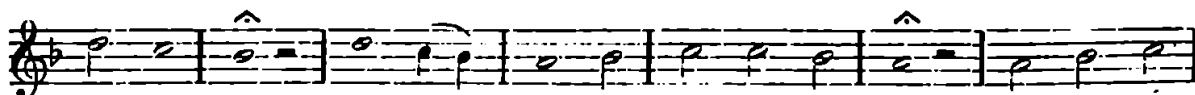
*) po celém světě.

O sv. Vavřinci, mučenníku.

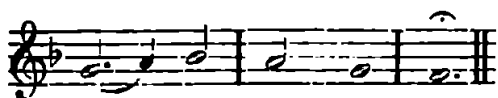
(10. srpna.)

1. Zně-te k ne - bi slav - né pí - sně, Va - vřinco - vy pěj-

te tís - ně, ob - di - vuj - te tu - hé bo - je, v něž Bůh vo-

dí věr - né svo - je.

2. Vavřinec jsa jahen v Římě,
dne a horka nesl břímě,
ve své správě maje zboží
a poklady církve Boží.

3. Tehdy vladař zhubit volí,
kdož se znají k Spasiteli:
žádá míti věci zlaté
a vše statky církve svaté.

4. Vavřinec dát zboží nechce,
ač by získal milost lehce;
onť se bojí církev zloupit,
hříchem život si zakoupit.

5. Vladař opět bez odkladu
jahnu káže zpáchat zradu;
tu on v chudých poklad skrývá —
krmí je a přiodívá.

6. Když se vladař k chrámu béře,
vypáčit k pokladu dvěře:
Vavřinec tam chudé staví,
„hle, to církve poklad!“ praví.

7. Za tu věrnost mnoho zkusil,
dlouhé muky snášet musil;
na železném rošti v smahu
nastupuje k nebi dráhu.

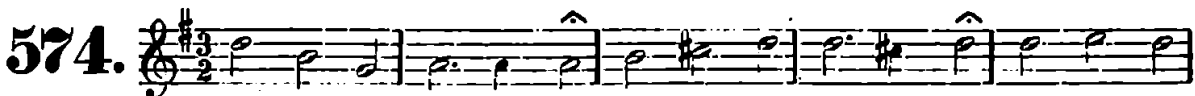
8. Tož mučenník věrně stálý
nenařká — Boha chválí,
jestiť větší lásky bláha
nežli ohně toho záha.

9. Pros, Vavřince, svatý jahne,
kdykoli nás bol zasáhne
a se nám zle v světě děje,
ať nás láska k Bohu hřeje.

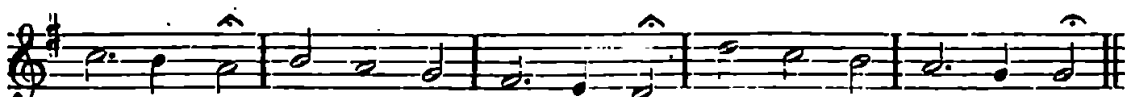
10. Řiď k nám stále svoje hledy,
roztaj v srdci našem ledy,
zpal v nás všechn cit všetečný,
ať nás mine oheň věčný.

O sv. Filuméně.

(12. srpna.)

1. Sva - tá Fi - lu - mé - na slavné - ho jest jména; pannou by-

la statnou, v mukách ne - podvratnou, v mukách ne - pod - vratnou,

2. Duše její čistá
milovala Krista,
nade vše Ho kladla,
[:láskou neochladla.:]

3. Císař chtě tu pannu
na svou přivést stranu,
chtěl ji sobě vzíti
[:a co choť svou ctíti.:]

4. „Darmo, pane! žádáš,
zlato, perly skládáš,
nestojím já o tě,
[:mám již svého chotě.”:]

5. „„Katům naporučím,
biči tebe zmučím,
na kotvu*) tě chopím,
[:v moři tebe stopím.”:]

6. Hrozí tyran prázdňě,
panna nemá bázně,
čím ji více souží,
[:tím víc snášet touží.:]

7. V proudech se krev line,
síla těla hyne;
leč ji v trapné chvíli
[:muka Páně sílí.:]

8. Retězy ji spjali,
na kotvu ji dali,
u velikém vzteku
[:hodili ji v řeku.:]

9. Ona ale z vody
vyšla beze škody,
anděl ji dostihnul,
[:tělo z vody zdvihnul.:]

10. Tož jí v lidstva davu
sfali svatou hlavu,
duše její svatá
[:do nebe jest vzata.:]

11. Mučennice Boží!
světlo lidstvu rozži,
ať ví, jak o duši
[:péči míti sluší.:]

12. Vypros nám té moci,
s jakous ty šla k Otcí,
ať zde ve zlém boji
[:duše statně stojí.:]

13. Vypros nám té lásky
čisté bez vší vrásky,
jakou jsi ty zcela
[:k Pánu zahořela.:]

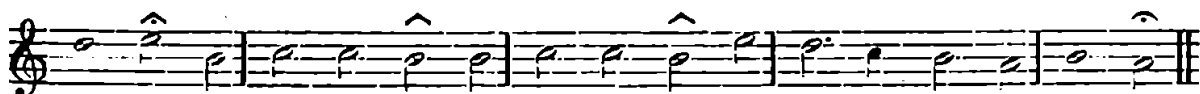
14. Pros, ať proti světu
střežem ctnosti květu,
až Pán věkovitý
[:přijme nás tam v byty.:]

O sv. Rochu.

(16. srpna.)

1. Po-zdravme Ro-cha sva-té - ho, o - zdo-bu ne - be-

šta-nů, ať u Bo-ha nám po-má-há, ať se-jme Bo-ží rá - nu.

*) kotvici.

2. Smrt vzala Rochu rodiče
v života jeho květu;
co v podíl vzal,
hned chudým dal,
a z lásky sloužil světu.

3. Tu zašel v města nešťastná,
kde hlíza lidi dává,
by v nemoci
byl k pomoci,
až Bůh navrátí zdraví.

4. Všem slouží věrně s ochotou
a hnusné vředy myje,
lék hojící —
cit kající
jim v duši při tom lije.

5. Jak mile neduh pominul,
dík Bohu za to vzdává,
jde u spěchu
bez oddechu
do kraje, kde nastává.

6. Tak slouží Kristu Ježíši,
an bratry svoje hojí,
a nákazy
a nesnází
nižádných se nebojí.

7. Až Bůh jej v kraje povolal,
kde kvete plné zdraví,
za zásluhu
dal v odsluhu
mu věnec věčné slávy.

8. Ó svatý Rochu! nedupusť
na svůj lid metlu moru,
uč nás se kát
a výhost dát
vší zlosti, pýše, vzdoru.

9. U Boha se vždy přimlouvej,
ať neduh každý zhojí;
až pokyne
jít k výšině,
ať nás tam s tebou spojí.

O sv. Bartoloměji, apoštolu Páně.

(24. srpna.)

576.

1. O - sla - vuj - te slav - né dě - je sva - té - ho Bar -
to - lo - mě - je, slav - te je - ho lá - sku snaž - nou, i smrt
je - ho pí - sní váž - nou.

2. Vyslán Kristem u svět šířý,
aby kázal slova víry,
přešel hory, přeploul vody,
spásu nesa u národy.

3. A tak přišel do Indie,
prošel kraje Arabie,
vítězně porážel všudy
záhubné pohanské bludy.

4. Slova jeho — jako blesky
osvěcují k nebi stezky,
zlé pekelné duchy puďí
a hříšníky ze sna budí.

5. K slovům jeho mocní králi
víry jho na sebe vzali,
ale kněží bludu k boji
s velkou mstivostí se strojí.

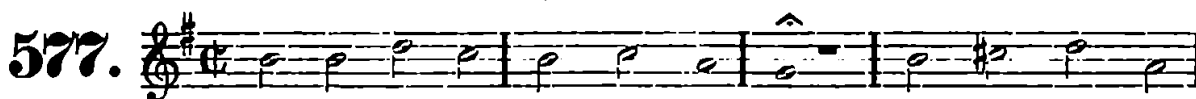
6. Za živa mu kůži stáhli,
pak ho na kříž k smrti dali,
tak mu v nejhroznější muce
Kristus podal s nebe ruce.

7. Svatý, velký apoštolé!
vzpomeň na nás v zemském dole,
povzbuď nás k dobrému dílu
a nám zjednej v kříži sľu.

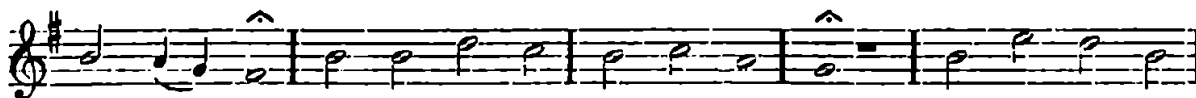
8. I stůj při nás věrně stále,
ať chválíme nebes krále
po celý náš život vděčně
a po smrti s tebou věčně.

O sv. Josefu Kalasanském.

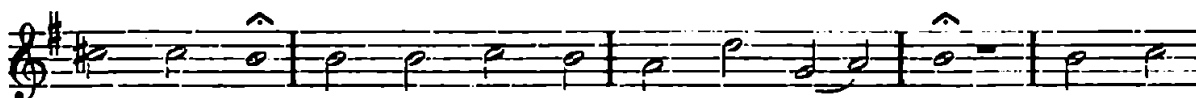
(27. srpna.)

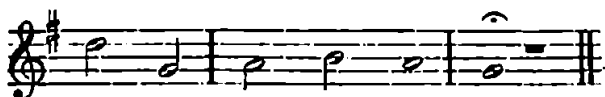
1. Ví-tej nám, dni pře-ra - dost-ný, sla - ví - me tě

s ve - se - lím, po - sí - lá tě Pán mi - lost-ný kaž-dé lé - to

dě - tem svým. Sva-tý Jo - sef, raj - ský kví - tek, jest mi-

lo - vník ma - lých dí - tek.

2. V živobytí svého jarn
v Bohu sobě líboval,
odřískal se světa zmařu,
ctnost upřímně miloval.
Přemilostné byl on dítko,
zkvítal jako vonné kvítčko.

3. Rád se modlil, tělo káral,
stud ho všady provázel,
k Matce Boží láskou háral,*)
rozkoš v knihách nacházel.
Zkvítal jako vonný kvítek
a byl vzorem dobrých dítek.

4. Po cti světa málo bažil,
volil raděj nízkým být,
jediný ho úkol blažil:
učit děti, Boha ctít.
Miloval on vroucně dítky,
pěstil je jak Boží kvítky.

5. Viz tu jeho k dětem lásku:
teď jim školu zametá,
teď je vede na procházku
a hry s nimi zaplétá;
vždy se stará o užitek
a všeliké blaho dítek.

6. Ty, jenž druhdy láskou vroucí
vinul jsi se k mládeži:
buď i nyní v slávě stkvoucí,
buď jí stále za věži;
přimlouvej se za nás, dítky,
ať jsme jako Boží kvítky!

*) hořel.

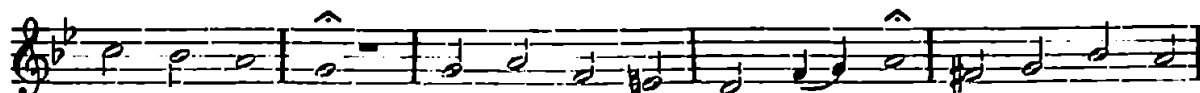
O sv. Augustínu.

(28. srpna.)

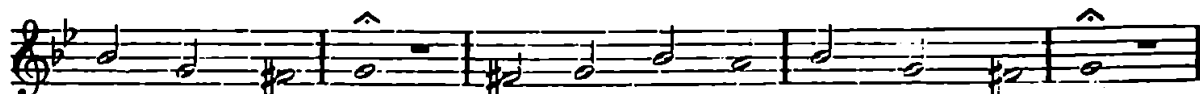
(De profundis tenebrarum.)

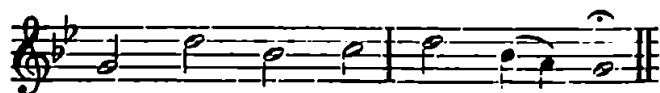
1. Ve hlu-bi - nách no - ci zkveto svě - tu to - mu

jas - né svět - lo, jenž do dneška pla - ší stín. Jenž byl bludům

za ná - do - bu, jest teď cír - kvi za o - zdo - bu,

sva - tý O - tec Au - gu - stín.

2. Anto slyší Boží slova,
duše jeho jest hotova
věřit v Krista, přijmout křest.
Slovy, spisy pravdy háje,
poráží teď všechny báje
a odkrývá bludů lest.

3. Učí víře, mravy šlechtí,
s těmi pak, kdož věřit nechtí,
učeně se potýká;
umlká již Fortunatus,
klesá Mánes, a Donatus*)
před tím světlem utíká.

4. Tak svět tento plný trudu,
pokažený morem bludu
znova zase rozkvetá;
nové ovoce již zraje,
anto vchází ve vše kraje
pravé víry osvěta.

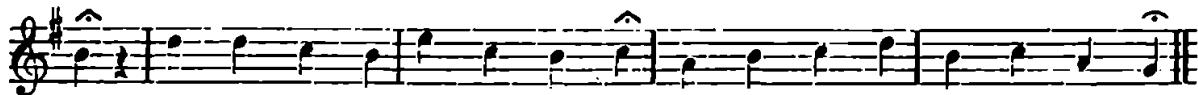
5. Muž ten učí, jakby spolu
dle příkladu apoštolů
měli bratří svorně žít,
by se statku zbavujíce,
mohli vždycky víc a více
Boha milovat a ctít.

6. Tak žil k mnoha lidí blahu,
až pak svatě skončiv dráhu,
došel slasti pověčné;
nikomu nic neodkázal,
za živa již bratřím kázal
všecko míti společné.

7. Zdráv buď, svíce církve jasná,
učitelů zdo bo krásná,
hlase s nebes výsosti;
nechať dojdem s tvou pomocí
šťastně jednou také k Otci
do nebeské jasnosti!

1. Au - gu - stín byl muž u - če - ný, od mu - dr - ců vel - mi ctě -

ný, zkoumal, jak v o - so - bě tro - jí by - tost je - di - ná se po - jí.

*) Znamenití bludaři a nepřátelé církve za doby sv. Augustína.

2. Čím se více natrmácel,
tím se více ve tmě ztrácel,
a kdy myslí, že věc chápá,
jen zas znova ve tmě tápá.

3. V zkoumání tom s duší vřelou
probděl skoro noc již celou;
praví: „Zanechám věc na den,
snad mi bude Pán Bůh raden.”

4. A však marně po snu touží,
na myslí jen víc se souží,
protož spaní všeho zbaven,
ustanovil jíti na ven.

5. Nezableskla ještě zoře,
an již chodí blíže moře,
a čím více o tom bádá,
tím víc zase do tmy padá.

6. Umdlen touto duše prací,
k večeru se domu vrací:
zamyšlen jde při té vodě,
an tu náhle stane v chodě.

7. Pachole tu krásné stálo,
v očích se mu nebe smálo.
„Co tu děláš, sličné robě,
u večerní této době?”

8. „Těžkou věcí se zabývám,
vodu z moře v jámu vlívám.”
„Ustaň, dítě, ve svém díle,
nedosáhneš svého cíle.”

9. „Moře v jámu vleji spíše,
než ty vnikneš v Božské skrýše.”
Povídá a mizí v mále —
mudrc stane nenadále.

10. A když se zas zpamatoval,
vždycky řeč tu v srdci choval,
co Bůh zjevil, věří pevně,
ač to není ve všem zjevné.

11. Aj, kdo může zkoumat dosti
Ducha Páně hlubokosti?
Protož, Bože! vlej nám víru
a dej z víry blaho míru.

O sv. Štěpánu, králi.

(2. září.)

1. Per-lo cír-kve, zdo-bo krá-lů, Ště-pá-ne! slyš vroucí chvá-

lu, kterouž ti lid vděčný zpí-vá, an tě za pří-mluvu vzývá.

2. Uhrů apoštol a kníže
povýšil jsi praporek kříže
v zemi tobě k správě dané,
od té doby požehnané.

3. Kostely a školy vznikly,
mravy zbožné v srdce vnikly,
a utichly válek hluky
pode správou tvojí ruky.

4. Sirotci, jenž hladem hynou,
k tobě se co k otcí vinou,
ruka tvá i od nemocí
odpomáhá z Boží moci.

5. Všudy, kam tvá noha kráčí,
Bůh podivně žehnat ráčí,
Uhrů země krásně zkvítá,
nový den jí v Kristu svítá.

6. Dal ti Bůh u svého trůnu
věnec slávy za korunu,
již jsi kráslil zde na zemi,
v ctnostech král jsa mezi všemi.

7. Skloň se, kníže! k svému lidu,
zapuď z vlasti svojí bídu,
ať se kaje mysl pustá,
a ctnost všaká hojně vzrůstá. —

581.

Dle nápěvu pod číslem 440 neb 503.

O sv. Rosalii, panně.

(4. září.)

1. Svatá panno Rosalie!
čistější jsi nad lilie,
růže právě rozvinutá,
červem žádným nedotknutá.

2. Svatá panno Rosalie!
v tobě svaté lásky síje
rozvila se v hojném květu
ku potěše všemu světu.

3. Svatá panno Rosalie!
srdce tvé jen Kristu bije,
po Něm touží, Jeho hledá
a se ničím držet nedá.

4. Svatá panno Rosalie!
ani kde tvůj otec žije,
nemáš stání, — u samotě
hledáš Krista, svého chotě.

5. Svatá panno Rosalie,
za to Pán ti věnec vije
z růží krásných, nevadnoucích,
jako hvězdy věčně stkvoucích.

6. Svatá panno Rosalie!
nech ať prchne hříchu smíje,
a neškodí nám svým jedem,
ať my čistý život vedem.

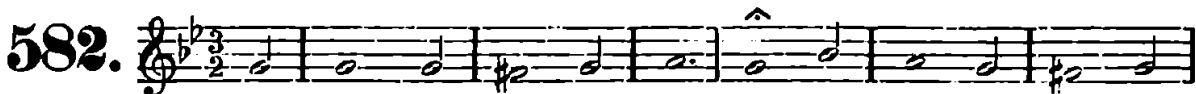
7. Svatá panno Rosalie!
nech ať Bůh nám v duši lije,
dokud jdeme vlastní cizou,
lásku tvou, tu lásku ryzou.

8. Svatá panno Rosalie!
nech ať ruka tvá nás kryje,
před záhubou všeho moru
a přivede nas nahoru.

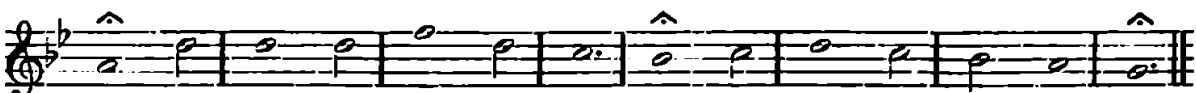
9. Svatá panno Rosalie!
tam nahoře nechať čije
duše v Kristu slasti věčné
a Ho s tebou chválí vděčně.

O sv. Ludmile.

(16. září.)

1. Lud-mi - la, sva - tá mi - lá ob - čan - ka ne - be -

ská, ctná kněžna u - šlechti - lá je dě - dič - ka če - ská.

2. Bořivoj, české kníže
byl jejím manželem,
jenž svatý prápor kříže
zarazil v hradě svém.

3. Ludmila se hned znala
ku Kristu Ježíši,
a pověr všech se vzdala
s radostí nejvyšší.

4. Tož nový život zkvítá
po celé otčině,
své sluchy Kristus čítá
již v každé rodině.

5. Když ovdověla záhy
ta Boží světice,
čelily její snahy
ochovat dědice.

6. Tu pěstí její ruka
svatého Václava,
by vzešla z toho vnuka
též Bohu oslava.

7. Do hradu chudé vítá
a slouží sirotkům,
jim ráda všecko skytá,
co chová její dům.

8. Než kněžna Drahomíra
se hněvá na tchýni,*)
chceť, aby zhasla víra,
chce býti vládkyní.

9. Vysílá na hrad katy,
by se tam vekradli
a v noci kněžnu máti
násilně přepadli.

10. Když všecko na Tetíně
tmy noční ukryly,
vrahové jdou do síně
té kněžny Ludmily.

11. Jí závoj s hlavy vinou**)
kol hrdla ukrutně,
až síly její minou
v jich ruce urputné.

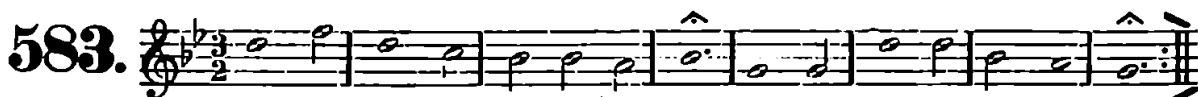
12. Tak zhasla její svíce
v té noci žalostné,
v náhradu dal Pán více
své choti milostné.

13. Tam stkví se v divném šatu:
je světlem oděna,
je v nebeském šarlatu
hvězdami věnčena.

14. O svatá matko vlasti!
hleď s této výšiny
sem k naší mnohé strasti
do svojí dědiny.

15. Co mysl naše tají,
tam Bohu mile zjev:
ať kvete víra v kraji,
ježž z kropila tvá krev.

16. Ať srdce žije čistě,
ať tluče v pokoře,
ať dojdeme tě jistě
u Boha na hoře! —

1. Vzešla vla-sti v bludů no-ci hvězda stkvělé ja - sno-ty,
předky ve-dla k Bohu Ot-ci z hrubých pověr mráko - ty.

Ty Lud-mi-lo, mu-čen-ni-ce! vla-sti na-ší jsi den-ni-ce.

*) tchyně, = matka manželova. **) Závoj = zavítí hlavy, rouška.

2. Method učil tě a křestil,
též i tvého manžela;
manžel víry strom zde pěstil,
tys ho krví zalila;
víra vštípena tvou snahou
vlasti dala dobu blahou.

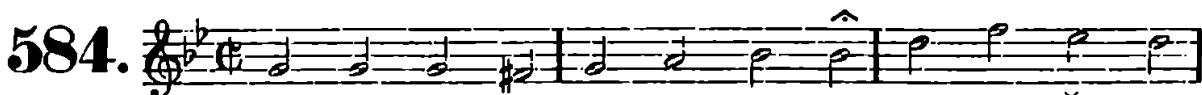
3. Když smrt tebe obloupila
manžela a synů dvou,
matka Krista Pána byla
jedinou útěchou tvou;
i my pláčem nade rovny,
potěš sirotky a vdovy.

4. Matko! tvá pečlivá ruka
ujala se Vácslava;
věrou k ctnosti vodit vnuka,
to tvá byla zábava.
Vypros nám potřebných darů
k synů a dcer našich zdaru.

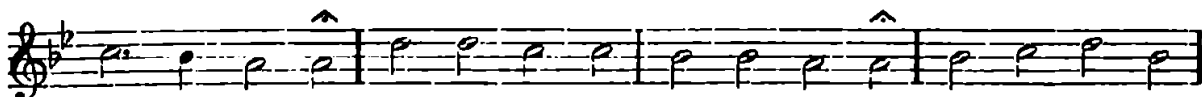
5. Ty nešťastných důvěrnice
k chudým plná štědroty,
ty churavých pomocnice
plná něžné ochoty,
pros, ať lásky tvé cit vřelý
Bůh i našim srdcím sdělí!

6. Tebe nevěsty pověrné
stíhal přeukrutný hněv,
tys k ní měla srdce věrné,
až tvou vycedila krev;
hněv ten u nás neměj vzniku,
ať msta mine v okamžiku.

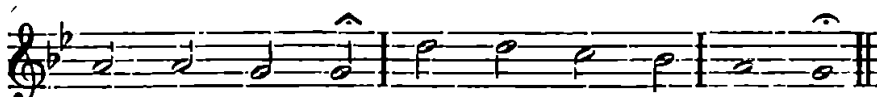
7. Slyš svých dítek zbožné hlasy,
vlasti české matičko,
svět nám k stánku věčné spásy,
církvě naší hvězdičko,
a pros za nás v smrti době,
ať Bůh připojí nás k tobě!

1. Lá - skou Pá - ně v ne - bes dvo - ře vze - šla Če - chům

spá - sy zo - ře, a v té zo - ři sluncem ho - ři zbožná, něž - ná

če - ská kněžna, svě - ti - ce Lud - mi - la.

2. S plesem tvoje duše čistá
vítá slova Jezu Krista,
a ty vřele Spasitele
oslavuješ a miluješ,
svěťice Ludmilo!

3. Jako hvězdy v nebes výši
láskou stkvíš se ku Ježíši;
nuž, té lásky věčné svazky
ať Duch Boží v nás utuží,
pros za nás, Ludmilo!

4. Jako slunce zem zahřívá,
bylas k lidu milostivá:
možné, chudé, všecky všude
ať Pán s kříže láskou víže,
pros za nás, Ludmilo!

5. Jako kvítí v jarním květu
láskou Boží záříš světu:
učennice, milovnice
Krista Pána milovaná,
pros za nás, Ludmilo!

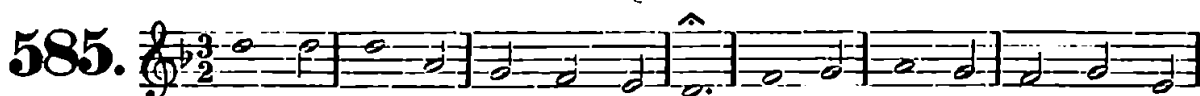
6. Sluhů Páně věrná máti!
rač se za nás přimlouvati:
klamů, bludů, hoře, trudů,
hříchu, zlosti ať nás zhostí,
pros Boha, Ludmilo!

7. Matko matek naší země,
rozpomeň se na své plémě:
chraň své dcery od nevěry,
v lásce Boží ať se množí,
pros za ně, Ludmilo!

8. Těžké strasti hrozí vlasti,
zloba touží tvůj lid másti:
víru, shodu, řeč, svobodu
ať nekazí zlostní vrazi,
pros za nás, Ludmilo!

9. Z tmavé země v jasné nebe
Spasitel sám pojal tebe:
by tvé děti mohly pěti
s tebou chvály nebes králi,
pros za nás, Ludmilo!

10. Amen, rač to, Otče! dáti,
oč za dítky prosí máti,
ať pobožný s matkou svojí
lid tě chválí, nebes králi!
Kyrie eleison.

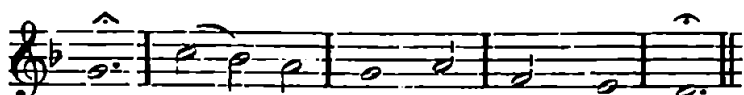
1. Ple-sej Praho, ple-sej vla-sti, za-po-mňte na vše stra-

sti, my-sl ať se zo-ta-ví! Me-zi pa-tro-ny če-ský-

mi, v ne-bi bla-ho-sla-ve-ný-mi, kněžna Ludmi-la se

stkví, kněž-na Ludmi-la se stkví.

2. Dle příkladu chotě svého,
Bořivoje bujarého,
ochotně křest přijala;
dříve horlivá pohanka,
potom nábožná křestanka,
[: Ježíšův kříž lsbala. :]

3. Životem svým blahobojným,
dobrých skutků počtem hojným
národ si naklonila;
matkou chudých vůbec zvána,
od každého milována,
[: jméno svoje zvěčnila. :]

4. Slepých byla jasným okem,
ochromeným jistým krokem,
obranou utlačených;
mírnou byla velitelkou,
zarmoucených těšitelkou,
[: podporou opuštěných. :]

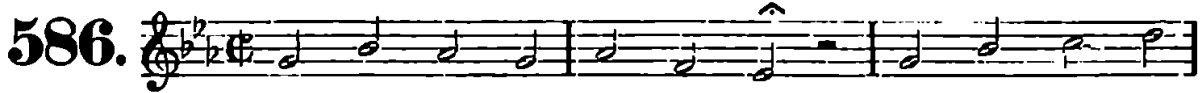
5. Svými skutky, svými slovy
vstúpila též Vácslavovi
krásných ctností hojný sklad;
kněžic moudře pěstovaný,
v bázni Boží vychovaný,
[: s Bohem se obíral rád. :]

6. Svaté kněžny následujme,
v církvi Boží pevně stůjme,
nábožní vlastencové!
Nešpiňte tu perlu drahou,
již přinesli vroucí snahou
[: Cechů apoštolové. :]

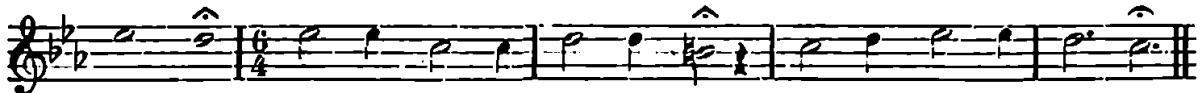
7. Matky milé! když své dítky,
svěřené vám rajske kvítky,
chováte na klíně svém:
dejte jim ze srdce svého
mléko učení Božského
[: hned u věku mladistvém. :]

8. Bohu dáti nebešťany,
vlasti poctivé občany,
budiž svatý úkol váš:

byste s nimi se shledaly,
hojnou odplatu tam vzaly
[:kde s Ludmilou Václav náš.:]

1. Proč tak te - skně, Lud - mi - lo, k Pá - ně kří - ži

hle - díš, co tvé srd - ce ra - ni - lo, a proč sl - zy ce - díš?

2. Drahomíra pověrná
svatou kněžnu souží;
jesti k tchýni nevěrna,
usmrtit ji touží.

3. Aj, dva jezdci na Tetín
přímo jedou k bráně:
„Popřejte nám v hradě síň,
odjedem zas ranně.“ —

4. Kněžno, zlí to panoši,
vypověz je z hradu:
Drahomíry zbrojnoši
nesou tobě zradu!

5. „Každému dám hospodu,
kdo přišel k mé bráně;
a snad nejdou k podvodu,
zvu jich jménem Páně.“

6. „Vy poslové nevěsty,
ó vítejte tchýni;
umdleni jste od cesty,
pohovte si v síni.“

7. „Pozdravujte dceru mou,
kněžnu Drahomíru;
toužím podat ruku svou
nevěště své k míru.“

8. Tu se srdce surové
vrahům v těle chvělo.
Ach! proč se vám, vrahové,
hříšné mzdy zachtělo?

9. A teď kněžna v kapličce
kleká k Páně stolu,
hledíc k Boží matičce,
lehčí svému bolu.

10. A když přijde tmavá noc,
v hradě ticho vůkol:
zbudí vrahy zlata moc,
vykonat jich úkol.

11. Vrazi k prahu komnaty
s divým okem běží,
aj, tam kříže u paty
kněžna v slzách leží.

12. „Kriste, hotova jsem dát
život pro Tvou víru,
jen rač milost vrahům přát,
naprav Drahomíru!“

13. Tu se hbitě uvrhnou
na kněžnu ti kati,
od kříže ji odtrhnou
a na zem uchvátí.

14. A v tom rouškou obvinou
svaté hrdlo k muce,
rdousí oběť nevinnou,
až jim klesne v ruce.

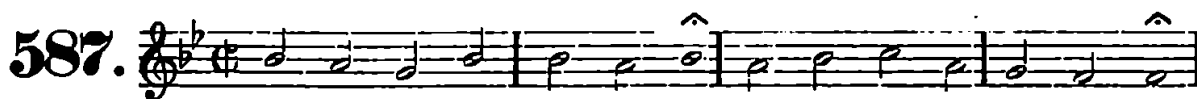
15. Prchli kati, zbledla tvář,
anděl kráčí v bránu,
v hradě rozlévá se zář,
jakby svitlo k ránu.

16. Aj, to české světici,
svítá v nebi ráno;
nám je touto dennicí
slunce zvěstováno.

17. Bože! až nás povoláš
v strašné smrti době,
dej též, ať nám anděl náš
zjasní cestu k Tobě.

O sv. Matouši, apoštolu a evangelistovi Páně.

(25. září.)

1. Promluv, mi - lý Je - ží - ší! Tvůj hlas žá - dám sly - še - ti,

kdo tvůj lí - bý hlas sly - ší, má ji - stě nač po - mně - ti.

2. Slova Tvá jsou co střely
lásky k srdcím střelící,
blaze koho prostřelí,
neb jsou obživující.

3. Jedna z těch střel celníka
Matouše prostřelila,
Kristova učenníka
z hříšníka učinila.

4. Neb jak slovo Tvé řeči
„pojď za mnou“ byl uslyšel:
opustiv světské věci,
za Tebou s radostí šel.

5. A který po marnosti
světské nedávno toužil,
jatý slov Tvých sladkostí
Tobě samému sloužil.

6. Ach, pakli jedna střela
mohla jej tak raniti:
co Tvá jedna řeč celá
nemůže způsobiti.

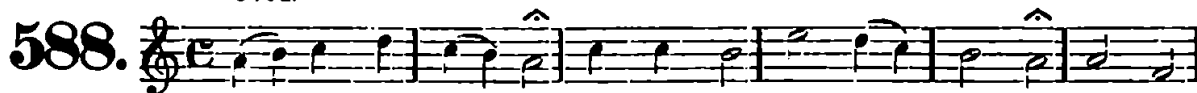
7. Slušně tedy, můj Kriste,
Tvůj hlas žádám slyšeti,
mé potěšení jisté,
nerač mne oslyšeti!

8. Aspoň jedno slovíčko
rač ke mně promluvíti,
Tvou střelou mé srdéčko
raň, dej za sebou jíti!

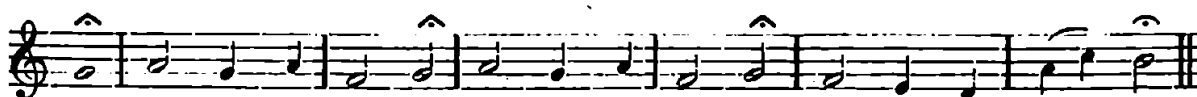
O sv. Václavu.

(28. září.)

Úvod.

Sva - tý Vác - sla - ve, vé - vo - do če - ské ze - mě, kní - že

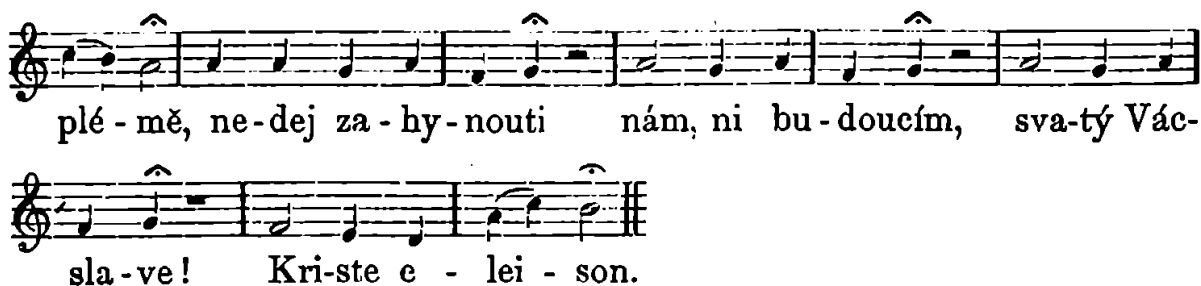

náš, pros za nás Bo - ha, sva - té - ho Du - cha! Kri - ste e - lei - son.

Píseň.

1. Ty jsi dě - dic če - ské ze - mě, roz - po - meň se na své

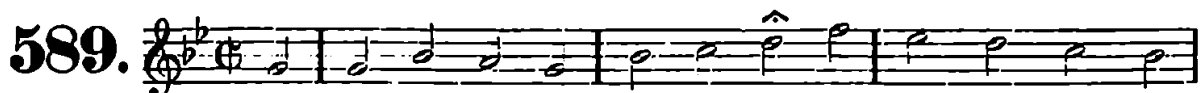
2. Pomoci my tvé žádáme,
smiluj se nad námi,
utěš smutné,
zažeň vše zlé,
svatý Václave!
Kriste eleison.

3. Nebeské jest dvorstvo krásné,
blaze tomu, kdož tam dojde
v život věčný,
oheň jasný
svatého Ducha.
Kriste cleison.

4. Maria, matko žádoucí!
tys královna velmohoucí,
prosiž za nás,
za křesťany,
svého Syna,
Hospodina.
Kriste eleison.

5. Všickni svatí za nás proste,
zahynouti nám nedejte,
svatý Víte,
svatý Norberte,
svatý Zigmunde,
svatý Prokope,
svatý Vojtěše,
svatý Jene Nepomucký,
svatá Ludmilo,
svatý Václave!
Kriste cleison.

6. Bohu Otci chválu vzdejme,
svatým křížem se žehnejme:
ve jménu Otce,
i Syna Jeho,
i Ducha Svatého.
Kriste eleison.

1. Sva - tý Vácsla - ve, kní - že náš, věr - ný zá - stup - ce

2. O dědici české země!
vzpomeň na své plémě
v těžkých bídách postavené,
ze všech stran soužené.

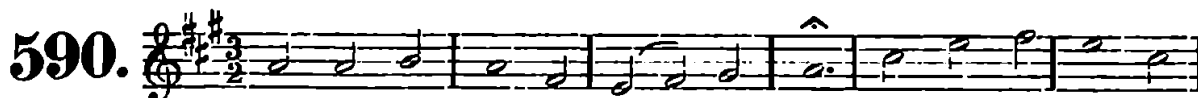
3. Svatý Václave, nám milý
vůdce skomonilý!
zažeň naše nepřátele
k naší zhoubě smělé.

4. Odvratiž od svého lidu
hlad, i jinou bídu,
chraň nás od sucha, drahoty
a od vojen zloty.

5. Vypros, ó svatý Václave!
nám povětrí zdravé,
ostříšhej lid svůj poddaný
od morové rány.

6. Svatý náš orodovníče,
Boží milovníče!
oroduj za svou milou vlast,
odvrať všelikou strast.

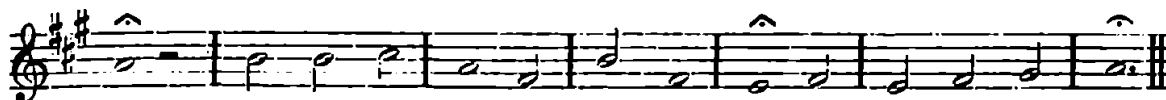
7. Velikéf máme doufání
v tvém orodování;
kteréž jsi chránil na zemi,
chraniž i na nebi. —

1. Svatý, nám mi-lý Vác - sla - ve, obrať k nám o - či

la - ska - vě a po-patř na nás; myť se k to - bě u - tí - ká-

me, za o - chranu tě žá - dá - me, ne - za - mí - tej nás.

2. Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své plémě
v jeho ouzkosti;
ó nedej nám zahynouti,
ale rač nás vytrhnouti
ze všech těžkostí.

3. Měj péči o své dědictví,
buď ti poručeno vždycky,
rač je chrániti;
ať je žádná ďábelská zlost,
ani jaká lidská chytrost,
nemůž' zkaziti.

4. Zažeň naše nepřátely,
jenžby nám škoditi chtěli,
ať nehyneme;
přispěj nám proti nim v boji,
ať v Bohu, jsouce v pokoji,
chvály pějeme.

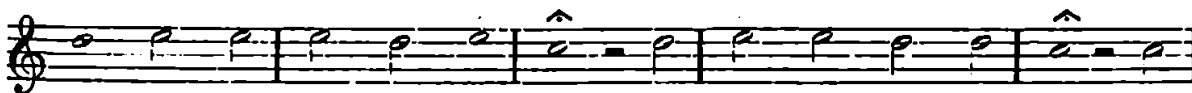
5. Vypros, ó svatý Vácslave!
povětrí dobré a zdravé
své milé vlasti;
ochraň své věrné krajany
od morové Boží rány,
i každé strasti.

6. Odvratiž od svého lidu
hlad, i všelijakou bídu
sucha, drahoty,
neourody, těžké škody
skrže ohně aneb vody,
i všaké zloty.

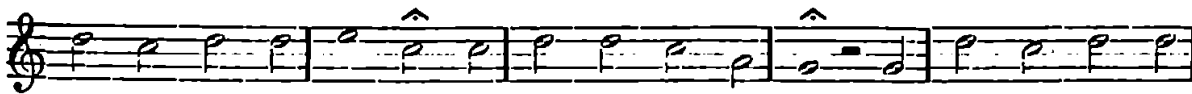
7. Po Bohu máme doufání
v tvém mocném orodování,
svatý Vácslave!
vyslyš nás, zástupce náš!
pro lásku, kterou k Bohu máš
v nebeské slávě.

1. Slavný vé - vo - do če - ský, ó sva - tý Vácsla - ve,

teď ob - ča - ne ne - be - ský! shlédni s vý - so - sti své na

své podda - né če - ské, nad ni - mižs pa - no - val, jichžto předky vla-

stenské moudře jsi spravo - val, moudře jsi spravo - val.

2. Nejen časnou blaženost
ráčil jsi jim zjednat,
chtěls je skrze víry ctnost
i pro nebe vzdělat;
křesťanské náboženství
do srdcí jsi vštípil,
a pověry pohanství
[:z vlasti jsi vypudil.:]

3. Reku víry křesťanské,
náš svatý Václave!
za své vlastence české
přimluv se v slávě své
o milost setrvání;
pros Boha skrz Krista,
ať jest bez mudrování
[:víra naše čista.:]

4. Zjednej, bychom vždy pevně
v pravé víře stáli,
bychom tejně, ni zjevně
hříchu nepáchali;

jeden Bůh, jedna víra,
církev, i jeden Pán;
kdo se církvi té vzpírá,
[:budiž nám jak pohan.:]

5. Pros, by jemná slovůtnost,
starých Čechů vlastnost,
nelíčená upřímnost
byla i naše ctnost,
ať úlisná výřečnost,
řeč medotekoucí,
nehasí lásky vroucnost,
[:jenž má být vždy vroucí.:]

6. Ať víru vyznáváme
nejen slovy svými,
ať ji vždy dokládáme
taky skutky ctnými;
teď, když moudrost světácká
jen koukol semení,
ať se mravnost křesťanská
[:v Čechách zakoření!:]

592.

1. Ó mi - lý sva - tý Vác - sla - ve, o - brať k nám

o - či la - ska - vé; neb jsi dě - dic če - ské ze - mě,

roz - po - meň se na své plé - mě, ó sva - tý Vác - sla - ve!

2. Přispívej nám ve dne, v noci
přimluvou svou ku pomoci,
bychom hříchu výhost dali
a ctný život na se vzali.
Ó svatý Václave!

3. Odvrať od nás Boží metly,
ježto z hříchů našich zkvetly,
zbav nás neúrody, hladu,
ohně, morového pádu.
Ó svatý Václave!

4. Když jsi v světě blaho strojil,
svět se proti tobě zbrojil,
přemohls Kouřimské kníže
ctnostmi víry, mocí kříže.
Ó svatý Václave!

5. Rastislav se velmi leká
a o pokoj prose kleká,
když andělé po tvém boku
křížem hrozí tomu soku.
Ó svatý Václave!

6. Rozviň prápor svůj nad vlastí,
ať je prosta vojen strastí,
ať Bůh dává sílu králi,
by se nepřátelé báli.
Ó svatý Václave!

7. Svůj lid vždy jsi v lásce choval,
jemu služby své věnoval,
nestyděl jsi se — sám nesa
k chudých lůžku dříví z lesa.
Ó svatý Václave!

8. Zůstaň otcem všemu lidu,
viz tu naši mnohou bídu,
vypros pomoc v našem kříži,
sílu, radu při obtíži.
Ó svatý Václave!

9. Když tlačilo břímě vlády,
hledals také v chrámě rady,
vzdychával jsi k Bohu Otci
na modlitbách dnem i nocí.
Ó svatý Václave!

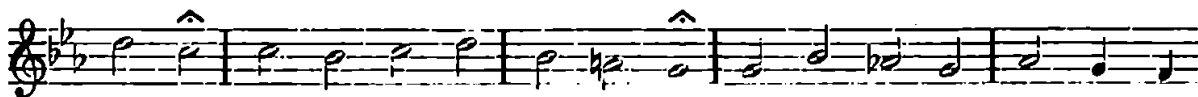
10. Bratr žal ti mnohý strojil,
s matkou k zkáze tvé se spojil,
až ty v přeukrutné seči
podlehl jsi jeho meči.
Ó svatý Václave!

11. Bůh však tvoji mnohou žalost
tam vyměnil v nebi v radost;
k trůnu svému tě povolal,
věčnou slávou korunoval.
Ó svatý Václave!

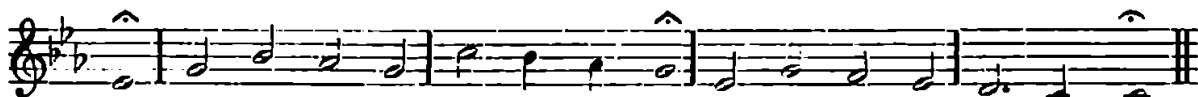
12. Dejž nám z pozemské starosti
vjíť za tebou do radosti,
kdež kraluješ s Kristem Pánem
až na věky věkův. Amen.
Ó svatý Václave!

1. Ví - ta - ný den se dnes svě - tí; o Václava - vu, o kní -

že - ti pěj - me pí - seň zvroucně - lou! On jest perlou přenejdraž -

ší, on jest ot - cem vla - sti na - ší, o - kra - sou jí přeskvo - stnou.

2. Z draslavého se on hloží
na výsluní lásky Boží
vyvinul co sličný květ;
krásněji a krásněj zkvítal,
a Pán z něho kytku splítal,
milou nebi na pohled.

3. Jako Abel Bohu sloužil,
Bohu jen se líbit toužil
ve svém celém životě,
celou duší Bohu choval,
Bohu denně obětoval
v andělské se čistotě.

4. Neznal světských radovánek,
v chrámu Páně milý stánek
mívával hned od mladu,*)
révu sázel, víno sbíral,
síval símě, klasy stíral
k službě svatých obřadů.

5. Jako prorok ohněm háral,**)
z modloslužby národ káral,
káral z vad a nemravů;
pýchu kořil, modly bořil,
chrámy stavěl a ráj tvořil
všudy v Boží oslavu.

*) od mládi svělo. **) hořel.

6. Spasitele svého, Krista
zřela duše jeho čistá
v bídných bratrův zástupu;
tajně chodil bez oddechu,
donášival nuzným těchu,
nedbav na zlou potupu.

7. Proto poctěn byl hned tuto;
ctnotou jeho nebe hnuto
anděly ho strážilo.
Lesk se linul s jeho tváří,
čelo jeho nebes září
v davu knížat zářilo.

8. Lahoda a pravá láska
zdobila jak zlatá páska
ozdobou ho bohatou;
k zlosti bratra neměl hněvu,
odpustil a Bohu v zpěvu
oddal duši přesvatou.

9. Sluho Boží, svatý kníže,
láska svatá k svému víže
posavad tě národu:
nad naším se rozžel bolem,
vezmi berlu a choď kolem
v serafínů průvodu!

10. K lásce Krista duše pohni,
v nebeském je rozpal ohni,
jakým tebe nadal Bůh;
pak nás uveď do té vlasti,
kdežto v slasti, prosté strasti
kochá v Bohu se tvůj duch! —

594.

1. Ó ty zdo-bo če - ské ze - mě, sva-tý kní - že Vácsla-ve,

te - be pří-buz-né ti plé - mě vla - sti zá - stup-ní-kem zve;

ó kýž jak ty, je - hož ctí - me, se též Bo - hu za-lí - bí-me;

jež-to chvá - lu tvou pě - jem, ať v tvých ctnostech pro-spě - jem.

2. Znajе srdce svého vládce,
věrný Čech tě miloval,
tys, co dobrý pastýř stádce,
pečlivě lid spravoval;
neb jsi všudy sám dohlédal,
nikoho potlačit nedal.
Žehnali tě křesťané,
křtít se dali pohané.

3. Abys chválu Boží množil,
mnohý chrám jsi zbudoval,
božnice pohanské bořil
a kříž Kristův zvýšoval;
nbohé pohanské děti
měl jsi zvláštní na paměti:
je jsi vykupovat dal,
a je v školách odchoval.

4. Staral jsi se o potřeby,
o vědy a umění,
zvlášt' o duše, aby v nebi
došly svého určení.
Obstaral jsi vína, chleba,
vše, co bylo chrámům třeba;
sloužit k mešní oběti
byla radost knížeti.

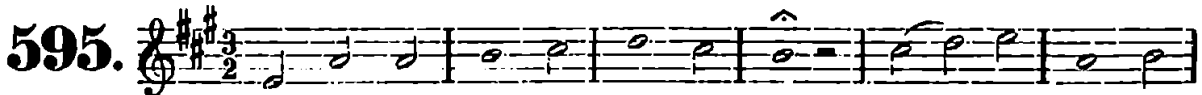
5. Když naléhal na tvé země
vrah z Kouříma, Rastislav,
chtěl jsi ušetřit své plémě,
sám se na souboj podav;
a když sok se k tobě blíží:
nad tebou znak kříže zhlíží,
dvou andělů svatých tvář
a nad křížem jasnou zář.

6. Bylo chrámu posvěcení,
a ku hradu bratrovu
jede Vácslav k navštívení,
k sídlu Boleslavovu;
neodřekl se pozvání,
veselí se při sedání,
na výstrahu nic nedbá,
v lásku bratrovu se vzdá.

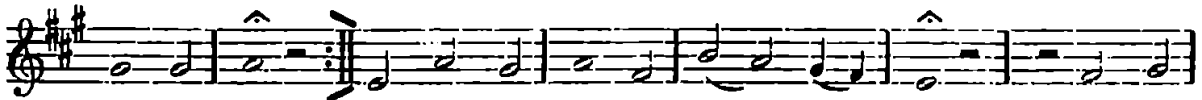
7. Když zvonili k službě jitřní,
jde modlitbu vykonat,
jeví Bohu city vnitřní:
tu mu vstříc jde zrádný brat
a hned udeří po hlavě.
Obrátí se Vácslav pravě:
„Cos to k mysli připustil?
Kýž by ti Bůh odpustil!”

8. V hlavu raněn v hradní sni,
do chrámu se ubírá, —
zkolili jej tu zlosyni,
an chrám Páně otvírá,
a mučenník s láskou vroucí
vypouští svou duši řkoucí:
„Hospodine, v ruku Tvou
odporoučím duši svou.

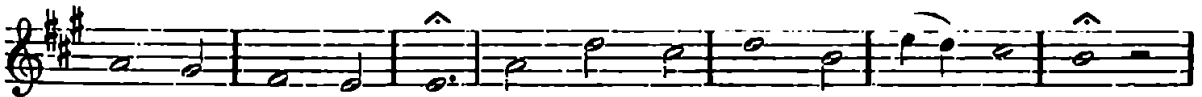
9. Ó dědici české vlasti,
milý svatý Vácslave,
v nastalé nás zastaň strasti,
úzkosti zbav zžíravé;
v moru, hladu, v boji lítém
ochraň, přikrej nás svým štítem,
bychom u šlépějích tvých
došli sboru všech Svatých!

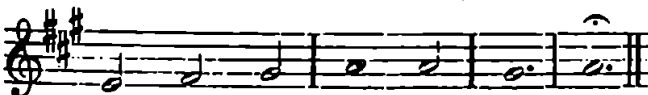
1. V dobách, když se sva - tá ví - ra v pů - du če - skou
Vra - ti - sla - vu Dra - ho - mí - ra Vác - sla - va po -

vštípi - la,
ro - di - la; zá - hy kní - že - cí pa - cho - le zna - lo

ctno - stí se - me - no; v Bud - či, v slav - né teh - dy ško - le,

by - lo v kni - hách cvi - če - no.

2. Otce zbaven smrti ranou
synek v útlé mladosti,
báby svojí pod ochranou
prospěl věkem, moudrostí;

na Tetíně zbožná vdova,
Ludmila, všech chudých máť,
s knězem Pavlem vnuka chová,
učí Bohu život vzdát.

3. Sotva dospěl, již jej sází
národ český na stolec,
a hned v tuhé boje vchází
proti bludům mládenec;
bůžky a pověry ruší,
puď mravy pohanské,
učí hledat spásu duší,
seje ctnosti křesťanské.

4. Moudré, zbožné sluhy Boží
u vlast vodí z ciziny,
a nešetří světa zboží
pro osvětu otčiny;
staví školy, chrámy stkvostné
kolkol ze svých pokladů,
nedbá při tom lůzy zlostné,
ani panstva úkladů.

5. A sám jeví ctnost na sobě,
v skutcích lásky předchází,
slouží v chrámech, v noční době
na modlitby přichází;
hledá dítky opuštěné,
vodí v školní světlici,
dříví vlastním na rameně
nosí k chudých ložnici.

6. Tu knížete vyzval k vojně
hříšný Rastislavův hněv,
Vácslav ale bohabojně
nechtěl prolít lidskou krev.
„Bojuj se mnou!” praví k soku,
„náš jen ať rozhodne meč.”
Bůh mu poslal strážce k boku,
andělé přetrhli seč.

7. Anto víra v zemi zkvítá,
a mrav zbožný uvádí,
Boleslava vášeň lítá
k hříšným činům zavádí;
bratr štve odpůrce kříže
proti bratru ku zradě,
a chce zhubit zbožné kníže
na svém vlastním na hradě.

8. Vácslav nedůvěry prostý
k Boleslavi putuje,
modlí se tam s nábožností,
bratru z lásky děkuje;
ten však krutě meč svůj tase
bratru činí násilí
a modlářské velí chase,
by knížete zkolili.

9. Vácslav: „Bože! odpusť vrahu,
volá — já mu odpustil!”
a u chrámu tam na prahu
duši čistou vypustil.
Všudy útěk, všudy hrůzno,
když kněz tělo v zemi skryl,
věřící lid kvílí různě,
žal se v hradě ulhostil.

10. Vraha Boleslava trápí
teď na trůně hrozný hřích,
on hrob bratra svého skrání
tokem slzí přehořkých;
káže v Prahu jeho tělo
nésti v slavném průvodu,
by tam věky poctu mělo
od knížat i národu.

11. V mnohých nehodách zde dlíme,
kníže, jenž jsi blažil vlast,
důvěrně k tvé lásce zříme,
znáš ty naši mnohou strast:
pros by Bůh upevnil víru,
vypros milost mocnáři,
v životě voď k blahu míru,
v smrti k nebes vladaři!

596.

Dle téhož nápěvu, neb dle čísla 548.

1. Veleslavný mučenníku,
nad tebou dnes plesáme
a společně vřelou díku
Nejvyššímu vzdáváme,
že milostné dalo nebe,
co anděla z sídel svých,
svatý Vácslave, nám tebe
za vzor ctností výtečných.

2. Narodiv se z Drahomíry,
proti Kristu zuřící,
od Ludmily sítě víry
přijals blahoploďící;
tys křestanskou víru čistou
skutky svými stvrzoval,
v ní pochybným cestu jistou
ku spasení zvěstoval.

3. Povolán jsa k panování
Boží prozřetelností,
jevils ve svém kralování
spravedlnost s moudrostí,
nedbal rádců licoměrných,
k dobrým ucha schyloval
a poddaných pravověrných
ku stálosti vzbuzoval.

4. Ty jsi pravdu rozšiřoval,
blud modlářský obnažil,
služby Boží oslavoval,
nepravosti porazil,
pokoj hájil lidu svému,
svatou svornost miloval,
vlasti zhoubeč urputnému
šťastně v boji odolal.

5. Vlastní matka rozjitřila
k úmyslu se hroznému,
syna zlého popudila
proti synu dobrému;
a Boleslav vlády chtivý
hadí uposlechl hlas,
zrádně tajil záměr křivý,
až mu vhodný nastal čas.

6. Vácslav choval od dětinství
duši ke všem upřímnou,
k šalebnému pohostinství
s myslí přišel důvěrnou;
v Boleslavi z hradu klidně
v noci v chrám se uchýlil,
tu své srdce zbožné, vlídné
k utrpení posílil.

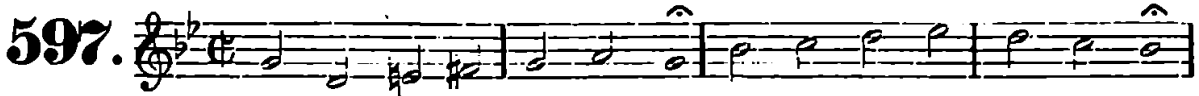
7. Po skončeném hlučném kvasu
Boleslav k zločinu spěl,
ku pomoci vyzval chasu,
bratru s mečem v stříc vyšel;
a když ruku k ráně vzchopil,
sílu její zlámal strach,
chasou svojí vraždu ztropil,
český to Kain, bratrovrah.

8. Klesá k smrtinosné ráně,
veřejí se chytaje,
klesá Vácslav, sluha Páně,
jméno Ježíš vzývaje;
ještě podal vrahu ruku,
milerád mu odpustil,
Kristu vděčen za svou muku,
vítěz duch svět opustil.

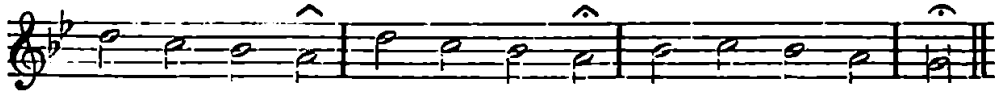
9. Bože, Jenž vezdejší strasti
v rajskou měníš oslavu,
Tys korunu věčné slasti
dal svatému Vácslavu:
uč nás světem pohrdati
a obhájit nevinnost,
víru svatou zachovati
a konati lásky ctnost.

10. Uděliž, ať milujeme
i my své nepřátele,
ať se pomsty varujeme
a zplácíme dobrým zlé;
tak ať šťastně dobojujem
v smrti zbožné, líbezné,
s patronem se zaradujem
tam z koruny vítězné. —

(V čas války.)

1. Po-zdraven buď kní-že náš, jenž nás ve své stráži máš,

my tě ctí-me, ve-le-bí-me, sva-tý Vácsla-ve!

2. Přístup k Bohu našemu,
na nás rozhněvanému,
zadrž prosbou ruku Božskou,
svatý Vácslave!

3. Trest vidíme patrný,
Bohem na nás seslaný,
že vojnami jsme stíháni;
svatý Vácslave!

4. By Bůh dle své dobroty
odňal hříchů pokuty,
pros teď vroucně, pros budoucně,
svatý Vácslave!

5. Víme, že Tě vyslyší,
Hospodin Bůh nejvyšší,
k tobě v pláči, tvůj lid kráčí,
svatý Vácslave!

6. Tyt jsi Čechů obrana,
pevný štít a ochrana,
zažeň válku v pekelnou dálku,
svatý Vácslave!

7. Zastávej i dědice
knížecí své stolice,
zbav ho zrádců a zlých rádců,
svatý Vácslave!

8. Ať má dary moudrosti,
síly, rady, zbožnosti;
žehnej v boji jeho zbroji,
svatý Vácslave!

9. Dvoje vypros vítězství,
ať král též se v nebi stkví
s námi, s svými poddanými,
svatý Vácslave!

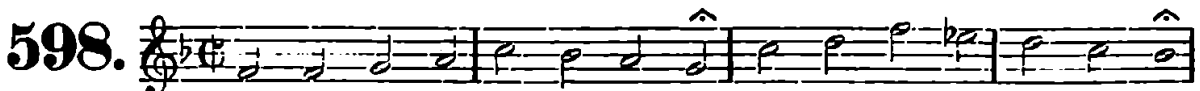
10. Na duše bojovníků
zbitých od protivníků
také vzpomeň, nezapomeň,
svatý Vácslave!

11. Nebť k dobytí pokoje
do poslední krůpěje
krev svou dali, až skonali,
svatý Vácslave!

12. Zjednej jim, teď po boji
aby žili v pokoji,
kralujíce s Kristem Pánem
na věky. Amen.

O sv. Františku Serafinském.

(4. října.)

1. Chvalte všickni v ú-ctě vře-lé ot-ce chudých, Franti-ška,

v je-hož ži-vo-tě se stkvěle zje-vu-je ctnost an-děl-ská.

2. Páně příkazů i rady
povždy býval poslušen
a žil v světě beze vady,
myslí v nebe unešen.

3. I měl muž ten pevně za to,
že je marný světa lesk,
a že svádí šperk a zlato
mnohé z pravých k nebi cest.

4. Rozjímal, že u chudobě
Pán se na svět narodil,
že nic nepřivlastnil sobě,
leda čím se přiodil.

5. Viděl svaté apoštoly
dle Kristova návodu
s poutnickou jen kráčet holi
do krajů všech národů.

6. Na mysli mu slova tanou,
jež Pán řekl přesvatý:
chudobní že nebes branou
projdou spíš než bohatí.

7. Proto všech se zbavil statků,
chudým rozdal vše, co měl,
v nízkosti a v nedostatku
pokorně vždy žítí chtěl.

8. Chudý lid pak zbožně učí,
jak že má zde snášet strast,
jak z ní přemnohá ctnost pučí,
jak ze ctnosti vzejde slast.

9. Přísně kárá všechny stavy
a je vede k pokoře,
i vznikají zbožné mravy
v chaloupkách i při dvoře.

10. Mnozí, hnutí jeho slovy,
též vše statky rozdali,
sirotky a chudé vdovy
z lásky k Bohu nadali,

11. k Františku se přidružili,
s nimiž on žil pospolu;
by se v ctnostech utužili,
zvláštní dal jim řeholu. *)

12. Nemaje nic na té zemi,
coby statkem vlastním zval,
předce poklad mezi všemi
největší zde rozdával.

13. Až u pozdním jeho stáří
anděl duši v nebe vnes',
kde ji Kristus statky daří, **)
jež nekazí mol, ni rez.

14. Lid tvůj, otče nuzných lidí!
ohlíží se po tobě,
oko tvé nás jistě vidí
a lituje v chudobě.

15. Ach, potěš nás v tomto boji,
těšiteli chudiny,
ochraňuj nás stráží svojí
do poslední hodiny.

O sv. Terezii.

(15. října.)

599. Musical notation for the hymn 'O sv. Terezii'. It consists of three staves of music in G major (one sharp) and 2/4 time. The melody is simple and hymn-like, with a final cadence. The lyrics are written below the notes.

1. Svatá pan-no Te-re - zi - e! či - stěj - ší jsi
nad li - li - e, lá - skou rdíš se ja - ko rů - že, kdo tvou
krá-su vy-psat mů-že ?

*) řehola jsou pravidla klášterního života. **) obdaruje.

2. Ještě panna nedospělá,
z domu v Afriku jsi spěla,
bys pro Krista, pro milence,
došla mučennictví věnce.

3. Nazpět domů povolána,
oslavuješ svého Pána
slzou lásky, modlitbami,
tuhým postem, almužnami.

4. Na Karmel *) se odebíráš,
před světem se uzavíráš,
bys tam ve své vroucí tužbě
žila pouze Kristu k službě.

5. Anděl s nebe k tobě kvapí,
horký šíp ti v srdce vtápí,
a to divným ohněm hoří,
jenž ti sladkou bolest tvoří.

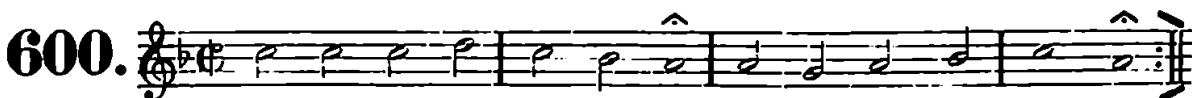
6. Trápí tebe nemoc dlouhá,
jí však roste jen tvá touha,
až Pán tebe volá mile,
by tvá láska došla cíle.

7. Aj, Kristova milovnice
vznáší se co holubice
u radosti v onu výši,
kde se srdce její stiší.

8. Prosiž za nás, svatá panno,
by nám bylo srdce dáno,
jenžby ohněm tvojí lásky
zahořelo aspoň z částky!

O sv. Havlu, opatu.

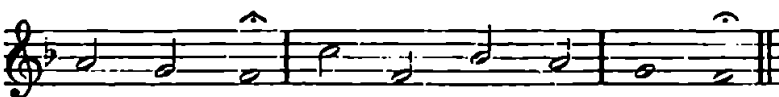
(16. října.)

1. Svatý Havle, o - pa - te, vel - ký slu - ho Bo - ží,
sy - nu vlasti bo - ha - té na ne - be - ské zbo - ží!

slyš ve vla - sti nadhvězdne ná - še vroucí pě - ní, jenž za - zní - vá

to - ho dne k tvé - mu o - sla - ve - ní.

2. V zemi cizí, švýcarské
klesl jsi v hrob tmavý,
v lůno země mateřské,
jenž jest plno slávy;
slávou hrobu jsi ty sám,
jsou tvé pozůstatky,
dražší oněm dědinám
nad pozemské statky.

3. Svatá láska v srdci tvém
k Bohu, k spáse duší
zvítězila v boji ctném,
jak to na ni sluší;
apoštolská horlivost
unáší tě z vlasti,
bys pohanům vštípil ctnost,
krotil jejich strasti.

*) hora v Palestině, slavná někdejším bydlením proroka Eliáše.

4. Ani moře široké,
jeho nebezpečí,
nehody ni všeliké
nezaplaší péči,
jižto o čest Boží máš,
lesy cestu klestě,
jíž o spásu duší dbáš,
svatý blahozvěste!*)

5. Vyučuješ moudrosti,
rozmítaje bludy,
uděluješ milosti,
ačkoliv jsa chudý;
ničš chrámy pohanské
a jich podle modly,
stavš chrámy křesťanské,
v nichž se množství modlí.

6. Pověst o tvé svatosti
z pustin tvých vychází,
a i k světské výsosti
rychlým krokem vchází.
Důstojenství vznešené
se ti navrhuje,
smýšlení ponížené
je pak odstrkuje.

7. Tak v své trváš pokoře
k nejvyššímu stáří,
v klášterních zdí oboře
poklid z tebe září,
v němž zajisté předchut máš
věčné oné slasti,
jižto nyní požíváš
tam v nadhvězdne vlasti.

8. Pomoc s hůry vypros nám,
mocný sluho Boží!
by nás nezavedl klam
z kvetlého zde hloží;
o chrám Boží — duši svou —
ať vždy péči máme,
v lásce Boží, v pokoře
všickni ať skonáme!

601.

Dle nápěvu jako o sv. Terezií, pod číslem 599.

O sv. Hedvice.

(17. října.)

1. Pějte písně o Hedvice,
Kristu vděčně děkujíce
za milosti, jimiž kojí
na nebesích tu choť svoji.

2. Na knížecím žila dvoře,
žila ale u pokoře,
koruna jí zdobí hlavu,
ona však zamítá slávu.

3. Po Kristu jen srdce práhne,
v ticho klášterní ji táhne,
věrná Boží milovnice
s trůnu spěje do Třebnice.**)

4. Odkládá své drahé stkvosty,***)
volí chudobu a posty,
hojí nemoci a bídu,
Kristu slouží v chudém lidu.

5. Po přestálém zdejším boji
koruna jí zdobí dvojí,
za svůj lid u trůnu prosí,
požehnání na zem rosí.

6. Prosiž teď a pros budoucně
Krista Pána v nebi vroucně,
ať se čest a sláva Boží
v těchto krajích hojně množí.

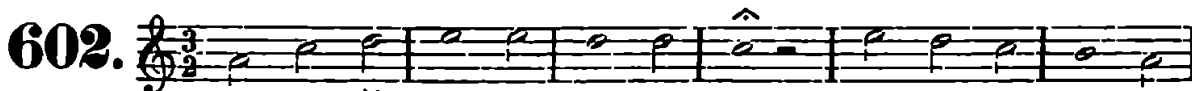
*) zvěstovatel blaha neb hlasatel víry. **) do kláštera v Třebnici v Slezsku. ***) stkvostnosti, šperky.

7. Ať je, kněžno přemilostná!
také mysl naše sprostná,
potlač v naší duši pýchu,
tuto matku všakých hříchů.

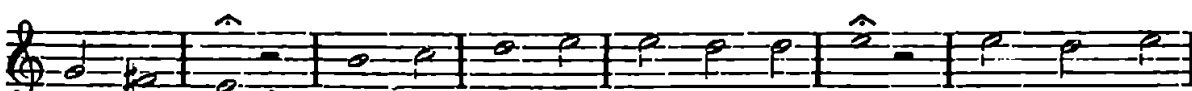
8. Dokud srdce v těle bije,
nechat Kristu věrně žije,
po smrti ať písně chvály
s tebou pěje nebes Králi!

O sv. Šimonu a Judovi, apoštolích Páně.

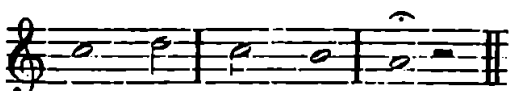
(28. října.)

1. Svatých Ši - mo - na a Ju - dy slavnost kra - do - sti

nás bu - dí; je - jich jmé - na z do - by dáv - né zně - jí v ce -

lém svě - tě slav - ně.

2. Páně zázraků jsou svědci,
církvě věrní, statní reci,
mužně stáli u zápasu
rozsívajíc duší spásu.

3. Podlé Páně rozkázání
chodí světem bez ustání,
rozlívají na národy
milost proudem křestné vody.

4. Cestami jdouc obtížnými
sešli se v Peršanů zemi,
a tu k společnému boji
spojili též sílu svoji.

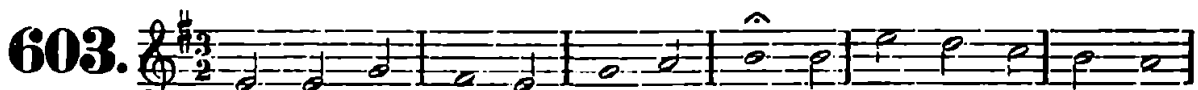
5. Tam i společně jich těla
pro Krista jsou krvácela,
věnec společný za muky
přijali tam z Páně ruky.

6. Ó vy Kristovi milenci,
věrnou láskou svou blíženci,
proste, ať my v stánky věčné
přijdem v lásce též společné.

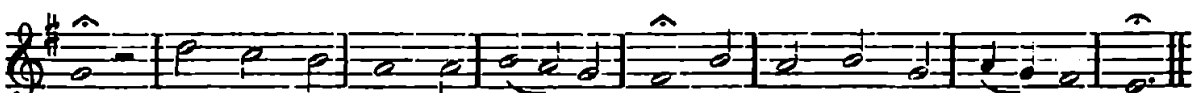
7. Zjednejte nám přímluvami,
ať tam oslavujem s vámi
Otce, Syna, Ducha vděčně
srdečně a věků věčně. —

Na den všech Svatých.

(1. listopadu.)

1. Ó šťastní Bo - ží slu - ho - vé tam v jasné ne - bes vý -

ši, vy an - dě - lů jste dru - ho - vé, jste s Kristem v Jeho ří - ši.

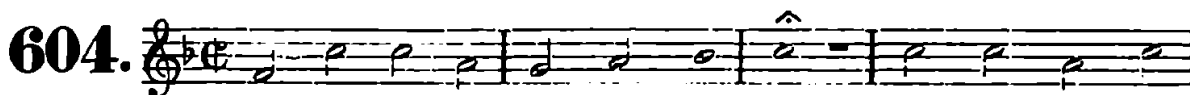
2. Co rmoutilo vás na světě,
obrátilo se v štěstí,
tam kříž vás více nehněte,
jež zde vám bylo nésti.

3. Již vaše slzy netekou,
proměnily se v perly,
jimižto ozdobeny jsou
vladařské vaše berly.

4. Již za svou práci velikou
odplatu hojnou máte,
vyt blažeností všelikou
u Boha oplýváte.

5. Nad slunečný lesk jasněji
vždy budete se stkvíti,
a věčně nejblaženěji
spojení s Kristem žíti.

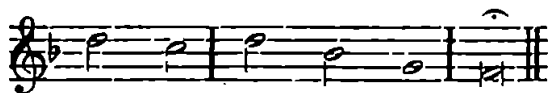
6. Ó přátelé, pomozte nám
skrz svoje přimlouvání,
ať se též dostaneme k vám
po zdejších bojování.

1. Moudré-ho a vše-moc-né - ho chvalme Bo - ha

v svatých Je - ho, vzdejme vroucí dí - ky Pá - nu, že je

nám dal za o - chra-nu.

2. U víře jich následujme,
s myslí nezvyklanou plujme
světa mořem ku přístavu,
kdež i nám Bůh chystá slávu.

3. Svatí plouli po témž moři,
teď již s anděly se koří
Hospodinu, Jenž je sílil
a lodičku jejich řídil.

4. Dokud v klamném světě žili,
hříchu vždy se protivili
a mrtvili stále tělo,
aby nijak nezbujnělo.

5. Zření měli k věčné vlasti,
kdež jsou neskonale slasti,
kdež je bez stříbra a zlata
každá duše přebohatá.

6. Nezpila je světská chvála,
lidská přízeň, čest nestálá,
nad klenoty, drahé zboží
bývala jim sláva Boží.

7. Nehledali kratochvíle,
v Bohu kochali se mile,
žili v lásce, bez závisti,
byli pokorní a čistí.

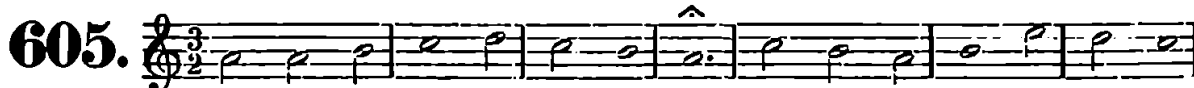
8. Trvajíce u chudobě,
na strast nestýskali sobě,
kříž svůj rádi na se brali,
a za Kristem spospíchali.

9. V svaté víře stáli pevně,
ohlašovali ji zjevně,
pro ni rádi nesli muky
od zlé ukrutníků ruky.

10. Za to odměna jim dána:
rozevřela se jim brána
nad hvězdami, v nebes dvoře,
kde pomíjí všecko hoře.

11. Ať nám hříšným též se stane,
vzýváme tě, Kriste Pane,
dej nám svatě živu býti,
z hrobu rač nás k sobě vzíti!

(Salutis aeternae dator.)

1. Dár-ce věč-né-ho po-klí-du, Je-ží-ši! schyl se ku li-

du, a Panno, Matko mi-lo-sti, do-po-moz sluhám k blaho-sti.

2. Vy andělův tisícové,
vy patriarchův řádové,
nadšení Duchem proroci,
nám spějte mile k pomoci!

3. Předchůdce Páně, křtitel Jan,
a Petr, strážce nebes bran,
i všickni apoštolové,
nám buďte spásy poslové!

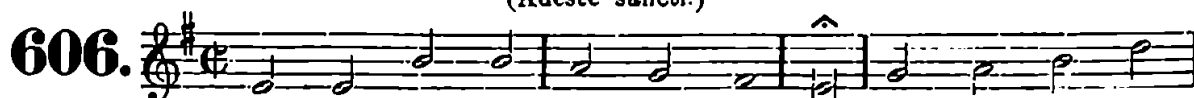
4. Vy mučenníci vítězní
a kněžstva zástup líbezný
a panen řady bělostné,
obmejte duše lítostné!

5. Přesvatá nebes knížata,
jenž máte sídla hvězdnatá,
nakloňte k nám se v útěchu,
ať dá Bůh věčnou potěchu!

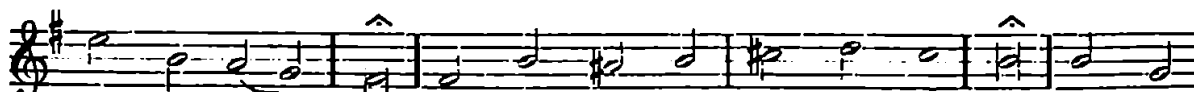
6. Buď Otcí, Synu dík a čest,
jak od věků jim v nebi jest,
též Duchu sláva povděčná
zaznívej léta na věčná.

K úctě svatých ostatkův.

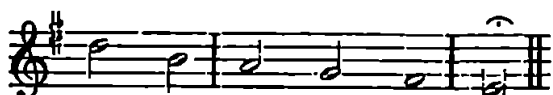
(Adeste sancti.)

1. Při nás stůj-te, Bo-ží sva-tí, rač-te slu-chu

prosbám dá-ti, aňž z těl va-ších po-šlé ko-sti ctí-me

slav-ně v ná-bož-no-sti.

2. Ač jsou tlely dráhnou dobu
povržený ve tmách hrobu,
mile plyne s nebe na ně
divotvorná mocnost Páně.

3. Svatý Duch co chrámy svaté,
na milosti přebohaté,
střeže je pro věk budoucí,
by též došly slávy stkvoucí.

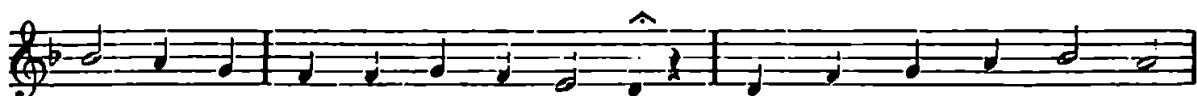
4. Proto síla ona září
z kostí složených v oltáři,
která hojí, co nás truí,
ďábla přemáhá a pudí.

5. Kriste, soudce příštích věků,
vezmi poctu od člověků,
Otcí též i Duchu chvála
rozlíšej se věčně stálá. Amen.

(O vos unanimes.)

1. Křesta - né! o - slavte svorně vpo-bož-no-sti svatých před-

ků hro-by a zdě-dě - né ko - sti; o - stat-ky ty, draž-ší

na-de svě-ta stat-ky, ne-be - šta - nů jsou pa-mát-ky.

2. Ježto duše v nebi požívají slasti
zasloužené mnohou zde přestálou
strastí:
tělu, jenž muselo v mukách účast
bráti,
sluší také poctu dáti.

3. Božím řízením ty kosti velké
ceny
jsou zde složeny a zkáze vychváčeny;
tak Bůh v své moudrosti pozemský
chrám zdobí
těly zvolenců a hroby.

4. Ano, Bůh ty kosti a ty hroby
světí,
kdy je v oltáře své mění při oběti,

Kristus, hlava, k údům svým se
přivtěluje
a je s sebou obětuje.

5. Duchové přeblazí, k nimž se
utlkáme
a jichž ostatky zde uctivě líbáme,
vroucím prosbám našim mile sluchu
dejte,
ctitelům k pomoci spějte!

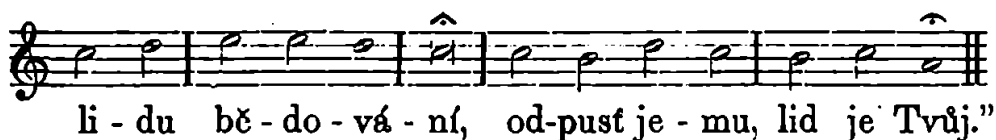
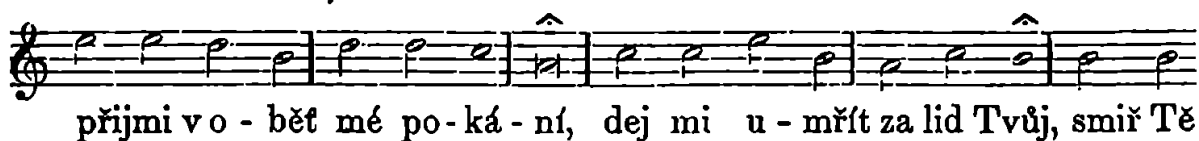
6. Aby, až to tělo jednou vstane
z hlíny,
Bůh nás vřadil mezi svoje věrné
syny,
a my v trojjediném Bohu s vámi
vděčně
kochali se doby věčné. Amen.

O sv. Karlu Boromejském.

(4. listopadu.)

1. „Ustaň, Pa-ne! ve svém hněvu, zmírní trest u - lo - že - ný,
hladu, mo-ru dej ú - le - vu, spa-siž lid u - sou-že - ný;

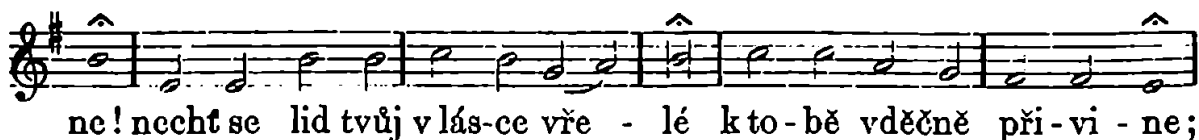
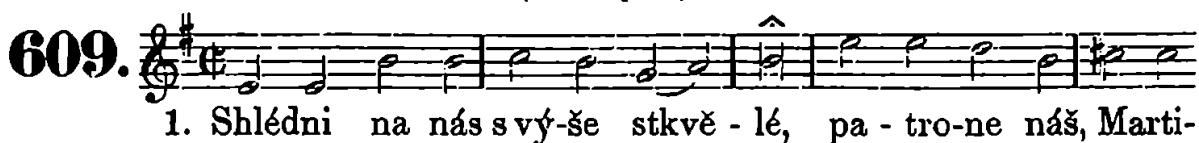

2. K nebi volal Karel svatý,
arcibiskup Boromej,
městem chodě, lanem spjatý,
a Bůh shlédnuv na ten děj,
dlouhotrapnou skrátil bídu,
posla trestu odvolal,
mor odvrátiv zhoubný lidu,
a kajícím milost dal.

3. Svatý Karle Boromejský,
v paměti nás také měj;
vzývá tě i národ český,
zaň se v nouzi přimlouvej!
Patronové české země,
lidu svého slyšte hlas,
modlete se za své plémě!
Hospodin ušetří nás.

O sv. Martinu, biskupu.

(11. listopadu.)

2. V Ambianě žebrák seděl,
mezi branou zimou mřel,
ty jsi na něj smutně hleděl,
plášť s ním dělit uzavřel.
Jak ti ve snách srdce plesá,
když tvůj plášťk Krista kryl,
když tu andělů sbor klesá,
Boha chvále ze všech sil.

3. Hned jsi pravil: „Jdu ze služby,
Juliane, kníže můj!
ke Kristu mne zvou mé tužby,
Onť mne velá ve sbor svůj.
Zbožný biskup v Poitiersu
k nebesům mne povede,
znáť on Božskou pravou věru,
k němu kůň můj zajede.”

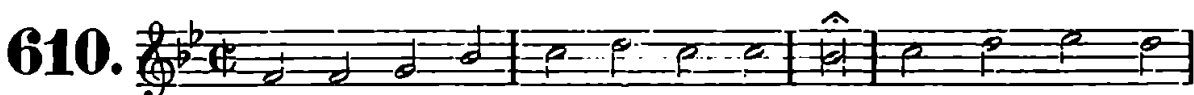
4. „Hilarie, svatý muži,
k tobě útočiště mám,
správou tvou se duch můj ztuží,
tobě se co vůdci vzdám;
pak se vrátím do své vlasti,
bych svou matku k Bohu měl,
bych jí získal rajske slasti
a s ní v nebi žiti směl.”

5. Věren zůstal biskupovi,
Hilariu zbožnému,
založil řád v církvi nový,
uhnul světu marnému.
Když pak umřel biskup v Túru,
Martina lid povolal,
a on, hledě k nebi vzhůru,
s bázní úrad na se vzal.

6. Horlivě co biskup kázal,
lid svůj věrně k nebi ved,
v těžké služby rád se vázal,
vykořenil bludů jed;
mocí Božskou divy tvořil,
různé spojil slovem svým;
chrámy stavěl, modly bořil,
o církev byl pečlivým.

7. Až pak přišla jeho chvíle,
by se odtud k Bohu bral,
tu on po svém těžkém díle
věčnou zplátu v nebi vzal.
Připraven byl na tu dobu,
v nížto povolá jej Pán;
proto přišel branou hrobu,
jako vítěz v rajske stan.

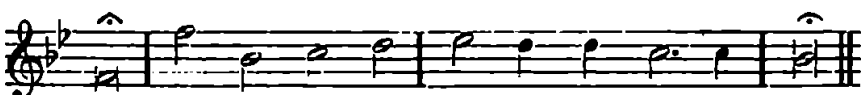
8. Martine, žij nyní v plesu,
vyplnit Bůh touhu tvou;
kdo se bojí zhoubných klesů,
tomu podej pomoc svou.
Ctitelů svých nezamítej,
snažně Boha za ně pros,
ochranu jim mocnou skýtej,
útěchu jim v duši ros.

1. Hvězdo světlá, sva-tý Marti - ne, cír - kve na - ší
sví - ce, jež - to v slá - vě bez - stin - né u Bo - ží - ho

pře - roz - koš - ná zá - ře, o - brať se svým vlídným o - bli - če -
stkví se u ol - tá - ře!

jem k svaté pí - sni, již ti ke cti pě - jem.

2. Od nejprvnějšího rozkvětu
pacholík jsi býval velmi zbožný,
v mládí mýjels k hříchům pod -
nětu,
jako vojín byl jsi neohrožený,
a jsa biskup, stkvěl jsi se co zoře
po všem církve Boží po prostore.

3. Duch tvůj prost byl lichých
obalů,
mysl tvoje byla bezúhonná,
hrudť tvá — oltář plný zápalů,
a tvůj život — kytka libovonná;
v srdci tvém co v milované schráně
ubytoval v strasti se duch Páně.

4. Bůh tu lásku vroucí ocenil,
s jakou jsi lid k nebes řší vodil,
milostivě tobě odměnil,
an si tebou stádo valné zplodil.
Ctil jsi Krista, a On poctil tebe,
tobě a tvým stádům zjevil sebe.

5. O ty přelaskavý biskupe,
jenž jsi láskou vřelou k církvi planul!
srdce naše jesti přetupé,
svět zlý s něho moudrost Boží
svanul;
uč nás nemoudrosti světa minout,
k nebeským se věcem zcela vinout.

6. Tam, kde bydlíš, není oblaků,
věčná pravda tamto stkvostně svítí,
ale my tu žijem ve mraku,
brání světlu hřích se u nás stkvíti;
ó ty svatý! přimluv se tam k Otci,
vyžádej nám světla v naší noci.

7. Vyžádej nám hojných milostí,
drsnatá je naše světem cesta,
pros, ať zmůžem všechny těžkosti
a tam dojdeme nebeského města,
kde se ve vši slávě Pán Bůh jeví,
kde Mu věčné znějí chvalozpěvy.

611.

Dle nápěvu pod číslem 579.

(Pro školu, neb domácí pobožnost.)

1. Fučí vítr od půlnoci,
sype se sněh hojnou mocí,
země křehne v tuhém mrazu,
jak by již bral život zkázu.

2. Jede voják s velkým spěchem,
kůň mu sotva stačí dechem,
a zem zmrzlá pod ním zvoní,
an tam cválá na svém broní.*)

3. Aj, tu žebrák polonahý
smutně sedí podlé dráhy,
a před jezdcem sotva stane:
„Smilujte se, dobrý pane!”

4. Slyše hlas ten pronikavý,
hned svou cestu vojín staví:
„Což mám, žebráče, dát tobě?
nemám peněz v této době.”

5. Tedy sahá po svém meči,
plášť tne v půli jednou sečí:
„Vezmi pláště toho půli,
odevzdej se Boží vůli.”

6. V plášť se chudás přiodívá,
teplo milé se v něj vlívá:
„Požehnej vám Pán Bůh s nebe,
již mne více nepozebe.”

7. Tato prosba k nebes Otci
za almužnu jde z úst chodci;**)
mnohem bytnější však vděka
u Krista ho Pána čeká.

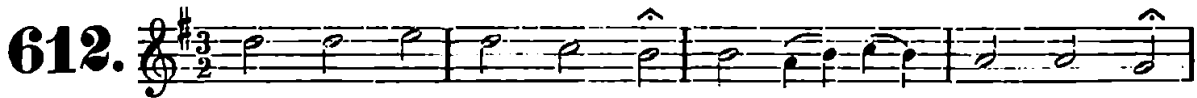
8. Doprovázen duchů zpěvy
Kristus se mu ve snách jeví,
hledí na něj s jasnou tváří,
na ramenou plášť Mu září.

9. „Pláštěm tím mne Martin odil,
za to mu dám nebe v podíl.“
Nebo, co kdo chudým dává,
Kristus za dar vlastní brává.

*) bron, kůň bílé barvy. **) chodec = kdož chodí.

O sv. Alžbětě.

(19. listopadu.)

1. Sví-tí hvězda krás-ná na ne-be - ské vý - ši,

sví - tí E - liž - bě - ta po kře - stan - ské ří - ši.

2. Světlo jest to Boží,
jímžto mile svítí;
kam zář její padá,
všady vzrůstá kvítí.

3. Z královského rodu
byla Eližběta,
ale opovrhla
rozkošemi světa.

4. Odřekla se slávy
z lásky pro Ježíše,
přádala a šila
pro sirotky tiše.

5. K nemocným chodila
na večer a k ránu,
obvazovala jim
každou hnusnou ránu.

6. Vroucná byla její
po Ježíši žízeň,
odměnou jí bylo —
trápení a trýzeň.

7. S novým věncem bolů
Kristus se k ní vinul:
milý manžel její
v zemi svaté zhynul.

8. Manžel její zhynul,
a ji vystrčili,
takto její lásku,
takto odměnili.

9. Ona děkovala
za přirostek smutku
a vždy horlivěji
dbala dobrých skutků.

10. Tak byl její život
ustavičná tíseň,
ale z úst jí zněla
samá chvalopíseň.

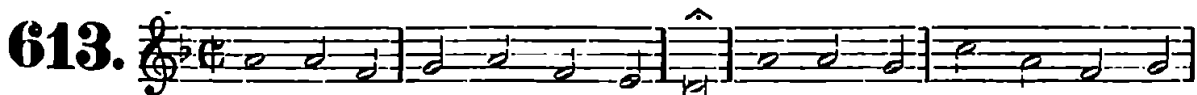
11. A ta píseň chvály
zněla příjemněji,
když se přiblížila
hodina ta její.

12. Andělé jí s nebe
spěli na úlevu
a ji vzali vzhůru
v utěšeném zpěvu.

13. Svět nám, hvězdo krásná,
na nebeské výši,
veď nás cestou křížů
v onu blahou říši!

O sv. Cecilii.

(22. listopadu.)

1. Zvele - buj, li - de ná - božný, Bo - ha a svatých mi - lov -

ný, vzneše - nou Bo-ží re - ky-ni, o - sla-vuj pannu mi - lostnou,

mu-čen-ni - ci Bo-ží stat-nou, svě-ti - ci to Ce-ci - li - i.

2. Stkvěla se vznešeným rodem,
něžné i krásy půvabem,
co hvězda čistá, zpanilá.
Jsouc věku ještě útlého,
puďem již Ducha svatého
cele se Kristu oddala.

3. V Kristu co ve svém ženichu
hledala sladkou útěchu,
obětovavši Jemu vše.
V Jeho se srdci kochala
a z této studně vážila
vždy nevýslovné rozkoše.

4. Valeriánu jsouc dána
za ženu panna šlechtná,
zachovala přec panenství;
získala chotě zázračně,
též jeho bratra vítězně
k oslavě velké křesťanství.

5. Jak byla předpověděla,
spatřili oba anděla,
jenž její tělo ostrážal.
Jim pak co věrným křesťanům,
mučenníků co ctitelům,
ukrutně kat jest hlavu stal.

6. Hned na to i Cecilie,
církev to čistá lilie,
zajata jest a mučena;
nechtělať statků vydati,
ani se bohům klaněti,
jak k tomu byla nucena.

7. Statky, jež byla zdělila,
vše mezi chudé rozdala,
uložilať je nejlépe.
Klanět se bohům šeredným,
toť pro ni skutkem ohavným,
jakýž víra zakazuje.

8. Světice tři dni krvácí,
pohanství mocně vyvrací,
opěvá víru křesťanskou.
Třetího pak dne svou duši
vydává Pánu Ježíši,
korunu bere nebeskou.

9. Pros za nás, slavná světice!
u Boha, bychom své srdce
též Jemu v oběť přinesli,
líbíce se Mu zbožností,
věrou nezlomnou, vši ctností
za tebou k nebi se nesli.

614.

Nápěv jako pod číslem 578.

O sv. Klémentu, papeži a mučenníku.

(23. listopadu.)

1. Pějme píseň o Klémentu,
jenžto v čistém odín kmentu
život Kristu věnoval,

Jemu sloužil, Jemu dýchal,
přímým krokem za Ním spěchal,
až se k Němu stěhoval,

2. Vychován byv svatým Petrem,
neklonil se zloby větrem
na pravo, ni na levo,
všechnu bázeň s sebe svláčel,
cestou Páně zrovna kráčel,
jak ji Pán dal na jevo.

3. Byl on věrným Pavla druhem,
mužně válčil v boji tuhém
jemu věrně po boku;
milost Boží v svaté vojně
vylila se na něj hojně
v přéúrodném výtoku.

4. Oba se ti apoštolé,
dokad žili v zemském dole,
s láskou k němu družili,
a než sešli smrtí svatou,
mocí z ruky Páně vzatou
církev jemu svěřili.

5. Církev svaté stav se hlavou,
neunavně víru pravou
rozšiřoval po světě;
církev žitím jeho zbožným,
duchem jeho neohrožným
octnula se v rozkvěť.

6. Obdařil ho Kristus za to,
nad perly dal, nad vše zlato
dražší jemu odměnu;
pro nebeskou pro náuku *)
dal mu milost snášet muku
a být v moři stopenu.

7. Drahý Boží mučenníku,
přijmi od nás obět díků
za tu svatost života!
Duch se těší z tvého blesku,
učí se seznati stezku, **)
jenž se k nebi bleskotá.

8. Uč nás pravdě, očisť oko,
příklad tvůj se přehluboko
vtiskni v naši útrobu.
Vypros pomoc Boží jistou,
bychom vezdy Páně čistou
vzali na se podobu.

9. Svatý Cyrill tvoje kosti
vyňal z mořské hlubokosti
a je dones v naši vlast;
přimlouvej se za vlast naši,
ať Bůh mor a hlad zaplaší
a všelikou duší strast.

O sv. Kateřině, mučennici.

(25. listopadu.)

615.

1. O - sla - vuj - me slav - né či - ny sva - té pan - ny
Ka - te - ři - ny, kte - ráž od mla - do - sti nad mu - že svou
u - če - no - stí vy - ni - ka - la v mou - dro - sti.

*) naučení neb víra. **) cestu.

2. Když Maximín, císař krutý,
kázal církev vyhubiti,
ta choť Spasitele
plná lásky k Bohu vřelá
v palác k císaři jde směle.

3. Prosí ho, by ode vraždy
křestanů upustil na vždy,
přijav slova spásy,
jenž znít budou věčné časy,
a jež sám Syn Boží hlásí.

4. Císař obdivuje pannu,
káže, aby od pohanů
poučena byla;
však mudrce zahanbila
a rozumem převýšila.

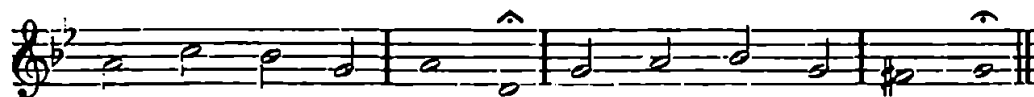
5. Tu jí císař hladem, žízni,
žalářem a bičí trýzní,
pak jí kolo strojí;
avšak panna v tuhém boji,
k Kristu hledíc, pevně stojí.

6. Došla cíle panna svatá,
když jí byla hlava státa;
i došla milence,
jenž jí uchystal dva věnce
a vzal mezi své zvolence.

7. Svatá panno, mučennice!
budiž naše přímluvnice
u Božího trůnu,
vypros, bychom v Páně lůnu
nalezli též svou korunu.

1. Kve-te krás-né kvít-ko, na si - naj - ské ho - ře,

vů - ně je - ho vni - ká k sva - tým v ne - bes dvo - ře.

2. Kveté jako růže
v záři šarlatové,
a ti jeho strážní —
sami andělové.

3. Kateřina svatá
jesti růže krásná,
zář se z ní stkví jemná,
lásky svaté hlásná.

4. Svatá její duše
jako nebe čistá
vyvolila sobě
chotě Jezu Krista.

5. Maximinus císař
jednoho měl syna,
zaklábila se mu
svatá Kateřina.

6. „Chcešli, panno, choť
synu mému býti,
bude tě svět celý
císařovnou ctíti.”

7. „„Již jest moje srdce,
již jest zaslíbeno,
od svého již choť
dostala jsem věno.””

8. „„Ukázala se mi
nebes Paní svatá,
a Syn její dal mi
postel ode zlata.””

9. Tož ji v zlosti vhodil
do přetmavé skrýše,
aby ji tak nahnul
k vůli svojí spíše.

10. Mudrců přivolal
k tomu padesáté:
„Ať té panně v boji
statně odoláte.”

11. Ale z Kateřiny
nebeská šla síla,
moudrostí svou tyto
všecky převýšila.

12. Přemohla je slavně,
že se k Kristu znali,
pro Kristovu víru
život rádi dali.

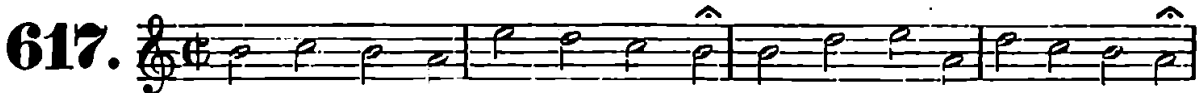
13. Tož ji kázal císař
vésti na popravu,
tam stal katan krutý
panně svaté hlavu.

14. Andělové přišli,
pějíce jí v sboru,
vzali tělo její
na sinajskou horu.

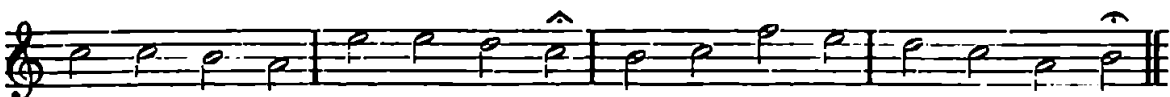
15. Svatá Kateřino!
vzývej za nás Krista,
na nebeské hoře
i nám chystej místa.

Píseň obecná na den sv. Apoštolů.

(Aeterna Christi munera.)

1. O mzdě Kri-sta ne-ko - nečné, a - po - štolů slá-vě věčné

s my-slí vroucí, s du-ší služnou, chvalo - pí - seň pěj-me dlužnou.

2. Knížata tof církve, statní
vůdci, v boji nepodvratní,
hrdinové nebes dvoru,
pravá světla zemských tvorů.

3. Víra světců těchto zbožná,
naděje jich nepřemožná,
k Pánu Kristu láska čilá *)
nad zlým vrahem svítězila.

4. V nich se Otce sláva
a moc Syna znáti dává,
v nich i vůle Ducha Páně,
z nich má radost nebes báně.

5. Otcí, Synu v každé době,
Duchu Svatý! rovně Tobě
po vše věky neustálá
vzdávej sláva se i chvála.

618.

(Dle téhož nápěvu.)

Píseň obecná na den Mučenníka.

(Invicte Martyr.)

1. Nepřemohlý mučenníku,
věrný Krista sledovníku,
svítěziv nad nepřátely,
přišels v nebe k Spasiteli.

2. Přímluvou svou k Hospodinu
sejmi všecku naši vinu,
ať moc hříchu nezkusíme
a si život nehnusíme.

*) čerstvá, živá, podnikavá.

3. Posvátného tvého těla
pouta se již rozevřela,
nechat nás Bůh v své milosti
též závazků světa zhostí.

4. Sláva Otci v každou dobu,
sláva Synu, Jenž vstal z hrobu,
Duchu těšiteli chvála
budiž věčně neustálá. Amen.

619.

(Dle téhož nápěvu.)

Píseň obecná na den více sv. Mučenníků.

(Christo profusum sanguinem.)

1. Dnes o krvi mučenníků
pějte píseň vřelých děků,
a jim v nebi dané palmy
opěvujte chvaložalmy.

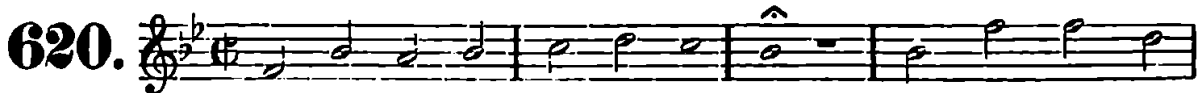
2. Světa hrůza, bolest těla
k nevěře je nepřiměla,
zbožně zvolili smrt časnou,
pak mzdu vzali v nebi jasnou.

3. Šelem divých kruté zuby
a zlý oheň svaté hubí,
bezecitných katů ruce
ku hroznému je vlékou muce.

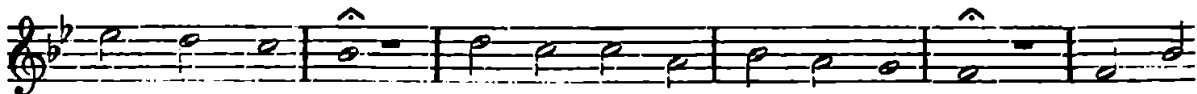
4. Chlípějí jim střeva z boku,
krev jim teče v hojném toku,
pro koruny dosáhnutí
zůstávají nepohnutí.

5. Dej nám též, ó Spasiteli!
bychom Tebe v nebi zřeli
a tam Tobě s mučenníky
věčně věkův pěli díky.

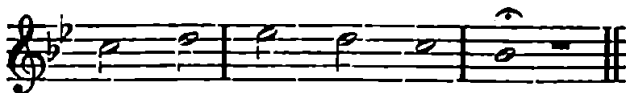
Píseň obecná na den Vyznavače biskupa.

1. Kri-ste, spá-so vše-ho tvo-ru, hla-vo pa-stýř-

ské-ho sbo-ru, slyš nás mi-le v dnešní do-bě, jenž se

u - tí - ká - me k To - bě.

2. Vešeltě dnes do oslavy
tento Tvůj vyznavač pravý,
proto Tvoje věrné děti
památku dne toho světí.

3. Dokud býval na té zemi,
opomíтал rozkošemi,
nyní vzat jsa na nebesa,
s anděly tam Tobě plesá.

4. Milost dej, ať jeho stopy
každý z nás se věrně chopí,
a nám jeho pro zásluhy
odpušť mile naše dluhy.

5. Nechat, Kriste, dobrý králi,
veškeren svět Tebe chválí,
Otcí, Duchu rovné vděky
zněte dnes a po vše věky!

621.

(Dle téhož nápěvu.)

Píseň obecná na den sv. Vyznavače nebiskupa.

(Jesu corona celsior.)

1. Jezu Kriste, pravdo věčná,
koruno všech převýtečná,
Jenžto doufajícím v Tebe
splácíš slastmi svého nebe!

2. Prosíme Tě s vřelou snahou,
na přímluvu sluhy blahou:
rozvaž vazbu, jenž nás víže,
odpusť velké hříchův tíže.

3. Zasvitla nám opět mile
onoho dne svatá chvíle,
v němž on zproštěn vazby těla
v nebeská všel sídla stkvělá.

4. Světa toho statky marné
a rozkoše lichotvárné
měl za trusky a za pasti,
nyní plesá v nebes vlasti.

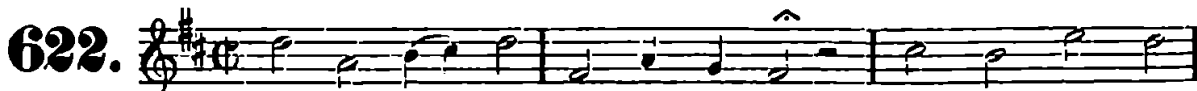
5. Slovem, skutkem v každé době
znal se věrně, Kriste, k Tobě:
když ho zlý vrah v síti lapał,
po hlavě mu mocně šlapal.

6. I vynikal velkou měrou
pevnou ctností a svou věrou,
podroboval tělo postem,
teď jest hodův nebes hostem.

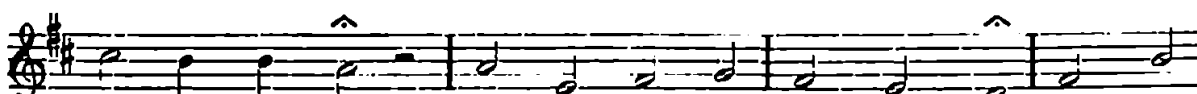
7. Protož, věčná Všedobroto!
prosíme Tě všickni o to,
pro zásluhu jeho činů
odpusť mile naši vinu.

8. Buď čest, chvála Bohu Otcí,
Bohu Synu stejné moci:
Svatému též Duchu vděky
vzdány buďte po vše věky!

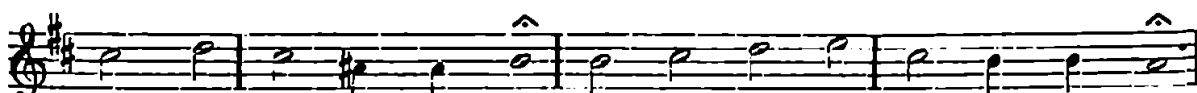
Píseň obecná na den sv. Panen a Mučennic.

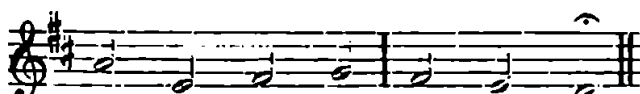
1. „Do - brý boj jsi bo - jo - va - la, ví - ru stat - ně

za - cho - va - la, pojď a při - jmi ko - ru - nu,“ vo - lá

k to - bě spra - ve - dli - vý soudce, věr - ný, mi - lo - sti - vý,

„při - jdiž, dám ti od - mě - nu.“

2. Maria tě, Panno, vítá
u bran nebes, tam kde svítá
věčně jasný blahý den;

a již patříš rajske hory,
bělostkvělé panen sbory,
jichž jsi nový, krásný člen.

3. Plesajíce vedou tebe
svaté družky tvoje v nebe
před trůn Boží Trojice.
Tam před tváří Boha svého,
Hospodina všemocného,
plesajíce koří se.

4. Maria tě představuje
Synu svému a zjevuje,
milá že jí dcera jsi.
Ježíš korunu ti dvojí
na vítěznou hlavu strojí:
Panně a mučennici.

5. „Panovati nad národy,
stkvít se, patřit věčné hody
budeš“ — praví Kristus Pán:
„neboť příkladem a slovem
roznítilas srdce v mnohém,
že teď s tebou dělí stan.“

6. „Zpívat budeš písně nové,
kterým, kdo smrtelník slove,
naučit se nemůže.
Sluneční oděná září
státí budeš před mou tváří,
mně spojena nejúže.“

7. „Palmou vítěznou se stkvítí,
věčnou slast v mé lásce míti
budeš, milá dcero má!
Já, tvůj Bůh, tvou splátou budu!
slávu tvou, dobytou v trudu,
ať již veškeren svět zná!“

8. N. — — *), plna slasti
nahražující vše strasti
následuje Beránka.
Vzdechy její vyslyšeny,
touhy její utišeny, —
jeť u svého kochánka.

9. A již mocné její jméno
ústý věřících je ctěno —
tu již slávy její zkvět.
Do všech končin země spějí
divy, jenž skrz ni se dějí;
celý téměř žasne svět.

10. Nuže, dcero nebes svatá,
pohled útrpností jatá
a sil v boji tuhém mdlé!
Tentýž boj, ach, bojujeme,
k tétéž vlasti putujeme;
odstraň s cesty všecko zlé!

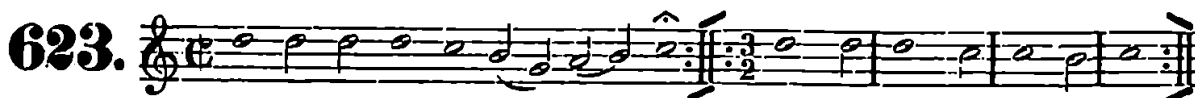
*) Zde se vyřkne jméno, k. p. „Kateřina,“ neb „hle, Uršula,“ neb „Svatá Tekla.“ Dle toho, jestli
čtyr-, tři- aneb dvouslabičné.

PÍSNĚ U OBECNÝCH POTŘEB- BÁCH.

Písně u obecných potřebách vůbec.

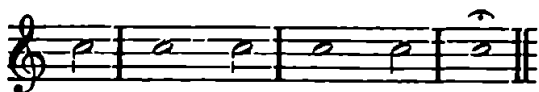
(Píseň sv. Vojtěcha. *)

Starší způsob.

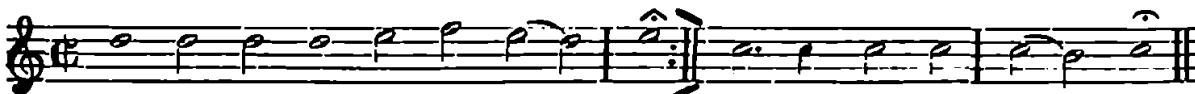
Hospodi - ne pomí - luj ny,
Je - zu Kri - ste, pomí - luj ny,

Ty spase všeho mí - ra,
spasiž ny, i u - sly - šiž,
Hospodine, hlasy na - še!
Dej nám všem, Hospodine,
ží - zn a mír v ze - mi!

Kr - leš, Kr - leš, Kr - leš.

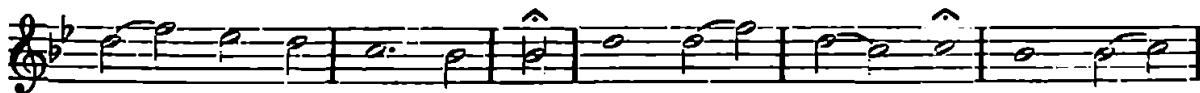
Nynější způsob.

Ho - spo - di - ne, u - li - tuj nás, Ky - ri - e e - lei - son.
Je - zu Kri - ste, u - li - tuj nás,
Spa - si - te - li vše - ho svě - ta,
spa - siž nás i u - sly - šiž,
Ho - spodi - ne, hla - sy na - še,
dej nám všem, Ho - spo - di - ne,
hojnost, po - koj v naší ze - mi.

Sva - tý Bo - že, sva - tý sil - ný, sva - tý

a ne - smr - te - dl - ný, Jenž jsi pro nás tr - pěl

hříš - né, ach, smi - luj se nad ná - mi!

*) Tato píseň jest nejstarší píseň duchovní národa československého. Připisovala se sv. Vojtěchu, odkudž se takto nazývá; však ne bez důvodu míní se, že buďto od prvních apoštolů slovanských, Cyrilla a Methoděje, buď od nejstarších učenníků jejich pochází, byvši již v roce 793. při svěcení prvního biskupa Pražského zpívána.

Pisně za úrodu polní.

O krízových dnech.

625.
1. Pa - ne, ra - čiž po - že - hna - ti a od zká -

zy za - chova - ti na po - li všechno o - se - ní,

o - vo - ce, luč - ní ko - ře - ní, a - by při - šlo nám k u - ži -

tku, by - lo tvorům Tvým k požit - ku.

2. Zimě, mrazu, krupobití,
povětrí i hromobití,
Bože! zabraň uškoditi,
rač sám osení hájiti,
neb bez Tvé vůle žádný klas
nezhyne, ani s hlavy vlas.

3. Smiluj se, Bože! nad námi,
učiň svou milost zde s námi,
dej mír a časy pokojné
a dej nám úrody hojné,
vzdal od nás drahotu a hlad
a naše nepravosti zhlad.

(V čas mokra.)

4. Jenž zemi sluncem zahříváš,
polní lilie odíváš,
dáváš víno, vše ovoce,
rač dát jasný čas, náš Otče!
aby nepřišlo ku zmaru
ničehož z Tvých hojných darů.

(V čas sucha.)

5. Kterýž vyvodíš chléb z země,
z níž živnost má lidské plémě,
sytlíš všecky živočichy,
rač nám dát deštíček tichý;
aby mohlo svůj zrůst míti,
štěpnic, oscní, kvítí.

626.
1. Vše - mo - hou - cí Ho - spo - di - ne! o - pa - truj, ať
na - še o - se - ní - čko v po - li a to všec - ko,

ne - za - hy - ne k zí - ská - ní zdejší - ho chle - ba bý - vá
če - ho - ko - li

nám, Tvým dí - t - kám, tře - ba.

2. Kaž, by zima, horko, vody
nezplodily žádné škody;
vichru, mračnu, bouři, blesku
vykazuj neškodnou stezku.
Nechcešli, ó Hospodine!
ani stébla nevyhyne.

3. Naše tíže jsou Ti známy,
rač se smilovat nad námi,
odvrat časy nepokojné,
přichystej úrody hojné,
hleď na nás vždy s laskavostí
a shlaď naše nepravosti.

(V čas sucha.)

4. Ty, Jenž oblaky se kryješ
a z nich plodnou rosu liješ,
viz, vše hyne v horkém smahu;
smiluj se a vydej vláhu,
smiluj se nad svými plody.
odlož metlu neúrody.

(V čas mokra.)

5. Ty, Jenž v blesku se ukrýváš,
světlem hvězd se přiodíváš
a s jasného nebes prahu
vyměřuješ slunci dráhu:
rozptyl posly svými mraky
a k nám obrať svoje zraky.

627.

1. U - slyš, Bo - že! strů - nu své - ho prosby li - du zkrouše -
né - ho, jenž se k To - bě u - tí - ká, s dů - věr - no - stí k To - bě lká.
Ot - če! Tvoje lá - ska spasná u - dě - luj nám ro - sy, jas - na.

2. Svěřili jsme zemi símě,
nesli dne i horka břímě,
jak nám Ty, ó Pane náš!
v moudrosti své ukládáš.
Otče! Tvoje láska spasná atd.

3. Člověk může zrno sít,
zrůstu ráčíš Ty popřít;
nikdo vši svou mocností
nedá lístku bytosti.
Otče! Tvoje láska spasná atd.

4. Ty odíváš polní kvítí,
ruka Tvá vše krmí, sytí,
o vše péci máš Ty sám:
čehož třeba, dej i nám.
Otče, Tvoje láska spasná atd.

5. Naděl v poli, naděl v sadu,
na lukách a v vinohradu,
dej, ať nám z Tvé milosti
všude kynou radosti.
Otče! Tvoje láska spasná atd.

6. Jako zrno rozseté
zmlíčí, roste až pak zkvete,
až i zplodí plný klas:
tak i z hrobu vzkřísíš nás.
Pak Tvá, Otče! láska spasná
věčného nám uděl jasna.

628.

(Dle téhož nápěvu.)

1. Bože, světa stvořiteli
a všech tvorů živiteli!
zemi naší požehnej,
slunce, rosu a vzrůst dej,
zapuď hlad, dej čeho třeba:
duši milost, tělu chleba.

2. Vlėvej, Otče! v naše žily
zdravotu a k práci síly;
vzdal morovou nákazu,
chraň nás proti úrazu;
nedej pro rozkoš všetečnou
duši zhynout smrtí věčnou.

3. Ty, náš vladaři nebeský!
Jehož poslové jsou blesky,
v bouři ochraň příbytky,
sad a polní požitky,
blesk ať statky nám neruší,
ani věčný plamen duši.

4. Utuž, učiteli lásky!
mezi králi přízně svazky;
nedej zniknout rozbroji,
ať zde žijem v pokoji:
bychom, jsouce v lásce hojní,
nepoznali hrůzy vojny.

5. Bože, studně smilování!
vyslyš zkroušené to lkání;
ruku svou drž nad námi
a netrestej metlami,
hladem, morem, ohněm, vojnou
rodinu svou bohabojnou.

629.

Nápěv pod číslem 240.

Písňe v čas velikého sucha.

1. Bože Abrahamův,
králi, pane pánův,
myť prosíme Tebe,
dej nám rosu s nebe,
Pane Bože náš!

2. My, jenž v Tě věříme,
Ježíši! prosíme,
smoč ourodu země,
dej nám k chlébu sémě,
Pane Bože náš!

3. Uslyš hlasy naše,
jakos Eliáše
Proroka uslyšel, —
a z nebe déšť přel,
Pane Bože náš!

4. Myť k Tobě voláme,
Tvou milost žádáme,
rač nás uslyšeti,
déšť tichý nám dáti,
Pane Bože náš!

5. Déšť nebesa dejte,
rosou zalívejte
stromy i zeliny,
louky i dědiny;
Pán Bůh buď s námi! *)

6. Jenž svlažuješ hory
pokladův svých s hůry,
napoj naši zemi,
neboť žízní velmi,
Pane Bože náš!

*) Stará tato píseň má zde úplné své ukončení, a může se také jen potud zpívat. Ostatek zdá se býtí přídavkem pozdějším.

7. Račíž dáti plodnost,
bychom měli živnost
z vzrostu, Tvého skutku,
zbav nás tu zármutku,
Pane Bože náš!

8. Jsouc dost nasycena
naše země skalná,
dá trávu — dobytku
k hojnému užitku,
Pane Bože náš!

9. K služebnosti lidské,
z milosti své Božské,
bylinu rač dáti,
jí k vzrůstu déšť přáti,
Pane Bože náš!

10. Země at chléb vydá,
by nebyla bída
nám všem hříšným lidem,
at nemřeme hladem,
Pane Bože náš!

11. Učiň, jak prosíme,
v Tebe jenž věříme,
z otcovské dobroty;
znáš naše lopoty,
Pane Bože náš!

12. Ač my nejsme hodni,
hřešíce den po dni,
prositi od Tebe,
učiň sám pro sebe,
Pane Bože náš!

13. Nuž my všickni spolu,
jsouce v Božím domu,
prosme, at z milosti
dá nám déšť s výsosti.
Pán Bůh buď s námi!

1. Bo - že na vý - so - sti! Tobě vzkrouše - no - sti, zně - jí

na - še hla - sy, Tyť po - řá - dáš ča - sy.

2. Povšimni si s výše,
Tvá jak hyne říše,
klas na poli vadne,
vše po rose prahne.

3. Obrat k nám své zraky,
pošli, pošli mraky,
by déšť padal s hůry;
slyš svých tvorů kůry.

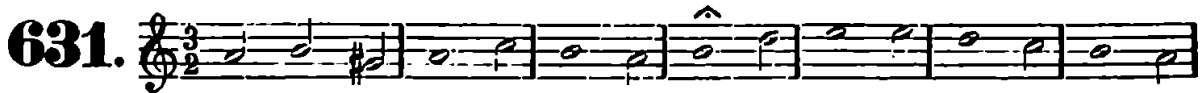
4. Vyslyš vzdechy naše
jako Eliáše,
k jehož prosbě vroucí
svlažil tvorstvo mroucí.

5. K Tobě, Pane! k Tobě
v žalostné té době
útočiště máme,
v Krista spoléháme.

6. Otcem jsa všech tvorů,
dej svých dítek sboru
vzývajících Tebe
hojné rosy s nebe.

7. Skrop i naši duši,
nechať svazky zruší
všakých hříšných činů,
a smaž její vinu. —

8. At pak znějí stále
k Tvoji cti a chvále
z dědin, luk a lesů
zvuky vděčných plesů.

1. Bo-že věč-ný, sám od se-be, vy-lej, vy-lej ro-su s ne-

be, a dšti na ze-mi vy-práhlou, u-čiň ji kú-ro-dě správnou.

2. Plodnost má země od Tebe;
vylej, vylej rosu s nebe,
ať má vše vzrůst příhodnější
k naší potřebě vezdejší.

3. Eliáš když prosil tebe:
Vylej, vylej rosu s nebe,
hned nebe se otevřelo,
a na suchou zem přšlo.

4. Tak i my prosíme Tebe:
Vylej, vylej rosu s nebe,
slyš mile naše toužení
pro Kristovo zasloužení.

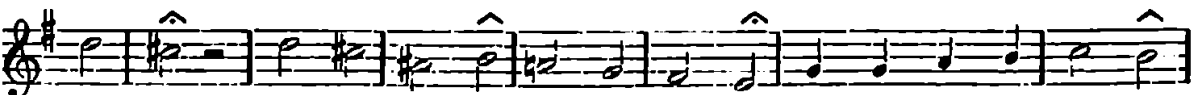
5. Amen, všickni spolu rceme:
vylej, vylej rosu s nebe;
buď milostiv svému lidu,
sejmi s něho všecku bídu.

1. *Rozpo-meň se, Kri-ste! pro svou Ma-tič-ku, u-děl

nám sne-be-ské vý-še vla-ži-čku, hle o-bi-lí v tu-to

chví-li již ze-mdlívá, již ze-mdlívá, když ro-sa ne-be-ská

o-se-níč-ka zemská ne-za-lí-vá.

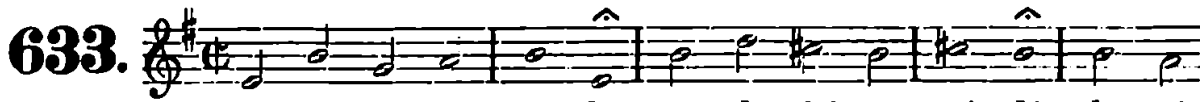
2. Též tebe prosíme
Boží Rodičko,
vypros nám ochranu
na obilíčko,
aby kroupy nepotloukly,
[: nýbrž ještě:]
přišlo na osení
z Boha požehnání —
tiché deště.

Poděkování za dešť.

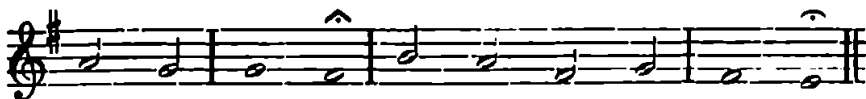
Děkujeme Tobě,
Bože přemilý!
žeš nám dal dešťíček
tichý a líbý;
tolikráte jméno svaté
[: velebíme, :]
kolik krůpějíček
padat skrz dešťíček
zde vidíme.

(Přidá se vedle stojící sloka „Též tobe prosíme“ atd.)

Píseň v čas dlouho trvajících dešťů.

1. Ty, Jenž všecko ří - díš, všu - dy jsi, vše vi - díš, slyš nás

v té - to do - bě, jež - to lká - me k To - bě.

2. Pramene vši spásy!
ty kající hlasy
nikdy nezamítáš;
vzdechy lidské čítáš.

3. Obrát k nám své tváři,
ať z ní milost září;
požehnej Tvá ruka
sady, pole, luka.

4. Ó rač pohlédnouti,
jak se země rmoutí,
hyne strom i kvítí,
slunce že nesvíí.

5. Zrno rozeseť
neroste, nekvete;
truchlív, že jsi ještě
neukrotil deště.

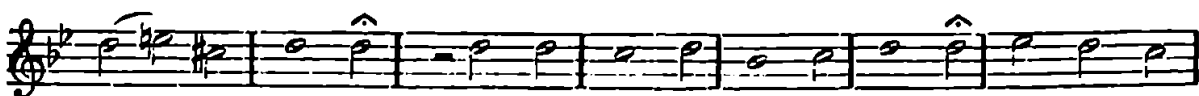
6. Rač Tvá láska spasná
nám poskytnout jasna;
uchovej nás škody,
Vládce větrů, vody!

7. Ne na naše dluhy,
pohleď na zásluhy
Krista, Syna svého,
zbav nás všeho zlého.

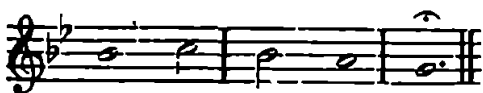
Písně v čas moru. *)

1. Bo - že, Ot - če smi - lo - vá - ní! slyš to li - du

své - ho lká - ní, ať nás ne - šle - há již metla, kte - rá z hří -

chů na - šich zkvetla.

2. Vládne nemoc v šířém kraji,
milí naši umírají;
není síly, chuti k práci,
každý v slzách se potácí.

3. My jsme sami vším tím vinni
pro tak mnohé hříšné činy.
Kdože před stolicí Tvojí
bez vši úhony ob stojí?

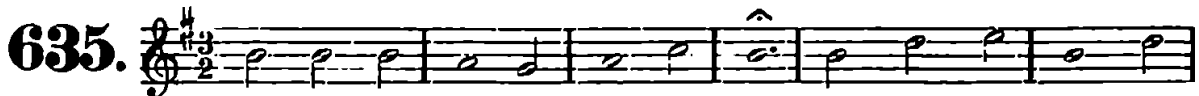
*) Sem náležejí též písně o sv. Rochu, o sv. Rosalii a o sv. Karlu Boromejském.

4. Nuž, dej milost pro ty rány,
jenž jsou Synu Tvému vklány,
rozpomeň se na ty tresty,
jež Pán ráčil za nás nésti.

5. A dej očím slzné zdroje,
ať opláčem chyby svoje,
a dej, Pane Bože! síly,
bychom z hříchu se zmužili.

6. Vezmi nazpět metlu svoji,
známeť moc a přísnost Tvoji,
zjev se, Bože dobrotivý!
co náš Otec lítostivý.

7. Prosíme ve jménu Páně:
přítrž čiň morové ráně,
ó pros za nás, Boží máti,
proste za nás, všickni svatí! —

1. Truchli - vý na - stal li - dem čas, u - chyl se k Bo - hu

kaž - dý znás, Je - ží - ši Kriste, lid svůj spas!

2. Pohleďte, jak že se všech stran
doráží na nás mnoho ran,
metlami přísně švihá Pán.

3. Povstaňte ze své hříšnosti,
opustte světa marnosti,
hledejte Boží milosti.

4. Mnohý si Boha nevšímá,
Boží se církvi posmívá,
nábožnost jiných podrývá.

5. Stojíme hrobu na prahu,
život náš vzat jest na váhu,
a Bůh nám dává výstrahu.

6. „Já, Bůh a soudce, ještě vám
milosti bránu otvírám,
k nápravě lhůtu popřívám.”

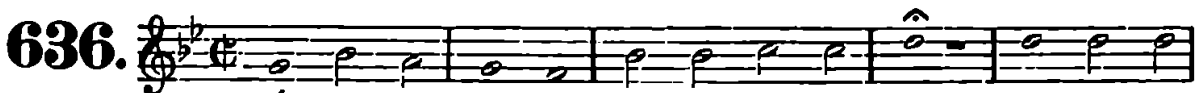
7. „Chceteli žítí netečně,
v rozkoši hříšné všetečné,
běda vám, plémě nevděčné!”

8. Ó Bože! shlédni na syny,
v bídě jdou k Tobě z ciziny,
nesuď je přísně pro viny.

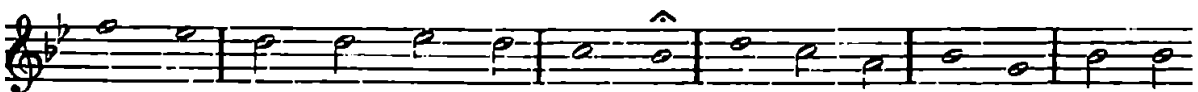
9. Vdechňi nám ducha pokání,
ať nás zde beze ustání
k slzám kajícím pohání.

10. Otcovskou zjev nám dobrotu,
navrať zas těla zdravotu,
vzbudiž i duši k životu.

Píseň v čas války. *)

1. Ó Bo - že sil - ný a vše - mo - hou - cí! braň a za -

stá - vej svou moc - nou pra - vi - cí nás, li - du své - ho dra - ze

*) Sem náležeji písně o sv. Václavu.

kou-pe - né - ho, před u - krut-no - stí člo - vě - ka zlé - ho.

2. Aj, ukrutná nepřátel směsice
vtrhla do Tvého dědictví hluboce,
krev vylévají, odjímají statky,
kazí Boží i lidské příbytky.

3. Povstaň a zjev se v své síle
mocné,
rozptyl a zažeň nepřátely zlostné,
dej průchod pravdě, pokoj lidu svému,
ať pak vzejde chvála jménu Tvému.

4. I budem Tebe vždy oslavovat,
Tvou moc a dobrotu stále vyznávat,
žeť není Boha krom Tebe samého,
na věky věků požehnaného.

Pisně na poděkování Bohu za udělené milosti a dary obecné.

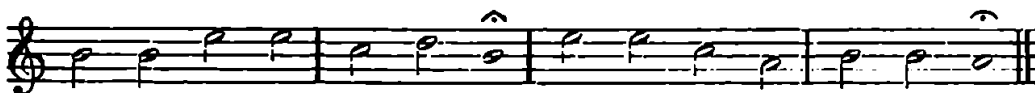
(Te Deum laudamus.)

1. Bo-že, vroucně ve - le - bí Tvůj lid Te - be, své-ho Ot-

ce, se svatý - mi na ne - bi, čest Ti pě - je pře - hlu - bo - ce.

Slá - va tvo - je ve - li - ká, všechny tvo - ry pro - ni - ká.

2. Veškerí vždy andělé,
serafi a cherubové,
zpívají Ti vesele
na nebesích písně nové.
Zní jich prozpěv rozňatý:
svatý, svatý, Pán svatý.

3. Země, moře, nebesa
sborují se k slávě Tvojí,
Tobě všecken tvor plesá
a vřelou Ti chválu strojí.
Píseň slyš sladkozvukou,
vše jest dílo Tvých rukou.

4. Tobě rád apoštolů,
proroků Ti sbor velebný
slavně v obět pospolu

zpěv přináší prosebný.
Tobě mučennictva sněm
pěje po oboru všem.

5. Církev, již jsi ustavil,
pěje, Otče, Tobě k chvále,
chválí rovně ze všech sil
Tebe, Synu, neustále;
oslavuje zvroucně
i Ducha Těšitelc.

6. Kriste, králi odvěčný,
Synu s Otcem rovnostatný,
sstoupils na svět nevděčný,
bys lid spasil marnotratný,
z Panny jsi se narodil,
abys nás osvobodil.

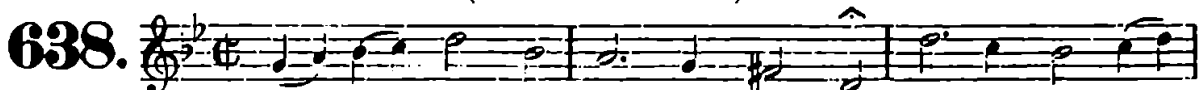
7. Bůh když na nás zanevřel,
a když nás smrt protkla bodcem:
nám jsi nebe otevřel,
smířiv nás na kříži s Otcem;
když zas přijdeš k soudu sám,
buď milostiv všechněm nám.

8. Sluby své měj v paměti,
jež jsi drahou krví koupil,
rač v nesnázích přispěti,
aby nás vrah neobloupil;
pak když projdem světa tmou,
přijmi nás tam v slávu svou.

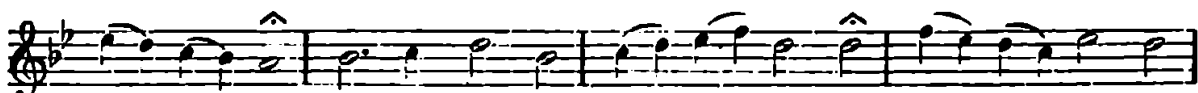
9. Pane, žehnej nás, lid svůj,
jenž dědictvo Tvé činíme,
spravnj nás a opatruj
a veď nás po cestě přímé,
ať po života běhu
dojdem slávy Tvé břehu.

10. Vždy Ti budem zpívat v čest,
jenom nás rač hříchů chránit,
v Tobě zřídlo lásky jest,
Tvá moc nás vždy bude bránit.
Kdo v Tě klade důvěru,
najde bláhu veškeru.

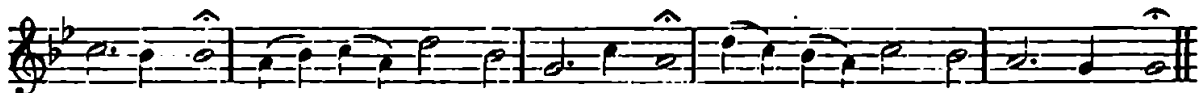
(Te Deum laudamus.)

1. Te - be, Bo - že! ve - le - bí - me, Jenž máš nad hvěz-

da - mi stan, vzneše - né Tvé jmé - no ctí - me, To - bě vroucí

dík buď vzdán, s o - chotno - stí, v poko - ře po ve - ške - ré pro - sto - ře.

2. Tebe duchů zástupové
na výsosti velebí,
cherubíni, serafové
slouží Tobě na nebi.
Ty jsi neobsáhlý Bůh:
Otec, Syn i Svatý Duch.

3. Otče! Tvá jest světa vláda,
duše, tělo, Tvůj jest dar;
ruka Tvá zde vše pořádá,
všemu dává znik a zdar;
hvězdy, moře, vzduch i zem
jsou Tvé moci důkazem.

4. O Tvé k lidem lásce vřelé
svědčí onen velký div,
žeš nám poslal Spasitele,
by byl člověk věčně živ.
Žádná ústa lásku Tvou
vypovědit nemohou.

5. Boží Synu, Jezu Kriste!
Tys trůn v nebi opustil,
abys v těle Panny čisté
člověctvím se přiodil;
tak jsi slavný světů král —
sluhy tvářnost na se vzal.

6. Umdlévals kříž těžký nesa,
vycedil jsi svoji krev,
slavně vstoupils na nebesa,
tam ukájíš Otcův hněv;
jednou ale přijda zas,
budeš přísně soudit nás.

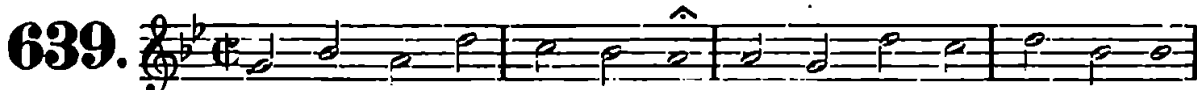
7. Duše Svatý, duše silný,
třetí v Božství osobo,
učiteli neomylný,
světla věčná zásobo:
bezpečný jsi vůdce v tmách,
Těšitel náš v nehodách.

8. Naše duše hříchem jaté
čistíš, navštěvuješ sám,
ohněm lásky v nebi zňaté
vzděláváš je v Boží chrám;
bdí nad církví ruka Tvá,
proto peklu odolá.

9. Trojjednoto, Bože věčný!
věrné svoje děti spas,
spravuj lid svůj nestatečný,
říd a veď i žehnej nás;
ve všech zkouškách s námi stůj,
nás před hříchem opatruj.

10. U Tebe je slitování,
odpusť dluh nám laskavě,
nás po zdejším bojování
pozvi k nebes oslavě;
rač o sluhy svoje dbát,
buď nám pevný štít a hrad!

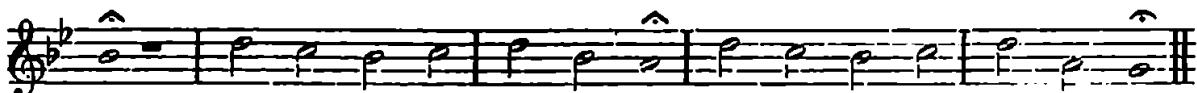
(Te Deum laudamus.)

1. Bo-že! To-bě dík a čest pě-je vroucně kaž-dé plé-

mě, u - klá-ní se zástup hvězd, hlu-bi - ny a o - bor ze-

mě, To-bě, Ot-ci věč-né-mu, nej-vyš-ší cti hod-né-mu.

2. Cherubín a serafín
pějí stále u souzvuku:
Svatý, svatý Hospodin,
svatý Pán andělských pluků,
vše je v světě, na nebi
plno Jeho veleby.

3. S nimi pěje o závod
rodina všech apoštolů,
Bohu čest proroků rod
hlásá s nebeštany spolu,
a všech mučenníků vděk
ozývá se věků věk.

4. Po všem země okresu
ctí Tě, Otce Hospodina,
církev svatá u plesu,
vzývá také Tvého Syna,
oslavuje vesele
Ducha utěšitele.

5. Králi věčné oslavy,
Otcův Synu, Jezu Kriste!
Tys co přítel laskavý
nám se zrodil z panny čisté,
bys náš dluh na kříži smyl,
nám života vydobyl.

6. Vraha duší pokořiv,
otevřels nám nebes bránu,
tam jsi v slávě s Otcem živ,
vládneš u nebeském stanu,
odtud přijdeš zase zpět,
abys přísně soudil svět.

7. Pomáhej nám, sluhám svým,
jež jsi krví svou vykoupil,
aby vrah lákáním zlým
nás o spásu neoloupil;
až se skončí naše pout,
rač nás do nebe pojmout.

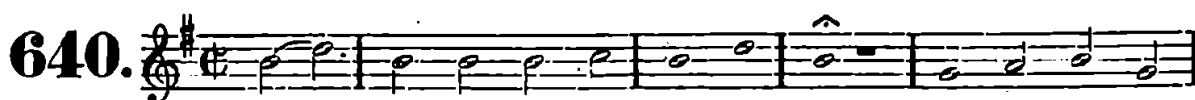
8. Lid svůj, Pane Bože! spas,
požehnej dědictví svému,
veď a věrně spravuj nás
cestou k cíli nebeskému;
zbožný svůj a věrný lid
rač na věky povýšit.

9. Budiž nejvyšší Ti čest,
a Tvé nejsvětější jméno,
jakož v nebi ctěno jest,
budiž od všech tvorů ctěno;
uděl nám milostí svých,
bychom nezpáchali hřích.

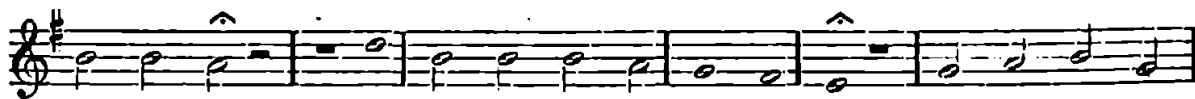
10. Hospodine, smiluj se,
nehleď k množství našich dluhů,
Pane Bože, slituj se
nad bédou svých křehkých sluhů!
Kdo naději v Tobě má,
na věky se nesklamá.

PÍSNĚ PRO PŮBOŽNOST SOU- KROMNOU.

Písně ranní.

1. Mi - nu-la noč-ní ho-di - na, . po-klekněm na

ko-le - na. Ve jmé-nu Ot-ce, i Sy-na, též i Du-cha

Sva-té - ho, vše - jed-no-ho Ho-spo-di - na.

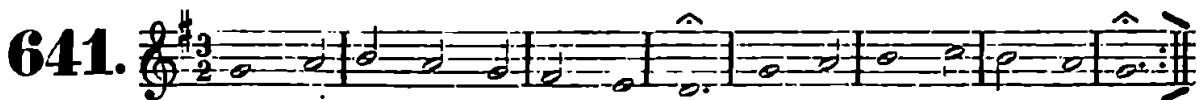
2. Děkujemeť, ó Bože náš!
žes z své lásky otcovské
této noci byl strážce náš,
a že nad námi svou moc
neproved' dábel satanáš.

3. Tebeť my, Otče! prosíme,
řiď nás svým Svatým Duchem,
ať před Tebou nehřešíme;
dej, ať tento celý den
k Tvé cti a chvále strávíme.

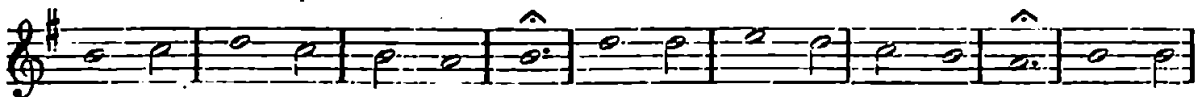
4. Zažeň od nás ďábla zlého,
vzdal od nás i člověka
lstivého a nepravého;
pošli k ostříhání nás
anděla svého svatého.

5. A poněvadž v potu tváři
svůj chléb jísti musíme,
Bože, dobrý hospodáři!
požehnej pracem našim,
ať se nám zde dobře daří.

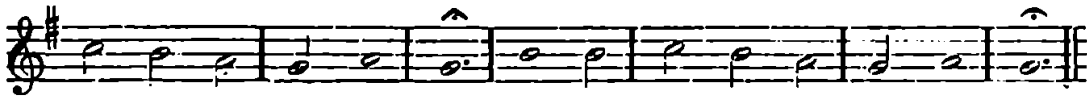
6. Na Tvou lásku spoleháme,
Tobě se poroučíme;
se vším, což od Tebe máme,
dejž, ať ve zdraví času
večerního dočkáme.

1. Ve jménu Ot - ce i Sy - na, též i Du - cha Svaté - ho,
vše - jed - no - ho Hos - po - di - na, trůn v nebi ma - jí - cí - ho

všickni teď v tom - to do - mu, čiň - me vnitřní po - klo - nu, to vše

z u - přímné - ho srd - ce, mo - dle - me se k Bo - hu řkouce:

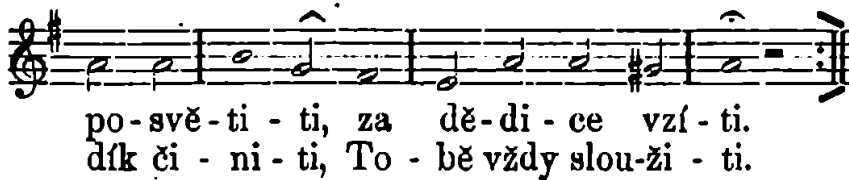
2. Otče náš, Jenž jsi v nebesích,
posvětiž se jméno Tvé,
kraluj Ty sám v našich srdcích,
staň se vůle Tvoje zde,
chléb vezdejší dej nám sám,
odpusť naše viny nám,
neuvoď nás v pokušení,
zbav zlého, přiveď k spasení.

3. Zdráva buď, Panno Maria!
milosti Boží plná,
Bůh s tebou, jsi požehnána
mezi ženami sama;
neb tvůj život přešťastný
přinesl květ překrásný,
Krista Ježíše milého,
pro spasení lidu všeho.

4. Ó předústojná Panenko,
Matko Syna Božího!
ujmi se stvoření všeho
světa hříchy jatého,
i při hodině smrti
rač, Panno, s námi býti,
i na věky věkův, amen,
by nás minul věčný plamen.

1. Sva - tá Tro - ji - ce, Bo - že, Jenžs mi rá - čil dá - ti,
že jsem dnes z svého lo - že zdrav mo - hl po - vstati,

2. Chvaltež Pána společně,
měšťané nebeští,
všickni také srdečně,
národové zemští;
chvalte Pána, hvězdy,
nebe, země i vody,
ptactvo, zvěř i koření,
ryby, vše stvoření;
ze všech dobrodiní,
jež On mně i všem činí:
učí, zpravuje, chrání
v pracech i ve spaní.

3. Dnes mi mohly přijíti
rozličné příhody,
smrt neb krve prolítí,
nemoc, oheň, škody.
Ty dobře ostrháš,
pokrm i nápoj dáváš,
k živnosti nám pomáháš,
nad hříchy shovíváš;
člověka bídného
těžkým hříchem vinného
stráží anděla svého
vždy chráníš od zlého.

4. Tobě se vinen dávám,
Bože spravedlivý,
k milosti odvolávám,
Otče lftostivý!
Prosím, bys odpustil,
čeho jsem se dopustil,
vůli Tvou kdy opustil,
tak se Tebe zpustil.
Rač se smilovati,
hříchů nevzpomínati,
ale mně pomoc dáti,
jich se varovati.

5. V práci mne i každého
Duchem Svatým spravuj,
hřešení všelikého
milostivě zbavuj,
hanby, pádu, škody
na zdraví, zlé příhody,
i vší ďábelské zlosti
při smrti náhlosti;
pokorně prosíme,
k Tvé milosti hledíme,
o Tvé mocnosti víme,
Ti se poroučíme.

6. S naší duší i s těly,
rodiče, vrchnosti,
ženy, děti, přátely,
čeleď i živnosti,
i po školáči děti,
sousedy, též dobytky,
všecky naše příbytky,
také v nich nábytky,
cos nám ráčil dáti:
rač ještě ostrhati,
z milosti požehnati,
to rozmnožovati.

7. Dej se nám slova svého,
velebných svátostí,
života pobožného
držeti s pilností,
svatě obcovati;
když budem umíratí,
rač nám své služby dáti
a ďábla zahnatí;
ať slovo Tvé máme,
u víře Tě vzýváme,
blaze v Tobě skonáme
s Tebou přebýváme.

8. Již amen zazpívejme,
Bohu se důvěřme,
práci věrnou konejme,
Jemu se vždy kořme,
pro Ježíše Krista
buď nám všem mysl čistá;

neboť v nebeská místa
jest On cesta jistá.
Již buď Bohu chvála,
čest, sláva neskonalá,
jak se v nebi vždy dala;
buď Bohu čest, chvála! —

643.

Dle téhož nápěvu.

1. Jak mám, ó Bože, Tobě
důstojné chvály vzdát?
Jak mám v té ranní době
Ti hodně děkovat?
Ó přijmi slabý dík,
jenž z úst mých Tobě plyne,
žes byl, ó Hospodine!
můj strážce, pomocník.

2. Tys pominulé noci
mně ochranu svou dal,
mně přispěl ku pomoci
a při mém lůžku stál;
bděl nade mnou Tvůj zrak,
mne krylo rámě Tvoje,
když zavřel oči moje
ku spánku noční mrak.

3. O rač i za dne ke mně
s otcovskou péčí zřít
a mne co svoje plémě
ochranou svou mile krýt;
i rozžhi v duši mé
své spasné pravdy světlo;
co svědomí mé hnětlo,
to smaž prst ruky Tvé.

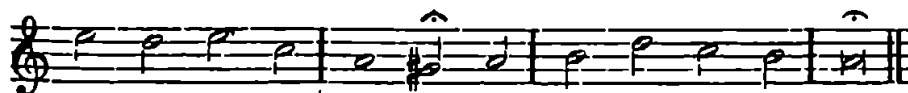
4. Svou duši ve svém těle,
cokoli jsem, co mám,
poroučím Tobě cele,
to opatruj Ty sám;
příbuzné, přátele
ve svou vezmi ochranu,
plyň láska z Tvého stanu
na Tvoje ctitele.

5. Rozkaž andělu svému,
ať věrně hájí nás
naproti všemu zlému
i dnes i v každý čas;
ať všecky úklady
nepřátel našich ruší,
ať poskytuje duši
prospěšné porady.

6. Jen v Tebe doufám stále,
Tys všemohoucí Pán,
i sluhu jako krále
Ty bráníš se všech stran.
Rci slovo jediné —
a všechno to, co k boji
dnes proti mně se strojí,
v dým hned se rozplyne.

1. Můj mi - lý člo - vě - če, zpí - vej ne - bes Krá - li, slyš,

jak zrá - na ve - se - le ptac - tvo Bo - ha chvá - lí.

2. Chválí Stvořitele,
Pána nebeského,
vroucí vzdává Jemu díky
za ochranu Jeho.

3. A ty, Boží obraz,
dílo Jeho ruky,
meškáš Jemu věnovat
vděčné písně zvuky.

4. Neotálej déle
s písní za svítání,
anděl Páně čeká již
s krásnou zlatou bání.

5. Do té bání sbírá
obět ranních díky,
které plynou ze srdce
Božích služebníků.

6. Sjí má on z úst lidu
všecky prosby vřelé,
uctivě je donáší
k trůnu Stvořitele.

7. Díky tam i prosby
skládá, podporuje,
jejich vůně líbezná
nebe naplňuje. —

8. O ty, srdce moje,
množ tu sladkou vůni
na nebeské výšině,
kdežto Bůh tvůj trůní.

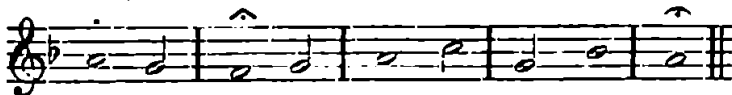
9. Poděkuj se vroucně
Bohu za ochranu,
na celý čas života
odevzdej se Pánu.

10. On ti bude Otcem,
vodit bude tebe,
Jeho láska sešle ti
požehnání z nebe.

11. V každé trpké zkoušce
poskytne ti síly,
najdeš pokoj, jehož svět
nikdy neudílí.

1. Ó vše-mo - hou-cí Bo - že náš, dě - ku-jem To - bě

v ten-to čas, že nás sám o - stří - háš,

2. od hříchů i ďábla zlého,
i v noci od sna škodného.
Budiž chvála z toho,

3. Tobě, Bohu Stvořiteli,
kralujícímu na nebi,
z Tvého dobrodiní,

4. kteréž nám činíš z milosti
mimo vši naší hodnosti,
z své pouhé štědrosti. —

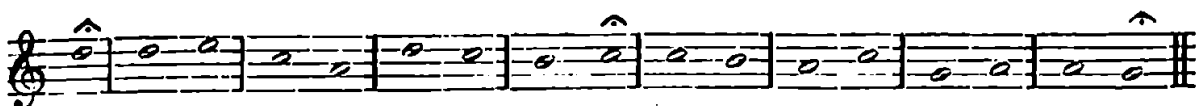
5. Ostříhejž nás tohoto dne,
ať v něm chodíme bezpečně;
věřímeť důvěrně,

6. že nás nepotká nic zlého,
žádného v Tebe věřícího,
ostříháš každého.

7. Tys naše obrana, Pane!
my Ti čest, chválu vzdáváme
nyní i na věky. Amen.

1. Ho-spo-di - ne, u - slyš hlas můj, předů - stojný o - bli - čej

svůj ra - čiž na - klo - ni - ti ke mně, Tys můj o - tec, já Tvé plé - mě.

2. K Tobě vzdychá duch můj
vroucí,
an počíná slunce stkvoucí
temno noční zapuzovat,
dobrým i zlým posluhovat.

3. Před Tebou se postavuji,
dobrotu Tvou rozvažuji;
byls můj strážce této noci
před vší nepřátelskou mocí.

4. Vímt, že zlému odporuješ,
nepravosti nemiluješ,
ctnostným udílíš milosti,
bezbožné máš v ošklivosti.

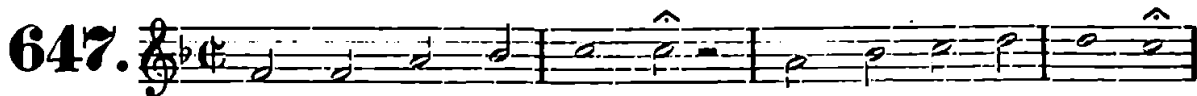
5. Také dnes buď ochrance náš,
zhoubné škůdců úmysly znáš:
všechny kroky naše spravuj,
na svých cestách nás postavuj.

6. Dej, ať v Tebe doufajíce,
věrně v dobrém pracujíce,
požehnání obdržíme
a se vděčně veselíme.

7. Poklesnem-li, nás pozvedni;
až pak přijde den poslední
této naší zemské pouti,
nebe nám rač odemknouti.

8. Dejž to Otče, dejž to Synu,
Jenž jsi smazal světa vinu,
dejž to štědrý Duše Svatý,
Bože nedílné podstaty!

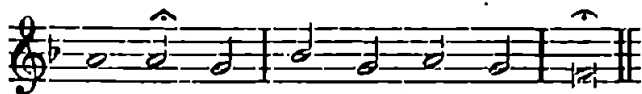
9. Svatá Trojjednoto věčná,
čest a sláva nekonečná
budiž na nebi, na zemi
vzdána Tobě ústy všemi!

1. Noc tem - nou pře - čekavše ve - li - cí i ma - lí,

ji - tra se do - čekavše, ve zdraví jsme vsta - li, vzdejme z toho

chválu ne - be - ské - mu krá - li.

2. K čemuž nás vzbuzují
i ti ptáci malí,
kteříž prokřikují,
Pána Boha chválí,
vesele zpívají,
když jitra dočkali.

3. Kohout zpívá hlasem:
aby ten, kdožby spal,
ráno jitřním časem
probudil se a vstal,
Pánu Bohu svému
z ochrany díky vzdal.

4. Protož i my, Bože!
Tobě prozpěvujem,
vstavše z svého lože,
čest a chválu pějeme
a s vděčností všickni
za to Ti děkujem,

5. žes minulé noci
ráčil strážným býti,
před ďábelskou mocí
nás hříšných hájiti,
od jiného všeho
zlého zachovati.

6. Vstavše žádáme zas
Tvé svaté milosti,
račiž v tento den nás
k rozmnožení své cti
spravovat a vésti
svou svatou moudrostí:

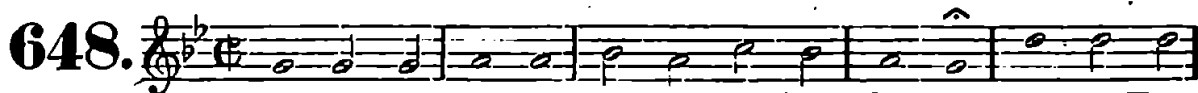
7. abychom my předně
Tebe nehněvali,
žádné, ani všední
hříchy nepáchali,
zlého nemyslili
skutkem nekonali;

8. potom živnuťku svou
vedli spravedlivě,
s pomocí svatou Tvou
živi jsouc strážlivě,
a přikázání Tvých
vždy střežli bedlivě;

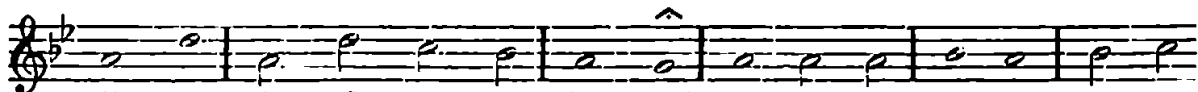
9. nijakž v svém obchodu
bližním neškodili,
nýbrž bez podvodu
věrně se živili,
ctnou, věrnou svou prací
statek svůj množili.

10. Kteréhož žádáme,
rač nám požehnati,
a cožkoli máme,
vždy ochraňovati,
nás i čeled naša
rač opatrovati.

11. Přidávaje síly
nám všem k pracování,
Pane Bože milý!
rač dát požehnání
jednomu každému
v jeho povolání. Amen.

1. Aj, vstáva - jí - ce rá - no z svého lo - že, sva - tá Tro -

ji - ce, je - den věč - ný Bo - že! Tě vy - zná - vá - me, jmé - no

Tvé vzý - vá - me, čest Ti vzdá - vá - me.

2. Chvála, čest a dík z Tvých
hojných milostí,
že jsi v tu noc od nepřátelské
zlosti

nás vše zachoval,
smrti zlé uchoval,
k jitru dochoval.

3. Poroučíme se Tvé Božské
milosti,
dej živu býti vždycky k Tvé libosti,
buď náš ochránce,
milostivý správce,
mocný obránce.

4. Překaž skutkům zlým, zažeň
satanáše,
spravuj duchem svým všechny
cesty naše,

také myšlení,
žádost i mluvení,
dej ctné skončení.

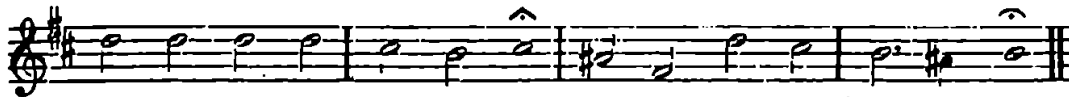
5. Chvála buď Tobě, Pane,
králi věků,
přijmiž modlitbu od svých slu -
žebníků,

i od nás hříšných,
bídnych a nehodných,
zhlaď všeliký hřích.

6. Ježíši Kriste! pro své
umučení
račiž nám dáti hříchů odpuštění,
ať nás nepálí
ten pekelný plamen,
rcemž spolu amen!

1. U - sly - šel jsi na - še mo - dlit - by, Pa - ne!

kte - ré ča - sem ve - čer - ním či - ni - li jsme po - kor - ně.

2. Ráčil jsi nás od zlého zachovati,
v zdraví duše i těla
přes noc opatrovati.

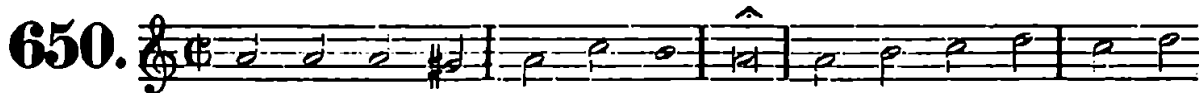
3. Z čehož my Tvé otcovské
velebnosti
čest, chválu, děkování
konáme teď s radostí.

4. Též prosíme Tebe, náš
milý Otče!
drž ruku svou nad námi
také i tohoto dne.

5. Naše smysly rač duchem
svým spravovat,
ať nic proti vůli Tvé
nepočínáme konat.

6. Vydal jsi nám svá Božská
přikázání,
nech ať dle nich každý den
jednáme bez ustání.

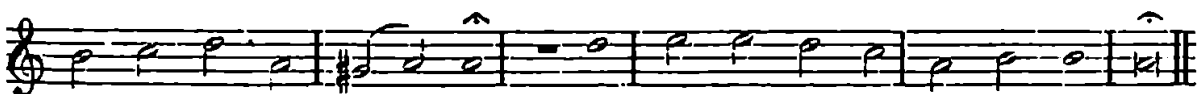
7. Uslyš nás, ó Bože v Trojici
jeden,
Jenžs věčně požehnaný!
rcemež důvěrně amen.

1. Chvála To - bě, Bo - že věč - ný, žes nás o - stří - hal v čas

noč - ní, a dals nám ve zdraví zas po - vstati, světlost dnešní -

ho dne u - hlé - da - ti, slu - ší z to - ho Te - be chváli - ti.

2. Ty jsi světlo světa pravé,
osvěcuješ myslí tmavé:
rač nám dát v Tvém světle chodit
stále,
řid' nás dle moudrosti neskonalé
a dej strávit den k Tvoji chvále.

3. Bychom v ctnosti, v svatosti,
a Tvou živi jsouce milostí,
naše povinnosti zde konali,
v Tobě, Pane! se vždy radovali,
na svou smrt se rozpomínali.

4. Nyní jsou časové vzácní,
dni spasení, dnové pracní;
této doby drahé važme sobě,
nechceme-li pykat jednou v hrobě,
že jsme byli nevděční k Tobě.

5. V bázni, v slovu, v pravdě
svaté
ostříhej nás hříchy jaté,
ó Kriste, Synu Boha živého,
zachovej nás ode všeho zlého,
nejvíc od škůdce úlisného!

6. Naše křesťanské vrchnosti předcházej Božskou milostí, dej jim v pokoji, v svornosti státi, čest a chválu Tvou vyhledávati, povinnosti vykonávati.

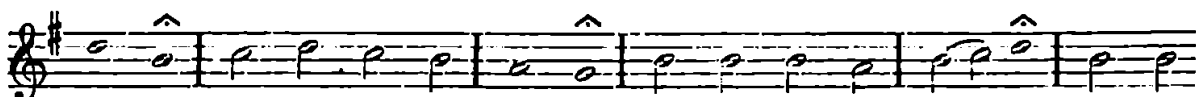
7. Církev svatou, svou choť milou, po všem světě rozprostřenou, zpravuj v slovu svém, drž v pravdě zjevné, ať stojí vždy na té skále pevné Ježíšem Kristem založené.

8. Lidi nuzné, zarmoucené a nevinně uvězněné, rodiče, sirotky, starce, vdovy potěš, uslyš pro rány Kristovy, ať Tě chválí vděčnými slovy.

9. Jenž kraluješ na výsosti v slavné nebeské radosti, jeden věčný Bůh, v osobách trojí, a Jenž nám chceš po vzdejších boji dáti den věčný v říši svojí.

1. Ve jménu Tvém, Ot-če, vel-ký do-brý Bo-že! az Tvé velké

mo-ci vstávám o - pět z lo - že; za tu mi - lost vzdávám vroucí

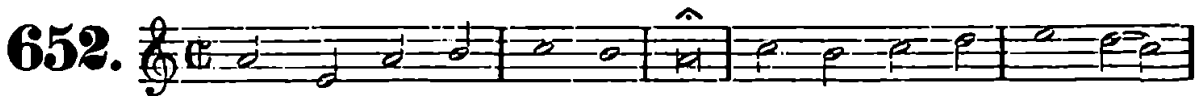
dí - ky To - bě, žes mne chránil, sí - lil vté-to noč-ní do - bě.

2. Pochválen buď Ježíš!
Křížem žehnám čelo,
by při Tvojích darech
za dne nezpyšnělo;
nýbrž ať v radosti
jako při obtíži
pokorně vždy, Kriste!
hledí k Tvému kříži.

3. Žehnám svoje ústa
též ve jménu Krista,
aby vycházela
z nich jen slova čistá,
aby pouhou pravdu
povždy osvědčila,
bližní vzdělávala,
radou potěšila.

4. Křížem svatým prsa
Kristu zasvěcuji,
celé srdce Jemu
navždy zaslibuji,
po Něm jen ať všudy
bez úlevy touží,
Jemu jen ať bije,
a do smrti slouží.

5. A Ty, Svatý Duše,
všemohoucí Pane!
přijdiž svou milostí
přispěj mi k ochraně,
ať Tvá síla zmuží
mysl u nesnázi,
a mne až k večeru
života provází. Amen.

1. Kri-ste, dár-ce spa-se - ní, skr-ze Tvé u - mu - če-

ní dej nám k Bo-ží slá-vě jen strá-vit ten-to no-vý den.

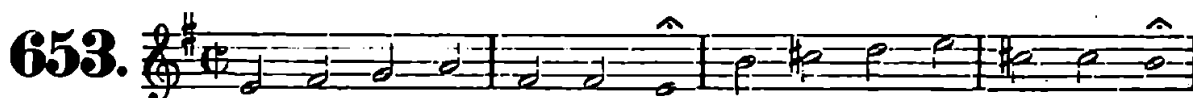
2. Koruna Tvá trnová
ať nás vášní uchová,
ať nás v štěstí pokoří
a pozdvihne v příkoří.

3. Hřeby svatých rukou Tvých
zdržte nás od skutků zlých,
zlomte rukou okovy,
ať jsou k ctnosti hotovy.

4. A z Tvých svatých nohou hřeb
uč, když hledáme svůj chléb,
chodit Tvými cestami
a nezbloudit lichvami.

5. Kopí v bok Tvůj hozené
necht nám srdce prozene
a nás raní bolestí,
že jsme plni křehkostí.

6. Abychom ten nový čas
hříšně nezmařili zas,
ale s myslí kající
ctili Boha v Trojici. Amen.

1. Ji - tra jsme se do - čka - li, z lůž - ka jsme zas po - vsta - li,

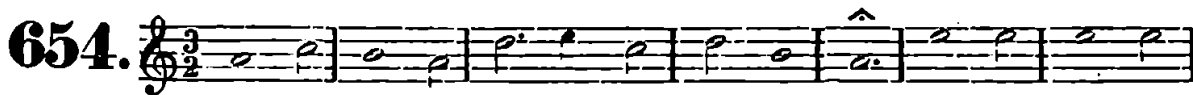
vzdávej za to Bo - hu dík, kdož jsi Je - ho slu - žeb - ník.

2. Chvála Tobě, Otče náš,
Jenžto mdlobu naši znáš,
v nočních tmách nad námi bdíš,
nepřátely odháníš.

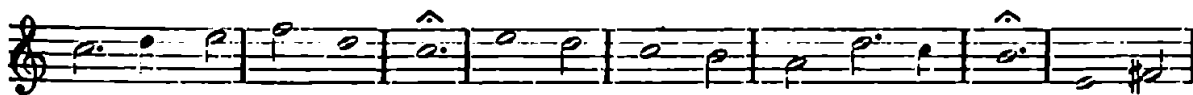
3. Račiž také toho dne
nás své sluby nehodné,
mocně hájit, o nás dbát,
příhod zlých nás uchovat.

4. Řiď vše kroky naše sám,
otevři své ruky nám,
v horkém boji s námi stůj,
síly naše podporuj.

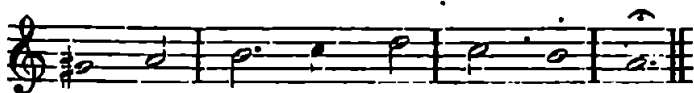
5. Ty jsi naše důvěra
ráno, za dne, z večera,
k Tobě obracíme tvář,
Tys náš Pán, náš hospodář.

1. Jak pře - krásně slu - neč - ko vy - chá - zí, již noc temná

ze ze - mě od - chá - zí, že jsme zdrávi o - pět vsta - li, vzdejme

za to Pá - nu Bo - hu chvá - ly.

2. Jak příjemně i ti malí ptáci,
lesní, polní, zahradní zpěváci,
vděčnou písní chválí z rána
stvořitele, laskavého Pána!

3. Tak též od nás veleben buď,
Bože!
že jsi v noci hájil naše lože,
vyslyš však i prosby vroucí;
stůj dnes při nás, Pane všemohoucí!

4. V práci, již chcem konat
v dnešní chvíli,
uděl rady, potěchy a síly,
měj nás věrně na paměti,
jako dobrý otec svoje děti.

5. Naše luka, sady, pole, domy
opatruj a ochraň od pohromy,
žehnej vše, cokoli máme,
rukou, jejíž moc a stédrost známe.

6. A kdybychom měli hněvat
Tebe,
nechtěj zavřít před námi své nebe,
odpustiž nám naše viny,
řiď náš krok a spravuj naše činy.

7. Amen! dejž, ať se to jistě
stane,
oč teď vroucně žádáme Tě, Pane!
pro zásluhy Syna svého
splň ty prosby srdce pokorného.

1. Dě-ku-ji, Pa-nc mi-lý, Bo-že Ot-če na vý-so-sti,
chválím Tě v tu-to chvíli z Tvé Božské do-bro-ti - vo-sti,

že jsi mne té - to no-ci sám svou Božskou mo-cí stě - lem,

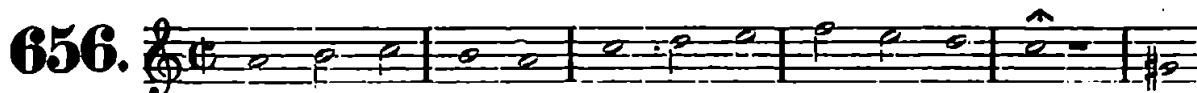
s du-ší za - cho-val, mi - lo - sti - vě o - chraňo - val.

2. Dej, ať k Tvoji oslavě
všecky skutky své spravuji
a od víry Tvé pravé
nikterakž neustupuji,
bludům ať nesvoluji,
pravdu jen miluji
a žádnou ďábelskou lstí
nenechám sebe podvésti.

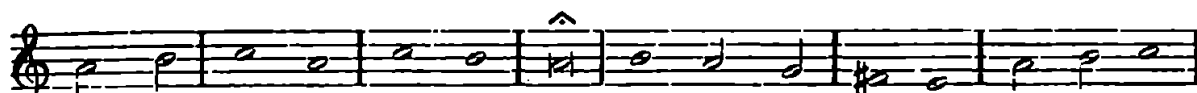
3. Milostivý Bože můj,
za to Tě mé srdce žádá,
láskou svou mne obdaruj,
která nikdy nevypadá:
nech ať času každého,
Tebe, Boha svého,
nadevšecko miluji,
myslí, skutkem oslavuji.

4. Ať též nepřátelům svým,
kteřížto mne potupují,
pro Tebe dobře činím
a lásku jim prokazuji;
ať bližní své pro Tebe,
rovně jako sebe
po vůli Tvé miluji,
k spasení jim přísluhuji.

5. Ruka Tvá necht mne chránit,
od nepřátel obhajuje,
a dej mi to doufání,
které v kříži potěšuje,
ať mám naději silnou,
v Kristu neomylnou,
že v Jeho zasloužení
dojdu věčného spasení. Amen.

1. Bo-že Ot - če náš, Jenž jsi nás té - to no - ci o -

stří - hal sám svou po - mo - cí, dě - ku - jem To - bě vděčně z to -

ho, o - stří - hej nás dne to - ho - to od - zlé - ho.

2. Pokud v tomto bídném světě
přebýváme,
bez Tebe nic nemůžeme,
ani zlého se uvarovat,
ani co dobrého počít, dokonat.

3. Jenž jsi všudy a vší všechno
dostatečně,
Tebe prosíme srdečně,
račiž duše naše spravovat,
k skutkům dobrým vždycky je
připravovat.

4. Všemohoucí Bože, Otče náš,
svým řádem
uchovej nás před zlým pádem
a spěj smyslům našim k pomoci
při všech příhodách denních, i
za noci.

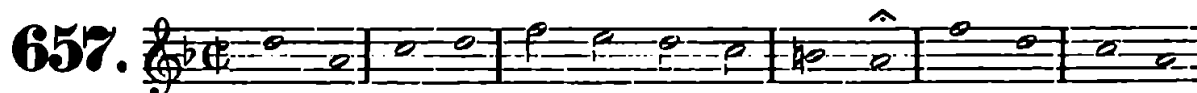
5. Také převrácená škodlivá
myšlení,

marná hanebná mluvení
odstupte od nás v každou chvíli,
bychom skutky nikterak nehřešili.

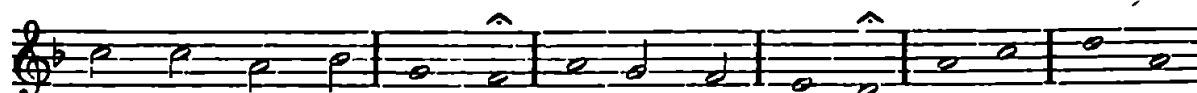
6. Dej, by nás hříchové a světa
marnosti
v zlé nesvedli svou vlnadností,
pro něž bychom peklu připsáni
byli, hrozná moci ďábla poddáni.

7. Obraňuj nás v každý čas
Otec Stvořitel;
posiluj nás Potěšitel;
Kriste, co Spasitel slituj se,
ať pak nezahyneme v tomto čase.

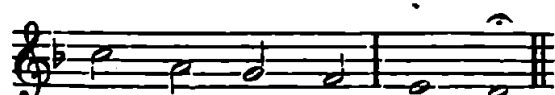
8. V trojí rozdílné osobě vždy
pravému
Pánu Bohu jedinému
buď čest, chvála i děkování,
po všechny věky věků, bez přestání.

1. Po - moc na - še Ty buď, Ho - spo - di - ne vše - mo - houcí,

je - di - ný náš Pa - ne! bychom za - ča - li To - bě s ran - ní

do - bou ko - nat chvály.

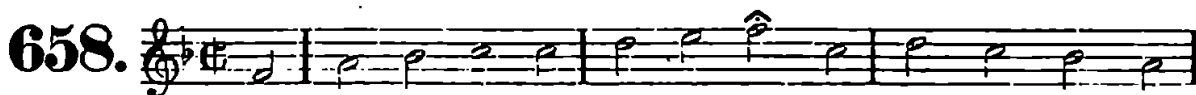
2. Tys nás opatroval této noci,
chraň i za dne proti škůdné moci,
bychom v čistotě
následovali svých duší chotě.

3. Vložíš-li nám kříže na ramena,
buď Tvá svatá vůle od nás ctěna,
dej jen posily,
bychom v soužení svém stáli byli.

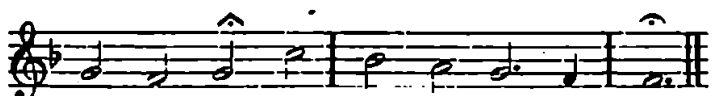
4. Pakli dáš nám v světě radost
hojnou,
rozmáhej v nás mysl bohabojnou,
bychom z přepychu
nehověli rozkoši a hříchu.

5. Uč nás dobře užívati času,
bychom dobývali sobě spásu
jako dělníci
k večeru až pilni na vinnici.

6. Požehnej nám, bychom k Tvojí chvále
přispívali až do noci stále
zpěvem zvroucnělým,
myslí čistou a životem celým.

1. Den sví-tá, mi-zí noč-ní stín, buď chválen O - tec

Ho-spo-din a s Duchem Bo-ží Syn.

2. K novému vstaňte životu,
velebte Boží štědrotu
za danou osvětu.

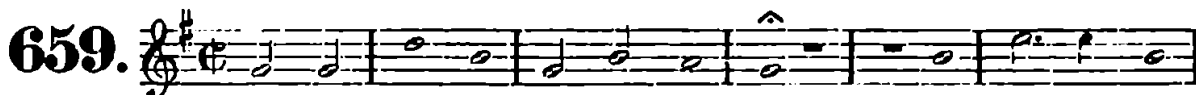
3. Ty Otcův blesku, Ježíši,
jsi slunce duší nejvyšší,
vzejdi nad svou říší.

4. V rozum náš pravé světlo lej,
srdce nám láskou zahřívěj
a v dobrém vzrůstu dej.

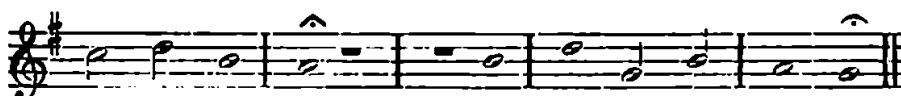
5. Tys práci dal nám za podíl,
požehnej našich slabých sil,
by každý svítězil.

6. Zavítej nám, své čeledi,
ať hříchu se zde uhledí
a nebe podědí.

7. Prosíme pro Tvé mučení,
ať v radost se nám promění
vzdejší soužení! —

1. Pa-ne Bo-že vše-mo-hou-cí, buď pří-to - men

svou po - mo - cí při na - sta - lé prá-ci.

2. Silou moci své posiluj,
moudrostí rozum můj spravuj,
dobrotou naplňuj.

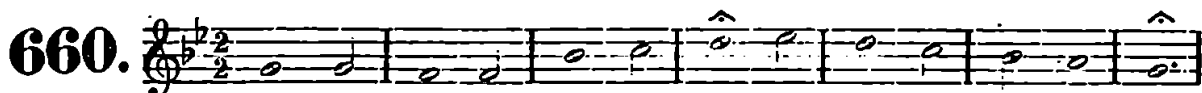
3. Abych z jitra až k večeru
skutkem jevil svatou věru,
nezbloodil v nevěru.

4. Ó dej svatou pomoc svoji,
ať vždy činím vůli Tvoji
v tomto světa boji.

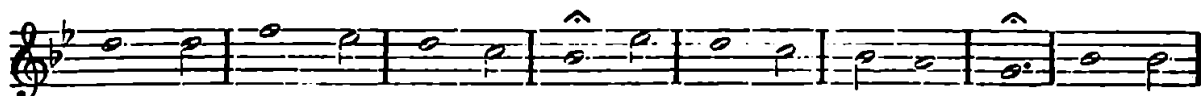
5. Po skonání toho věku,
až přijdeš soudit člověků,
poskytni mi léku.

6. V krvi svojí zhoj mé vady,
přivolej mne v svatých řady
k trůnu svojí vlády.

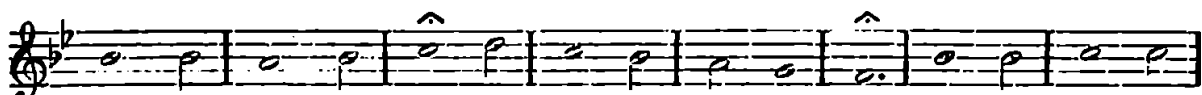
7. Tamtéž mi dej vmísit hlasu
do svatých andělů plesu
až do věčných časů.

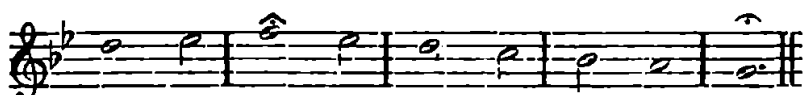
1. Bo - že! k po - mo - ci na - ší ra - čiž po - spí - ší - ti,

srd - ce na - še i smy - sly Duchem svým ří - di - ti, a - by -

chom ve jmé - nu Tvém chvalo - zpěv za - ča - li, srd - cem, všakým

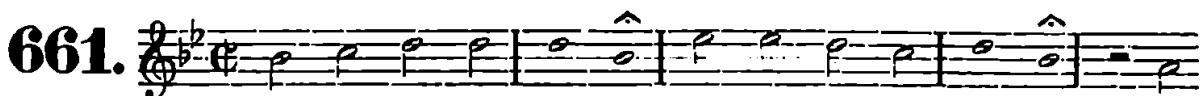
smy - slem čest To - bě vždy vzdáva - li.

2. Sláva buď Bohu Otcí,
též i Jeho Synu,
v nerozdlílné Trojici
i Duchu Svatému;
jakož se vzdává vždycky
od světa počátku,
tak ji vzdáváme všickni
až na věky věků.

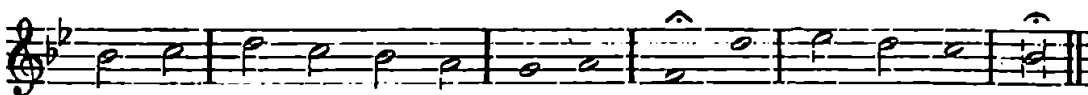
3. Při tom buď chválen od nás,
Bože všemohoucí!
žes přes této noci čas
ráčil nás svou mocí
laskavě ostršhati
ode všeho zlého,
kteréž se mohlo státi,
lstí škůdce zlostného.

4. Rač nás i tohoto dne
míle opatrovat,
své stvoření nehodné
milostně zachovat
ode vší zlé příhody,
duchovní, tělesné,
též od hříchu a škody
jak časné, tak věčné.

5. Rač nám svou pomoc dáti,
ať v Tvém milování
můžem stále trvati
do svého skonání.
Po smrti rač, Bože! nás
do nebe přijíti,
budem Tě na věčný čas
s Svatými chváliti.

1. Dí - ky Bo - hu vzdejme, ne - be - ské - mu Pá - nu, kte -

rýž do - cho - val nás do - bro - ti - vě k dnešní - mu rá - nu.

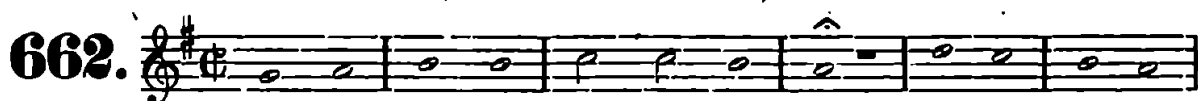
2. Přijmiž milostivě
naše vděčné chvály,
kteréž vzdáváme Ti za ochranu,
všemocný Králi!

3. Račiž i dne toho
štítem svým nás krýti,
a svým vševidoucím strážným okem
nad námi bdíti.

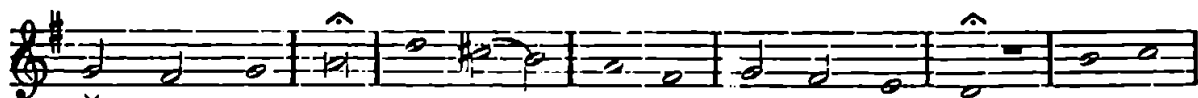
4. Propůjč, ať jsme živi
pouze k Tvoji slávě,
dnes i po všechny dny věku svého
ctnostně a právě.

5. Po vezdejší pouti
vem nás v stánky věčné,
tam, kde zpívají Ti andělové
zpěvy srdečné.

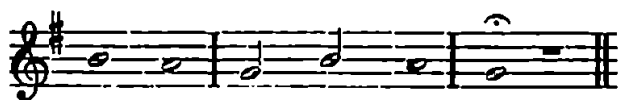
(Aeterne rerum Conditor.)

1. Věč-ný svě-ta Stvo-ří - te - li, dne a no-ci

Ře - di - te - li, Jenž dals mi-lou stří-du ča - su, na-kloň

se k na - še - mu hla - su.

2. Kohout, jehož pění v noci
bývá místo světla chodci,
a noc dělí, ten dne hlásný,
vyvolal již úsvit krásný.

3. Probuzena jím dennice
tráví šero víc a více,
jím i hejno duchů svodných
prchá plaše z svých cest škodných.

4. Jím zas lodník pookřívá,
moře klidněj se rozlívá,
zpěvem jeho církve skála *)
z viny své se v pláči kála.

5. Vstaňme tedy čile k bdění,
kohout volá ty, jenž lení,
ospalce ze hříchu viní,
zapíračům výtky činí. **)

6. S kohoutem se čáka vrací,
neduhů bol se s ním ztrácí,
lotrova se skrývá dýká,
víra blaží zas hříšníka.

7. Račiž, Kriste, k padlým
shlédnout,
a k nám hledě nás pozvědnout;
kdy pohlídneš, vada mine,
vina v slzách se rozplyne.

8. Ó ty světlo! smyslům svítej,
s našich srdcí spánek smítej,
ať se Tobě ústa koří,
ať Ti srdce naše hoří.

9. Sláva budiž Bohu Otcí,
sláva Synu stejné moci,
buď i Duchu rovná chvála
věčně věkův neustálá. Amen.

*) Apoštol Petr. **) výčitky neb předházky.

(Somno refectis artubus.)

1. Snem o - krá-li jsme na tě - le, i po - vstává - me z poste-

le; ó při-jmi, Ot-če náš, zpěv ten a buď nám v lás-ce pří-to - men.

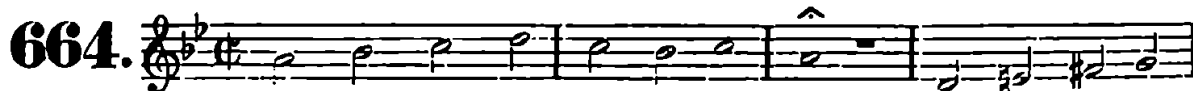
2. Dřív Tobě jazyk náš se koř,
a plápol mysli Tobě hoř,
a co dnes vezmem před sebe,
měj počátek jen od Tebe.

3. Již ustup světlu temná noc,
a denní hvězdě uhní noc,
by vina ze tmy zrodilá
se darem světla zmařila.

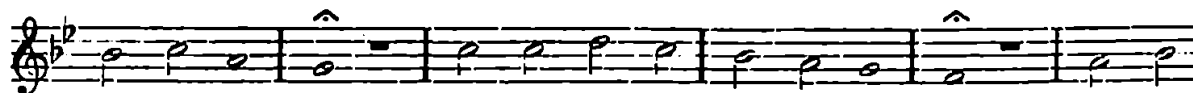
4. Též prosíme Tě my, Tvůj rod,
rač veškerých nás chránit škod,
i bude po veškeren čas
Ti zníti chvalozpěvů hlas.

5. Ať Otcí chvála nastává,
i Synu Jeho oslava,
a slavme v slávě zvroucnělé
i Ducha Utěšitele.

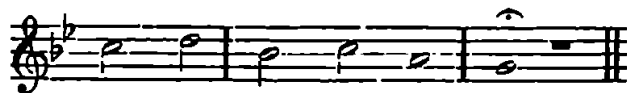
(Splendor paternae gloriae.)

1. Slá - vy O - tcov - ské o - ble - sku, jenž lesk no - vý

ro - díš z le - sku, svět - la světlo, světla zdro - ji, dni, jenž

nám dni vše - cky stro - jí.

2. Nad námi, ó slunko pravé,
vzejdi v kráse neskonavé,
vlévej v mysli naše temné
Ducha svého světlo jemné.

3. Voláme i k Tobě, k Otcí,
k Otcí darův plných moci,
k Otcí dárcí slávy věčné:
sejmi viny nebezpečné.

4. K skutkům statným buď
nám vůdce,
otup zuby zlého škůdce,
odstraň vše, co drsné, z cesty,
rač nás k činům právě vésti.

5. Spravuj naši mysl bludnou,
zachovávej ji vždy cudnou,
dej, ať víra naše hoří,
a lest ať ji neumoří.

6. Kristus budiž naše strava,
v nápoj buď nám víra pravá,
zpájejme se u radosti
střídmou ducha přehojností.

7. Tak den uplyň v radování,
stud nám budiž co sítání,
víra buď polední chvílí,
večer však ať se neschýlí.

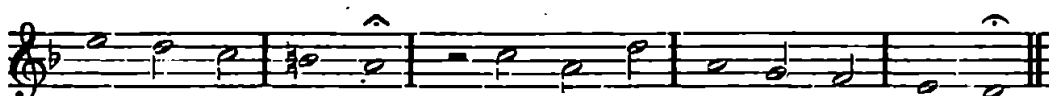
8. Světlo vzhází v zori rudé,
tak i naší mysli chudé
zasvěť v Otci Kristus celý,
v Synu celý Otec stkvělý.

9. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky.

(Ales diei nuntius.)

1. Pták ten, jenž dny pře-de - hlí-dá, Kristus bu-
svět-lo blíz-ké o - po - ví-dá;

dí na - še my-sli, a - by kži - vo - tu se vzkřísly.

2. Vstaňte z lože, na něž váže
spánek líný; Kristus káže:
„Bděte chodíc střídme, čistě,
v krátce u vás budu jistě.”

3. Nuže k Kristu provolejme,
prosme Ho a zaplakejme;
srdce, jenž Ho vroucně hledá,
mysli čisté spáti nedá.

4. Kriste! zahlaď spánku moci,
rozlom pouta černé noci,
rozvaž svazky viny staré,
rozžni v mysli světlo jaré.

5. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky!

(Nox et tenebrae.)

1. No-ci tmavá, vy mhy husté, bouř a mra-ky svě-ta pu-sté,

prchně - te již, svět-lo sví-tá, to - čna bledne, Pán za - ví - tá.

2. Trhají se země chmůry,
poraženy sluncem s hůry,
mocí jeho obličej
tvorstvo se zas v barvách stkvěje.

3. Tebe jen, ó Kriste! známe,
s myslí čistou Tě hledáme,
voláme Tě v zpěvu, v pláči,
nech Tvé srdce slyšet ráčí.

4. V světě mnoho věcí bývá,
jež lesk lichý poukřívá;
světlo pravé skloň svou tváří,
vyjasni vše svojí září!

5. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky!

667.

Dle téhož nápěvu.

(Aurora jam sparsit polum.)

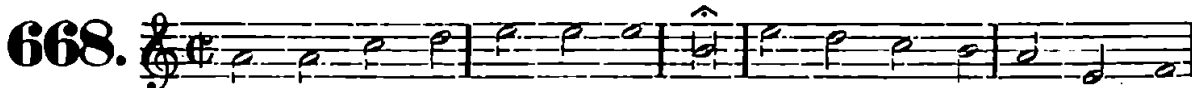
1. Jitřenka již točnu kropí,
mladý den se na zem klopí,
zář se o hory obijí;
ó necht každý hřích nás miji.

2. Noční přisludy se straňte,
viny od nás odestaňte,
rač Bůh všemu odpomoci,
co se zlého stalo v noci.

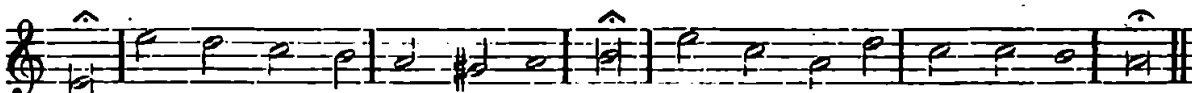
3. By poslední jitro spásy,
za něž prosí naše hlasy,
zasvitlo nám svatou zoří,
an se v dnešním duch Ti koří.

4. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky!

(Lux ecce surgit aurea.)

1. Světlo zla-té se již bu - dí, klíč se sle - pota nám z hru-

dí, jenž nás bludem zpo-ne - ná - hla na bez-cestné sra-zy táh - la.

2. Budiž nám to světlo spasno,
učin srdce čisto, jasno,
ať se nemluví věc lestná,
ni nemyslí nepočestná.

3. Tak ať zcela neúhonná
doba toho dne se skoná,
jazyk, tělo, ruka, oči
nechať z ctnosti nevykročí.

4. Pán se s hůry na nás dívá,
nic se před Ním neukrývá,
od rána až do soumraku
neujde nic Jeho zraku.

5. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky!

669.

Dle téhož nápěvu.

(Aeterna coeli gloria.)

1. Věčná slávo věčných stanů,
blahá čáko pozemšťanů,
Synu Boží, věčný Kriste,
narozený z Panny čisté!

2. Podej nám své ruky, Pane!
ať ta mysl střídma vstane,
zaplápolá k chvále Boží,
dlužné díky Bohu složí.

3. Dennice již na svět shlídá,
sluneční zář opovídá,
noční temnost všady hyne,
necht zář svatá na nás plyne.

4. Panuj zář ta v mysli z jemna
vypuď vládu všeho temna,
zachovávej v konec času
duši prostu všeho kvasu.

5. Hledaná nech předně víra
kořeny v nás rozprostírá,
naděje se raduj stále,
láska vždy víc miluj dále.

6. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky. Amen.

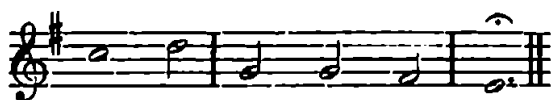
(Jam lucis orto sidere.)

1. Při vý - cho-du hvěz - dy ran-ní, Tvůj lid, Bo - že!

se Ti sklá-ní, rač nás stří-ci v prá-ci den-ní, at nic

na ško-du nám ne - ní.

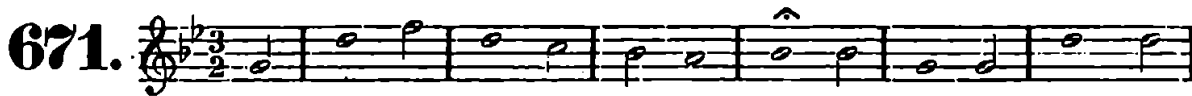
2. Dej nám jazyk v uzdě mlti,
at se sváry neroznítí,
též i nad zrakem měj vládu,
by nesvedl srdce k pádu.

4. Budem, až den dojde k celi,
a stín noci se k nám schýlí,
Tobě zpívat písně chvály,
že jsme hříchu odolali.

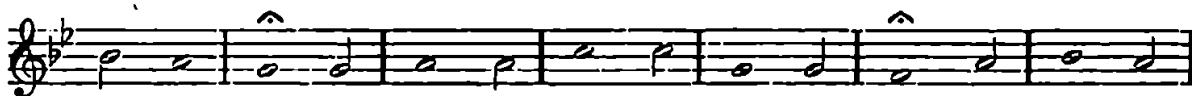
3. Rač nám mysl čistou dáti,
at nás vášně nezachvátí,
uč střídmostí krotit tělo,
by v hojnosti nezbujnělo.

5. Buď čest Otci Hospodinu
a Ježíši, Jeho Synu,
Duchu Svatému též vděky
vzdány buďte po vše věky.

(Jam lucis orto sidere.)

1. An hvězda světla pro-ci - tá, duch na pros-bách se

o - ci - tá, řiď, Bo - že! při prá-ci náš chod a chraň nás

od ne - hod a škod.

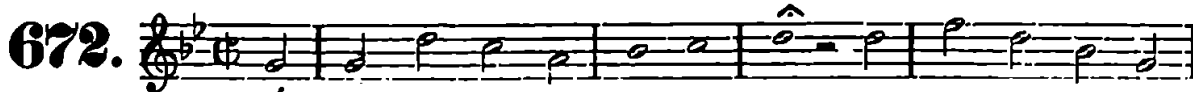
2. Náš jazyk pojmi do závor,
at nezní mezi námi spor,
zrak chovej pod svou ochranou,
at marnosti mu netanou.

3. Buď čista naše útropa,
vzdal veškera se hanoba,
a jídla, pití střídmosta
nech pýchu těla stroskotá.

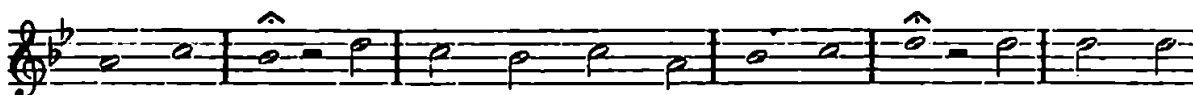
4. Tak tento den když pomine,
a noční doba připlyne,
my prosti všeho nemravu
Ti zpívat budem oslavu.

5. Buď Bohu Otci vzdána čest,
i Synu, Jenž s Ním jedno jest,
čest vzdejme v svatém veselí
i Duchu Utěšiteli.

(Tu Trinitatis unitas.)

1. Ó jed-no-byt-ná Troji - ce, Tvá ve-smír ří - dí

pra-vi - ce; zpěv chvály mi - le po - zo - ruj, ježž pro-cit-

nův lid pě - je Tvůj.

2. Neb povstáváme ode sna,
an noci klidná vládne tma.
rač tužby naše ukojit
a všecky rány zahojit.

3. I jestli pro ďábelskou lest
jsme zabloudili z přímých cest,
necht mocnost Tvoji oslavy
vše úhony ty napraví.

4. Buď tělo naše prosto vad,
duch ospalostí nebuď jat,
ať myslí nejme škodný puch
a neostydne v ohni duch.

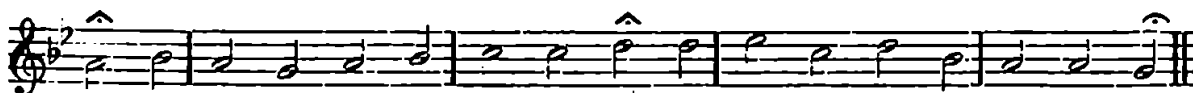
5. Slyš Spáso, jak Tvůj prosí lid,
slej světlo v duši našich byt,
ať lid Tvůj v skutky závadné
tou změnou denní nepadne.

Píseň za dne.

(Nunc sancte nobis spiritus.)

1. Teď Du-chu, vůdce věčných cest, Jenž s Otcem, Synem jedno

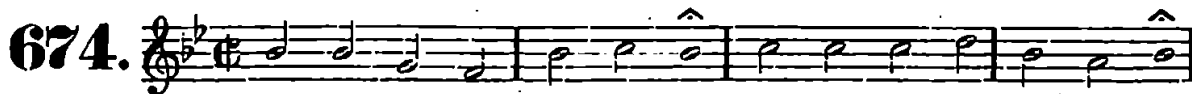
jest, teď navštěv na - ši chu-do-bu a roz-lej se nám v ú-tro-bu.

2. Tvář, ústa, mysl, život, mrav
vždy víru naši zjevně prav, *)
hoř láska v živém plápolu
a roznět bližní pospolu.

3. Dej, laskavý to Otče náš,
dej Synu, Jenž byt stejný máš,
dej Duchu obou společný,
ó Bože, vládce pověčný!

*) vypravuj.

Písně večerní.

1. Pod ve-čer Tvá če-lád-ka, co ksle-pi-ci ku-řát-ka,

k o - chraně Tvé hle-dí-me, la-ska-vý Ho-spo-di-ne!

2. Žes ráčil svou milostí
dobrého zdraví přátí
tento dnešní celý den,
z toho Tobě děkujem.

3. Jestliže pak jaký hřích
našel se v našich tělích,
odpusť svému stvoření
v Kristovu zasloužení.

4. Pokojné noci nám přej,
ďáblům škoditi nedej;
jakož ochránce silný
ostříhej nás, k nám schylný.

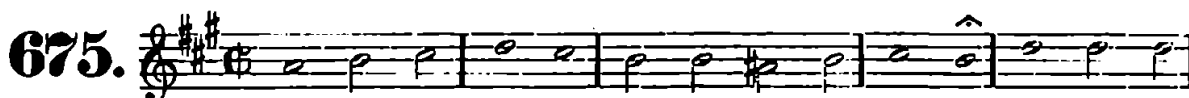
5. Ať tělo odpočine,
sen zlý, hrozný pomine;
všecka dobrá myšlení
dej nám, Pane, ve spaní.

6. Snům nedej nás mámiti,
pokoje rač popřítí,
abychom, lehnouc zdraví,
vstali ráno veselí.

7. Ó Bože všemohoucí!
buď při nás svou pomocí,
nedávej nás hříchu v moc,
ostříhej nás celou noc.

8. Toběť se poroučíme
a pokorně prosíme,
při nás buď svou milostí,
budeť nám na tom dosti.

9. Učiň to pro své jméno,
ať jest od nás chváleno,
odsavad až na věky,
Pane Bože veliký!

1. Na lo-že jdouce To-bě se mo-dlí-me, již se kla-

dou-ce, Pa-ne náš, pro-sí-me: Dej ti-še spá-ti a od-

po-čí-va-ti, ve zdra-ví vstá-ti.

2. Vše nepřátely
rač od nás zahrati,
svaté anděly
k ostříhání dáti;
dobrá myšlení,
čistá rozjímání
dej nám ve spaní.

3. Dej v samém sobě
pokojné usnutí,
vždycky o Tobě
andělská vnuknutí;
ať, což činíme,
bdíme nebo spíme,
vždy Tě chválíme.

4. Chvála buď Tobě,
Panc, králi věků,
přijmiž ji k sobě
od svých služebníků;

i od nás hříšných,
bídnych a nehodných
zhlad' všeliký hřích.

1. Slunce za - pa - dá za ho - ru, dí - lo den-
srd - ce svo - je zdvihněm vzhůru;

ní do - ko - nej - me, Pá - nu Bo - hu dí - ky vzdejme.

2. Chvalmež dobrotivost Jeho
při skonání již dne toho,
z požívání věcí dobrých,
jak duchovních, tak tělesných.

5. Hřích-li zhlazen, není dosti,
uděl ještě své milosti,
tou nás posvět a dokonej;
požehnání svého dodej.

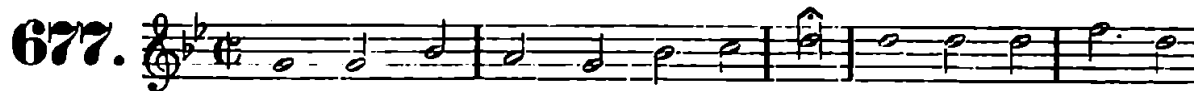
3. Dne tohoto na skonání
pomněm na svá pracování,
zda jsme jarmo Boží nesli
čili v jaký hřích poklesli.

6. Pomněm též času temného
na konec života svého:
Božské prosme velebnosti,
ať svou pomoc dá s výsosti.

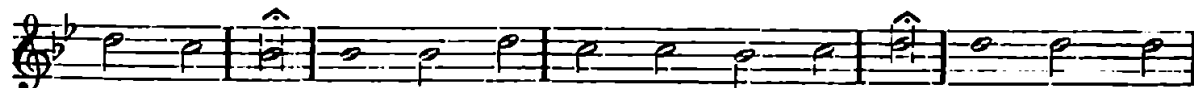
4. Z ostříhání Božské moci
chválu vzdejme, jdouce k noci,
vstaňme z hříchu smrtelného,
zachování stráží Jeho.

7. Bychom vždycky v pravdě
stáli,
pokušení odolali;
ó dobroto Boží věčná!
uzdrav srdce nestatečná.

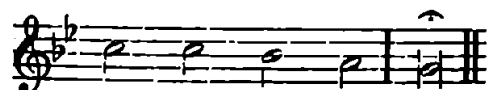
8. Tobě buď chvála s vděčností,
kterýž bydlíš na výsosti;
v dobu našeho skonání
rač přijmout nás v kralování.

1. Slunce za ho - ru za - pa - dá, noc mo - cí temnou

k nám pa - dá; Kri - ste, svět - lo! rač sví - tit nám, za - plaš tem -

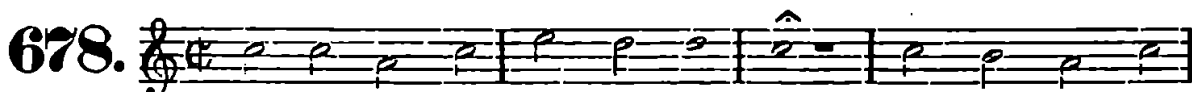

no - sti mam a klam.

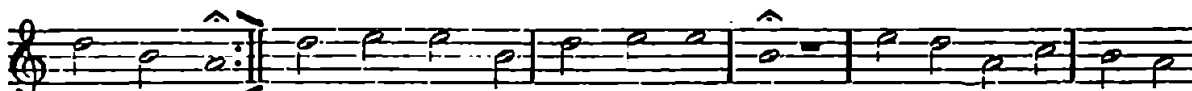
2. Duch náš se k Tobě vděč-
ně nes,
žes ráčil nás ochránit dnes
od škod a nebezpečství
z Božského milosrdenství.

3. Odpust, čímž hněvali jsme Tě,
buďto zjevně nebo v skrytě;
nedej duši v tom zahynout,
dej v naději odpočinout.

4. Na stráž anděly své postav,
nás pekelného strachu zbav;
zruš všelikou ďábelskou moc
a rač nám dáti dobrou noc!

1. Pod strá-ží Tvou, vel - ký Bo - že, do - ko - nán jest
zří - ze - ním Tvým na mé lo - že sí - lí - cí se

ten-to den, To - bě zní můj dík, má chvála, lásku Tvou já do-bře
chýlí sen;

znám, Tys byl dnes můj hrad, má ská-la, z ru - ky Tvé vše do-bré mám.

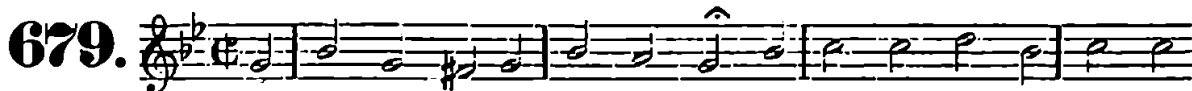
2. Pravicí svou chceš Ty krýti
Toho, kdo Tvou vzývá moc;
pod Tvým křídlem žádám míti
i já skryší tuto noc;
jím zastíněn v bezpečnosti
budu, Bože! tiše spát;
marné budou pekla zlosti,
budešli Ty při mně stát.

3. Nehleď, Pane! k množství
činů,
za dne hříšně konaných,
nechtěj vážit mou vinu,
nemsti hříchů zpáchaných;

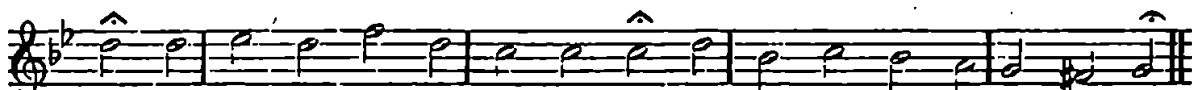
znáš upřímnost mého žele,
slýcháš mého srdce vzdych;
Otče! smyj mou duši cele,
sejmi s mého srdce hřích.

4. A kdy jednou věku mého
poslední se schýlí den,
nezamítň sluhu svého,
nevyluč mne z ráje ven,
než zasvítej v hrobu noci
milostně mně ranní zář,
abych přišel k nebes Otci
a zřel věčně Jeho tvář.

(Te lucis ante terminum.)

1. Než svět-lo zajde to - ho dne, lid Tebe, Tvůrce v prosbách

zve, bys pro svou lá - sku že-hnanou nám strážcem byl a o - chranou.

2. Nech snové zlí se odberou
i přelud s noční příšerou;
stav vraha ať se oddálí,
a tělo ať se nezkálí.

3. Dej, laskavý to Otče náš,
dej Synu, Jenž byt stejný máš,
dej Duchu obou společný,
ó Bože, vládce pověčný!

(Christe, qui lux es et dies.)

680.

1. Ó Kriste, světlo a náš dni, Jenž o - de - kry - váš

noč - ní tmy, Tys pra - vým světla o - ble - skem, jenž bla - hou

zá - ři hlá - sá všem.

2. Aj, prosíme Tvou svatou moc,
chraň nás a opatruj tu noc,
ať mysl v Tobě spočine,
a v pokoji noc uplyne.

4. Když oči spánek obtíží,
nechť duch bdě k Tobě pohlíží,
chraň sluhy svoje rukou svou,
jež k Tobě pravou láskou vrou.

3. Ať zlý sen k nám se nesklopí,
a chytrý vrah nás nechopí,
ať s ním se tělo nespojí
a záhuby nám nestrojí.

5. Shleď, Pane! na svůj na zástup
úklady vrahů našich zhub,
řiď nás a moc svou na nás zjev,
an Tvá nás vykoupila krev.

6. Měj, Pane! pořád v paměti,
že duch je v těla zajetí,
an strážcem duší Ty jsi jen,
rač nám vždy býti přítomen.

(Christe, qui lux es et dies.)

681.

1. Kri - ste, Jenž jsi svět - lo den - ní, Jenž noc tma - vou

v svět - lo mě - ní, svět - la zář jsi, svě - ta spá - sa, jenž nám

bla - hé svět - lo hlá - sá.

2. Buď nám, Pane! proti vrahu
této noci za ostrahu,
dej nám v Tobě spočinouti,
ať nás myslí nekormoutí.

3. Nechť sen ducha nezachvátí,
chytrý vrah nás nepodvrátí,
tělo s ním se neumlouvá,
z Tvé se vůle nevyzouvá.

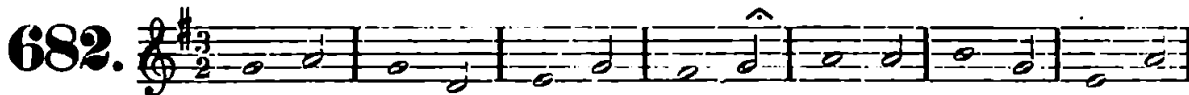
4. Když pak oči usnou v mále,
nechť bdí duše k Tobě stále,
chraň své sluhy rukou činnou,
jenž se k Tobě s láskou vinou.

5. Obránce, rač na nás zírat,
úkladníkův sílu stírat,
spravuj nás a nedej loupit,
jež krví svou ráčils koupit.

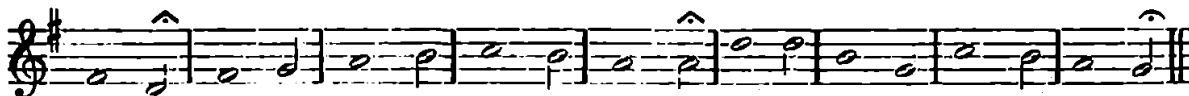
6. Rozpomeň se, Pane svatý,
že jsou duše tělem spjaty;
Jenž jsi duší lidských strážce,
stůj vždy při nás ve své lásce.

7. Sláva Otci Hospodinu,
sláva Kristu, Jeho Synu,
Svatému též Duchu sláva
nechť se věky věků dává.

(Te lucis ante terminum.)

1. Než to světlo denní mi-ne, k To-bě, Tvůrce! duch se

vi-ne, o-chraň, do-bro-ti - vý Bo-že! a o - pa-truj na - še lo - že.

2. Zbav nás všeho ve snách
bludu,
vysvobod' nás od přeludu,
zapuď škůdce, by se tělo
žádným hříchem nezkálelo.

3. Dej to, Otče přelaskavý,
i Ty Otcův Synu pravý
s Duchem vládnoucí v jednotě
ode věků do věčnosti.

683.

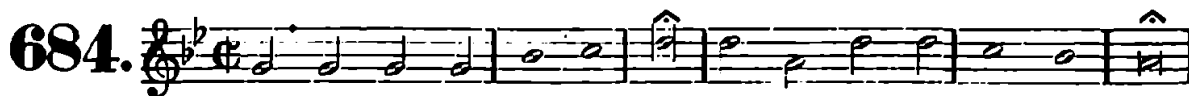
Dle téhož nápěvu.

(Rerum Deus tenax.)

1. Bože, všaké síly zdroji,
jímžto veškerenstvo stojí
a Jenž činíš času změny
zůstáváje neproměnný.

2. Uděl večír svého světla,
by tma život neuhnětla,
dej nám umřít smrtí svatou
a buď nám pak věčnou zplatou.

(Cultor Dei memento.)

1. Křesťa-ne, vždy pa-ma-tuj, kde ti ži - vot ho - to - ven,

že křest kou-pel a zdroj tvůj, a žes kří-žem ob - no - ven.

2. Když tě po dne svízele
sen zve v čisté ležení,
na srdci a na čele
vtiskni kříže znamení.

3. Kříž vše zloby zahání,
před ním prchá všecken mrak,
nečije ten zmítání,
koho posvětil ten znak.

4. Dejte se již na útok
přiludná *) snů mámidla,
a svůj jinam obrať krok,
jenž v svá lepáš osidla.

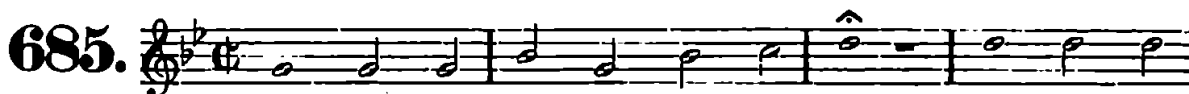
5. Hade zlý a zavilý,
jenžto starým výkrutem **)
rušíš pokoj zpanilý
v nádru tebou uštknutém.

6. Ustup! Kristus přibyl k nám,
prchni! neb tu Kristus jest.
Znak, jenž jest ti dobře znám,
ničí všech zlých duchů lest.

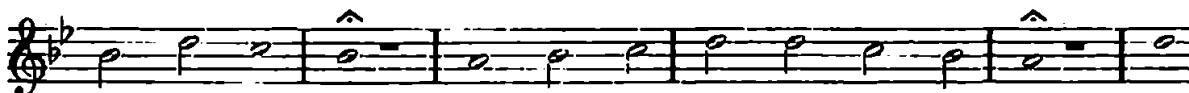
7. Ač se tělo pro mdlobu
k pokoji teď uchystá,
za celou snů za dobu
budem myslet na Krista.

Píseň v noci. ***)

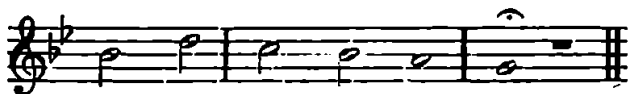
(Žalm 134.)

1. Chvalte Ho - spo - di - na všickni, jež - to Pá -

nu slou-ží - te, vši - ckni, kte - ří v do - mě Pá - ně . noč -

ní strá-že dr - ží - te.

2. Rukou svých tu ke svatyni
modlíce se zdvíhejte,
Hospodinu, Bohu svému,
slušnou chválu vzdávejte.

3. Uděliž nám ze Siona
Hospodin svých milostí,
Jenžto nebesa i zemi
utvořil svou mocností.

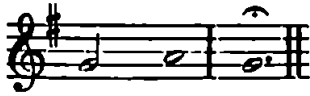
4. Sláva Otci, Synu, Duchu,
jakož byla od věků,
budiž po veškerém světě
nyní a buď do věků. Amen.

*) přiluzující nob vábivá. **) vykrucováním neb chytrosti a podvodem. ***) Hodí se zvláště při noční stráži.

Písně na Modlitbu Páně čili „Otče Náš.”

1. Ot - če náš, Jenž jsi na ne - bi, u - slyš nás hříš - né

na ze - mi.

2. Buď Tvé nejsvětější jméno
od všech tvorů zveleveno.

3. A Tvé vcelebné království,
ať se zde u nás uhostí.

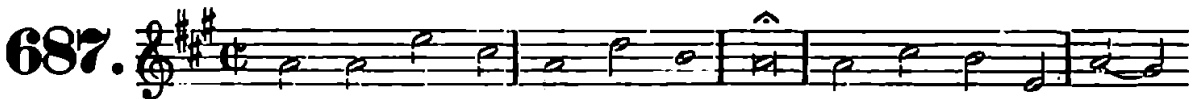
4. Jak se ctí v nebi Tvá vůle,
tak i buď zde v zemském důle.

5. Chléb náš vezdejší dnes
nám dej,
v pracech našich nám pomáhej.

6. Odpusť viny nám hříšníkům,
jakž odpouštíme vinníkům.

7. Neuvoď nás v pokušení
zprost věčného odsouzení.

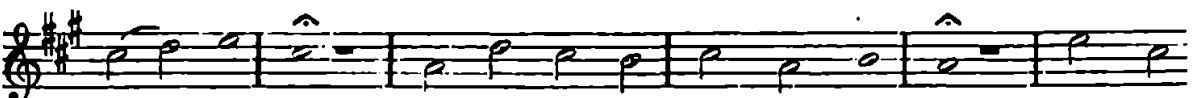
8. Zbav nás ode všeho zlého,
jak časného, tak věčného. Amen.

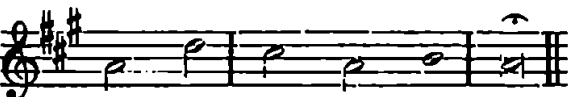
1. Ot - če náš, Jenž bydlíš v ne - bi v ne - přístupném bles-

ko - tu, kte - rak zpěv náš u - ve - le - bí věč - nou Tvo - ji

do - bro - tu, že nám dá - váš vzemské pou - ti k lás - ce.

Tvé se po - zdvihnou - ti!

2. Nevýslovné Tvoje jméno
posvěcuj se v každý čas,
každým tvorem bývej ctěno,
oslavuj Tě každý hlas;
každý duch znej Tebe právě,
každý buď živ k Tvojí slávě.

3. Království Tvé přijď k nám
dolů,
vzrůstej ve všech končinách;
dej, ať jsme Ti všichni spolu
věrní v blahu, v nehodách.
Podmaň sobě duši zcela,
by jen v Tobě rozkoš měla.

4. Buď Tvá vůle vykonána
od všech lidí na zemi,
bychom ctili svého Pána
s duchy Jeho se všemi;
k andělům nás připodobni,
ať jsme všemi ctnostmi zdobni.

5. Vездеjšího uděl chleba,
ať nás nouze netřísbí, *)
uděl též, co duši třeba,
ať se Tobě zalíbí.
Jenž jsi věčná láska pouhá,
znáš, oč žádá naše touha.

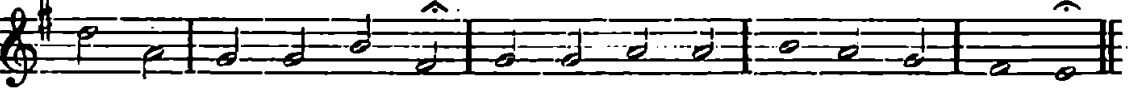
6. Zpáchali jsme hříšné činy,
mluvili jsme rouhavě,
odpusť, odpusť naše viny,
učíš to k své oslavě;
i my odpouštíme jiným,
dluhy odpouštíme vinným.

7. V pokušení nedej padnout,
posilň duši ubohou,
v namáhání nedej chřadnout,
dej svou milost přemnohou,
slabí jsme, jen milost Tvoje
dá nám zmáhat ty zlé boje.

8. Zbav nás, Pane! zlého vraha,
oděj nám své odění,
dej, ať duše dojde blaha,
jenž se z Tebe pramení,
bychom druhdy ve Tvém stanu
došli bláhy nebešťanů. Amen.

688.

1. Ot - če náš! Jenž pře - bý - váš na ne - be - sích sla - ven

od an - dě - lů v ple - sích, Ty nás za své dít - ky při - jí - máš.

2. Tvůrce náš!
buď Tvé nejsvětější jméno
od všech tvorů oslaveno,
Jenž zde i na nebi prodléváš.

3. Králi náš!
nechat milostí Tvou zkvete
říše všechněch ctností v světě,
pro které nás v nebe povoláš.

4. Pane náš!
dej nám sílu, ať Tvá vůle
plní se zde v zemském důle,
jako v nebesích to vidíváš.

5. Dárce náš!
rač dát potřebného chleba,
i co k spáse duši třeba,
Jenž vše krmíš a vše odíváš.

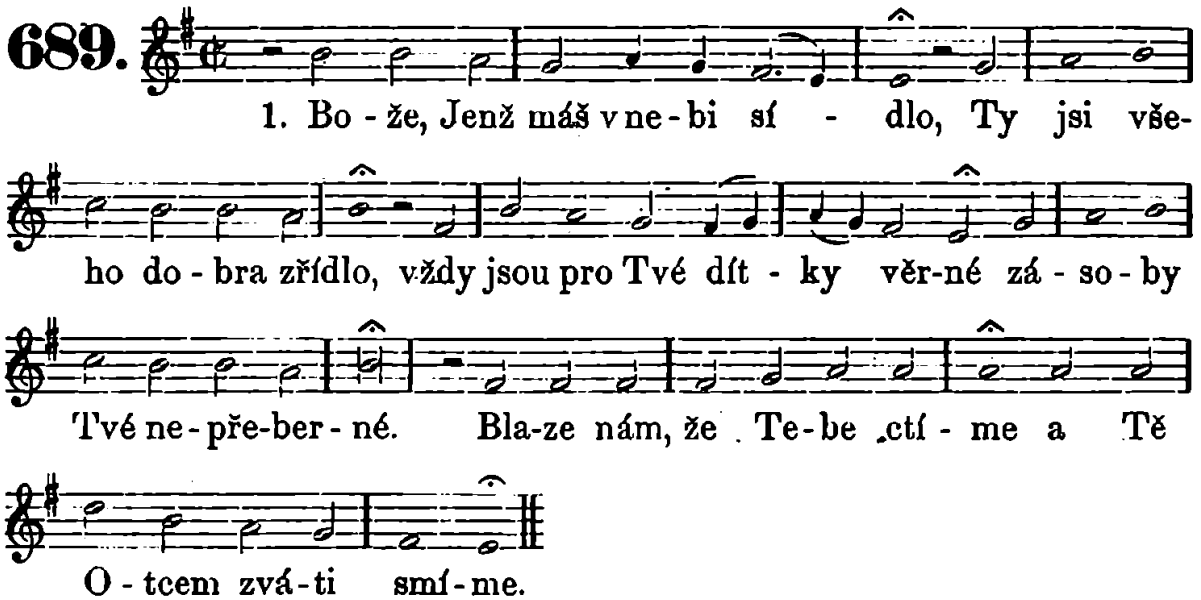
6. Soudce náš!
viz, že viny své želíme,
odpusť nám, jak odpouštíme,
podlé toho, jak nám ukládáš.

7. Strážce náš!
nedej klesat v pokušení,
ochraň, přispěj k posílnění,
Jenžto křehkost lidskou dobře znáš.

*) nemoří, nerozptyluje.

8. Spáso náš!
ach, ulituj lidu svého,
zbav nás mile všeho zlého,
zvláště hříchu, jěž vždy trestáváš.

9. Bože náš!
nechať modlitby té plamen
vstoupí vzhůru k Tobě, amen,
Otče, Synu, Duchu, Bože náš!

689.

1. Bo - že, Jenž máš v ne - bi sí - dlo, Ty jsi vše -
ho do - bra zřídlo, vždy jsou pro Tvé dít - ky věr - né zá - so - by
Tvé ne - pře - ber - né. Bla - ze nám, že Te - be ctí - me a Tě
O - tcem zvá - ti smí - me.

2. Posvětiž se Tvoje jméno
a buď vroucně stále ctěno.
Dej nám k Tvé cti živu býti
a ne k modlám světa zřítí;
rozplaš tmu, nevěru, bludy,
svět Tvé pravdy světlo všudy.

3. Nechať církev rozmáhá se
a se stkvěje ve své kráse;
sešli nám vždy v pravé chvíli
Ducha moudrosti a síly,
Jenž by tam nás ved, kde jasné
nikdy světlo neuhasne.

4. Staň se vůle Tvá na zemi
jako v nebi věky všemi,
vše, co nám kdy Tebou dáno,
vůli Tvé buď odevzdáno;
stejně vděčně z Tvojí ruky
chceme bráti bol i muky.

5. Dej nám vezdejšího chleba,
jehožto jest nám dnes třeba;
krm i naše duše lačné
mannou z říše nadoblačné,
tělem Krista, Syna svého,
Spasitele laskavého.

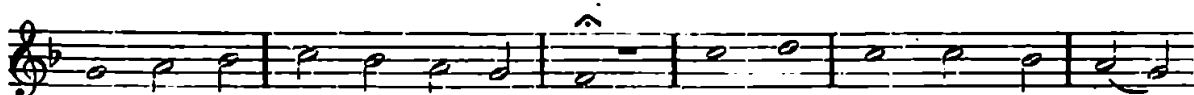
6. Přijmi naše slzy vřelé
v důkaz lítosti a žele;
odpustiž nám naše dluhy
Ježíšovy pro zásluhy,
jako my jsme odpustili
všem, kdož nám kdy ublížili.

7. A kdy nás hřích svádí k pádu,
pečlivě hled k svému stádu,
vezmi nás vše do ochrany,
haj své dítky na vše strany;
zvláště sraž útoky smělé
duší našich nepřítelů.

8. Zbav své stádo všeho zlého,
duši, tělu škodlivého;
v smrti od záhuby věčné
zachrániž nás nestatečné.
Amen, uděl požehnání
v životě i při skonání.

1. Bo - že, vše - mo - hou - cí Stvoři - te - li, moudrý

ze - mě ne - bes Ře - di - te - li, Jenžto ve - ške - ren svět

v ru - ce máš, Ty jsi lá - ska, Ty jsi O - tec náš.

2. Kam jen koli patří oko moje,
trnouc vidí všude divů zdroje,
obor světa pln jest darů Tvých,
stkvělý trůn Tvůj však jest v
nebesích.

3. Svrchovaný, kéž Tě lidé znají,
kéž ctí Tebe po všem světa kraji,
hledíce vždy svatě živu být
a tak jméno Tvoje posvětit.

4. Díky Tobě, že Tvou církev
známe,
v nížto sloup a pečeť pravdy máme,
nechat její světlo všem se stkví,
rozšiř, zveleb svoje království.

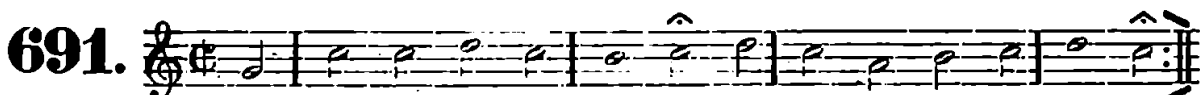
5. Svatý jsi, a vůle Tvoje svatá
buď nám dražší nad poklady zlata,
každý z nás ji konej vesele,
jak ji plní v nebi andělé.

6. Slunce štědrosti Tvé jasně svítí,
krmíš ptactvo, šatíš polní kvítí,
otvíráš-li ruku, hned zní ples,
chléb náš vezdejší i nám dej dnes.

7. Mstivý darmo v Tvoji mi -
lost věří,
jak on sám, tak jemu též se měří;
odpusť laskavě nám hříšníkům,
odpouštímeť my svým vinníkům.

8. Tělo, svět i ďábel lécky strojí,
pohromy se křehká duše bojí;
Tys, ó Pane! duší Pán a Král,
pokušení a boj těžký vzdal.

9. Když nás bída, nemoc,
válka svírá,
největší zlé, hřích, když duší sžírá,
přítele kde najdem mocného?
Hospodine, zbav nás od zlého! Amen.

1. Vzá - vej - me Ot - ce své - ho, Jenž trů - ní na vý - so - sti;
bo - ha - tá ru - ka Je - ho má pro nás da - rů do - sti;

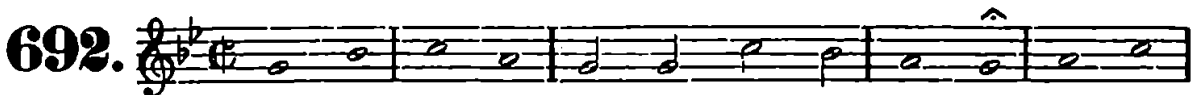
Ont nad ná - mi se sli - tu - je, když zdvihnem hla - su své - ho
ve jmé - nu Sy - na Je - ho.

2. I otevře nám dvěře,
budem-li stále tlouci,
kdo zbožně prosí, bere
z té ruky všemohoucí;
Kdo hledá, také nalezá,
tak svými ústy hlásá
Bůh-člověk, světa spása.

3. Tím slovem povzbuzeni,
ó Bože, k Tobě zříme,
Tvým Synem naučení
s pokorou vroucně díme:
Náš Otče, Jenž jsi v nebesích,
buď Tvoje svaté jméno
uctěno, velebeno.

4. Tvé království, ó Pane!
nechť šíří se a zkvétá,
Tvé vůli svrchované
se skláněj obor světa;
naš vezdejší chléb dej nám dnes,
jak odpouštíme nyní,
nám odpusť naše viny.

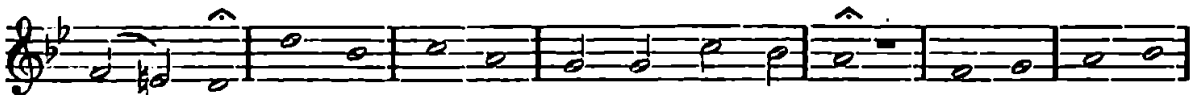
5. A nevoď v pokušení,
než zbav nás všeho zlého.
Tak staň se k potěšení
a k spáse lidu Tvého.
Co dobrý Otec přijmi nás,
až oko naše zhasne,
v své stánky věčně jasné. Amen.

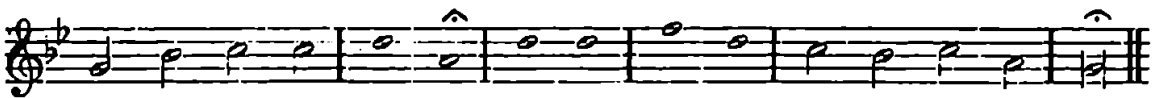
1. Moc-ný Bo-že! Te - be u sou-zvu-ku tvor-stvo
che - rub lí - bá v po - ko - ře Tvou ru - ku, pí - seň

ve - ške - ré - ho svě - ta ctí, i my k To - bě zří - me zze - mě
chvály z je - ho rtů Ti zní;

pra - chu, Jenž zá - stu - py du - chů v službě máš, v stráži Tvé hruď

na - še ne - zná strachu, Tyt jsi lá - ska, Tyt jsi O - tec náš.

2. Aj tam, kde se zástup slunci
stkvěje,
je Tvůj stan, tam sídlí věčná slast,
tam ve světle Tvého obličej
je i duší lidských pravá vlast;
z oné stkvělé, nejvyšší blahé hůry
otcovským svým okem na svět zříš,
tam svých služebníků věrných kůry,
slyšíš, tam nad námi všemi bdíš.

3. Slavné a velebné je Tvé
jméno,
svaté, nevýslovné od věků,
budiž ctěno, budiž posvěceno
po všech krajích od všech lidí;
jako andělé Ti v nebi stále,
jako slouží Tobě živlové:
tak i živi buďte k Tvoji chvále
věky věků lidští kmenové.

4. Propast černá, moře, jasná
výše
Tě co svého tvůrce, vládce zná,
zvlášt pak srdce lidská jsou Tvá říše,
v nížto mile vládne milost Tvá.
Ó přijď království Tvé, zde na skále
šir a výše vzrůstěj církve dům,
a Tvá milost srdce šlechtiz stále,
podnášej a táhni k nebesům.

5. Vůle Tvá, jak vládne na
výsosti,
staň se zde, buď cíl náš jediný,
všickni lidé služte s ochotností
Bohu svému, jak jste povinni;
v bouři, v bolu, v každé pláčů době
vložte na ramena svoje kříž,
staň se vůle Tvá, až ráčíš v hrobě
odejmout nám zdejších břemen tíž.

6. Dej nám, Otče! vezdejšího
chleba,
duši uděl pokrm — sebe sám,
čehož tělu denně třeba,
ze svých zásob rač poskytnout nám;
Ty, Jenž denně otvíráš svou ruku,
nasycuje však stvoření,
zapuď drahotu a hladu muku,
chraň od zkázy polní osení.

7. Nehodni jsme sice, plni
viny,
Ty předobře dluhy naše znáš,
rač vyslyšet marnotratné syny
pro kříž, který nesl Kristus náš;
odpuť hříchy, ješto jich želíme,
odpuť tresty věčné hříšníkům,
smiluj se, jak i my odpouštíme
dluhy bližním — našim vinníkům.

8. A vzdal všecko, co nás vábí
k hříchu,
co chce mysl z dráhy pravé svést,
tělesné kroť chtfče, ducha pýchu,
odvrať světa zlost a pekla lest;
musímeli vejít v pokušení,
provázej nás v duchovní ten boj,
dej nám vítěziti v postu, v bdění,
mysl utužuj a rány zhoj.

9. Zahlaď všakých pláčů lid-
ských símě,
zacpi pramen všeho zlého — hřích,
ať neklesne hořem naše týmě
v zasloužený světa toho smích;
zapuď od nás vše, co lidi rmoutí,
vojny, pohromy a všaký mor,
a nás po skončení zdejší pouti
uvoď v svatých duchů blahý sbor.
Amen.

Pozdravení andělské. *)

*) Píseň tábož druhu viz v čísle 24.

2. Nad růže mnohem krásnější,
nad slunce, hvězdy jasnější,
lilie z rajske zahrady,
čistá jsi panna bez vady,
milosti plná.

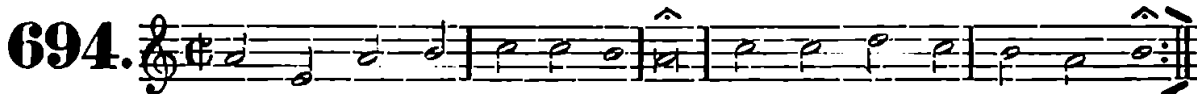
3. S tebou jest Pán, Jenž svým
slovem
utvořil nebesa i zem;
On dal ti, panně nevinné,
že jediná ty nad jiné
jsi požehnána.

4. Bůh zvolil si v tvém lůně byt,
chtěl z tebe Ten se narodit,
Jež z dávna čekal lidský rod —
požehnan tvého lůna plod:
Pán Ježíš Kristus.

5. Ó Panno přešlechtilá,
Boží rodičko, Maria,
královno říše nebeské!
pros po své lásce mateřské
vždy za nás hříšné.

6. Ty, křestanů pomocnice,
buď naše orodovnice,
přimluv za nás Hospodinu
teď i v poslední hodinu,
Panno Maria!

Apoštolské vyznání víry.

1. Věřím v Bo-ha je-di-né-ho, v Ot-ce, Jenž moc všecku má,
o-bor svě-ta ve-škeré-ho Je-ko Tvůrce své-ho zná,

ne-be, ze-mě, vzduch i mo-ře, vše, co vů-kol se-be zřím,

svě-ta to-ho u pro-sto-ře vzniklo Je-ho ky-nu-tím.

2. A co vyšlo z Jeho ruky,
k Němu obrací svůj hled;
o nesčetné tvorů pluky
péči má On z prvních let.
On je věrně zachovává,
řídí je svou moudrostí,
jim ze zásob hojně dává
v hloubce i na výsosti.

3. Věřím také v Jezu Krista,
jediný je Boží Syn,
naš pán, naše čaka jistá,
rovný Otci Hospodín;

počat z Ducha přesvatého,
tělem zde se přiodil,
ze života panenského
k vůli nám se narodil.

4. Trpěl v duši, trpěl v těle
pod Pilátem mnoho ran,
Jemu od nepřátel směle
těžký kříž byl přichystán;
neodporoval jej nésti,
ochotně jej na se vzal,
na něm za naše neřesti
život těžce dokonal.

5. Prátele Ho s kříže snali,
když se k noci schýlil den,
a Jej v hrobě pochovali,
jenž byl v skále připraven;
i hned k otcům duše Jeho
do předpekli sstoupila,
aby zárod lidstva všeho
v zásluhách svých spasila.

6. Dne třetího zvláštní mocí
jako vítěz z mrtvých vstal,
po dnech čtyřidceti k Otci
do nebe se odebral.
Na pravici Otce svého
sedí, odkud přijde zas
jako soudce světa všeho,
až vyprší soudu čas.

7. Věřím, že je roven Otci,
též i Synu Svatý Duch,
z obou pošlý, s nimi v moci
a v bytosti jeden Bůh.
On jest dárce statečnosti,
učitel i těšitel,
hojné zřídlo vši milosti,
hříšníků posvětitel.

8. Věřím, že jest církve jedné
Kristem základ položen;
blud před jejím světlem bledne
jako noc, když vzešel den.
Nezvrátí ji zloba lidská,
svatá je v svém zřízení,
apoštolská, katolická,
jedna, stálá v učení.

9. Pevná páska lásky svaté
s církví, jenž zde bojuje,
dušičky v očištcí spjaté
a sbor Svatých spojuje.
Jedna je to obec Páně,
jedno všickni tělo jsou;
jim sám Kristus v rajském staně
hlavou jest i oslavou.

10. Z víry vím, že pro zásluhy,
které získal Božský Syn,
hříšníkům kajícím dluhy
odpouští Bůh Hospodin.
Přechočná k smilování
Jeho láska veliká
vinníky zve ku pokání,
nechce smrti hříšníka.

11. Jako zrnko v zemi ztělé
klíčí se a roste v klas,
tak i mrtví vstanou v těle,
probudí je Kristův hlas.
Věčně blaze budou žít
všickni, kdož jsou bez viny,
leskem hvězd se budou stkvít
v stáncích rajske otčiny.

12. Toť ta víra, k níž se znáti
třeba, chci-li spasen být,
klenot, o nějž slušno dbáti;
v ní a podlé ní chci žít.
Víra ta jest oku svíce,
jistá cesta noze mé;
ona, až mé zbledne líce,
duši k Bohu přivede.

Tři Božské ctnosti.

1. Bo-že vě-řím, Bo - že doufám, Te-be, Bo-že! mi-lu-ji.

Ka-to-lic-ký kře-stan slu-ji, matky cír-kve ná-sle-du-ji,
na tom, co ta mat-ka hlá-sá, za-klá-dá se svě-ta spá-sa.

Ve ví - ře, v na - dě - ji, v lás - ce mne, ó Bo - že! u - tvr - zuj.

2. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Jediný jen jsi v bytosti,
ale trojí v osobnosti;
bez všl meze je Tvá síla,
předivná jsou Tvoje díla!
Ve víře, v naději, v lásce atd.

3. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Otče na nebeské výši!
veškeren svět je Tvou říší,
Ty náš Tvůrce a náš vládce,
my jsme ovce Tvého stáde.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

4. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Věčný Synu! bys nás koupil,
na kříži jsi smrt podstoupil;
otevřels nám k nebi bránu,
dej, ať přijdem do Tvých stanů.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

5. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Duše Svatý, mocný v skutku,
Těšiteli v každém smutku,
Dárce světla, Dárce síly,
veď mne k blaženému cíli!
Ve víře, v naději, v lásce atd.

6. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Ty mzdu věčnou chystáš ctnosti,
věčný trest však nepravosti;
blahý je, kdo v každé době
Trojjednoto! slouží Tobě.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

7. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Hříšníkům odpouštíš viny,
napravují své činy;
promiň i mé duši dluhy
pro Kristovy pro zásluhy.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

8. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

Proto hruď má láskou plane,
žeš nejvyšší dobro, Pane,
a že darů v každé chvíli
Tvoje štědrost nám udílí.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

9. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

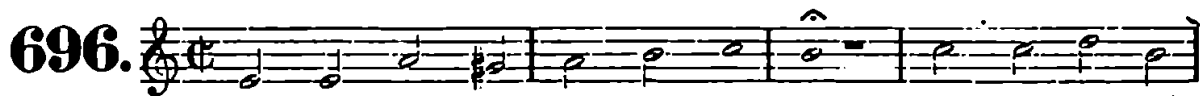
Uděl, abych vždycky vše
miloval Tě z mysli celé,
jak Tě, věčný duší Králi!
věrní Tvoji milovali.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

10. Bože, věřím, Bože, doufám,
Tebe, Bože, miluji.

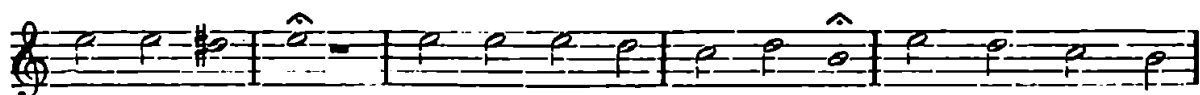
Láskou znícen výhost dávám
hříchům a je oplakávám;
nic mne nesvoď z Tvoji služby,
navždy budiž cíl mé tužby.
Ve víře, v naději, v lásce atd.

PÍSNĚ OBECNÉ.

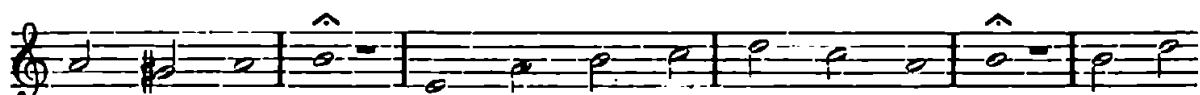
Písně poučlivé a vzdělávatelné.

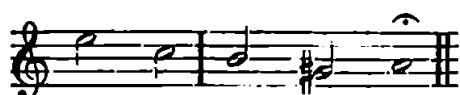
1. Pá - na Bo - ha vroucně vzý - vám, pí - seň chvály

Je - mu zpí - vám, vel - ký jest náš Ho - spo - din. On se svět - lem

při - o - dí - vá, pod no - ha - mi hvěz - dy mí - vá, svět je

mo - ci Je - ho stín.

2. On na křídlech větrů chodí,
život a ples všudy plodí,
řídí hvězd a světů kruh;
tisíc nových sluncí hoří,
tisíc světů hned se boří,
jak svým prstem kyne Bůh.

3. Před Ním není žádné skrýše,
hlubiny a nebes výše
proniká vždy Jeho zrak;
před Ním jest jen krůpě všeho
hloubka moře velikého,
celý svět jen drobný mák.

4. Tisíc věků utečení
před Ním jest jen okamžení
a nesmírná věčnost — den;
sil Mu nikdy neubývá,
světy tvoře neumdlívá,
působí vše vůlí jen.

5. Jako na teničké strunce
zavěsiv On v mraku slunce,
zahnal tmy, den rozsvítil;
světům vzdělal kruhy čisté,
prstem změril běhy jisté
tisíce hvězd roznítil.

6. V uzdu pojal oheň, blesky,
v ocel je a v mrak nebeský
přísným prstem uložil;
svázil vody, led a sněhy,
vše je zahnal v pevné břehy,
a zem suchou oddělil.

7. Suchá země k Jeho hlasu
vzala na se roucho z klasů,
z květin, z mechu, z lesních hub;
dotkl se hor, skály pusté
odšly se v křoví husté,
z něhož vyšel silný dub.

8. K vodám shlídlo Jeho oko,
z mořské tůně přehluboko
životy se prýštějí;
velrybové brázdí vody,
hemží se tu červů rody
v každé vody krůpěji.

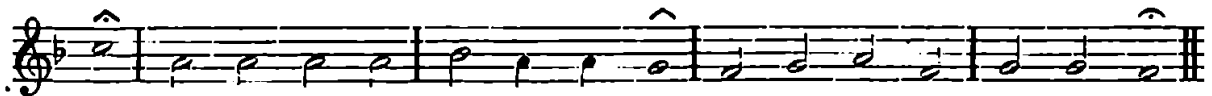
9. Opět kynul — ptactva plesy
naplňují hory, lesy,
orel měří výšiny,
a na zemi tvory živé,
myš a slon a šelmy divé
vyslídají doliny.

10. Kdož moc Páně změří vmysli?
Dechna řekl prachu: „Mysli!“ —
a tu člověk z země vstal,
zhlídl tato díla mnohá
a nad nimi poznal Boha,
klekna, zpíval píseň chval.

11. Tvůrce, světa panovníku,
můžli vzdáti Tobě díky
slabý země syna duch?
ach, jak sečte vše to zboží,
kteréž tvoří ruka Boží?
Velký, nesmírný jest Bůh!

1. Bo-že mi-lý, v kaž-dé chvíli ply-nou da-ry z ru-kou

Tvých, pro-to k To-bě v té - to do - bě vděčně zdvihám zra-ků svých.

2. Nebeského dárce svého
ty má duše, oslavuj,
uctivostí, poslušností
Jemu díky připravuj!

3. Boha ctěte po všem světě
bydlící národové,
na úsvitě všickni hbitě
zpívejte Mu tvorové!

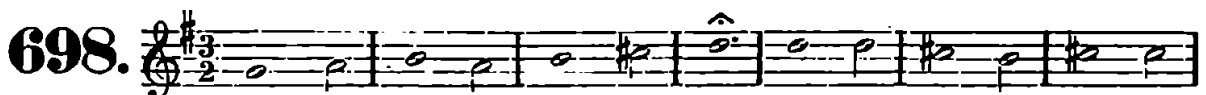
4. Zem i moře vzdej v pokoře
Tvůrci svému pocty daň,
nebe stkvoucí chvály vroucí
hlásati Mu nepřestaň!

5. Hodent slávy přelaskavý
Bůh, náš pastýř, v každý čas,
ač Jej dosti dle hodnosti
neuctí všech světů hlas.

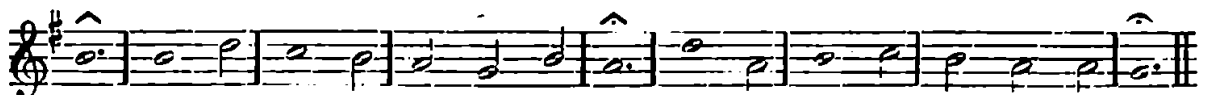
6. Nechat jiní, co chtějí, činí,
já Jej budu velebit,
ve dne, v noci jako k Otci
důvěrně chci k Němu zříť.

7. Prosím Tebe, Otče z nebe,
rač mi pomoci své dát,
ať vždy mohu Tobě Bohu,
sloužit a Tě milovat!

8. Až pak mého chatrného
života čas doplyne,
po své lásce buď můj strážce,
ať má duše nezhyne.

1. Věč-ný Bo-že, Ot - če náš! nad vším svě-tem vlá-du

máš, o - bor ze-mě, ce - lé ne-be po - slouchá co Pá-na Te-be.

2. Ranní a večerní zář
velebí Tvou jasnou tvář,
slunce ve dne, hvězdy v noci
hlaholí jen o Tvé moci.

3. Blesk Tvým věrným poslem
jest,
hlásá: Hospodinu čest!
vichr poslušen Tvé vlády,
nese mraky, kácí hrady.

4. Moře k Tvému zehraní
vlny z břehů odhání,
v bouři, kdy Tvé slovo velí,
i hned hladina se celí.

5. Kyne-li Tvůj jasný zrak,
rychle rozplývá se mrak,
vlažná rosa prýští náhle,
obživuje kvítí zprahlé.

6. Velryb, onen velikán,
cítí, že Tys jeho pán,
lev i červík, ptáče, hádě
vše nám svědčí o Tvé vládě.

7. Člověk jen, ten křehký tvor,
bývá Tobě na odpor;
pln jsa hrdosti a pýchy,
uráží Tě svými hříchy.

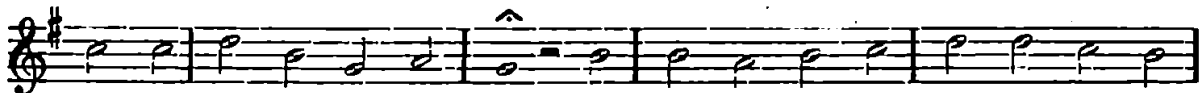
8. Jako blesk Tvůj drtí strom,
tuto hříšnou pýchu zlom,
každý ať Ti v každé chvíli
věrně slouží ze vsí síly.

9. Na pomoc nám stále buď,
dobré chtění v mysli vzbud',
milostí svou nás předcházej,
do smrti až doprovázej.

(Zpěv slunečný sv. Františka serafského. *)

1. Ó do-brý, mocný Tvůrce ze - mě, ne - be! vše chvála,

slá - va, ve - le - be - ní, čest jen, Pa - ne! To - bě ná - le - ži - tá

jest, my li - dé ne - hod - ni jsme zvá - ti Tc - be.

2. Buď chvála Pánu z Jeho tvorů
dána,
a nejvíc z bratra slunka čest Mu zněj,
jenž plodí den a svítí skrze Něj,
stkví krásně se a jesti znakem Pána.

2. Necht chválí Pána mého
luna †) sestra,
necht zástup sličných hvězd Ho velebí,
jež tamto v modrojasném ponebí
co kvítka rozseličná, čistá, pestrá. ††)

4. Buď chválen Pán Bůh ve větru
a vzduchu,
buď v jasnu, mračnu vezdy oslaven;
neb, by byl člověk jimi otaven,
Pán dává věci ty mu ku oddechu.

5. Buď chvála Pánu mému v
sestře vodě,
jenž rozlívá vždy v čisté pokoře
se na jezera, řeky, na moře,
jsouc světu vzácna a všem ku pohodě.

6. Chval mého Pána oheň též
a plamen,
skrze nějž osvěcuje tmavou noc,
jenž krásen jest a zřízen na pomoc,
a lahoden a silou přenáramen.

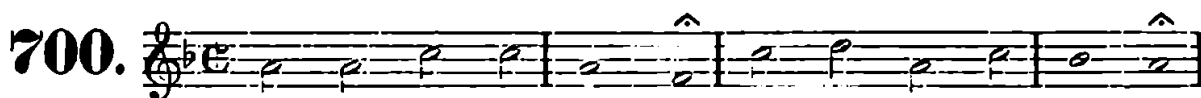
7. Buď chválen Pán můj pro
mát naši, zemi,
jenž živí, pěstuje a chová nás,
jenž plodí kvítí rozmanitých kras
a travou daří nás a ovocemi.

*) Sv. František † 1226. V písni té nazývá slunko bratrem, lunu sestrou, a tak všechny tvory oslovuje způsobem, jenž druhdy v ráji panoval; odtud pošel název téhož zpěvu. Mohl to, poněvadž v duši jeho hříšného smyslu zbavené rajska ona důstojnost vládla, jižto se mimovolně veškeré tvorstvo klaní. (Viz Sušil. Básně st. 209.) †) měsíc. ††) strakatá neb mnohobarevná.

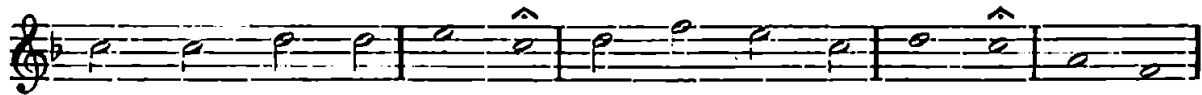
8. Čest Pánu v těch, jenž dají
hnout se láskou,
by odpouštěli a zlo snášeli.
Blah ten, jenž klidně nese svízely,
Pán ověňčí ho v nebi slávy páskou.

9. Cti Pána světa, smrti ne-
vyhnutná!
ó běda těm, kdo v smrtném hříchu
mrou,
a blaze těm, jenž k vůli Boží lnou;
jich netkne se smrt druhá přeukrutná.

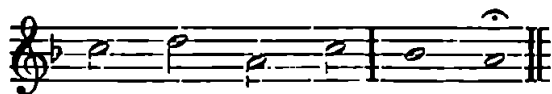
10. Ó tvory! k díkám Pánu vše se sdužte
a sjednotte se všickni ku stálé
a vroucí Pána svého pochvale
a s pravou pokorou Mu věrně služte.

1. Pa - ma - tuj, člo - vě - če, k ja - kó - mu tě cí - li

stvo - řil Bůh, Jenž dal ti tě - la, du - cha sí - ly, bys Mu

slou - žil v kaž - dé chví - li.

2. Velmi vzácné dary
dal ti Bůh za podíl,
rozum, vůli, mysl,
bys se věrou odil
a si ctností nebe dobyl.

3. V nebi tobě slíbil
odměnu dát stkvělou,
budešli Mu sloužit
věrně s duší celou,
zahořšili láskou vřelou.

4. Přísně hřích zakázal,
a co mstítel zlosti
pokutu přichystal
každé nepravosti
po smrti tam na věčnosti.

5. Než Ty o své vůli
dopouštíš se chyby,
činíš bez rozumu,
co se tělu líbí,
nedbáš na své křestní sliby.

6. Nechceš slýchat pravdu,
povoluješ pýše,
jenž anděly svrhla
v propast s nebes výše,
i tvou jistou zkázou dýšc.

7. Nač chceš zpoléhati?
Věk tvůj rychle mine,
jako rosa z rána,
tak tvá síla zhyne,
zemřeš brzy, země syne!

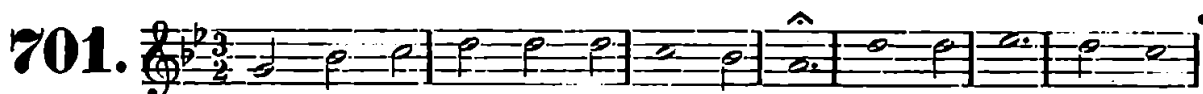
8. Protož vrať se k Bohu,
věren zůstaň Jemu,
lékařství požádej,
které církev tvému
chystá srdci churavému.

9. Co jsi zkazil, naprav,
a již nehřeš více,
skutky tvé nechť svítí
jako jasná svíce,
chcešli uzřít Boží líce.

10. Bože, buď mi vůdcem
na vezdejší pouti,
rač mi pomoci své
hojně poskytnouti,
mysl želem proniknouti.

11. Kriste, má utěcho!
v náruč se Ti kladu,
bezpečně spoléhám
na Tvou moc a radu,
sejmi se mne hříchu vadu.

12. Trestej mne zde, jak chceš,
a dej v podíl hoře,
jen mne přiviň k sobě
na nebeském dvoře,
bych Ti sloužil v Svatých sboře.

1. Pře-moudrý Ře-di - te - li svě-ta i lid-ských o - su-

dů! pro-sím, dej, ať vši sta-ro-sti o svou bu-doucnost zbu-du.

2. vzdaluj ode mne v příští době
zvláště věci dvoje,
abych nebyl jimi vržen
zde do těžkého boje.

3. Neračiz dát mi přílišného
pozemského statku,
ale také nedoj žítí
ve velkém nedostatku.

4. Neboť bohatství plodí bujnost,
nádhernost a pýchu,
k rozkoši zve nás a dává
klíče k mnohému hříchu.

5. Nouze a bída svádí zase
k podvodnému mamu,
k pochlebenství a závisti,
ku pokrytství a klamu.

6. Protož mne, Bože! prosím Tebe,
neveď v pokušení,
slabý jsem, bez Tvé milosti
stálosti ve mně není.

7. Račiz, Bože! dáti mi denně
potřebného chleba,
však ne hojnost, dej jen tolik,
čehož žádá potřeba.

8. Budu Ti vděčen a spokojen,
budu v dobrém stálý,
a budu ti až do smrti
vroucí zpívati chvály.

1. Proč tak svět zá - pa - sí o tro - chu mar - né cti,
kte - ráž - to ne - mí - vá pra - žád - né stá - lo - sti;

2. Věř více písmenám
na ledě napsaným,
než zrádným lahodám
od světa dávaným;
svět v darech podvodný
přemnoho slibuje,
kdo jemu uvěří,
ten hrozně chybuje.

3. I na sklo křehké spíš
zpoléhat tobě lze
než světské na štěstí,
v němž tolik bídy je;
nic nejsou rozkoš
a světa sladkosti,
nejsou leč pozlátka,
krátké jen marnosti.

4. Kdeže jest Šalomoun,
mudrc ten královský,
a kde je Samson rek,
muž tento obrovský,
a kde je Goliath,
posměvač zavilý,
a kde je Absolon,
tělem svým zpanilý?

5. Kde najdeš Cyrusa,
jenž slavně panoval,
kde krále Xerxesa,
co stkvostně hodoval,
a kde je Herodes,
jenž Krista zabít chtěl,
kam Titus, vítěz ten
nad Židy, kam se děl?

6. Aj, tolik velmožů,
bohatství úžasné,
slovútná království,
přednosta věhlasné,

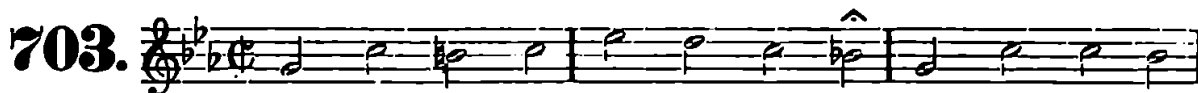
tak mnoho vládařů
a tolik statných sil
zachvátil okamžik,
proud času utopil!

7. Což krátkým svátkem je
nestálá světa čest!
všeliký její lesk
jen pouhým stínem jest.
Světa slast všeliká
lepší dar krade nám;
co slíbí, co dává
jest jen lež, pouhý klam.

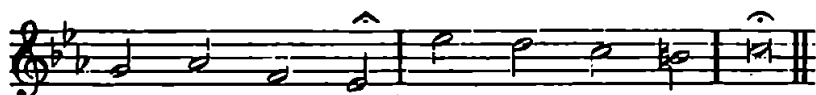
8. Ó červů pokrme,
ó hrstko popele,
ó kapko rosy, proč
tak hrdneš přesměle?
znášli pak s jistotou
života svého čas?
víšli jen, že šťastně
dočkáš se jitra zas?

9. Ta sláva, na kteréž
zakládá sobě svět,
dle svatých písem jest
polní jen trávy květ;
ó liste lehounký,
jehož věk zametá!
ó plévo chatrná,
jenž větrem odlétá!

10. Člověče, nemiluj,
co musíš potratit;
co tobě svět kdy dal,
svět zase chce ti vzít;
pohlédni na nebe,
tam se hled' pozdvihnout;
kdo světem pohrdnul,
ten může šťastným slout.

1. Ptám se te - be i sám se - be: Proč člo - vě - če

ne - máš pé - če o své spa - se - ní?

2. Než v marnostech a v mrz-
kotech,
v zlosti a všech nepravostech
máš zalíbení.

3. Mášli statek a nadbytek
věcí dobrých, nedoufej v nich,
podvedeš se sic.

4. Jsili v slávě, považ zdravě,
že světská čest nestálá jest,
nevěřiž ji nic.

5. Mášli krásu, jest do času,
mášli sílu k svému dílu,
máš na málo let.

6. Síla padne, tělo schřadne,
čerstvost mine, krása zhyne,
a prchá co květ.

7. Mášli štěstí, to v neštěstí,
mášli radost, ta se v žalost
ihned obrátí.

8. Nic stálého, nic bytného
na tom světě nám nekvete,
vše se převrátí.

9. Jak smrt přijde, síla vyjde,
štěstí zhasne, blaho časné
zajde bez všech stop.

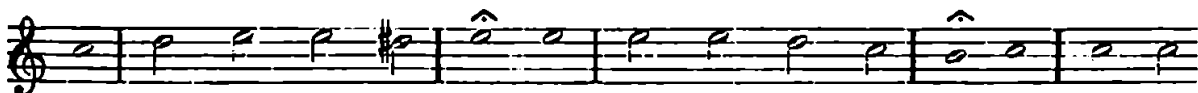
10. Co máš nyní, vezmou jiní,
ty bez všeho zboží svého
klesneš v chladný hrob.

11. Ach, jak bloudíš, chybně
soudíš!
když víc zemské než nebeské
hledáš radosti.

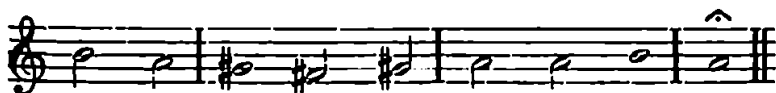
12. Hle marný svět sprchá co květ,
věčná pak jest nebeská čest,
tu měj v žádosti.

1. Ó pod - vod - ná svě - ta krá - so a tvář - no - sti,
ó ty mar - ná lid - ská pé - če a sta - ro - sti;

ó po - mi - je - jí - cí ži - vo - ta slad - ko - sti, ó pří - liš

ze - mdle - ná sí - lo a mou - dro - sti.

2. Jak větrové prudcí,
když sem a tam vějí
a vojnu prchlivou
mezi sebou dějí,
lístečkem stromovým
sem a tam házejí:
tak lahůdky světa
brzo pomíjejí.

3. Více věř oblakům,
kteréž prudce běží,
neb ukrutným vlnám,
jenž plynou po moři,
neb ptáčkům letavým
po lesích a v hloží,
než světu bídnému,
aneb jeho zboží.

4. Proč věříš v svou sflu?
lámet se kamení,
mramor zkázu béře,
ač jest tvrdý velmi;
železo i ocel
těž se časem lomí,
co před lety bylo,
to již více není.

5. Cokoli živého
na ten svět přichází,
maličko pobude,
zas z světa odchází;
slunce teď vychází,
po chvíli zachází;
tak všechno v tom světě
k skonání přichází.

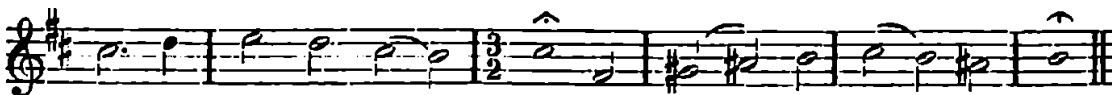
6. Cokoliv jest v světě,
jako voda plyne,
jako stín člověka
pojednou pomine;
na zemi stálého
nic není, vše mine,
cokoliv milého
komu jest, pomine.

1. Člo - vě - če, ne - věř svě - tu, neb se vždycky mě - ní,
ne - věř mu víc než květu, v němž stá - lo - sti ne - ní;

květ, jenž ny - ní krásný jest, svadne a za - hy - ne, tak

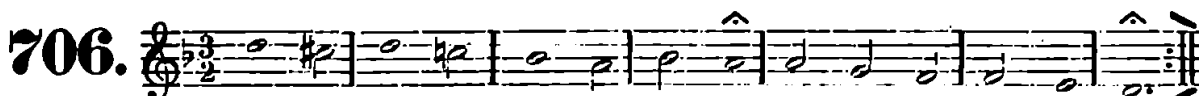
vše - li - ká svě - ta čest v krátkém ča - se mi - ne.

2. Svě nevěř zpanilosti,
ani nevěř kráse,
nevěř té udatnosti,
kterou máš v tom čase;
ta zpanilost, ta krása,
ten květ udatnosti
jest jako květin řasa,
jenž mijí v rychlosti.

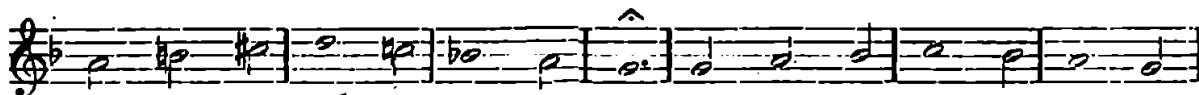
3. Nezpolehej se na to,
že ti štěstí květe,
ba stříbro aneb zlato,
tím spíš tě zaplete;
byť tě i lidé mnozí
nad jiné chválili,
i to se změní brzy,
jak mnozí zkusili.

4. Smrt všecko má v své moci,
i starce i děti,
nám nelze se vymoci
z jejího objetí;
nic proti ní neplatí
vojenské nástroje,
jí musí se poddati
všecky lidské zbroje.

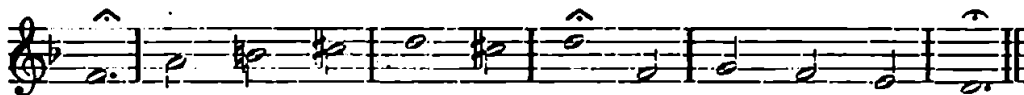
5. Nic nekojí jí slzy,
ni sličnost, ni statek,
podetne tebe brzy,
a přijdeš na zmatek.
Ach! člověče, to zpytuj
a k srdci připouštěj,
sám se nad sebou slituj,
Boha se nespouštěj.

1. Necht so - bě svět své - ho zbo - ží vá - ží a li - bu - je,
mé srd - ce víc vlás - ce Bo - ží so - bě o - bli - bu - je;

já so - bě víc Bo - ha své - ho než všech vě - cí svě - ta zlé -

ho vá - žím a li - bu - ji, Bo - ha mi - lu - ji.

2. Můj Pán jest mně milejší
než všecko, což má svět;
svět co má, není stářejší
než který jarní květ;
květ opadá v krátkém čase
a nenavrací se zase,
tak miji světská čest,
neboť marná jest.

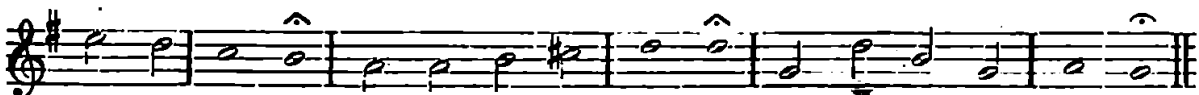
3. Rovně též bohatství zemské
jest pomijitelné,
naproti zboží nebeské
jest nezrušitelné;

nestojím o zboží zemské,
žádám odplaty nebeské;
Bože, prosím Tebe,
uděl jí s nebe.

4. Nechci v rozkoších tělesných
se škodně kochati,
však nejsou než mrzkost a hřích,
jež nechci páchati;
po Bohu touží má duše,
Onť nade všecky rozkoše
jest lepší a sladší,
mně nejmilejší.

1. Pa - ma - tuj, člo - vě - če, že tvůj věk u - te - če rychle,

ne - na - dá - le, v my - sli měj to stá - le, v my - sli měj to stá - le.

2. Jsi jak polní kvítí,
jenž se v lukách třpytí,
má dnes barvy vlnadné,
[: zítra snad uvadne. :]

3. Jsi co krůpěj rosy,
kteráž se honosí
krásných perel září —
[: větrík však ji zmaří. :]

4. Vzpomínej vždy na to:
že ti stříbro, zlato,
že nic neprospěje;
[: smrt se tomu směje. :]

5. Učenost a síla,
rod a slavná díla,
krása s důstojností
[: hrobu tě nezproští. :]

6. Smrti přeurlputná,
ó což jsi ukrutná!
co tvá ruka zchvátí,
[: nikdy nenavrátí. :]

7. Nečetíš ty věnců
panen a mládenců,
trháš sličné kvítky,
[: smrtíš útlé dítky. :]

8. Z všelikého těla
tvoje ruka smělá
tučné hody strojí
[: zemních červů roji. :]

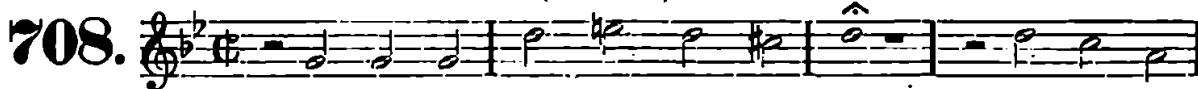
9. Duši, nebes plémě
neseš však od země,
tam, kde uložena
[: našich skutků cena. :]

10. Nuž, o duši dbejme,
pečlivě obmejme
proudem slzy vřelé
[: svoje srdce celé. :]

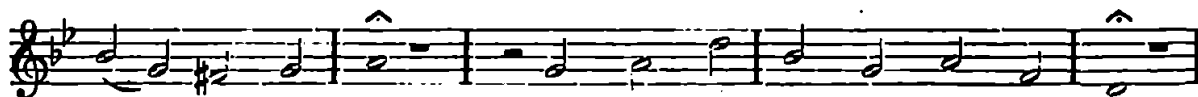
11. Važme řečí Boží:
rozkoše a zboží
těla nemilujme,
[: Krista následujme. :]

12. Necht se každý zhostí
smilstva, lži a zlosti,
bychom, až zrak zhasne,
[: vešli v kraje spasné. :]

(Žalm 146.)

1. Vy-vy - šuj - me Ho - spo - di - na, Ho-spo-din

Bůh do - brý jest; mí - lo, roz - koš - no a slad - ko

v pí - sni Je - mu vzdáti čest.

2. Ochráncem je lidu svého,
jeho štítem, jeho zdí,
volá syny rozptýlené,
kol sebe je shromáždí.

3. Sklíčenému srdci chystá
úlevu a útěchu,
v boji obvazuje rány,
přeje chvíle k oddechu.

4. Hvězdy na nebeské báni
čítá a je jmenem zve,
rovněž zná a v paměti má
ctitele a sluhy své.

5. Kdože vyrovná se Jemu?
On jen velkým bude slout,
Jeho soudy a úmysly
nelze oku proniknout.

6. Utištěné mocně hájí
a je z prachu zdvihuje,
pyšné hříšníky v svém hněvu
kácí k zemi, snižuje.

7. Zpívejme Mu písně hlasné
za dne i kdy přijde noc,
Jemu zněte struny harfy,
oslavujte Jeho moc.

8. K Jeho pokynutí nebe
zastírá se oblakem,
mrak se spouští, a dešť hojný
žíznivou napájí zem.

9. V horách pučí k slovu Jeho
tráva, kvete bylina,
zlaté klasy k službě lidské
plodí hojně dolina.

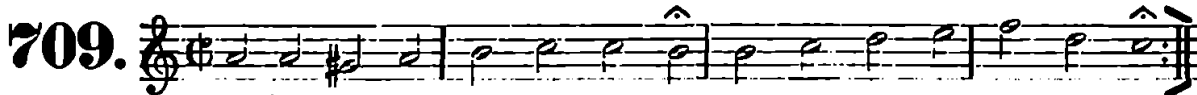
10. Hovádka vše z Jeho ruky
potravu si sbírají,
mladiství krkavci k Němu
o svůj pokrm volají.

11. Sílu, krásu, zboží, statky,
v němž svět zalsbení má,
toho vladař nebe, země,
za plevu jen pokládá.

12. Nad vše sobě oblibuje,
když kdo vůli Jeho ctí,
věrných svých Bůh neopustí,
důvěrně-li k Němu zří.

13. Chvalme vroucně Hóspodina,
Hospodin Bůh dobrý jest;
v pravdě rozkošno a sladko
v písni Bohu vzdáti čest!

Odevzdání se do vůle Boží.

1. Co chce můj Bůh, to já též chci, s Ním se ve všem srovná-vám,
vů-li svou, i všeccky vě-ci Je-ho vů-li pod-dá-vám;

když tak či-ním, ne-za-vi-ním, ne-mám proč se za-rmoutit,

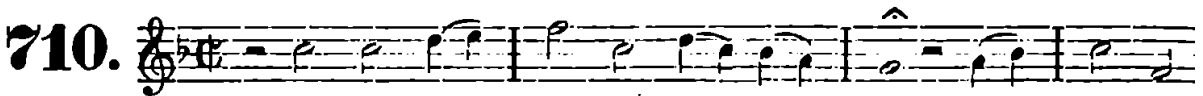
vů-le Pá-ně ať se sta-ne, tak chci žít, tak na smrt jít.

2. V čem Bůh sobě oblibuje,
to je i mou oblibou,
nechci, co On zavrhuje,
tím se chráním před chybou.
Žádná radost, žádná žalost
ani lidské pochvaly,
ani hany se vší strany
od Boha mne nevzdálí.

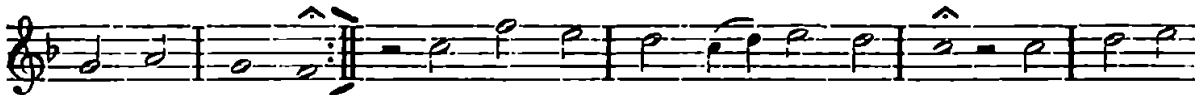
3. Necht mne ruka Páně sazí
na vrch, dolů, tam či sem,
ať mnou jako listem hází
šírým světa prostorem;
ve dne, v noci i v nemoči
Jemu se vždy podkládám,
v každém skutku, v štěstí, v smutku
bude cílem mým — Bůh sám.

4. Z Jeho ruky rád přijímám
veselí i pokuty,
ples i žal, nic nevyjímám,
co dá ze své dobroty;
potěšili, uhodli,
vždy jest Otec laskavý,
a kdy švihá, křížem stíhá:
vede k bráně oslavy.

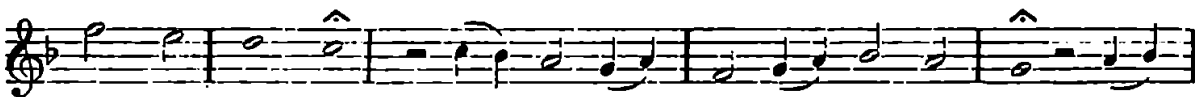
5. Jeho jsem a pouze k Němu
zdvihám vždycky svůj pohled,
On jest štítem srdci mému,
necht i ztroskotá se svět;
pějte stále k Jeho chvále,
Bohu čest a sláva buď,
a Ty, Pane; dej, ať plane
láskou k Tobě každá hrud'

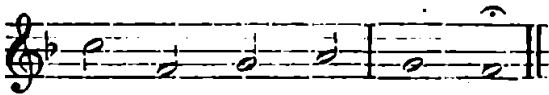
1. Co chce můj Bůh, to li - bu - ji, ne - chám Ho
s Je - ho roz - ka - zem, sli - bu - ji, ni - kdy se

vším vlád - nou - ti, Pod tím správ - cem a o - chrancem, ni - če - hož
ne - mi - nou - ti.

se ne - bo - jím, Je - ho sprá - va mne za - stá - vá, vždy -

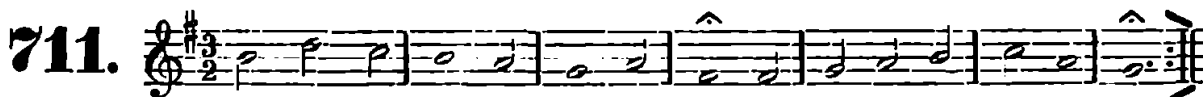
cky šťast - ně ob - sto - jím.

2. Co chce můj Bůh, to chci stále,
pro nic nechci reptati,
buď na mnoze neb na mále,
cokoliv ráčil dáti:
ať vezme zas, v který chce čas,
řeknu: Co dal, ráčil vzít,
buď chváleno Jeho jméno,
chci je stále velebit.

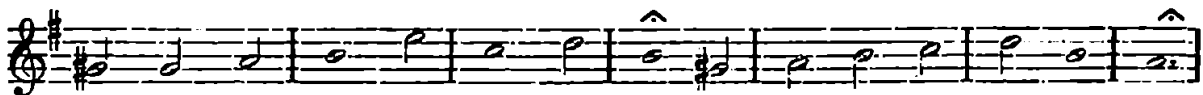
4. Toliko Tě za to žádám,
popřej mi své milosti;
v Tobě svou naději skládám,
uděl trpělivosti:
s Tvou pomocí, ne svou mocí
protivenství přemohu,
skrze Tebe, ne skrz sebe,
všecko dovesti mohu.

3. Co chce můj Bůh, ať se stane,
buď draslavé neb hladké,
z Tvé ruky přijímám, Pane,
věci hořké i sladké:
zde mne trestej a vytrestej,
Ty nebeský Otče můj,
švihej časně, odpusť věčně,
ať jsem v nebi věčně Tvůj!

5. Chcešli, Bože, abych stonal,
rád chci nemoc snášeti,
chccšli, abych brzo skonál,
rád chci brzo umřítí;
i stonáním, i skonáním
chci Tvou vůli vykonat,
potom věčně a srdečně:
„Staň se vůle Tvá,” volat.

1. Jak Bůh rá - čí u - sta - no - vit, vše - mu se rád po - drobím,
chceli křížem mne na - vští - vit, staň se Je - ho vů - le, dím;

co On či - ní, do - bře či - ní, dá - vá - li neb od - jí - má,

vždy jen bla - žit chce své sy - ny, na ně vlás - ce vzpomí - ná.

2. Jak Bůh ráčí! — pakli mi vzal
něco z zemských pokladů,
mát On více nežli rozdal,
dá snad hojnou náhradu,
a co mi vzal, vzal jen z svého,
vzal, co propůjčil mi sám,
buď chváleno jméno Jeho,
rád Mu dám, co ještě mám.

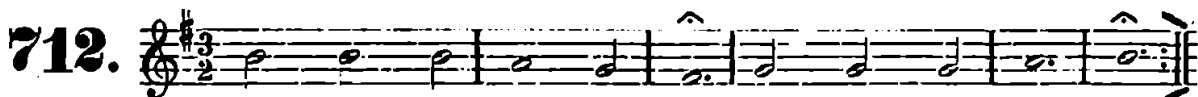
3. Jak Bůh ráčí! — uložili
nemoc, srdce soužení,
jistě že nad moje síly
nebude to zkoušení;
i dá milost, abych snesl,
což mi uloženo jest,
dá ochranu, bych neklesl
a nezbloudil z Jeho cest.

4. Jak Bůh ráčí, ať se stane,
však On zkoušel mnohé již,
všickni svatí nebešťané
nesli v světě velkou tíž;

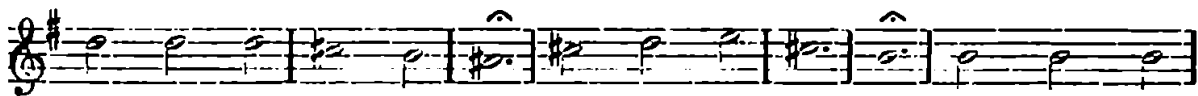
měli nouzi, bolest, hanu,
ba i krev svou vylili,
z všeho ale svému Pánu
vroucí díky činili.

5. Jak Bůh ráčí, ať se děje
v životě i v smrti mé,
Bůh vždy bude má naděje,
ta mne nikdy nezklame;
Kristus, tento vůdce pravý,
také nesl zde kříž svůj,
„vezmi na se — tak mi praví, —
kříž svůj a mne následuj.”

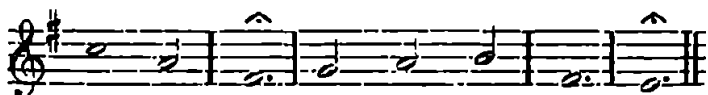
6. Jak Bůh ráčí, jak usoudí,
všecko přijmu s radostí,
jen když k mukám neodsoudí
duši mou na věčnosti,
v světě ať mne tresce, pálí,
tam ať jen dá korunu,
abych mohl zpívat chvály
Bohu v nebi u trůnu. Amen.

1. Po - ko - ro, po - ko - ro, pře - krás - ná ctno - sti!
ko - ho ty o - zdo - bíš, krás - ný jest do - sti,

nad te - be nic ne - můž vá - že - no bý - ti, nic ne - má

nad te - be vět - ší čest mí - ti.

2. Pokorné myšlení
sám Bůh schvaluje,
naduté hrdiny
štěstí zbavuje;
kdo sluje pokorným,
povýšen bývá;
kdo tupí pokoru,
štěstí nemívá.

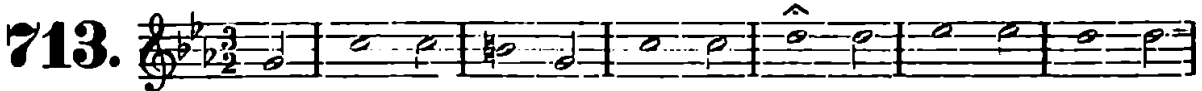
3. Jak pýcha v nenávist
mnohé uvádí,
tak srdce pokorné
k lásce přivádí;
učení praví ctnost
tak mocnou býti,
že pro ni nepřítel
má lásku míti.

4. Pokoro, pokoro,
s tebou se těším,
cokoliv pyšného,
všeho se děším;
chci sedět skloněný
v poníženosti,
nechci se vynášet
v rozpustilosti.

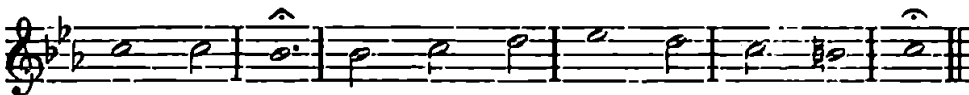
5. Sám Bůh se protiví
srdci pyšnému,
milost uděluje
poníženému;
sám Bůh nenávidí
naduté skutky;
kdo pýchu miluje,
těžké má pŕtky.

6. Pokoro, do smrti
budu tě ctíti,
s sebou tě do hrobu
také chci vzítí;
nechci tě zanechat
nižádnou chvíli;
k tomu můj úmysl
upřímně cílí.

Pisně kajicnost probuzující.

1. Vy, kdož o du-ši ne - dbá - te a v lí - ném lůž - ku

dří - má - te, zdaž ze sou - du strach ne - má - te?

2. Zdaž nevíte, jak za viny
Bůh trestává vše zlosyny,
že neujde Mu jediný.

3. Na mrtvé hleďte na moře,
tam v Sodomě a Gomoře
se učte plakat v pokoře.

4. Tamější lidé nedbalí
proroků slovy zhrdali,
milosti lhůtu prospali.

5. I přišel pomsty Boží den;
jak z oulu roj se hrne ven,
tak přišel náhle, netušen.

6. A s nebe deští plameny,
a z hlubin prýští prameny,
ach, jaké jsou tu proměny!

7. Tu ohně sikot, vody střík,
zoufalý hříšných lidí křik,
a město zhubil okamžik.

8. Obratle oči ku městu,
jež Pán zval k nebi na cestu,
zval k sobě co choť nevěstu.

9. To chovalo jen záští, hněv;
jak dychtí po loupeži lev,
tak hledalo jen Páně krev.

10. A marná byla výstraha,
i vyšli naň co na vraha,
a jali — svlékli do naha.

11. Ze smrti Jeho měli smích,
a vložili trest za ten hřích
na hlavu svou a dítek svých.

12. Tu přišlo vojsko jako mrak,
nemohl sčíst je lidský zrak,
a v každé ruce meč a prak.

13. To vojsko město obhnalo,
tu hrozné těsno nastalo,
vše lidstvo hladem padalo.

14. Ach, zuřil meč a hlad a mor
a marný byl všech židů vzdor,
propadl hrobu každý tvor.

15. Dal k chrámu lid se na útěk,
však přešel již milosti věk,
i v chrámě zuřil vojska vztek.

16. A s městem i chrám vyhořel,
i oltář i lid uhořel,
v popeli zašel pláč a žel.

17. Tak národ hříšný za své vzal,
Bůh ho co plevy rozmetal
a výstrahu všem věkům dal.

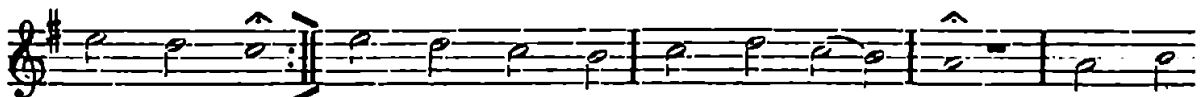
18. Jenž o té pomstě slýcháte
a v hříších předce trváte,
nic na výstrahu nedáte?

19. Vám dána lhůta krátká jen,
snad poslední dnes máte den,
snad pomsty meč již vytasen.

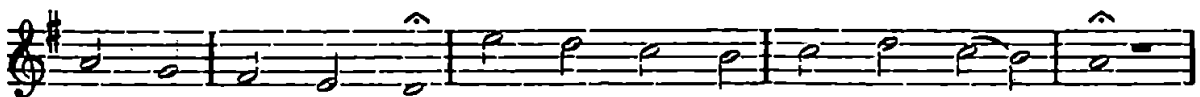
20. Ó proste, ať vám na pomoc
přispěje Páně velká moc,
než pohltí vás strašná noc!

1. Bo - že, zdro-ji la - ska-vo - sti, Jenž jsi vždy mou
znám se k svo-jí - ne - pra-vo - sti, jíž jsem Te - be

strá-ží byl, k vna-dám svě-ta kla - ma-vé - ho žá-dost-
u - ra - zil;

ným jsem o - kem zřel, o - pu - stiv Tě Tvůrce své - ho,

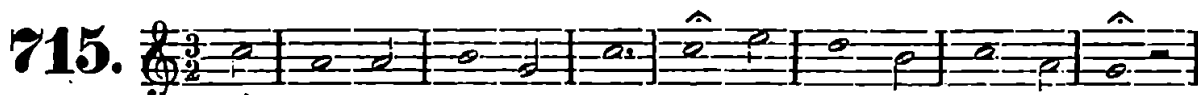
tvo - rů jsem se při - dr - žel.

2. Co jsem myslel v oné době,
což pak před sebe jsem bral,
když jsem, odpíraje Tobě,
o spasení málo dbal?
jak jsem vážil velmi lehce
Tvoji ke mně dobrotu,
teď ach, vnitřní hlas mne tresce
za tu hříšnou slepotu.

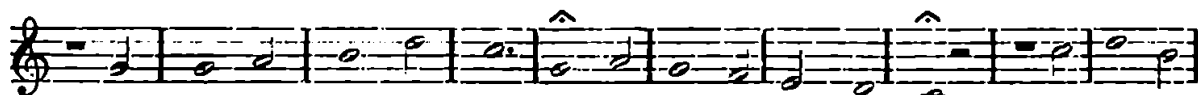
3. Dobře vím, žes dobrotivě
volal mne ne jedenkrát,
chtě co syna milostivě
v klíně svém mne uchovat,
ale já jsem zavřel uši,
když zněl otcovský Tvůj hlas,
hrůza sklíčuje mou duši,
kéž jí mír se vrátí zas.

4. Avšak nechci sobě zoufat,
ze svých hříchů chci se kát,
spolu pak i v Tebe doufat,
Jenž se umíš smilovat;
k Tobě vrátím se co k otci
jako marnotratný syn,
Tys vždy hotov ku pomoci,
laskavýs Ty Hospodin.

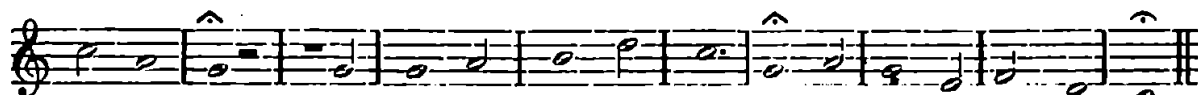
5. Shlédni s nebeské své výše
na ten mého srdce žel,
odpustiž mi pro Ježíše,
Jenž na kříži za nás pněl;
nechať prospějí mi léky,
jež jsi v krvi své nám dal,
abych Tobě věků věky
s kajicíky děkoval.

1. Ó Kriste, Spasi - te - li! nech svo-ji krev sva-tou

za mo-je pro-vi - ně - ní být smírnou vý-platou, Tyt jsi ten

je - di - ný, Jenž sní-má hří- chy svě-ta, Be-rá- nek ne - vin-ný.

2. Duch můj se hrozně leká,
že v hřích se pohroužil
a zlými činy svými
pokuty zasloužil;
jen utrpení Tvé
potěchy poskytuje
mé duši truchlivé.

3. Mé srdce vlažné roznět
a popřej milosti,
ať rozplývá se v pláči
upřímné lítosti.
Ó mé drahé zboží,
nechať se již v srdci mém
nepravost nemnoží.

4. Ty milá duše moje,
dukud zde v těle dlíš,
Ježíše Krista miluj,
o Jehož lásce víš.
Svou odlož nevděčnost,
nehněvej Boha svého,
pamatuj na věčnost.

5. A Ty, můj Spasiteli,
mne věrně opatruj,
řiď všecky moje kroky,
při smrti u mne stůj.
Tys moje naděje,
dej, ať mi Tvá smrt drahá
na věky prospěje!

1. Du - šič - ko, ty dce-ro Bo - ží, den-ně se hří - chy tvé

mno-ží, kdo ste - be jed - nou je slo - ží?

2. K Boží jsi stvořena chvále,
proč hněváš Ježíše krále
a dřímáš, dušičko, stále!

3. Král tvůj sem sestoupil s nebe,
aby si zakoupil tebe,
pro tebe kříž vzal na sebe.

4. Ty však si toho nevážíš,
o nebe málo se snažíš,
po blahu tělesném bažíš.

5. Hledáš jen zlato a zlato,
a to je blyštivé bláto,
dostaneš v nebi co za to?

6. Hledáš, co tělu je mlo,
jaké to bláznivé dílo!
Komu kdy v hrobě co zbylo?

7. Zbyly snad hanebné skutky,
křivdy a hněvivé pŕtky,
k propasti vedoucí schůdky.

8. Dušičko, dnové jen letí,
nyní máš dobu ku setí,
záhy již přijde podletí.

9. Sklidíš, co dřívě jsi sila,
procitneš, pakli jsi snila,
zemřeš, že světu jsi žila.

10. Dušičko, probuď se z spaní,
upřímné konej pokání,
Boha pros za smilování.

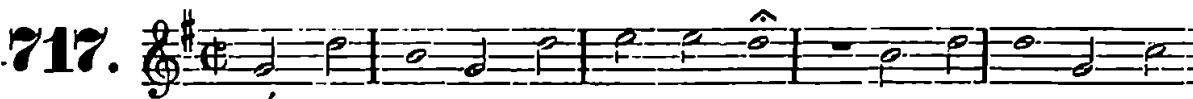
11. Hledej jen duší všech chotě,
který se modlil krev potě,
aby jen pečoval o tě. .

12. Nežli čas, nežli ti mine,
k nohám Mu padni v své vině,
zaplakej na Jeho klíně.

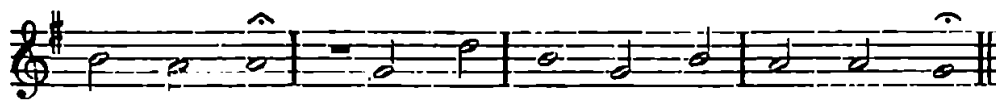
13. Pro ten pot, pro tu krev Tvoji,
jenž neduh všech duší hojí,
nezhřej dceruškou svojí.

14. Nezhřej dušičkou bídnou,
skloň se k ní tváří svou vlídnou,
naplň ji nadějí klidnou.

15. Potěš ji, potěš v té chvíli,
že jí dáš potřebné síly,
aby tam dospěla k cíli!

1. Ó du - šič - ko, dra - hý kvě - te, co lep - ší - ho na

tom svě - tě a co jest draž - ší - ho nad tě.

2. Světa toho všecko jmění,
zlato a drahé kamení
vedlé tebe pranic není.

3. Dechem Božím utvořena,
smrtí Krista vykoupěna,
od Ducha jsi posvěcena.

4. Ó dušičko, pomni ná to,
že jsi dražší nežli zlato,
jakou odměnu dáš za to?

5. Pomni na smrt Krista svého,
pomni na mučení Jeho,
Syna Páně jediného.

6. Kdy pak počneš Bohu žítí?
kdy se v tobě láska znítí?
kdy chceš chotí Páně býti?

7. Pomni, Kristus na tě čeká,
Soudce čeká na člověka,
zdaliž tebe to neleká?

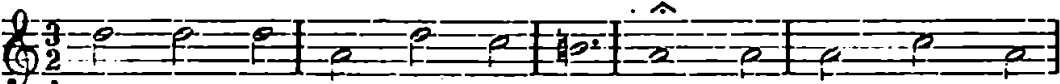
8. Před Ním bude projevono,
co zde bylo zahaleno;
jaké bude tvoje věno?

9. Vezmeš tam, co se ti líbí,
mášli, kdo tam za tě slíbí,
kdo omluví tvoje chyby?

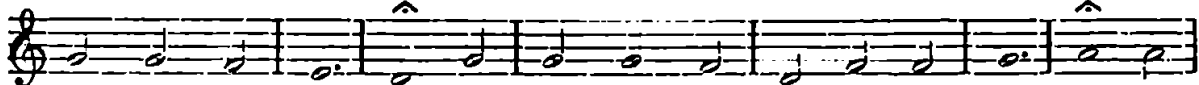
10. Ó dušičko milovaná!
jak jsi hříchy obtěžkána,
pros za milost Krista Pána.

11. Bože! rač, až budu v hrobě
dušičku v její chudobě
milostivě vzítí k sobě.

Pláč zbloudilé ověčky Páně.

718.

1. Bě - da mi, že jsem se své - mu od - tou - la - la

vůd - ci a stá - du, kdo zjed - ná mi po - moc a ra - du, bych

Pa - stý - ře na - lez - la zas.

2. Milostný, laskavý Jezu,
slyš zbloudilé ověčky vzdechy,
jenž hyne tu bez vší útěchy,
ach, ustrň se, Pastýři můj!

3. Chtěla jsem v rozkoši žítí
a vzdálena pastýřské hlídky
kol spásati radosti kvítky;
ach, což to byl podvodný sen!

4. Sotva jsem zbloudila z cesty,
žal bodavý v srdce se vloudil,
a duch můj se stále jen troudil,
i nedošel pokoje víc.

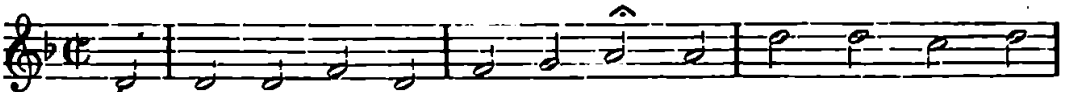
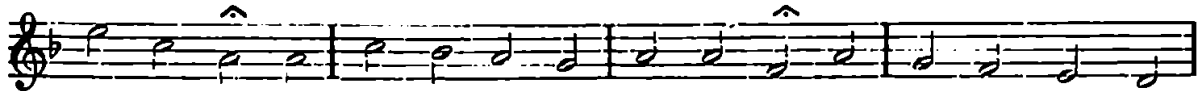
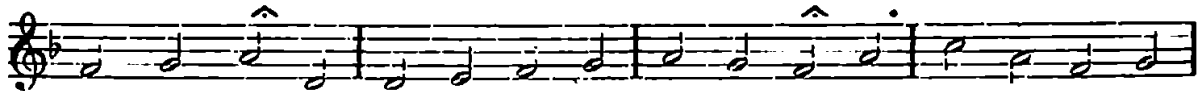
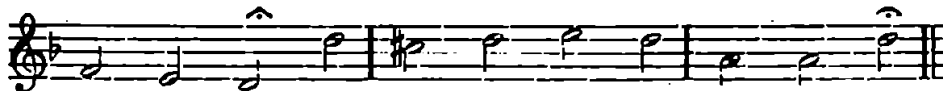
5. Šťastní a blažení dnové,
když Pastýř mne ještě vodíval;
den každý slast novou plodíval,
ó dnové, ó vraťte se zpět!

6. Ach, proč jsem nedbala hlasu,
jímž pastýř své ověčky zove;
ó vraťte se, blažení dnové,
kde rajem mi každý byl luh!

7. Važte si Pastýře svého,
vy ověčky bělounce čisty,
jen v ochraně Jeho jste jisty
před nápastí zhoubného lva.

8. Věrně se k Pastýři viňte
a učte se z bolesti mojí,
jenž volám a plači: Kdo spojí,
kdo spojí mne s Pastýřem zas?

Písně o věčných věcech.

719.
1. Ó věč-no-sti, ó věč-no-sti, ach, jak jsi dlou-há,

věčno - sti! ku kte-réz jde-me ry - chleji než - li ry - tří - ský

kůň k bo - ji, neb po - sel do - mů chváta - je, neb loď k břehu po -

spí - cha - jíc. Po - važ to kaž - dý spil - no - stí.

2. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
neb jsi kolo neskončené,
nikterakž neobmezené,
jsouc čas vždycky trvající,
nikdy nepřestávající.
Považ to každý s pilností.

3. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
kdyby z písku, co ho má svět,
pták vzal zrno za tisíc let,
bylby předce konec někdy;
věčnosti nebude nikdy.
Považ to každý s pilností.

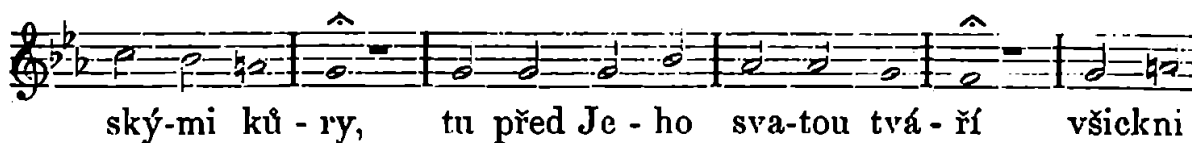
4. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
kdyby kdo za let stotísíc
vylil slzičku a nic víc,
časem by z slz moře bylo:
věčnosti by neubýlo.
Považ to každý s pilností.

5. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
kolik prošlo okamžení
od nebe, země stvoření,
sečti tolik tisíců let,
větší jest věčnosti počet.
Považ to každý s pilností.

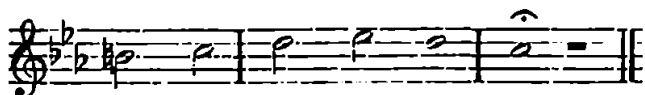
6. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
kapky, co jich moře chová,
všecka zrníčka písková,
i prášky v počet uvedeš:
s věčností to nedoveďeš.
Považ to každý s pilností.

7. Ó věčnosti, ó věčnosti,
ach, jak jsi dlouhá, věčnosti!
jak dlouho Bůh Bohem bude,
z věčnosti nic neubude,
vždycky bude v nebi radost,
vždycky hrozná v pekle žalost.
Považ to každý s pilností.

720.
1. Kristus Pán až při - jde s hů - ry k sou - du s an - děl-

ský-mi ků - ry, tu před Je - ho sva-tou tvá - ří všickni

li - dé se o - ká - ží.

2. A hned bude každý znova
z všelikého zlého slova,
ze zlých myšlének a činů
odpovídat Hospodinu.

3. Soudce na svém trůnu sedě
a do lidských srdcí hledě
skoumat bude nenadále
vinu žebráka i krále.

4. I nebude osob dbáti,
ani výmluv přijímati;
bezbožník se chvítí bude,
pýchy a smělosti zbude.

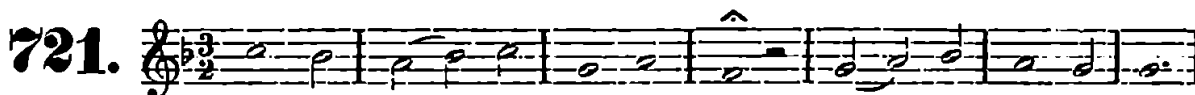
5. Studem líce jeho vzplane,
až i ve tmách vykonané
všecky nepravosti jeho
odhalí Pán světa všeho.

6. Přísnost Boha svého pozná,
přikvapí naň úzkost hrozná,
půjde do temnosti věčné,
v propast bídy nekonečné.

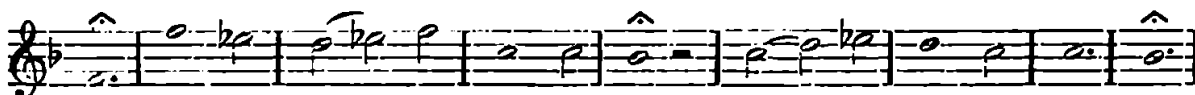
7. Kteří v světě žili právě,
pozve Kristus k svojí slávě,
uvede je ve svůj stánek,
v místo věčných radovánek.

8. Tam neteče slza s líce,
hoře tam již není více;
plesy, zpěvy, neustále
znějí v nebi k Boží chvále.

9. Podej, Kriste! pro své muky,
nám na pomoc svojí ruky,
dej, ať hněv Tvůj ukojíme
a na soudu obстоjíme. —

1. Všecky tvo - ry na svě - tě mu - se - jí u - mřít -

ti, tak i li - dem od - kve - te zdej - ší ži - vo - by - tí,

smrt vše bez roz - dí - lu ká - cí, tě - lo ze - mi na - zpět vrací.

2. To vím tedy zajisté,
že umřítí musím,
kdo však ví co o místě,
kde smrti okusím,
a kdy že se octnu v hrobě,
a jak bude mi v té době?

3. Umru ve své otčině,
umru v přátel kole,
či snad někde v cizině,
tu kde šíré pole,
na bojišti, či na lodí,
kdež mé tělo v moře hodí?

4. A kdo hrob mi vyreje?
ach, snad můj nepřítel.
Kdo hrob slzou zaleje?
zdaž upřímný přítel?
či zločinec, nic necítě,
zahrabe mé tělo v skrytě?

5. A za kolik bude let
konec mého žití?
Půjdu odtud jako kmet
světa toho sytý,
jako kmet, jenž v mnohé trýzni
nedočkavě smrti žízní?

6. Čili smrt mi přetrhne
život v let mých jaru,
a mně z rukou vytrhne
práci plnou ždaru,
v žíly pevné, v síly statné
svou mi kosu náhle zatne?

7. Jak mi bude v onen den?
umru smrtí šťastnou,
řádně, zbožně připraven
na tu dobu strastnou?
či snad bude vina mnohá
vzдалovat mne Pána Boha?

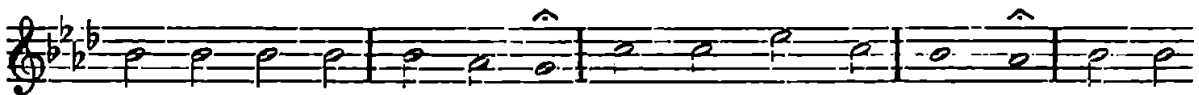
8. Budu mít čas dost,
bych se loučil s světem,
bych dal, kráče na věčnost,
požehnání dětem?
či snad umru mžikem, prudce
beze duchovního vůdce?

9. Ach, kde na ty otázky
dojdu odpovědi?
Marné jsou vše procházky,
lidé nic nevědí.
Bůh to ve svém klíně tají;
lidé smrti čekat mají.

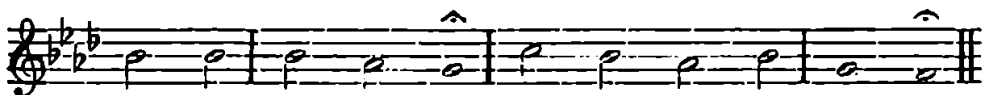
10. Proto beze odkladu
k smrti se chystejme
a duchovních pokladů
v zásobě vždy mějme.
Dnešní den jen jistý máme,
zítra snad již dokonáme.

1. Hříšník jsem, ach bě - da mně, Bo - ží - soud se blí - ží,
strach a hrů - za ná - ramně mo - ji du - ši tí - ží;

smí - liž hříš - ník o - cí svých k Bo - hu po - zved - nou - ti? Jak já

mo - hu pro svůj hřích kne - bi po - hléd - nou - ti?

2. Svědomí mně vytýká
činy mé nevděčné,
jeť má vina veliká
proti lásce věčné;

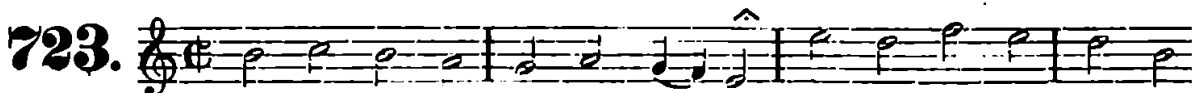
kam mne bídné stvoření
cesta má zavede?
Kdo mne z místa trápení,
kdo mne zas vyvede?

3. Kdo ukrotí Boží hněv
a mne s Bohem smíří?
S kříže kane svatá krev,
aj, tam oběť žíří,*)
oběť ta je přesvatá
za vše viny světa,
z té naděje bohatá
i mé duši zkvětá.

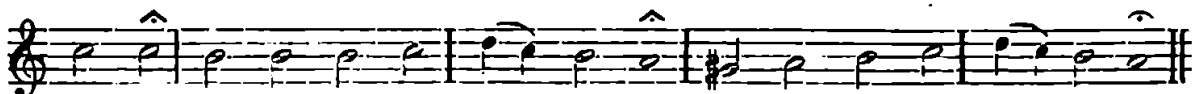
4. Rač, ó Kriste! zhladiti
moje těžké viny;
Tys se ráčil modliti
s kříže za zlosyny;
i chtěls vzítí na milost
všecky, hdož v Tě věří,
prokaž svoji slitovnost
duši mé, své dceři.

5. Dceři své, i choti své
těžce vykoupené,
jenž se teď po cestě zlé
k záhubě své žene.
Rač jí dát svou pravici,
zvednouti ji z pádu,
a svou krví hojící
obmej její vadu.

6. Ať již Tobě žije zas
v pláči a pokání,
ať, až přijde soudu čas,
dojde smilování;
nedej, nedej zahynout
duši v oné době,
ať smí tam se přivínout,
drahý Kriste! k Tobě.

1. Hrůza pa - dá na člo - vě - ka, když po - my - slí, co ho

če - ká, jde-li ce - stou ši - ro - kou v pe - kel pro - past hlu - bokou.

2. Jest to cesta plná kvítí,
poutník sice rozkoš cítí,
ale jaký jeho cíl,
jaký vezme v pekle díl!

3. Odsouzení, zavržení
a naděje žádné není,
žeby mohl slyšet zas
jednou Boží přízně hlas.

4. Duše od Boha stvořená
od Boha je zapuzena,
hledá beze oddechu
věčně marně útěchu.

5. Svědomí ji stále týrá,
ta myšlenka, ta ji svírá:
„Bůh — můj život, cíl a Pán!
já od Něho jsem zahnán.” —

6. „Zde umírám neustále,
a předc žiji ještě dále,
kéž ten život vyhyne,
kéž má duše pomine!”

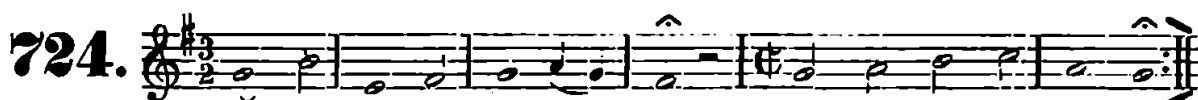
7. „Marné prosby, marné lkání,
věčné jest mé umírání,
světy jednou vyhynou,
bolesti mé nezhytnou.”

8. „Ach, já nezřím nikdy více
ani na mžik Boží líce,
ve tmách nesu do věků
tresty svého nevděku!”

9. Hrůza při tom mysl jí má,
že tu duši, která dřímá,
vedou cesty široké
k pekel tůni hluboké.

10. Bože! probuď duši moji,
ať se hříchu stále bojí
a jde cestou bezpečnou
k Tobě — v radost pověčnou.

*) hoří, jako žíravé
uhli.

1. Če-ho po svém skonče - ní má se člo-věk bá - ti?
na soudu vše stvo-ře - ní bu - de jed-nou stá - ti;

ach, hrozná věčnost na-sta - ne, to roz - va - žuj, ó kře - sta - ne!

2. Z této světa krajiny
co pak vezmeš s sebou?
Ctnosti tvé a zločiny
na soud půjdou s tebou,
a čeho se ti dostane?
to rozvažuj, ó křestane!

3. Jak jsi tuto rozsíval,
tak tam budeš žítí;
hříchu-li jsi sloužíval,
hříchu mzdu máš mítí,
kdo — co tvůj přítel vystane?
to rozvažuj, ó křestane!

4. Jenž u tvého záhrobu
často hodovali,
hroudu vrhli do hrobu
a tím děkovali.
U hrobu přízeň přestane,
to rozvažuj, ó křestane!

5. Jiné druhy najdeš tam,
v jiné přijdeš kraje,
poznáš, že tě světa klam
zavedl od ráje,
a kdo se tebe zastane?
to rovažuj, ó křestane!

6. Co si počneš a co díš
v takové nesnázi?
Boha již neuprosíš

na pekelné hrázi,
tam milost Boží ustane;
to rozvažuj, ó křestane!

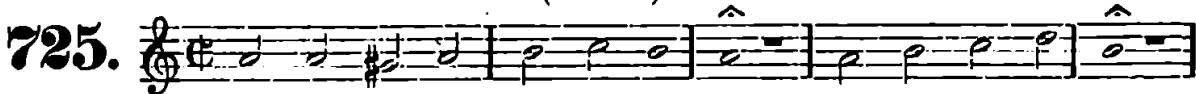
7. Bůh tě v lásce kojíval,
v světě dobou dlouhou,
za hrobem — jak zvěstoval —
zjeví přísnost pouhou;
tam pomsty oheň zaplane;
to rozvažuj, ó křestane!

8. A kdy se nám připlazí
tato chvíle strašná? —
Náhle na nás vyrazí,
běží jak saň plašná,
jak prudký vítr přivane;
to rozvažuj, ó křestane!

9. A snad tebe překvapí
při smíchu a kvasu,
překvapí tě, polapí,
přetne pásmo času —
a věčná tma tě ovane:
to rozvažuj, ó křestane!

10. Protož si to pamatuj,
že jsi dnes jen v světě,
nevíš, k soudu-li Bůh tvůj
zítra dostaví tě.
Pak hrozná věčnost nastane;
to rozvažuj, ó křestane!

(Žalm 14.)

1. Ho-spo-di-ne, kdo v Tvém sta-nu bu - de by - dli - ti?

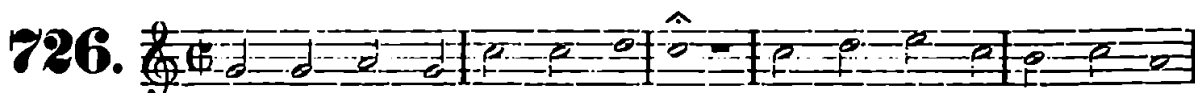
kdož na Tvé ve - leb - né ho - ře bu - de sí - dli - ti?

2. Ten, kdož bez poskvrny chodě
zamiloval ctnost,
v srdci svém kdož nelícenou
chová upřímnost.

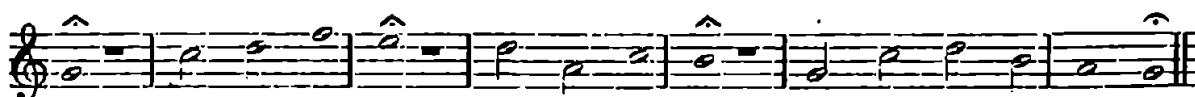
3. Jazykem kdož neutrhá,
bratru neškodí,
aniž potupy na svého
druha uvodí.

4. Nešlechovníkem kdo zhrzí,
sluhy Páně ctí,
kdo, co přísáhl k své škodě,
nikdy nezvratí.

5. Stříbrem nelichví, nezradí
za dar nevinnost:
to kdož činí, toho věčná
čeká blaženost.

1. Kdož mi dá kří-dla or-li-ce a tou-žebnost ho-lu-bi-

ce, a - bych le - těl a do - le - těl, kam tou-žím nej-ví - ce.

2. Z ráje vyhnán pozemského,
toužím, Kriste, vjít do Tvého;
ach, pojmi mne, ó přijmi mne
brzy již do něho!

3. Vězím v údolí slzavém,
teskním jak v žaláři tmavém
po mé vlasti, po Tvé slasti,
po pokoji pravém.

4. Ďábel na odpor mně stojí,
zlý svět úklady mi strojí,
těla libost, žádostivost
s oběma se pojí.

5. Tu mezi nebezpečenstvím,
mnohým stíhání protivenstvím
nedbám žítí, žádám býti
s Kristem, svým blaženstvím.

6. Bůh jest poklad dobra všeho,
On jen může mne šťastného
navždy činit a naplnit
žádost srdce mého.

7. V nebi konec utrpení,
pláčů, všeho žalostění,
tam nastane, nepřestane
na tvář Boží zření.

8. Tam nebude zlých žádostí;
lhář a svět se svou marností
bude zkažen a uvržen
do věčných temností.

9. Láska sama tam panuje,
pokoj všecky oblažuje,
Bůh se věrným ctitelům svým
Otcem propůjčuje.

10. Ani oko nevidalo,
ani ucho neslýchalo,
co tam srdci Bůh dá jistě,
jenž Ho milovalo.

11. Šťastní dnové blaženosti,
pospíchejte již s rychlostí!
ať vytoužím a spíš užím
Boha na výsosti.

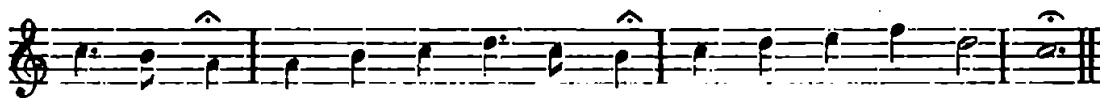
12. Ať mé síly nepoklesnou,
nechať vcházím branou těsnou,
ta mne vede a přivede
u radost nebeskou.

13. Propust, Pane, svého sluhu,
postav mne do Svatých kruhu,
ať, Ježíši! v rajske říši
v počtu jsem Tvých druhů.

14. Bych s andělskou horlivostí
před tvář Tvé velebnosti
alleluja, alleluja
zpíval do věčnosti.

1. Všickni Bo-ží vy - vo - le - ní, ple-sej - te, mi - lé - mu
jsouce v ne - bi o - sla - ve - ní, zpí-vej - te

Je - ží - ši, do - bré - mu Je - ží - ši, sladké - mu Je - ží - ši.

2. Vše vás pudí k radostnému
plesání,
vše vás vybízí k čistému kochání
milého Ježíše,
dobrého Ježíše,
sladkého Ježíše.

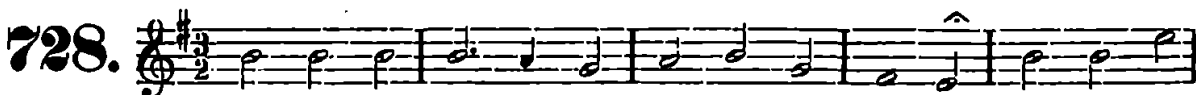
3. On sám vás sobě vyvolil,
plesejte,
On vás na nebi oslavil, zpívejte
milému Ježíši,
dobrému Ježíši,
sladkému Ježíši.

4. Že jste světskými zhrdali vna-
dami,
že jste v nebi: stalo se zásluhami

milého Ježíše,
dobrého Ježíše,
sladkého Ježíše.

5. Že již rajskou oplýváte
radostí,
to i všechno z pouhé máte milosti
milého Ježíše,
dobrého Ježíše,
sladkého Ježíše.

6. I na nás, ó Boží milí! vzpo-
meňte,
bychom též spaseni byli, žádejte
milého Ježíše,
dobrého Ježíše,
sladkého Ježíše.

1. Ne tak tou-ží je - len po čer-stvé vo - dě, ja - ko já

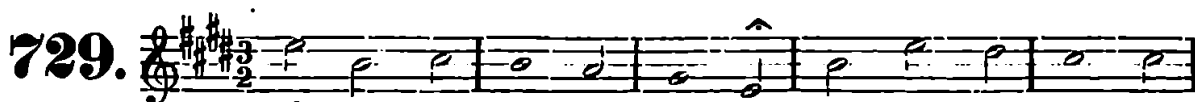
kaž-dý den tou-žím po To - bě, ó můj nej-mi - lej - ší, ó můj nej-

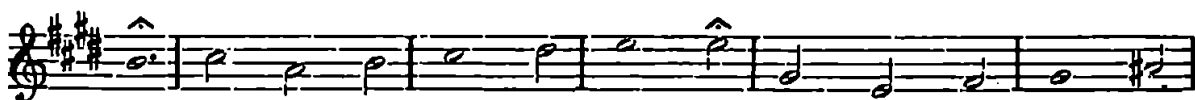
sladší, nej-do - bro - ti - věj - ší můj Pa - ne Je - ží - ši!

2. Rač mne do nebe
k sobě přijítí,
snažně žádám Tebe,
chtě s Tebou býti.
Žádám Tobě v nebi
věčně zpívati,
kdež Tebe velebí
všickni Tvoji Svátí.

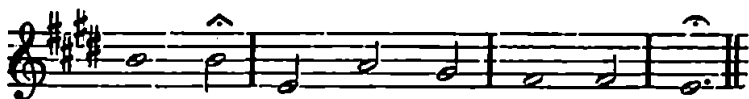
3. Rač mne svou milostí
pomoci k tomu,
ať Tě na věčnosti
chválím v Tvém domu,
chej Tě milovati
milý Ježíši,
na věky zpívati
v nebeské Tvé říši!

1. Ó kých při-jdu do ne-be k To-bě, můj Je - ží-

ši! ó kých pa-třím na Te-be a Te-bou tě-ším

se-be v Tvé ne-be-ské ří-ši.

2. Nic nevidím lepšího,
jako s Tebou býti,
ba nic není sladšího,
ani tak žádoucího,
jako Tě spatřiti.

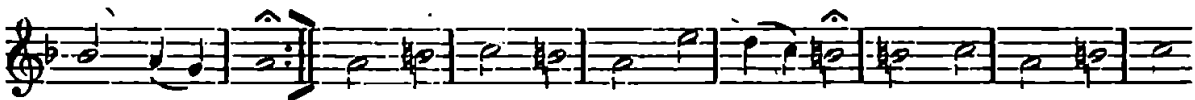
3. Prosím Tě, můj Ježíši!
skrz Tvé umučení
přiveď mou hříšnou duši
po úzkosti nynější
k věčnému spasení.

4. Ó dejž mi se dostatí
do rajske radosti,
žádám Tě milovati,
jak Tě milují Svátí,
vždycky, do věčnosti.

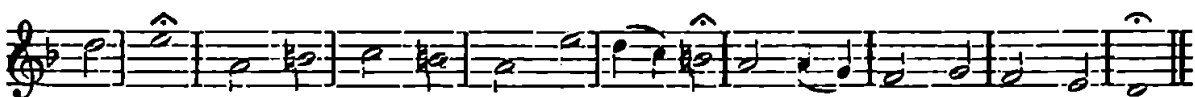
Písne pro potěchu v rozličné strasti.

1. Tvůrce moc-ný! ne-bes, ze-mě a co svět se
Je-hož Bož-ství nám vše plé-mě vcc-lém svě-tě

jme-nu - je, Te-be pá-nů pá-na vzývám, Jenž tam bydlíš na
zje-vu - je.

ne-bi; před Te-bou zde na tvář padám, Te-be duch můj ve-le-bí.

2. Bych byl srdce šlechtného,
Pane, přispěj silou svou;
v trpkých pracích stavu mého
nenech klesnout mysl mou;

starosti mou duši tíží
v trpkých zkouškách života,
oko Tvé přede na mne shlíží,
přeje mi Tvá dobrota.

3. Soužlí mne nedostatek,
k Tobě budu volati,
sejmeš úzkost, spravíš zmatek,
když Tě budu vzývati;
velíš, bychom jako k Otci
v bédách k Tobě volali,
a v Tvé lásce a v Tvé moci
neustále doufali.

4. Svět-li proti mně se bouří,
Otče! budu volati,
pomoz, ukroť tuto bouři
a nedej mi klesati.
I vyslyšíš moje lkání,
vytrhneš mne z úzkosti,
snad i změníš sužování
v pramen hojné radosti.

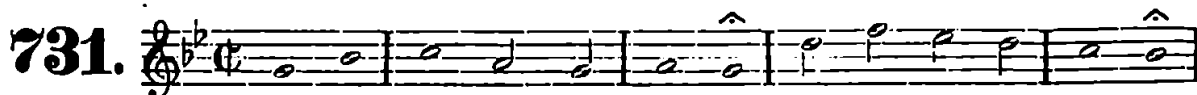
5. Jestli trpké skormucuje
protivenství srdce mé,
důvěrnost mě pozdvihuje,
bych jen vzýval jméno Tvé.
Když jest nejhůř, Ty jsi nejbliž,
Ty znáš v bídě přispěti;
u Tebe jest pomoc nejspíš,
kdo se k Tobě přivětí.

6. Nechtěj srdce mé se strašit,
pozdvihni se k modlení,
Bůh Tvůj zná i strachy plašit,
lít do srdce těšení;
Tys můj hrad a útočiště,
tak vždy David volával,
tak volaje na bojiště
šel a v boji pevně stál.

7. Nebudu se nouze báti,
neb Bůh o mne pečuje,
byť mne nechtěl přítel znáti,
v Bohu jest má naděje;
pakli bídu, protivenství
přišlo by mně na se vzít,
jest to osud člověčenství,
jemu se chci podrobit.

8. Pakli by mne pomyšlení
na smrt blízkou soužilo,
z toho, že již léku není,
srdce mé se děsilo,
potěš mne v té těžké chvíli,
ať vzpomínám s radostí,
smrt že přivede mne k cíli —
k bráně věčné blahosti.

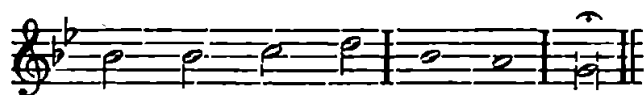
9. Když pak v bledém obličejí
smrt se u mne uhostí,
oči se tu zatemnějí,
a duch půjde k věčnosti:
Otče! v té tak hrozné době
neopust své stvoření,
ať tam zvolám vděčně k Tobě:
Tys můj cíl, mé spasení!

1. Těš se, má du - še mi - lá, dra - ze vy - kou - pe - ná,

těš se, že bu - deš spa - se - na skr - ze sva - tá jmé - na,

Je - žíš, Ma - ri - a, Jo - sef.

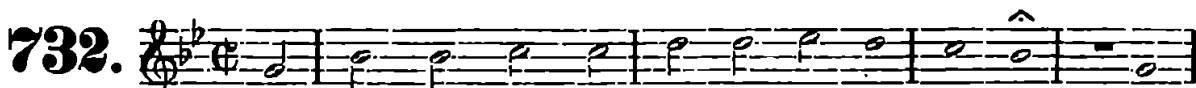
2. Ve všelikém soužení,
v zármutku, v trápení
to tré buď tvé posilnění
v pracech polehčení,
Ježíš, Maria, Josef.

3. To též v čas pokušení
buď tvé spomožení,
a po mnohém provinění,
Tvé buď potěšení:
Ježíš, Maria, Josef.

4. Jména plná milosti,
plná též svatosti,
plná duchovní sladkosti,
zrcadla všech ctností:
Ježíš, Maria, Josef.

5. Hrozná duchům pekelným,
slavná duchům svatým,
lahodná dušem dobrým,
milostivá hříšným:
Ježíš, Maria, Josef.

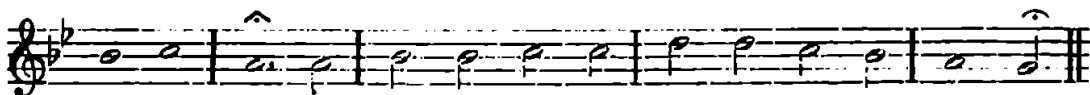
6. Ježíš má k nebi brána,
Maria obrana,
Josef při smrti má schrána,
jména s nebe daná:
Ježíš, Maria, Josef.

1. Necht, mi - lo - sti - vý Bo - že a můj Pa - ne! dým

mo - dlit - by mé v ne - be k To - bě va - ne, slyš prosbu mou po -

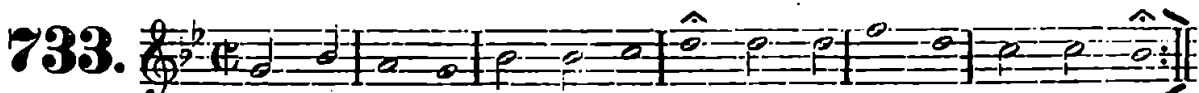
ní - že - nou, již To - bě předná - ším smyslí skrouše - nou.

2. Ach, neopouštěj mne v tom
bídém světě,
kdež zlý duch nasil koukol, a ten
kvete,
v němž mnohá slast je pouhá past,
by klesla duše má u věčnou propast.

3. Dej, abych zůstal nepravosti
vzdálen
a v svaté službě Tvoji byl ustálen,
jak v nehodě tak v pohodě.
jen v příkázáních Syna Tvého chodě.

4. A musímli v svém zemsčém
živobyčí
též časem z kalichu hořkosti píti,
rač svou mocí mně spomoci,
ať mohu trpělivě vše přemoci.

5. Rač povzbuzovat mne vždy
ku pokání
a v dobrém úmyslu dát setrvání,
ať zvítězím a s křížem svým
sešťastně dostanu k Tvým zvoleným.

1. Mocný světa Ře - di - te - li, zří - dlo da - rů vše - li - kých,
před okem Tvým o - bor ce - lý le - zí svě - tů ve - li - kých;

vše víš, co se dě - je v svě - tě, jasným dnem je To - bě noc,
 češ nám v srdci, co nás hně - te, a nám spě - ješ na po - moc.

2. Ty jsi pánem všeho toho,
 cokoli zde zovu svým,
 ať to málo, ať to mnoho,
 Tys to dal, tak vděčně dím;
 od Těbe to kvítí stkvělé,
 jež jsi nasil podlé cest,
 a má duše, žití celé
 pouhý dar Tvé ruky jest.

3. K prosbě pokorné, jenž plyne
 z duše Tobě oddané,
 povždy míváš, Hospodine,
 svoje ucho schýlené;
 nehleď v svém smilování
 k velikosti lidských vin;
 blaze mi, Tys bez přestání
 Otec můj a já Tvůj syn.

4. Který otec místo chleba
 synu kámen udělí?
 či, kdy synu ryby třeba,
 jeho hadem nadělí?
 Štědřejší než zemští otci
 jsi Ty, Otče v nebesích!
 o Tvé dobrotě a moci
 svědčí každý ze dnů mých.

5. Proto chci vždy v světě státi
 mužně, ničím nezviklán,
 byť i měla na mne hnáti
 lítá bouře se všech stran;
 k Tobě v zlsavém tom důle
 zdvihnu prosící svůj hlas,
 a vím, že mi bez Tvé vůle
 nesejde ni s hlavy vlas.

6. Jak jsi skrze rudé moře
 proved' Israelský lid:
 tak mne račiž z všeho hoře
 na břeh jistý vyvodit.
 A když snad již na tom světě
 nezbavíš mne bolesti:
 tím stkvělejší mně vykvete
 palma v nebes výsosti.

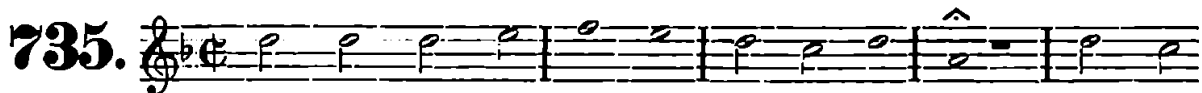
734.

1. Je - zu Kri - ste, Bo - že věč - ný a ne - be - ský
 Krá - lí, Je - hož všechno tvorstvo vděčně chválí, rač se na nás
 hříš - né o - hled - nou - ti a pod kří - dla svá nás při - vi - nou - ti.

2. Myt se k Tobě
všickni spolu v hoři utíkáme,
v Tobě naději svou silnou máme,
rač nás pode pevný štít svůj vzítí,
od nepřátel všechněch obrániti.

3. Rač spomoci,
ať Tvůj pokoj vždycky v srdci
máme,
tělu, ďáblu, světu odoláme
a Tvou vůli dej nám právě znáti,
srdcem, skutkem k pravdě Tvé vždy
státi.

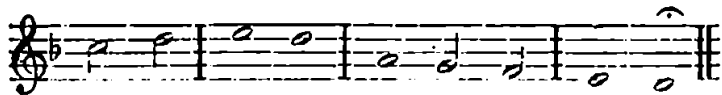
4. Přiviniž nás
po své Božské lásce a milosti
ku dědictví Tvého účastnosti;
ať nás nezže věčný v pekle plamen,
uchovej nás, Jezu Kriste! Amen.

1. Pán Bůh jest má sí - la a dou - fá - ní, po - tě -

šc - ní ve všem mém za - rmouce - ní, jáť v Je - ho mo - ci ve dne

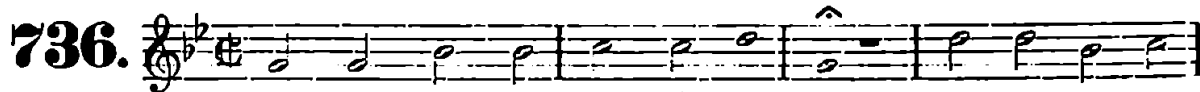

. a za no - ci hledám po - mo - ci.

2. V Něm jsem živ, smrti se
nic nebojím,
tím se kojím,
že se jednou s Ním spojím;
neumruť věčně,
tak doufám bezpečně,
stojím statečně.

3. Neodloučt' mne od Boha mého
přemilého
nikdy řeč bezbožného;
Onť mne spravuje
a mne opatruje,
Otcem mým sluje.

4. Uděl' mi milost dle potřeby,
bych na nebi
zřel moc Jeho veleby;
i řku vesele:
Nuž, duše má, směle
chval Stvořitele!

1. Sem pojd', kdo jsi se - vřen tí - ží, ve - zma prosby
buď vra - do - sti ne - bo vkří - ži, Bo - hu zněj tvůj

ko - rou - hev, vděč - ný zpěv; zho - jít On tvé bol - né rá - ny lé - kem
lá - sky, mi - lo - sti, z nou - ze te - be vy - pro - stí, u - dě -
lí ti ze své schrány.

2. Nemá konce, nemá míry
Jeho moc a zásoba;
jestiž světa obor šířý
slabá její podoba.
Od země až nade hvězdy
sahá jedna Jeho píď:
rozsívej anebo klid,
pomoc máš jen z Něho vezdy.

3. Nepřebrané má On špíže,
štědroty v Něm leží sklad;
jako slon, tak malé číže
z Jeho darů sytí hlad.
V zemi nám se zrno klíčí
podlé Jeho rozkazu;
v milostném nám obrazu
Jeho dobrotu svět líčí.

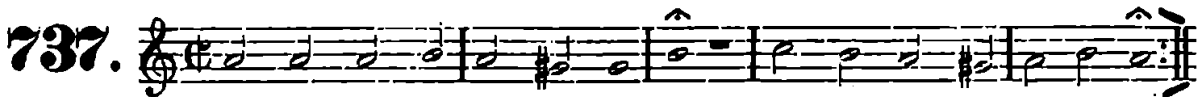
4. Vznášejte se naše hlasy
nad nebeskou oblohu,
vyproste nám dobré časy
hojných úrod na Bohu:
mocný světa Stvořiteli!
život, zdraví je Tvůj dar;
nedej, aby na rozmar
dary Tvoje přijít měly.

5. Prosbě stálé jen a vroucí
slíbils dar své štědroty;
bez přestání velíš tlouci
u brány Tvé dobroty.
Zřímeli své na zasluky
ach, tu mizí naděje;
kam se lid Tvůj poděje
s přemnohými svými dluhy?

6. Cítíme, že odděluje
od Tebe nás nepravost,
proto srdce zavrhuje
nešťastného hříchu zlost.
Nechat kojí Tvého trestu
Ninivitů pokání;
uslyš naše volání,
zvolujeme ctnosti cestu.

7. Jako druhdy o zlačnělé
na poušti jsi pečoval,
jak jsi život Daniele
v jámě lvové zachoval:
tak své štědré obnov divy
dítkám bédou sevřeným;
Buď i nyní synům svým
Bůh a Otec milostivý.

8. Nechat s nebe déšť a rosa
padá na tu naši zem,
dej, ať zvučí srp a kosa,
v zboží Tebou žehnaném.
Vínem oplývejte hory,
zlatým zrnem údolí;
ať zní vděčné hlaholy
Bohu, Jenž své žehná tvory.

1. Mocně světem Pán Bůh vládne, vzdejme se Mu do-ce-la,
ne-boj-me se stra-sti žád-né, byt moc pe-kla skřípě-la;

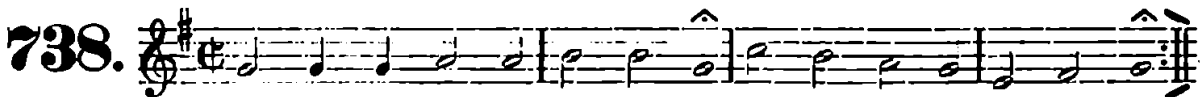
kdo se v Bo-hu spo-ko-jí, ja-ko ská-la ob-sto-jí.

2. Mocně řídí Pán vše věci,
všecku zlobu poráží,
v ohnivě On plamen peci
rosou s nebe ovláží.
Vše má v rukou nebes Král,
kdožby se již zlého bál?

3. Tvrdouli nás stezkou vodí,
posílali pohromy,
ó necht pořád s námi chodí
ono blahé vědomí:
co Bůh koná, dobro jest,
vzdávejme Mu ve všem čest.

4. Bůh zná dobře, co nám schází,
všecky slzy počítá,
On nás všady doprovází,
vždy pomoci poskytá;
láska Jeho veliká
všem svůj poklad odmyká.

5. Mocně světem Pán Bůh vládne,
vzdejme se Mu docela,
nebojme se strasti žádné,
byt moc pekla skřípěla.
Kdo se v Bohu spokojí,
v každém boji obstojí.

1. O má lá-sko, ó mé ště-stí, dár-ce mé-ho spa-se-ní!
ke ko-mu mám o-či vznésti v bo-lu svém a v souže-ní?

když se mračno roz-pro-stí - rá a mé srd-ce úz-kost sví - rá,

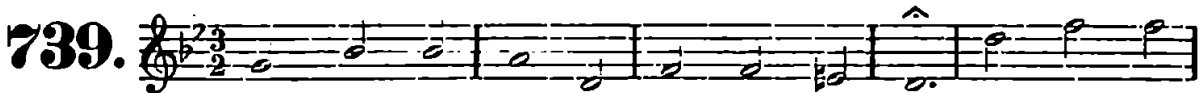
když pláč po - dí-lem svým zvu, ú - tě - chy kde na - lez - nu?

2. U Tebe je pomoc jistá,
Pane, Králi od věku!
ruka Tvoje léky chystá
v každém hoři člověku;
i kdy každá hvězda hasne,
jsi Ty ono světlo jasné,
jenž tmu všecku zahání,
chystá duchu svítání.

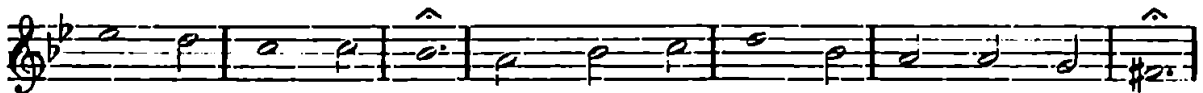
3. Rámě Tvé jest nejvyš silné
pádný ochrany Tvé meč,
slovo Tvé je neomylné,
otcův hlas je Tvoje řeč;
ne na lidi, ne na statky,
kteříž snadno přijdou v zmatky,
na Tebe jen spolehám,
Jehož moc a lásku znám.

4. V Tebe jen hned od mladosti
skládal jsem svou naději,
ó dej, zřídlo vši milosti,
ať v důvěře prospěji.
Výhost dávám kratochvíli,
všecky statky a své síly,
Tobě život milerád
v pokoře chci věnovat.

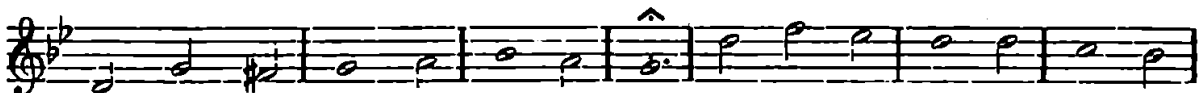
5. Bože! s trůnu vznešeného
k tvorů svému pohlédni,
rci — a k hlasu slova Tvého
vůkol mne se rozední;
co mne hněte, co mne tíží,
zajisté mi neublíží,
radostný mi vzejde den, —
tím jsem jist a bezpccen.

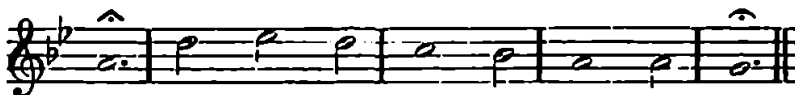
1. Bůh pe - ču - je o mne, sta - rá se, vše - li - ké

báz - ni vý - host dám, vždyť po svém bo - ku v kaž - dém ča - se

pře - la - ska - vé - ho ot - ce mám. On o - pa - tru - je dít - ky

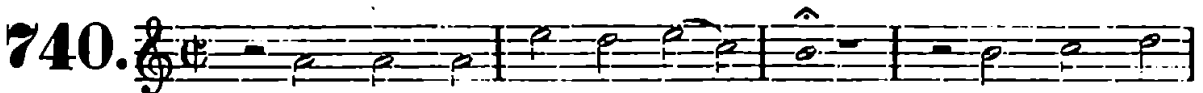

své, o po - tře - by jich pe - ču - je.

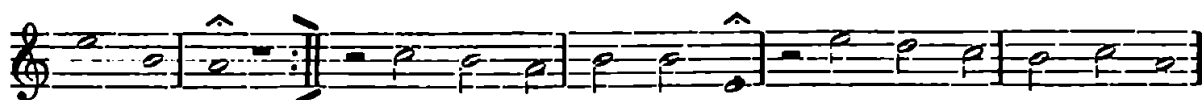
2. Bůh pečuje, On ducha slší,
dá, čeho jest mi potřebí,
bych jistě kráčel k svému cíli
a Jeho došel na nebi;
necht duše má se raduje,
že Bůh sám o mne pečuje.

3. Bůh pečuje, když nás tu svírá
bol, zármutek, soužení;
podivně slzy s očí stírá,
vše hoře v radost promění;
svou lásku křížem zvěstuje
svým věrným, o něž pečuje.

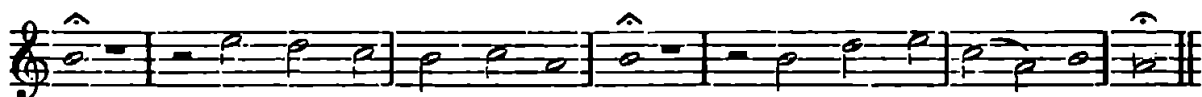
4. Bůh pečuje, až cestu zdejší
skončíme v smrti hodině,
Kristovou smrtí ukonejší
své věrné, trest jim promine;
tam v nebi, kdež On bytuje,
na věky o ně pečuje.

1. Proč chvě - je se a kví - lí, proč kle - sá
vždyť Bůh se ke mně chý - lí a po - tře -

du - še má, On buď má na - dě - je, zřím k Ně - mu ja - ko k Ot -
by mé zná;

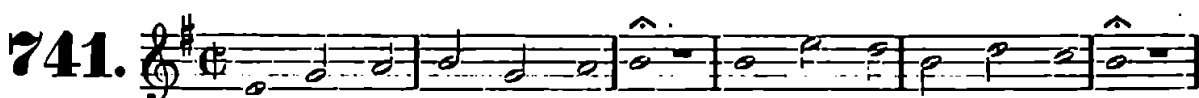
ci, Jenž věr - ně ku po - mo - ci, kdy tře - ba, při - spě - je.

2. Byť mne tmy obklíčily,
byť nepřátelů sbor,
byť živelů pobouřené síly
mně stály na odpor:
nezoufej duše má,
své obrať k Bohu zraky,
Jenž noc i šípů mraky
svým okem proniká.

3. Bůh vždycky se mnou kráčí
při každém neštěstí,
když nad svým hříchem pláče,
čistí mne z neřesti.
Onť vydal na oběť
milého svého Syna,
Jímž smyta jest má vina
i celý zhojen svět.

4. Bůh moje rány zlčí,
Onť věčná dobrotá,
v své zachová mne péči
ve zkouškách života;
až smrt mi bude stlát
poslední lůžko v hrobě,
v té důležité době
řku: Bože, Tys můj hrad.

5. I kdožby tedy Jemu
nezpíval dík a čest
co dobrodinci svému,
Jenž chce nás k nebi vést?
Ty, srdce mé, se zmuž,
pěj vroucně Bohu chvály
a Jemu, svému Králi,
po celý život služ!

1. Ne-strachuj se, du - še má, Ho - spodin tě o - stříhá

ja - ko světlo o - ka své - ho, O - tec On, tys dí - tě Je - ho.

2. S trůnu svého k tobě zřít,
o tvé bídě dobře ví;
čítá hořké slzy tvoje,
zná tvé práce i tvé boje.

3. Jeho rámě silné jest,
snadně může kříž svůj nést
každá duše, jižto síly
Bůh ze zásob svých udílí.

4. On chce tobě přispěti
jako matka dítěti,
v tmách jest On tvé světlo jasné,
Jeho láska neuhasne.

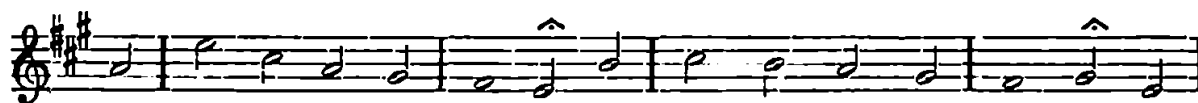
5. Slíbil Bůh tvým strážcem být,
z nouze tebe vyprostit,
budeš-li na každém místě
v Něm hledati útočiště.

6. K Bohu tedy vždycky hled,
On tvůj štít a hradní zeď,
Jemu věř a v Něho doufej,
v žádném kříži si nezoufej.

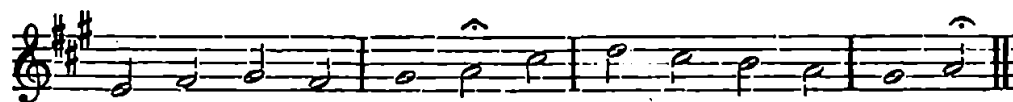
7. V bouři jako skála stůj,
často vzdechni: Bože můj!
vše Tvou moc a lásku hlásá,
Tys má kotvice a spása.

1. Já vždycky o - čí svých k ne - be - sům o - bra - cím,
že pomoc v dobách zlých mně při - jde, do - bře vím;

mám nad o - blo - hou Ot - ce, moc - né - ho svě - tů tvůr - ce, Je -

hož - to smi - lo - vá - ní mne před ú - ra - zem chrání.

2. Vždyť nikdy nedřímá
a nespí strážce můj;
v Něm těš se, duše má,
a již se nestrachuj:
Hospodin stálý v lásce
jest bezpečný můj strážce,
On kryje mne v svém stínu,
zajisté nezahynu.

3. Rozličné neduhy
a mnohotvárnou strast
dle mojí zásluhy
Bůh ráčí na mne klást:
já však, své břímě nesa,
pohlížím na nebesa,
kde Bůh mé slzy sčítá,
mých vzdechů nezamítá.

4. On ví, co prospěje,
i co mi škodno jest,
On má jest naděje
a ředitel mých cest.
Když vyschly síly zdroje
a slábnou kroky moje,
On ku pomoci pší,
mne podpírá a sílí.

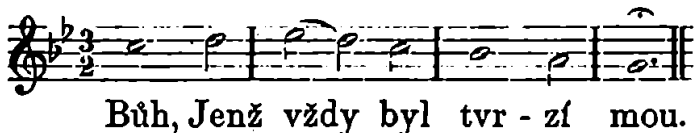
5. Nechť laje nevěrec,
když nese těžký kříž,
mne každá sužba přec
povede k nebi blíž.
Mé srdce, moje oči
vždy po Bohu se točí,
Jenž věčně blahá místa
za zdejší strasti chystá.

1. Ho - spo - di - nu dík a chvá - la, Onť má věž a

pev - ná ská - la, jsem pod Je - ho o - chranou, ni - če -

2. Bez vůle a vědomosti
Boha mého na výsosti
nesejde s mé hlavy vlas;
On poskytne tělu chleba,
On dá duši, čeho třeba,
vyslyší mé prosby hlas.

3. Hospodin potřebnou sílu
dá mi k stavu mého dílu
ve všech zkouškách života,
ve tmách mi ukáže cestu
vzhůru k nebeskému městu
Jeho věčná dobrota.

4. On zná strasti mé a tíže,
necht se tedy hrnou kříže,
necht se blíží hrobu noc:
rád ponese každé břímě,
povýší mě slabé týmě
nevystíhlá Jeho moc.

5. Pán člověka neopustí,
dokud se Ho sám nespustí,
nedá zhynout nevinně;
protož nikdy si nezoufám,
stále a důvěrně doufám
v Boha svého jedině.

744.

Dle nápěvu pod číslem 736.

1. Ke komu, Ježíši, máme
svoje útočiště brát?
Tebe v pravdě pokládáme
za svou skálu, za svůj hrad.
Proto když zvuk bouře divé
nad našimi stánky zní,
k Tobě naše úpění
zaznívá v naději živé.

2. Ty, Jenž tvrdou světa stezkou
kráčeš v tomto životě,
slitováváš se, když těžkou
pout konáme v mrákotě.
Kdykoli se pozdvihuje
k Tobě žalostný náš křik,
útěchu a silný lík
srdce Tvé nám připravuje.

3. Soužlíli nás mdloba těla,
chudoba-li svírá nás,
stíhá-li nás hněvu střela,
pomluvy a záští hlas:

vládně Tvoje ruka kývá:
„Synu, pojď a přistup blíž,
viz a potěžkej můj kříž!“
tu hned člověk pookřívá.

4. Když smrt krutá naše věrné
přátely nám odjala,
otce, matku v tůni černé
červům k stravě podala:
Tvůj prst naše slzy stírá
a nám ukazuje pak
k světlé výši nad oblak,
kde již nikdo neumírá.

5. A když křehké naší ctnosti
klade léčky sladký hřích,
když pomoci lidské prosti
umdléváme v bojích svých:
tu Tvé víry světlo jemné
vůkol nás se prostírá,
a Tvé rámě podpírá
krok náš na té pouti temné.

6. Ano i když naše noha
z pravé dráhy zbloudila,
a hněv přsvatého Boha
vina naše zbudila:
aj, tu slovem: „Doufej, synu!“
těšíš duši kající,
vztahuješ svou pravici,
bys vyhojil naši vínu.

7. Takto v strasti a v čas boje
láska Tvá nás objímá,
zvláště v smrti sluhy svoje
věrně na paměti má.
Nuže, Kriste! v žádném čase
v světě neopouštěj nás,
až nám přijde smrti čas,
zůstaň s námi při zápase.

1. Takto vo - lá sám Syn Bo - ží: pro - ti - venství, trápe - ní,
„Hospodin když na vás vlo - ží

ke mně pojdte, u mne dle - te, v kří - ži svém ob - čer - stve - ní.”
hoj - né - ho tu na - lez - ne - te

2. „Co Jsem kázal, čemu učil,
toho pravdu jsem zaručil,
i vám příklad zůstavil,
jak-že každý má zde pilně
státi v pravdě neomylné,
aby jednou se mnou byl.”

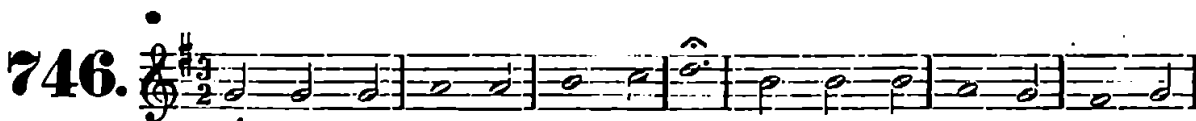
5. Hněvy hněvem nezplacujme,
mistra svého následujme,
Jenžto neznal žádnou mstu,
křivdy nesme z lásky k Bohu,
stále hledíc nad oblohu,
kde Bůh chystá odplatu.

3. „Potřebné vám zjednám síly,
s pomocí mou šťastně k cíli
s břemenem svým dojdete;
Já váš vůdce, Já váš rádce
osladím vám těžké práce,
u mne odpočínate.”

6. Nežádejme, jak chce tělo,
by se nám vždy dobře dělo,
štěstí zde je lichý květ;
schvalně moudrá nebes vláda
časem křížky nám ukládá,
aby se nám zhnusil svět.

4. Když tak volá světa Spásce
na své syny, na své stádce
v této strastné cizině:
nemeškejme na se vzítí
křížek svůj a za ním jítí
cestou k nebes otčině.

7. Nevloží nám větší břímě,
nežli snese naše týmě,
i dá sílu v soužení,
bychom mohli kříž svůj snéstí
a na konci trpké cesty
došli v Kristu spasení.

1. Ó Bo - že můj! ó lá - skomá! Tys je - di - ná na - dě - je

má, Ty srd - ce mé - ho ko - chání, nad Te - be nic krásněj - ší - ho,

nic mi ne - ní mi - lej - ší - ho, v To - bě skládám své doufá - ní.

2. Jak u slepice kuřátko,
jak u matičky dětátko
své vyhledává obrany,
tak já se utíkám k Tobě,
útočiště hledám sobě,
u Tvých smilování brány.

3. Necht' jsem v moři všech
úzkostí,
v bídě, nouzi a žalosti:
Boha mého se nespustím.
Přivalte se na mne vlny,
všelikých zlých příhod plny,
od naděje neupustím.

4. Prudcí větrové neštěstí,
zanesouli mne v bolesti,
na hory pusté a skály;
na tvrdých skalách i v poušti
žádného Bůh neopouští,
kdo je v pravé víře stálý.

5. Byť pak v zámořských kra-
jinách,
neb v jakýchkoli končinách
bylo někdy mé bydlení;
i za mořem Boha mého,
naleznu milosrdného,
On jest mé jisté spasení.

6. Opustili mne přátelé,
jak na duši tak na těle
postaveného v žalosti:
jedinký mně bude přítel
můj milý Bůh, můj Spasitel,
On mne ze všeho vyproští.

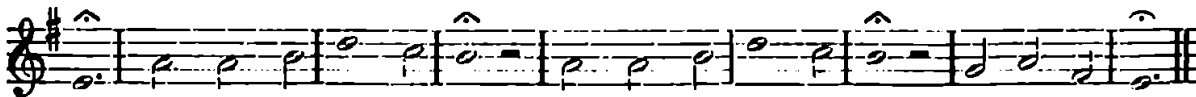
7. Ó Bože, mé potěšení!
Mé útočiště v soužení,
rač mne sám opatrovati;
po moři světských úzkostí,
rač větríčkem své milosti
loď mou na rajský břeh huáti.

1. K ne - be - sům zře - ní měj, nechvěj se, ne - le - kej,

ty srdce mé! Jsouc hořem sklíče - no nes ti - še břeme - no v úz - ko - sti

své. Bo - ha o - chrance znám, Je - mu se o - devzdám se vším, co mám.

2. Kdo o svět nestojí
a v bouři, v pokoji
jen k Bohu zří:
toho Bůh synem zve,
klade naň křídlo své
a nad ním bdí.
Boha ochránce znám atd.

3. Kdo Bohu věren jest
a vždy jen Jeho čest
v paměti má:
ten snadno snese kříž,
jej nepřemůže tíž
naň vložená.
Boha ochránce znám atd.

4. Bůh jest má naděje;
že v práci přispěje,
to jistě zvím,
On bude o mne dbát
a v boji při mně stát
se štítem svým.
Boha ochránce znám atd.

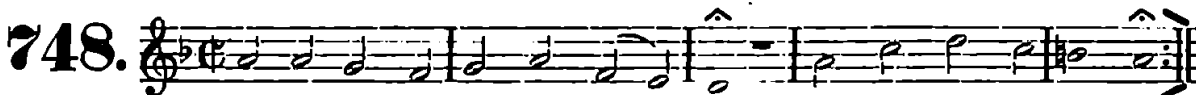
5. Bůh kvítí odívá
a ptactvo sytívá
po všechem čas;
i můj hlas uvítá,
každinký počítá
mé hlavy vlas.
Boha ochránce znám atd.

6. Byť tudy nouze, hlad
mne chtěly sužovat,
proč bych se bál?
Bůh, světlo mé ve tmách,
má ve svých zásobách
více nežli dal.
Boha ochránce znám atd.

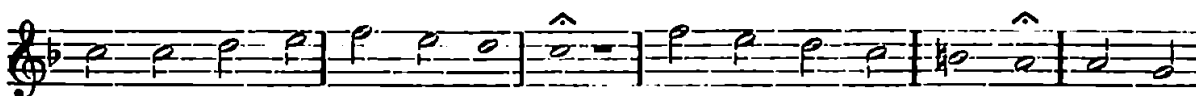
7. Ať pouští ostrých střel
protivník, nepřítel
na hlavu mou:
Hospodin zastíní
jak jindy, tak nyní,
mne rukou svou.
Boha ochránce znám atd.

8. Necht' proti mne ihned
celý se bouří svět,
nezkazí mne;
vždyť hájí se všech stran
mne všemohoucí Pán
každého dne.
Boha ochránce znám atd.

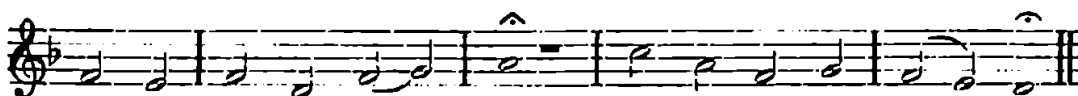
9. K nebesům zření měj,
nechvěj se, nelekej,
ty srdce mé!
Jsouc hořem sklíčeno,
nes tiše břemeno
v úzkosti své.
Boha ochránce znám atd.

1. Bo-že, Tys mé ú - to - či - ště, hrad můj, ská-la mo-je,
Byť již na mne ne-přá-te - lů shr - nu - ly se ro-je:

v Te - be bu - du dou-fat pev-ně, ne - bu - du se bá - ti, ne - za -

hy - nu, Ty - li při mně bu-deš v bo - ji stá - ti.

2. Či kdo může se Tvé moci,
Pane, protiviti?
Kdože nad tím, jehož chráníš,
může zvítěziti?
Ani hrdé lidské síly,
ani pekla brány
nevyvrátí, Ty-li nechceš,
jeho vetché stany.

3. Faraon nic nevyřídil
v boji proti Tobě;
marně dychtil podržeti
lid Tvůj ve porobě.
Tys naň poslal těžké rány
a rozličné hoře,
potopils jej s vojskem jeho
v hrozné hloubi moře.

4. Tobě slouží všecky tvory,
všecky světa síly;
k Tobě, k svému panovníku,
hledím v každé chvíli;

nade mnou drž svoji ruku,
chraň můj byt, mé lůžce,
pak, ať přijdou nehod roje,
nic mne nepřemůže.

749.

Nápověd pod číslem 642.

1. Má duše se nespouštěj
nikdy Boha svého,
neboť On neopustí
tě času žádného:
v Něm jest má naděje,
Onť mne ve dne a v noci
opatruje svou mocí,
když se mi zle děje.

2. Onť, abych mohl jíti
po cestách upřímných
a nemusil blouditi
v temnostech omylných,
světlo slova svého
přede mnou osvětluje
a mne vždy ochraňuje
před lstí hada zlého.

3. Byť mne pak opustili,
jak se v světě děje,
moji přátelé milí,
Bůh, když mi sám přeje,
rychle svou milostí
mne zbaví všeho zlého,
duši, tělu škodného,
přivede k radosti.

4. Jemu já se oddávám
v štěstí, též i v zlotě,
Jeho vždycky zůstávám
v smrti i v životě;
vím, že neopustí
doutajícího v sebe,
ale dá pomoci s nebe,
když mne vše opustí.

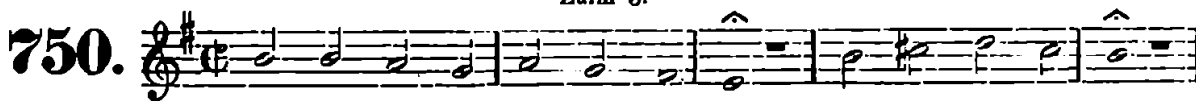
5. On sobě nelibuje
nic pádu našeho,
neb velmi nás miluje,
tak že Syna svého
dal nám na spasení,
abychom v Něj věřili
a věčně živi byli,
jsouc hříchu zbaveni.

6. Pro Něhož nám všem dává,
zač Ho jen žádáme:
když potřeba nastává,
již pomoci máme
tělu i své duši;
protož příslušnou chválu
za lásku neskonalou
vzdávati Mu sluší.

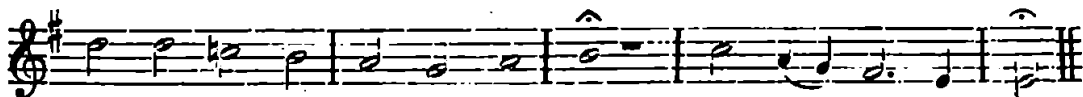
7. Srdcem tedy děkujeme
Stvořiteli svému
a vděčnost prokazujeme
každou chvíli Jemu;
činme všecko k slávě
Boha Otce na nebi,
Jenž z trůnu své veleby
hledí k nám laskavě.

Písňe na žalmy.

Žalm 3.

1. Jak se, Pa - ne, množl po - čet zlych od - púr - ců mých,

jak jest pro - ti mně jich mno - ho po - vstá - va - jí - cích!

2. Mnoho jest jich, kteří o mně
praví s radostí:
však ho tenkráté již ani
Bůh nevyprostí.

3. Ty pak mne co mocný štít můj,
Pane! přikryješ;
Ty jsi sláva má, mé hlavy
Ty povyšuješ.

4. K Hospodinovi se vzneslo
již volání mé,
daltě odpověď mi s hůry
velebnosti své.

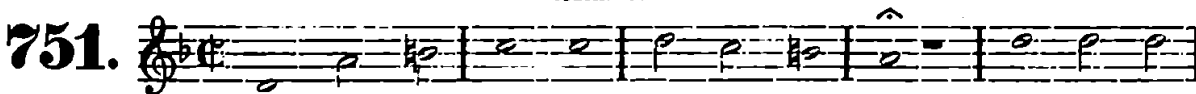
5. Protož uloživ se, budu
spáti bezpečně,
vstanuť zase, neboť Pána
mám k své obraně.

6. Ano, ač na myriády
zlého národu
vůkol mne se položili,
bát se nebudu.

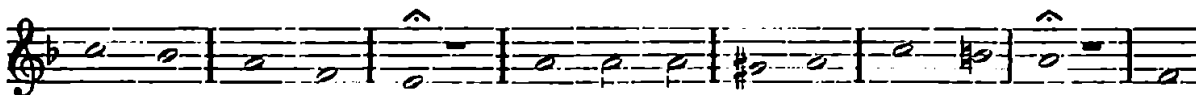
7. Nuže, Pane! spomoz, hle již
protivníků mých
rozbils čelisti, již setřels
zuby bezbožných.

8. Hospodine! Ty jen můžeš
vítězství mi dát;
rač jen také lidu svému
milosti své přát.

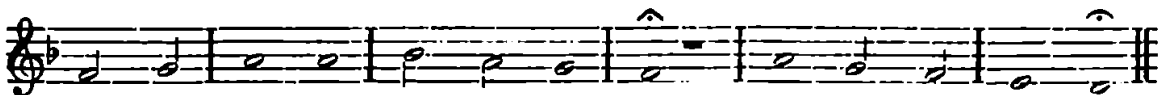
Žalm 5.

1. K To - bě, Pa - ne, tru - chliv jsa vo - lám, po - zo - ruj

slov mé žá - do - sti, viz křik můj smnohou vroucno - stí; neb

jsi Ty můj král, můj Bůh, můj Pán; Ty mne vy - slyš sám.

2. Hned v jitře rač se přičiniti,
Pane, by mi se ozval sám,
načež pozor hned v jitře mám,
zdalibych moh' odpověď míti,
těžkosti zbýti.

3. Neb jsi Ty Bůh, Jenž nelibuješ
všelijakých nepravostí,
než stojící v zlovolnosti —
přívětivosti své zbavuješ,
jich se zhostuješ.

4. Tiť, jenž trvají v nemoudrosti před Tebou místa nemají; všechny, jenž skutkem páchají nepravost, chováš v nenávisti i v ošklivosti.

5. Ty pak, kteříž lež mluvívají, napořád zkořen vypleníš; vrahům všem hrozně zlořečíš; i ti, kdož lsti neutíkají, cíl hrozný mají.

6. Já pak, jenž stále se v hojnosti těším z smilování Tvého, vejdu do chrámu svatého, bych se tam modlil s uctivostí Tvé velebnosti.

7. Buď, Pane, můj laskavý vůdce pro mnohé mé nepřátely, jenž na mne brousí své střely; bych po ní krácel, buď dokonce své cesty strůjce.

8. V slověch jejich není sprostnosti, srdce jich falší naduté, hrdlo jako hrob smrduté; jazyk zvyklý ošemetnosti svou úlisností.

9. Suď, Bože, jich usilování, obrať rady jich v bláznovství; ano, pro jich hříchů množství, jimiž Tě dráždí, ať jsou dáni v bídu a lkání.

10. Ale ti ať se vždy radují, jenž v Tobě mají doufání; uděl věčného plesání těm, kteříž jméno Tvé zvyšují i oslavují.

11. Tys, Pane, hotov potěšiti spravedlivých v jich těžkosti, a je štítem své milosti, by jim nemoh žádný škoditi, umíš zastříti.

Žalm 8.

752.

1. Ho-spo-di - ne, náš Pa - ne nej-mi - lej - ší, jména Tvé -

 ho slá - va jest nej-div - něj - ší, o - nať ze - mi všec - ku na - pl -

 ňu - je, a - no i ne - be - sa pře - vy - šu - je.

2. Při všem se Tvá důstojná moc poznává, až se i v ústa nemluvnat dostává; tak že všickni, jenž Tě zapírají, z toho své zpoury potupu mají.

3. Neb, když patřím na Tvá nesčetná díla, v nichž se nám káže Tvá moudrost i síla; nebesa, měsíc, hvězdy a slunce, běh konajících v řádu svém prudce,

4. s podivením vyznávám to svou řečí: Co jest člověk, že on, Pane, máš péči? zdaliž jest hoden také vážnosti, že jej daříš tak mnohou milostí?

5. Neb toliko jej jsi z bohatství svého učinil andělům svým podobného, svým požehnáním štědře daroval, divnou ctí a slávou korunoval.

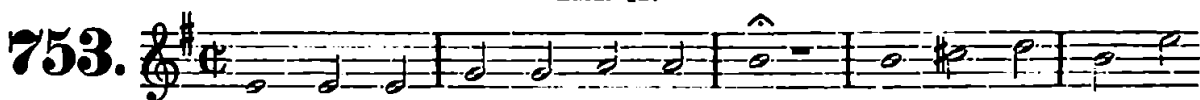
6. Dřla rukou
svých všecka jsi mu poddal,
by je, jak se mu dobře zdá, spra-
voval;
všecko jsi nohám jeho podmanil,
aby ho každý tvor poslušen byl.

7. Stáda mnohá
všech domácích hovádek,
též i v horách všech divokých zví-
řátek,
buď co se v lesích pase kdekoli;
neb na širokém zeleném poli.

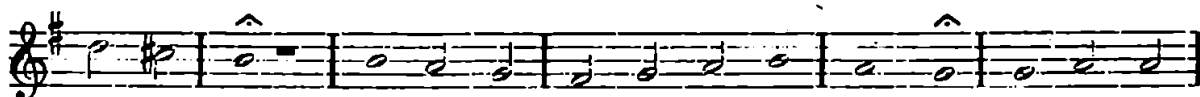
8. I to ptactvo
v povětří létající,
svým časem v hájích sladce zpí-
vající,
též ryby v mořské hrozné propasti,
vše člověku ráčils v moc uvesti.

9. Hospodine,
naš Pane nejmilejší,
sláva Tvá Božská jest nejdůstoj-
nější;
na vsí širokosti světa toho
není nad Tvé jméno slavnějšího!

Žalm 12.

1. Až do-ka-vadž, mi-lý Pa-ne, tak se za-po-mí-

naš na mne? do-kud tvář svou o-de mne skrý-váš, ze sou-že-

ní mne ne-do-bý-váš, jímž jsem se-vřím pře-ná-ramně?

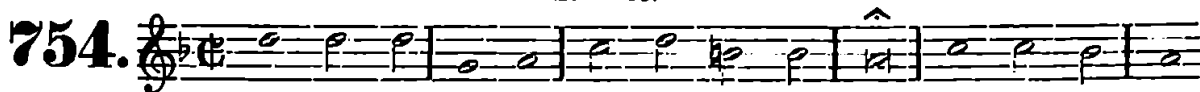
2. Dokavadž budu truchliti,
nevěda, co mám činiti,
zármutku pln jsa dne každého?
Až dokud nepřítel svého
pýše mám podmaněn býti?

3. Ó Pane, viz mé těžkosti
a vyslyš mne v mé žádosti,
svým světlem oči mé osvěcuj,
by nebyl zachvácen život můj
snem smrti v nenadálosti.

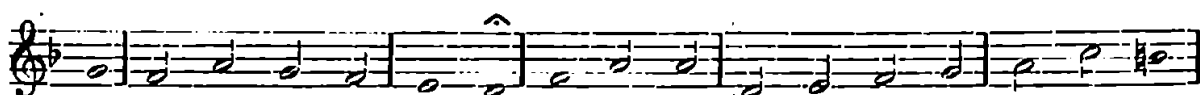
4. By neřek nepřítel toho,
že to z vítězství šlo jeho;
i měl by příčinu k plesání,
vida, že místa ku povstání
mně nezůstává žádného.

5. Já pak doufám Tvé milosti,
že mne všeho zlého zproští,
tak aby mé srdce plesalo,
o spasení tvém vždy zpívalo,
že mne daříš jím v hojnosti.

Žalm 13.

1. Jsou v svě-tě mnozí bláz-ni za-ji-sté, jenž roz-hla-šu-

jí, že prý Bo-ha ne-ní, jsou li-dé ti-to hří-chem zo-ha-ve-

ni, i po-čí - na - jí so - bě ne - či - stě v svém snaže - ní.

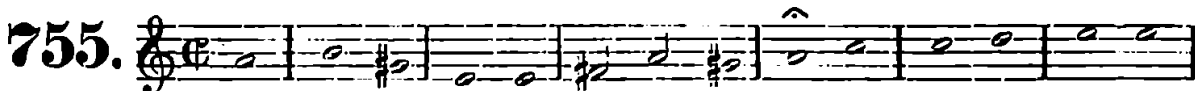
2. Však s nebe k nám vždy
shlíží Hospodin,
zda člověk moudrý, zdali hledá Boha?
On vidí, že zbloudila lidská noha
z cest pravých; vidí, že je plna vin
duše mnohá.

3. Aj, což se není žádných
trestů bát
těm, kteří ubližují lidu Páně
a žijí pouze k Boha svého haně?
I přijde pomsta, hrůzně budou lkát
v Boží ráně.

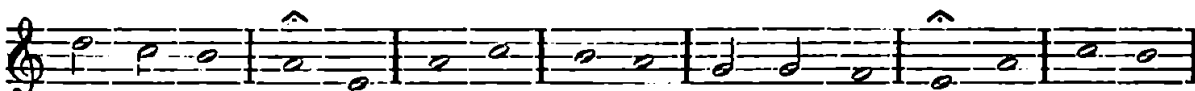
4. Však spravedlivým Bůh vždy
blízký jest,
i nedoufají v pomoc jiných lidí,
Hospodin potřeby jich stále vidí
a divných k pomoci jich volá cest
v době bídy.

5. Ó přijdiž ze Sionu spasení,
přijď Hospodin na pomoc Israeli,
ať rány jeho opět se zacelí,
ať v domě Jakobově plamení
důlek vždy vřelý!

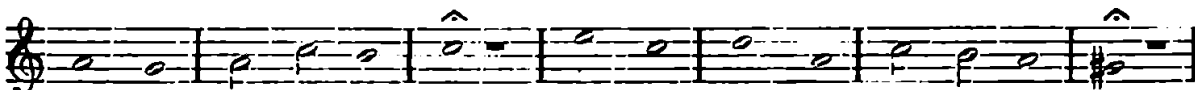
Žalm 27.

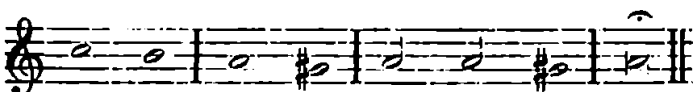
1. V Tě, Ho - spo - di - ne! dů - vě - řu - ji, své ru - ce k chrámu

po - zdvihu - ji, své u - ši na - chyl k mému hla - su, ať vy - žá -

dám od Te - be spá - su, ať ne - jsem to - mu po - do - ben,

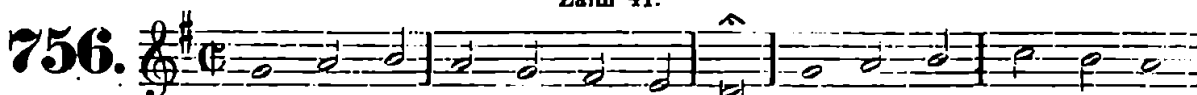
kdož na vě - ky jest po - hro - ben.

2. Mne nezavrhuj se zlosyny,
jáť nechci konat hříšné činy
těch, jichžto ústa sládnou medem,
než — srdce jejich kypí jedem;
ó vylej číši svojí msty
a zasloužené dej jim mzdy.

3. Potrestej je dle jejich činů,
že vzdorovali Hospodinu,
že nechtěli znát velká díla,
jež pravice Tvá utvořila,
svou odvrát od nich dobrotu,
je nevolej víc k životu.

4. Buď Hospodinu požehnání,
Onť k prosbám mým se mile sklání,
On zhojí všecku moji bídu,
Onť síla, spása svého lidu;
ó žehnej svému dědictví
a dej nám věčné blaženství.

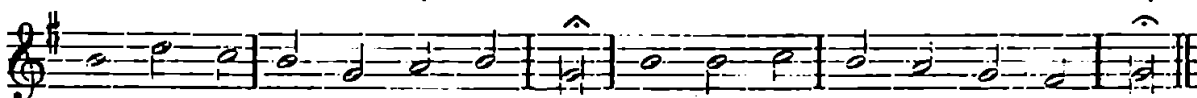
Žalm 41.

1. Jak vod ži-vých je - len zá - dá prudkým bě - hem u-mdle-
tak, ó Bože! Te-be strádá*) duch můj těž - ce ztrápe-

ný, ó kdy mi bu-de dá - na ta mi-lost, po - žít Pá - na?
ný;

kdy za - sví-tá mi Je - ho zář, kdy vstoupím již před Je - ho tvář?

2. Slzy jsou má denní strava,
hoře — to je podíl můj,
nepřítel se mně teď smává:
Nuže rci, kde je Bůh tvůj?
Kde jste, vy blazí dnové,
kdyžto mne zástupové
vodili k chrámu slavnostně,
zpívajíc písně radostné.

3. Než, proč duše má se chvěje,
proč se medle kormoutí?
Pán mne štítem svým přikreje
a mně nedá zhynouti.
Ó doufej, doufej stále,
má duše, v nebes Krále,
i přijde opět blahý čas,
že díky obět podáš zas.

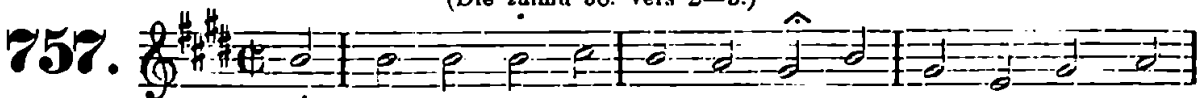
4. Nuže, volám k svému Pánu
na Hermonské výšině,
volám k Němu od Jordánu
a v Mizarské planině:
Jak pojí se zde řeky
s hroznými vod svých jeky
tak nehody též u davu
mně splývají zde na hlavu.

5. Ale věren očekávám
za dne Boží pomoci,
všecek se Ti odevzdávám,
k Tobě vzdychám za noci.
Ó Bože, tys má skála
vždy pevná, věčně stálá,
či mne, jenž Tebou jsem byl živ,
již nejsi více pamětliv?

6. Ach, zde chodím v sniženosti,
nepřítelem soužený.
Jako kdyby moje kosti
byly všechny zlomeny:
tak trnu ve své duši,
anť zní mi posměch v uši,
jímž plesá zlostný způrník můj:
Aj nyní rci, kde je Bůh tvůj?

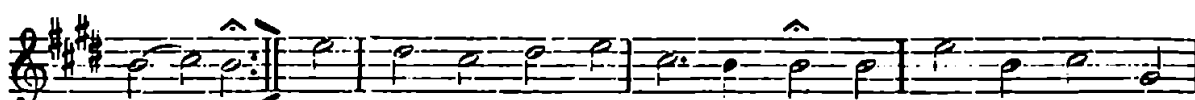
7. Než proč duše má se chvěje,
proč se medle kormoutí?
Pán mne štítem svým přikreje,
a mně nedá zhynouti.
Ó doufej, doufej stále,
má duše, v nebes Krále,
i přijde opět blahý čas,
že díky obět podáš zas.

(Dle žalmu 50. verš 2—5.)

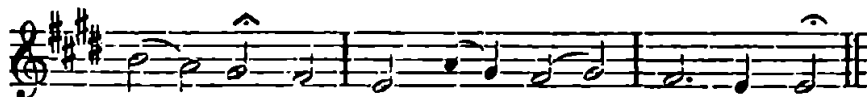

1. Ó Bo - že! mi - lo - stiv mně buď z mi - lo - sr - den - ství
mou těž - kou vi - nu mně od - pusť pro slá - vu jmé - na

*) trpně pohřešuje.

své - ho,
Tvé - ho; a tak z své - ho do - bro - di - ní, kte - ré - muž konce

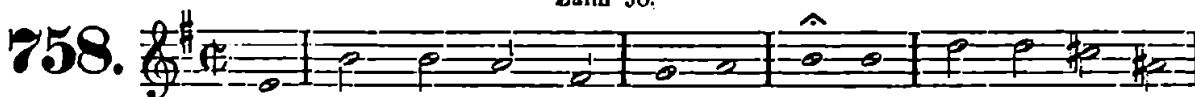
ne - ní, zhla - diž mé pro - vi - ně - ní.

2. Obmež mne, můj dobrý Pane,
od nepravostí mnohých,
a od hříchů svých očist mne,
dejž, ať víc nekráčím v nich.
Všecku naději v Tobě mám,
v úzkosti k Tobě volám,
za smilování žádám.

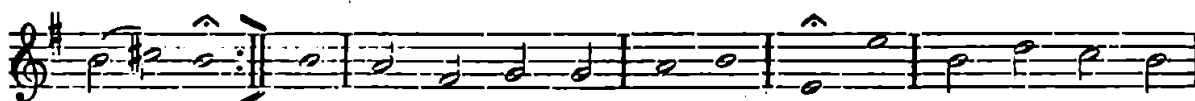
3. Jáť své těžké prohřešení
žalostivě poznávám,
zaslouženého trápení
velice se obávám;
na hříchy své pamatuji,
srdečně jich lituji,
polepšit se slibuji.

4. Odpust, milostivý Otče!
všecka má provinění,
nepatř, milostivý tvorče,
na zlost svého stvoření;
ale pro milostivost svou
a hořkou smrt Kristovu
smiluj se nad duší mou.

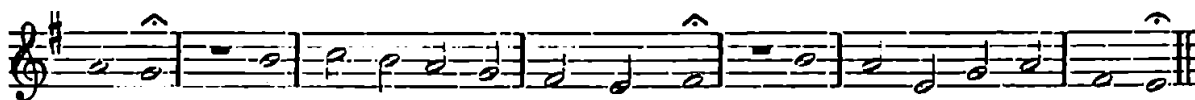
Žalm 90.

1. Kdož o - chra - ny Nej - vyšší - ho v skrý - ši Je - ho u -
ten v stí - nu Vše - mo - houcí - ho bez - peč - ně od - po -

ží - vá,
čí - vá; pro - tož i já ří - kám Pá - nu v kaž - dý čas s dů - věr -

no - stí: Tys hradem mým, Tys mou schránou, jáť na To - bě mám do - sti.

2. Ont mne z osidla lstivého
lidských ošemetností
i z pokušení každého
vytrhne svou milostí;
nad to mne chce i přijíti
pod brky křídla svého,
místo štítu budu míti
pravdu všech zámluv Jeho.

3. Protož přistrachu nočního
nic se nebudu báti,
nic ve dne létajícího
šípů se strachovati;
ani jaké morní rány
nenadále škodící,
ni zhouby na všechny strany
žádného nešetřící.

4. Bychť svém po boku jich tisíc
v náhle viděl klesati,
po pravici desetkrát víc, —
ke mne nemá sahati;
nýbrž cele jsa zachován,
to budu spatřovati,
jakou umí odplatu Pán
bezbožnskům dávati.

5. Poněvadž tedy samého
máš Boha útočiště,
i Jej za ochránce svého
kladeš na každém místě:
netkne se tebe nic zlého,
aniž k tobě přistoupí,
žádná rána stánku tvého
v nejmenším nezarmoutí.

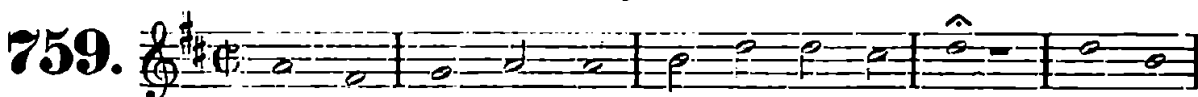
6. Neb andělům svým o tobě
Bůh ráčil přikázati,
že na všech tvých cestách tebe
vždy mají ostříhati,

by tě pak i na rukou svých
v zlý čas měli nositi,
tak od úrazu i noh tvých
ustavičně hájiti.

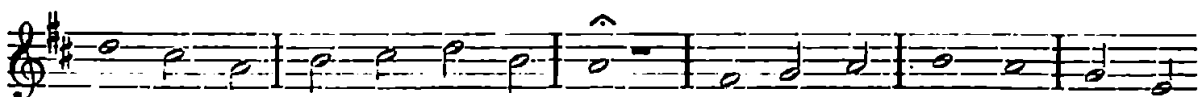
7. Po lvu a hadu zdrážděném
směle budeš choditi,
i po draku jedu plném,
nic však nemá škoditi;
„Proto že mne zamiloval —
dí Bůh — chceť ho chrániti,
mé slavné jméno že poznal,
na věky zvelebiti.”

8. „Budeli ke mně volati,
jistě žeť jej vyslyším,
z soužení mu spomáhati,
sám mocí svou přispíším;
učině jej i slavného,
dlouhé dni mu chci dáti,
by tak moc spasení mého
v pravdě mohl seznati.”

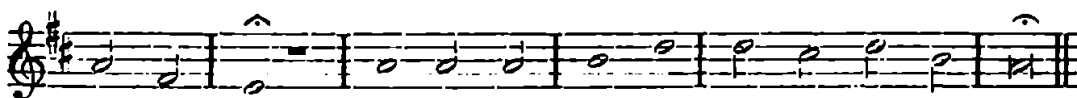
Žalm 92.

1. Ho - spo - din vlád - ne krá - sou při - o - děn, Ho - spo -

din náš je si - lou o - zbro - jen, u - pev - nil na - ší ze - mě

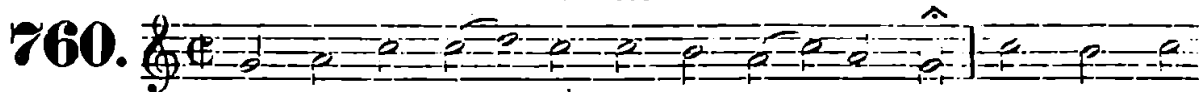
o - kr - šlek, jenž ne - po - hne se po ve - ške - ren věk.

2. Dřív nežli byla světů směsice,
již stála, Bože! Tvoje stolice;
Tys byl před časy všemi, od věků,
a budeš stále tentýž do věků.

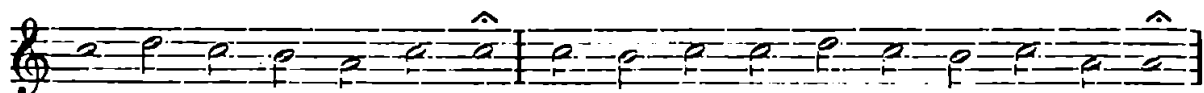
3. Jsou neobsáhlé tůně mořských
vod,
a hrozný jest vln rozbouřených hřmot,
však hrůznější a větší na nebi
jest, Hospodine! lesk Tvé veleby.

4. Svědectví, kteréž vyřkla ústa Tvá,
jest pouhá pravda nikdy nezvratná,
nesmírná domu Tvého. posvátnost
bude se slavně stkvíti na věčnost.

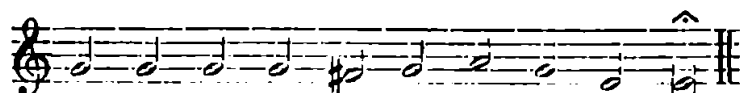
Žalm 103.

1. Buď Ti chvála, Bo-že, na vý - so - stech, vel - mi zvý-

šen na trů - nu jsi sva - tům, krá - sou o - dčls se a ve - leb - no - stí,

světlem o - blečens tak ja - ko ša - tem.

2. Jako oponu jsi rozstřel nebe,
nad výšemi jeho — vody stáčíš,
jako stupeň oblak nese Tebe,
a na křídlech větrů bouří kráčíš.

3. Aj, Ty duchy posly činíš svými
a své služebníky — oheň žhoucí,
zemi stvořils věky před mnohými
a jí základy dal nehynoucí.

4. Propasti co šat jí odívaly,
vody horstvo kryly toho času,
před žehráním Tvým však utíkaly,
neb se bály hromu Tvého hlasu.

5. Vzešly hory, pole sestoupila
tam, kde místo uložils jim, Bože,
nevrátí se, by zas zemi kryla,
spousta vod těch z mezí svého lože.

6. Studním dáváš proudit ve
údolcích,
tekouť vody u prostřed hor země,
bude pít z nich zvěř, jež téká v
polích,
čekati je lesních oslů plémě.

7. Nad nimi pak velicí a malí
ptáci nebes budou přebývati,
a tam z hnízda svého prostřed skalí
hlasy svoje budou vydávati.

8. Tvoje ruka horám vláhu dává,
země syta z úrod Tvého díla,
skot a brav*) tam v polích sytí
tráva,
k službě lidské bylin pučí síla.

9. By tak chleba země vyvo-
dila,
aby srdce zotavilo víno,
by se olejem tvář vyjasnila,
chlebem srdce bylo občerstvíno.

10. Cedrové, jež štípil na Libánu,
se stromovím polním budou syti,
v hnízdech svých tu ptáci najdou
schránu,
raroхів byt bude vévoditi.**)

11. Sluje skalní ježkům budou
skryší,
jelen do hor bude utíkati,
k časům stvořen měsíc tam u výši,
víť i slunce, kdy má zapadati.

12. Soslals tmu, a noc se roz-
prostřela,
lesní zvěř si v této vyjde době,
tuť i lvíčata, by nelačněla,
řvouce pokrm hledat budou sobě.

13. Vyjde slunce světu procit-
lému,
zpět se vrátí tam, kde jejich děra,
vyjde člověk zase k dílu svému
a ku práci své až do večera.

*) skoty = hovozí dobytek; bravy = skopový dobytek. **) hnízdo rarocha bude ležeti nejvýše.

14. Jak, hle, velcí skutkové jsou
Tvoji,
a jak vyvýšeno Tvoje jméno,
štedrosti Tvé proudy zemi pojí,
a Tvým zbožím všecko naplněno!

15. Hle, to moře, jaké rámě jeho,
hmyzů v něm, aj, ani počtu není,
tvorové tu hemží druhu všeho,
vsickni, Bože, Tebou učiněni!

16. A to vše, i drak, jenž sobě
hrává
ve hlubinách moře nesmírného,
všecko to, o Bože, očekává,
že jim jíst dáš času příhodného.

17. Sbírat budou z Tvého na-
dělení,
pokud, Bože, budeš rozdávati,
a vším dobrým budou naplněni,
ruku svou když budeš otvírati.

18. Odvrátíšli obličeje svého,
truchlivěti budou a se bítí,
ducha-li jim vezmeš životného,
zahynou a v prach svůj zas se vrátí.

19. Když však vyšleš ducha svého
zase,
znovu opět vznikne všecko plémě,
nové roucho vezme tvorstvo na se,
a zas nová bude tvářnost země.

20. Ať se věčně sláva Pánu hlásá,
ze svých skutků Bůh se zaraduje,
dolů zří, a země se otrásá,
tkne se hor, a kouř z nich vystu-
puje.

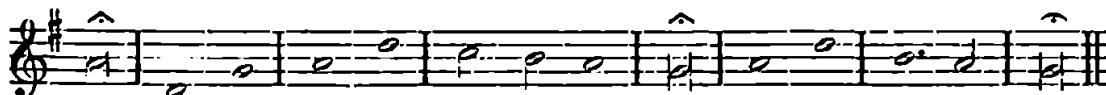
21. Chválit Ho chci, dokud mluvit
mohu,
a Mu pěti, dokud nepominu,
líbezná buď výmluvnost má Bohu,
já pak chci se kochat v Hospodinu.

22. Nechat zhyne nepravost vše z země,
ať již není nepravosti synů,
chvaliž Boha všecko Jeho plémě,
dobrořeč, má duše, Hospodinu!

Žalm 120.

1. Ve-zdy já tam o - či zdví-hám, kde je svatá vý - ši-

na, od-tad po-moc po-do-stí - hám od Ho-spo-di - na.

2. Hospodin jest moje spása,
On jest vůdcem mojich cest,
zjevně vesmír mně to hlásá,
jehož tvůrcem jest.

3. Vždy Pán tě podepírá,
klesnout tobě nedaje,
tam, kde Páně oko zírá,
všechno dozraje.

4. Ajhle Toho, Jenž tě stráží,
nejme nikdy dřímota,
vraha, když zle na tě vráží,
zbroj On stroskotá.

5. Bůh tě stráží, sluhám bývá
On vždy pevnou obranou,
na tě s trůnu hojně slívá
milost žádanou.

8. Sláva budiž Bohu Otcí,
též i Jeho Synu,
i také Duchu Svatému,
oběma rovnému,

jakož byla před vším časem,
zni teď všudy jedním hlasem
až na věky věků. Amen.

763.

Dle téhož uápěvu.

1. Z hlubokosti svých těžkostí
volám k Tobě, Pane,
a pro hříchy v skroušenosti
pláči pro spáchané:
naději v Tebe svou skládám,
pokoje v srdci svém strádám,
slitování žádám! —

2. Ráčíš-li, Bože, pozřítí
na mé nepravosti,
a budeš-li zřetel míti
na mdloby křehkosti:
ach, tu se soudů Tvých bojím,
u Tebe že neostojím
se svědomím svojím.

3. Leč u Tebeť smilování,
však jsi Bůh můj pravý,
Tyť pomůžeš ku pokání,
Otče shovívavý!
Své viny tíži poznávám,
na slovo se Tvé oddávám,
z hříchů svých povstávám.

4. Slovo Tvoje mou jest svíce,
Bože Hospodine,
protož duše má kající
v zlostech nezahyne.
Naději mám do skonání,
že z Tvé lásky při pokání
dojdu smilování.

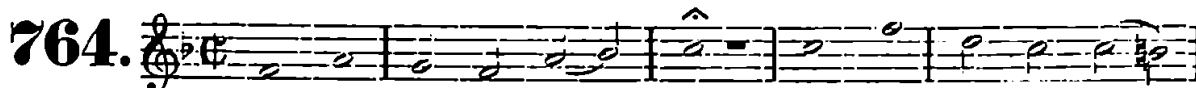
5. Tyť jsi poslal Syna svého,
dav Jej na smrt kříže; —
pro zásluhy smrti Jeho
hříchu snímáš tíže:
nuže i z mých nepravostí,
ze mdlob i ze všech křehkostí
svou zbav mne milostí.

6. Sláva budiž vzdána Otcí,
Kristu, Jeho Synu,
též i Duchu rovné moci,
Bohu Hospodinu,
jakož byla na počátku,
tak buď i nyní bez zmatku
až na věky věků. Amen.

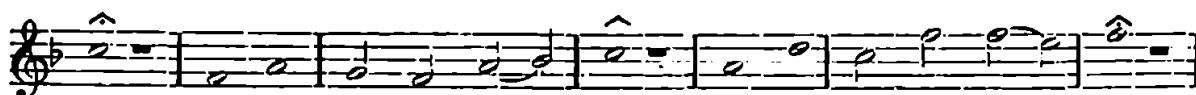
PÍSNĚ PŘI SLAVNOSTECH MIMOŘÁDNÝCH.

Píseň slavnostní obecná.

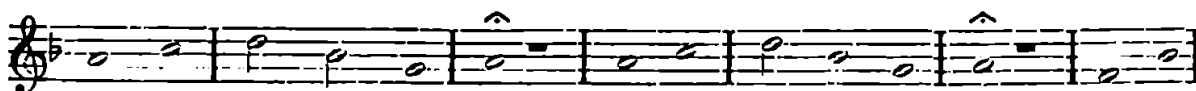
Žalm 150.

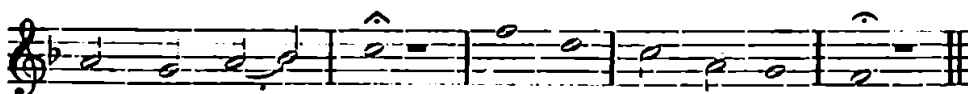
1. Chvalte Ho-spo-di - na ve sva - ty - ni Je-

ho, chvalte Ho-spo-di - na v tvr - zi vše - mocno - sti,

chvalte Bo - ha své - ho, z do - bro - di - ní vše - ho, chvalte

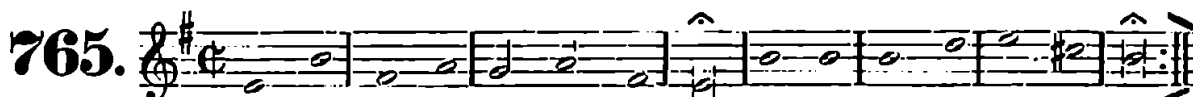

Ho dle množ - ství Je - ho ve - li - ko - sti.

2. Citarou Jej chvalte,
chvalte trouby zvukem,
na nástroje strunné,
družném ve zpívání.
Chvalte Ho i loutnou,
mocným bubně hlukem,
ve zvučném Ho varhan
chvalte rozléhání.

3. Chvalte Hospodina,
hlučné na cymbály,
budiž zpěvů našich
Jemu prvotina.
Pějte díky Jemu,
pějte Jemu chvály,
nechať všeliký duch
chválí Hospodina.

Při posvěcení chrámu Páně.

1. Za - plc - sejme, dnes den Pá - ně ve - le - slavný za - sví - tal,
sva - tých zástup s ne - bes bání k nám dnes vlídně za - ví - tal;

s ni - mi Bo - hu v zemském do - lu pís - ně chvály pěj - me spo - lu.

2. Chrám — to jesti Boží sídlo,
Bůh v něm bydlí sám a sám,
v něm se prýští spásy zřídlo,
palác Boží jesti chrám,
tu trůn Páně, tu ráj slasti,
tu je brána pravé vlasti.

3. Z věčné lásky ku člověku
světa Pán tu přebývá;
darů svých valnou řeku
odtud pro svět vylívá;
tu se obět libovonná,
tu se spása světa koná.

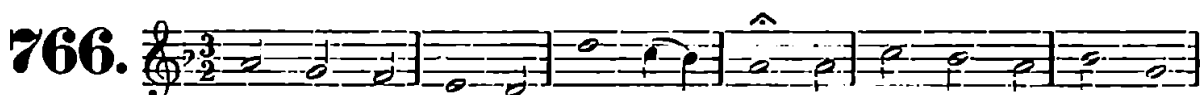
4. Pamatujme stále na to,
hořme celou útrobou,
ustrojme se vrchovatou
ctností všechněch zásobou,
hrud' očistme, zdobme sebe,
ve chrám jdouc jdem v samo nebc.

5. Však duch Páně duši samu
za chrám sobě zasvětil,
pravdu svoji prostou klamu
za znak do ní vpečetil;
a vlil do ní lásku svoji,
aby stála pevně v boji.

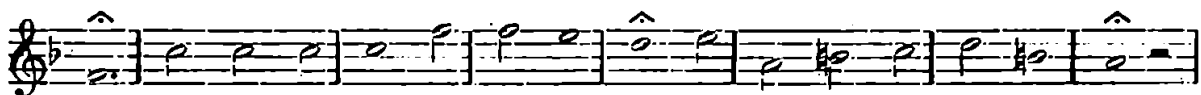
6. Jsme chrám Boží, nechať v
skutku
duch náš v Bohu spočívá,
nechať Pán nám beze smutku
u vnitř duše obývá.
Plamen čistý, jak ty hvězdy,
v srdci našem hářej vezdy.

7. Stkvějme v kráse svrchované
před Boží se před tváří,
nechať obět Pánu plane
pořád na tom oltáři,
ze všech našich útrob tísně
zněte Pánu chvalopísně!

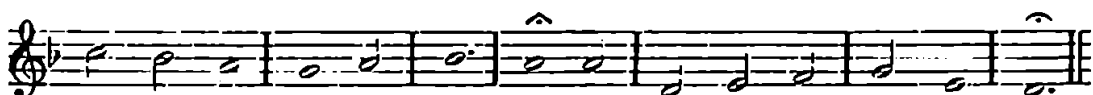
8. Bože svatý, posvět znova
za chrám svatý naši hrud'
Vpiš nám v srdce svoje slova,
mysl svatou u nás vzbud',
a když přijde život mroucí,
přijmi nás v chrám věčně stkvoucí.

1. Jak po - těš - né jsou ty sí - ně, jak ra - dostný je ten

stan, kdežto svo-jí ku ro-di - ně la - ska-vě se ní - ží Pán!

srd-ce jí - má zbož-ný cit tu, kde Bůh si zvo-lil byt.

2. Aj, zde trůní pod tím krovem
věčná Moudrost, Lásky, Moc;
vyslyšet svým slíbil slovem
zde prosících o pomoc,
zde rozpíná rámě své
a nás všechny k sobě zve.

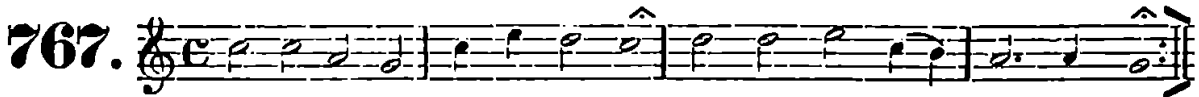
3. A kdo k Jeho provolání
nezamešká k Němu jít:
tomu jeví smilování,
chce ho v proudu lásky smýt;
„odpuštěn je ti tvůj dluh,”
dí zde ústy kněze Bůh.

4. Zde též slova zjeveného
ozývá se čistý zvuk,
jímžto srdce zbouřené
ztišen bývá hříšný tluk;
pronikáť co ostrý meč
lidskou duši Božská řeč.

5. Když pak duše ve své mdlobě
žádá spasné posily,
zde jí Kristus ve způsobě
chleba — sebe udílí:
tělem svým i krví svou
sílí duši zemdlenou.

6. Aby zhladil naše hříchy,
aby zjednal milost nám,
dává co Beránek tichý
zde se v oběť Otcí sám
všeho světa Spasitel,
Jenž na kříži za nás pněl. —

7. Proto drahé jsou ty síně,
přeradostný je ten stan,
kdežto svojí ku rodině
laskavě se níží Pán!
Srdce jímá zbožný cit
tu, kde Bůh si zvolil byt.

1. O-tevřen již stánek Bo-ží s ar-chou Ho-spo - di - no-vou,
v níž se manna ži-vá slo-ží na pa - mátku Kri-sto-vou,

Spa - si - te - li svě-ta, Kriste, na-ro-ze - ný z panny či - sté,

k by-tu so - bě po-svět sám lá-skou do - sta - ve - ný chrám!

2. Ač u Otce slavné sídlo
na nebesích věčně máš,
zůstavil jsi sobě bydlo
mezi námi, Kriste náš!
Chlebem praviv býti sebe,
jenž sestoupil živý s nebe,
svou se kryješ osobou
zde za chleba způsobou.

3. V tajemství plné Svátosti
tady s námi obývej,
dařená zde Tvou milostí
duše naše okřívěj!
Chléb ten života věčného,
Tebou nám zaslíbeného,
nám, ó Pane, podávej,
mřítí duši nečávej!

4. Bez Tebe, ó Kriste, hyne
duše lidská zemdlená:
hlad i žízeň jí však mine,
jestli s Tebou spojená.

Zavítej, choti žádoucí,
potěš duše láskou mroucí,
z prachu ji, ó Ježíši,
zdvihni k nebeské výši!

5. Nedychtěme po tom zboží,
které mol a rez kazí:
hledající statky Boží,
zde budem i tam blazí.
Z kalu rozkoší povstaňme,
modlám světským se neklaňme:
za to sebe zapření
Ježíš sám nás odmění.

6. Čest a slávu prozpěvujte
našeho Spasitele,
Božství Jeho oslavujte,
lidé, svatí, andělé!
Slaviti Tvé jméno, Pane,
jazyk lidský neustane;
světy, věky pomínou,
slova Tvá nezahynou!

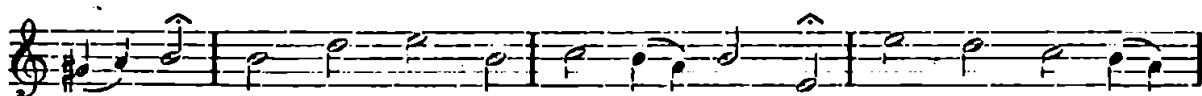
Při svěcení školního domu.

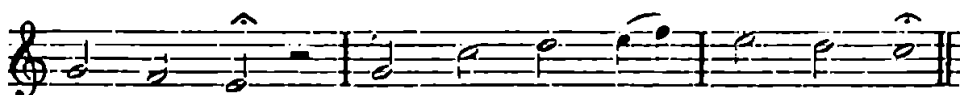
1. To-bě, vše-ho světa Krá-li, zněte vděky, zně - te

chvá-ly za Tvé lá - sky no - vý dar; v do - mě školním jest slo -

že - no dít - kám na - šim vel - ké vě - no, stud - ně ví - ry,

mra - vů zdar, stud - ně ví - ry, mra - vů zdar.

2. Zachovej nám domu toho,
Otče v nebi! na let mnoho,
střež jej co svou svatyni;
dej, ať odsud v době příští
bázeň Boží a stud prýští
[: v naše všechny rodiny.:]

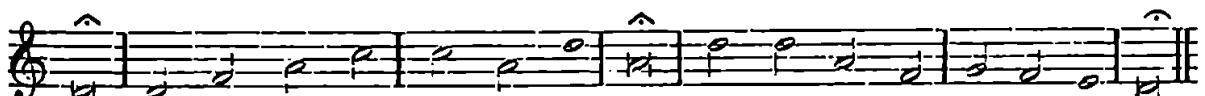
3. Sešli, Pane! ve své lásce
v školní síně ducha strážce,
ať v nich bydlí účinně,
ať zde děti střeže, vodí,
pevný úmysl v nich plodí
[: sloužit Tobě jedině.:]

4. Dej jich vůdcům rady, síly,
aby zdárně odkojili
mládež mlékem víry Tvé,
dej, by dospěly zde děti
co nadějně církve kvítky
[: k slávě Tvé a spáse své.:]

Při posvěcování neb slavném zavěšování zvonu.

1. Kov do - by - tý z ze - mě klí - nu, po - svě - ce - ný Ho - spo - di -

nu hlá - sej s vý - še Krá - li krá - lů po věk vě - kův čest a chválu.

2. Když den svitne na obzoru,
probud' život v našem sboru,
když končíme práci svoji
u večer, kyň ku pokoji.

3. Hlásej denně v kraji celém
že se Slovo stalo tělem
a že s námi přebývalo,
až nám smrtí život dalo.

4. Volej slavně, na den Páně
stádece věrné k nebes bráně,
ať tu strast i boly složí
lásky věčné u podnoží.

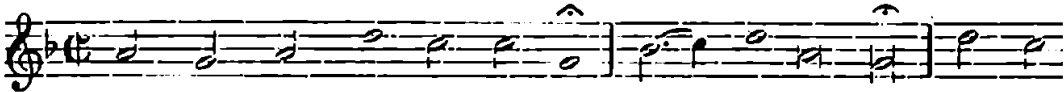
5. Pakli časem požár lýtý
pod krovem se lidským znítí:
lásku volej ku pomoci
proti zhoubné živlu moci.

6. Při našeho žití sklonu
hlásej hlahol toho zvonu,
ať se bratří s láskou vroucí
modlí za své bratry vroucí.

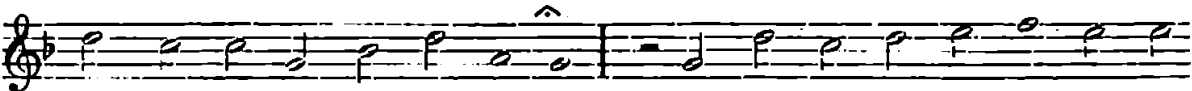
7. Na poslední k hrobu pouti
potěšuj těch, co se rmoutí;
hlásej vítěznými hlasy,
že jsme v Kristu došli spásy.

Písňe při svěcení sv. kříže,

tůž o slavnosti nalezení a povýšení sv. kříže, při sv. Misii, při křížových dnech a při každé pobožnosti, jenž se u paty kříže vykonává. *)

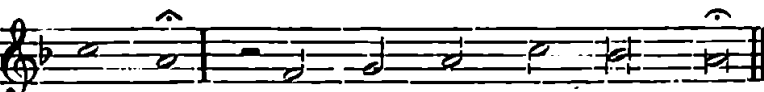
770. 1. Ho - spo - di - ne, u - slyš nás, vzpo - meň na nás; Tě pro -

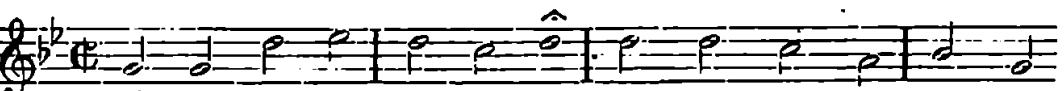
 sí - me, Pá - na Je - zu Kri - sta, Bo - ží - ho Sy - na, a - by nám rá -

 čil spo - mo - ci ze vší nouze, ne - rá - čil na nás za - po - me -

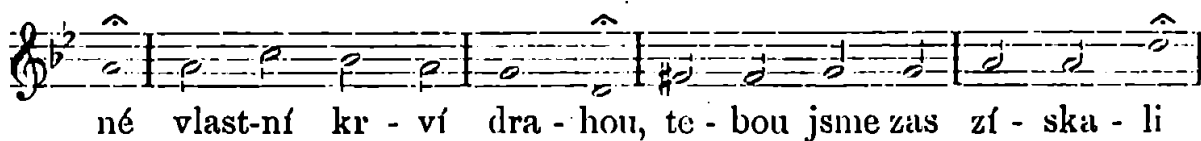
 nou - ti pro svou hoř - kou smrt. Kri - ste, pro Tvé u - mu - če - ní,

 kteréz s tr - pěl na tom přeslavném kří - ži za svě - ta vše - ho

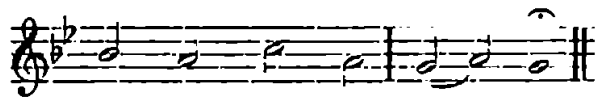
 hří - chy, smi - luj se nad ná - mi!

771. 1. Ó ty dře - vo vzneše - né, od Kri - sta po - svě - ce -

*) Více písní k počtů sv. kříže viz pod čísly 185. -- 188. 204. 219 a 220.

né vlast-ní kr - ví dra - hou, te - bou jsme zas zí - ska - li

na - dě - ji pře - bla - hou.

2. Tys prut, jenž na úteku
mořskou dělil zátoku
za Mojžíše vůdce,
ty jsi duše vyvedl
z říše jejich škůdce.

3. Celé vojsko utká,
kde moc tvoje veliká
jeví se v oblaku,
a vždy vítězí, kdo svých
k tobě zdvihá zraků.

4. K Tobě duše pohlží,
Jenž jsi umřel na kříži.
K Tobě, Pane, volá:
dej, ať protivníkům všem
skrz Tvůj kříž odolá.

5. Ó Ty světlo v temnosti,
léku zvláštní mocnosti,
Tebou svět okřívá,
papršlek Tvůj celý svět
blaží a ohřívá.

1. Ctíme te - be, kří - ži svatý, ty jsi Bo - ží ol - tář zla - tý,

na němžto Kristus, du - ší král, sám za o - bět se svě - ta dal.

2. Kdož jste hříchem obtíženi
a bolestmi obklíčeni!
sem pojdte plakat v pokání,
k vám Bůh se s kříže uklání.

3. K ukojení Božích soudů
krev tu teče za vás v proudu,
sám Boží Syn tu krvácí,
vás z věčné smrti vyplácí.

4. V boku svatém velká rána
k Božímu je srdci brána,
jest zřídlo, z něhož plyne klid
a milost pro veškeren lid.

5. Boží Syn na kříži čeká,
čeká, volá na člověka,
v bolesti své ho vlídně zve
v objetí věčné lásky své.

6. Smířiteli ušlechtilý,
čím jsme toho zasloužili,
že touto láskou velikou
zveš k sobě duši všelikou?

7. Duše v dobrém neúrodná
není milosti té hodna,
ach, duše naše den co den
rozkošc těla hledá jen.

8. Ach, duše naše zlosti hová,
uráží Tě skutky, slovy,
zamýšlí úklady a lest
a k Bohu svému chladna jest.

9. Ty k ní hoříš láskou takou:
kde máš krve krůpěj jakou,
tu všecku v hrozném trápení
pro její dáváš spasení.

10. Na kříži jsi sebe značil,
abys životem ji dařil:
kdo lásku tuto vypraví?
a kdo ji vhodně oslaví?

11. Vlej mi v duši žel a hoře,
vyved' z očí mých slz moře,
ať srdce žalem vyniká
jak vina má je veliká.

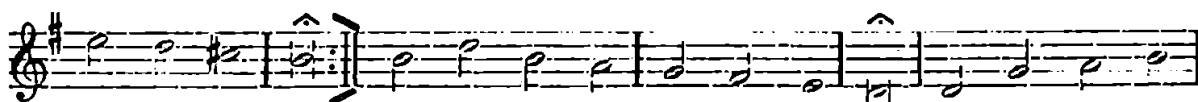
12. V ranách Tvých se skrý-
vám, Kriste,
necht' tam dojdu schrány jisté,
ó sejmi pro svůj svatý kříž
s mé duše hroznou hříchu tíž.

13. Učiň, abych věrně Tobě
sloužil a žil v každé době,
a neopustil nikdy již
ten praporek spásy — svatý kříž.

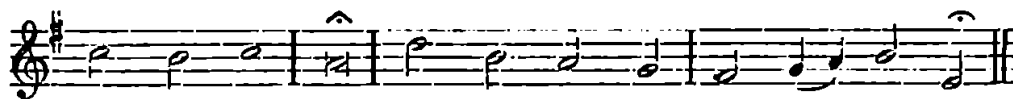
Modlitba za svatého Otce.

1. Cír - kev, Pa - ne, chrám Tvé chvá - ly, me - zi ne - bem,
na zá - kladech pev - né ská - ly vzdě - lá - na je

ze - mí sto - jí, a boj s vrahem ve - de stá - lý. V tu - hém bo - ji
lá - skou Tvo - jí

cír - kev svo - ji chraň a braň, vždy věč - ný Krá - li!

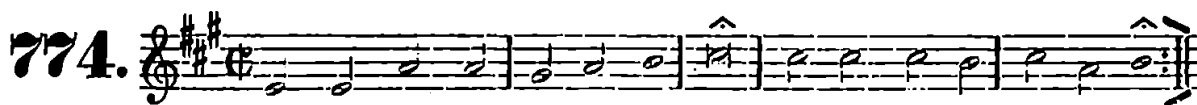
2. V církvi Tvoji bdí a stráží
sluha sluh *) Tvých v svatém Římě,
klíče nebes při něm kází
jeho moc a lásky břímě. **)
Petrův dědic, naše hlava,
z lásky Tvoji
v práci, v boji
nechať nikdy neustává!

3. Z lásky Tvé náš Otec v Římě
Tvé je říše kněz a vládce,
v rukou jeho Tvé je smě;
onť pastýřem Tvého stáde.
Pastýři náš, Jezu Kriste,
chraň pastýře
ve své víře,
v lásce blahé, v pravdě jisté!

4. Otec svatý v svatém Římě,
náměstek Tvůj, náš je vůdce,
spásy lebkou kryj mu týmě,
mečem svým zkrout jeho škůdce,
chraň a veď jej spásy dráhou,
by, jsa rádce
Tvého stáde,
došel s ním v Tvou říši blahou!

*) Sv. Otec sebe nazývá sluha sluh Kristových. **) Míni se zde úřad sv. Otce, jež vykonává pouze jen z lásky k Bohu a k bližnímu.

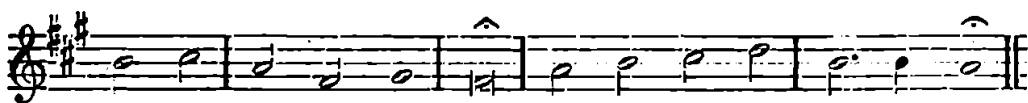
Modlitba za císaře.

1. Bo - že, vy - lej po - že - hná - ní na cí - sa - ře na - še - ho,
dej mu šťastné pa - no - vá - ní a pře - j vě - ku dlouhé - ho!

At ko - ná co To - bě mí - lo, sám ho veď a po - si - luj, žehnej

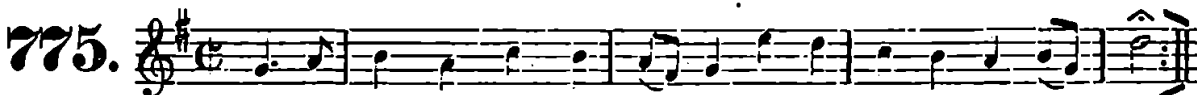

je - ho vel - ké dí - lo a mi - lo - stí na - dě - luj.

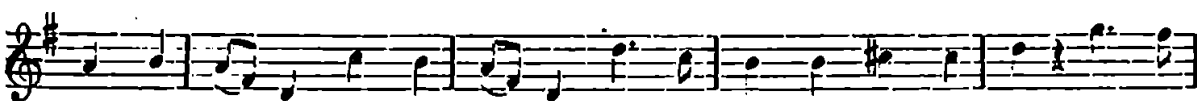
2. Pomocí Tvou ať přemáhá,
co se právu protiví;
ať se kázeň mravů zmáhá,
a Tvá sláva oživí!
Odvrát' od nás válek strasti,
odvrát' živlů nehodu,
žehnej rozkvět naší vlasti,
žehnej práce národu!

3. Vlej mu v srdce, králů Pane!
hojně z darů lásky své,
světlo víry necht' mu plane,
by byl chloubou církve Tvé,
dej, ať vždy ji věrně chrání
rukou svojí statečnou,
a jej po tom bojování
věčnou ozdob korunou!

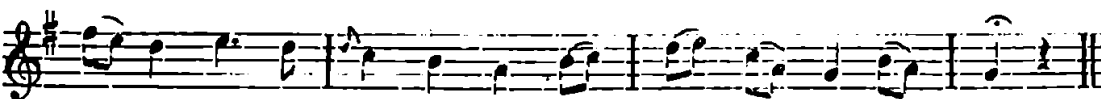
Hymna národní. *)

1. Za - chovej nám, Ho - spo - di - ne, cí - sa - ře a na - ši zem!
Dej, ať z ví - ry moc mu ply - ne, ať je moudrým vlada - řem!

Hajme vždy ko - ru - ny je - ho pro - ti ne - přá - te - lům všem: o - sud

trů - nu Habsburgské - ho Ra - kou - ska je o - su - dem.

2. Plňme věrně povinnosti,
chraňme právo počestně,
a když třeba s ochotností
v boj se dejme statečně!

V paměti povděčné mějme
slávu vojska vítěznou,
jmění, krev i život dejme
za císaře, za vlast svou!

*) Hymna následující jest překlad písně od Joha c. k. Veličenstva dne 27. března 1854 schválené a jest složena pro všechny poddané bez rozdílu vyznání, i zpívá se mimo chrám Páně při veřejných slavnostech.

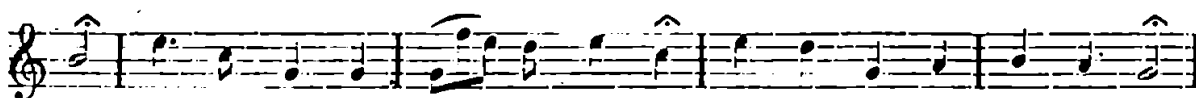
3. Čeho nabyl občan pilný,
vojín zbraní zastávej:
uměním a vědou silný
duch se zmáhej, jasně stkvěj!
Bože! slávy rač popřítí,
žehnej vlasti milené:
slunce Tvé nechť v míru svítí
na Rakousko blažené.

4. Stůjme k sobě každou chvíli:
svornost jenom moc nám dá;
spojené kde vládnou síly,
snadno vše se vykoná.
Když se ruka k ruce vine,
pak se dílo podaří;
říš rakouská nepomine:
sláva vlasti, císaři!

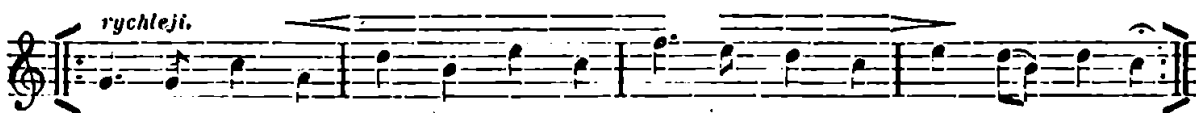
Privítání biskupa při udělování svátosti sv. biřmování.

1. Velký kněz*) se k nám u - bí - rá, Kristův po - sel důstoj-

ný, ov - cím Pá - ně o - te - ví - rá spá - sy pra - men pře - hoj - ný,

zvučte chrámem ho - ry, le - sy, zvučte k hvězdám zbožné plesy.

2. Požehnaný, jenž se béře
Jménem Páně vlídně k nám;
tlučeť v našich srdcí dvéře
jeho rukou Kristus sám;
Pán nám zvěstuje v svém sluhu
den spasení, výmaz dluhů. **)

3. Svatý Duch, Jenž roven Otci,
roven Synu v bytnosti,
v prsa naše divnou mocí
rozlévá své milosti,
nebe se uklání
deště hojné požehnání.

4. Dešť v duši světlo jasné,
světlo víry, moudrosti,
dešť v srdce síly spasné,
mír a radu v úzkosti,
dešť v rány, co je hojí,
v mysl znik a mužnost k boji.

5. Vítej nám den spásy naší,
jež utvořil Hospodin,
vítej Kristův kříž, jenž plaší
hrozný věčné noci stín,
vítej nám dnes, církve kníže,
nesa k nám tu známku kříže.

6. Tvoje slova budou tkvíti
věrně v naší paměti,
co hlas s nebe budou zníti
ze rtů děda k vnoučeti,
a zjeví je synů syni
nejen ústy, také činy.

7. Nuže přijmi díky vroucí
od svých věrných svěřenců,
střež tě stále Všemohoucí
strážíš svojich milenců,
a veď k nebi nebes Vládce
tebe, vůdce, i tvé stádce!

*) Naráží se na: Ecce Sacerdos Magnus, což církev zpívá u příchodu biskupova. **) Míni se: jubilejní rok, v kteromž u židů všechny dluhy smazány byly.

1. Jménem Páně pa-stýř du-ší k na-ším krá-čí dě-di-nám,

s ú-ctou, ja-ká srd-ci slu-ší, hlá-sej-me tu lá-sku k nám.

2. Jeho příchod spásu věstí
věrné Páně rodině,
vůdce to, jenž cestu klestí
duším k nebes výšině.

3. Jeho ruky požehnání
uděl duši blahý zdar;
od strasti ať mocně chrání,
rozmnoží nám ctností dar.

4. Slovem vroucím prosme Boha
v době této radostné,
aby léta krásnil mnohá
v štědotě mu blahostné.

5. Zachovej, ó Hospodine!
pastýře nám drahého,
v smrti ať mu palma kyne
z Tvého trůnu věčného.

Při kněžských druhotinách pastýře duchovního.

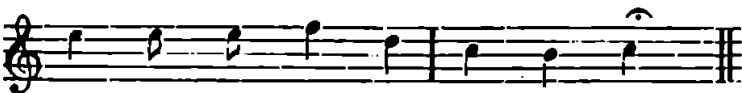
1. Necht ra-dost my-slí kaž-dou hý-bá, ve stan se Pá-ně
a tvář i zrak i du-še li-bá ci-tem ne-be-ským

be-ře kněz, po dlou-hý věk již Pá-nu slou-žil, do-šel, po
pla-ne dnes;

čem tak snaž-ně tou-žil: ra-do-sti sva-té do-šel dnes

kmet, o-tec, věr-ný Kri-stův kněz.

2. Za dnů mladosti on se Pánu
oddal co vděčný Lásky syn,
do rajských vodě bratry stanů,
světíval láskou každý čin.
On našim otcům otcem býval
a símě Boží v duše síval:
protož i my plesáme dnes,
že kmeta věncí kněží Kněz.

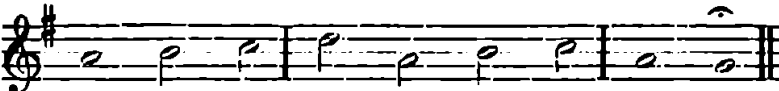
3. K oltáři Páně, kdež obývá
Beránek Boží krásný stan,
milosti svoje kdež vylívá
na lid své pastvy Bůh a Pán:
aj, tamto každé srdce práhne,
tam nás to divem mocně táhne,
ó tam nás touha táhne dnes,
by nám požehnal otec — kněz.

4. O žehnej, otče! jak Pán dítky, | ó žehnej nám v té svaté době,
své péče a své lásky žehnej květ, | ověčky tvé vinem se k tobě,
a splítej dlouho rajske kvítky | ó žehnej nám — požehnej dnes,
u vínok zásluh svých a let: | kdež tebe věnčí kněží kněz.

Písne při slavnostech svatebních, též při požehnání
padesátiletého manželství.

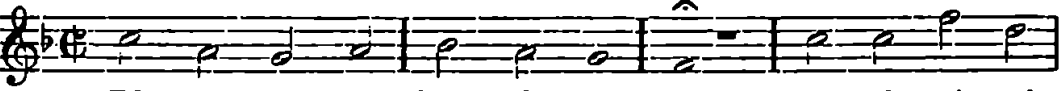

Žalm 128.

779.
1. Štastný kaž - dý, kdož se Pá - na bo - jí, Je - ho stez -

ka - mi kdož krá - čí - vá; ač se jen svých ru - kou pra - cí ži - víš,

šťastný jsi, vše se ti da - ří - vá.

2. Choti tvá co plodný vinný | 3. Takové hle člověk bohabojný
kmen jest, | ode Pána dojde milosti;
štípen po boku chaloupky tvé, | taktéž tobě žehnej ze Siona
dítky stojí vůkol stolu tvého | Hospodin, živ buď v hojnosti.
jako olívoví mladistvé.

4. Vídej Jerusalém oplývati
po všechny dny svého života,
spatřiž dítky dítek svých a uzři,
jak mír Israeli vykvetá.

780.
1. Bla - ze man - že - lům, když svor - nost me - zi ni - mi
ta jim vše - li - kou od - por - nost ži - vo - ta o -

pa - nu - je; s ni - mi rád Bůh pře - bý - vá, jich se zvláště u - jí - má.
sla - zu - je;

2. Manžel dobrý jak své tělo | žena dobrá vzdaluje;
svou manželku miluje, | obou snaha směřuje
coby jej zas rmoutit mělo, | k zachování pokoje.

3. Jsouce spolu jedno tělo,
jedno jen srdce mají,
co by lásku rušit mělo,
nemyslí, nedělají;
krásná jednomyslnost
jim plodí spokojenost.

4. Hlavou manželky muž sluje,
vždy ji řídí k dobrému,
varuje a povzbuzuje
ku jednání moudrému;
žena pak se poddává,
přednost jeho uznává.

5. To pak právo své přednosti
moudře muž provozuje,
pánovitou ukrutností
ženu svou nesuzuje;
má ji za pomocnici,
ne za svou nájemnici.

6. Co muž velkou pečlivostí
v své živnosti vytěží,
žena s skrovnou šetrností
k potřebě zužitkuje;
lakomství se varují,
zbytečnost nemilují.

7. Oba sic o věci zemské
vždy pořádně pečují,
než o království nebeské
především usilují,
o společné spasení —
o věčné oslavení.

8. Laskavým napomínáním
k ctnosti si chuť dávají,
a svým příkladným jednáním
ruky si podávají,
s rovnou dokonalostí
pokračují k věčnosti.

9. Dítka své hned v prvním mládí
pobožností zvykají,
o Bohu jim mile rádi,
o nebi povídají,
dusí v nich zlou náklonnost,
štěpují v ně poctivost.

10. Jsouce strážci domu svého
nad svou čeledí bdějí,
nic hříšného, nepravého
páchat nedopouštějí,
zamezují s přísností
k zlému příležitosti.

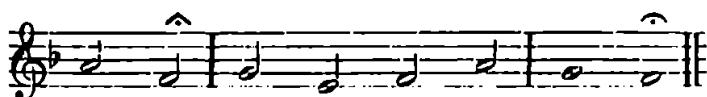
11. Hle, jen takové manželství
Krista s církví spojení
jest obraz a podobenství,
přivede též k spasení;
jen tu svatou společnost
požehná Bůh na věčnost.

1. Pře-u - šlechti - lé manžel - ství hned vrá - ji vští - pe - no,
a - by zně - ho plodu množství by - lo vy - ve - de - no,

na - pl - ně - ní ků - ru to - ho, mí - sto an - dě - la ztr -

hlé - ho, Bo - hem na - ří - ze - no.

2. Když jest Bůh Noe v korábu
chtěl s syny zavřítí,
kázal každému v tu dobu
i manželku vzítí.
Smilstvo potopou vyhladil,
manželství čisté ohradil,
chtě svět rozmnožití.

3. Isák posla důvěrného
na dalekou cestu
poslal do přátelstva svého
pro ctnostnou nevěstu.
Bůh mu zdařil cestu šťastnou;
přivezl Rebeku krásnou
k manželskému sňatku.

4. Jakob za svou milou Rachel
čtrnácte let sloužil,
v krátkosti mu ten čas míjel,
po rodině toužil;
dvanáctero pokolení
splozeno v jeho semeni,
Israel rozmnožil.

5. První div Ježíš učinil
v Kani Galilejské,
když vodu v víno proměnil
na svatbě manželské,
v přítomnosti hodovníků
i svých milých učenníků
k přímlově mateřské.

6. Když měl hádku s Saducey,
Kristus Pán jim mluvil:
co Bůh svým závazkem spojí,
člověk by nedělil;
člověk opustí rodiče
a připojí se k manželce;
loučení zastavil.

7. Manželství za sedmou svátost
v církvi vyzdviženo,
aby to křesťanům v známost
bylo uvedeno:
že má Bůh v tom zálibení,
když jsou řádně potvrzeni
ode kněze svého.

8. Majlí kdy nedostatek,
necht si nezoufají,
v pokrmu, v oděvu zmatek —
ať v Boha doufají;
On z vody víno učiní,
zármutek v radost promění
mimo jich naději.

9. Kteří v stav svatý manželský
poctivě vstupují,
takoví hosti nebeské
při svém sňatku mají;
Bůh Otec se při nich sází,
Kristus Pán u nich prochází,
Duch Svatý je spojí.

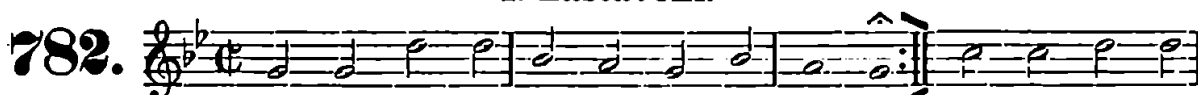
10. Takoví manželé dítky
vůkol stolu svého
spatří jako krásné kvítky,
vše z daru Božského;
zásluha jich nepomine,
pokud nebe, země stane,
až do dne soudného.

11. Ó Kriste, ženichu slavný
nevěsty své krásné,
dejž, ať máme lampy jasné,
když se pokřik stane,
přijmi nás na svatbu věčnou,
než zavřeš bránu nebeskou;
amen, ať se stane!

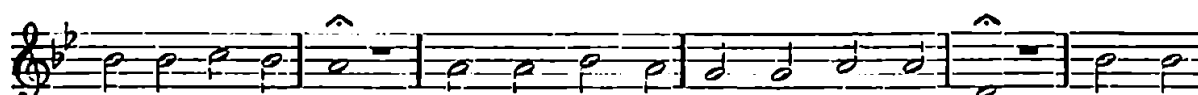
PÍSNĚ PŘI POBOŽNOSTECH ZVLÁŠTNÍCH.

Písňe při pobožnosti křížové cesty.

1. Zastavení.

Li - de křestanský, slyš Pá - na své - ho, Aj, já tou - žil
slyš a u - važ bol - ný ná - řek Je - ho.

li - di o - bla - žit, i zvo - lil jsem u prostřed nich žít, sloužil

jsem jim věr - ně v každé chví - li, li - dé mne však k smrti od - sou - di - li.

2. Zastavení.

Nepřestal jsem lidi milovati,
ač nechtěli o mou lásku dbáti,
zval jsem k nebi je svým učením:
odměnili se mi trýzněním,
kříž mi položili na ramena,
toli — lásky mé je hodná cena?

3. Zastavení.

Když jsem na Golgotu kříž
svůj nesl,
pod břemenem tím jsem k zemi klesl,
však nedošel v lidu lítosti,
onť neustál ve své krutosti,
dále k smrti hnal mne zemdleného
dobrodince, Spasitele svého.

4. Zastavení.

Syny zval jsem, by rodiče ctili,
oni však se na mé matce mstili;
když mne potkala, křik divý zněl,
z pláče jejího lid posměch měl;
sám Bůh poctil ji pro její etnosti,
lidé zhrdali jí ve své zlosti.

5. Zastavení.

Rád jsem v strasti lidem všem
pomáhal,
mně však přispěti se každý zdráhal;
když jsem nemoh unést těžký kříž,
nikdo nespěl ulehčit mi tíž;
Šimon pomoh, však jen z donucení,
nést mi nástroj mého umučení.

6. Zastavení.

Zjizveny jsou těla mého oudy,
po mé tváři tekou krve proudy,
tu se Veronika blížila,
k utření mi roušku půjčila,
toho jsem za mnohá dobrodiní
došel jediného ulehčení.

7. Zastavení.

Každým krokem sšla vytrácí se,
noha moje mdlobou potácí se,
nelze unést těžké břemeno,
k zemi klesá opět koleno;
važte moje ponížení nové,
nad nímž ztrnuli jsou andělové!

8. Zastavení.

Ženy útrpně mne provázely,
a když moje velké strasti zřely,
smutně z hlubin duše vzdychaly,
nad tím osudem mým plakaly,
netušíc, že trpím za ty viny,
jež spáchali ony a jich syni.

9. Zastavení.

Ztrýzněn od paty až na vrch
hlavy,
v těle žádného nemaje zdraví,
po třetí jsem kles a umdlával,
všemocný já nebe, země král;
nevšimli si lidé bolu mého,
dále k smrti hnali Pána svého.

10. Zastavení.

Aj, tak nade mnou se zatvrdili,
že mé čisté tělo obnažili;
já dal mannu plnou sladkosti,
oni dali kalich hořkosti;
za ta mnohá nadělení moje
s octem žluč mi dali do nápoje.

11. Zastavení.

Na kříž k mojí nevyslovné muce
přibili mé nohy a mé ruce
před očima Matky truchlící,
rány mé v mém srdci čijící;
hroznou bolest mou však dovršili,
když mne s křížem vzhůru postavili.

12. Zastavení.

Tak jsem chtěje smazat hříschu
tresty
musel bol a posměch lidský nésti;
a když tělo smrtí zsinalo,
ještě kopí bok můj prohnalo
a já vylil poslední krev z boku,
bych svět celý obmyl v tomto toku.

13. Zastavení.

Přátelé mé tělo z kříže sňali,
strápené mé Matce na klín dali,
ta když moje rány spatřila,
svými slzami je vymyla,
lehčila mé hlavě na svém klíně
a slíbala celé tělo siné.

14. Zastavení.

Posléz tělo mé do hrobu dáno,
by se splnilo, co o mně psáno.
Lide můj, to vše jsem podstoupil,
bych tě z věčné smrti vykoupil,
nyní přičiň se, by moje dílo
tobě k spáse věčné posloužilo!

Píseň o nejsvětější Svátosti oltářní viz pod číslem 315—343.

783.

Nápěv jako: „Již jsem dost pracoval“ v číslo 157.

Úvod.

Rozjímej, křesťane!
přesvaté tajemství
Kristovy oběti
pro naše blaženství;
pojď na horu,
kde pro tvoje viny
trpí a umírá
Syn Boží jediný.

1. Zastavení.

Kristus Pán modle se
zajat byl v zahradě,
k smrti byl odsouzen
u nejvyšší radě;
Pilát ortel
stvrdil a prohlásil,
Pán se mu podvolil,
by lidstvo vše spasil.

2. Zastavení.

Již utesán je kříž,
jejž slávy král chce nést,
by na něm zahladil
v své krvi hříchů trest:
již ukládá
Spasitel, Pán Ježíš,
na svoje rameno
tu hroznou dřeva tíž.

3. Zastavení.

Utýrán, uplván,
bičky umrskán,
velice potupen,
na horu kráčí Pán;
ach, nesmírně
svírá Ho kříže kmen,
a k zemi klesá Pán
váhou tou přemožen.

4. Zastavení.

Pán, sebrav sílu svou,
vstal a dál odchází,
tu Jeho Matička
u spěchu přichází,
a Ježíše,
své dítě jediné
vidí tu k bolestné
jít smrti hodině.

5. Zastavení.

Vidouce katané,
že Kristus pod křížem
podléhá cesty té
velikým obtížem,
Šimonovi
dali na rameno
památné Kristovo
přetěžké břemeno.

6. Zastavení.

Krev s potem smíšená
proudí se bohatě
po čele velebném,
po tváři přesvaté.
Veronika
k Pánu se ubírá,
podává šat Jemu,
Pán líce utírá.

7. Zastavení.

Ach, jak je předlouhá
bolestná tato pouť,
tělesné síly již
nemohou vystihnout;
aj, Pán znova
na tvrdou zem klesá,
nad pádem tím trnou
země i nebesa.

8. Zastavení.

Ženy, jenž stály tu
na průvod hledíce,
plakaly v srdci svém
pohnuty velice.
Pán k nim volá:
Nad boly nad mými
neplačtež; nad syny
zaplačte nad svými.

9. Zastavení.

Pán krozně utýrán
na horu dochází,
aby tam v největší
umíral nesnázi;
na té cestě
k přesvaté oběti
pod křížem přetěžkým
klesnul zas po třetí.

10. Zastavení.

Na hoře Golgotě
trhá Mu z těla šat
bez úcty, bez citu,
pohanský krutý kat.
Pán přesvatý
stojí tu obnažen,
valnému zástupu
na odiv postaven.

11. Zastavení.

Na dřevo na tvrdé
údy své ukládá,
k mučení své ruce,
své tělo podává;
kat hřeb žene
do rukou, do nohou,
a rány kladiva
strašně zní oblohou.

12. Zastavení.

Na kříži v bolech pň
dlouhé tři hodiny,
tam Jemu po boku
pnějí dva zlosyni.
Hlavu skloniv
Pán ducha poroučí
Otcí na nebesích,
duch s tělem se loučí.

13. Zastavení.

Tělo to, jehožto
smrtí vše zhojeno,
strápené Matičce
na klín je vloženo;
a ta rány
Synáčka sčítala,
slzou svou obmyla,
a vroucně líbala.

14. Zastavení.

Pak tělo přátelé
se srdcem bolestným
v plátno zahalili,
způsobem počestným
v hrobě novém,
do skály tesaném,
složili a hrob ten
zavřeli kamenem.

Na cestě k Nejsvětější Svátosti.

Jak máme děkovat,
Pane náš předrahý,
za lásku nesmírnou,
za ten dar přeblahý,
že smrtí svou
nám jsi zas navrátíl
život, jež Adam byl
hříchem svým potratíl.

Před Nejsvětější Svátostí.

Ježíši, v Svátosti
ctíme Tě povděčně,
u Tvého oltáře
slibujem srdečně,
že v pokání
Tobě jen budem žít;
račiž nás po smrti
do ráje k sobě vzít.

Písně při pobožnosti růžencové.

I. Píseň.

K růženci radostnému.

Úvod.

784.

Patř mi - lost - ně s ne - be na nás, ó Ma - ri - a Pan -
no! pro lá - sku svo - ji u - slyš nás, mocná du - ší schráno,
chcemeť krásný ví - ti vě - nec, ztvýchto ra - do - stí rů - že -
nec, ó Pan - no mi - lost - ná!

1. Tajemství.

Aj díky tobě, Rodičko
spasení našeho,
že přijala jsi, Matičko,
slova andělského;
ty jsi požehnaná žena
Duchem Svatým zastfněná,
ó Panno milostná!

2. Tajemství.

Tys do Hebronu spěchala
k tetě své Alžbětě,
ta s plesem tě uvítala
i plod v tvém životě;
tebe vítá a velebí
tvorstvo na zemi i v nebi,
ó Panno milostná!

3. Tajemství.

Tys, kněžno nebes přeslavná,
Krista porodila,
všem slíbeného od dávna;
však jsi nepozbyla
panenství Bohu vzácného,
to divem Ducha Svatého,
ó Panno milostná!

4. Tajemství.

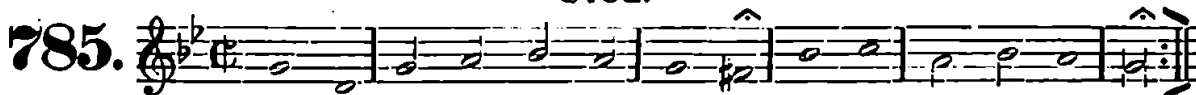
Do chrámu neslas k oběti
Boha vtěleného,
chcem Jemu se vždy klaněti,
zjev nám Syna svého;
a když bude nám umřítí,
nebes chrám rač otevřítí;
ó Panno milostná!

5. Tajemství.

Kdyžs v chrámě Syna zočila
mezi zákonníky,
s Ním domů jsi se vrátila,
pějíc Bohu díky;
ať nám také v onom světě
radost skrze Krista zkvete,
pros, Panno milostná!

K růženci žalostnému.

Úvod.

Patř mi - lost - ně s ne - be na nás, ó Ma - ri - a Pan - no!
pro lá - sku svo - ji u - slyš nás, mocná du - ší schráno!

chce - meť krás - ný ví - ti vě - nec, z tvých to ža - lo - stí rů -

že - nec, Mat - ko bo - le - sti - vá.

1. Tajemství.

V zahradě večerní dobou
Pán se modlil Otcí,
potil krev a chvěl se mdlobou,

až Ho jali v noci.
Skrze kápě toho potu
probud' duše ku životu,
Matko bolestivá!

2. Tajemství.

Když noc hrozná přešla v ráno,
„křížuj Ho,” lid křičí;
na to jesti umrskáno
tělo Jeho biči.
Pro to Páně umrskání
uč nás plakat u pokání,
Matko bolestivá!

3. Tajemství.

Krista Pána hlavu svatou,
jíž se nebe klaní,
lid korunou bodlinatou
věněl a ji raní.
Pro to Páně ponížení
přispěj k těla umrtvení,
Matko bolestivá!

4. Tajemství.

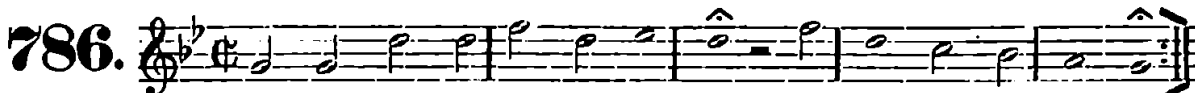
Viděla jsi svého Syna,
když kříž těžký nesl,
aby zašla naše vina,
a když pod ním klesl;
pro obtíže této cesty
dráhu k Synu nám proklesli,
Matko bolestivá!

5. Tajemství.

Na kříži pněl náš Pán svatý
pro všech lidí viny
v hrozném bolu rozepatý
dlouhé tři hodiny.
Pro to Jeho usmrčení
vypros hříchu odpuštění,
Matko bolestivá!

K růženci slavnému.

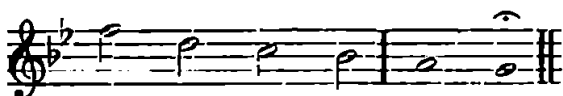
Úvod.

Patř mi - lost - ně s ne - be na nás, ó Ma - ri - a Panno!
pro lá - sku svo - ji u - slyš nás, mocná du - ší schráno!

chcemeť krásný ví - ti vě - nec, z tvýchto bla - ho - stí rů - že - nec,

krá - lov - no ne - be - ská!

1. Tajemství.

Proměnilo se tvé hoře
v blahost nevypravnou,
když jsi světa po oboře
zřela radost slavnou,
když tu všudy zněly hlasy:
Pán vstal z hrobu, dárce spásy,
královno nebeská!

2. Tajemství.

A jak duše tvoje plesá,
když Pán ve oblaku
vstoupiv slavně na nebesa

zmizel lidí zraku,
jak tvá duše jása vděčně,
hledíc k bráně spásy věčné,
královno nebeská!

3. Tajemství.

Jaká radost blaží tebe
v kole apoštolů,
když Duch Synem vyslán s nebe
v ohni sstoupil dolů.
Pro radost té blahé chvíle
k pomoci nám přispěj mile,
královno nebeská!

4. Tajemství.

Dokonalas šťastně cestu
na pozemské pouti,
a Syn tvůj tě k nebes městu
ráčil podzvihnouti;
přednes touhu Mu svých sluhů,
ať se octnem v Svatých kruhu,
královno nebeská!

5. Tajemství.

Syn tvůj vložil na tvou hlavu
korunu vši krásy,
nebe, země tobě slávu
hlásej po vše časy;
doveď i nás v smrti chvíli
k Synu svému, k duší cíli,
královno nebeská!

II. Píseň.

K růženci radostnému.

1. Tajemství.

787.

Bůh nám mi - lost ský - tá, již nám spá - sa zkví -
tá, nej - čis - ší Ma - ri - a Panna po - ča - la Bo - ží - ho Sy -
na, Je - ž ra - dostně ví - tá, Je - ž ra - dostně ví - tá.

Ó dennice ranní,
jíž nebe se klaní,
skrz tvoje svaté početí
zachovej nás v své paměti
[: vždy až do skonání. :]

2. Tajemství.

Duchem požehnaná
přeblažená Panna
s plesáním chvátá k Alžbětě
i nese ve svém životě
[: nebeského Pána. :]

Moudrosti stolice,
nejvyšší světice!
nás ochraň zdejší na pouti,
jenž dětmi tvými chcem slouti,
[: vždy Bohu sloužíce. :]

3. Tajemství.

Maria vždy čistá
všem zde spásu chystá;

porodilať v lidském těle
všem lidí Vykupitele,
[: slíbeného Krista. :]

Ó Panno Maria,
Matičko přemilá,
oroduj za nás u Syna,
by skrz Něho naše vina
[: zahlazena byla. :]

4. Tajemství.

Maria chudičká,
milostná Matička
nesla pobožně do chrámu
obětovat nebes Pánu
[: svého jedináčka. :]

Růžičko překrásná,
hvězdičko přejasná,
přistup k nebeskému stanu,
obětuj nás také Pánu,
[: přímlovkyně šťastná! :]

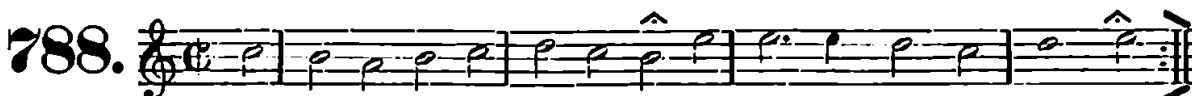
5. Tajemství.

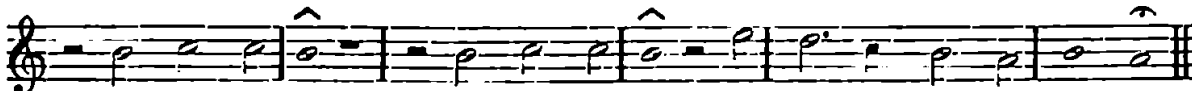
Hledá Matka svatá
stopu pacholátka,
v chrámě nalézá Je zase:
„Proč jsi tak učinil?“ ptá se
vděčným plesem jatá.

Ach, Matičko, k tobě
zříme v každé době,
hledej nás a zvi na cestu,
kteráž vede k Svatých městu,
pak přiviň nás k sobě.

K růženci žalostnému.

1. Tajemství.

788.

Do za-lra-dy se u - bí - rá Pán o ve - čer - ní do - bě,
s Otcem se v du - chu o - bí - rá, smrt svou roz - jí - má so - bě,

by Bo - ží hněv zhla - di - la krev, chce skonat v hrozně mdlobě.

Tu lidská Jeho povaha
děsí se muky kříže,
než láska přemahá,
strach všečen a obtíže;
chce k smrti jít,
kříž na se vzít
v potupě — nebes kníže.

2. Tajemství.

Kristus byl jat a odveden
před velkou Židů radu,
byl odsouzen a přiveden
k Pilátu bez odkladu;
byl umrskán,
byl uplván
pro naši mnohou vadu.

Co, drahý Pane Ježíši,
Ti dáme za odměnu,
co dáme, králi nejvyšší,
za onu blahou změnu,
žes hříchy smyl,
nás vykoupil
za hrozných bolů cenu?

3. Tajemství.

Ach, Tvoji hlavu nevinnou,
to sídlo vší moudrosti,
lid věčně hroznou bodlinou

v své slepé zuřivosti;
Ty na trůnu
máš korunu,
jenž stkví se od věčnosti.

Zde neseš věnec pichlavý,
i snášíš velkou hanu,
bys otevřel nám do slávy
vedoucí věčnou bránu;
po všečen věk
vzdávejte vděk
za dar ten nebes Pánu.

4. Tajemství.

Pán kráčí k hoře Golgotě
kříž na ramenně nesa,
i kráčí ve vší ochotě;
však mdlobou zmožen klesá,
i vstal a zas
kráčí za nás,
by nás ved na nebesa.

On neběduje, nekvílí,
jde se svým křížem tiše;
ach, vlej nám, Jezu přemilý!
dar síly s nebes výše,
ať všaký kříž
nás vede blíž
tam k bráně Tvojí říše.

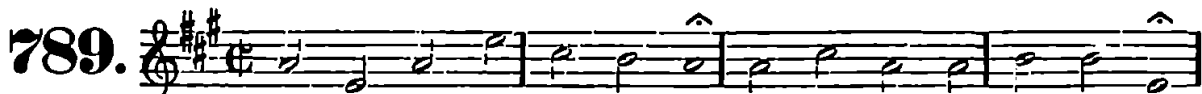
5. Tajemství.

Pán na kříži pni rozpatý,
bol hrozný tělo svírá,
proud prýská bohatý
z všech oudů, Pán umírá;
tu vojín vbod
Mu v srdce hrot,
srdce se rozevívá.

Když hledím, Spasiteli můj!
na velké na zásluhy,
jež vyzískal jsi pro lid svůj,
pro nevděčné své sluhy,
tu klesám v prach,
mne jímá strach,
ach, odpust mi mé dluhy! —

K růženci slavnému.

1. Tajemství.

Du - ší lidských slavný král, Kristus Je - žíš, z hrobu vstal,

zá - ří ne - bes ble - sko - tá Pána vládce ži - vo - ta.

Jak jsi, Matko, zplesala,
když ta zpráva nastala!
Vypros život na Pánu
duším vlašných křestanů.

2. Tajemství.

Když své dílo skončil Pán,
vrátil se v svůj slávy stan,
by tam stánek do věků
uchystal též člověku.

Pano! ty jsi u plesu
zřela Ho jít k nebesu:
z trůnu Božské veleby
vlej nám touhu po nebi.

3. Tajemství.

Kristus Ducha Svatého
seslal z trůnu věčného,
kterýž hojnost divných sil
v duši apoštolů vлил.

Pano! vypros u Boha,
by v nás duše nebohá
okřála též spanilou
Ducha Páně posilou.

4. Tajemství.

Pán vzal v smrti hodině
Matku do své svatyně,
blíže Boží stolice
stkví se blahá světice.

Veď nás, Panno! po boji
smrtí šťastnou k pokoji,
bychom u tvém průvodu
přišly k spásy Původu.

5. Tajemství.

Kristus slávy korunu
podal Matce na trůnu;
všickni svatí andělé
pěli chvály veselé.

Ó královno nebeská,
chval tě říše andělská,
od země zni k tobě dnes,
i zni věčně vroucí ples!

Písňe při pobožnosti Májové viz pod číslem 474. Písňe při pobožnosti k srdci Pána Ježíše viz pod číslem 180. Písňe k pobožnosti sedmera radostí a bolestí Panny Marie viz pod číslem 455.

PÍSNĚ POHŘEBNÍ A ZA MRTVÉ.

Při pohřbu nemluvněte.

1. So-tva jsem v své ne-vin-no-sti světlo světa u-zře-lo,

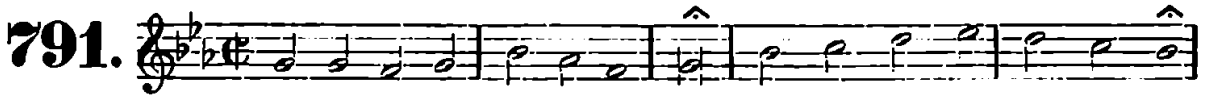

již pak za - se do tem-no - sti před o - kem mým zmize - lo.

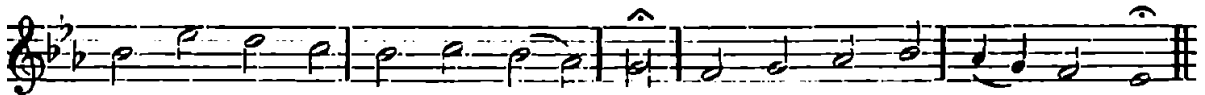
2. Nyní však mi světlo svítí
v ustavičné jasnosti,
v nebes ráji kvete kvítí
stále krásy v hojnosti.

3. Tamto nyní s přemilými
andělíčky přebývám,
lahůdkami nejsladčími
denně s nimi oplývám.

4. Tamtéž se mnou, nejmilejší,
můžete se shledati,
hledtež jen na pouť zdejší
Bohu věrni zůstatí!

1. Již tu te-be ví-ce ne - ní, zvadlos, dra-hé poupát-ko;

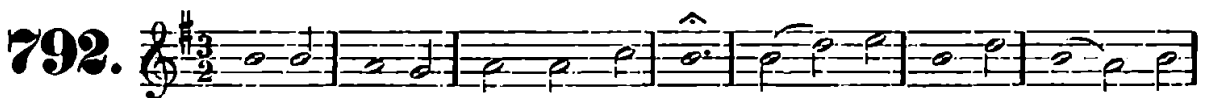
dří-máš sladce v blahém sně - ní v hro-bě, mi - lé ro - bát-ko!

2. Záhy k sobě vzal Bůh tebe,
nepoznalos žalosti,
pojal duši tvoji v nebe
do své věčné radosti.

4. Jednou vstane opět dítko
v novém krásném životě,
jako z jara vstává kvítko
v prostomilé novotě.

3. Neplač, otče — neplač, máti,
blaze jest mu v nebesích,
těla jeho nechte spáti,
duše žije ve plesích.

5. Již tu tebe více není,
zvadlos, drahé poupátko;
dřímáš sladce v blahém snění,
vstaneš zase, robátko.

1. Spi, roz-mi-lé ne-mluvňát-ko! v ze - mi chladné ti - chý

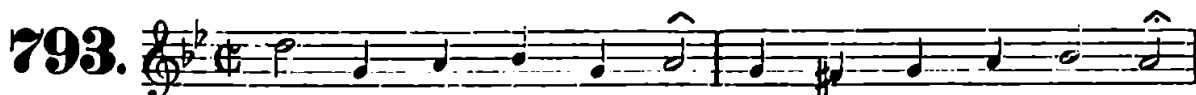
sen, spo-čiň v kvítí ne-vi - ňát-ko! až po-slední vzej-de den.

2. Nic neželte, rodičové,
robátko své milostné,
slávou andělští duchové
věnčí dítě blahostné.

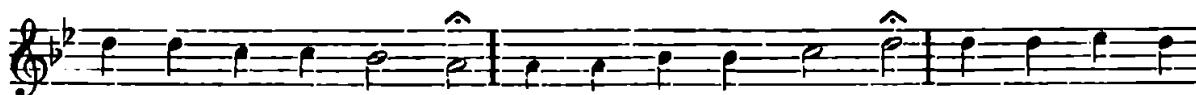
3. „Bůh dal, Bůh vzal, Jemu sláva,
že mi krátký vytknul cíl,
lepší život mi nastává,
věčné blaho je můj díl.”

4. „Za to štěstí Bohem dané
chci teď věčně děkovat,
za rodiče milované
chci se nyní přimlouvát!” —

5. „Ve hrobečku osamělém
dřímát budu v tušení,
že se duch můj spojí s tělem
v slavném z mrtvých vzkříšení.”

1. „Nechte dí - tek ke mně, ne - vin - né to plé - mě,

na klín mi je dej - te, lá - sku mou jim pře - j - te,” pra - ví Vy - ku -

pi - tel, dí - tek ma - lých pří - tel.

2. „Spěchej,” i mne volá,
kdo pak Mu odolá?
jdu již, Spasiteli,
slovo Tvé mi velí.
Nemluvně umírá,
ráj se otevírá.

3. Díky buďtež tobě
v šťastné této době,
církví, matko milá!
žes mne pokřestila,
roucho stkvělé dala,
nebi odchovala.

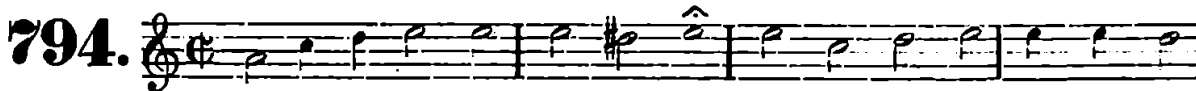
4. Rodičové drazí!
kterak jste přebízá,
andělíčka máte,

v nebi ho shledáte;
Ježíš co mu dává,
věčná slove sláva.

5. Vy pak, duše milé!
vzete této chvíle,
pouze duše čistá
dojde v nebi místa;
hřích a jeho slasti
vedou do propasti.

6. Kriste, svou milostí
povzbuď k kajivosti,
bychom neustále
k věčné Tvoji chvále
s nevinátky pěli,
v nebi Tebe zřeli!

Při pohřbu pacholeté neb děvčete.

1. U - bí - rám se do věč - no - sti v pl - ném květu ne - vin - no -

sti, ze ži - vo - ta čas - né - ho do pa - lá - ce věč - né - ho.

2. Otče! — tobě díky vzdávám,
políbení vroucí dávám
za tvé o mne starosti
a nevinné radosti.

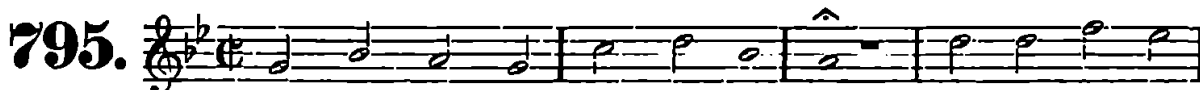
3. Ty, matinko prostomilá!
pod srdcem jsi mne nosila,
přijmi rovně díky mé
za péče a práce své.

4. Sestřičky a bratříčkové,
školáci a zpěváčkové!
uvíte mi věneček
na můj skrovný hrobeček.

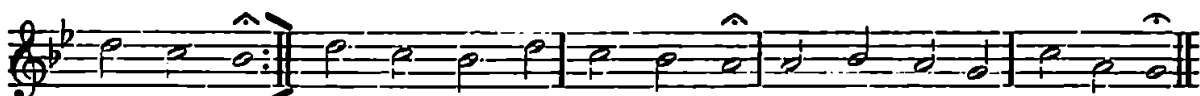
5. Se mnou všickni se radujte,
slávu Bohu prozpěvujte,
chvalte Jeho dobrotu
a otcovskou štědrotu:

6. že mne za dědice (dědičku) zvolil,
k andělům svým mne připojil,
radost v nebi připravil,
mne na věky oslavil.

Při pohřbu školního žáka neb žakyně.

1. S Bo - hem, vy ro - di - če dra - zí, o mne nej - výš
mně již ví - ce nic ne - schá - zí, i ne - buďte

peč - li - ví, Jenž mne na starost vám dal, Bůh mne k sobě po - vo - lal.
truchli - ví;

2. S Bohem buďte, učitelé,
kteříž jste mne pěstili
a mne věrně v lásce vřelé
mlékem výry kojili,
za vše dobrodiní vám
dík srdečný podávám.

3. S Bohem též, vy drazí, milí
buďte spolužáčkové,
rychle v mnohé kratochvíli
uplynuli týdnové
mezi prací, pilností
v Bohu milé svornosti.

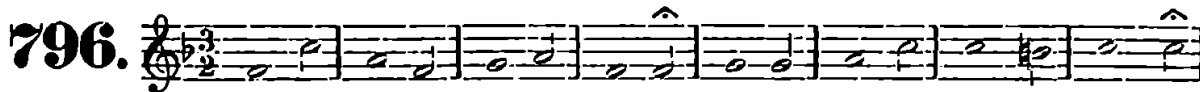
4. Mne Bůh ráčil vytrhnouti
z tovaryšstva vašeho,
snad že jsem měl upadnouti
v léčky světa klamného;
nyní kráčí ve ctnosti
k Kristu, dárci blahosti.

5. Bůh mně tuto školu zdejší
nedal s vámi dokonat,
ráčil mne však k vznešenější
škole v nebi povolat;
co jsem vírou pojal zde,
oku se tam otevře.

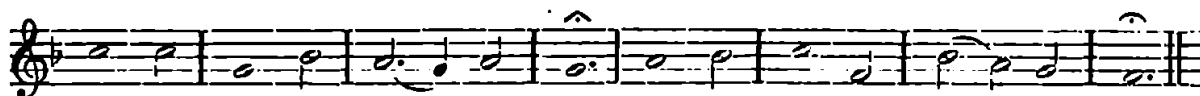
6. Dobře jest se Boha báti,
jeho vůli vykonat,
rodiče své milovati,
jim se ve všem zachovat,
za to vám Bůh požehná,
věku blaženého dá.

7. Dobře jest i v každé době
svou smrt míti v paměti,
smrt zde čeká stále v hrobě
na starce i na děti;
na ni často pomněte,
bděte a se modlete!

Při pohřbu mládence.

1. Rychle mizí světa sláva, vadne ja-ko pol-ní trá-va,

květ po kvě-tu o - pa - dá, až o - pr - ší za - hra - da.

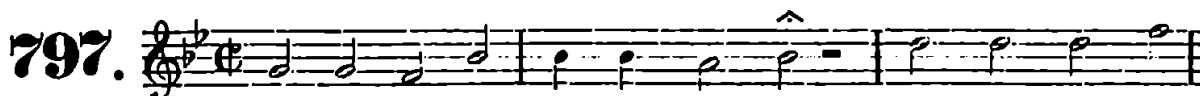
2. Smrt vše kosí neustále,
reka, chudasa i krále,
beře matkám ze klína
nemluvnátka nevinná.

3. To nám dnešního dne hlásá
jinochova svadlá krása;
anto silou rozkvetá,
smrt jej volá ze světa.

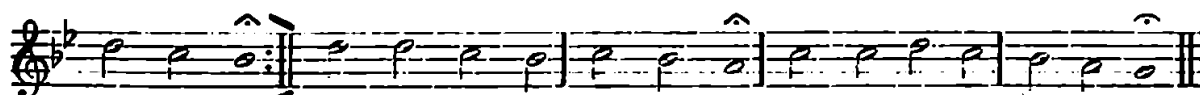
4. V popel tělo se obrátí,
k zemi země se navrátí,
v jiný svět se vznese duch,
kdež jej bude soudit Bůh.

5. Smaž, ó Bože! všechny dluhy
téhož mladistvého sluhy,
v této soudu hodině
připoj ho k své rodině.

6. Až pak přijdeš z hvězdné výše
soudit všechny světa říše,
pozvi toho mládence
mezi svoje zvolence.

1. Po-zo - ruj - te moudré ra - dy, již tu dá - vá
„Ne-zpo - lé - hej na věk mla - dý, na svých tvá - ři

mlá-de - nec: sí - la, ja - rost, bujnost tvá snadně hrobu podle - há.”
rů - mě - nec;

2. Sprostý vedlé vznešeného,
kmet i útlé pachole
dochází tu lože svého
ve hrobovém údole;
sličnost a věk neplatí,
smrt vše šmahem zachvátí.

3. Blaze tomu, kdo hned z mládí
ctnostně sobě počíná,
všemu, což ho k hříchu svádí,
bohabojně odpírá;
dřívli ho Pán povolá,
dřív i korunu mu dá.

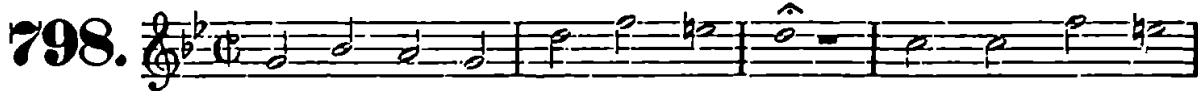
4. Není velká škoda jistě
opustit ten marný svět,
dokud ještě srdce čisté
zdobí mládenecký květ.
Kristus paniců všech král
panicům slib velký dal.

5. Chystát v radovánek místě
duši hojnou odměnu,
tělu, kteréž bylo čisté,
chce dát slavnou proměnu,
každý zbožný mládenec
Jeho má být zvolenec.

6. Nuže, ty jsi dobojoval,
kéžby Pán tě po boji
věncem slávy korunoval

a tě pozval k pokoji.
Bůh ti odpusť v milosti
mládí tvého křehkosti!

Při pohřbu panny.

1. Hle, tu o - pa - da - la rů - že, krá - sy vší je
sot - va zkvetla, v chladné lů - že má již bý - ti

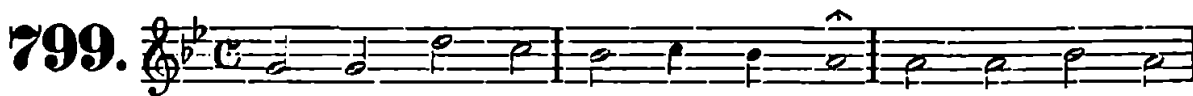

zba - ve - na, Smr - ti na nic ne - hle - díš, ni mlado - sti ne - še - tříš?
vlo - že - na.

2. Zhasly v oku zraky jasné,
ústa slov jsou zbavena,
zbledlo, vpadlo líce krásné,
vnada všechna zrušena.
Tělo jde teď do hrobu,
ztratí lidskou podobu.

3. V době plné hrůzy, strachu,
v slavné soudu hodině,
z rozpadlého těla prachu
zas se tělo vyvine,
duše se jím oděje;
vzejde blahá naděje.

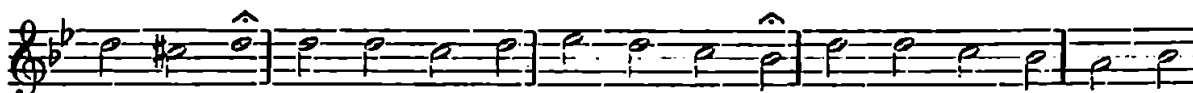
4. Panen choť a dárce spásy,
Kristus, k tobě pohlédni,
dej ti věnec věčné krásy
a tě k sobě pozvédni.
Tam s pannami svatými
pléšej časy věčnými!

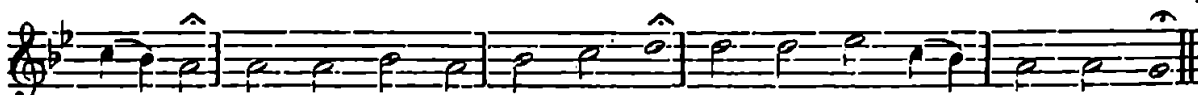
1. Zhasnul ži - vot dce - ry mi - lé v út - lém vě - ku

panenském, zchladlo tě - lo u - šlechtí - lé, zva - dla rů - že

v květu svém; v nevin - no - sti roušce bí - lé ne - be - ské - ho do - šla

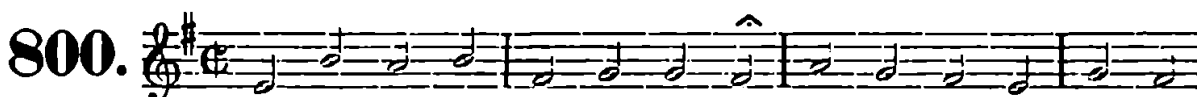

cí - le; za ži - vo - ta zemský máj dej jí, Bo - že, věč - ný ráj!

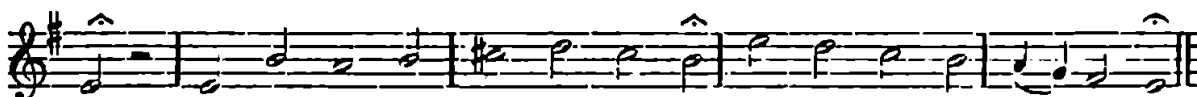
2. Kristus, vládař všeho statku,
ženich panen bohatý,
povolej ji k svému sňatku
do své slávy komnaty.
Ó Ty choti čistých duší,
nic at blaho jí neruší:
vyhoj svojí milostí
lidské její křehkosti!

3. Prosíme Tě u pokoře
pro Tvé rány bolestné:
vřaď ji na nebeském dvoře
mezi panny bělostné.
Ó pros za ni, panen Panno,
by jí bylo Bohem dáno
svaté s Kristem spojení,
věčné duše spasení!

Při pohřbu manžela a otce.

1. Konám po-sled - ní svou ce - stu do věč-no - sti z ci - zi -

ny, k ne - be - ské - mu chvátám mě - stu, do své mi - lé ot - či - ny.

2. Na shledanou, choti věrná!
dávám ruku k loučení,
co loučí noc hrobu černá,
spojí světlo spasení.

3. Nic neplač a nežel toho,
Bůh zas všechno napraví,
u Něho jest bytů mnoho,
On nám jeden připraví.

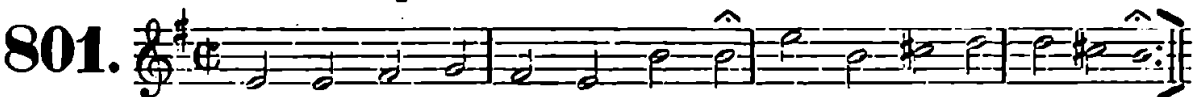
4. Jenom věrně v bázni Boží
dítky svoje odchovej,
jednou na smrtelném loži
Bohu je zas nazpět dej.

5. „Pane! zde jsou všechny dítky,
jež nám nebe svěřilo,
pouštím je teď z své dohlídky,
žádné se neztratilo!”

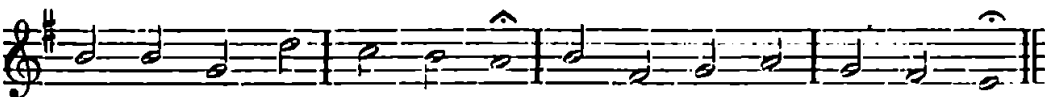
6. Dítky! stůjte stálé v víře
pevný v lásce, v naději,
takto u vás v hojně míře
rajské květy rozvějí.

7. Spokojenost na tom světě
bude vaše bohatství,
pak vám v smrti čáka zkvete
nebeského blaženství.

Při pohřbu manželů zdětilých.

1. „Já jsem ži - vot a vzkříše - ní,” vo - lá Ježíš, „slyšte mne,
kdo v mne vě - ří, byť - by ze - mřel, na krátce zas ob - živne.”

Slavnou tu - to pří - po - věď ob - dr - žel od Pá - na svět.

2. Nuže, sestry, bratří milí!
není smrti více nám;
nám, jenž v Krista uvěřili,
kyne věčný nebes chrám;

i ty { drahý bratře náš!
 { sestro, čáku máš!
chvilý jenom podřímáš.

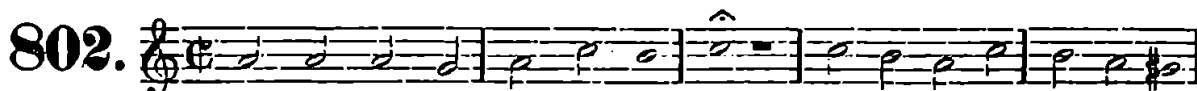
3. Ano, slyšte hlasu mého,
manželi } a dítky mé!
manželko }
ne duch, nýbrž schránka jeho
na čas klesá do země,
„Pane — rcete — vůle Tvá
staniž se, ne ale má.”

4. Nač ty slzy tekou v proudu,
vždyť i Kristus zemřel sám,
podrobiv se smrti soudu,
otevřel nám věčný chrám;
smrt již vlády pozbyla,
Páně krev ji zlomila.

5. Díky tobě, církvi svatá,
za všechny tvé milosti,
ó jak jsi ty přebohatá,
vidím teď na věčnosti,
žehnalas mne dítě hned,
žehnáš teď i naposled.

6. Drazí v Kristu katolíci!
slyšte dobrou radu mou,
chcete-li být na pravici,
ctěte církev, matku svou,
a nám zesnulým vždy svou
pomáhejte modlitbou!

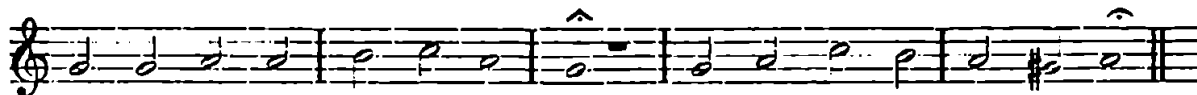
Při pohřbu ovdovělých osob, spolu rodičů.

1. Dít-ky dra-hé, při - šla chvíle, kdež u svého stojím cí-

le, při - šla do - ba roz-cho-du, by - dle - te tu dou-fanli - vě,

sná - še - jí - ce tr - pě - li - vě tu - to truchlou ne - ho - du.

2. Dílo mé jest dokonáno,
spočinutí buď mi přáno
od vezdejších starostí;
takt Bůh dobrý chtěl to míti,
On nad vámi bude bdíti
s prozřetelnou moudrostí.

3. Na Něho vždy spoléhejte,
k Němu se vždy utíkejte,
ve všelikých potřebách;
nahradit vám otce, matku,
odpomůže nedostatku,
potěší vás v nehodách.

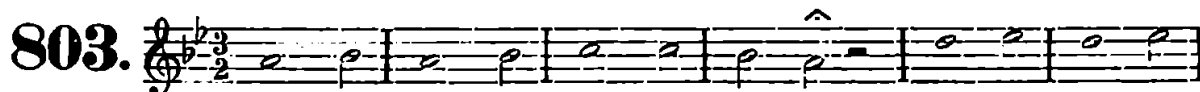
4. Jen se chraňte hříchu všeho,
z cesty přikázaných Jeho
nikdy nevybíhejte,

a otcovské (mateřské) naučení
platnější než hojné jmění
vždy si připomínejte.

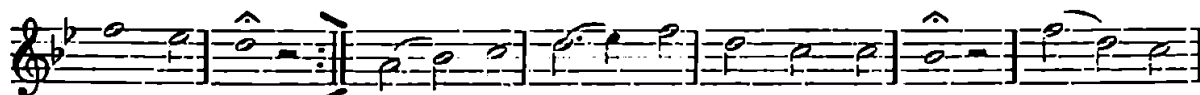
5. Otče drahý! } slibujeme,
Matko drahá! }
že tvou žádost plnit chceme,
dokud živi budeme,
slova tvá vždy nás spravujte,
ctnosti tvé nás povzbuzujte,
až za tebou půjdeme.

6. Ty však, Pane svrchovaný!
přijmi mezi nebeštany
duši otce (matky) nábožnou;
ať po práci odpočívá
a přehojné mzdy požívá
za vši lásku otcovskou (mateřskou).

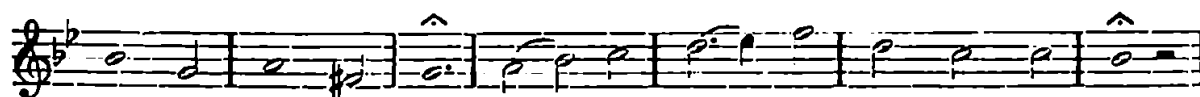
Při pohřbu osoby dospělé, muže neb ženy, též i při pohřbu
úda některého bratrstva neb spolku.

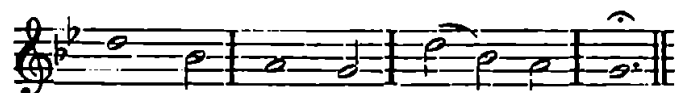
1. Mu - sí sí - mě mu - sí shní - ti, má - li zrů - sti
mu - sí tě - lo v zem ve - jí - ti, má - li no - vé

z ně - ho klas, „Vů - le jest to Ot - ce mé - ho,” tak dí
vstáti zas.

věč - ná pravda nám, „by, kdo vě - ří v Sy - na Je - ho,

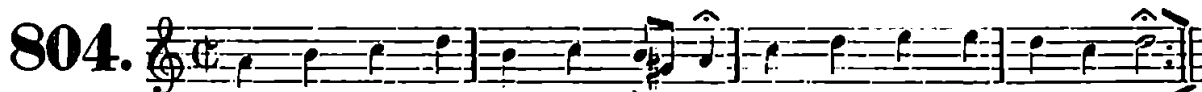
k sva - tým vzle - těl vý - ši - nám.”

2. Aj, tedy na poli svatém,
jemuž Ježíš vévodí,
dřímej, bratře (sestro), v klidu zlatém,
až On tebe přerodí;
k slávě vyvolených kůrů,
tam, kde není loučení,
ducha s tělem pojme vzhůru
na den těla vzkříšení.

3. Kriste! v stínu Tvého kříže
bratru (sestre) lůžko chystáme,
nedej, by ho (ji) hříchův tíže
zmohlá, zbožně žádáme;

pomni, že i pro něj (ni) svatá
Tvoje krev se ronila,
aby duše vinou jatá
lázní tou se obmyla.

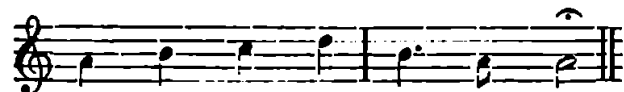
4. Maria, bolestná máti!
vezmi duši v schránu svou;
andělové, všickni Svatí,
doprovodtež zvěčnělou
k trůnu Spasitele svého,
Jemuž v světě sloužila,
proste, by i nás u Něho
radost věčná spojila!

1. Hle, tu příklad změní - vo - sti, vše ku kon - ci po - spí - chá,
ra - dost střídá se s ža - lo - stí, čas co vo - da u - tí - ká.

Pa - ne, dej nám to po - mní - ti, ať i nám lze o - de - jí - ti

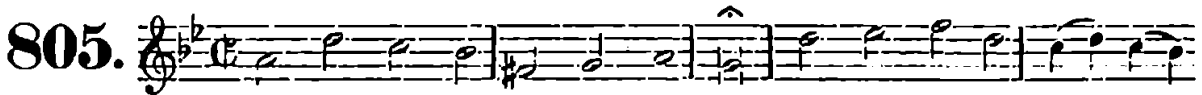
zbož - ně z to - ho ú - do - lí.

2. Síla věku mladistvého,
čilost oudů, spanilost,
kolem nás což pozemského,
hlásá marnost, nestálost.
Bože! dej, ať toho dbáme
a vždy věrně to hledáme,
nikdy co nepomine.

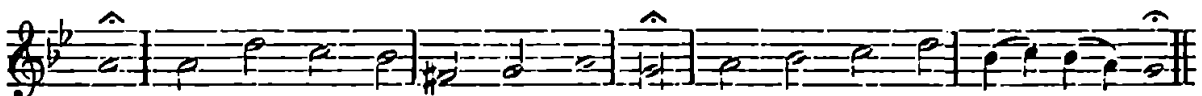
3. Smrt nevlídně odtrhuje
otce, matku od dětí,
vše, co plodem Evy sluje,
padá v její objetí.
Co smrt loučí v tuhém boji!
Bůh v své lásce zase spojí
v věčně stálém životě.

4. Nuže, spočín v tichém hrobě,
bratře (sestro) do dne vzkříšení;
až Pán přijde v slavné době
soudit všecko stvoření,
buď ti soudce spravedlivý
pro smrt svoji milostivý,
buď milostiv i všem nám.

Při pohřbu ženy šestinedělky.

1. Matko! ty v svém povo - lá - ní do - ko - na - las zdej - ší

pouť, dej Bůh po tom bo - jo - vá - ní to - bě v Kristu spo - či - nout.

2. Kletbu hříchu prvotného,
kteráž Evu potkala,
při vydání plodu svého
přetěžce jsi poznala.

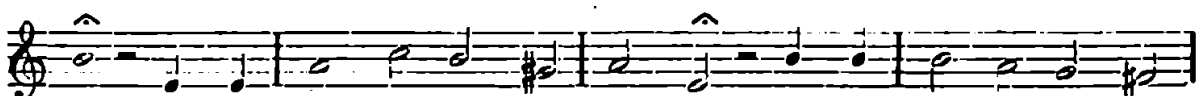
3. Pro bolesti Jezu Krista,
jimiž nás On obrodil,*)
nechať Bůh ti palmu chystá,
již nám slíbil za podíl.

4. Pro bolesti matky svojí
duší choť ať pojme tě,
Kristus ať se s tebou spojí
k věčné tvojí odplatě!

Při pohřbu kněze vůbec.

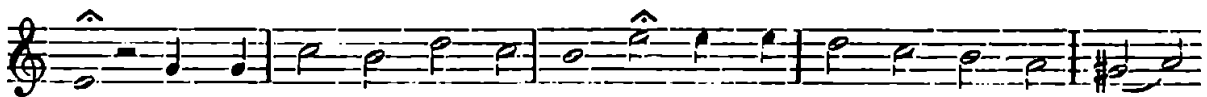

1. Ne-ní slu - hy Pá - ně ví - ce, mo - dlit - bu svou do - ko -

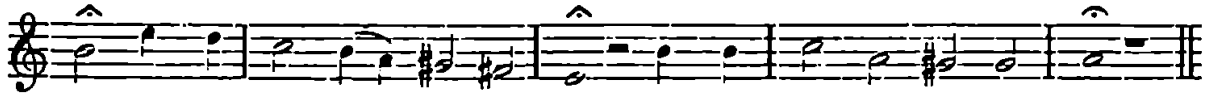

nal, zhasla na ol - tá - ři sví - ce, z chrámu kněz se o - de -

*) znovu zrodil.

bral; tam do chrámu nad-zemské-ho po - vo - lal Pán slu-hu své-

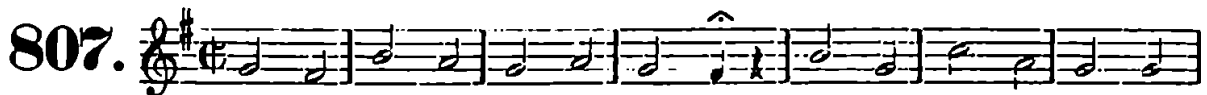

ho, by tam věč-ně po-ží - val, po čemž snažně tou-ží - val.

2. Rádce náš a věrný přítel,
jistý vůdce na poušti,
ctnosti bohumilé ctitel,
otec náš nás opouští;
jak se jemu odsloužíme,
jehož více neužijeme?
Bože, dej Tvá dobrota
jemu slávu života!

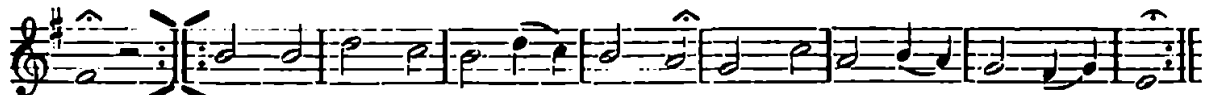
3. Jezu Kriste, pozvi k sobě
sluhu svého věrného,
aby nyní sloužil Tobě
u oltáře věčného;
jenž nás volal k Tvoji chvále,
s anděly ať neustále
Tobě zpívá čest a vděk
po veškeren věků věk!

Při pohřbu pastýře duchovního.

807.

1. Plačme v Pánu ze - snu - lé - ho Kri - sta Pá - na cti - te -
ú - řadem svým cti - hod - né - ho li - du Pá - ně pří - te -

le, O - tec, jenž nám cestu mý - til k spá - sy vša - ké pů - vo - du
le. a jenž pravdou duše sy - til, chystá se teď k od - cho - du.

2. V rakvi leží, žehnající
ruka sklesla na věky,
ústa jeho varující
zavřena jsou bezděky;
tváři jeho lítostivé
nelze nám víc zírati,
rady jeho přívětivé
nemůžem již slýchat.

3. S bolem sobě vzpomínáme,
čím nám věrný přítel byl,
vděčně na paměti máme,
co vše pro nás učinil;
rány našich srdcí hojil
slovy věčné moudrosti,
s námi trpěl a nás kojil
v dobách mnohé starosti.

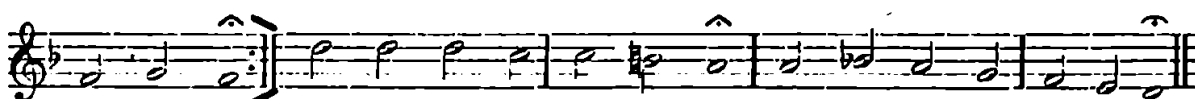
4. Nemocným co anděl s nebe
vždy přinášel útěchu,
hleděl, nic nešetřil sebe,
pouze k duši prospěchu;
nadšen vírou, všem i víru
v srdce zbožně štěpoval,
učil svornosti a míru,
lásku k Bohu pěstoval.

5. Sluho Boží! v lásce vděčné
tvé tě dítky chovají,
Krista, dárce spásy věčné,
za tvou spásu vzývají.
Bože, Tobě věrně sloužil
v povolání obtížném,
mzdu, po nížto stále toužil,
dej mu v stánku blahostném!

Při pohřbu učitele školního.

1. Dě-l-ník krá-čí po své prá-ci umdlen do-mů
z bo - ji - ště se ví - těz vra - cí k vlasti svo - ji

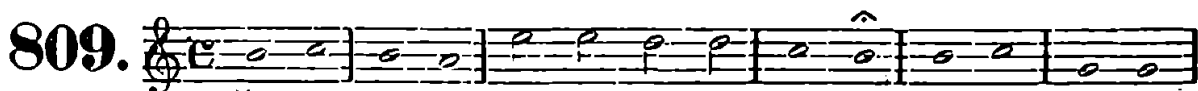
k po - ko - ji, tak náš ctě - ný u - či - tel z práce, z bo - je o - dešel.
po bo - ji:

2. Hle, tu věrný ctitel Boží,
druhý otec dítek všech,
přítel náš tu v chladném loži
dokonává zemský běh;
k Tobě jde, ó Ježíši,
učiteli nejvyšší!

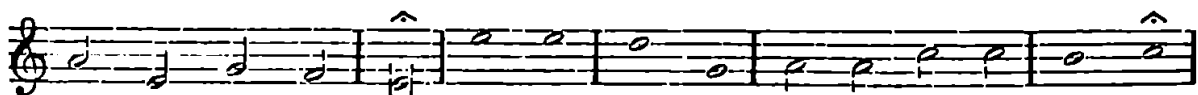
3. Za to, že v nás ctnosti pěstil,
že nás káral, varoval,
že nám cestu k Tobě klestil,
síly vše nám věnoval:
rač jej, Pane! odměnit,
vykaž mu tam v nebi byt.

4. Co nám pozůstavil v duši
a dal jako za věno,
světa mráz ať neporuší,
ochraň v nás to semeno,
by užitek dalo stý
k naší spáse a k Tvé cti.

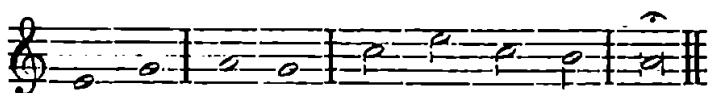
Při pohřbu výše postaveného muže.

1. Četných přátel sbor u rak - ve sto - jí, hlu - bo - ký žal

do - jal my - slí všech; stej - ný bo - lu cit je všecky po - jí,

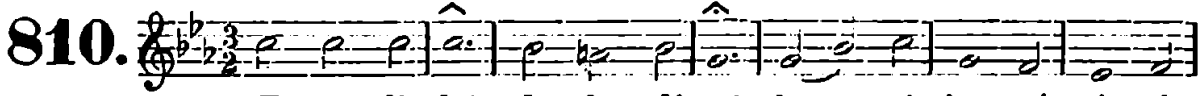

že jich pří - tel skončil zdejší běh.

2. Vážný muži, s Bohem!
V rajske luhy,
k soudu Páně putuj duše tvá,
Bůh tě postav mezi Svatých kruhy,
ať tam duše v Kristu spočívá.

3. Tělo tvé tu, kde nepřízeň mine,
v klidný uložíme země stan,
a tam dřímej, dokud nepokyne
slavně ku vzkříšení nebes Pán.

Při pohřbu žebračka.

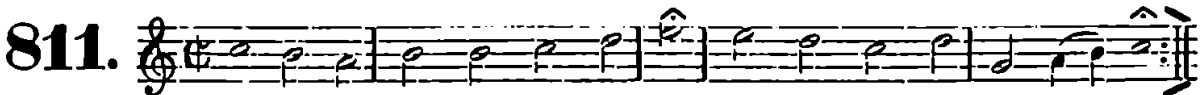
1. Za vše-li-ké do-bro-di-ní, kte-réz jste mi či-ni-vroucí dí-ky vzdávám ny-ní, do-bro-din-ci přemi-

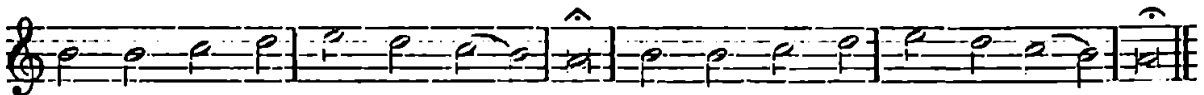
li, lí! Bůh vám za-plat hoj-ně všem tu i v rá-ji ne-be-ském.

2. Chodit o žebračké holi,
jiným být za břemeno,
vyhledávat jiných stoly,
to mně bylo souzeno.
Bůh buď chválen ze všeho,
z dobrého i ze zlého.

3. Více vás již obtěžovat
nechci, dobří přátelé!
ale za vás orodovat
budu u Spasitele,
aby vám všem odměnil,
co každý mně učinil.

1. La-za-re! již ko-nec bo-je, dnes den tvé-ho ví-těz-ství;
ó jak krásně jméno tvoje v kni-ze ži-vo-ta se stkví;

pře-mo-že-na je-sti tí-že vše-ho ve-zdejší-ho kří-žc.

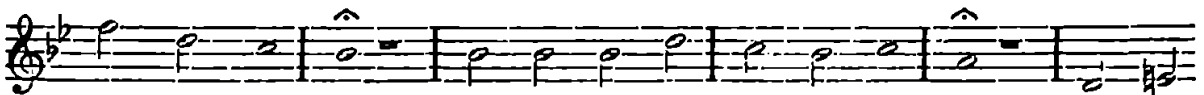
2. Pyšný svět zde neznal tebe,
k rozkoši tě nevábil;
však Bůh v náhradu ti nebe
na věčnosti připravil,
tam nemokne slzou líce,
není hladu tam již více.

3. V zemi pole posvátného
spochť od práce tvůj prach,
v době soudu obecného
neděs tebe smrti strach,
Kristus tě co syna vítěj,
palma v ruce tvojí zkvítej.

Píseň obecná při pohřbech slavných, na něž se předešlé
nadpisy nehodí. *)

1. Zbav nás věč-né smr-ti, Pa-ne, až ten strašný

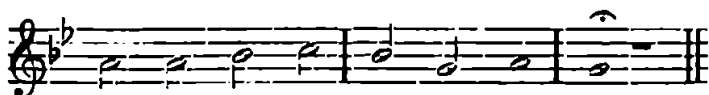

den na-sta-ne, když se po-hnou ne-bes vý-še, i vše

*) Může so též zpívatí na hřbitově na den všech dušiček, aneb při kterékoli pobožnosti zádušní.

to - ho svě - ta ří - še, a Ty san - děl - ský - mi sbo - ry

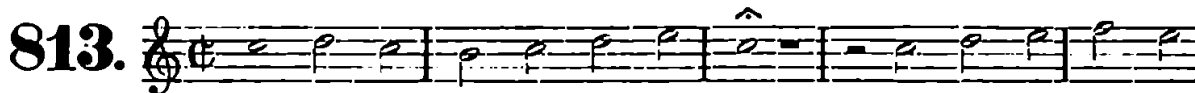
při - jdeš sou - dit o - hněm tvo - ry.

2. Děsím se a trnu v strachu,
věda, že pak vstanu z prachu,
a vše k vyšetření přijde,
na to ortel pomsty vyjde;
když se pohnou nebes výše,
i vše toho světa říše.

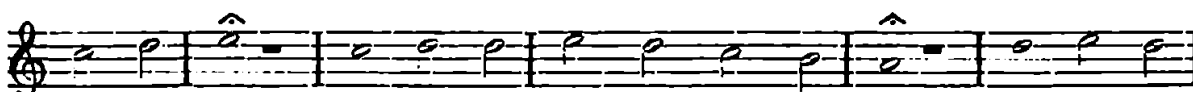
3. Ach, den onen, to den lkání,
hněvu, zkázy, naříkání,
to den hrůzné velebnosti,
plný hoře a trpkosti,
až Ty s andělskými sbory
při - jdeš soudit ohněm tvory.

4. Popřej, Pane, duším v hrobě,
věčný pokoj v oné době,
ať jim svítí neustále
blahé světlo nebes krále;
zbav nás věčné smrti, Pane,
až ten strašný den nastane.

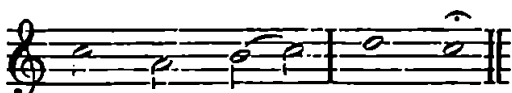
Píseň na hřbitově, když se tělo ukládá.

1. Rozžeh - nej - me se s tím tě - lem, po - cho - vejmež je

s po - ko - jem v na - dě - ji je - ho vzkříše - ní, na Si - o -

nu pře - bý - vá - ní.

2. Schovává se porušené,
vstane k soudu proměněné,
pochovává se smrtelné,
tehdy bude nesmrtelné.

3. Z země vzato k zemi klesá,
co duchovní jednou zplesá,
až hlas trouby andělovy
s hrůzou vnikne ve hřbitovy.

4. Kriste, pro své oslavení,
dej nám hříchů odpuštění;
ať nás nežže věčný plamen,
uchovej nás, Kriste! Amen.

Písně ke mši zádušní.

I. Píseň mešní.

814.

1. Od-po - či - nu - tí věč - né dej ze - mře - lým, Pa -
nc, Tě pro - sí - me sr - deč - ně, u - čiň, ať se sta - nc;
svět - lo věč - né, ať sví - tí jim v raj - ské ra - do - sti, by již
mo - hli spa - tří - ti tvář Tvé ve - leb - no - sti.

2. Nehleď k vině přemnohé,
jíž se dopustili,
slyš, jak duše nebohé
v těžké strasti kvílí;
pro ty rány bolestné
Syna svého Krista
v říši svojí blahostné
dopřej jim již místa.

3. Svatí Boží, přátelé,
přimluvte se za ně,
uvedte je, andělé,
k slavné nebes bráně;
popros Dárce milosti,
svatá Boží máti,
ať je k věčné blahosti
ráčí povolati!

K epištole.

Soudu den ten veliký
blíží se k nám stále,
kdežto člověk všeliký
užrjí nebes Krále;
trouby zavzní znamení,
lidstvo z hrobu vstane,
hrůza, strach a třesení
tvorům všem nastane.

Co si počnu a kde mám
ochránce pak vzíti,
když i spravedlivý sám
bude se tu chvítí?
Ó můj Jezu laskavý,
v den, až mrtví vstanou,
budiž Tvůj kříž krvavý
bezpečnou mou schránou!

Při obětování.

Nesem, Bože! k oběti
zeměplody sprostné,
majíc při tom v paměti
dary nejvyš stkvostné,
jež nám podal Boží Syn,
když umřel na kříži,
aby zhladil našich vin
převelikou tíži.

Pro ty dary nejdražší,
pro Tvé krve proudy,
vyved z muky, Ježíši!
církvě svojí údy,
do církve je vítězné
pozvi k svojí chvále,
kterouž v písni líbezné
sbory pějí stále.

Sanctus.

Svatý jest Pán zástupů,
svatý, nejvyšší svatý,
kdož je hoden přístupu
před trůn Jeho zlatý?

Před Ním sklání cherubín
u prach svojí hlavy,
slunci moře jest jen stín
velké Jeho slávy.

Po pozdvíhování.

Hle, Bůh sám k nám při - chá - zí z ne - be - ské - ho dvo - ru,
o lá - sku se u - chá - zí, vlastních svo - jích tvo - rů; mi - lost
v hoj - né zá - so - bě na ol - tá - ři skládá, se - be v chleba
způ - so - bě nám za po - krm dá - vá.

Agnus Dei.

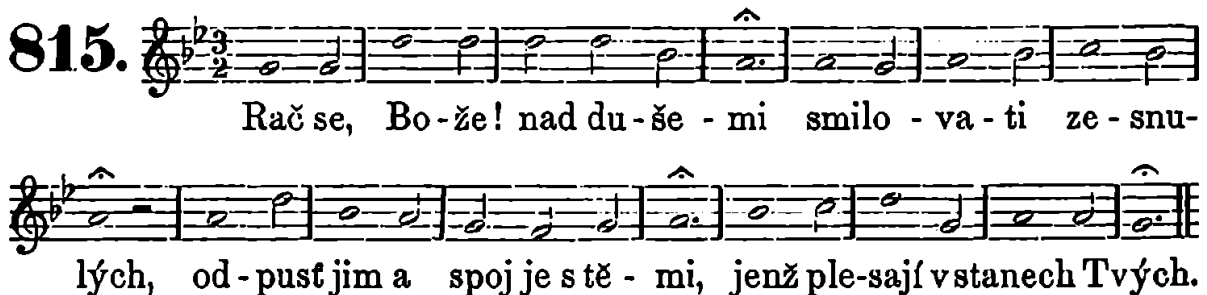
Ó Beránku, Jenžto hřích
snímáš všeho světa,
nechať palma zvolených
všem v očištění zkvétá;
rač je pozvat k pokoji,
ať Ti pějí vděky
a na Boha po boji
hledí věků věky.

Nechať světlo zasvítá
duším z Tvého stanu,
ať je vlídně uvítá
zástup nebešťanů;

proste za ně, andělé,
a vy Svatí Boží,
ať se zpěvy veselé
v nebi skrz ně zmnoží.

Až i nás tam povoláš
z pozemské té pouti,
rač nad námi, Bože náš!
též se ustrnouti;
spoj nás s všemi přátely
ve sbor jeden stálý,
bychom Tobě s anděly
pěli věčné chvály.

II. Píseň mešní.

815.

Rač se, Bo - že! nad du - še - mi smilo - va - ti ze - snu -
lých, od - pusť jim a spoj je s tě - mi, jenž ple - sají v stanech Tvých.

Dej, aby jim vzešlo světlo
věčně věků svítící,
aby jim to blaho zkvetlo:
zírat Tebe v Trojici.

Při epištole.

Duch se lidský strachy chvěje před budoucím soudem Tvým, avšak z Páně obličeje září milost kajícím.	Kristus, Spasitel náš milý, odpuštění slíbil nám a svým křížem v smrti chvíli všem otevřel nebes chrám.
--	--

Obětování.

Bože! v této době svaté pohlédni na dítky své v mukách očištcových jaté, zbav je noci traplivé.	Ó Maria, rač se za ně přimlouvati u Syna, aby zašla v krvi Páně pláče jejich příčina.
--	--

Sanctus.

Svatý jsi, ó Bože, svatý! tak Tě s úctou na nebi andělů sbor láskou zřatý i sbor Svatých velebí.	Zem i peklo se Ti koří, ctí Tě duše zemřelých, a po Tobě touhou hoří; uved' je do stánků svých.
---	--

Po pozdvihování.

Kri-ste, svě-ta Spasi - te - li, Ty zde v chlebě pře-bý-váš,
od - sud hoj-né na svět ce - lý po - že - hná-ní vy-lí - váš.

Na ty, kdož se nedokáli,
mile také pohlédni,
uděl jim již pokoj stálý
a je k sobě pozvédni.

Přijímání.

Pane, Ty nás zoveš k sobě, chystáš hody vznešené, syťíš chleba ve způsobě tělem svým své poddané.	Přijmiž naše vděky vroucí za pokrm ten andělský, pozvi duše v mukách mroucí k sobě — na hod nebeský.
--	---

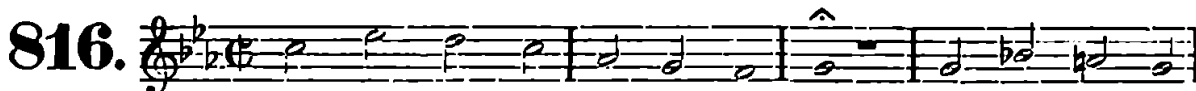
Na konci.

Bože, studně smilování!
pro tu oběť velebnou,
pro Tvých Svatých přimlouvání
vezmi duše v slávu svou.

Nám pak po tom živobyťi
s přátely dej našimi
Tebe slavit, na Tě zřítí
v nebi časy věčnými. Amen.

III. Píseň mešní.

(Dies irae.)

1. O - nen hně - vu den se chý - lí, kdež se v po - pel

2. Jaká hrůza tu nastane,
až v oblacích soudce stane,
a nic skryto nezůstane.

3. Trouba divném u hlaholu
zavzní v kraji hrobných dolů,
svolá k soudu všechny spolu.

4. Smrt a svět se zděsí v hrůze,
když řád vyjde králům, hlůze,
vydat počet ze své chůze.

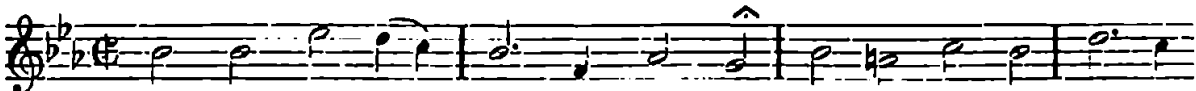
5. Aj, tu kniha otevřená,
v níž je vina obsažená,
a z níž bude pomsta čtena.

6. A když sudí na soud sedne,
vše co tajno, zřejmě shlédne:
na všechno se pomsta zvedne.

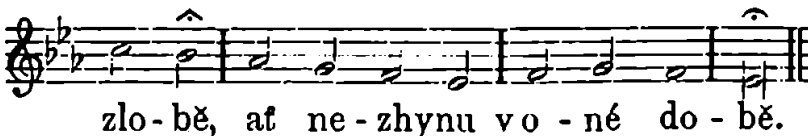
7. Čím se budu omlouvatí,
kde ochránce mám hledatí,
ať je zbožným se co bátí?

8. Králi strašné velebnosti,
spásu dáváš jen z milosti,
spas mne, zdroji laskavosti!

(Pokračování.)

1. Vzpomeň, dra - hý Je - zu, so - bě, v ja - ké jsi byl pro mne

2. Ans mne hledal, tělo mdlelo,
pro mou spásu v kříži mřelo,
ať se na zmar to nedělo.

3. Spravedlivý soudce zlosti,
promiň mi mé nepravosti,
než stane den prchlivosti!

4. Oplakávám svoji vinu
a zardělý hanbou hynu,
odpuť prosím synu.

5. Tyt jsi Marii rozhřešil,
lotru odpustil, čím zhřešil,
i mne naději potěšil.

6. Ač já milost nezasloužím,
Dobroto! dej po čem toužím,
ať se v ohni pak nesoužím.

7. Rač mne mezi ovce dáti
a ne k kozlům přimíchati,
ať smím na pravici státi.

8. Když zlé pošleš v ohně zřídla,
v tato věčné strasti bydla,
v nebes povolej mne sídla.

9. Volám k Tobě s prosbou
vroucí,
srdce svírá lítost žhoucí,
spas mne, Bože všemohoucí!

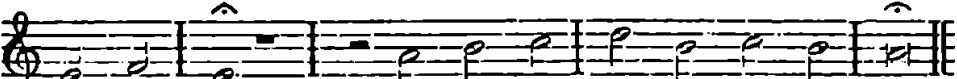
10. Smutný den to, kde-že
v strachu
vstane člověk zase z prachu,
by byl souzen pro své viny.

11. Bože! nšetři své syny
Kriste Ježíši milostný,
pokoj rač jim dát žádostný. Amen.

IV. Píseň mešní.

(Dies irae.)

817.
1. V o - nen hně - vu den svět ce - lý roz - pu - stí se v po -

pel vře - lý, jak s Si - byl - lou Da - vid že - lí.

2. Jaká hrůza po oboru
nastane, když s nebes dvoru
přijde Pán svých soudit tvorů.

3. Trouba Boží po vůkolí
divným hlasem na mrtvoly:
vstaňte k soudu! zahlaholí.

4. Smrt a vesmír divem zblednou,
když vše tvory vstávat zhlednou,
jak se k soudu Páně zvednou.

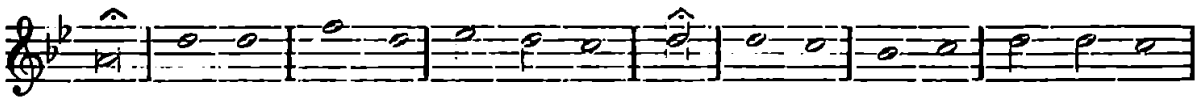
5. Kniha bude na jev dána,
v níž jsou všechna díla psána,
ježto budou ohledána.

6. A když sudí k soudu vstane,
zjeví věci ukryvané,
bez pomsty nic nezůstane.

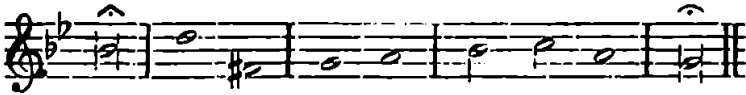
7. Co mám říci v oné době,
koho volat v pomoc sobě,
an se ctnostní chvějí v mdlobě?

(Pokračování.)

1. Králi, Je - hož vše se bo - jí spas mne ten - krát, lá - sky zdro -
a Jenž zdarma spá - su stro - jí,

ji! Ra-čiž, Kri-ste, vzpome-nou-ti, pří-či-nou že jsem Tvé pou-

ti, ne-do-pust mi za-hy-nou-ti!

2. Pomni, Kriste, dobrý Spásce,
žes mne hledal ve své lásce,
nebuď mojí duše zkázce.
Do mdloby hledals mne v bludu,
umřel pro mne z lásky puđu,
nebuď na zmar tolik trudu.

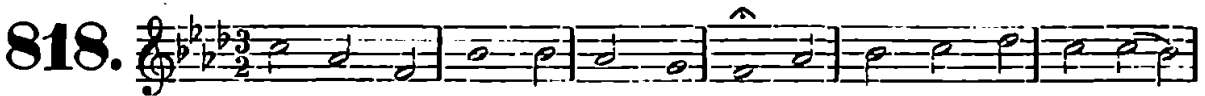
3. Přísný soudce přísné kázně,
promiň hříchy a zbav bázně,
než den přijde strašné strazně.
Pro hřích chvějí se mé údy,
v tvář se lijí studu proudy,
nechoď se mnou v přísné soudy.

4. Marii jsi hřích sňal mře,
lotru dal jsi dojít cře,
i mne spasit — Tvá buď pře!
Nehodnou se prosba cítí,
leč dej lásce své se stkvíti,
ať mne peklo nezařtí.

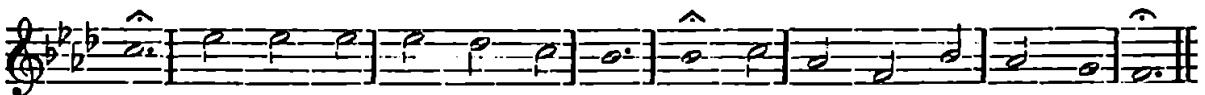
5. U ovcí mně místo skýtej,
k zlým mne kozlům nepočtej,
po pravici své mne vítej.
Když zlé pošleš do propasti
ku pověčné v ohni strasti,
povolej mne do své vlasti.

6. S prosbami se k Tobě vinu,
v popel potřím srdcem hynu,
dej, ať blaze odpočinu.
Až nás z prachu vzkřísíš zase
v onom hořc-plném čase,
pozvi duše k věčné spáse!

Písně obecné za mrtvé.

1. V Troji - ci Bo - že je - di - ný, o - brať k du - ším své tvá-

ři tr - pí - cím za své pro - vi - ny v o - čist - co - vém ža - lá - ři.

2. Vyslyš jejich toužebný vzdech
po blahém nebes lůnu,
a nezamítej přímluv těch,
jež k Tvému kladem trůnu.

3. Tys, Otče, jejich stvořitel,
Tys pro ně rajské slasti
již dávno připraveny měl
v nebeské věčné vlasti.

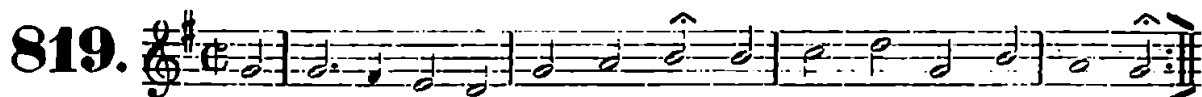
4. Hleď k nim co k svému obrazu,
zhoj bolné jejich rány,
ať jim se k Tvému rozkazu
otevrou nebes brány.

5. Ty těžkou smrt jsi podstoupil,
jediný Boží Synu,
bys lidské duše vykoupil
a smazal jejich vinu.

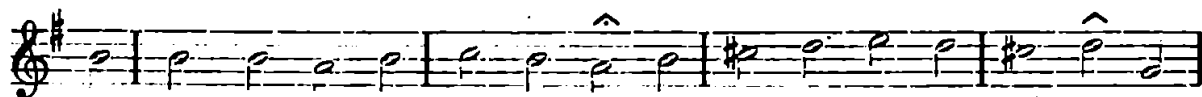
6. Rač dušičkám se trápícím
podat své mocné ruky,
jim všem co vykoupencům svým
v slast proměň těžké muky.

7. Nad nimi, Duše přesvatý,
smiluj se dle své lásky,
v milosti vždy jsa bohatý,
zruš tížící je svazky.

8. Ať jako utěšitele
Tě poznají v svém hoři,
a sprostěny muk — vesele
se Tobě věčně koří.

1. Ma-ri-a, matko mi-lo-sti, všech smutných potě - še - ní,
hled na dušič-ky slí - to-stí, viz je - jich zarmouce - ní,

pří-s - né - ho soudce jim u - koj, ať za-jdou je - jich ža - ly: vzda -

jí ti, do - ko - nav - še boj, na ne - bi věč - né chvály.

2. Položte tam, andělové,
na oltář prosby hlasné;
bylť jste jejich strážcové
na těžké pouti časné.
Prosíci odnášejte hlas
od úst všech zbožných lidí,
ať dušičky za krátký čas
se v spolku vašem vidí.

3. Vy svatí nebes měšťané,
útrpnost s nimi mějte,
ať Bůh je trestat přestane,
za ně se přimlouvejte.
Vyprostež jim, ať Boží tvář
již na nebesích spatří,
a věčná ať jim svítí zář,
vždyť jsou to vaši bratří.

4. Oblažiteli dítek svých,
Původce lidské spásy,
slyš na svém trůně v nebesích
pokorné naše hlasy:
odpustiž vlídně, laskavě
všem, kdož se nedokáli,
ať zpívají k Tvé oslavě
tam, kde je pokoj stálý!

Za mrtvé vůbec.

820.

Od - po - čiň - te v po - ko - ji po bo - ji, věr - né du -

šič - ky, krá - lov - ství ne - be - ské - ho dě - di - čky,

dě - di - čky. Na pří - mlou - vu své Ro - di - čky, Kri - ste,
od - pust du - šič - kám v o - čis - ti, ať se

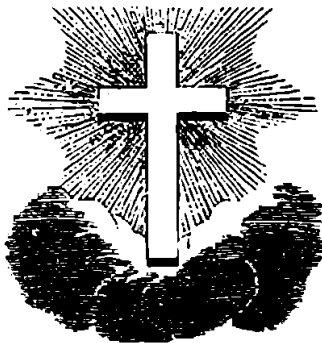

dej jim mi - lost svou, do - sta - nou!
k To - bě do - sta - nou,

(Dle času a libosti může se přidati :)

Na dušičky vzpomínejme,
z očistce jim pomáhajme,
budou na nás vzpomínat,
až budeme umírat.

Amen.

VYŇATKY Z HODINEK CÍRKEVNÍCH.

Na den narození Páně, v noci před první mší svatou.

Na Jitřní.

· V. Hospodine, rty mé otevři.
R. I budouť ústa má chválu
Tvou zvěstovati.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.
R. Hospodine, ku pomoci mé
pospěš.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky, i na věky věkův. Amen. Alleluja.

Invitatorium. Kristus narodil se nám: pojdtež, klanějme se Jemu. (Opakuje se.)

Žalm 94.

1. Pojdte, veselme se Hospodinu: * plesejme Bohu, Spasiteli našemu. Předstupme před tvář Jeho s chválením: * a s žalmy plesejme Jemu.

Kristus narodil se nám: * pojdtež, klanějme se Jemu.

2. Bůh zajisté veliký jest Hospodin: * a král veliký nade všechny bohy. Nebo v ruce Jeho jsou všechny končiny země: * a výsosti hor Jeho jsou.

Pojdmež, klanějme se Jemu.

3. A Jeho jest moře, nebo On učinil je: * i suchou zemi utvořily ruce Jeho. Pojdte, klanějme se a padejme před Ním: * i plačme před Hospodinem, kterýž učinil nás. On jest zajisté Hospodin Bůh náš: * a my jsme lid pastvy Jeho a ovce ruky Jeho.

Kristus narodil se nám: * pojdte, klanějme se Jemu.

4. A protož dnes uslyšíte hlas Jeho: * nezatvrzujte srdcí svých. Jako na místě popuzení v den pokušení na poušti: * kdežto pokoušeli mne otcové naši, zkusili jsou mne a viděli skutky mé.

Pojdte, klanějme se Jemu.

5. Čtyřiceti let měl jsem nesnáz s národem tímto, * a řekl jsem: Vždycky tito bloudí srdcem. Ale oni nepoznali cest mých, tak že jsem přísáhl v hněvu svém: * že nevejdou do odpočinutí mého.

Kristus narodil se nám: pojdte, klanějme se Jemu.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému. Jakož byla na počátku i nyní, i vždycky i na věky věkův. Amen.

Pojdte, klanějme se Jemu. Kristus narodil se nám: * pojdte, klanějme se Jemu.

Hymna.

(Nápěv v čísle 380.)

1. Kriste, světa Spasiteli! Ty jsi, než se hvězdy stkvěly, Otcem zplozen byl, i Otci roven ve slávě i moci.

2. Světlo lesku Otce svého, mocná čáko tvorů všeho! poslyš, jak ctí v pokoře Tě sluhové Tví po všem světě.

3. Pomni, tvůrce země celé, žes nám podoben byl v těle, když jsi v svatém Panny lůnu vtělil se, sestoupiv s trůnu.

4. Dnešní den to nasvědčuje, an se v roce navracuje, sám žes vyšel, Boží Synu, spáso světa! z Otce klínu.

5. Tebe hvězdy, moře, země, veliké pod nebem plémě Stvořitelem spásy nové v novém zpěvu vděčně zove.

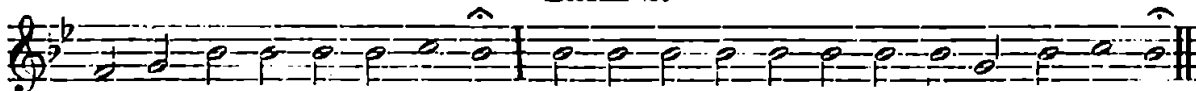
6. My, jenž došli čáky blahé v koupeli Tvé krve drahé, zrození Tvé v temném chlévu opěvujem v vděčném zpěvu.

7. Buďtež Tobě díky vzdány, Ježší zrozený z Panny, buď i Otci, Duchu chvála věky věkův neustálá! Amen.

Nokturn I.

. Antif. Hospodin řekl ke mně: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. *)

Žalm 2.

1. Proč se ná-ro-do-vé bouří: * a lidé proč marné vě-ci pře-mýšle-jí?

2. Sestupují se králové země, a knížata schází se v jedno: * proti Hospodinu a proti Pomazanému Jeho.

3. Díce: Roztrhejme svazky jejich: * a jho jejich od sebe vzme.

4. Ale ten, Jenž přebývá v nebesích, směje se jim: * a Hospodin jim se posmívá.

5. Tehdáž mluviti bude k nim v svém hněvu: a v přehlivosti své zkormoutí je.

6. Já pak ustanoven jsem králem od Něho na Sionu, hoře svaté Jeho: * a ohlašuji příkázání Jeho.

7. Hospodin řekl ke mně: * Syn můj jsi ty, já dnes jsem zplodil tebe.

8. Požádejž ode mne, a dám tobě národy v dědictví tvé: * a končiny země v vládařství tvé.

9. Spravovati je budeš železným prutem: * a jako nádobu hrnčířskou roztrháš je.

10. A nyní králové usrozumějte sobě: * vyučte se, kteříž soudíte zemi.

11. Služte Hospodinu v bázni: * a s třesením plesejte Jemu.

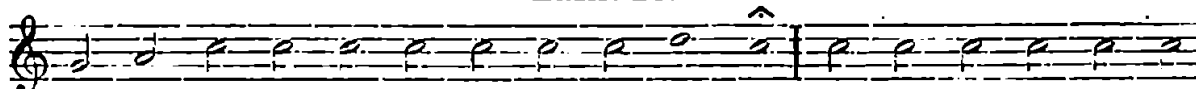
12. Chopte se kázně, aby nerozhněval se Hospodin někdy: * a vy nezahynuli jste sšedše z cesty pravé.

13. Kdyžby se rozpálil v krátce hněv Jeho: * blahoslavení všickni, kteří doufají v Něho.

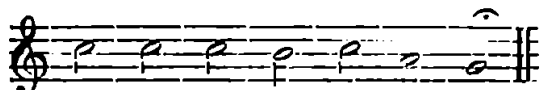
Sláva Otci i Synu: * i Duchu Svatému. Jakož byla atd.

Antif. Jako ženich vychází Hospodin ze svatebního pokoje svého.

Žalm 18.

1. Ne-be-sa vy-pra-vu-jí slá-vu Bo-ží: * a ob-lo-ha zvě-stu-

je dí-lo ru-kou Je-ho.

*) Každá Antifona se po skončeném žalmu opakuje.

2. Den dni vypravuje to slovo: * a noc noci oznamuje to umění.

3. Nejsou to řeči ani slova: * jichžtoby hlasové nebyli slyšáni.

4. Po vší zemi rozchází se zvuk jejich: * a až do končin okršlku země slova jejich.

5. V slunci postavil svůj stánek: * a ono vychází jako ženich z pokoje svého svatebního.

6. Plesá jako obr, cestou běžeti máje: * od končin nebes východ Jeho.

7. A běh Jeho zase až do končin jejich: aniž jest, kdožby se před horkostí Jeho ukryl.

8. Zákon pak Hospodinův jest nepoškrvněný, jenž obracuje duše: * svědectví Hospodinovo jest věrné, jenž maličkým moudrost dává.

9. Spravedlnosti Hospodinovy jsou přímé a obveselují srdce: * příkázání Hospodinovo jest světlé a osvěcuje oči.

10. Bázeň Hospodinova jest svatá, trvajcí na věky věků: * soudové Hospodinovi jsou praví, ospravedlnění sami v sobě.

11. Zádoucnější nad zlato a nad množství kamení drahého: * a nad med i nad stred sladší.

12. Služebník Tvůj zajisté jich ostříhá: * a v ostříhání jich odplata mnohá.

13. A však proviněním kdo rozumí? protož od tajných hříchů mých mne očist: * a cizí odpust služebníku svému.

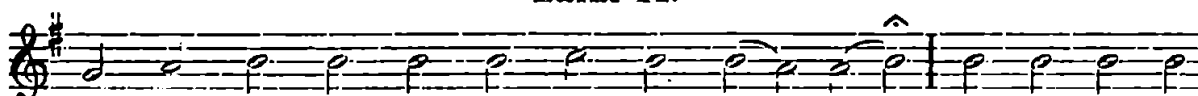
14. Nebudouli panovati nademnou, tehdyt nepoškrvněný budu: * a očistěn budu od provinění největšího.

15. I zalíbí se Tobě řeči úst mých: * a myšlení srdce mého před obličejem Tvým vzácné bude vždycky.

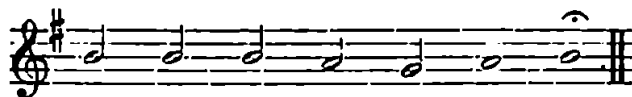
16. Hospodine, můj spomocníče: * a Vykupiteli můj.
Sláva Otci i Synu atd.

Antif. Rozlita jest milost ve rtech tvých: protož požehnal tebe Bůh na věky.

Žalm 44.

1. Vy - nes - lo srd - ce mé slo - vo do - bré: * vy - pra - vu - ji

já pís - ně své o krá - li.

2. Jazyk můj jako péro písaře jest: * rychle pišícího.

3. Zpanilýs tvářností nad syny lidské, rozlita jest ve rtech Tvých milost: * protož požehnal Tebe Bůh na věky.

4. Přepas se mečem svým po bedrách svých: * ó reku nejsilnější!

5. V té sličnosti své a kráse své: * počni, šťastně pokračuj a kráľuj.

6. Pro pravdu a tichost a spravedlnost: * a dovede tě podivně pravice Tvá.

7. Střely Tvé jsou ostré, jimi pod Tebou padati budou národové: * když vniknou do srdce kráľovských nepřátel.

8. Trůn Tvůj, ó Bože, trvá na věky věků: * berla pravosti berla Tvého kráľovství jest.

9. Miluješ spravedlnost, a nenávidíš nepravosti: * proto pomazal Tě, Bože, Bůh Tvůj olejem radosti nad Tvé spoluoučastníky.

10. Myrrha a aloe a kasia vanou z oděvů Tvých z domů slovnových v ynešených: * v nichžto obveselují Tě dcery králů v Tvé počestnosti.

11. Stojí královna Tobě po pravici v oděvu pozlaceném: * rozličnobarevným rouchem ozdobena.

12. Pyslyš, dčero, a viz a nakloň ucha svého: * a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého.

13. A požádát král krásy tvé: * neboť On jest Pán Bůh tvůj, a klaněti se budou Jemu.

14. A dcery tyrské přijdou s dary: * obličej tvého žádati budou všickni bohatí národové.

15. Všecka sláva její, té dcery královské vnitř: * v lemováních zlatých, vůkol přiodína proměnami.

16. Přivedeny budou králi panny, kteréž chodí za ní: * příbuzné její přivedeny budou Tobě.

17. Přivedeny budou s radostí a plesáním: * do chrámu králova budou přivedeny.

18. Místo otců Tvých synové zrozeni budou Tobě: * ustanovíš je knížaty po vší zemi.

19. Připomínati Tvé jméno budou: * v každém národu a pronárodu.

20. Protož chváliti Tebe budou na věky národové: * i na věky věkův. | Sláva Otci atd. >

V. Jako ženich. R. Vychází Hospodin ze svatebního pokoje.

Otče náš.

Absoluce. Vyslyš, Pane Ježíši Kriste, prosby služebníků svých, a smiluj

se nad námi, Jenž s Otcem a Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věkův. R. Amen.

R. Pane, račiž požehnati.

Požeh. Požehnáním ustavičným požehnej nás Otec věčný. R. Amen.

Čtení I. (Is. 9.)

Prvňho čas uzlehčována jest země Zabulon a země Neftali: a posledně vážena jest cesta mořská za Jordánem Galilee pohanské. Lid, kterýž chodil ve tmě, viděl světlo veliké: a bydlícím v krajině stínu smrti, těm světlo vzešlo. Rozmnožil jsi národ, a nezvelebil jsi radosti. Veseliti se budou před Tebou, jako kteří se veselí ve žni, jako plesají vítězitelé, uchvátivše loupež, když dělí kořisti. Nebo jho břemene Jeho, a prut ramene Jeho, a berlu ukrutníka jeho přemohl jsi jako druhdy Madiánské. Nebo všeliká násilná loupež s hlukem, a roucho zbrocené krví bude spáleno a pokrmem ohně. Nebo Maličký narodil se nám, a Syn dán jest nám, a vloženo jest knížectví na rameni Jeho, a nazváno bude jméno Jeho Podivný, Rádce, Bůh, Silný, Otec budoucího věku, Kníže pokoje. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky. —

Iř. Dnes ráčil se nám nebes král z Panny naroditi, by člověka ztraceného do království nebeského nazpět povolal: * Raduj se z toho zástup andělů, že spása věčná pokolení lidskému se stala.

V. Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Raduje se zástup andělů, že spása věčná pokolení lidskému se stala.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému. * Raduje se zástup andělů, že spása věčná pokolení lidskému se stala.

V. Pane, račiž požehnati.
Požeh. Jednorozený Syn Boží račiž nám požehnati a pomáhati. **R.** Amen.

Čtení II. (Kap. 40.)

Potěšte se, potěšte se, lide můj! praví Bůh váš. Mluvte k srdci Jerusalému a přivolejte ho; neb jest se doplnila zlost jeho, odpuštěna jest nepravost jeho: vzal jest z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Hospodinovu, přimé činite na pustině stezky Boha našeho. Všelík údolí budiž vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek budiž snížen: i buďtež křivá místa v přímá, a drsnatá v cesty rovné. I zjeví se sláva Hospodinova a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. Hlas řkoucího: „Volej!“ I řekl jsem: Co budu volati? „Všelík tělo tráva, a všeliká sláva jeho jako květ polní! Ušchla tráva a spadl květ, neb duch Hospodinův povanul na něj. Jistě tráva jest lid! Ušchla tráva a spadl květ: ale slovo Hospodina našeho zůstává na věky. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. **R.** Bohu díky.

R. Dnes nám s nebe pokoj pravý sstoupil. * Dnes po všem světě medotekoucí učiněna jsou nebesa.

V. Dnes nastal nám den vykoupení nového, napravení znamenitého, blahoslavenství věčného. Dnes po všem světě medotekoucí učiněna jsou nebesa. —

V. Pane, račiž požehnati.
Požeh. Ducha Svatého milost osvět smysly i srdce naše. **R.** Amen.

Čtení III. (Kap. 52.)

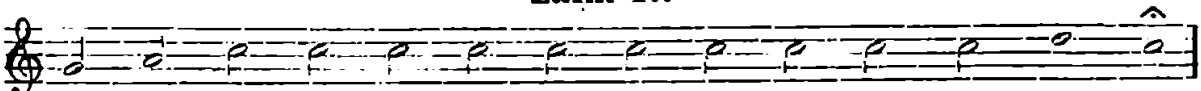
Povstaň, povstaň, oblec se v sílu svou, Sione! oblec se v roucho slávy své, Jerusaléme, město Svatého! nebo nebude více přecházeti přes tebe neobřezanec a nečistý. Otřes se z prachu, povstaň, posaď se, Jerusaléme: rozvaž svazky hrdla svého, jata dcero sionská! Neboť toto praví Hospodin: Darma jste prodáni, a bez stříbra vykoupeni budete. Neboť toto praví Pán Bůh: Do Egypta byl sstoupil lid můj na počátku, aby tam bydlil, ale Assur beze vši příčiny utískal jej. A nyní co mi lze tuto, praví Hospodin, když odjat jest lid můj darma? Panovníci jeho neprávě činí, praví Hospodin, a ustavičně celého dne jméno mé porouháno bývá. Protož pozná lid můj jméno mé v ten den: že já sám, který jsem mluvil, aj tu jsem! — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. **R.** Bohu díky.

R. Koho jste viděli, pastýřové? rcete, zvěstujte nám: na zemi kdo jest se zjevil? * Viděli jsme Jej narozeného a kůry andělské chválící Hospodina. **V.** Povězte, co jste viděli, a zvěstujte Kristovo narození. * Viděli jsme Jej narozeného a kůry andělské chválící Hospodina. Sláva Oci i Synu i Duchu Svatému. * Viděli jsme Jej atd.

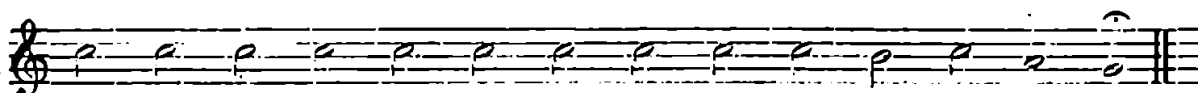
Nokturn II.

Antif. Přijali jsme Bože, milosrdenství Tvé u prostřed chrámu Tvého.

Žalm 47.

1. Ve - li - ký jest Ho - spo - din a vel - mi chvá - ly hod - ný:*

v mě - stě Bo - ha na - še - ho na ho - ře sva té Je - ho.

2. K plesání vši země založena jest hora Sion: * k straně půlnocní, město krále velikého.

3. Bůh v domích jeho poznán bude: * když přijme je pod ochranu.

4. Nebo hle shromáždili se králové země: * sešli se v jedno.

5. Sami to uzřevše tak divili se, předěšení jsou, pohnuti jsou: strach popadl je.

6. Ty byly bolesti jako u ženy ku porodu procující: * jako když prudkým větrem ztroskotáváš lodi tharské.

7. Jakž jsme slýchali, tak jsme to spatřili v městě Hospodina mocností, v městě našeho Boha: * Bůh založil je na věky.

8. Přijali jsme milosrdenství Tvé, Bože: * u prostřed chrámu Tvého.

9. Jakož jméno Tvé, Bože, tak i chvála Tvá roznáší se až do končin země: * spravedlnosti plna jest pravice Tvá.

10. Ať se veselí hora Sion a plesají dcery Jüdské: * z příčiny soudů Tvých, Hospodine.

11. Obejděte Sion a obstup te jej: * vypravujte to na věžích jeho.

12. Přiložte srdce svá k uvažování pevnosti jeho: * a sčítejte domy jeho, abyste vypravovali o tom pokolení potomnímu.

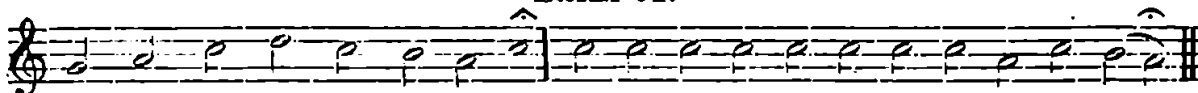
13. Že tento Bůh jest, Bůh náš na věky i na věky věků: * Onť spravovati bude nás na věky.

Sláva Otci i Synu: * i Duchu Svatému.

Jakož bylo na počátku i nyní i vždycky * i na věky věkův. Amen.

Antif, Vzejde za dnů Páně hojnost pokoje: a panovati bude.

Žalm 71.

1. Bo-že, soud svůj krá-li dej: * a spravedlnost svou synu krá-lo-vu.

2. Aby soudil lid Tvůj v spravedlnosti: * a chudé Tvé v pravosti.

3. Hory pokoj lidu ať přijmou: * a pahrbkové spravedlnost.

4. Souditi bude chudé z lidu a vysvobodí syny nuzných: * a násilníka poníží.

5. A bude trvati se sluncem a před měsícem: * od národu až do národu.

6. Jako déšť na rou no sestoupí: * a jako kapající na zem krůpěje.

7. Vzejde za dnů Jeho spravedlnost, a bude hojnost pokoje: * pokud měsíc odňat nebude.

8. A panovati bude od moře až k moři: * a od řeky až do končin okršlku země.

9. Před Ním skláněti se budou Mouřenínové: * a nepřátelé Jeho prach budou lízati.

10. Králové Tharsis a ostrovové dary budou o bětovati: * králové arabští a sabejští dary přinesou.

11. A klaněti se budou Jemu vši ckní králové: * všickni národové budem Jemu sloužiti.

12. Nebť chudého vysvobodí od mocného: * a chudého, jenž neměl spomocníka.

13. Chudého a nuzného ušetří: * a duše nuzných spaseny učiní.

14. Z lichev a z nepravostí duše jejich vyproští: * neb jméno jejich počestné jest před Ním.

15. I bude dlouho živ, a dáváno Mu bude z zlata arabského, a klaněti se budou Mu vždycky: * dobrořečiti Mu budou celý den.

16. A bude obilí v zemi i na vrších hor, vyvýšen bude nad Libán její užitek: * a kvěsti budou obyvatelé města, jako tráva země.

17. Budiž požehnáno jméno Jeho na věky: * jméno Jeho trvá před sluncem.

18. A všechna pokolení země budou v Ném požehnána: * všickni národové zvelebovati Ho budou.

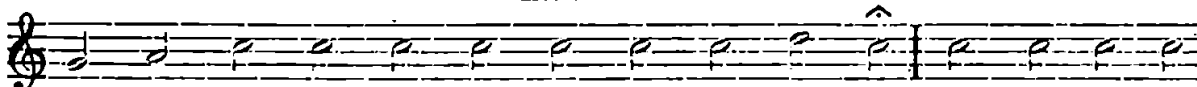
19. A požehnáno buď jméno velebnosti Jeho na věky: * a naplněna buď velebností Jeho všechna země: staň se tak, staň se!

Sláva Otci i Synu: * i Duchu Svátému.

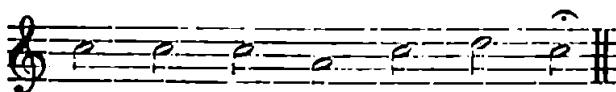
Jakož bylo na počátku, i nyní i vždycky * i na věky věků. Amen.

Antif. Pravda ze země vzhází: a spravedlnost s nebe vyhlédá.

Žalm 84.

1. Po - že - hnal jsi, Ho - spo - di - ne, své ze - mi: * od - vrá - til jsi

za - je - tí Ja - ko - bo - vo.

2. Odpustils nepravost lidu svého: * prikryls všechny hříchy jejich.

3. Ukrotil jsi všecken hněv svůj: * odvrátils se od hněvu své prchlivosti.

4. Obratíš nás, Spasiteli, náš Bože: * a odvrát hněv svůj od nás.

5. Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás: * aneb protáhneš hněv svůj od národu do národu?

6. Bože, Ty obrátě se obživíš nás: * a lid Tvůj veseliti se bude v Tobě.

7. Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství: * a dej nám spasení Své.

8. Poslyším, co mluví Hospodin Bůh ke mně: * zajisté že pokoj na lid svůj mluví.

9. A na svaté své: * a na ty, kteříž se k srdci obracují.

10. Jistě blízká jest těm, kteříž se Ho bojí, pomoc Jeho: * aby přebývala sláva v zemi naší.

11. Milosrdenství a pravda potkaly se spolu: * spravedlnost a pokoj líbají se.

12. Pravda ze země vzhází: * a spravedlnost vyhlédá s nebe.

13. Dá také Hospodin požehnání: * a země naše vydá o urodu svou.

14. Spravedlnost před Ním choditi bude: * a zřídí kroky své po cestě.

Sláva Otci atd.

V. Zpanilýs tvářností nad syny lidské. R. Rozlita jest milost ve rtech Tvých.

Otče náš.

Absol. Dobrotivost a milosrdenství Toho nám spomahej, Jenž s Otcem a Du-

chem Svatým žije a kraluje na věky věků. **R.** Amen.

V. Pane, račiž požehnati.

Požeh. Bůh Otec všemohoucí budíž nám milostiv a dobrotiv. **R.** Amen.

Řeč svatého Leona, papeže.

Čtení IV.

Spasitel náš, Nejmilejší, dnes se narodil; radujme se. Neníť zajisté slušno teď rmoutiti se, kdežto den narození Života, Jenž zapudiv bázeň smrti, poskytuje nám čáku zaslíbené věčnosti. Z účastnosti téhož vesclí nikdo se nevyklučuje. Všickni mají tutěž obecnou příčinu radosti: neboť Pán náš, hříchu a smrti zhoubce, žádného viny prostého nenaleznuv, k vykoupení všech přišel. Plesejž tedy, Svatý, přiblížít se k palmě vítězství; raduj se hříšník, vyzýváť se na milost; obživni i pohan, povolán jest k životu. Syn Boží zajisté po úplňku času, jakéhož nezpytatelná hlubina Božského úsudku určila, přijal na se přirozenost pokolení lidského, aby smířil Tvůrce jejšho, a původce smrti, ďábel, nad čímž zvítězil, tím též přemožen byl, čímž zvítězil. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Ó tajemství veliké, a svátosti podivná, že zvršata viděla Pána narozeného, ležícího v jeslích: * Blahoslavená Panno, kteráž v životě svém jsi zasloužila odnositi Pána Krista.

V. Zdravas Maria, milosti plná, Pán s tebou. Blahoslavená Panna, která v životě svém jsi zasloužila odnositi Pána Krista.

V. Pane, račiž požehnati.

Kristus rač nám dáti radosti života věčného. **R.** Amen.

Čtení V.

V boji tom za nás podniknutém bojováno jest právem veliké a podivuhodné rovnosti, jelikož všemohoucí Hospodin s nejlítějším nepřitelem ne ve své velebnosti, alebrž v naší nízkosti v boj vchází; ohraďiv se toutěž tváří a toutěž přirozeností, kteráž sice účastna jest naší smrtelnosti, avšak prosta zůstala velikého hříchu. Narození tomuto zcela cizo jest, což o všech jiných psáno: Nikdo není prost poskvrny, ani nemluvě, byť i život jeho na zemi byl jednoho dne. V toto zvláštní narození tudíž ničehož ze žádostivosti tělesné nevešlo, aniž ze zákona hříšnosti nevprýsklo. Panna z královského rodu Davidova jest vyvolena, aby majíc plod svatý v život svůj přijmouti, dítě, jež bylo Bůh i člověk, prvé duchem než tělem počala. Aby pak neznajíc úsudek nejvyšší, ncobyčejného oslovení se nebála, dozvídá se z řeči andělské, co-že v ní Duch Svatý způsobiti má: a již nepovažuje to za ztrátu počestnosti své, že státi se má Rodičkou Boží. —

Ty pak, Hospodinc, smiluj se nad námi. **R.** Bohu díky.

R. Blahoslavená Boží Rodička Maria, jejížto život neporušený zůstává, * dnes porodila Spasitele světa.

V. Blahoslavená, jenž uvěřila, neboť vykonány jsou všecky ty věci, kteréž pověděny jsou jí od Pána. Dnes porodila Spasitele světa.

V. Pane, račiž požehnati.

Požeh. Oheň lásky své rač Bůh rozntíti v srdcích našich. **R.** Amen.

Čtení VI.

Díky tedy vzdávejme, Nejmi-
lejší, Bohu Otci skrze Syna v Duchu
Svatém: že z hojné lásky své, jížto
miloval nás, smiloval se nad námi,
a nás, kteříž jsme byli hříchem mrtví,
obživil v Kristu, abychom byli v
Něm nové stvoření a nové dílo ru-
kou Jeho. Svlékejme tedy starého
člověka se skutky jeho, a dosáh-
nuvše účastenství rodu Kristova, od-
řikajme se skutků těla. Uznejž, ó
křesťane, důstojenství své: a učiněn
jsa účastným Božské přirozenosti,
nechtěj k staré porušenosti hříšným
životem se navrátiti. Pomni, jaké
hlavy, jakého těla jsi údem! Pa-

matuj, že vytržen z moci temnosti,
přenešen jsi v světlo a v králov-
ství Boží. — Ty pak, Hospodine, smi-
luj se nad námi. **R.** Bohu díky.

R. Svaté a neporušené panen-
ství, jakými chválami bych tebe vy-
výšiti měl, nevím: * Neboť Toho,
Jehož nebesa obsáhnouti nemohou,
v lůně svém jsi složila.

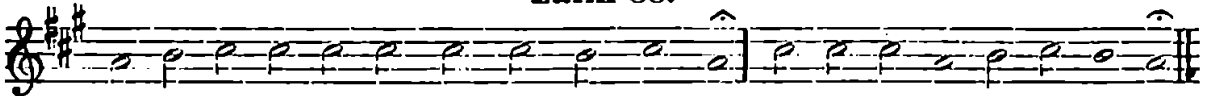
V. Požehnanás ty mezi ženami,
a požehnaný plod života tvého. Ne-
boť Toho, Jehož nebesa obsáhnouti
nemohou, v lůně svém jsi složila.

Sláva Otci i Synu i Duchu Sva-
tému. Neboť Toho, Jehož nebesa
obsáhnouti nemohou, v lůně svém
jsi složila.

Nokturn III.

Antif. Ont bude vzýrati mne: alleluja, Otec můj jsi ty. Alleluja.

Zalm 88.

1. O mi-lo-srdenstvích Hospo-di-nových: * na věky zpí-va-ti bu-du.

2. Od národu do národu: * zvě-
stovati budu pravdu Tvou ústy
svými.

3. Nebo jsi řekl: a na věky
milosrdenství vzděláno bude na ne-
besích: * připravena bude Tvá prav-
da na nich.

4. Učinil jsem smlouvu s vy-
volenými svými, Davidovi, služeb-
níku svému jsem přísáhl: * připra-
vím símě Tvé až na věky.

5. A vzdělám od národu do ná-
rodu: stolicí Tvou.

6. Protož oslavují nebesa, Hos-
podine, divné skutky Tvé: * ano i
pravdu Tvou v shromáždění Sva-
tých.

7. Nebo kdo v oblacích může
býti Hospodinu přirovnán: * kdo

Bohu mezi syny Božími jest po-
doben?

8. Bůh, kterýž oslaven bývá v
radě Svatých: * veliký a hrozný jest
nade všechny, kteříž jsou v ůkol Něho.

9. Hospodine Bože zástupů, kdo
podoben jest Tobě? * mocný jsi
Ty Hospodine, a pravda Tvá jest
v ůkol Tebe.

10. Ty panuješ nad mocí moř-
skou: * bouření pak vln jeho Ty
skrocuješ.

11. Ty jsi snížil jako zraně-
ného, pyšného: * mocným ramenem
svým rozptýlils své nepřátely.

12. Tvát jsou nebesa, Tvá také
i země, okršlek země a plnost jeho
Ty jsi založil: * půlnoční stranu i
moře Ty jsi stvořil.

13. Tábor a Hermon ve jménu Tvém budou plesati: * Tvé rámě jest přemocné.

14. Silná ruka Tvá a vyvýšená Tvá pravice: * spravedlnost a soud jsou základem trůnu Tvého.

15. Milosrdenství a pravda tvář Tvou před cházejí: * blahoslavený lid, kterýž zná plesání Tvé.

16. Tiť, Hospodine, v světle obličeje Tvého choditi budou a ve jménu Tvém plesati budou celý den: * a v spravedlnosti Tvé budou vyvýšeni.

17. Nebo sláva síly jejich jsi Ty: * a z dobrolibosti Tvé povýšen bude roh náš.

18. Neboť od Hospodina jest naše obrana: * a od svatého israelského krále našeho.

19. Tehda mluvil jsi u vidění Svatým svým a řekl jsi: * Složil jsem pomoc lidu svému v reku silném a povýšil jsem vyvoleného z lidu mého.

20. Nalezl jsem služebníka svého Davida: * olejem svatým svým jsem ho pomazal.

21. Ruka zajisté mé spomáhati mu bude: * a posilovati bude ho mé rámě.

22. Nic neprovede proti němu nepřítel: * a syn nepravosti nemá více jemu uškoditi.

23. A potru nepřátely jeho před tváří jeho: * a v útěk obrátím ty, kteříž ho nenávidí.

24. Nadto pravda má i milosrdenství mé s ním bude: * a ve jménu mém roh jeho vyvýšen bude.

25. A vložím ruku jeho na moře: * a na řeky pravici jeho.

26. Onť bude vzývati mne, řka: Otec můj jsi Ty: * Bůh můj a obránce spasení mého.

27. A já ho za prvorozeného ustanovím: * za vyvýšeného nad krále zemské.

28. Na věky jemu milosrdenství své za nechám: * a smlouva má bude věrná jemu.

29. A učiním, aby na věky věků símě jeho trvalo: * a trůn jeho jako dnové nebe.

30. Jestli žeby pak synové jeho opustili zákon můj; * a v soudech mých nechodili.

31. Jestli žeby ustanovení mých poškvrnili: * a neostříhali mých přikázání.

32. Tedy metlou nepravosti jejich na vštvím: * a ranami hříchy jejich.

33. Milosrdenství pak svého neodejmuť od něho: * aniž budu proti pravdě své škoditi.

34. Aniž umluvy své poškvřním: * a toho, což vyšlo z úst mých, nezruším.

35. Jednouť jsem přísáhl skrze svatost svou, zdaliž sklamám Davidovi: * totiž že na věky trvati bude símě jeho.

36. A trůn jeho jako slunce před obličejem mým bude: * a jako měsíc utvrzen na věky, a ten svědek na nebi jestiť věrný.

37. Ale tys zavrhl a potupil: * zanedbal jsi pomazaného svého.

38. Smlouvuse služebníkem svým jsi vyvrátil: * poškvřnil jsi na zemi svatost jeho.

39. Zbořil jsi všecky jeho ohrady: * obrátils v strach pevnost jeho.

40. Loupí všickni jdoucí tudy: * učiněn jest v posměch sousedům svým.

41. Pravici těch, kteříž ho utiskují, jsi vyvýšil: * obveselils všecky jeho nepřátely.

42. Pomoc meče jeho jsi odvrátil: * a nespomohl jsi mu v boji.

43. Zkazils jej, oloupiv ho o čistotu: * a stolicí jeho jsi svrhl na zem.

44. Dnů času jeho jsi ukrátil: * přikryl jsi jej hanbou.

45. Až dokavad, Hospodine, odvracovati se budeš do cela: * dokavadž hořeti bude jako oheň hněv Tvůj?

46. Rozpomeň se, jaká jest má bytost: * zdaliž jsi tedy nadarmo stvořil všechny syny lidské?

47. Kde jest člověk, jenž by živ byl a smrti neuzřel: * jenžby vytrhl duši svou z moci pekel?

48. Kdež jsou, Hospodine, milosrdenství Tvá první: * jakož jsi přísáhl Davidovi ve své pravdě?

49. Pamatuj na pohanění služebníků svých, Pane; * kteréž jsem nesl od mnohých národů ve svém lůnu.

50. Kterýmž nepřátelé Tvoji, Hospodine, haněli: * kterýmž haněli proměnu Pomazaného Tvého.

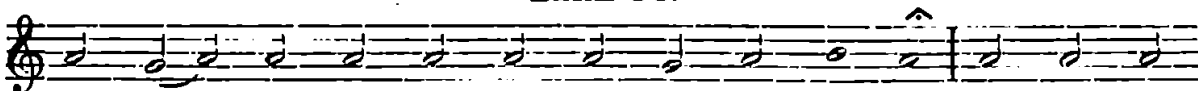
51. Požehnán buď Hospodin na věky: * staň se, staň se.

Sláva Otci i Synu: * i Duchu Svatému.

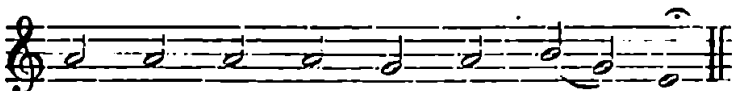
Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky: * i na věky věků. Amen.

Antif. Veselte se nebesa a plesej země před tváří Hospodina, nebt se běře.

Zalm 95.

1. Zpí-vej - te Ho - spo - di - nu pí - seň no - vou: * zpí - vej - te

Ho - spo - di - nu vše - cka ze - mě.

2. Zpívejte Hospodinu a dobrořečte jménu Jeho: * zvěstujte den po dni spasení Jeho.

3. Zvěstujte mezi národy slávu Jeho: * mezi všemi lidmi divy Jeho.

4. Nebo veliký jest Hospodin a velmi chvály hodný: * i hrozný jest nade všechny bohy.

5. Nebo všickni bohové jiných národů jsou ďábelství: * ale Hospodin nebesa učinil.

6. Sláva a krása jest před Jeho obličejem: * svatost a velebnost ve svatyni Jeho.

7. A protož vzdejte Hospodinu, čeledi národů, vzdejte Hospodinu čest a slávu: * vzdejte Hospodinu slávu příslušnou jménu Jeho.

8. Přineste oběti a vejděte do síní Jeho: * klanějte se Hospodinu v síni svaté Jeho.

9. Třes se před tváří Jeho všechna země: * rcete mezi národy, že Hospodin kraluje.

10. Neboť jest upevnil okrásek země, kterýž se nepohne: * a národy soudí v pravosti.

11. Veselte se nebesa a plesej země, pohni se moře, i což je naplňuje: * radujte se luhy i všechno, cožkoli na nich jest.

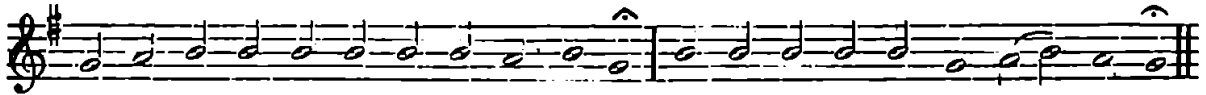
12. Tehdáž ať se veselí všechno stromové lesní před tváří Hospodina, nebt se běře: * běře se zajiště, aby soudil zemi.

13. Souditi bude okrásek země ve pravosti: a národy ve své pravdě.

Sláva Otci i Synu: i Duchu Svatému. Jakož byla na počátku, i nyní i vždycky: i na věky věků. Amen.

Antif. Známe činil Hospodin, alleluja: spasení své, alleluja.

Žalm 97.

1. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * nebt jest u-či-nil div-né vě-ci.

2. Spomohla Mu Jeho p r a vice: * a rámě s v a t é Jeho.

3. Známe učinil Hospodin své spasení: * před očima národů zjevil svou spravedlnost.

4. Rozpomenul se na své milosrdenství: * a na pravdu svou israel-skému domu.

5. Vidí všechny země k o n činy: * spasení Boh a našeho.

6. Plesejte Bohu všechna země: * prozpěvujte a veselte se a žalmy zpívejte.

7. Hrejte Hospodinu na harfu, na harfu s h l a s e m chvály: * na trouby duté a zvukem trouby rohové.

8. Plesejte před obličejem krále Hospodina: * pohniž se moře i plnost jeho; okršlek země, i ti, jenž na něm bydlejí.

9. Řeky jako rukama tleskejte, spolu s námi i hory před obličejem Hospodinovým se veselte: * neboť se béře, aby soudil zemi.

10. Souditi bude v spravedlnosti země okršlek: * a národy v pravosti.

11. Sláva Otci i Synu: i Duchu Svatému: * jakož byla na počátku, i nyní i vždycky i na věky věků. Amen.

W. Onť bude vzývati mne, all.

R. Otec můj jsi Ty, alleluja.
Otče náš.

Absol. Pout hříchů našich zbav nás všemohoucí a milosrdný Hospodin.

R. Amen.

W. Pane, račiž požehnati.

Požeh. Evangelické čtení budiž nám k spasení a ochraně.

R. Amen.

Čtení sv. evangelia podle sv. Lukáše.

Čtení VII. (kap. 2.)

Za onoho času: vyšlo vyřčení od císaře Augusta, aby byl popsán veškeren svět. A ostatní.

Výklad sv. Řehoře, papeže.

Poněvadž z milosti Hospodinovy obět mše svaté dnes třikrát konati budeme, nelze nám o evangelickém čtení dlouho mluvit: avšak narození Vykupitele našeho vybízí nás, bychom přec něco, byť jen v krátkosti pověděli. Proč asi, když Pán se měl naroditi, veškeren svět se popisuje, ne-li proto, aby zjevně se ukázalo, že zjevil se v těle Ten, Jenž vyvolené své zapisuje na věčnosti? Kdčž o zavržených naopak skrze proroka povědíno jest: Necht jsou vymazáni z knihy živých a se spravedlivými ať nejsou zapsáni. Dobře také se dí, že v Betlémě se narodil; Betlém totiž znamená tolik, co „dům chleba.“ Neb On zajisté jest, Jenž dí: Já jsem chléb živý, který jsem s nebe sstoupil.

Místo tedy, kde Pán se narodil, domem chleba již dříve zváno jest: poněvadž měl se v pravdě zjeviti v těle Ten, Jenž duše vyvolených svých vnitřním nasycením občerstvuje. Kterýžto nezrodil se v domě otcovském, alebrž na cestě: aby v pravdě ukázal, že po svém člověčenství, jež na se přijal, takřka v cizině se zrodil. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi.

R. Bohu díky.

R. Blahoslavený život Marie Panny, kterýž nosil Syna Otce věčného: a blahoslavené prsy, kteréž kojily Krista Pána: * kterýž dnes pro spasení světa z Panny naroditi se ráčil.

V. Den zasvěcený vzešel nám: pojdtež, národové, a klanějte se Hospodinu. Kterýž dnes pro spasení světa z Panny naroditi se ráčil. —

V. Pane, račiž požehnati.

Pozeh. Skrze čtení evangelické smazání budtež hříchové naši. **R.** Amen.

Čtení sv. evangelia podle sv. Lukáše.

Čtení VIII. (kap. 2.)

Za onoho času: pastýři řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vizme tu věc, jenž se stala, kterouž Pán ukázal nám. A ostatní.

Výklad sv. Ambrože, biskupa.

Pozorujte počátek povstávající církve. Kristus se narodil, a již počínají bděti pastýřové, kteřížby stáda pohanů posud na způsob hovad žijících do ovčince Božského shromáždili, aby v rozšířených vůkol temnostech nočních neutrpěli žádných útoků duchovních od šelem dravých. A dobře bdějí pastýřové, jež dobrý pastýř vyučuje. Stádem

tedy jest lid, nocí svět, pastýři pak jsou kněží. Aneb i onen to jest pastýř, k němuž řečeno jest: Budiž bedlivým a utvrzuj jiných. Neboť nejen biskupy zřídil Pán k ostříhání stáda, alebrž i anděly k tomu ustanovil. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. **R.** Bohu díky.

R. Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi: * I viděli jsme slávu Jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

V. Všecky věci skrze Ně učiněny jsou a bez Něho nic není učiněno. I viděli jsme slávu Jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svätému. I viděli jsme slávu Jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

V. Pane, račiž požehnati.

Pozeh. Slovům sv. evangelia rač nás učiti Kristus, Syn Boží. **R.** Amen.

Čtení sv. evangelia podle sv. Jana.

Čtení IX. (kap. 1.)

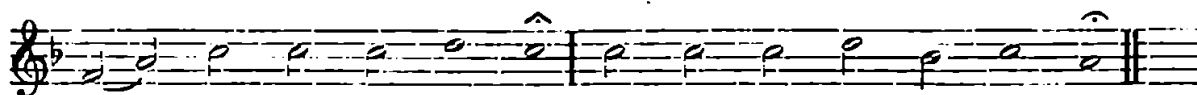
Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo. A ostatní.

Výklad sv. Augustina, biskupa.

Abys nemyslel na něco obyčejného, jakož zvyklý jsi mysliti, kdykoli slova lidská toliko slýcháváš, poslyš, nač bys mysliti měl. Bůh byl Slovo. Nechať nyní předstoupí nevěřící jakýs Arián, řka, že Slovo Boží učiněno jest. Kterak se to může státi, aby Slovo Boží učiněno bylo, an přec Bůh skrze Slovo všecky věci učinil? Zdaliž i to Slovo Boží jest samo učiněno, skrze kteréž jiné slovo učiněno jest? Dáš-li

však, že jest to slovo Slova, skrze něž ono učiněno jest, tu já dím, že jest to sám jediný Syn Boží. Pakli pravíš, že to není slovo Slova, tedy musíš připustiti, že není učiněno To, skrze něž všechny věci učiněny

jsou. Nebo samo sebou zjevno jest, že nemohlo To býti učiněno, skrze něž všecko učiněno jest. — Ty pak, Hospodine, smiluj se nad námi. *R.* Bohu díky. >

1. Tě Bo-ha chvá-lí - me: * Tě Pá - na vy - zná - vá - me.

2. Tebe věčného Otce: * veškerá země ctí a vzývá.

3. Tobě všickni andělové: * Tobě nebesa a všechny moci.

4. Tobě Cherubíni o Serafíni: nepřestávajícím hlasem prozpěvují.

5. Svatý, Svatý, Svatý: * Hospodin Bůh zástupův.

6. Plná jsou nebesa i země: * slávy Tvé velebnosti.

7. Tebe sbor apoštolů slavný: * Tebe proroků počet chvalitebný.

8. Tebe mučenníků bělostkvoucí: * zástup vychvaluje.

9. Tebe po veškerém světě: * vyznává církev svatá.

10. Otce nesmírné velebnosti: * i ctihodného Tvého pravého a jediného Syna.

11. Též i Svatého * Utěšitele Ducha.

12. Ty králi slávy Kriste: * Ty Otce Syn jsi věrný.

13. Ty chtěje podstoupiti člověka vykopení: * nehrozil jsi se života panenského.

14. Ty přemoha osten smrti: * věřícím království nebeské jsi otevřel.

15. Ty po pravici Boží sedíš: * ve slávě Otce.

16. Věříme, že co soudce * opět jednou přijdeš.

17. Tebe tedy prosíme, rač služebníkům svým spomáhati: * jež drahou krví jsi vykoupil.

18. Učiň, abychom k Tvým Svatým: * v slávě věčné byli připočteni.

19. Spasena učiň lid svůj, Hospodine: * a požehnej dědictví svému.

20. A vládni jimi: * a povýšuj je až na věky.

21. Po dny všechny: * dobrořečíme Tobě.

22. A chválíme jméno Tvé na věky: * i na věky věkův.

23. Račiž, Hospodine, dne toho: od hříchů nás ostrážati.

24. Smiluj se nad námi, Hospodine: * smiluj se nad námi.

25. Budiž milosrdenství Tvé Hospodine, nad námi: * jakož naději máme v Tobě.

26. V Tebe, Hospodine, jsem doufal: necht nejsem zahanben na věky.

V. Pán s vámi.

R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Dejž, prosíme, všemohoucí Bože, aby znovuzrození jednorozeného Syna Tvého vysvobodilo nás, kteříž v starém otroctví pod jaňmem hříchu jsme úpěli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž s Tebou žijí a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věkův. *R.* Amen.

V. Blahoslavme Hospodina.

R. Bohu díky. —

(Na to následuje první mše svatá.)

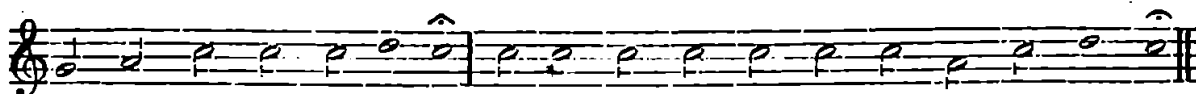
Na zelený čtvrtek.

Na Jitřní.

Nokturn I.

Antif. *) Horlivost domu Tvého strávila mne: a hanění hanějících Tě na mne připadlo. —

Žalm 68.

1. Vy-svo-boď mne, ó Bože: * ne-boť jsou vze-šly vo-dy až kdu-ši mé.

2. Uvázl jsem v hlubokém ba-
hně: * a není tu dna.

3. Přišel jsem na hlubinu moř-
skou: * a bouře mne potopila.

4. Ustávám volaje, mé hrdlo
ochraptělo: * zemdlely oči mé, když
doutám v Boha mého.

5. Četnější jsou nad vlasy hlá-
vy mé ti: * kteří nenávidí mne bez
příčiny.

6. Zmocnili se nepřátelé moji,
kteří sthají mne nespravedlivě: *
čehož jsem neuchvátil, mám na hra-
žovati.

7. Bože, Ty sám nemoudrost mou
znáš: * a provinění má před Tebou
nejsou skryta.

8. Ať se nemusí rdítí příčinou
mou, kteří Tě očekávají: * Hospodi-
ne, Pane mocností.

9. Ať nejsou zahanbení skrze
mne: * kteří hledají Tě, Bože i sraelský.

10. Nebo pro Tebe pohanění
snáším: * a stud tvář mou přikrývá.

11. Cizí učiněn jsem svým bra-
třím: * a synům matky mé přespólní.

12. Proto že strávila mne hor-
livost domu Tvého: * a hanění ha-
nějících Tě na mne připadlo.

13. Přikryl jsem v postu svou
duši: * a to mi bylo ku potupě
obráceno.

14. Měl jsem za roucho své ží-
ní: * a byl jsem jim za přísloví.

15. Proti mně mluvili ti, kteříž
seděli v bráně: * a písničky o mně
zpívali ti, kteříž pili víno.

16. Já pak modlitbu svou k Tobě,
Hospodine, vy lé vám: * očekáváje na
čas dobrolíbeznosti Tvé, ó Bože.

17. Vedlé množství milosrden-
ství svého: * vyslyš mne pro prav-
du spase ní svého.

18. Vytrhni mne z bláta, abych
neuvázl: * vysvobď mne od těch,
kteříž mne nenávidí, a z vod hlu-
bokosti.

19. Ať mne nepotopí proudové
vody, a hlubina nepohltí: * aniž
zavře nade mnou pro past úst svých.

20. Vyslyš mne, Hospodine, ne-
ho dobrotivé jest milosrdenství
Tvé: * vedlé množství slitování svých
vzhlédniž na mne.

*) Každá antifona čili předzpěv opakuje se též na konci tohož žalmu, před jehož začátkem stojí.

21. A neodvracuj tváři své od služebníka svého: * neboť soužen jsem, vyslyš mne rychle.

22. Pohleď k duši mé a vysvobod' ji: * pro nepřátely mé vytrhni mne.

23. Ty znáš pohanění mé: * a zahanbení mé i stud můj.

24. Před obličejem Tvým jsou všickni, kteříž sužují mne: * pohanění očekává srdce mé a bídy.

25. A očekává, zdaliby mne kdo politoval, ale nebylo nikoho: * a zdaliby mne kdo potěšil, a nenalezám ničádného.

26. A dávají mi za pokrm můj žluč: * a v žízni mé octem mne napájejí.

27. Budiž jim stůl jejich před nimi za osidlo: * a k odplatě a k úrazu.

28. Ať se zatmí oči jejich, aby neviděli: * a bedra jejich vždycky skloňuj.

29. Vylí na ně hněv svůj: * a prchlivost hněvu Tvého ať je zachvátí.

30. Budiž příbytek jejich pustý: * a ať není žádného, kdoby bydlel v stanech jejich.

31. Neboť, jehož jsi Ty udeřil, toho pronásledovali: * a k bolesti ran svých přidali.

32. Přilož nepravost k nepravosti jejich: * a v spravedlnost Tvou ať nevejdou.

33. Nechť jsou vymazáni z knihy živých: * a se spravedlivými ať nejsou zapsáni.

34. Já pak chudý jsem a bolestí se věrný: * ale spasení Tvé, Bože, mne přijme.

35. Tehdáž budu chváliti jméno Boží s prospěvo váním: * a velebiti ho budu s vychvalováním.

36. A líbiti se to bude Bohu nad mladé tele: * rohaté s rozdělenými kopyty.

37. Vizte to chudí a veselte se: * hleďte Boha a živa bude duše vaše.

38. Nebo Hospodin chudé vyslýchá: * a nezhrzí vězny svými.

39. Chvaltež Ho nebesa a země: * moře i všeliký hmyz jejich.

40. Neboť Bůh zachová Sion: * a vzdělána budou města judská.

41. A obývati tam budou: * a dědičně obdrží je.

42. Tolikéž i símě služebníků Jeho bude vládnouti jimi: * a kdož milují jméno Jeho, budou v nich přebývati. *)

Antif. Zpět ať se obrátí a zastydí se, kteříž žádají mi zlého. —

Žalm 69.

(Zpívá se jako předešlý.)

1. Bože, ku pomoci mé vzezři: * Hospodine, k mé pomoci pospěš.

2. Ať se zahanbí a zastydí: * kteříž hledají duše mé.

3. Zpět ať se obrátí a zastydí se: * kteříž žádají mi zlého.

4. Ať se odvrátí i hned zahanbeni jsouce: * kteříž mne berou v pohanění.

5. Ale ať se veselí a radují v Tobě všickni, kteříž hledají Tebe: * a ať ti, kteříž milují spasení Tvé, říkají vždycky: Veleben buď Hospodin.

6. Já pak nuzný a chudý jsem: * Bože, pomoz mi.

7. Spomocník můj a vysvoboditel můj jsi Ty: * Hospodine, neprodlévej.

*) Sláva Otci atd. se v těchto třech dnech nezpívá po žádném žalmu.

Antif. Bože můj, vytrhni mne z ruky hříšníka.

Žalm 70.

(Zpívá se taktéž.)

1. V Tebeť, Pane, doufám, nechť nejsem zahanben na věky: * vedle spravedlnosti své vysvoboď mne a vytrhni mne.

2. Nakloň ke mně ucha svého: * a spasiž mne.

3. Budiž mi za Boha obránce a za místo obražené: * aby mne zachoval.

4. Nebo tvrz má jsi Ty: * a mé útočiště.

5. Bože můj, vytrhni mne z ruky hříšníka: * i z ruky proti zákonu činícího a nepravého.

6. Nebo Ty jsi čáka má, Pane: * Hospodine, naděje má od mlado-
sti mé.

7. V Toběť utvrzen jsem od narození: * z lůna matky mé, Tys obránce můj.

8. O Toběť jest prozpěvování mé vždycky: * jako zázrak učiněn jsem mnohým, a Tys spomocník můj silný.

9. Ať se naplní ústa má chválou, abych zpíval Tvou slávu: * přes celý den velikost Tvou.

10. Nezamítejž mne u věku starém: * kdyžby sešla slá má, mne neopouštěj.

11. Nebo mluví nepřátelé moji o mně: * a kteříž hledají duše mé, uradí se spolu.

12. Řkouce: Bůh jej opustil, hoňte jej a popadněte: * nebo není kdo-
by ho vytrhl.

13. Bože, nevzdalujž se ode mne: * Bože můj, k mé pomoci vzezři.

14. Nechť jsou zahanbeni a zhy-
nou, kteříž utrhnají mé duši: * ať jsou přikryti hanbou a studem, kteříž hledají mi zlého.

15. Já pak vždycky doufati budu v Tebe: * a vždy víc a více budu Tě chváliti.

16. Ústa má spravedlnost Tvou ohlašovati budou: * celý den spase-
ní Tvé.

17. Nebo neznám počtu jejich; vejdu v mocnost Páně: * Hospodine, připomínati budu samu Tvou spravedlnost.

18. Bože, učils mne od mlado-
sti mé tomu: * a vypravuji divy Tvé až do savade.

19. A protož až do starosti a do šedin mých: * Bože, mne neopouštěj.

20. Až bych zvěstoval Tvé rá-
mě: * pokolení všelikému, kteráž přijde.

21. Moc Tvou a spravedlnost Tvou, Bože, jenž dosahuje až do nejvyšších nebes: * kteréš věci učinil, veliké jsou: Bože, kdo jest podobný Toběť?

22. Jak veliká ukázals mi sou-
žení mnohá a zlá, avšak obrátiv se: * obživil jsi mne a z propasti země vyvedl jsi mne zase.

23. Rozmnožil jsi velebnost svou: * a obrátiv se potěšil jsi mne zase.

24. I já také oslavovati Tebe budu na nástrojích hudebních, i Tvou pravdu: * Bože, Toběť žalmy zpívati budu při harfě, svatý isra-
elský.

25. Plesati budou rtové moji, když zpívati budu Toběť: * i duše má, kterou jsi vykoupil.

26. Ano i jazyk můj celý den spravedlnost Tvou vypravovati bude: * když zahanbeni budou a zastydí se, kteří hledají mi zlého.

V. Zpět ať se obrátí a zastydí se.

R. Kteříž žádají mi zlého.

Otče náš.

Počíná pláč Jeremiáše, proroka.

Čtení I. *) kap. 1.

Alef. Kterak sedí samotné město plné lidu: učiněna jest jako vdovou paní národů: kněžna krajin poplatnou jest učiněna.

Beth. Pláče, pláče v noci a slzy její po lících jejích: není, kdoby ji potěšil ze všech milých jejích: všickni přátelé její pohrdli jí, a učiněni jsou jí nepřátely.

Ghimel. Odstěhoval se Juda pro soužení a pro množství služebnosti: bydlí mezi národy, aniž nalezl odpočinutí: všickni protivníci její postihli jsou ji v úzkostech.

Daleth. Cesty Sionské kvílí, proto že nejsou, kdožby k slavnosti přicházeli: všechny brány její jsou zbořeny: kněží její kují, panny její škaré a ona hořkostí potlačena.

He. Učiněni jsou nepřátelé její hlavou, odpůrcové její jsou zbohatli: neboť Hospodin mluvil proti ní pro množství jejích nepravostí: maličci její vedeni jsou do zajetí před tvář trýznitele.

Jerusaléme, Jerusaléme, obrať se k Hospodinu, Bohu svému.

R. **) Na hoře olivetské modlil se k Otci: Otče, jestli možno, nechť odejde ode mne kalich tento. * Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.

V. Bďte a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.

Čtení II.

Vau. I minula dceru sionskou všecka krása její: učiněna jsou knížata její jako skopcové nenalezajíce pastvy: i odešli bez síly před tvář ženoucího. Jerusaléme atd.

Zain. Vzpomíná dcera Jerusalemská dnů trápení svého a přestoupení všech žádoucích věcí svých. kteréž mívala ode dnů starodávných: co upadl lid její v ruku nepřátelskou a nebylo spomocníka: viděli ji nepřátelé a sobotám jejím se posmívali.

Heth. Hříchem zhrěšila dcera Jerusalemská, protož jest zavržena: všickni, kteříž ji oslavovali, zhrzeli jí, proto že viděli pohanění její: ona pak úpějně zpět se obrátila.

Theth. Nečistoty její jsou na nohou jejích, aniž pomněla na konec svůj: snížena jest velmi, nemajíc potěšitele: „Viz, Hospodine! trápení mé, neboť vzmohl se nepřítel.“ — Jerusaléme, Jerusaléme, obrať se k Hospodinu, Bohu svému.

R. Smutnát jest duše má až k smrti; pozůstaňtež tuto a bděte se mnou; nyní uhlídáte zástup, kterýž obklíč mne * vy pryč utečete, a já půjdu, abych za vás byl obětován.

V. Ejhle blíží se hodina, a Syn člověka vydán bude v ruce hříšníků. Vy pryč utečete, a já půjdu, abych za vás byl obětován.

Čtení III.

Jod. Vztáhl ruku svou nepřítel ke všem žádostivým věcem jejím: vidí zajisté národy do svatyně její vcházející: o nichž jsi byl přikázal, aby nevcházeli do Tvého shromáždění.

Kaf. Veškeren lid její lká a hledá chleba: dávají všeliké drahé věci své za pokrm k občerstvení duše: vzezřiž, Hospodine! a popať, neboť jsem povrženou učiněna.

Lamed. Ó vy všickni, kteříž jdete cestou, pozorujte a vizte, jestli bolest

*) Způsob, jak se tento pláč proroka Jeremiáše od zpěváka zpívati má, obsažen jest v „Hlasu Varhan.“
**) Responsorium čili odpověď.

jako bolest má: neb jest obral mne co vinici: jakož mluvil Hospodin v den hněvu své prchlivosti.

Mem. S výsosti mecil oheň v kosti mé a potrestal mne: rozetřel síť nohám mým, zpět obrátil mne: učinil mne opuštěnou, celý den žalostí umořenou.

Nun. Bdělo jest jho mých nepravostí: v ruce jeho svinuty jsou a vloženy na hrdlo mé: zemdlela jest síla má, vydal mne Pán v ruku, z níž nebudu moci povstati.

Jerusaléme, Jerusaléme: obrať se k Hospodinu, Bohu svému.

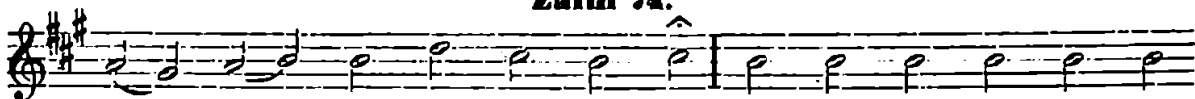
B. Ejhle viděli jsme Ho, nema-jícího pěknosti ani krásy, vzezření Jeho v Něm není: tenť hříchy naše nesl a pro nás trpí: On pak zraněn jest pro nepravosti naše * Jehožto zsinalostí uzdraveni jsme.

W. V pravdě neduhy naše On vzal a bolesti naše On nesl. Jehožto zsinalostí uzdraveni jsme. Ejhle viděli jsme Ho atd. až k W.

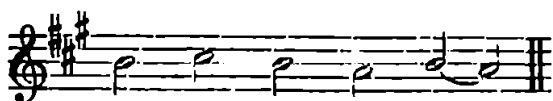
Nokturn II.

Antif. Vysvobodil Hospodin chudého od mocného, a nuzného, jenž neměl spomocníka.

Žalm 74.

1. Bo - že, soud svůj krá - li dej: * a spra - ve - dl - nost svou

sy - nu krá - lo - vu.

2. Aby v spravedlnosti soudil lid Tvůj: * a chudé Tvé v pravosti.

3. Ať přijmou hory pokoj lidu: * a pahrbkové spravedlnost.

4. Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzných: * a poníží násilníka.

5. A bude trvati se sluncem a před měsícem: * od národu až do národu.

6. Sstoupí jako déšť na rouno: * a jako krůpěje na zem kapající.

7. Vzejde za dnů Jeho spravedlnost, a pokoje hojnost bude: * pokud nebude odňat měsíc.

8. A panovati bude od moře až ku moři: * a od řeky až do končin okršlku země.

9. Před Ním Mouřenínové budou se skláněti: * a nepřátelé Jeho budou prach lízati.

10. Králové Tharsis a ostrovové obětovati budou dary: * králové arabští a sabejští dary přinesou.

11. A všickni králové země klaněti se budou Jemu: * všickni národové sloužiti budou Jemu.

12. Nebť vysvobodí chudého od mocného: * a chudého, jenž neměl spomocníka.

13. Ušetří chudého a nuzného: * a spaseny učiní duše nuzných.

14. Z lichev a z nepravosti vypoští duše jejich: * neb počestné jest jméno jejich před Ním.

15. I bude dlouho živ, a dáváno Mu bude ze zlata arabského, a klaněti se budou Jemu vždycky: * celý den dobrořečiti Jemu budou.

16. A bude obilí v zemi i na vrších hor, užitek její nad Libán

vy v ý šen bude: a kvěsti budou obyvatelé města, jako tráva země.

17. Budiž jméno Jeho na věky požehnáno: * před sluncem trvá jméno Jeho.

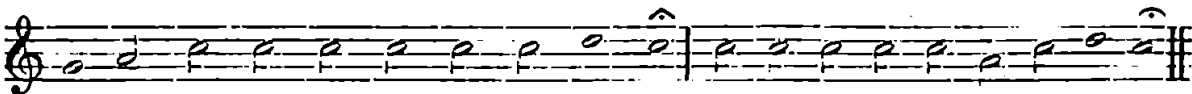
18. A budou požehnána v Něm všechna pokolení země: * zvelebovati Ho budou všickni národové.

19. Požehnán budiž Hospodin Bůh israelský: * kterýž sám činí divy.

20. A požehnáno buď na věky jméno Jeho v lebnosti: * a naplněna buď velebností Jeho všechna země: staň se tak, staň se tak.

Antif. Mysli bezbožní a mluví nešlechtnost: nepravost mluví na výsosti.

Žalm 79.

1. Jak do-brý jest Bůh I - srá - e - lo - vi: * těm, kteříž jsou přímého srdce.

2. Mé pak nohy téměř byly-by se ušinuly: * o málo by byli krokové moji z cesty sklouzli.

3. Neb jsem se rozhorlil nad nepravými: * hříšníků pokoj vida.

4. Neboť není ohledu k smrti jejich: * a utvrzení v ráně jejich.

5. V lopotě lidské nejsou: * a s jinými mrskáni nebývají.

6. Protož přichytila se jich pýcha: * přikryti jsou nepravostí svou a bezbožností.

7. Jako z tuku vychází nepravost jejich: * k žádosti srdce se uchylují.

8. Nešlechtnost myslí a mluví: * nepravost mluví na výsosti.

9. Stavějí ústa svá proti nebi: * a jazyk jejich po zemi chodí.

10. Protož obrací se lid můj tam: * neb dnové plní u nich se nalezájí.

11. A říkají: Jak ví Bůh o tom: * a máli toho Nejvyšší vědomost.

12. Nebo hle, oni jsou hříšníci, avšak hojnost mají na světě: * a bohatství dosáhli.

13. I řekl jsem: tedy nadarmo ospravedlňoval jsem své srdce: * a umýval jsem ruce své mezi nevinými.

14. A jsem mrskán celý den: * a trestán již na usvítě.

15. Dímlí: tak mluvíti budu: * toť hle, národ synů Tvých, Bože, jsem zavrhl.

16. Přemýšlel jsem, abych to poznal: * ale jest mi to pracné.

17. Leč až jsem vešel do svatyně Boží: * a tu srozuměl jsem poslední věci jejich.

18. Avšak pro obelstění jich postavils je na místech plzkých: * svrhl jsi je, když jsou se pozdvihovali.

19. Aj, jakt přišli v zpuštění, zničeli náhle: * zhynuli pro svou nepravost.

20. Jako sen vstávajících v městě svém, Pane: * obraz ten jejich v nic obrátíš.

21. Nebo rozpálceno bylo srdce mé, a ledví má změněna byla: * a já v nic uveden jsem byl, aniž jsem byl co znal.

22. Jako hovádko učiněn jsem před Tebou: * a však vždycky jsem byl s Tebou.

23. Ujal jsi mne za mou pravici, a dle vůle své provedl jsi mne: * a se slávou přijal jsi mne.

24. Nebo co mi jest na nebi krom Tebe? * a bez Tebe co bych chtěl na zemi?

25. Byť zhynulo tělo méi srdce: * Bůh srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky.

26. Nebo hle, zahynou, kteříž se

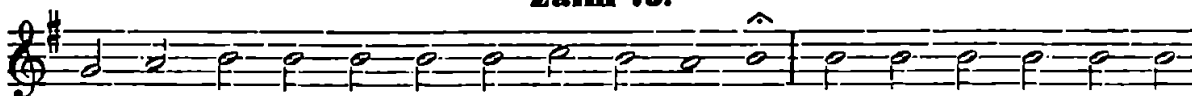
vzдалují Tebe: Ty vyhubíš všechny, kteříž se spronevěřují Tobě.

27. Mně pak nejlépe jest, při držeti se Boha: * a skládati v Pánu Bohu na ději svou.

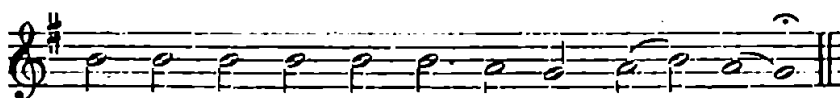
28. Abych zvěstoval všecku Tvou chválu: * ve branách dcery Sionské.

Antif. Povstaniž, Hospodine, a suď při mou.

Žalm 73.

1. Proč, ó Bo-že, za - mí - táš nás do konce: * proč roz - pá - le - na jest

na ov - ce pastvy Tvé prchli - vost Tvá?

2. Rozpomeň se na své shromáždění: * kterýmž jsi vládl od počátku.

3. Tys vykoupil za prut dědictví svého: * horu Sion, na níž přebýváš.

4. Zdvihneš ruce své dokonce proti pýše jejich: * jak mnoho zlého způsobil nepřítel ve svatyni.

5. I vychloubají se ti, kteříž Tě nenáviděli: * u prostřed slavnosti Tvé.

6. Postavili znamení svá za znamení: * na výšinách i na branách, a neznamena jí toho.

7. Jako v lese dříví sekerami vysekávají spolu brány jeho: * sekerou a násečí je porážejí.

8. Zapalují ohněm svatyni Tvou: * na zem zřítivše poškvřňují stanů jména Tvého.

9. Říkají v srdci svém i přibuznost jejich spolu: * učinme, ať přestanou všickni dnové sváteční Boží na zemi.

10. Znamení svých nevidíme: * již není proroka, a nás nezná více.

11. Dokavad, ó Bože, nepřítel útržky činit bude: * protivnsk jména Tvého do konce popouzeti?

12. Proč odvracíš ruku svou od nás a pravici svou: * z prostřed lůna svého až do konce.

13. Však Bůh jest král náš před věky: * působil spasení u prostřed země.

14. Tys upevnil svou mocí moře: * potřels hlavy draků ve vodách.

15. Ty jsi potřel hlavy draka: * dal jsi jej za pokrm lidem mouřeninským.

16. Ty jsi protrhl studnice a potoky: * Tys vysušil řeky Ethan.

17. Tvůjť jest den a Tvá jest také i noc: * Ty jsi způsobil deni i slunce.

18. Tys učinil všechny končiny země: * léto i jaro Ty jsi učinil.

19. Pamatujž na to, jaké útržky činil nepřítel Hospodinu: * a lid bláznivý popouzel jména Tvého.

20. Nevydávejž šelmám duši těch, jenž Tebe vyznávají: * a na duše chudých nezapomínej se do konce.

21. Ohledni se na úmluvu svou: * nebo naplněni jsou, kteříž zatměni jsou země příbytkové, nepravostí.

22. Ať neodchází s hanbou ponížený: * chudý a nuzný chváliti Tvé jméno budou.

23. Povstaniž, Bože, a suď přimou: * pamatujž na pohanění svá, kterážto se dějí od nesmyslných na každý den.

24. Nezapomínejž na hlasy nepřátel svých: * pýcha těch, kteříž Tě nenávidí, vstupuje ustavičně.

W. Bože můj, vytrhni mne z ruky hříšníka.

R. I z ruky protivníka zákona a božbožníka.

Otče náš.

Čtení IV.

Z pojednání sv. Augustina biskupa o žalmech.

(O žalmu 54, 1.)

Vyslyš, ó Bože, modlitbu mou a nepohrdej prosbou mou: slyš mne a vyslyš mne. Člověka sklíčeného, starostlivého a v úzkosti postaveného jsouť slova tato. Modlí se, an mnoho trpí, žádaje od zlého vysvobození býti. Vizmež tedy, v jakém zlu se nalézá, a když nám to praviti počne, poznejmež, že i my v témž zlu se nalzáme; abychom v společné strážni s ním jsouce i v modlitbě s ním se sjednotili. Zarmoucen jsem, praví, ve zkoušení svém a zkormoucen jsem. Proč zarmoucen? proč zkormoucen? ve zkoušení svém, praví. Mluvil o lidech zlých, jež mu snášeti jest, a toto snášení zlých lidí zkoušením svým nazývá. Nedomnívejtež se tedy, že zlí nadarmo jsou na tomto světě, a že Bůh jimi nic dobrého nepůsobí. Každý člověk zlý buď proto živ jest, aby sám napraven byl,

aneb proto žije, aby skrze něho dobrý zkoušen byl.

R. Přítel můj poliběním mne zradil, řka: kteréžkoli políbím, tent jest, držtež jej; tof zlé dal znamení, an poliběním vraždu vykonal. * Nešťastník zahodil mzdu krvavou, a posléze osidlem se oběsil.

W. Dobré bylo jemu, by se byl nenarodil člověk ten! Nešťastník zahodil mzdu krvavou, a posléze osidlem se oběsil.

Čtení V.

Bohdejž, by tedy ti, kteří nás nyní zkoušují, se obrátili a s námi zkoušení byli: nicméně, dokud oni sami nás zkoušují, nesmíme jich nenáviděti, poněvadž z toho, že oni zlí jsou, nemůžeme souditi, zdali až do konce ve zlém setrvají. Nebo často, domnívajíce se nenáviděti nepřítel, bratra v nenávisti máme a o tom nevíme. O ďáblu a andělích jeho zjevila nám písma svatá, že k ohni věčnému odsouzení jsou. V jejich tedy napravení doufati ovšem nemůžeme, bojujíce proti nim skrytý boj, ku kterémuž boji povzbuzuje nás apoštol, řka: Není bojování naše proti tělu a krvi: to jest, proti lidem, kteréž vidíme, ale proti knížatům a mocnostem, a proti zprávcům světa, temností těchto. Nemysliž, že proto praví: zprávcové světa, jako by zlí duchové byli zprávcí nebes i země. Neboť, praví světa, temností těchto; světa praví, čili milovníků světa; světa praví, čili: bezbožníků a nespravedlivých; světa — praví, toho totiž světa, o němž praví evangelium: A svět Ho nepoznal.

R. Jidáš, zrádce nejhorší, políbiti chtěl Pána: Jenž jako beránek nevinný neodepřel Jidáši poliběním:

* Za několik stříbrných Krista Židům zradil.

W. Lépe bylo jemu, by se byl nenarodil. Za několik stříbrných Krista Židům zradil.

Čtení VI.

Neb viděl jsem bezpráví a odpor v městě. Pozoruj tu slávu kříže Kristova. Nyní již na čele králů kříž onen upevněn jest, jemuž se nepřátelé posmívali. Výsledek potvrdil moc Jeho: On přemohl svět nikoli mečem, ale dřevem. Dřevo kříže zdálo se nepřátelům hodno býti potupy, a před tímto dřevem stojíce ukřivovali hlavy své a říkali: Je-li Syn Boží, ať sstoupí s kříže. On pak roztažené měl ruce

své k lidu nevěřícímu a odporujícímu Jemu. Nebo pakli spravedliv ten, jenž z víry živ jest, tudíž nepravým jest, kdo víry nemá. Co tedy zde nazývá nepravostí, rozuměj tím nevěru. Viděl Pán v městě bezpráví a odpor a roztáhnul ruce své k lidu nevěřícímu a odporujícímu sobě; a však i jejich obrácení očekáváje pravil: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. —

R. Jeden z učenníků dnes mne zradí: běda tomu, skrze něhož zrazen budu: * Lépe bylo jemu, by se byl nenarodil.

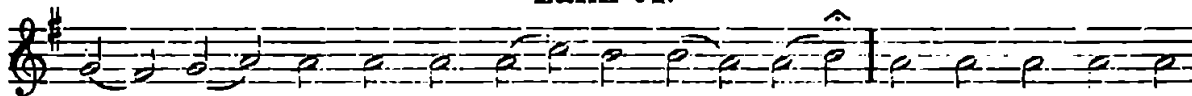
W. Kdo omáčí se mnou ruku v míse, tenť mne vydá v ruce hříšníků * lépe bylo jemu, by se byl nenarodil.

Jeden z učenníků atd. až k W.

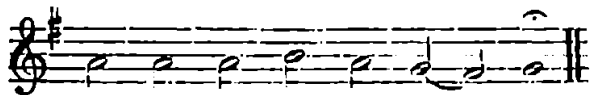
Nokturn III.

Antif. Bezbožným řekl jsem: Nemluvte proti Bohu neprávě.

Žalm 74.

1. O - sla - vu - je - me Tě, ó Bo - že: * o - sla - vu - je - me

a vzývá - me Tvé jmé - no.

2. Vypravujeme divné skutky Tvé: * když vezmu si čas, jáť v spravedlnosti sou diti budu.

3. Rozplynula se země i všickni obyvatelé její: * ale já upevním sloupý její.

4. Protož dím nepravým: Nečinite neprávě: * a hříšníkům: Nevzdvihujte rohu.

5. Nevzdvihujte vzhůru rohu svého: * aniž mluvte proti Bohu nepravosti.

6. Nebo ani od východu, ani od západu, ani od pustých hor: * nebo Bůh soudce jest.

7. Tohoto ponižuje a onoho povyšuje: * nebo kalich jest v ruce Hospodinově plný silného vína smíšeného.

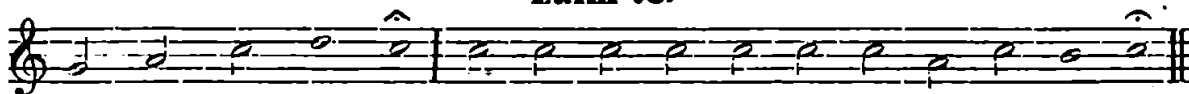
8. A naklonil z toho do toho; avšak kvasnice jeho nejsou vyváženy: * vypíjí je všickni hříšníci země.

9. Já pak zvěstovati budu na věky skutky Boží: * zpívati budu Bohu Jakobovu.

10. A všechny rohy hříšníků polámu: * rohové pak spravedlivého budou v vyvýšení.

Antif. Země otrásla se a utichla, když povstal k soudu Hospodin.

Žalm 75.

1. Zná - m jest Bůh v Judstvu: * v I - sra - e - li ve - li - ké jmé - no Je - ho.

2. A učině - no jest v poko - ji místo Jeho: * a obydlí Jeho na Sionu.

3. Tamť jest polá - mal moc - nosti lu - čišť: * štít, meč i válku.

4. Když jsi Ty po - divně zasví - tal z hor věč - ných: * z - bouře - ni jsou všick - ni ne - mou - dří srd - cem.

5. Zes - nu - li s ne - m svý - m: * a nic ne - na - le - z - li všick - ni muž - i bo - hat - ství ve svý - ch ru - kou.

6. Od z - eh - rá - ní Tvé - ho, Bo - že Ja - ko - bův: * zdří - ma - li ti, kte - ří vsed - ali na ko - ně.

7. Ty hro - zný jsi, a kdo mů - ž se z - pro - ti - vi - ti To - bě: * když h - něv Tvůj se roz - pá - l?

8. S ne - be sly - še - ti jsi da - l soud: * ze - mě za - třá - sa se a uti - chla.

9. Když po - vstal Bůh k sou - du: * aby za - cho - val na ze - mi všec - ky ti - ché.

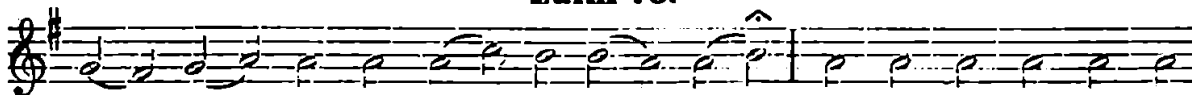
10. Ne - bo myš - lení člo - vě - ka chvá - li - ti Tě bu - dc: * a o - sta - tkové myš - lení de - n po - svá - tný svě - ti - ti bu - dou To - bě.

11. Sli - by či - nte a plň - te Ho - spo - di - nu Bo - hu své - mu: * všic - kni, kte - říž vů - kol Ně - ho jste a da - ry při - ná - šíte.

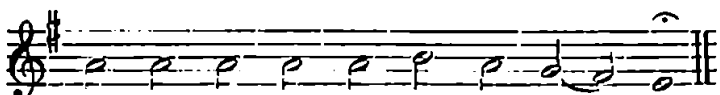
12. Hro - zné - mu a to - mu, kte - rýž ži - vot kní - za - tům od - jí - má: * hro - zné - mu všem krá - lům ze - mským.

Antif. V den soužení svého hledám Boha rukama svýma.

Žalm 76.

1. Hla - sem svý - m vo - lám ku Pá - nu: * hla - sem svý - m vzná - ším se

k Bo - hu, a po - zo - ru - je na mne.

2. V den sou - že - ní své - ho hle - dám Bo - ha, ru - ce své vzta - hu - ji v no - ci k Ně - mu: * a ne - js - em okla - mán.

3. Ne - dá se du - še má po - tě - šit: * na Bo - ha vz - po - mínám a ko - chám se v Ně - m i přemý - šlu - ji; a duch můj ze - m - dlí - vá.

4. Před - chá - ze - jí oči mé čas b - dě - ní: * zkormou - cen jsem, a - niž mo - hu mlu - vit.

5. Přemý - šlím o dne - ch sta - rý - ch: * a lé - ta dá - vná mám na my - šli.

6. A roz - jí - mám v no - ci ve své - m

srd - ci: * a přemý - šlu - ji a z - py - tu - ji to v du - chu své - m.

7. Zda - liž na vě - ky za - vrh - ne Bůh: * aneb zda - li již ni - kdy ví - ce se ne - sli - tu - je.

8. Aneb do - kon - ce mi - losr - den - ství své od - trh - ne: * od ná - ro - du do ná - ro - du?

9. Aneb za - po - me - ne - li Bůh smi - lo - vá - va - ti se: * aneb za - dr - ž - li mi - losr - den - ství svá v h - ně - vu své - m?

10. I ře - kl jsem: nyní za - čnu po - zná - va - ti: * toť jest pro - mě - na pra - vice Ne - j - vy - šší - ho.

11. Pamatovati budu na skutky Hospodina: * a připomínati sobě budu divné skutky Tvé, kteréžs činil od počátku.

12. A přemýšlovati budu o všech skutcích Tvých: * a v nálezcích Tvých budu se cvičiti.

13. Bože, svatá jest cesta Tvá; kdož jest Bůh tak veliký jako Bůh náš: * Tys ten Bůh, Jenž činíš divné věci.

14. Známou jsi mezi národy moc svou učinil: * vysvobodils ramenem svým lid svůj, syny Jakobovy a Josefovy.

15. Viděly jsou Tě vody, Bože, viděly jsou Tě vody: * a zstrašily se a zbouřily se propasti.

16. Množství z v u ku vody: * hlas vydali o blakové.

17. Ano i střely Tvé nebesa probíhaly: * hlas hřímání Tvého vůkol.

18. Blyskání Tvá osvětcovala okřšlek zemský: * pohybovala se a třásla země.

19. Skrze moře byla cesta Tvá, a stezky Tvé skrze vody mnohé: * avšak šlepečí Tvých ne bylo znáti.

20. Provedl jsi jako ovce lid svůj: * skrze Mojžíše a Arona.

V. Povstaniž, Hospodine. **R.** A rozsud při moji.

Otče náš.

Čtení VII.

Z prvního listu sv. Pavla apoštola ku Korintským.

(Kap. 11.)

Toto pak prikazuji, nechvále, že ne k lepšímu ale k horšímu se scházíte. Nejprvé zajisté slyším, že když se sejdete do shromáždění, jsou mezi vámi roztržky, a s částky i věřím. Neboť musejí mezi vámi i kacírství býti, by zjevení byli mezi vámi ti, kteříž jsou zkušeni. Když pak se vespolek scházíte, již to není večeři

Páně jísti. Nebo jedenkaždý béře nejprv večeři svou k jedení: a jeden zajisté lační, druhý pak jest opilý. Zdalíž nemáte domů k jídlu a pití? Čili církev Boží potupujete a zahanbujete ty, kteříž nemají? Což vám dím? mámli vás chváliti? v tom nechválím.

R. Byl jsem jako Beránek nevinný, a veden jsem k zabití, a nevěděl jsem; radu proti mně učinili nepřátelé moji, řkouce: * Pojďtež, vpusťme dřevo v chléb jeho a vyhladíme jej ze země živých.

V. Všickni nepřátelé moji smýšleli zlé věci proti mně, slovo nepravé nařídili proti mně řkouce: Pojďtež, vpusťme dřevo v chléb jeho a vyhladíme jej ze země živých.

Čtení VIII.

Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen byl, vzal chléb, a díky učiniv lámal a řekl: Vezměte a jezte; toto jest tělo mé, kteréž za vás vydáno bude; to čiňte na mou památku. Tak vzal i kalich, když povčeřel, řka: Tento kalich jest nová smlouva v mé krvi; to čiňte, kolikrátkoli píti budete, na mou památku. Nebo kolikrátkoli budete chléb tento jísti a kalich píti, smrt Páně budete zvěstovati, dokavadž nepřijde.

R. Nemohli jste jedné hodiny bděti se mnou, kteříž jste povzbuzovali se umřítí pro mne? * Čili Jidáše nevidíte, kterak nespí, ale chvátá, aby zradil mne Židům?

V. Proč spíte? vstaňte a modlete se, abyste nevešli v pokušení, Čili Jidáše nevidíte, kterak chvátá, aby zradil mne Židům?

Čtení IX.

Protož, kdokoli jísti bude chléb tento, aneb píti kalich Páně ne-

hodně, vinen bude tělem a krví Páně. Zkusiž pak sám sebe člověk, a tak z toho chleba jez a z kalicha pí. Nebo kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, jelikož nerozsuzuje těla Páně. Proto jsou mezi vámi mnozí nemocní a mdlí a mnozí umírají. Ješto kdybychom sami sebe rozsuzovali, nebylibychom zajisté souzeni. Když pak býváme souzeni, ode Pána býváme trestáni, abychom nebyli s tímto světem zatraceni. A tak, bratří moji, když se scházíte

k jedení, čekejte jedni na druhé. Pakli kdo lační, jez doma, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci zřídím, když přijdu.

R. Starší lidu radili se: * jakby Ježíše lstivě jali a zabili: s meči a kyji vyšli jako na lotra.

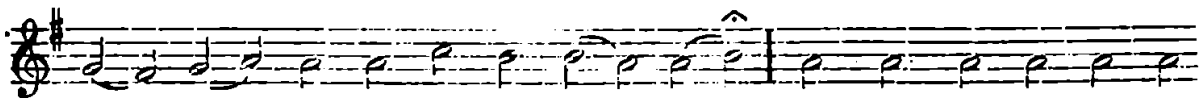
V. Sešli se nejvyšší kněží a fariseové v radu * jakby Ježíše lstivě jali a zabili: s meči a kyji vyšli jako na lotra.

R. Starší lidu radili se, jakby Ježíše atd. až k **V.**

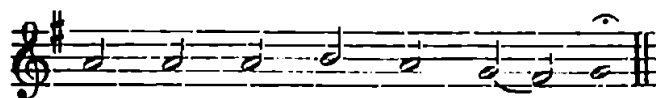
K Chvalám.

Antíf. Aby spravedliv shledán byl, Hospodine, v řečech svých, a zvítězil, když posuzován býváš.

Žalm 50.

1. Smi - luj se na - de mnou, Bo - že: * po - dlé ve - li - ké - ho

mi - lo - sr - den - ství své - ho.

2. A podlé množství svých sli - tování: * shlad' ne pravost mou.

3. Dokonale obmej mne od mé ne pravosti: * a očist' mne od hříchu mého.

4. Nebo nepravost svou já poznávám: * a hřích můj přede mnou jest vždycky.

5. Tobě samému zhřešil jsem a zlé před Tebou jsem učinil: aby spravedlivý shledán byl v řečech svých a zvítězil, když posuzován býváš.

6. Nebo hle! počat jsem v nepravostech: * a v hříších počala mne matka má.

7. Nebo hle, pravdu jsi zamíloval: * neznámé a skryté věci mou drosti své oznámils mi.

8. Pokrop mne zopem a očiš -

těn budu: * obmyj mne, a nad sněh z bílen budu.

9. Sluchu mému dej radost a veselí: * a zplesají kosti ponížené.

10. Odvrať tvář svou od hříchů mých: * a vymaž všechny mé nepravosti.

11. Srdce čisté stvoř ve mně, Bože: * a ducha přímého obnov v útrobach mých.

12. Nezamítej mne od tváři své: * a Ducha Svatého svého ode mne ne odjímej.

13. Navrať mi radost spasení svého: * a duchem statečným utvrď mne.

14. I budu vyučovati cestám Tvým nepravé: * a bezbožní obrátí se k Tobě.

15. Vysvoboď mne od pomsty krevní, Bože, Bože spasení mého:

* a prozpěvovati bude jazyk můj o spravedlnosti Tvé s veselím.

16. Pane, rty mé otevři: * i budouť ústa má chválu Tvou zvěstovati.

17. Nebo kdyby byl chtěl obět, dal bych ji byl ovšem: * ale zápalů sobě nelibuješ.

18. Obět Bohu příjemná jest duch

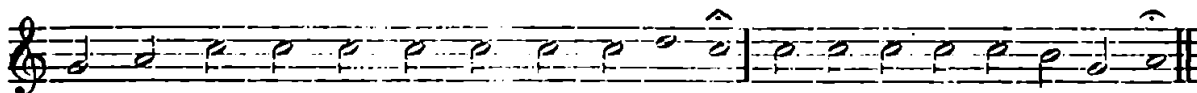
zkormoucený: * srdcem skroušeným a pokorným, Bože, nepohrdneš.

19. Dobrotivě nakládej, Hospodine, v dobré vůli své se Sionem: * aby vzdělány byly zdi Jerusalemské.

20. Tehdáž přijmeš obět spravedlnosti, dary a zápalý: * tehdáž telata na oltář Tvůj klásti budou.

Antif. Pán jako ovce k zabiti veden jest, a neotevřel úst svých.

Zalm 89.

1. Pa - ne, ú - to - či - ště u - činěn jsi nám: * od náro - du do náro - du.

2. Prvé než učiněny jsou hory, a než jest způsobena země a okršlek zemský: * od věků až na věky jsi Ty Bůh.

3. Neobracuj člověka v snížnost: * Jenž jsi řekl: obraťte se synové lidští.

4. Nebo tisíc let před očima Tvými: * jest jako den včerejší, kterýž pominul.

5. A jako jedno bdění noční: * jako co se za nic nepokládá, tak jsou jejich léta.

6. Již z rána jako bylina pomijí, hned toho jitra, kteréhož vykvěte, vadne: * u večer odpadá tuhne a usychá.

7. Ale my hyneme od hněvu Tvého: * a prchlivostí Tvou zděšení jsme.

8. Neb jsi položil před obličej svůj nepravosti naše: * věk náš světlo svého obličej.

9. Protož mizejí všickni dnové naši: * a od hněvu Tvého hyneme.

10. Léta naše jako pavučina počtena budou: * všech dnů let našich při některých jest let sedmdesáte.

11. A jestli kdo při síle, let osmdesáte: * a co nad to víc jich, práce jest a bolest.

12. Neb na to přijde slabost: * a býváme uchvázeni.

13. Kdo zná mocnost hněvu Tvého: * a pro bázeň Tvou kdo může hněv Tvůj zčísti.

14. Učiň tedy známou moc svou: * a vyuč srdce naše moudrosti.

15. Obratiž se, Hospodine, až dokavad prodlévati budeš: * a uprositelný buď služebníkům svým.

16. Ať naplnění jsme milosrdenstvím Tvým záhy: * abychom plestati a veseliti se mohli po všecky dny naše.

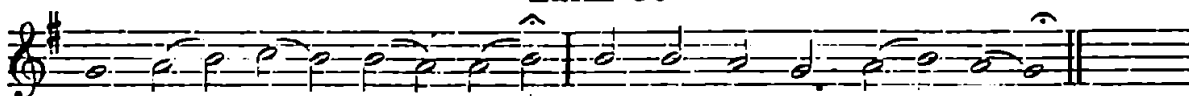
17. Abychom radovali se za dny, v nichž jsi nás ponížil: * za léta, v nichž jsme viděli zlé věci.

18. Vzhlédniž na služebníky své a na svá díla: * a spravuj syny jejich.

19. A budiž světlost Hospodina Boha našeho nad námi, a díla rukou našich spravuj nad námi: * ano dílo rukou našich spravuj.

Antif. Zkormoučeno jest srdce mé v útrobě moji, a otráslý se všechny kosti mé.

Žalm 62.

1. Bo - že, Bo - že můj: * k Toběť já, zji - tra bdím.

2. Po Tobě má duše žízní: * po Tobě mnohonásobně mé tělo touží.

3. V zemi této pusté, necestné a bezvodné: * tak jako v svatyni ukazoval jsem se Tobě, abych spatřoval moc Tvou a slávu Tvou.

4. Neboť lepší jest milosrdenství Tvé nad život: * chváliti rtové moji budou Tebe.

5. Tak velebiti budu Tebe v mém životě: * a ve jménu Tvém pozdvihovati budu svých rukou k Tobě.

6. Jakoby sádlem a tukem byla duše má naplněna: * a rty plesajícími ústa má chváliti budou Tebe.

7. Zpomenuli na Tě na loži svém, v dobách jitrních ještě přemýšlím o Tobě: * neb Ty jsi spomocník můj.

8. A protož v stínu křídel Tvých plesati budu, přilnula má duše k Tobě: * mne ujala pravice Tvá.

9. Oni pak nadarmo hledají duše mé: * vejdouť sami do hlubokosti země.

10. Vydáni budou v ruce meče,

za podíl liškám budou: * král pak veseliti se bude v Bohu.

11. Chválení budou všickni, kteříž přísahají skrze Ncho: * nebo ústa mluvících nepravé věci zapána budou.

Žalm 66.

(Zpívá se taktěz.)

1. Bůh smiluj se nad námi, požehnej nám: * osvět obličej svůj nad námi, a smiluj se nad námi.

2. Abychom poznali na zemi cestu Tvou: * mezi všemi národy spaseení Tvé.

3. Ať Tebe, Bože, oslavují národové: * ať Tebe oslavují národové všickni.

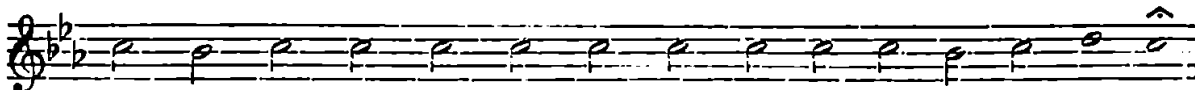
4. Ať se radují a veselí národové: * neb Ty soudíš lidi s pravostí a národy na zemi spravuješ.

5. Ať Tě oslavují národové, Bože, ať Tě oslavují všickni národové: * země naše vydá úrodu svou.

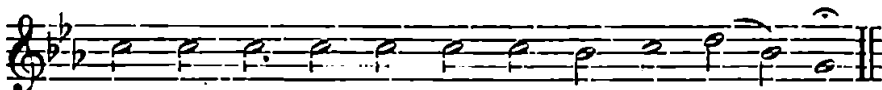
6. Požehnejž nás Bůh, Bůh náš, požehnej nás Bůh: * a bojtež se Ho všechny končiny země.

Chvalozpěv Mojžíšův. (Exod. 15.)

Antif. Napomenul jsi nás v moci své a v svatém občerstvení svém, Hospodine.

1. Zpí - vej - me Ho - spo - di - nu, ne - boť slavně zve - le - ben jest: *

ko - ně i jezd - ce u - vr - hl do mo - ře.

2. Sláva má i chvála má jest Hospodin: * neboť byl mi k spasení.

3. Tent jest Bůh můj, Jej oslavovati budu: * Onť jest Bůh otce mého, Jej vyvýšovati budu.

4. Hospodin jest jako muž bojovník, všemohoucí jméno jeho: vozy Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moře.

5. Výborná knížata jeho ztopena jsou v moři rudém: * propasti přikryly je, sstoupili do hlubiny jako kámen.

6. Pravice Tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle; pravice Tvá, Hospodine, pobila nepřítel: * a v množství slávy své ssadil jsi své protivníky.

7. Pustil jsi hněv svůj, kterýžto sežral je jako oheň strniště: * a duchem prchivosti Tvé jsou vody shromážděny.

8. Stála tekutá voda: * ssedly se propasti u prostřed moře.

9. Řekl nepřítel: Honiti budu a dohoním se: * děliti budu kořisti, nasytí se duše má.

10. Vytrhnu z pošvy meč svůj: * pobijet je ruka má.

11. Vál vítr Tvůj, a moře přikrylo je: * potopeni jsou jako olovo v prudkých vodách.

12. Kdo podobný Tobě mezi silnými Hospodine: * kdo podobný

Tobě, tak velebný v svatosti, tak hrozný a chvalitebný, činící divy?

13. Vztáhl jsi ruku svou, i země pozřela je: * vůdce jsi byl v milosrdenství svém lidu, kterýž jsi vykoupil.

14. A nesl jsi jej v síle své: * ku příbytku svatému Tvému.

15. Povstali národové a hněvali se: * bolesti zachvátily obyvatelé Filistínské.

16. Tehdáž zkormoucena jsou knížata edomská, silné moabské podjalo třesení: * ztrnuly všickni obyvatelé Chananejští.

17. Připadniž na ně strach a lekání: * pro velikost ramene Tvého.

18. Ať jsou nepohnutelní jako kámen, dokud nepřejde lid Tvůj, Hospodine: * dokud nepřejde lid Tvůj tento, kterýž jsi opanoval.

19. Uvedeš je a štípíš je na hoře dědictví svého: * na přepevném příbytku svém, kterýž jsi vzdělal, Hospodine.

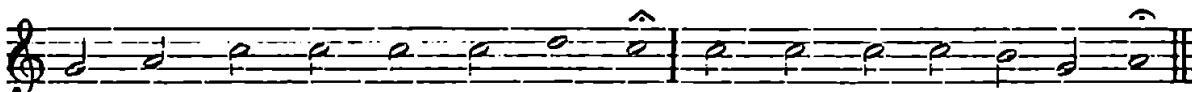
20. Svatyně Tvá, Pane, kterouž ruce Tvé tvrdily: * Hospodin kralovati bude na věky věkův.

21. Nebo vjel jezdec Farao do moře s vozy i s jezdci svými: * a obrátil na ně Hospodin vody mořské.

22. Synové pak israelští šli po suše: * prostředkem moře. —

Antif. Obětován jest, protože sám tak volil a hříchy naše sám nesl.

Žalm 146.

1. Chvalte Ho - spo - di - na s ne - bes: * chvalte Ho na vý - so - stech.

2. Chvalte Jej všickni andělové Jeho: * chvalte Jej všickni zástupové Jeho.

3. Chvalte Jej slunce i měsíce: * chvalte Jej všechny hvězdy i světlo.

4. Chvalte Jej nebesa nebes: * i všechny vody, kteréž jsou nad nebesy, chvalte jméno Hospodinovo.

5. Neb On řekl a jsou učiněny: * On přikázal, a stvořeny jsou.

6. Upevnil je na věky a na věky v ěkův: * přikázání uložil jim, a nepomine.

7. Chvalte Hospodina na zemi: * drakové i propasti všechny.

8. Oheň, krupobití, snh i led a bouřlivý vítr: * vykonávající rozkaz Jeho.

9. Též i hory a všickni pahrbkové: * stromoví ovocné i všickni cedrové.

10. Zvěř divoká i všeliká hoda: * zeměplazy a pernaté ptactvo.

11. Králové zemští i všickni národové: * knížata i soudcové země všickni.

12. Mládenci a panny, starci s mladšími chvalte jméno Hospodino: * nebo jméno Jeho samého jest vyvýšeno.

13. Chvála Jeho nad nebe i zemi: * a povýšil rohu lidu svého.

14. Píseň přísluší všem Svatým Jeho: * synům israelským, lidu k Němu se přiblížujícímu.

Žalm 149.

(Zpívá se taktéz.)

15. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * v shromáždění Svatých budiž chvála Jeho.

16. Vesel se Israel v tom, kterýž ho učinil: * a synové Sionští v králi svém plesejte.

17. Chvalte jméno Jeho společným zpíváním: * na buben a na harfu Jemu prozpěvujte.

18. Nebo zalíbilo se Hospodinu: * v lidu Jeho a tichých povyší k spasení.

19. Plesati budou Svatí v slávě: * veseliti se budou na svých ložích.

20. Oslavování Boha v hrdle jejich: * a mečové na obě strany ostří v ruku jejich.

21. K vykonávání pomsty nad pohany: * a k trestání národův.

22. K svazování králů jejich řetězy: * a urozenů jejich pouty železnými.

23. Aby vykonali na nich soud psaný: * to bude k slávě všechněm Svatým Jeho.

Žalm 150.

(Zpívá se taktéz.)

24. Chvalte Hospodina v svatyni Jeho: * chvalte Jej v tvrzi mocnosti Jeho.

25. Chvalte Jej z mocných skutků Jeho: * chvalte Jej podle množství Jeho velikosti.

26. Chvalte Jej zvukem trouby: * chvalte Jej na loutnu a citaru.

27. Chvalte Jej na buben a v společném zpívání: * chvalte Jej na struny a na varhany.

28. Chvalte Jej na cymbály dobře znějící, chvalte Jej na cymbály plesání: * všeliký duch chval Hospodina.

W. Člověk pokoje mého, v kterého jsem doufal.

R. Kterýž jedl chleby mé, rozmnožil proti mně zrádu.

Antif. Zdrácko pak dal jim znamení, řka: kteréhož polibím, tenť jest, držtež jej. --

Chvalozpěv Zachariášův.

1. Po-že - hna-ný Pán Bůh I - sra-el - ský: * že na - vští - vil

a u - či - nil vy - koupe - ní li - du své - ho.

2. I vyzdvihl nám roh spase ní: * v domě Davida služeb níka svého.

3. Jakož slíbil skrze ústa svatých proroků svých: * kteříž jsou od věků.

4. Vysvobození od nepřátel našich: * a z ruky všech, kteříž nás nenávidí.

5. Aby učinil milosrdenství s otci našimi: * a rozpomenul se na svatou smlouvu svou.

6. Na přísahu, kterouž přísáhl Abrahamovi: * otci našemu, že nám dá.

7. Abychom beze strachu z ruky nepřátel našich vysvobození jsou: * sloužili Jemu.

8. V svatosti a spravedlnosti před Ním: * po všechny dny své.

9. A ty, dítě! prorokem Nejvyššího slouti budeš: * nebo předejdeš před tváří Páně čest Jeho připravovat.

10. Aby dáno bylo umění spasitelné lidu Jeho: * na odpuštění hříchů jejich.

11. Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho: * v němžto navštívil nás, vyšel z výsosti.

12. Osvítit těch, kteří ve tmě sedí a v stínu smrti: * spravení nohou našich na cestu pokoje.

V. Kristus učiněn jest za nás poslušným až k smrti.

Otče náš.

Žalm 50. Smiluj se, na str. 42. (Zpívá se temným hlasem ode dvou sborů.)

Modlitba.

Vzhlédni, prosíme, Hospodine, na tuto čeleď svou, za kterouž Pán náš Ježíš Kristus neodporoval v ruce hříšníků se dáti a muky kříže podstoupiti.

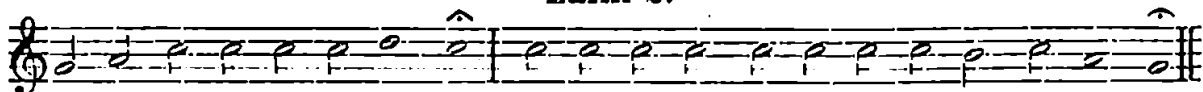
Na veliký pátek.

Na Jitřní.

Nokturn I.

Antif. Sestupují králové země, a knížata scházejí se v jedno proti Hospodinu a proti Pomazanému Jeho.

Žalm 9.

1. Proč se náro - do - vé bouří: * a li - dé proč marné vě - ci pře - mýšlu - jí.

2. Sestupují se králové země, a knížata scházejí se v jedno: * proti Hospodinu a proti Pomazanému Jeho.

3. Díce: roztrhejme svazky jejich: * a jho jejich od sebe vřzme.

4. Ale Ten, Jenž přebývá v nebesích, směje se jim: * a Hospodin jim se posmívá.

5. Tehdáž mluvíti bude k nim v svém hněvu: * a v prchlivosti své zkormoutí je.

6. Já pak ustanoven jsem králem od Něho na Sionu, hoře svaté Jeho: * a ohlašuji příkázání Jeho.

7. Hospodin řekl ke mně: * Syn můj jsi Ty, já dnes jsem zplodil Tebe.

8. Požádejž ode mne, a dám tobě národy v dědictví Tvé: * a končiny země .u vladařství Tvé.

9. Spravovati je budeš železným prutem: * a jako nádobu hrncářskou roztrháš je.

10. A nyní králové usrozumějte sobě: * vyučte se, kteříž soudíte zemi.

11. Služte Hospodinu v bázní: * a s třesením plesejte Jemu.

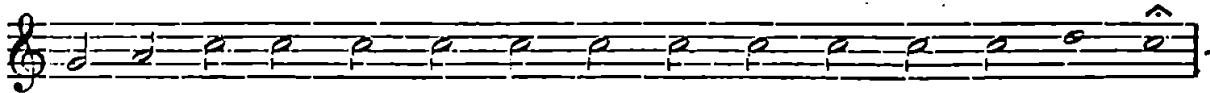
12. Chopte se kázně, aby ne-

rozhněval se Hospodin někdy: * a vy nezahynuli jste sšedše s cesty pravé.

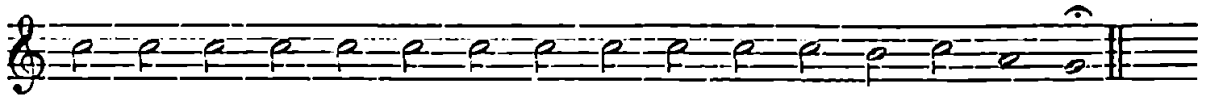
13. Kdyžby se rozpálil v krátce hněv Jeho: * blahoslavení všickni, kteří doufají v Něho.

Antif. Rozdelili sobě roucha má a o můj oděv metali los.

Žalm 21.

1. Bo-že, Bo-že můj, shlédniž na mne, proč jsi mne o - pu - stil:*

da - le - ko od spa - se - ní mé - ho slo - va mých provi - ně - ní.

2. Bože můj, volám přes den, a nevyšly cháš: * i v noci a ne k nemoudrosti sobě.

3. Ty pak v svatyni přebýváš: * chválo Israelova.

4. V Tebe doufali otcové naši: * doufali a vysvobodil jsi je.

5. K Tobě volali a jsou zachováni: * v Tebe doufali a nejsou za hanbeni.

6. Já pak červ jsem a ne člověk: * pohanění lidí a povrhel obce.

7. Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi: — mluví rty a hlavou potřásají.

8. Říkájce: doufati jest v Hospodina, nechť jej vytrhne: * nechť ho vysvobodí, poněvadž se Mu v něm zalíbilo:

9. Neb Ty jsi, Jenžs mne z života vytáhl: * naděje má od prsů matky mé, na Tebe uvržen jsem z života.

10. Z lůna matky mé Bůh můj jsi Ty: * nevzdalujž se ode mne.

11. Nebo soužení velmi jest blížké: * ještě není, kdo by spomohl.

12. Obklíčila mne telata mnohá: * býkové tuční mne obstoupili.

13. Otevřeli na mne svá ústa: * jako lev dravý a řvoucí.

14. Vylit jsem jako voda: * a rozptýleny jsou mé kosti všechny.

15. Učiněno jest srdce mé jako vosk rozpouštějící se: * u prostřed těla mého.

16. Vypráhla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k mým dásním: * a v prach smrti jsi mne přivedl.

17. Nebo obklíčili mne psi mnozí: * rota zlostníků oblehla mne.

18. Zbodli mé ruce i nohy: * zčtli mé kosti všechny.

19. Oni pak pozorovali a dívali se na mne: * rozdělili sobě roucha má a o můj oděv metali los.

20. Ale Ty, Hospodine, nevzdalujž pomoci své ode mne: * vzhlédni k obraně mé.

21. Vychvat od meče duši mou, Bože: * a z ruky psa jedinkou mou.

22. Vysvobodiž mne z úst lva: * a od rohů jednorožců mé ponížení.

23. Vypravovati budu o jménu Tvém bratřím svým: * u prostřed shromáždění chváliti budu Tebe.

24. Kteríž se bojíte Hospodina, chvalte Jej: * všecko símě Jakobovo Jej oslavujte.

25. Boj se Ho všecko Israelovo símě: * nebť jest nezhrzel, ani porvhl prosbou chudého.

26. Aniž odvrátil tváři své ode mne: * nýbrž, když jsem volal k Němu, vyslyšel mne.

27. U Tebe jest chvála má v shromáždění velkém: * sliby své plniti budu před tváří těch, kteříž se bojí Jeho.

28. Jísti budou chudí a nasytění budou, a chváliti budou Hospodina, kteříž hledají Ho: * živa budou srdce jejich na věky věků.

29. Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu: * všecky končiny země.

30. A klaněti se budou před obličejem Jeho: * všecky čeledi národů.

31. Nebo Hospodinovo jest království: * a On panovati bude nad národy.

32. Jísti a klaněti se budou Jemu všickni tuční země: * před obličejem Jeho padnou všickni, kteříž sstupují do země.

33. A duše má Jemu živa bude: * a símě mé sloužiti bude Jemu.

34. Zvěstován bude Hospodinu budoucí národ: * a vypravovati budou nebesa spravedlnost Jeho lidu, kterýž narozen bude, ježž učinil Hospodin.

Antif. Povstali proti mně srůdkové nepraví, a selhala nepravost sobě.

Žalm 96.

(Zpívá se jako předešlý.)

1. Hospodin osvícení mé a spasení mé: * kohož se budu báti.

2. Hospodin ochránce života mého: * kohož se budu strachovati.

3. Když se přibližují ke mně škodliví lidé: * aby mé tělo jedli.

4. Ti, jenž sužují mne, nepřátelé moji: * oni zemdlí a padnou sami.

5. Byť se proti mně vojenští stanové postavili: * nebudet se mé srdce báti.

6. Byť se pozdvihl proti mně boj: * v tomť budu já doufati.

7. Jedné věci žádal jsem od Hospodina, téť vždy vyhledávati budu: * abych přebýval v domu Hospodinovu po všecky dny života svého.

8. Abych viděl libost Hospodinovu: * a navštívil chrám Jeho.

9. Nebo tu mne ukryl ve svém stánku: * v den neštěstí chránil mne v skryšii stanu svého.

10. Na skálu mne vyzdvihl: * a nyní také vyvýšil hlavu mou nad mými nepřátely.

11. Obcházel jsem a občtoval jsem v stánku Jeho obět hlasitého zpívání: * prozpěvovati budu a chválu vzdávati Hospodinu.

12. Vyslyš, Hospodine, hlas můj, kterýmž jsem volal k Tobě: * smiluj se nade mnou a vyslyš mne.

13. K Tobě mluvilo srdce mé, Tebe hledala tvář má: * tváři Tvé hledati budu, Hospodine.

14. Neodvracujž tváři své ode mne: * neuchyluj se v hněvu od svého služebníka.

15. Spomocníkem mým buď: * neopouštějž mne, aniž zhrzejž mnou, Bože můj Spasiteli.

16. Nebo otec můj a matka má mne opustili: * Hospodin mne ale přijal.

17. Zákon ulož mně, Hospodine, na své cestě: * a uveď mne na stezku, přímou pro mé nepřátele.

18. Nevydávejž mne v libosti sužujících mne: * nebo povstali proti mně svědkové nepraví, a selhala nepravost sobě.

19. Věřímť, že uzřím dobré věci Hopodina: * v zemi živých.

20. Očekávejž Hospodina, zmužile se měj: * a posilň se srdce tvé a protož očekávej Hospodina.

V. Rozdělili sobě roucha má.

R. A o můj oděv metali los.

Otče náš.

Z pláče Jeremiáše proroka.

Čtení I. (Kap. 2.)

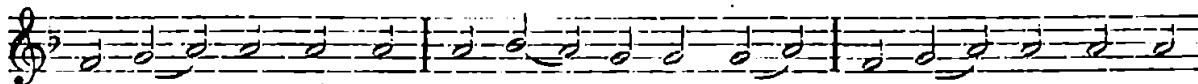
Heth. Umýslil Hospodin zkaziti zeď dcery sionské: * roztáhl pro-

vazec a neodvrátil ruky své od zhouby: * i kvílelo předezdí a zeď spolu jest rozmetána.

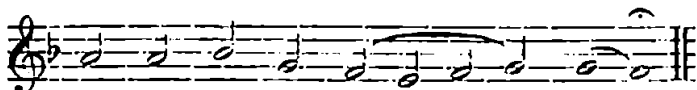
Theth. Pohřženy jsou v zemi brány její: * zkazil a setřel závory její: král její a knížata její mezi národy: * není zákona a proroci její nenalezli vidění od Hospodina.

Jod. Sedli na zemi, umkli starci dcery sionské: * posypali popelem hlav svých, přepásali se žíněmi: * svésili k zemi hlavy své panny Jerusalémské.

Kaf. Zhynuly od slzí oči mé, zkormoutila se střeva má: * vylila se na zemi játra má nad potřením dcery lidu mého: * an hyne maličký a kojence na ulicích města.

Je - ru - sa - lé - me, Je - ru - sa - lé - me: * o - brát se k Hospo-

di - nu Bo - hu své - - - mu.

R. Všickni přátelé moji opustili mne, a zmocnili se mne ti, jenž úklady mi činili; zradil mne ten, jehož jsem miloval: * a s pohledem strašlivým ranou ukrutnou bijíce, octem napájeli mne.

V. Mezi nepravé uvrhli mne, a neušetřili duše mé. A pohledem strašlivým ranou ukrutnou bijíce, octem napájeli mne.

Čtení II.

Lamed. Matkám svým říkali: * Kde jest pšenice a víno: * když hynuli jako ranění po ulicích města:

* když v lůnu matek svých vypouštěli duše své.

Mem. Komu přirovnám tebe, anebo komu připodobním tě, dcero jerusalémská: * komu tě rovnou učiním, a potěším tě, panno, dcero sionská: * nebo veliké jest jako moře potření tvé; kdož tě zhojí?

Nun. Proroci tvoji viděli tobě křivé věci a bláznivé: * aniž otvírali nepravosti tvé, aby tě byli k pokání po vzbudili: * ale viděli tobě přijímání křivá i vyhnání.

Samech. Tleskali nad tebou rukama všickni jdouce cestou: * si-

pěli a kývali hlavou svou nad dcerou jerusalémskou: * „Toli jest,” říká: „to město dokonalé krásy, radost veškeré země.

Jerusaléme, Jerusaléme, obrať se k Hospodinu Bohu svému.

R. Opona chrámová roztrhla se: * a všechna země se třásla; lotr s kříže volal, říká: Rozpomeň se na mne, Pane, když přijdeš do království svého. —

V. Skály se pukaly a hrobové se otvírali, a mnohá těla Svatých, kteříž byli zesnuli, vstala. A všechna země se třásla atd. jako svrchu až k **V.**

Čtení III. (Kap. 3.)

Alef. Já muž vida chudobu svou: * v metle rozhněvání Jeho.

Alef. Mne zahnal jest a uvedl v temnosti: * a ne ku světlu.

Alef. Toliko ke mně se obrátil: * a obracel ruku svou celý den.

Beth. Zastaralou učinil kůži mou i tělo mé: * setřel kosti mé.

Beth. Stavěl v okolku mém: * a obklíčil mne žlučí a úsilím.

Beth. Ve tmách postavil mne: * jako mrtvé věčné.

Ghimel. Ohrady vzdělal vůkol proti mně, a bych nevyšel: * pouto mé obtížil.

Ghimel. Ale i když jsem volal a prosil: * zamítl modlitbu mou.

Ghimel. Sevřel cesty mé kamenním čtverhranným: * stezky mé podvrátil.

Jerusaléme, Jerusaléme obrať se k Hospodinu Bohu svému.

R. Vinice má vyvolená, já jsem tě vzdělal: * kterak jsi se obrátila v hořkost; abys mne ukřižovala a Barabáše propustila?

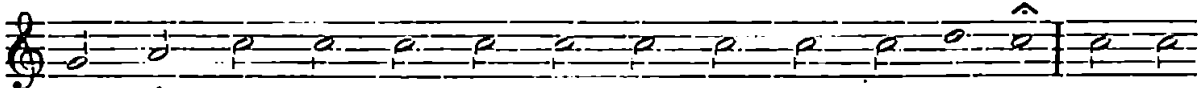
V. Ohradil jsem tě a kameny vybral jsem z tebe a vystavěl věž. Kterak jsi se obrátila v hořkost, abys mne ukřižovala a Barabáše propustila.

Vinice má atd. opakuje se až k **V.**

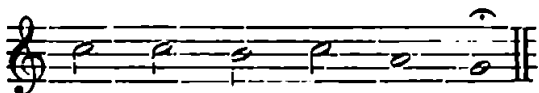
Nokturn II.

Antif. Násilí mi činí, jenž hledají duše mé.

Žalm 37.

1. Ho - spo - di - ne, vprch - li - vo - sti své ne - tresci mne: * a - niž

v hně - vu svém ká - rej mne.

2. Nebo střely Tvé uvízly ve mně: * a stížil jsi ruku svou nade mnou.

3. Nenít zdraví na celém těle mém pro hněvivost Tvou: * nemají pokoje kosti mé pro hříchy mé.

4. Nebo nepravosti mé vystoupily nad mou hlavu: * a jako břímě těžké obtížily se nade mnou.

5. Zahnojily a porušily se mé jizvy: * pro nemoudrost mou.

6. Bídny učiněn jsem a shrben

jsem do konce: * celý den chodím z armoucený.

7. Nebo ledví má mrzkosti jsou plna: * a není zdraví na těle mém.

8. Ztrýzněn jsem a ponížěn jsem příliš: * řvu pro lkání srdce svého.

9. Pane, před Tebou jest všecka má žádost: * a lkání mé není před Tebou skryto.

10. Srdce mé zkormouceno jest, opustila mne má síla: * a světlo očí mých, ani to není se mnou.

11. Přátelé moji i nejbližší moji: * proti mně se přibližují a zastavují.

12. A kteří vedle mne byli, z daleka stojí: * a ti, jenž hledají duše mé, násilí mi činí.

13. A kteří mi zlého přejí, převráceně mluví: * a přes celý den lest smýšlejí.

14. Já pak jako hluchý neslyším: * a jsem jako němý, kterýž úst svých neotvírá.

15. A tak jsem jako člověk, kterýž neslyší: * a kterýž nemá v ústech svých odmlouvání.

16. Neboť v Tebe, Hospodine, doufám: * Ty, Pane Bože můj, vyslyšíš mne.

17. Nebo jsem řekl: aťby někdy neradovali se nade mnou nepřátelé moji: * a kdyžby poklesly nohy mé, nade mnou se nevychloubali.

18. Poněvadž já k utrpení jsem hotov: * a bolest má před obličejem mým jest vždycky.

19. Nepravost svou vyznávati budu: * a mysliti na smíření pro hřích svůj.

20. Nepřátelé pak moji živi jsou a sílí se nade mnou: * a rozmnožují se ti, jenž nenávidějí mne neprávě.

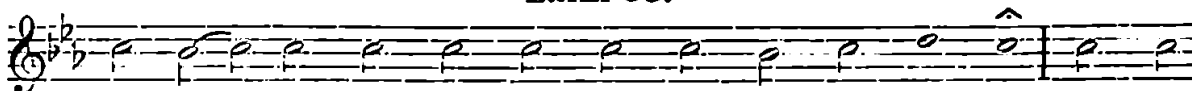
21. Kteří se odplacují zlým za dobré, utrhají mně: * protože jsem dobrého následoval.

22. Neopouštějž mne, Hospodine, Bože můj: * nevzdalujž se ode mne.

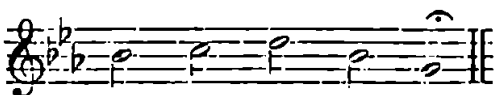
23. Pospěš k spomožení mému: * Pane Bože spasení mého.

Antif. Ať se zahubí a zastydí, kteříž hledají duše mé, aby mi ji odjali.

Žalm 39.

1. Toužeb - ně o - če - ká - val jsem Ho - spo - di - na: * i na-

klo - nil se ke mně.

2. A prosby mé vyslyšel: * a vyvedl mne z studnice bídy a z bláta bahnivého.

3. A postavil nohy mé na skále: * a zřídil kroky mé.

4. A vložil v ústa má píseň novou: * chválu Bohu našemu.

5. Uhlédají to mnozí a báti se budou: * a doufati budou v Hospodina.

6. Blahoslavený ten člověk, je muž jest jméno Hospodinovo nadějí jeho: * a neohledá se na marnosti a bláznovství křivá.

7. Mnohé věci učinils Ty, Hospodine Bože můj, a divné jsou Tvé skutky: * i v myšleních Tvých není, kdoby podobný byl Tobě.

8. Chtěllibych je ohlašovati a vy-

pravovati: * rozmnožení jsou nad počet.

9. Obětí a darů nechtěl jsi: * ale uši jsi mi dokonal.

10. Oběti zápalné a oběti za hřích nežádal jsi: * tehdy řekl jsem: hle přicházím.

11. Na počátku knihy psáno jest o mně, abych Tvou vůli činil: * Bože můj, chtěl jsem to, a zákon Tvůj byl jest u prostřed srdce mého.

12. Zvěstoval jsem spravedlnost Tvou v velikém shromáždění: * hle, rtům svým zbraňovati nebudu; Ty víš to, Hospodine.

13. Spravedlnosti Tvé neukryl jsem v srdci svém: * pravdu Tvou a spasení Tvé jsem vypravoval.

14. Neukryl jsem milosrdenství Tvého: * a pravdy Tvé před mnohým shromážděním.

15. Ty pak, Hospodine, ne vzdaluj slitování svých ode mne: * milosrdenství Tvé a pravda Tvá vždyť at mne ostříhají.

16. Neboť jsou mne obklíčily

zlé věci, jichž není počtu: * postihly mne nepravosti mé, tak že nemohu jich viděti.

17. Rozmnožily se nad vlasy hlavy mé: * a srdce mé mne opustilo.

18. Račiž Ty mne, Hospodine, vyprostí: * Hospodine, vzezři ku pomoci mé.

19. Ať se zahanbí a zastydí spolu, kteříž duše mé hledají: * aby mi ji odjali.

20. Zpět ať se obrátí a zastydí se: * kteříž mi chtějí zlého.

21. Ať nesou i hned své zahanbení: * kteříž říkají mi: hahá, hahá.

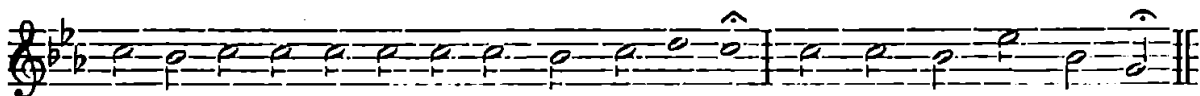
22. Ale ať se veselí a radují nad Tebou všickni hledající Tebe: * a ať říkají vždycky: Velslaven budiž Hospodin — ti, jenž milují spasení Tvé.

23. Já pak chudý jsem a nutný: * a však Hospodin o mne pečuje.

24. Spomocník můj a obránce můj jsi Ty: * Bože můj neprodlévejž.

Antif. Cizí povstali proti mně, a silni hledají duše mé.

Žalm 53.

1. Bo-že, ve jménu svém u-čiň mne spasc-na: * a v mo-ci své suď mne.

2. Bože, vyslyš mo dlitbu mou: * ušima pozoruj na slova úst mých.

3. Nebo cizí povstali proti mně, a silní duše mé hledají: * a nepředstavili sobě Boha před obličej svůj.

4. Neb hle, Bůh s pomahá mně: * a Hospodin jest duše mé obránce.

5. Obrat to zlé na mé nepřátely: * a v pravdě své vyhubiž je.

6. I budou dobrovolně oběto-

vati Tobě: * a oslavovati budu jméno Tvé, Hospodine, neboť dobré jest.

7. Nebo z soužení všelikého jsi mne vytrhl: * a na nepřátely mé shlédlo oko mé.

V. Povstali proti mně svědkové nepraví.

R. A selhala nepravost sobě.

Otče náš.

Čtení IV.

Z pojednání sv. Augustina
biskupa o žalmech.

(Na žalm 63, 2.)

Ochránils mne, Bože, od schůzky zlostníků, od množství těch, kteříž páší nepravost. Pohleďme již na onu hlavu naši. Mnozí mučenníci podobné věci trpěli, ale nic tak jasně neukazuje se nám, jako tato hlava mučenníků; tuť lépe poznati můžeme, co oni zakusili. Ochráněn jest od množství zlostníků, ješto chránil jej Bůh, ješto chránil tělo své sám Syn a spolu člověk, jehož podobu nesl; neboť Syn člověka On jest, i Syn Boží. Syn Boží pro způsobu Boží, a Syn člověka pro způsobu služebníka, maje moc život svůj položiti a opět jej vzíti. Což tedy mohli Jemu učiniti nepřátelé? Zabíli tělo, duši však nezabíli. Pozorujte. Málo by to bylo, aby Pán mučenníky slovem toliko povzbuzoval, kdyby je byl vlastním příkladem neslil.

R. Jako na lotra vyšli jste s meči a kyji, abyste mne jali: * Každý den sedával jsem u vás uče v chrámu a nejali jste mne; a hle, nyní zbičovaného vedete mne k ukřižování.

W. Když pak vztáhli ruce na Ježíše a jali Jej, řekl k nim. Každý den atd. jako svrchu až k **W.**

Čtení V.

Vy víte, jaká to schůze zlostníků, a jaké to množství pášících nepravost. Jakou nepravost? Že chtěli zabiti Pána Ježíše Krista. Tolik skutků dobrých, praví, činil jsem mezi vámi: pro který z nich chcete mne zabiti? Mělť útrpnost se všemi nemocnými jejich, uzdravil všecky churavé jejich, kázal království Boží, vytýkal jim nepravosti jejich, aby k těmto nelibost

vzali ne však k lékaři, jenž je uzdravoval. Oni však za všecka tato uzdravování jsouce nevděční, jako v prudké zimnici šílení, vzteklostí zuříce proti lékaři, kterýž přišel, aby je uzdravil, umřnili sobě, Jej zabiti: tak jakoby způsobem tím chtěli se přesvědčiti, jeli On v pravdě člověk, kterýž umříti může, aneb jeli něco více nežli člověk, kterýž nepodá se smrti. Řeč jejich poznáváme z knihy Moudrosti Salomounovy: K smrti nejohavnější — řkou — odsudme Ho.* Zkoušejme Ho nebo tu bude poznán z řečí svých. Nebo je-li pravý Syn Boží, nechať vysvobodí Jej.

R. Tmy učiněny jsou, když ukřižovali Židé Ježíše: a okolo hodiny deváté zvolal Ježíš hlasem velikým: Bože můj, proč jsi mne opustil? * a nakloniv hlavy, vypustil duši.

W. Zvolav Ježíš hlasem velikým řekl: Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého. A nakloniv hlavy vypustil duši.

Čtení VI.

Naostřili jako meč jazyky své. Neřcetež Židé: My jsme nezabíli Krista. Proto zajisté vydali Jej vladaři Pilátovi, aby jaksi se zdálo, že na smrti Jeho podslu nemají. Neboť když jim Pilát řekl: Usmrťte Jej sami, odpověděli: Nám nelze nikoho usmrtiti. Nepravost zločinu svého na soudce člověka chtěli uvrhnouti; ale zdalíž i Boha soudce podvedli? Tím, co učinil Pilát, stal se účastným hříchu; avšak u přirovnání k nim mnohem menší nesl vinu. Snažil se zajisté, pokud mohl, aby Jej z rukou jich vytrhl: neboť proto zbičovaného vyvedl Jej k nim. Ne pak ze msty dal Pána bičovati, ale že chtěl zlosti jejich dostiučiniti: aby tak aspoň se ukonejšili a ustáli žádati smrti Jeho, kdyžby Jej zbičo-

vaného uzřeli. Učinil i to. Když pak na svém stáli, víte, že umyl ruce své a pravil, že toho sám ne- učinil a že nevinen jest smrtí Jeho. Přec však to učinil. Pakli tedy on vinu nese, proto že to učinil, byť i přinucen jsa, čím méně jsou ne- vini, jenž jej přinutili, aby tak učí- nil? Ovšem že nejsou. A přec on vynesl nad Ním ortel a dal Jej ukři- žovati, a tak řka sám Jej usmrtil, ale i vy Židé usmrtili jste Jej. A kterak jste Jej usmrtili? Mečem ja- zyka: naostřili jste zajisté jazyky své. A zdali jste Jej neprobodli tehdáž, když jste volali: Ukřižuj, ukřižuj?

R. Duši mou milou vydal jsem v ruce bezbožných, a učiněno jest mi dědictví mé, jako lev v lese: vydal proti mně hlasy protivnsk, řka: Shromážděte se, a pospěšte, abyste jej pohltili: postavili mne na poušti osamělé, a kvílela nade mnou veškerá země: * nebo není nalezen, kdoby poznal mne a činil mi dobře.

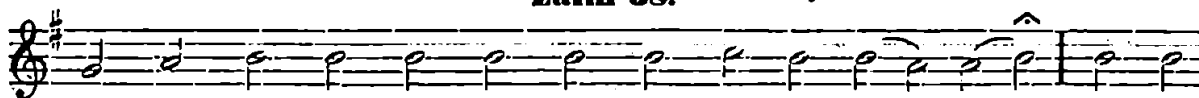
V. Povstali proti mně muži bez milosrdenství, a neušetřili duše mé * nebo není nalezen, kdoby poznal mne a činil mi dobře.

R. Duši mou milou atd. opakuje se až k **V.**

Nokturn III.

Antif. Od těch, kteříž povstávají proti mně, vysvoboď mne, Hospodine, nebo obklíčili duši moji.

Žalm 58.

1. Vy - tr - hni mně od ne - přá - tel mých, Bo - že můj: * a od

těch, kte - říž po - vstá - va - jí pro - ti mně, vy - svo - boď mne.

2. Vytrhni mne od těch, kteříž páší nepravosti: * a od mužů vražedlných za chovej mne.

3. Nebo hle, lapali po duši mé: * obořili se na mne mocní nepřá- telé.

4. Aníž jest nepravost při mně, aníž jaký hřích, Hospodine: * bez nepravosti jsem běžel a za choval se.

5. Povstaň mi vstříc a viz sám Ty, Ho spodine: * Bože mocností, Bože israelský.

6. Vzezři, aby navštívil všecky národy: * nesmiluj se nad žádným z těch, kteří páší nepravost.

7. Obrátí se k večerou a hlad

budou jako psi trpěti: * a obchá- zeti budou město.

8. Aj coť mluví utrhačně ústy svými, a meč v rtech jejich: * nebo říkají: zdaliž kdo slyší?

9. Ale Ty, Hospodine, směješ se jim: * všechny národy v nic uvedeš.

10. Sílou svou v Tobě skládati budu, neb Bůh obránce můj jsi: * milosrdenství Boží předejde mne.

11. Bůh ukáže mi vítězství nad nepřátely mými; nezbíjej jich: * aby snad nezapomenuli lidé moji.

12. Ale rozptyliž je mocí svou: * a svrhni je, Pane obránce můj.

13. Provinění úst jejich, řeč
rtů jejich: * a at jati jsou v pyše
své.

14. A pro lání a lež prohlášení
budou k vyhlazení: * v hněvu vy-
hlazení, a nebude jich.

15. I poznajíť, že Bůh panuje
nad Jakobem: * a nad končinami
země.

16. Obrátí se k večerou, a hlad
budou jako psi trpěti: * a obchá-
zeti budou město.

17. Onit se rozptýlí, a by po-
jedli: * reptati budou, pakli nebudou
nasytění.

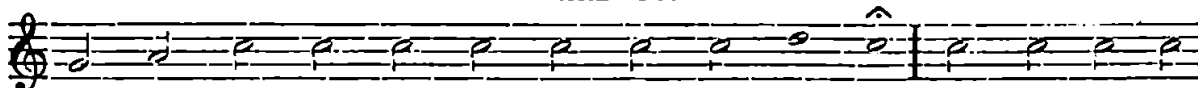
18. Já pak zpívati budu o síle
Tvé: * a zjitra budu nad milosr-
denstvím Tvým plesati.

19. Nebo jsi byl obránce můj:
* a útočiště mé v den soužení
mého.

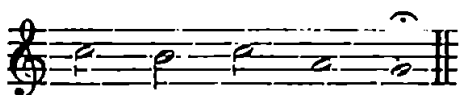
20. Spomocníku můj, Toběť zpí-
vati budu, neb jsi Bůh obránce
můj: * Bůh můj, milosrdenství mé.

Antif. Známé mé vzdálil jsi ode mne: vydán jsem a nemohu vyváznouti.

Žalm 87.

1. Ho - spo - di - ne Bo - že spa - se - ní mé - ho: * ve dne i v no -

ci vo - lám k To - bě.

2. Vstoupiž před obličej Tvůj
má modlitba: * nakloň ucha svého
ku prosbě mé.

3. Nebo naplněna jest strastmi
má duše: * a život můj k smrti
se přiblížil.

4. Počten jsem mezi ty, kteříž
sestupují do jámy: * učiněn jsem
jako člověk bez pomoci, jako mezi
mrtvými propuštěný.

5. Jako zranění spící v hrobích,
na něž nevzpomínáš více: * jenž
od ruky Tvé jsou odvrženi.

6. Položili mne v nejhlubší já-
mu: * v temnost a ve stín smrti.

7. Prchlivost Tvá doléhá na
mne: * a všecka vlnobití svá uvedl
jsi na mne.

8. Známé mé jsi vzdálil ode
mne: * v ošklivost mne vzal sobě.

9. Vydán jsem a nemohu vyváz-
nouti: * oči mé hynou bédou.

10. Protož volám, Hospodine, celý

den k Tobě: * před Tebou ruce
své rozprostírám.

11. Zdaliž na mrtvých činiti bu-
deš divy: * aneb snad lékaři vzkřísí
je, a budou Tě chváliti?

12. Zdali vypravovati bude kdo
v hrobě milosrdenství Tvé: * a
pravdu Tvou v zahynutí?

13. Zdaliž poznáni budou v
temnosti divní skutkové Tvoji: *
a spravedlnost Tvá v zemi zapo-
menutí?

14. Já pak, Hospodine, k Tobě
volám: * a z jitra předchází Tě
modlitba má.

15. Proč, Hospodine, modlitbu
mou zamítáš: * a odvracuješ tvář
svou ode mne?

16. Chudý jsem já, a v lopotách
od své mladosti: * vyvýšen pak
jsa, ponížěn jsem a zkormoucen.

17. Na mne shrnul se přísný

hněv Tvůj: * a hrůzy Tvé mne zkormoutily.

18. Obkličují mne jako voda celý den: * obkličují mne hromadně.

19. Vzdálils ode mne přítele a bližního mého: * a známé mé od bídy mé.

Antif. Úklady činí duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují.

Žalm 93.

(Zpívá se jako předešlý.)

1. Bůh pomsty jest Hospodin: * Bůh pomsty svobodně jedná.

2. Zdvihni se Ty, Jenž soudíš zemi: * pyšným dej odplatu.

3. Až dokud hříšníci Hospodine: * až dokud hříšníci budou se vychlouhati.

4. Až dokud žvátí a nepravost mluvíti budou: * a hrdě mluvíti budou všickni, kteříž páší nespravedlnost.

5. Lid Tvůj snižují, Hospodine: * a dědictví Tvému přikoří činí.

6. Vdovu a příchozího zabijí: * a sirotky usmrcují.

7. Říkajíce: Nevidí to Hospodin: * aniž na to pozoruje Bůh Jakobův.

8. Srozumějtež vy nemoudří z lidu: * a vy blázni jednou sobě usmyslete.

9. Zdali Ten, kterýž učinil ucho, neslyší: * aneb, kterýž způsobil oko, nespatří?

10. Zdali ten, kterýž tresce národy, káráti nebude: * Jenž učí člověka moudrosti?

11. Hospodin zná myšlení lidská: * že marná jsou.

12. Blahoslavený člověk, kteréhož Ty cvičíš, Hospodine: * a jehož ze zákona svého vyučuješ.

13. Aby mu ulevil za dnů zlých:

* ažby vykopána byla hříšníku jáma.

14. Neboť nezavrhne Hospodin lidu svého: * a dědictví svého neopustí.

15. Ažby spravedlnost navrátila se v soud: * a s ní všickni, jenž jsou přímého srdce.

16. Kdožby se zasadil o mne proti zlostníkům: * aneb kdoby se byl postavil se mnou proti těm, kteříž páší nepravost?

17. Kdyby mi byl Hospodin nespomohl: * o maličko bylaby bydlela duše má na onom světě.

18. Již jsem řekl: Noha má klesla: * ale tu milosrdenství Tvé, Hospodine, spomohlo mně.

19. Podlé množství bolestí mých v mém srdci: * potěšování Tvá duši mou obveselovala.

20. Zdaliž se přidrží Tebe stolice nepravosti: * Ty, Jenž vymýšlíš těžkost v přikázání?

21. Úklady činí duši spravedlivého: * a krev nevinnou odsuzují.

22. Ale Hospodin jest mi za útočiště: * a Bůh můj za pomoc naděje mé.

23. A On odplatí jim nepravost jejich, a v zlosti jejich zahladí je: * Hospodin Bůh náš zahladí je. —

V. Mluvili proti mně jazykem lstivým.

R. A řečmi nenávisti obkličili mne, a bojovali proti mně darmo.

Otče náš.

Čtení VII.

Z listu sv. Pavla apoštola k Židům.

(Kap. 4. a 5.)

Pospěšmež tedy vjíti do toho odpočinutí, aby neupadl někdo v týž příklad nevěry. Živát jest za jisté řeč Boží a mocná a pronika-

vější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení duše a ducha, kloubů také i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce. A není žádného neviditelného stvoření před očima Jeho: ale všechny věci jsou nahé a odkryté očím Toho, o kterémž jest řeč naše. Protož majíce tak velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše, Syna Božího, držmež to vyznání. Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýžby nemohl míti lítost nad mdlobami našimi, ale zkušeného ve všem podobně nám kromě hříchu. —

R. Vydali mne v ruce bezbožných a mezi nespravedlivé uvrhli mne, a neušetřili duše mé, shromáždili se naproti mně silní: * a jako obrové stojí proti mně.

V. Cizí povstali proti mně, a silní hledají duše mé. A jako obrové stojí proti mně.

Čtení VIII.

Přistupmež tedy s doufáním k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milosti k příhodné pomoci. Všeliký zajisté nejvyšší kněz, z lidí vzatý, pro lidi bývá ustanoven v těch věcech, kteréž jsou Boží, aby obětoval dary a oběti za hříchy; kterýžby mohl lítost míti nad těmi, kteříž nevědí a bloudí; neb on sám také obklíčen jest mdlobou: a protož má, jako za lid, tak také i za sebe samého obětovati za hřích. —

R. Ježíše zradil bezbožník nej-

vyšším knížatům kněžským a starším lidu: * Petr pak šel za Ním z daleka, aby viděl konec.

V. Přivedli pak Jej ku Kaifáši, knížeti kněžskému, kdežto zákonníci a fariseové byli se sešli. Petr pak šel za Ním z daleka, aby viděl konec.

Čtení IX.

Aniž kdo sám sobě osobuje té cti: ale kdož povolán bývá od Boha jako Áron. Tak i Kristus ne sám sebe oslavil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž k Němu řekl: Syn můj jsi Ty, já dnes zplodil jsem Tebe. Jakož i na jiném místě praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. Kterýžto za dnů těla svého s voláním mocným obětoval modlitby a ponížené prosby tomu, kterýžby ho mohl vysvoboditi od smrti, a vyslyšen jest pro svou uctivost. A ačkoli byl Syn Boží, však z toho, co trpěl, naučil se poslušenství: a dokonav, učiněn jest všechněm sebe poslušným příčinou věčného spasení; nazván od Boha nejvyšším knězem podle řádu Melchisedechova.

R. Zakalily se oči mé od pláče mého, nebo vzdálen jest ode mne, kdoby potěšil mne. Vizte všickni národové, * jestli bolest podobná, jako bolest má.

V. Ó vy všickni, kteříž jdete cestou, pozorujte a vizte, * jestli bolest podobná, jako bolest má.

Zakalily se atd. jako svrchu až k **V.**

K Chvalám.

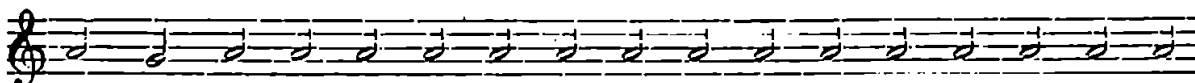
Antif. Vlastního Syna svého neušetril Bůh, ale za nás za všechny vydal Jej.

Žalm 50.

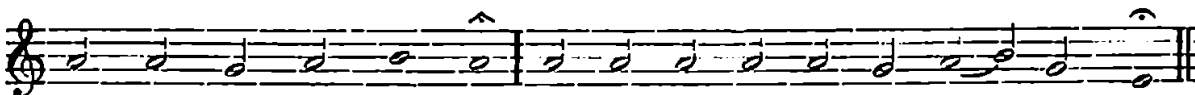
Smiluj se nade mnou na str. 332.

Antif. Sevřin jest ve mně duch můj, zkormoučeno jest ve mně srdce mé.

Žalm 142.

1. Ho - spo - di - ne, vy - slyš mo - dli - tu mou, u - ši - ma po - zo - ruj pros -

by mé pro prav - du svou: * vyslyš mne pro sprave - dl - nost svou.

2. A nevcházej v soud se svým služebníkem: * nebo není ospravedlněn před obličejem Tvým žádný živý.

3. Nebo sthává duši mou nepřítel: * potírá život můj až k zemi.

4. Staví mne na místa temná, jako mrtvé ode věku: * a protože sevřin jest ve mně duch můj, zkormoučeno ve mně srdce mé.

5. Vzpomínám na dny starodávni, přemýšlím o všech skutcích Tvých: * a činy rukou Tvých rozjímám.

6. Vztahuji své ruce k Tobě: * duše má jako země bez vody po Tobě žizní.

7. Rychle vyslyš mne, Hospodine: * nebo hyne duch můj.

8. Neodvracuj tváři své ode

mne: * sic jinak podoben budu těm, kteříž sstupují do hrobu.

9. Učiň, ať časně zkusím milosrdenství svého: * nebo v Tebe doufám.

10. Známu učiň mi cestu, po kteréž bych choditi měl: * nebo k Tobě duše své pozdvihuji.

11. Vytrhni mne od nepřátel mých, Hospodine, k Tobě se utíkám: * nauč mne činiti vůli Tvou, nebo Bůh můj jsi Ty.

12. Duch Tvůj dobrý vediž mne po cestě přímé: * pro jméno své, Hospodine, obživiž mne, dle pravosti své.

13. Vyveď duši mou ze soužení: * a podlé milosrdenství svého vyhláď mé nepřátely.

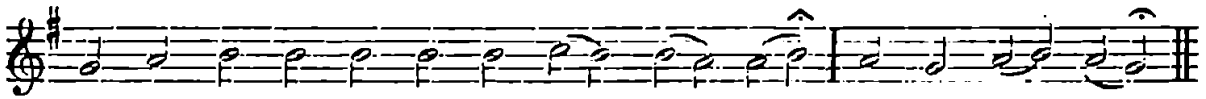
14. A vypleň všechny, kteříž duši mou sužují: * neb já jsem služebník Tvůj.

Antif. Řekl lotr k lotru: My zajisté za skutky naše tak hrozný trest jsme zasloužili, tento pak co zlého učinil? Rozpomeň se na mne, Pane, když přijdeš do království svého.

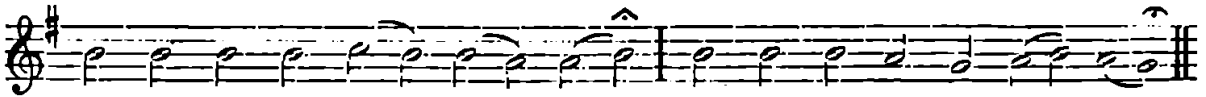
Žalm 62. Bože, Bože můj, a následující 66. Bůh smiluj se na str. 334.

Antif. Když zarmoučena bude duše má, Hospodine, na milosrdenství se rozpomeň. —

Píseň Habakukova.

1. Ho-spo-di - ne, sly - šel jsem slo - vo Tvé: * a bál jsem se.

2. Dí - lo Tvé, Ho-spo - di - ne: * u prostřed let, ob - živ je.

3. U prostřed let známé je učinš: * když se rozhněváš, na milosrdenství se rozpomeneš.

4. Bůh přijde od poledne: * a Svatý s hory Fáran.

5. Obestřela nebesa sláva Jeho: * a chvály Jeho plná jest země.

6. Blesk Jeho bude jako světlo: * rohové v ruku Jeho.

7. Tam skryta jest síla Jeho: * smrt půjde před tváří Jeho.

8. A ďábel před nohama Jeho vyjde: * stál a změřil zemi.

9. Pohleděl a rozptýlil národy: * zetřínny jsou hory věčné.

10. Pahrbkové světa sklonili se: * před cestami věčnosti Jeho.

11. Pro nepravost viděl jsem stany mouřenínské: * zkormouceny jsou kůže země Mediánské.

12. Zdali na řeky rozhněval jsi se, Hospodine: * aneb proti řekám prchlivost Tvá, anebo proti moři Tvé rozhněvání?

13. Jenž vsedneš na koně své: * a vozové Tvoji spasením jsou.

14. Vzbudíš, vzbudíš lučičtě své: * přísahy pokoloním, kteréž jsi mluvil.

15. Rozdělíš řeky země, spatřily a pocítily bolest hory: * hlubina vod minula.

16. Vydala propast hlas svůj: * výsost své ruce zdvihla.

17. Slunce a měsíc stály v příbytku svém: * v světle střel Tvých půjdou, v blesku blýskajícího se kopí Tvého.

18. Pošlapáš zemi v zuřivosti: * zmámíš národy v prchlivosti.

19. Vyšel jsi k spasení lidu svého: * s Pomazaným svým ku spasení.

20. Pobil jsi hlavu z domu bezbožného: * obnažil jsi jej od spodu až po hrdlo.

21. Zlořečil jsi berlám jeho, hlavě bojovníkův jeho: * přicházejícím jako víchr k rozptýlení mne.

22. Plesání jich jako toho: * jenž chudého v skrytě zžírá.

23. Cestu v moři učinil jsi koňům svým: * ve blátě vod mnohých.

24. Slyšel jsem, i zarmoutilo se srdce mé: * od hlasu zatřáslí se rtové moji.

25. Vejdi v mé kosti shnilost: * a pode mnou zhnojiž se.

26. Ať odpočinu v den soužení: * ať vstoupím k lidu našemu hotovému.

27. Neboť fík nebude kvěsti: * plodu nebude na vinicích.

28. Sklame ovoce olivy: * a rolí pokrmu nepřinesou.

29. Odjat bude dobytek od ovčince: * a nebude u jeslí skota.

30. Ale já radovati se budu v Hospodinu: * a plesati budu v Bohu mém Spasiteli.

31. Bůh Pán síla má: * a učiní jako jelen ův nohy mé.

32. A na výsosti mé provedí mne vítěz: * žalmy zpívajícího.

Antif. Rozpomeň se na mne, Pane, když přijdeš do království svého.

Žalm 148. Chvalte, též 149. a 150. viz na str. 335.

V. Postavil mne v místa temná.
R. Jako mrtvé od věků.

Antif. Vstavili nad blavu Jeho vinu Jeho napsanou: Ježíš Nazaretský, král židovský.

Požehnaný viz na str. 336.

V. Kristus učiněn jest za nás poslušným až k smrti, smrti pak kříže. Otče náš.

Žalm 50. Smiluj se a modlitba na str. 332.

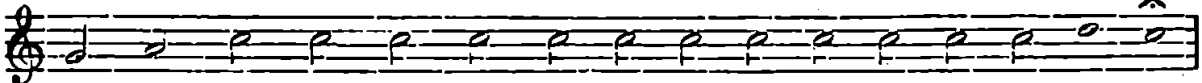
Na bílou sobotu.

Na Jitřní.

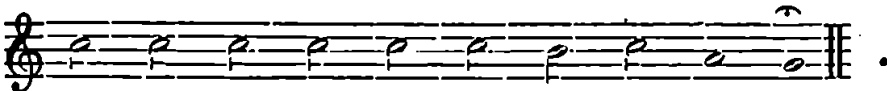
Nokturn I.

Antif. V pokoji spáti a odpočívati budu.

Žalm 4.

1. Když jsem Ho vzý - val, Bůh sprave - dl - no - sti mé mne vy - sly - šel: *

v sou - že - ní způ - so - bils mi pro - stranství.

2. Smiluj se nade mnou: * a vyslyš modlitbu mou.

3. Synové lidští, dokavadž těžkého srdce: * proč milujete marnost a lži hledáte?

4. Věztež, že divna učinil Hospodin Svatého svého: * vyslyší mne Hospodin, když volati budu k Němu.

5. Hněvejte se a nehřešte: * co pravíte v srdcích svých, na ložích svých oželte.

6. Obětujte oběť spravedlnosti a doufejte v Hospodina: * mnozí říkají: Kdož nám ukáže dobré věci?

7. Znamenáno jest nad námi světlo obličejů Tvého, Hospodine: * radost dal jsi v srdce mé.

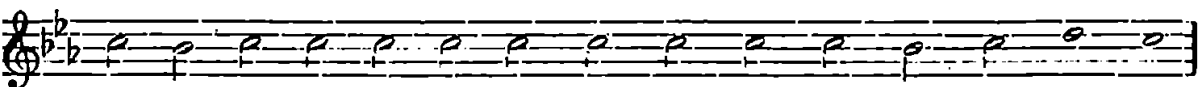
8. Větší než oni mívají, když plodem obilí, vína a oleje svého: * jsou o bdaření.

9. Proto v pokoji spáti: * a odpočívati budu.

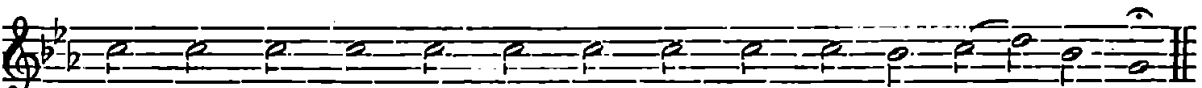
10. Nebo Ty, Hospodine, obzvláště: * v naději postavils mne.

Antif. Přebývati bude v stánku Tvém a odpočine na hoře svaté Tvé.

Žalm 14.

1. Ho - spo - di - ne, kdo bu - de pře - bý - va - ti ve stánku Tvém: *

a - neb kdo od - po - čí - va - ti na Tvé ho - ře sva - té?

2. Ten, kdo chodí bez poškrvny: * a činí spravedlnost.

3. Kdo mluví pravdu ve svém srdci: * kdo nečiní lsti jazykem svým.

4. Aníž činí bližnímu svému zlého: a pohanění proti bližním svým nepřijímá.

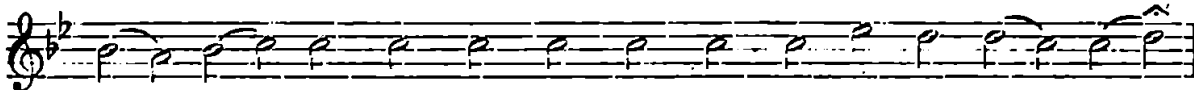
5. Ten, před jehož očima jest zlostník v neváznosti: * ale v poctivosti bojící se Hospodina.

6. Kdo přísahá bližnímu svému a neklame: * kdo peněz svých nedává na lichvu a darů proti nevinnému nepřijímá.

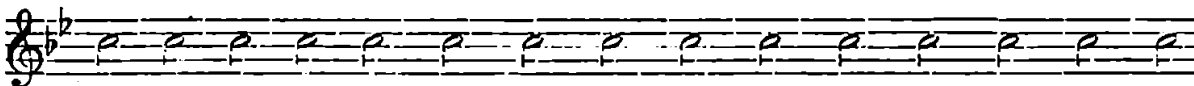
7. Ten, kdo to činí: * nepohneť se na věky.

Antif. Telo mé odpočine v naději.

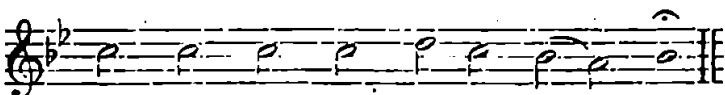
Žalm 15.

1. Za - cho - vejž mne, Pa - ne, ne - boť jsem doufal v Te - be: *

ře - kl jsem Ho - spo - di - nu: Bůh můj jsi Ty, ne - bo dobrých

vě - cí mých ne - po - tře - bu - ješ.

2. Ale k Svatým, kteří jsou v zemi Jeho: * všecku libost mou naklonil.

3. Rozmnožily se nemocí jejich: * potom chvátili.

4. Neshromáždím schůzek jejich z krvi: * aniž připomínati budu jmen jejich skrze rty své.

5. Hospodin díl dědictví mého a kalicha mého: * Ty sám jsi Ten, Jenž navrátíš mi dědictví mé.

6. Provazové padli mi na výborných místech: * nebo dědictví výborné se dostalo mi.

7. Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi dal rozum: * a nad to až do noci nabízejí mne ledví má.

8. Představuji sobě Hospodina vždycky před obličej svůj: * neb jest mi po pravici, abych se nepohnul.

9. Protož rozveselilo se srdce mé, a můj jazyk zplesal: * nad to i tělo mé v naději odpočine.

10. Nebo nezanecháš mé duše

v hrobě: * aniž dáš Svatému svému viděti porušení.

11. Známé učiníš mi cesty života, naplníš mne radostí před tváří Tvou: * rozkoše po pravici Tvé budou až do konce.

V. Protož v pokoji. R. Spáti a odpočívati budu.

Otče náš.

Z pláče Jeremiáše proroka.

Čtení I. (Kap. 3.)

Heth. Milosrdenství Hospodino - vo, že jsme nezhyňuli: * neb jsou nepřestala slitování Jeho.

Hcth. Poznávám na usvitě: * mnohá jest víra Tvá.

Heth. Díl můj jest Hospodin, řekla duše má: * protož očekávati budu Jeho.

Teth. Dobrý jest Hospodin doufajícím v Něho: * duši hledající Jeho.

Teth. Dobré jest očekávati: * s mlčením spasení Božího.

Teth. Dobré jestiť muži: * když ponese jho od mladosti své.

Jod. Seděti bude samotěn a mlčetí: * neboť vzal je na sebe.

Jod. Položí svá ústa v prachu: * zdaliby naděje byla.

Jod. Podá líce jej bijícím: * nasycen bude potupami.

Jerusaléme, Jerusaléme: obrať se k Hospodinu Bohu svému.

R. Jako ovce k zabití veden jest, a když zle s Ním nakládáno, neotevřel úst svých; vydán jest na smrt, * aby obživil lid svůj.

W. Vydal na smrt život svůj a s hříšnými počten jest. Aby obživil lid svůj.

Čtení II. (Kap. 4.)

Alef. Kterak zatemněno jest zlato, proměnila se překrásná barva: * rozmetáno jest kamení svatyně na rohu veškerých ulic.

Beth. Synové sionští slavní a odění zlatem prvním: * jak jsou počteni za nádoby hliněné, dílo rukou hrnčírě.

Ghimel. Však i potvory podávají prsu, krmí mláďata svá: * dcera pak lidu mého ukrutná jako pštros na poušti.

Daleth. Jazyk kojence přilnul žízní k dásním jeho: * maličci žádali chleba, a nebyl, kdoby jim ho lámal.

He. Kteří jídali rozkošně, zhyli jsou na cestách: * kteří chování byli v zlatohlavích, chopili se lejna.

Vau. I větší jest učiněna ne-

pravost dcery lidu mého nad hříšch Sodomy: * kteráž podvrácena jest v okamžení a neujaly se jí ruce.

Jerusaléme, Jerusaléme: obrať se k Hospodinu Bohu svému. —

R. Jerusaléme, vstaň a svleč s sebe roucho veselí, oblec se v popel a žíni * nebo v tobě zabit jest Spasitel Israele.

W. Vyvoď jako potok slzy dnem i nocí, nechať pláče zřetelnice oka tvého. Nebo v tobě zabit jest Spasitel Israele.

Počinná modlitba Jeremiáše, proroka.

Čtení III. (Kap. 5.)

Rozpomeň se, Hospodine, co se stalo nám: popatř a viz pohanění naše. Dědictví naše k cizím jest obráceno: domové naši k cizozemcům. Sirotci učiněni jsme bez otce: matky naše jako vdovy. Vodu svou pějeme za peníze: dříví naše za cenu kupujeme. Hnali nás za šije naše: umdleným nedali odpočinku. Egyptu podali jsme ruku i Assyrským: abychom nasyceni byli chlebem. Otcové naši zhřešili a není jich: a my neseme nepravosti jejich. Služebníci panují nad námi: není, kdoby vykoupil z ruky jejich. S nebezpečenstvím duší našich snášíme sobě chleba: od tvaří meče na poušti. Kůže naše jako pec jest vypálena: hrůzami hladu náramného. Zlehčili ženy na Sionu: a panny v městech Judských.

Jerusaléme, Jerusaléme, obrať se k Hospodinu Bohu svému.

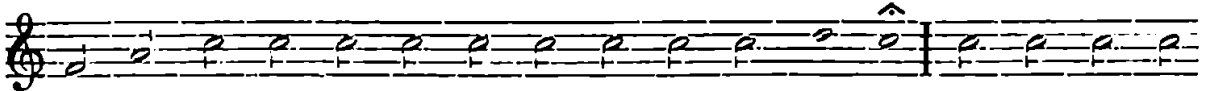
R. Plač jako panna, lide můj: kvilte, pastýřové, v popeli a žíni: * nebo přišel den Páně veliký a hořký velmi.

W. Opásejte se, kněží, a plačte, služebníci oltáře, posypte se popelem. Nebo přišel den Páně veliký a hořký velmi. Plač jako panna, lidé můj: kvilte, pastýřové, v popeli a žíní, nebo přišel den Páně veliký a hořký velmi.

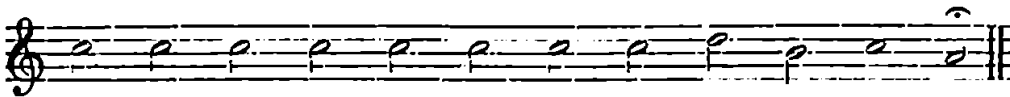
Nokturn II.

Antif. Vyzdvihněte se, brány věčné: a vejdeť král slávy.

Žalm 23.

1. Ho-spo-di-no-va jest ze-mě i pl-nost je-jí: * o-kr-šlek ze-

mě, i vši-ckni, kte-říž na něm pře-bý-va-jí.

2. Neb On sám nad mořem založil jej: * a nad řekami připravil jej.

3. Kdo vstoupí na horu Hospodinu: * aneb kdo bude státi na místě sva tím Jeho.

4. Ten, kdo jest nevinný rukama a čistého srdce: * kterýž nebere nadarmo duše své, aniž nepřisáhá lstivě bližnímu svému.

5. Tent přijme požehnání od Hospodina: * a milosrdenství od Boha Spasitele svého.

6. Tot jest vlastně národ hle-

dajcích Jeho: * hledajcích tváři Boha Jakobova.

7. Pozdvihněte, knížata, bran svých a vyzdvihněte se brány věčné: * aby mohl král slávy vjíti.

8. Kdož jest ten král slávy: * Hospodin silný a mocný, Hospodin mocný v boji.

9. Pozdvihněte, knížata, bran svých a vyzdvihněte se brány věčné: * a vejdeť král slávy.

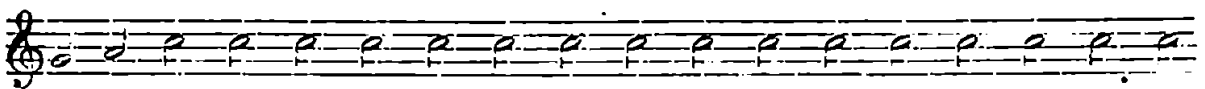
10. Kdož jest ten král slávy: * Hospodin zástupův, Onť jest ten král slávy.

Antif. Uzříti doufám dobré věci Hospodinovy v zemi živých.

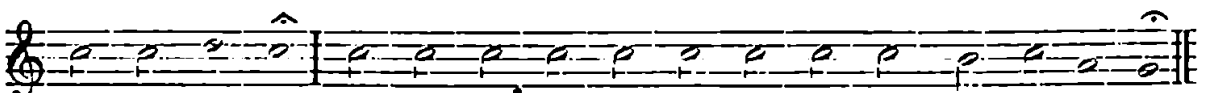
Žalm 26. Hospodin osvícení mé na str. 339.

Antif. Hospodine, vyvedl jsi z hrobu duši mou.

Žalm 29.

1. Vyvy-šo-va-ti bu-du Tě, Ho-spo-di-ne, ne-bo v o-chranu svou

při-jal jsi mne: * a ne-ob-ra-do-vals ne-přá-tel mých nade mnou.

2. Hospodine Bože můj, k Tobě jsem volal: * a uzdravils mne.

3. Hospodine, vyvedl jsi z hrobu duši moji: * vysvobodils mne od těch, kteříž sstupují do jámy.

4. Žalmy zpívejte Hospodinu všickni Svatí Jeho: * a oslavujte památku svatosti Jeho.

5. Nebo trest v rozhněvání Jeho: * a život ve vůli Jeho.

6. S večera potrvá pláč: * k jitru nastane veselost.

7. Já pak řekl jsem v hojnosti své: * nepohnu se na věky.

8. Hospodine, z dobrolibné své vůle: * udělils síly okrase mé.

9. Ale jakž jsi odvrátil tvář svou ode mne: * byl jsem zkormoucen.

10. K Tobě, Hospodine, jsem volal: * a k Bohu svému jsem se modlil.

11. Jaký bude užitek z mé krve: * jestliže sstoupím v porušení?

12. Budeliž prach oslavovati Tebe: * aneb pravdu Tvou zvěstovati?

13. Slyšel Hospodin a smiloval se nade mnou: * Hospodin učiněn jest spomocník můj.

14. Obrátil jsi mi kvílení mé v radost: * roztrhls smutek můj a opásal jsi mne veselím.

15. Aby zpívala Tobě sláva má, a abych neželal: * Hospodine Bože můj, na věky chváliti budu Tebe.

V. Ty pak, Hospodine, smiluj se nade mnou.

R. A probuď mne, a odplatím jim.

Otče náš.

Čtení IV. .

Z pojednání sv. Augustina biskupa o žalmech.

(Žalm 63.)

Vyvýšuje se člověk v srdci, ale vyvýšen bude Bůh. Oni řekli: Kdo

nás spatří? Zemdleli skoumatelé skoumáním nepravostí. I přistoupil člověk k radám jejich a nechal se jíti od nich jako člověk. Nemohl zajisté jat býti leč co člověk, aniž ubíjen, leč co člověk, aniž ukřižován býti a umříti, leč co člověk. Přistoupil tedy co člověk ku všem oněm mukám, kteréby v Něm nic nebyly prospěly, kdyby člověkem nebyl. Nebo kdyby On nebyl člověkem, nemohlby člověk vykoupen býti. Vyvýšil se člověk v srdci, to jest, vyvýšen byl uvnitř, an zrakům lidským se ukázal co člověk, chovaje své Božství uvnitř a skrýváje způsobu Božskou, v nížto rovným jest Otci, ukázal způsobu služebníka, v nížto menším jest Otce.

R. Odešel pastýř náš, pramen vody živé, při Jehožto odchodu slunce zatmělo se. * Neboť i ten jat jest, jenž jatého držel prvního člověka: dnes brány a závory smrti Spasitel náš zlomil.

V. Zrušilt zajisté závory pekla a vyvrátil moc ďábla. Neboť i ten jat jest, jenž jatého držel prvního člověka: dnes brány a závory smrti Spasitel náš zlomil.

Čtení V.

Kam dovedli skoumání svá, v jichžto skoumání tak zemdleli, že i zemřelému a pohřbenému Pánu strážníky ku hrobu postavili? Neboť řekli Pilátovi: Svůdce tento. Jménem tím zván jest Pán Ježíš Kristus pro útěchu služebníků svých, kteříž také nazváni budou svůdci. Pravitel tedy Pilátovi: Svůdce tento řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech zase vstanu. Dej tedy stříci hrob až do třetího dne, aby nepřišli snad učenníci Jeho a ukradše Ho neřekli lidu: vstal jest z mrtvých; i bylby

poslední blud horší nežli první. Řekl jim Pilat: Máte stráž, jděte, ostříhejte, jakž víte. A oni odšedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

R. Ó vy všickni, kteříž jdete cestou, pozorujte a vizte, * jestli bolest podobná jako bolest má.

V. Pozorujte všickni národové a vizte bolest mou. Jestli bolest podobná jako bolest má.

Čtení VI.

Postavili strážné vojáky ku hrobu. Mezi zemětřesením vstal Pán z mrtvých: divy pak takové staly se u hrobu, že i sami vojáci, kteří byli co strážní přišli, mohli by o tom svědčiti, kdyby pravdu chtěli zvěstovati. Avšak lakota ona, kteráž zachvátila i učenníka a průvodce Kristova zachvátila i vojáky strážce hrobu. Řekli jim: Dáme vám peněz,

rcetež jen, že, když jste vy spali, přišli učenníci Jeho a ukradli Jej. V pravdě zemdleli skoumatelé v skoumání svém. Cos to pravila, ó nešťastná podlosti? Tak daleko opouštíš světla spravedlivé rady a v hlubinu ošemetnosti se potápíš, že pravíš: Rcete, že když jste vy spali, přišli učenníci Jeho a ukradli Jej? Spících svědků užíváš? V pravdě ty sám jsi usnul, jenž skoumáním takovým jsi zemdlel.

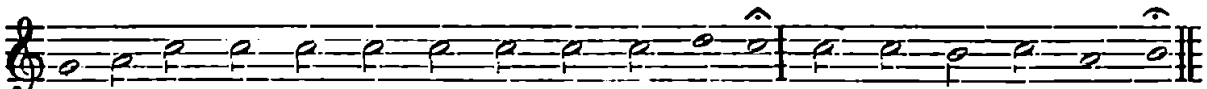
R. Ejhle, jak umírá Spravedlivý, a nikdo nepovázil to v srdci svém, a muži spravedliví odňati jsou, a nikdo toho nepozoruje: od tváři nepravosti vzat jest Spravedlivý: * a bude v pokoji památka Jeho.

V. Jako beránek před střízícím jej oněměl a neotevřel úst svých: z úzkosti a soudu vyňat jest. A bude v pokoji památka Jeho. Ejhle, jak umírá Spravedlivý atd. až k **V.**

Nokturn III.

Antif. Bůh spomáhá mně, a Hospodin jest obránce duše mé.

Žalm 53.

1. Bo-že, ve jmé-nu svém spa-se-na mne učin: * a suď mne v moci své.

2. Bože, modlitbu mou vyslyš: * ušima pozoruj na slova úst mých.

3. Nebo cizí povstali proti mně, a silní hledají mé duše: * a nepředstavili sobě Boha před obličej svůj.

4. Neb hle, Bůh spomáhá mně: * a Hospodin obránce jest duše mé.

5. Obrat to zlé na nepřátely mé: * a v pravdě své vyhubiž je.

6. I budou dobrovolně obětovati Tobě: * a oslavovati budou jméno Tvé, Hospodine, neb jest dobré.

7. Nebo ze soužení všelikého vytrhl jsi mne: * a na nepřátely mé shlédlo jest oko mé.

Antif. V pokoji učiněno jest přebývání jeho, a obydlí jeho na Sionu.

Žalm 75. Znam jest Bůh na str. 330.

Antif. Učiněn jsem jako člověk bez pomoci, jako mezi mrtvými opuštěný.

Žalm 87. Hospodine viz na str. 346.

V. V pokoji učiněno jest přebývání jeho.

R. A na Sionu obydlí jeho. Otče náš.

Čtení VII.

Z listu sv. Pavla apoštola
k Židům.

(Kap. 9.)

Kristus přišel jako nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení, ani skrze krev kozlů neb telat, ale skrze vlastní krev, všel jednou do svatyně a našel vykoupění věčné. Nebo jestliže krev kozlů a býků a popel jalovice, pokropující poškrvněných, posvěcuje jich k očištění těla: čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha Svatého sebe samého obětoval nepoškrvněného Bohu, očistí svědomí naše od skutků mrtvých, abychom sloužili Bohu živému? —

R. Sestoupili se králové země a knížata sešla se v jedno * proti Hospodinu a proti Pomazanému Jeho.

V. Proč se zbouřili národové, a lidé marné věci přemýšleli: Proti Hospodinu a proti Pomazanému jeho?

Čtení VIII.

A protož nové smlouvy prostředníkem jest, aby prostředkem smrti, podstoupené k vyplacení těch přestoupení, kteráž byla za první smlouvy, přijali zaslíbení věčného dědictví ti, kteříž jsou povoláni. Nebo kde jest závěť, potřebí jest,

aby předešla smrt toho, kdož závěť učinil. Nebo závěť těch toliko, kteříž zemřeli, pevná jest: jinak není platna, pokud živ jest ten, který závěť učinil. Protož ani závěť první nebyla bez krve.

R. Počten jsem mezi ty, kteříž sestupují do jámy: * Učiněn jsem jako člověk bez pomoci, jako mezi mrtvými opuštěný.

V. Položili mne v jámu nejhlubší, v temnost a v stín smrti. Učiněn jsem jako člověk bez pomoci, jako mezi mrtvými opuštěný.

Čtení IX.

Nebo když čtena byla všechna přikázání zákona od Mojžíše všemu lidu, vzav on krev telat a kozlů s vodou a s vlnou šarlatovou a s ysosem, pokropil spolu i knihu i všecken lid, řka: Tatoť jest krev zákona, jež vydal vám Bůh. Také i stánek i všechny nádoby náležející k službě, podobně krví pokropil. A téměř všechno podlé zákona krví očišťováno bývá, a bez vylití krve neděje se odpuštění. —

R. Po pohřbu Páně zapečetěn jest hrob, když byli přivalili kámen ku dveřím hrobu: * a postavili tam vojáky, kteřížby jej střežili.

V. Přišedše knížata kněžská k Pilátovi, žádali jej. A postavili tam vojáky, kteřížby střežili jej.

Po pohřbu Páně atd. až k V.

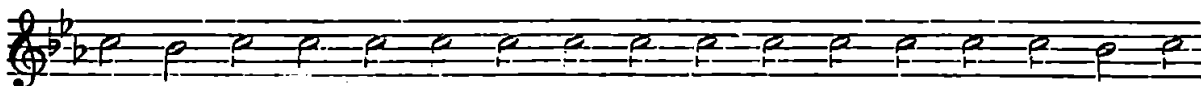
K Chvalám.

Antif. Budu smrt tvá, ó smrti, bryzení tvé budu, peklo.

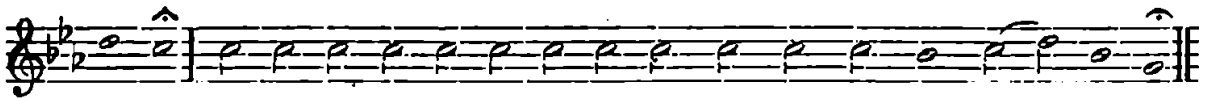
Žalm 50. Smiluj se na str. 332.

Antif. Oplakávatí Ho budou co jednorozeného, nebo mocný Pán zabit jest.

Žalm 42.

1. Suď mne, ó Bo-že, a ro-ze-znej při mou od ná-ro-du nesva-

té-ho: * od člo-vě-ka ne-pra-vého a lsti-vé-ho vy-trh - ni mne.

2. Nebo Ty, Bože, jsi má slla: * proč jsi mne zapudil a proč mám smuten choditi, když sužuje mne nepřítel?

3. Sešliž světlo své a pravdu svou: * ty aby mne provodily a přivedly na horu svatou Tvou a do stanů Tvých.

4. I vejduť k oltáři Božímu: *

k Bohu, kterýž mladost mou obveseluje.

5. Chválu vzdávati budu Tobě na harfě, Bože, ó Bože můj: * proč jsi smutná, duše má, a proč kormoutíš mne?

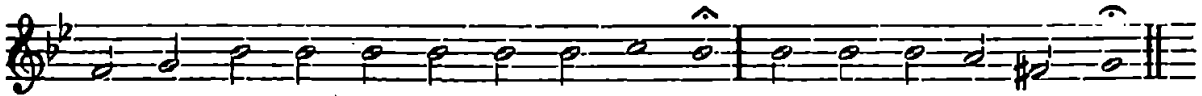
6. Doufejž v Boha, neb vyznávatí Mu budu ještě: * že jest spasení obličej mého a Bůh můj.

Antif. Pozorujte všickni národové a vizte bolest mou.

Žalm 68. Bože a 68. Bůh smiluj se na str. 334.

Antif. Od brány pekelné vysvoboď, Hospodine, duši mou.

Píseň Ezechiášova. (Isai. 38.)

1. Já jsem ře-kl: v po-lo - vi-ci dnů svých: * půjdu k branám hrobu.

2. Pohřešuji ostatku let svých: * řekl jsem: neužřím Hospodina Boha v zemi živých.

3. Nebudu vídati člověka více: * a bydlitele pokoje.

4. Rodina má odjata jest a svinita jest ode mne: * jako stánek pastýřův.

5. Přestřižen jest jako od tkadlce život můj, jedva jsem počal býti, přestřihl jest mne: * od jitra až do večera dokonáš mne.

6. Doufal jsem až do jitra: * jako lev tak potřel všechny kosti mé.

7. Od jitra až do večera dokonáš mne: * jako mládě vlašťovičí, tak volal jsem a lkal jako holubice.

8. Zemdlely mé oči: * vzhůru patříce.

9. Pane, násilí trpím, odpověz za mně: * co dím, aneb co odpoví mně, když sám to učinil?

10. Připomínati budu Tobě všechna svá léta: * v hořkosti duše své.

11. Pane, jestli tak živu býti, a v takových věcech život ducha mého, potresci mne a obživíš mne: * aj, k pokoji jest mi hořkost má nejhořčejší.

12. Ty jsi vytrhl, aby nezahynula, mou duši: * zavrhl jsi za hřbet svůj všechny hříchy mé.

13. Nebo ani peklo tebe oslavovati, ani smrt chváliti nebude Tebe: * nebudou očekávati, kdož sstupují do jámy, pravdy Tvé.

14. Živý, živý, tenť oslavovati bude Tebe, jakož i já dnes: * otec synům známou učiní pravdu Tvou.

15. Hospodine, spasena mne učiní: * a písně naše zpívati budeme v domě Hospodinově po všechy dny života našeho.

Antif. Ó vy všickni, kteříž jdete cestou, pozorujte a vizte, jestli bolest jako bolest má.

Žalm 148. Chvalte **149.** a **150.** na str. 335.

V. Tělo mé odpočine v naději.

R. A nedáš Svatému svému viděti porušení.

Antif. Ženy sedíce u hrobu, kvilely oplakávajice Pána.

Požehnaný Pán na str. 336.

V. Kristus učiněn jest za nás poslušným až k smrti, smrti pak kříže: protož i Bůh vyvýšil Jej a dal

Mu jméno, kteréž jest nad všeliké jméno.

Otče náš.

Žalm 50. Smiluj se na str. 332.

Vzhlédni, prosíme, Hospodine, na tuto čeleď svou, za kterouž Pán náš Ježíš Kristus neodporoval v ruce hříšníků se dáti a muky kříže podstoupiti; Jenž s Tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého Bůh po všecky věky věkův. Amen.

Hodinky za mrtvé.

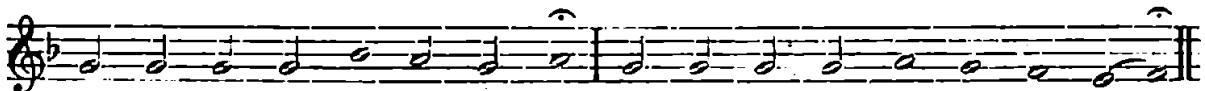
Na Jitřní.

Nokturn I. *)

(V pondělí a ve čtvrtek.)

Antif. Spravnj, Pane Bože můj, před obličejem svým cestu mou.

Žalm 5.

1. Slo-va má slyš, Ho-spo-di - ne: * sro-zu - měj vo - lá - ní mé-mu.

2. Pozoruj hlasu modlitby mé: * králi můj a Bože můj.

3. Nebo modlit se budu k Tobě: * Hospodine, vyslyšíš z jitra hlas můj.

4. Z jitra postavím se před Tebou a patřiti budu k Tobě: * nebo nejsi Ty Bůh, kterýžby sobě nepravost obliboval.

5. A nemá místa u Tebe nešlechtník: * aniž ostojí nespravedliví před Tvými očima.

6. Nenávidíš všech, kteříž činí nepravost: * zahubíš všechny, kteříž lež mluví.

7. Muže, vražedného a lstivého v ohavnosti má Hospodin: * já pak dle množství milosrdenství Tvého.

8. Vejdu do domu Tvého: * klaněti se budu v bázni Tvé k svatému chrámu Tvému.

9. Hospodine, proved mne ve své spravedlnosti: * nepřátely mé zpravuj před obličejem svým mou cestu.

10. Neboť není pravdy v ústech jejich: * marné jest srdce jejich.

11. Hrob otevřený jest hrdlo jejich: * jazyky svými lstivě lahodí; suď je, Bože.

12. Ať odpadnou od myšlení svých; rozptyl je podle množství jejich bez božností: * neb jsou pouzeli Tě, Hospodine.

13. A ať se radují všickni, kteříž

*) Když se konají hodinky za mrtvé, běře se pouze jeden Nokturn a sice který pro ten den jest předepsaný, pak se přejde k Chvalám. Pouze na den Dušiček zpívají se všechna tři Nokturna.

v Tě doufají: * na věky ať plesají;
a Ty budeš v nich přebývatí.

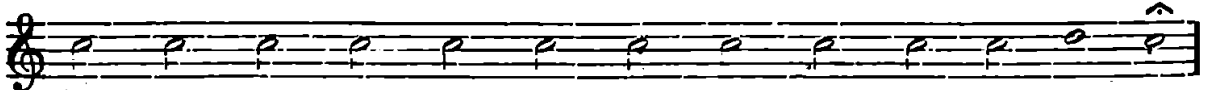
14. A honositi se budou vši ekni
v Tobě, kteříž jméno Tvé milují:
* neb Ty, Hospodine, spravedlivému
po žehnáváš.

15. Jako štítem své dobré vůle:
* korunuješ nás, Hospodine.

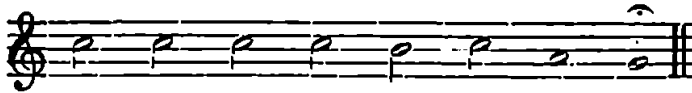
Odpočinutí věčné dejž jim, Pane:
* a světlo ustavičné ať jim svítí.

Antif. Obratíš se, Hospodine, a vytrhni duši mou: nebo není v smrti, kdoby pamětliv byl na Tebe

Žalm 6.

1. Ho - spo - di - ne, ne - tres - ci mne v své prch - li - vo - sti:*

a - niž v hně - vu svém ká - rej mne.

2. Smiluj se nade mnou, Ho-
spodine, neboť jsem zemdlen: *
uzdrav mne, Hospodine, neboť zkor-
mouceny jsou mé kosti.

3. A duše má zděšena jest vel-
mi: * Ty pak, Hospodine, až do-
kavad?

4. Obratíš se, Hospodine, ke mně,
a vytrhni mou duši: * pro milo-
srdenství své spomoz mi.

5. Nebo není v smrti, kdoby
pamětliv byl na Tebe: * v pek-
le pak kdož Tě bude oslavovati?

6. Ustávám v úpění svém, lože
své každé noci smývám: * slzami
svými svou postel smáčím.

7. Zatmělo se od zármutku mé
oko: * sestaral jsem se mezi všemi
svými nepřátely.

8. Odstuptež ode mne všickni,
kteříž pášete nepravost: * neboť
jest vyslyšel Hospodin hlas pláče
mého.

9. Vyslyšel Hospodin mou pro-
sbu: * Hospodin přijal mou mod-
litbu.

10. Nechť se zastydí a uleknou
náramně všickni nepřátelé moji:

* nechať se zpět obrátí a zardí
velmi rychle.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Aby někdy neuchvátil nešlechtník jako
lev duše mé: kdyžby nebylo, kdoby vykoup-
pil, aniž kdoby vysvobodil.

Žalm 7.

(Zpívá se jako předešlý.)

1. Hospodine, Bože můj, v Tebe
doufám: * vysvoboď mne ode všech
protivníků mých a vytrhni mne.

2. Aby ten nešlechtník někdy
neuchvátil jako lev mé duše: *
kdyžby nebylo, kdoby vykoupil,
aniž kdoby vysvobodil.

3. Hospodine Bože můj, učinil-li
jsem to: * jestli v rukou mých
nepravost:

4. odplacoval-li jsem se zlým za
zlé: * ať padnu dle zasloužení práz-
dný od nepřátel svých.

5. Nechť stíhá nepřítel duši mou
a popadne ji a pošlape život můj
na zemi: * a slávu mou ať uvede
v prach.

6. Povstaň, Hospodine, v svém
hněvu: * a pozdvihni se v kon-
činách nepřátel mých.

7. A povstaň, Pane Bože, můj dle přikázání, které jsi přikázal: * a shromáždění lidí obklíčí Tě.

8. A pro ně u výsost se navrat: * Hospodin národy soudí.

9. Sudiž mne, Hospodine, podle mé spravedlnosti: * a nade mnou podle mé nevinnosti.

10. Ať vezme konec nešlechtnost hříšníků, a řidiž spravedlivého: * jenž zkušuješ srdce a ledví, Bože.

11. Spravedlivá pomoc má ode Pána: * kterýž spaseny činí upřímé srdcem.

12. Bůh jest soudce spravedlivý, silný a trpělivý: * zdaliž se hněvá každého dne?

13. Neobrátíte se, meč svůj napřáhne: * lučičtě své natáhne a namíří je.

14. A vloží zbroj smrtelný na ně: * střely své rozpálí.

15. Aj, pracoval bezbožník ku porodu nespravedlnosti: * počav bolest porodil jest nepravost.

16. Hluboký důl kopal, i jej vykopal: * ale sám upadl do jámy, kterouž byl udělal.

17. Obrátí se bolest jeho na hlavu jeho: * a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí.

18. Já pak slaviti budu Hospodina podle spravedlnosti Jeho: * a propěvovati budu jménu Hospodina ne jvyššího.

Odpočinutí věčné atd.

V. Od brány pekelné.

R. Vysvobod, Pane, duše jejich.

Otče náš.

Čtení I. (Job. 7.)

Odpust mi, Hospodine, nebo nic nejsou dnové moji. Co jest člověk, že zvelebuješ ho? aneb co přikládáš k němu srdce své? Navštěvuješ jej na usvitě a v. náhle zku-

šuješ jej. Dokavadž neodpouštíš mi, ani dopouštíš mi, abych polkl slinu svou? Zhřešil jsem, co učiním tobě, ó strážce lidí? Proč si mne stavíš naproti sobě, abych byl sám sobě břemenem? Proč neodjímáš hříchu mého a proč neodpouštíš nepravosti mé? Hle již v prachu spátí budu: a budešli ráno mne hledati, nebude mne.

R. Vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v poslední den ze země vstanu * a v těle svém uzřím Boha Spasitele svého.

V. Kteréhož uzřím já sám, a ne jiný, a oči mé spatří Jej. A v těle svém uzřím Boha Spasitele svého.

Čtení II. (Job. 10.)

Stejně se duši mé v životě mém, vypustím proti sobě řeč svou, mluviti budu v hořkosti duše své. Díím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč mne tak soudíš. Zdali dobré zdá se Tobě, uhanšili a utisknešli mne, dílo rukou svých, a radě bezbožných pomůžeš? Zdali oči tělesné máš: aneb jakož hledí člověk, tak Ty hledíš? Zdaž jsou dnové člověka dnové Tvoji, a léta Tvá jako lidští časové: že vyhledáváš nepravosti mé, a na hřích můj se vpytváš? a víš, že nic bezbožného neučinil jsem, ačkoliv žádného není, kdoby z ruky Tvé mohl vytrhnouti. —

R. Jenž jsi Lazara práchnivějšího z hrobu vzkřísil * Ty, ó Pane, dejž jim odpočinutí a místo smilování.

V. Jenž přijdeš souditi živé i mrtvé a svět ohněm. Ty, ó Pane dejž jim odpočinutí a místo smilování.

Čtení III. (Job. 10.)

Ruce Tvé učinily mne a způsobilily mne celého vůkol: a tak v

náhle svrhuješ mne? Rozpomeň se, prosím, že jako hlínu učinil jsi mne a v prach zase obrátíš mne. Zda-liž mne jako mléka nevydojil, a jako sýření neshustil? Kůží a masem přiodil jsi mne: kostmi a žílymi spojils mne: a tak života a milosrdenství udělil jsi mi a zření Tvé ostříhalo ducha mého.

R. Hospodine, až přijdeš souditi zemi, kdež se ukryji před obličejem

hněvu Tvého. * Neboť zhřešil jsem velmi v životě svém.

V. Provinění mých se lekám a před Tebou se hanbím; když přijdeš souditi, neračiž mne zatratiti. Neboť zhřešil jsem velmi v životě svém.

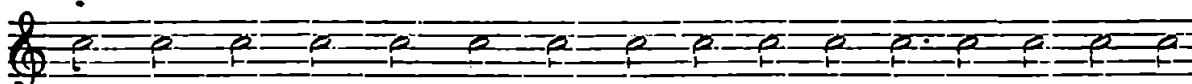
V. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane, a světlo ustavičné ať jim svítí. Neboť zhřešil jsem velmi v životě svém. —

Nokturn II.

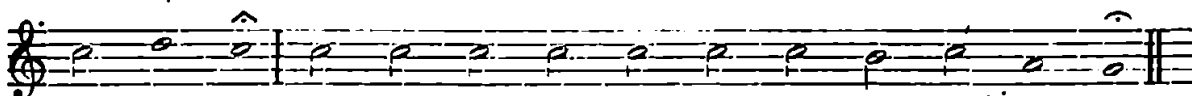
(V úterý a v pátek.)

Antif. Na místě pastvy tu jest mne usadil.

Žalm 23.

1. Ho - spo - din zpra - vu - je mne a nic mi se ne - do - stá - va - ti

ne - bu - de: * na mí - stě pa - stvy tu jest mne u - sa - dil.

2. Nad vodou občerstvení vychoval mne: * duši mou obrátil.

3. Provedl mne po cestách spravedlnosti: * pro jméno své.

4. Nebo bychť pak chodil u prostřed stínu smrti, nebudu se báti zlého: * nebo Ty jsi se mnou.

5. Prut Tvůj a hůl Tvá: * ty mne potěšily.

6. Přistrojil jsi před obličejem mým stůl: * proti těm, kteříž sužují mne.

7. Pomazal jsi olejem mé hlavy: * a kalich můj opojující jak jest znamenitý.

8. Nad to milosrdenství Tvé následovati mne bude: * po všechny dny života mého.

9. I dáš mi, abych přebýval v Hospodinově domě: * za dlouhé časy.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Hříchů mladosti mé a nevědomosti mých nezpomínej, Hospodine.

Žalm 24.

(Zpívá se jako předešlý.)

1. K Toběť pozdvihuji duše své, Hospodine: * Bože můj, v Tebe doufám, nechť nejsem zahanben.

2. Aby se mi neposmívali nepřátelé moji: * neb z těch, kteříž Tě očekávají, nebude zahanben žádný.

3. Zahanbeni buďte všickni: * kteříž lehkomyšlně nepravé věci činí.

4. Cesty své, Hospodine, mi ukáž: * a stezkám svým mne vyuč.

5. Spravuj mne v pravdě své a uč mne: * nebo Ty jsi Bůh Spasitel můj; a Tebe jsem celý den očekával.

6. Rozpomeň se na slitování

svá, Hospodine: * a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků.

7. Hříchů mé mladosti: * a nevědomostí mých nevzpomínej.

8. Podlé milosrdenství svého pamětliv buď na mne: * pro dobrotu svou, Hospodine.

9. Dobrý jest Hospodin a přímý: * protož zákon dá bloudícím na cestě.

10. Spravovati bude tiché v soudu: * učiti bude svým cestám tiché.

11. Všecky cesty Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda: * těm, kteříž ostříhají zákona jeho a svědectví jeho.

12. Pro jméno své, Hospodine, milostiv buď hříchu mému: * neboť jest mnohý.

13. Který jest člověk, ježto se Hospodina bojí: * zákon ustanovil jemu na cestě, kteroužby zvoliti měl.

14. Duše jeho v dobrém přebýváti bude: * a símě jeho děditi bude zemi.

15. Tvrzí jest Hospodin těm,

kteříž se Ho bojí: * a úmluva jeho, aby jim byl oznámen.

16. Oči mé vždycky k Hospodinu patří: * nebo On vyvede nohy mé z osidla.

17. Pohleď na mne a naděmnou se smiluj; * neboť osamělý a chudý jsem já.

18. Rozmnožilo se soužení srdce mého: * z úzkostí mých vytrhni mne.

19. Viz ponížení mé a mou bídu: * a odpusť mi mé všechny hříchy.

20. Popatř na nepřátele mé, nebť se rozmnožili: * a nenávisť neshlechnou mne nenávidí.

21. Ostříhej duše mé a vytrhni mne: * ať nejsem zahanben, neboť jsem v Tebe doufal.

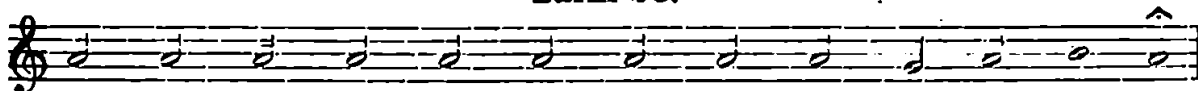
22. Nevinní a upřímní přidrželi se mne: * neboť jsem Tebe očekával.

23. Vysvoboď, Bože, Israele: * ze všelikých úzkostí jeho.

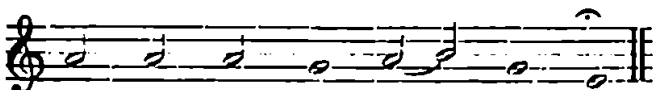
Odpočinutí věčné atd.

Antif. Věřim, že uvidím dobré věci Hospodina v zemi živých.

Žalm 26.

1. Ho - spo - din o - sví - ce - ní mé a spa - se - ní mé: *

ko - hož se bu - du bá - ti?

2. Hospodin ochránce života mého: * kohož se budu strachovati?

3. Když se přibližují ke mně škodliví lidé: * aby mé tělo jedli.

4. Ti, jenž sužují mne, nepřátele moji: * oni zemdlí a padnou sami.

5. Byť se proti mně vojenští stanové postavili: * nebudeť se mé srdce báti.

6. Byť se pozdvihl proti mně boj: * v tomť budu já doufati.

7. Jedné věci žádal jsem od Hospodina, téť vždy vyhledávati budu: * abych přebýval v domu

Hospodinovu po všechny dny života svého.

8. Abych Hospodinovu libost viděl: * a Jeho chrám navštívil.

9. Nebo tu mne ukryl ve svém stánku: * v den neštěstí chránil mne v skrýši stanu svého.

10. Na skálu mne vyzdvihl: * a nyní také vyvýšil hlavu mou nad mými nepřátele.

11. Obcházel jsem a obětoval jsem v stánku Jeho oběť zpívání hlasitého: * prozpěvovati budu a chválu vzdávati Hospodinu.

12. Vyslyš, Hospodine, hlas můj, kterým jsem volal k Tobě: * smiluj se nade mnou a vyslyš mne.

13. K Tobě mluvilo srdce mé, Tebe tvář má hledala: * tváři Tvé hledati budu, Hospodine.

14. Neodvracujž tváři své ode mne: * neuchyluj se v hněvu od svého služebníka.

15. Spomocníkem mým buď: * neopouštějž mne, aniž zhrzejž mnou, Bože, můj Spasiteli.

16. Nebo otec můj a matka má mne opustili: * Hospodin mne ale přijal.

17. Zákon ulož mně, Hospodine, na cestě své: * a uveď mne na stezku přímou pro mé nepřátele.

18. Nevydávejž mne v libosti mně sužujících: * nebo povstali proti mně svědkové nepraví, a selhala nepravost sobě.

19. Věřím, že uzřím dobré věci Hospodina: * v zemi živých.

20. Očekávejž Hospodina, zmužile se měj: * a posilň se srdce tvé, a protože očekávej Hospodina.

Odpočinutí věčné atd.

W. Posadí je Hospodin s knížaty. R. S knížaty lidu svého.

Otče náš.

Čtení IV. (Job. 13.)

Odpovídej mi: jak mnoho mám nepravostí a hříchů, nešlechtnosti mé a provinění má ukaž mi. Proč tvář svou skrýváš a máš mne za nepřítele svého? Proti listu, který od větru zmítán bývá, ukazuješ moc svou a stéblo suché stlháš. Nebo zapisuješ proti mne hořkosti a zkažení mne chceš pro hříchy mladosti mé. Dal jsi do klády nohy mé a šetřil jsi všech stezek mých a šlepejí noh mých šetřil jsi. Jenžto jako shnilina stráven býti mám, a jako roucho, kteréž snědeno bývá od molů.

R. Rozpomeň se na mne, Bože, neboť jako vítr jest život můj * a nespatri mne zrak člověka.

W. Z hlubokosti volám k Tobě, Hospodine; Hospodine, vyslyš hlas můj. A nespatri mne zrak člověka.

Čtení V. (Job. 14.)

Člověk narozený z ženy, krátkého jest věku a naplněn bývá mnohými bídami. Jako květ vychází: a setřín bývá, a utká jako stín, a nikdy v témž stavu nezustává. A za hodné máš na takového otvratí oči své, a uvoditi jej s sebou k soudu? Kdo může učiniti čistého počatého z nečistého semene? zdaliž ne Ty, kterýž sám jsi? Krátci jsou dnové člověka, počet měsíců jeho u Tebe jest: a položil jsi mu meze, kterýchž nelze překročiti. Odstup maličko od něho, aby pookřál, dokud žádoucí nepřijde, jako nájemníka, den jeho.

R. Běda mi, Hospodine, neboť zhřešil jsem velmi v životě svém! Co učiním bídný? kam se uteku, než k Tobě, Bože můj? * Smiluj se nade mnou, až přijdeš v poslední den.

W. Duše má zděšena jest velmi

Ty pak, Hospodine, přispěj jí. Smiluj se nade mnou, až přijdeš v poslední den.

Čtení VI. (Job. 14.)

O by mne v hrobě schoval a skryl mne, dokudžby nepominula prechlivost Tvá, a uložil mi čas, v němžby rozpomenul se na mne! Mníšli, že mrtvý člověk zase ožive? Po všecky dny, v nichžto nyní bojuj, očekávati budu, dokavad nepřijde změnění mé. Zavolaš mne,

a já odpovídati budu Tobě: a dflu rukou svých podáš pravice. Ty sice kroky mé zčetl jsi, ale odpusť hříchům mým.

R. Nevzpomínej na hříchy mé, Hospodine. * Až přijdeš souditi svět ohněm.

V. Sprav, Hospodine Bože můj, před obličejem svým cestu mou. Až přijdeš souditi svět ohněm.

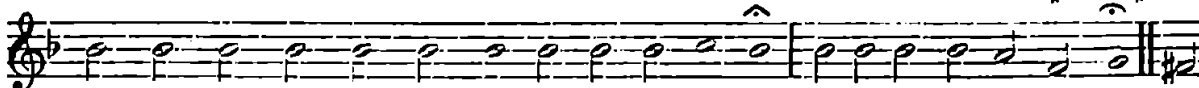
W. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane: a světlo ustavičné ať jim svítí. Až přijdeš souditi svět ohněm.

Nokturn III.

(Vo středu a v sobotu.)

Antif. Račiz Ty mne, Hospodine, vyprostiti: Hospodine, ku pomoci mé vzezi.

Žalm 39.

1. Toužebně jsem Ho-spo-di-na o-če-ká-val* i naklonil se ke mně.

2. A vyslyšel mé prosby: * a vyvedl mne ze studnice bídy a z bahnivého bláta.

3. A postavil na skále mé nohy * a zřídil kroky mé.

4. A vložil v ústa má píseň novou: * chválu Bohu našemu.

5. Uhlídají to mnozí a báti se budou: * a doufati budou v Hospodina.

6. Blahoslavený ten člověk, je muž jest jméno Hospodinovo nadějí jeho: * a neohlédá se na marnosti a křivá bláznovství.

7. Mnohé věci učinils Ty, Hospodine Bože můj, a divné jsou Tvé skutky: * i v myšlenkách Tvých není, kdoby podobný byl Tobě.

8. Chtěl-li bych je ohlašovati a vypravovati: * rozmnožení jsou nad počet.

9. Obětí a darů jsi nechtěl: * ale uši jsi mi dokonal.

10. Oběti zápalné a oběti za hřích jsi nežádal: * tehdy řekl jsem: Hle přicházím.

11. Na počátku knihy psáno jest o mně, abych činil Tvou vůli: * Bože můj, chtěl jsem to, a zákon Tvůj byl jest u prostřed srdce mého.

12. Zvěstoval jsem spravedlnost Tvou ve velikém shromáždění: * hle, ještě rtům svým zbraňovati nebudu: Hospodine, Ty víš to.

13. Spravedlnosti Tvé neukryl jsem ve svém srdci: * pravdu Tvou a spasení Tvé jsem vypravoval.

14. Neukryl jsem milosrdenství Tvého a Tvé pravdy: * před mnohým shromážděním.

15. Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne: * milosrdenství Tvé a pravda Tvá vždy ať mne ostříhají.

16. Neboť jsou mne obklíčily

zlé věci, jichž není počtu: * postihly mne nepravostí mé, tak že nemohu jich viděti.

17. Rozmnožily se nad vlasy mé hlavy: * a opustilo mne srdce mé.

18. Račič Ty mne, Hospodine, vyprostiti: * Hospodine, ku pomoci mé vzež.

19. Ať se zahanbí a zastydí spolu, kteříž hledají mé duše: * aby mi ji odjali.

20. Zpět ať se obrátí a zastydí se: * kteříž chtějí mi zlého.

21. Ať nesou i hned své zahanbení: * kteříž říkají mi: Haha háhá.

22. Ale ať se veselí a radují nad Tebou všickni hledající Tebe: * a ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, ti, jenž milují Tvé spasení.

23. Já pak chudý jsem a nuzný: * avšak Hospodin o mne pečuje.

24. Spomocník můj a obránce můj jsi Ty: * Bože můj, neprodlévejž.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Uzdrav, Hospodine, duši mou, nebo jsem zhřešil Tobě.

Žalm 40.

(Zpívá se taktéž.)

1. Blahoslavený, kterýž nad nuzným a chudým se rozpomíná: * v den zlý vysvobodí jej Hospodin.

2. Hospodin zachovej ho a obživ ho a blahoslaveného učin ho na zemi: * a nevydávej ho ve vůli nepřátel jeho.

3. Hospodine, sešli pomoc jemu na bolestném loži jeho: * všecko ležení jeho zčechří v jeho nemoci.

4. Já jsem řekl: Hospodine, nade mnou se smiluj: * uzdrav duši mou, nebo jsem zhřešil Tobě.

5. Nepřátelé moji mluvili zlé o mně řkouce: * Kdy umře tento, a zahyne jméno jeho.

6. A jestliže kdo vcházel, aby mne viděl, marné věci mluvil: * srdce jeho sbíralo sobě nepravost.

7. Ven vycházel: * i to též mluvil.

8. Proti mně šeptali si všickni nepřátelé moji: * proti mně vymýšleli zlé věci.

9. Slovo nepravé proti mně vyřkli: * zdaliž kdo leží, zase nepovstane.

10. Nebo člověk, s nímž jsem byl v pokoji, v němž jsem doufal: * a kterýž jidal chléb můj, pozdvihl paty proti mně.

11. Ale Ty, Hospodine, smiluj se nade mnou a mne pozdvihni: * a já jim odplatím.

12. V tom poznávám, že mne libuješ sobě: * poněvadž nebude se radovati nepřítel můj nade mnou.

13. Mne pak pro nevinnost mou jsi přijal: * a utvrdil jsi mne před obličejem svým na věky.

14. Požehnán buď Hospodin Bůh israelský od věků, a až na věky: * staň se tak, staň se.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Žizní duše má po Bohu živém: kdy-že přijdu a ukáži se před tváří Hospodina.

Žalm 41.

(Zpívá se taktéž.)

1. Jako jelen po studnicích vod dychtí: * tak dychtí duše má po Tobě, ó Bože.

2. Žizní duše má po Bohu silném a živém: * říkajíce: když přijdu a ukáži se před tváří Boží?

3. Slzy mé jsou mi chlebem dnem i nocí: * když mi říkají každého dne: Kde jest Bůh tvůj?

4. Na to když se rozpomínám, takměř vylévám v sobě svou duši:

* že přejdu na místo stánku podivného, až k domu Božímu.

5. V hlasu plesání a chvály: * jako zvuk hodujícího.

6. Proč jsi, duše má, smutná: * a proč mne kormoutíš?

7. Doufejž v Boha, nebo ještě vyznávati Mu budu: * že jest spasení obličeje mého a Bůh můj.

8. Ve mně samém zkormoučena jest má duše: * protož zpomínám na Tebe ze země jordánské a hermonske, od hory maličké.

9. Propast k propasti volá: * v hluku Tvých vodopádů.

10. Všecky vysoké vody Tvé a Tvé vlny: * přes mne přešly.

11. Přes to však ve dne prokazuje mi Hospodin své milosrdenství: * a v noci jest u mne píseň Jeho.

12. U mne modlitba k Bohu života mého: * i dím k Bohu: Obránce můj jsi Ty.

13. Proč jsi se nade mnou zapomenul: * a proč zarmoucený choditi mám, když mne sužuje nepřítel?

14. Když se lámají mé kosti: * když tupí mne nepřátelé moji, jenž mne sužují.

15. Když říkají mi po všecky dny: Kdež jest Bůh tvůj: * proč jsi smutná, duše má, a proč mne kormoutíš?

16. Doufejž v Boha, neboť ještě vyznávati Mu budu: * že jest spasení obličeje mého a Bůh můj.

Odpočinutí věčné atd.

V. Nevydávej šelmám duše doufajících v Tebe.

R. A na duše chudých Tvých nezapomínej do konce.

Otče náš.

Čtení VII. (Job. 17.)

Duch můj zemdlen bude, dnové moji ukrácení budou, a toliko mi

hrob pozůstává. Nezhřešil jsem, a přede v hořkostech přebývá oko mé. Vysvobod mne, Pane, a postav mne podlé sebe, a kohokoli ruka nechať bojuje proti mně. Dnové moji pominuli, myšlení má rozptýlena jsou; trápíce srdce mé. Noc mi obrátili v den, a zase po tmách naději se světla. Strpímli, hrob jest dům můj, a ve tmách ustlal jsem ložce své. Shnilině řekl jsem: Otec můj jsi: matka má a sestra má, červům. Kde tedy jest nyní očekávání mé, a trpělivosti mé kdo šetří?

R. Jenž hřeším každodenně a pokání nečiním, bázeň před smrti mne léká. * Neboť v pekle není žádného vykoupení; smiluj se nade mnou, Bože, a spasiž mne.

V. Bože, pro jméno své spasena mne učiň, a v moci své vysvobod mne. Neboť v pekle není žádného vykoupení; smiluj se nade mnou, Bože, a spasiž mne.

Čtení VIII. (Job 19.)

K kůži mé, když stráveno jest maso, přilnula kost má, a zůstali toliko rtové při zubích mých. Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, aspoň vy, přátelé moji, nebo ruka Páně dotkla se mne. Proč mi se protivíte, jako Bůh, a masem mým sytíte se? Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé? Ó kdyby v knihu vepsány byly rafíjí železnou, a na plechu oloveném, aneb aby dlátem vyryty byly na skřemenu? Nebo vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v poslední den ze země vstanu: a zase oblečen budu kůží svou a v těle svém uzřím Boha svého. Kteréhož uzřím já sám, a oči mé spatří Jej, a ne jiný: složena jest ta naděje má v lůno mém.

R. Hospodine, podle činění mého neračiz mne souditi: nebo nic hodného před obličejem Tvým jsem neučinil: protož prosím vcelebnost Tvou. * Abys Ty, Bože, shladil nepravost mou.

V. Dokonale obmej mne, Hospodine, od nepravosti mé a od hříchu mého očist mne. Abys Ty, Bože, shladil nepravost mou.

Čtení IX. (Job. 9.)

Proč jsi z života vyvedl mne? Ó kéž bych byl zahynul, aby mne bylo nikdy oko nevidělo. Byl bych, jako bych nebyl, z života přenešen jsa do hrobu. Zdali krátkost dnů mých neskoná se v brzce? Propust

tedy mne, abych oplakal maličko bolesti své: prvé než půjdu, a ne navrátím se zase do země tmavé, a přikryté mráкотou smrti: do země bídy a temnosti, kdežto stín smrti, a žádný rád, ale věčná hrůza přebývá.

R. *) Vysvobod mne, Hospodine, od cest pekelných, jenž brány železné jsi zlomil, a peklo navštívil, a jim světla udělil, aby Tě spatřily: * jenž byli v trestu temnosti.

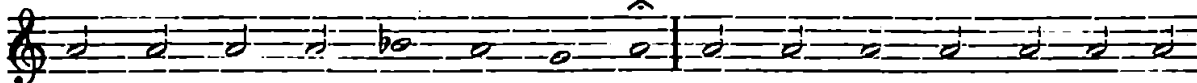
V. Volajíce a řkouce: Přišel jsi, Vykupiteli náš. Jenž byli v trestu temnosti.

V. Odpočinutí věčné dejž jim, Pane, a světlo ustavičné ať jim svítí. Jenž byli v trestu temnosti.

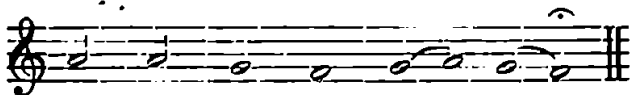
K Chvalám.

Antif. Zplesají kosti ponížené.

Žalm 50.

1. Smi-luj se na - de mnou, Bo - že: * po - dlé ve - li - ké - ho mi-

lo - sr - den - ství své - ho.

2. A podle množství svých slitování: * shlad nepravost mou.

3. Dokonale obmej mne od mé nepravosti: * a očist mne od hříchu mého.

4. Nebo nepravost svou já poznávám: * a hřích můj přede mnou jest vždycky.

5. Tobě samému zbřešil jsem, a zlé před Tebou jsem učinil: * aby spravedlivý shledán byl v řečech svých, a svítězil, když posuzován býváš.

6. Nebo hle, počat jsem v nepravostech: * a v hříších počala mne matka má.

7. Nebo hle, pravdu jsi zamíloval: * neznámé a skryté věci mou drosti své jsi mi oznámil.

8. Pokrop mne yzopem a očistěn budu: * obmyj mne, a nad sněh zbílen budu.

9. Sluchu mému dej radost a veselí: * a zplesají kosti ponížené.

10. Odvrat tvář svou od hříchů mých: * a vymaž všechny mé nepravosti.

*) Na den všech Dušiček bere se místo tétož responsoria píseň pod číslem 812. Zbav nás věčné, na str. 297.

11. Srdce čisté stvoř ve mně, Bože: * a ducha přímého obnov v útrokách mých.

12. Nezamítej mne od tváři své: * a Ducha Svatého svého ode mne neodjmej.

13. Navrať mi radost spasení svého: * a duchem statečným utvrď mne.

14. I budu vyučovati cestám Tvým nepravé: * a bezbožní obrátí se k Tobě.

15. Vysvoboď mne od pomsty krevní, Bože, Bože spasení mého: * a prospěvovati bude jazyk můj o spravedlnosti Tvé s veselím.

16. Pane, rty mé otevři: * i budou ústa má chválu Tvou zvěstovati.

17. Nebo, kdyby byl chtěl obět, dal bych ji byl ovšem: * ale zápalů sobě nelibuješ.

18. Obět Bohu příjemná jest duch zkormoucený: * srdcem skroušeným a pokorným, Bože, nepohrdneš.

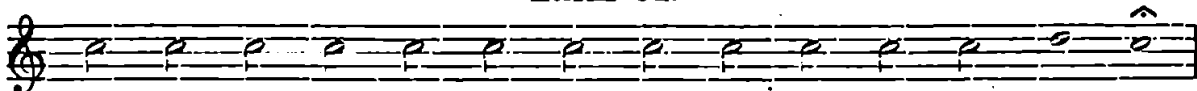
19. Dobrotivě nakládej, Hospodine, v dobré vůli své se Sionem: * aby vzdělány byly zdi Jerusalemské.

20. Tehdáž přijmeš obět spravedlnosti, dary a zápaly: * tehdáž telata na oltář Tvůj klásti budou.

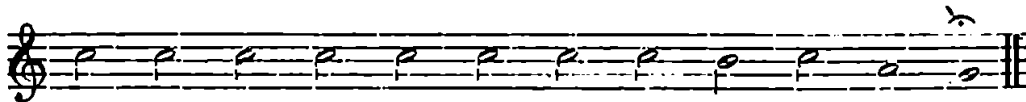
Odpočinutí věčné dejž jim, Pane: * a světlo ustavičné ať jim svítí.

Antif. Vyslyš, Hospodine, modlitbu mou: k Tobě všelike tělo přichází.

Žalm 64.

1. To - bě pří - slu - ší chvála, ó Bo - že, na Si - o - nu: *

a To - bě se spl - ní slib v Je - ru - sa - lé - mě.

2. Vyslyš mou modlitbu: * všelike tělo přichází k Tobě.

3. Slova zlostníků zmocnila se nad námi: * a však nad hříchy našimi Ty se slitováváš.

4. Blahoslavený jest ten, kohož vyvoluješ a přijímáš: * bydleti bude ve Tvých síních.

5. Naplnění budeme vším dobrým domu Tvého: * a svatýť jest chrám Tvůj, divný v spravedlnosti.

6. Vyslyš nás, Bože, náš Spasiteli: * naděje všech končin země, i daleko na moři.

7. Ty jsi, kterýž připravuješ hory mocí svou, moudrostí pře pá-

sán: * kterýž bouříš hlubokost moře ječení jeho vlnobití.

8. Lekají se národové, a ti, jenž přebývají v končinách, znamení Tvých se bojí: * východy jitřní a večerní činíš potěšené.

9. Navštěvuješ zemi a opojuješ ji: * obohacuješ ji hojně.

10. Řeka Boží naplněna bývá vodami, připravuješ pokrm jejich: * nebo tak jest zprávoání její.

11. Potoky její napájíš, rozmnožuješ plody její: * v krůpějích deště jeho všeliký plod se veselí.

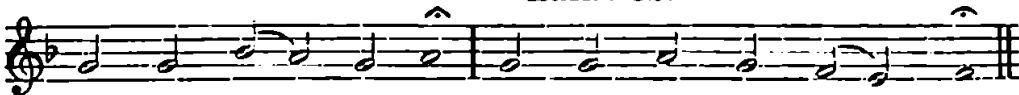
12. Koruně roku dobrotivosti své požeň nás: * a pole Tvá bývají hojností naplněna.

13. Pastvištata na pustině tuč-
nější: * a pahrbkové plesáním bý-
vají přepásáni.

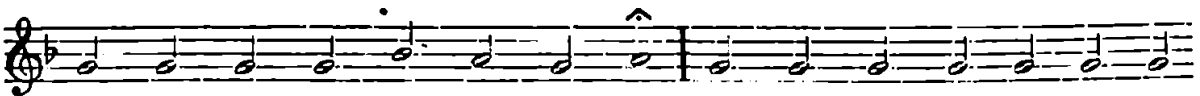
14. Přírodní bývají berani ovec,
a údolí obilím rozhojňují se: *
vykřikují a vzdávají píseň chvály.
Odpočinutí věčné atd.

Antif. Mne ujala pravice Tvá, Hospodine.

Žalm 63.

1. Bo - že, Bo - že můj: * k Tobě já zji - tra bdím.

2. Po To - bě má du - še ží - zní: * po To - bě mnoho - násob-

ně mé tě - lo tou - ží.

3. V zemi této pusté, necestné
a bezvodné: * tak jako v svatyni
ukazoval jsem se Tobě, abych spa-
třoval moc Tvou a slávu Tvou.

4. Neboť lepší jest milosrden-
ství Tvé nad život: * chváliti rtové
moji budou Tebe.

5. Tak velebiti budu Tebe v
svém životě: * a ve jménu Tvém
pozdvihovati budu svých rukou k
Tobě.

6. Jakoby sádlem a tukem byla
duše má naplněna: * a rty plesa-
jícími ústa má chváliti budou Tebe.

7. Zpomenu si na Tě na loži
svém, v dobách jitřních ještě pře-
mýšlím o Tobě: * neb Ty jsi spo-
mocník můj.

8. A protož v stínu křídel Tvých
plesati budu, přilnula má duše k
Tobě: * mne ujala pravice Tvá.

9. Oni pak nadarmo hledají duše
mé, vejdou sami do hlubokosti
země: * vydáni budou v ruce meče,
za podíl liškám budou.

10. Král pak veselí se bude
v Bohu, chválení budou všickni,

kteržž přísahají skrze něho: * nebo
ústa mluvících nepravé věci za-
cpána budou. (Pokračuje se bez pře-
stávky dále.)

Žalm 66.

11. Bůh smiluj se nad námi a
požehnej nám: * zasvět obličej svůj
nad námi a smiluj se nad námi.

12. Abychom poznali cestu Tvou
na zemi: * mezi všemi národy spa-
sení Tvé.

13. Ať Tebe, Bože, oslavují ná-
rodové: * ať Tebe oslavují všickni
národové.

14. Ať se radují a veselí ná-
rodové: * neb Ty soudíš lidi v
pravosti, a národy na zemi Ty spra-
vuješ.

15. Ať Tě oslavují národové,
Bože, ať Tě oslavují všickni ná-
rodové: * země naše vydá úrodu
svou.

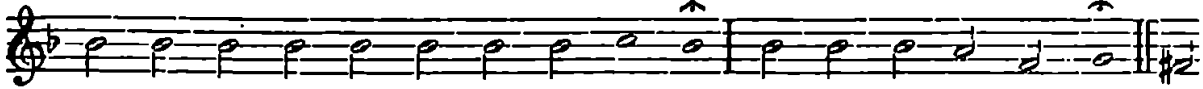
16. Požehnej nás Bůh, Bůh
náš, požehnej nás Bůh: * a všechny
končiny země bojtež se Ho.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Od brány pokelné vysvobod, Hospodine, duši mou.

Píseň Ezechiášova. (Isai. 38.)

* neb *

1. Já jsem ře - kl: v po - lo - vi - ci dnů svých: * půjdu k branám hro - bu.

2. Pohřešuji ostatku let svých: * řekl jsem, neuzřím Hospodina Boha v zemi živých.

3. Nebudu vídati člověka více: * a bydlitele pokoje.

4. Rodina má odjata jest a svinuta jest ode mne: * jako stánek pastýřův.

5. Přestřižen jest jako od tkadlce život můj: jedva jsem počal býti, přestřihl jest mne: * od jitra až do večera dokonáš mne.

6. Doufal jsem až do jitra: * jako lev tak potřel všechny kosti mé.

7. Od jitra až do večera dokonáš mne: * jako mládě vlašťovičí tak volal jsem a lkal jako holubiče.

8. Zemdlely mé oči: * vzhůru patříce.

9. Pane! násilí trpím, odpověz za mne: * co dím, aneb co odpoví mně, když sám to učinil?

10. Připomínati budu Tobě všechna svá léta: * v hořkosti duše své.

11. Pane! jestli tak živu býti, a v takových věcech život ducha mého, potresci mne, a obživiž mne: * aj, k pokoji jest mi hořkost má než hořčejší.

12. Ty jsi vytrhl, aby nezahynula, mou duši: * zavrhl jsi za hřbet svůj všechny hříchy mé.

13. Nebo ani peklo Tebe oslavovati, ani smrt chváliti nebude Tebe: * nebudou očekávati, kdož sstupují do jámy, pravdy Tvé.

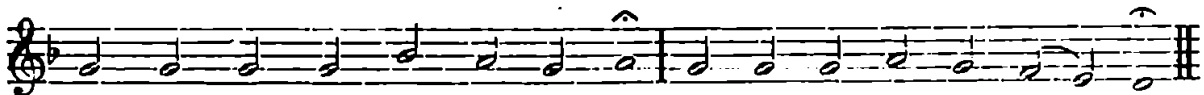
14. Živý, živý, tent oslavovati bude Tebe, jakož i já dnes: * otec synům známu učiní pravdu Tvou.

15. Hospodine, spasena mne učiní: * a písně naše zpívati budeme v domě Hospodinově po všechny dny života našeho.

Odpočinutí věčné atd.

Antif. Věseliký duch chval Hospodina.

Žalm 46.

1. Chvalte Ho - spo - di - na s ne - bes: * chvalte Ho na vý - so - sti.

2. Chvalte Jej všickni andělé Jeho: * chvalte Jej všickni zástupové Jeho.

3. Chvalte Jej slunce i měsíc: * chvalte Jej všechny hvězdy i světlo.

4. Chvalte Jej nebesa nebes: * i všechny vody, kteréž jsou nad nebesy, chvalte jméno Hospodinovo.

5. Neb On řekl, a jsou učiněny: * On přikázal, a stvořeny jsou.

6. Upevnil je na věky, a na věky věků: * přikázání uložil jim a nepomine.

7. Chvalte na zemi Hospodina: * drakové i propasti všechny.

8. Oheň, krupobití, sníh i led,

a bouřlivý vítr: * vykonávající rozkaz Jeho.

9. Též i hory a všickni pahrbkové: * stromoví ovocné i všickni cedrové.

10. Zvěř divoká i všeliká hovada: * zeměplazi a pernaté ptactvo.

11. Králové zemští i všickni národové: * knížata i soudcové země všickni.

12. Mládenci i panny, starci s mladšími chvalte jméno Hospodino: * nebo jméno Jeho samého jest vyvýšeno.

13. Chvála Jeho nad nebe i nad zemi: * a povýšil rohu lidu svého.

14. Píseň přísluší všem Svátým Jeho: * synům israelským, lidu k Němu se přibližujícímu.

Žalm 149.

15. Zpívejte Hospodinu píseň novou: * v shromáždění Svátých budiž chvála Jeho.

16. Vesel se Israel v tom, kterýž ho učinil: * a synové Sionští v králi svém plesejte.

17. Chvalte jméno Jeho společným zpíváním: * na buben a na harfu Jemu prozpěvujte.

18. Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu Jeho: * a tichých povýšil k spasení.

19. Plesati budou Svátí v slávě: * veseliti se budou na svých ložích.

20. Oslavování Boha v hrdle jejich: * a mečové na obě strany ostří v ruku jejich.

21. K vykonávání pomsty nad pohany: * a k trestání národův.

22. K svazování králů jejich řetězy: a urozců jejich pouty železnými.

23. Aby na nich soud psaný vykonali: * to bude k slávě všechněm Svátým Jeho.

Žalm 150.

24. Chvalte Hospodina v svatyni Jeho: * chvalte Jej v tvrzi mocnosti Jeho.

25. Chvalte Jej z mocných skutků Jeho: * chvalte Jej podle množství Jeho velikosti.

26. Chvalte Jej zvu kem trouby: * chvalte Jej na loutnu a citaru.

27. Chvalte Jej na buben a v společném zpívání: * chvalte Jej na struny a na varhany.

28. Chvalte Jej na cymbály dobře znějící, chvalte Jej na cymbály plesání: * všeliký duch chval Hospodina.

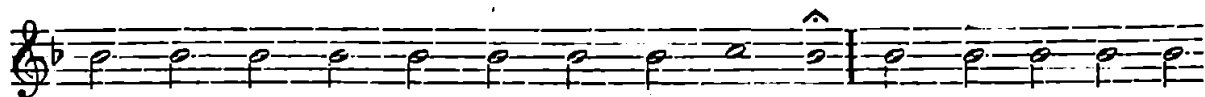
29. Odpočinutí věčné atd.

V. Slyšel jsem hlas s nebes řkoucí ke mně:

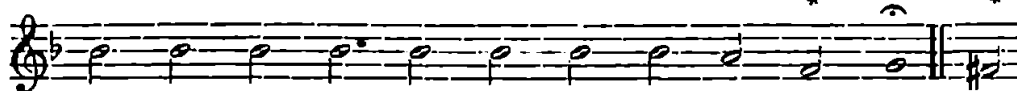
R. Blahoslavení mrtví, kteříž v Pánu umírají.

Antif. Já jsem vzkříšení i život: kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude: a každý, kdo jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.

Chvalo zpěv Zachariášův.

1. Po - že - hna - ný Pán Bůh i - sra - cl - ský: * že na - vští - vil a

u - či - nil vy - kou - pe - ní li - du své - ho.

2. I vyzvihl roh spasc ní nám:
* v domě Davida služebníka a svého.

3. Jakož slíbil skrze ústa svatých
proroků svých: * kteříž jsou od
věků.

4. Vysvobození od nepřátel na-
šich: * a z ruky všech, kteříž nás
nenávidí.

5. Aby učinil milosrdenství s
našimi otci: * a rozpomenul se na
svatou smlouvu svou.

6. Na přísahu, kterouž přisáhl:
* Abrahamovi otci našemu, že nám
dá.

7. Abychom beze strachu z ruky
nepřátel našich vysvobození jsou-
ce: * Jemu sloužili.

8. V svatosti a spravedlnosti
před Ním: po všechny dny své.

9. A ty dítě prorokem Nejvyš-
šího slouiti budeš: * nebo předej-
deš před tvář Páně, připravovat
cest Jeho.

10. Aby dáno bylo umění spa-
sitelné lidu Jeho: * na odpuštění
hříchů v jejich.

11. Skrze srdečné milosrdenství
našeho Boha: * v Němžto navští-
vil nás, vyšel z výsosti.

12. Osvítit těch, kteří ve tmě
sedí a v stínu smrti: * k spravení
nohou našich na cestu pokoje.

Odpočinutí věčné atd.

Otče náš.

℣. A neuvod' nás v pokušení.

℞. Ale zbav nás od zlého.

Žalm 139. *)

1. Z hlubokosti volám k Tobě,
Hospodine: * Hospodine, vyslyš hlas
můj.

2. Nakloniž uší svých: * k hlasu
modlitby mé.

3. Budešli, Hospodine, nepravó-
sti šetřiti: * Hospodine, kdo ostojí?

4. Ale u Tebe jest slitování:
* a pro zákon Tvůj doufám v Tebe,
Hospodine.

5. Očekává duše má na slovo
Jeho: * ještě vždy doufám duše
má v Hospodina.

6. Od bdění jitřního až do noci:
* doufej Israel v Hospodina.

7. Nebo u Hospodina jest mi-
losrdenství: * a hojné u Něho vy-
svobození.

8. Onť zajisté vykoupí Israele:
* ze všech nepravostí jeho.

Odpočinutí věčné atd.

℣. Od brány pekelné.

℞. Vysvoboď, Pane, duše jejich
(duši jeho).

℣. Odpočiňtež (odpočívej) v po-
koji.

℞. Amen.

℣. Pane, uslyš modlitbu mou.

℞. A volání mé přijď k Tobě.

℣. Pán s vámi.

℞. I s duchem tvým.

V den pohřbu.

Bože, Jemuž vlastně přináleží,
vždycky se smilovati a odpouštěti:
Tebe pokorně prosíme za duši slu-
žebníka Tvého (služebnice Tvé) N.,
kterouž jsi dnes z tohoto světa
povolal: nevydávej jí v ruce ne-
přítele, aniž se nad ní dokonce
nezapomínej, ale dejž ji od sva-
tých andělů svých pojmouti a
ve vlast rajskou uvésti, aby, ježto

*) Tento žalm se na den dušiček vypouští.

v Tebe doufala a věřila, nezakusila muk pekelných, anobř dosáhla radostí věčných. Skrze Krista Pána našeho. **R.** Amen. *Neb:*

Očistiž, prosíme, Pane, duši služebníka svého (služebnice své) N., aby po skončení života vezdejšího nyní Tobě žila a což pro křehkost těla v lidském obcování provinila, račiž skrze prominutí nejlítostivější dobroty své smazati. Skrze Pána.

Byl-li zemřelý knězem.

Všemohoucí Bože, Jenž jsi mezi apoštolskými kněžími služebníka svého N. kněžskou (biskupskou) důstojností ozdobil ráčil: dejž, prosíme Tebe, aby i k věčnému společenství jejich přivtělen byl. Skrze Krista Pána našeho.

Za rodiče.

Bože, Jenž jsi nám Otce i matku ctíti přikázal: smiluj se milostivě nad dušemi otce mého a matky mé (nad duší otce mého *neb* matky mé) a odpusť jim (jí) hříchy i učin, abych je spatřil v radosti světla věčného. Skrze Pána.

Za bratry (údy nějakého spolku) přátelé a dobrodince.

Bože, dárce odpuštění a příteli lidského spasení, dobrotivost Tvou

prosíme: dejž, aby bratří (údové naší rodiny) přátelé a dobrodinci naši, jenž z života vezdejšího vyšli, na přímlovu blahoslavené, nepoškrvněné Panny Marie i všech Svätých k účastenství blaženosti věčné přijíti mohli. Skrze Pána.

V den výroční památky zemřelého.

Bože, Pane smilování, dejž duši služebníka svého (služebnice své) N. (*aneb* dušem služebníkú a služebnic svých), jehož (jejichžto) zesnutí výroční památku konáme, sídlo odpočinutí, blaženost pokoje a slávu světla věčného. Skrze Krista Pána našeho.

V den všech věrných dušiček.

Bože, všech věrných Stvořiteli a Vykupiteli, dušem služebníkú a služebnic svých odpuštění všech hříchů rač dáti, aby prominutí, kteréhož si vždycky žádaly, pokornými prosbami dojíti mohly. Jenž žiješ a kraluješ atd.

V. Odpočinutí věčné dejž jim (mu, jí), Pane.

R. A světlo věčné ať jim (mu, jí) svítí.

V. Ať odpočívají (odpočívá) v pokoji.

R. Amen.

Obsah věcný.

	na str.		na str.
Písně o Pánu Ježíši	1	O sv. Petru a Pavlu, apoštolích Páně	111
Písně o Panně Marii.		" Petru, apoštolu Páně	114
Vůbec	15	" Prokopu	114
Na den početí P. M.	44	" Markytě, panně a muč.	118
" " očišťování	45	" Vincenciovi z Pauly	118
" " zvěstování	45	" Maří Magdaleně	119
" " navštívení	47	" Jakobu Větším, ap. Páně	121
" " na nebe vzetí	48	" Anně	123
" " narození	48	" Ignaci z Loyoly	126
" " jména	49	" Petru v okovech	127
Písně poutnické	50	" Vavřinci, mučenníku	128
" při pobožnosti májové	53	" Filuméně	128
Písně o sv. Andělich	62	" Rochu	129
O sv. Michaeli	66	" Bartoloměji, ap. Páně	130
Písně o Světcích a Světí-		" Josefu Kalasanském	131
cích Božích.		" Augustinu	132
O sv. Ondřeji, apoštolu Páně	67	" Štěpánu, králi	133
" Františku Xaverském	68	" Rosalii, Panně	134
" Barboře	69	" Ludmile	134
" Mikuláši, biskupu a vyznavači	70	" Matouši ap. a evang. P.	139
" Tomáši, apoštolu Páně	70	" Václavu	139
" Štěpánu, prvomučenníku	71	" Františku Seraf.	148
Na den obrácení sv. Pavla	72	" Teresii	149
O sv. Dorotě, panně a mučennici	73	" Havlu, opatu	150
" Matěji, apoštolu Páně	74	" Hedvice	151
" Cyrillu a Methoději	74	" Simonu a Judovi, ap. P.	152
" Řehoři, papeži	78	O všech Svatých	152
" Janu Sarkandrovi	79	K uctě svatých ostatkův	154
" Josefu, pěstounu Páně	80	O sv. Karlu Boromejském	155
" Vojtěchu	85	" Martinu, biskupu	156
" Jiří, mučenníku	87	" Alžbětě	159
" apoštolích Filipu a Jakobu	88	" Cecílii	159
" Filipu, apoštolu Páně	89	" Klementu, papeži a muč.	160
" Jakobu, apoštolu Páně	89	" Kateřině, mučennici	161
" Florianu	90	Na den sv. Apoštolů	163
" Stanislavu, bisk. a muč.	91	" " mučenníka	163
" Isidoru	92	" " více mučenníků	164
" Janu Nepomuckém	93	" " vyznavače biskupa	165
" Antonínu z Paduy	105	" " vyznavače nebiskupa	165
" Vítu, mučenníku	106	" " panen a mučennic	165
" Aloisiu	107		
" Janu Křtiteli	109	Písně u obecných po-	
" Ladislavu, králi	110	třebách.	
		Vůbec	167
		Za úrodu polní	168

	na str.
V čas velikého sucha	170
V čas dlouho trvajících dešťů	173
V čas moru	173
Na poděkování Bohu za udělená do- brodini (Te Deum laudamus)	175

Písně pro pobožnost sou- kromnou.

Ranní	178
Za dne	197
Večerní	198
V noci	203
Modlitba Páně	204
Pozdravení andělské	209
Apoštolské vyznání víry	210
Tři Božské ctnosti	211

Písně obecné.

Poučlivé a vzdělavatelné	213
Odevzdání se do vůle Boží	223
Kajicnost probuzující	226
O věčných věcech	231
Pro utěchu v rozličné strasti	238
Žalmy	253

Písně při slavnostech mi- mořádných.

Obecné	264
Při svěcení chrámu Páně	264
„ svěcení školního domu	267
„ svěcení neb zavěšování zvonu	267
„ svěcení sv. kříže	268
Modlitba za sv. Otce	270
„ „ Císaře	271
Hymna národní	271
Přivítání biskupa při udělování svá- tosti svatého břimování	272
Při kněžských druhotinách pastýře duchovního	273
Při slavnostech svatebních též při po- žehnutí padesátiletého manželství	274

Písně při pobožnostech zvláštních.

	na str.
Při křížové cestě	277
Při pobožnosti růžencové	280

Písně pohřební a za mrtvé.

Při pohřbu nemluvněte	286
„ „ pacholete neb děvčete	287
„ „ školního žáka neb žakyně	288
„ „ mládence	289
„ „ panny	290
„ „ manžele a otce	291
„ „ manželů zdětilých	291
„ „ ovdovělých osob, spolu rodičů	292
„ „ osoby dospělé muže neb ženy, též při pohřbu úda některého bratrstva	293
„ „ šestinedělky	294
„ „ kněze vůbec	294
„ „ pastýře duchovního	294
„ „ učitele školního	296
„ „ výše postaveného muže žebráka	296
Při pohřbech slavných, na něž se předěšlé nadpisy nehodí	297
Na hřbitově, když se tělo ukládá	298
Písně ke mši zádušní. I., II., III., IV.	299
Písně obecné za mrtvé	304

Vyňatky z Hodinek církvevních.

Na den narození Páně	307
Na zelený čtvrtek	321
Na veliký pátek	337
Na bílou sobotu	351
Za mrtvé	359

Obsah abecední dle začátků písní.

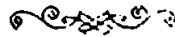
Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
549.	109	650.	185
413.	11	496.	68
416.	13	569.	125
474.	53	764.	264
648.	184	685.	203
552.	112	598.	148
487.	63	773.	270
671.	196	493.	66
579.	132	709.	223
753.	255	710.	224
629.	170	772.	269
689.	206	724.	235
660.	191	809.	296
697.	214	705.	220
630.	171	605.	154
656.	189	515.	82
634.	173	655.	188
628.	170	808.	296
639.	177	658.	190
489.	64	661.	191
748.	251	802.	292
505.	74	524.	88
631.	172	619.	164
695.	211	501.	72
637.	175	622.	165
683.	202	433.	25
690.	207	503.	73
774.	271	788.	284
714.	227	566.	122
422.	18	420.	17
443.	33	716.	229
718.	230	789.	285
528.	91	611.	158
458.	43	570.	125
497.	69	801.	291
693.	209	711.	225
780.	274	643.	181
435.	27	766.	265
431.	24	654.	187
760.	260	750.	253
568.	124	756.	257
451.	38	512.	80
466.	48	742.	247
517.	84	411.	10
787.	283	399.	3
739.	245	396.	1

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
405.	6	442.	32
412.	10	543.	105
406.	7	584.	136
734.	241	811.	297
621.	165	513.	80
653.	187	782.	277
667.	195	582.	134
791.	286	749.	252
445.	34	480.	58
777.	273	562.	120
519.	85	469.	49
754.	255	418.	15
798.	290	819.	305
804.	293	472.	52
725.	235	484.	60
752.	254	462.	45
623.	167	430.	23
646.	182	476.	55
770.	268	456.	41
743.	247	475.	54
759.	259	477.	55
723.	234	463.	45
722.	233	805.	294
437.	29	417.	14
535.	97	550.	110
610.	157	500.	71
571.	126	410.	9
441.	32	398.	2
726.	236	640.	178
548.	109	539.	101
758.	258	558.	116
525.	89	737.	244
537.	99	692.	208
467.	48	733.	240
527.	90	604.	153
499.	70	522.	87
744.	248	644.	181
747.	250	803.	293
800.	291	541.	103
769.	267	675.	198
465.	47	554.	113
408.	8	518.	85
481.	58	793.	287
486.	62	732.	240
464.	46	778.	273
652.	186	706.	221
681.	201	421.	17
521.	86	Nejlaskavější, nejmilostivější	
620.	164	Maria	17
555.	114	561.	119
720.	231	806.	294
607.	155	482.	59
684.	202	618.	163
616.	162	741.	246
751.	253	728.	237
423.	18	679.	200
		682.	202

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
400.	3	594.	144
666.	194	719.	231
647.	183	560.	118
757.	257	645.	182
746.	249	709.	216
636.	174	707.	221
502.	72	696.	213
542.	104	735.	242
699.	215	659.	190
820.	306	397.	1
814.	299	625.	168
717.	229	424.	19
672.	197	449.	37
403.	5	460.	44
438.	30	478.	56
490.	64	440.	31
715.	228	784.	280
680.	201	785.	281
409.	8	786.	282
729.	238	511.	79
738.	244	614.	160
483.	60	551.	111
429.	22	601.	151
432.	24	580.	133
592.	142	807.	295
407.	7	563.	120
510.	78	585.	137
617.	163	740.	245
494.	67	702.	217
816.	302	586.	138
446.	35	587.	139
427.	21	536.	98
447.	36	678.	200
450.	37	470.	50
553.	112	674.	198
704.	219	533.	96
556.	114	415.	13
565.	121	712.	225
576.	130	459.	43
615.	161	657.	189
419.	16	414.	11
603.	152	473.	52
509.	78	444.	33
492.	66	597.	148
767.	266	575.	129
687.	204	797.	289
688.	205	701.	217
686.	204	781.	275
771.	268	402.	4
		606.	154
		670.	196
		665.	194
		703.	219
		815.	300
		455.	40

číslo.	na str.	číslo.	na str.
783.	278	428.	22
632.	172	794.	287
813.	298	649.	185
796.	289	627.	169
795.	288	608.	155
736.	242	436.	28
609.	156	457.	42
404.	6	595.	145
514.	81	669.	195
591.	141	698.	214
664.	193	662.	192
677.	199	491.	65
676.	199	641.	179
663.	193	651.	186
790.	286	578.	132
792.	286	596.	147
507.	76	776.	272
434.	26	694.	210
574.	128	547.	108
559.	118	761.	261
581.	134	593.	143
599.	149	577.	131
642.	179	567.	123
624.	167	545.	106
506.	75	529.	92
508.	77	531.	94
602.	152	817.	303
526.	89	530.	93
540.	102	721.	232
538.	100	626.	168
534.	97	727.	237
523.	87	495.	68
600.	150	468.	49
557.	115	426.	20
590.	141	755.	256
589.	140	818.	304
588.	139	488.	63
544.	106	425.	19
546.	107	713.	226
668.	195	572.	127
612.	159	708.	222
564.	121	583.	135
779.	274	691.	207
745.	249	775.	271
638.	176	765.	264
673.	197	439.	30
731.	239	810.	297
471.	51	812.	297
401.	4	453.	39
768.	267	452.	39
635.	174	448.	36
730.	238	485.	61
633.	173		
479.	57		

číslo.		na str.	číslo.	na str.	
454.	Zdravas, nebes kněžno jasná	40	799.	Zhasnul život dcery	290
461.	Zdravas světlem oděná	44	762.	Z hlubokosti své těžkosti	262
516.	Zdráv buď, strážce	83	763.	Z hlubokosti svých těžkostí	263
520.	Zdráv buď, svatý Vojtěchu	85	573.	Zněte k nebi slavné písně	128
532.	Ze všad libá vůně věje	95	498.	Zpívejme vděčně, vesele	70
504.	Zjev cestu jistou k nebi	74	613.	Zvelebuj, lide nábožný	159

Seznam latinských zpěvů, jichž překlady v druhém dílu kancionálu jsou obsaženy.

číslo.		na str.	číslo.	na str.	
606.	Adeste sancti	154	668.	Lux ecce surgit aurea	195
617.	Aeterna Christi munera	163	459.	Memento rerum conditor	43
669.	Aeterna coeli gloria	195	666.	Nox et tenebrae	194
491.	Aeterne rector siderum	65	673.	Nunc sancte nobis spiritus	197
662.	Aeterne rerum Conditor	192	521.	O Christe, robur martyrum	86
665.	Ales diei nuntius	194	407.	O Jesu mi dulcissime	7
549.	Antra deserti teneris	109	460.	O gloriosa virginum	44
667.	Aurora jam sparsit	195	522.	O martyr invictissime	87
112.	Beate Pastor Petre	112	433.	Omni die dic Mariae	25
619.	Christo profusum sanguinem	164	441.	O stella Jacob	32
680.	Christe, qui lux es et dies	201	607.	O vos unanimes	155
490.	Christe sanctorum decus ange- lorum	64	440.	Quem terra, pontus	31
518.	Coelitum Josef decus	85	486.	Regina coeli	62
684.	Cultor Dei memento	202	110.	Regis regum civis ave	110
578.	De profundis tenebrarum	132	683.	Regum Deus tenax	202
816.	Dies irae	302	408.	Rex virtutum, rex gloriae	8
817.	Dies irae	303	605.	Salutis aeternae dator	154
618.	Invicte martyr	163	452.	Salve Regina	39
519.	Iste, quem laeti	85	663.	Somno reffectis artubus	193
670.	Jam lucis orto sidere	196	664.	Splendor paternae gloriae	193
671.	Jam lucis orto sidere	196	564.	Summi Parentis Unice	121
621.	Jesu corona celsior	165	637.	Te Deum laudamus	175
406.	Jesu decus angelorum	7	638.	Te Deum laudamus	176
404.	Jesu dulcis memoria	6	639.	Te Deum laudamus	177
409.	Jesu flos matris virginis	8	679.	Te lucis ante terminum	200
620.	Jesu redemptor omnium	164	682.	Te lucis ante terminum	202
405.	Jesu rex admirabilis	6	492.	Te, splendor et virtus Patris	66
812.	Libera me, Domine	297	672.	Tu Trinitatis unitas	197

O M Y L Y.

V dílu I.

V notách.

- V čísle 144. v druhém řádku před c polož \sharp .
— — 241. v prvním řádku před osmou notu polož \sharp .
— — 307. v prvním řádku místo osmé noty h polož c .
— — 306. v druhém řádku pátá nota f změněna budiž v as .

V slovech.

- Na stránce 89. v sloce (verši) 2 místo: vládněš nad světy, čti: vládněš nade světy.
— — 149. — — 6. místo: Obavné, čti: Lidské se.
— — 276. při Obětování místo: přeslavný den spásy, čti: že již přeslavný den spásy.
— — 301. v sloce 3. místo: naučil pravdu znáti, čti: učí pravdu znáti.
— — 351. — — 4. místo: slavte tvory, čti: i slavte, sbory.

V dílu II.

V notách.

Nápěv pod číslem 457. jsa stejný s číslem 479. budiž vypuštěn a místo něho vložen nápěv v Hlasu varhan pod tímž číslem položený.

V čísle 548. v třetím řádku v druhém taktu první nota g má být a .

V slovech.

- Na stránce 89. v sloce 8. místo: jdeme, čti: jdouce.
— — 108. v čísle 547. v sloce 3. místo: a nemocným, čti: i nemocným. Tamtéž v sloce 4. místo: v nebezpečí, čti: i v nebezpečí.
— — 157. v čísle 610. v sloce 2. místo: neohrožený, čti: neohrožný.
— — 206. v prvním řádku místo: Spáso čti: Spásce.
— — 272. v čísle 776. v sloce 3. místo: nebe se uklání, čti: k zemi nebe se uklání.

Zprávy o Svatojanském Dědictví.

I. Přehled údů.

V roce 1863 přistoupili k Svatojanskému Dědictví noví údové:

1. Z Pražské arcidiocese	68
2. Z Litoměřické diocese	19
3. Z Kralohradecké diocese	62
4. Z Budějovické diocese	59
5. Z Olomúcké arcidiocese	182
6. Z Brněnské diocese	165
7. Z Vratislavské diocese	5
8. Z Vídeňské arcidiocese	3
9. Z Uherských diocesí	26
10. Z Lvovské arcidiocese	3

Úhrnem 592

úduv, mezi nimižto 3 spoluzakladatelé; stálých účastníků, totiž škol, knihoven, rodů 125.

Tito přičtou-li se k 22707 údům již za předešlých let přivtěleným, obnáší součet všech údů 23299,

mezi nimižto jest: zakladatelů	5
spoluzakladatelů	44
úduv první třídy	24
úduv druhé třídy	125
úduv třetí třídy	23101

a mezi těmito jest úduv stálých 5850

Čítáme-li mezi údy osoby kněžského stavu, totiž škol, obcí, ústavů 1016, rodů 4834 obnáší součet jich přes 15200

Tyto uctivě a snažně žádáme, aby, jak údstvo veškeré očekává, mezi oktávem sv. Jana Nep. obět mše svaté za živé a za mrtvé údy našeho Dědictví každoročně konali. Ostatní údové nekněží s týmtéž nábožným úmyslem v naznačeném času přítomni buďtež mši sv.

II. Výtah z účtů Dědictví od roku 1862.

Příjem ze vkladů nových údů	10897 zl. 30
Zbytek od lonska, úroky a jiné příjmy	17501 zl. 32 1/2
Úhrn příjmů	28398 zl. 62 1/2

Výdej. Kněhtiskaři a kniharům 24094 zl. 12

Na zásilky kněh na Moravu a do cizích zemí, honoráry a vsáke se správou spojené výlohy

1511 zl. 35 1/2

Úhrn výdejů 25605 zl. 47 1/2

Účty se kladou od pokladníka, bývají skoumány od ředitele Dědictví, pak od k. arcibisk. ústřední kanceláře hospodářské a konečně se nejd. arcibisk. konsistoři předkládají.

III. Poučení

o přístupu nových údů a odbírání kněh.

1. Kdo k Svatojanskému Dědictví v Praze přistoupiti hodlá, nechť poštou ve vyplaceném psaní (franco) aneb jinak příležitostně s nápisem: „Na Ředitelství sv. Janského Dědictví v Praze“ své jméno a příjmení, pak svou osadu farní a biskupství (diocese), ku kterémuž přináleží, udá, zároveň i peníze vloží. Vklad za úda třetí třídy obnáší jednou a na vždy nyní 11 zlatých rak. čísla; za rod, školu, obec, knihovnu platí se jednou na vždy 22 zl. Do druhé třídy platí se dvojnásobně, do první pak trojnásobně. — Mimo to připoj, posíláš-li list poštou, 3 krej. poštovního, jež Dědictví při každém i vyplaceném vsak penězy oblíbeném listu zde zaplatiti musí. Nad to od lonského roku novým c. k. finančním zákonem určeno, aby povozné neb nákladné listy (Frachtbrief) byly opatřeny kolkem 5 kr. Pokud zákon tento nebude odvolán, jest tudíž ještě nového příplatku 5 krejcarů zapotřebí. Úhrnem tedy každý připoj ku vkladu svému na poštovní zdejší útraty 8 kr., lečbys diplom a knihu svou dal si vyzdvihnouti příležitostí soukromou a ne poštou.

2. Jakmile nějaký úd k Dědictví přistoupí, obdrží ihned památný obraz představující sv. Jana, an žehná zakladateli našeho Dědictví, P. Ant. Hanikýrovi, kterýžto za ochranu spisů k nohoun Svatého složených prosí. Zároveň obdrží nový úd

podílnou knihu na ten rok připadající; totiž úd první třídy 3, úd druhé třídy 2 výlisky, úd třetí třídy jeden výlisk, což se mu skrže kněhkupectví Bedřicha Stýbla poštou zašle, ač neustanovili sám jinak.

3. Každý nově přistouplý úd necht si lístek na odbírání kněh dobře uschová a následujícího roku, jakož i nápotom v budoucích letech po Velikonoci si jej od svého veleb. duchovního pastýře podepsati dá. Pak může na tento lístek, žijeli úd v Čechách, knihu v kněhkupectví Bedřicha Stýbla na sv. Václavském čili koňském náměstí č. d. 786—II. vyzdvihnouti, jenže musí připojiti 3 kr. r.č., kterýžto peníz přísluší kněhkupci za práci a obálku. Pro údy v Olomúckém arcibiskupství platí totéž, jenže knihy své vybírají v kněhkupectví Eduarda Hölzla (Helcla) v Olomúci na horním náměstí v čísle d. 285; údové pak z Brněnského biskupství necht se o knihy své hlásiti v kněhkupectví Kurla Winikra v Brně v řemenářské ulici. Ostatním údům v jiných diécésích se zdržujícím zasílají se knihy přímo odsud. Kdožby ale žádal, aby mu kněhkupec knihu poštou zaslal, připoj mimo ony 3 krejcarů kněhkupci přináležející pro letošek ještě 5 krejcarů na svrchu řečený kolek listu povozného neb nákladného.

4. Že jednotlivým údům takové vybírání kněh může býti obtížno, i jest s výlohami pro kolek povozného listu, jímž každá jednotlivá zásilka opatřena býti musí, většími spojeno, dáváme radu následující:

Kde jest údů v jedné krajině více, nechat poprosi muže dobré věci příznivého, by byl jejich jednatelem u věcech Dědictví. Zvláště velebné duchovenstvo prosíme, aby se k takovému úřadu laskavě propůjčiti ráčilo. Jednatel nepotřebuje nežli okolo Velikonoc aneb kdykoli nápotom lístky odbírací všech údů sebrati, ke každému 3 kr. pro kněhkupece, nad to letos 5 kr. jednou za všecky na kolek listu povozného přiložiti, a pak je dotýčnému kněhkupectví zaslati. Když balík s kněhami poštou aneb jinak byl odevzdán, určí jednatel, mnoholi mu každý z údů za poštovní aneb povozní útraty nahraditi má. Netřeba důkazů, že čím více údů takto jest spojeno, tím menší jsou útraty dovozní. I údům, i našemu Dědictví útrat se ušetří, pakli jednatel při takové příležitosti také vklady nových údů zasílá, jež i kněhkupectví samo ochotně odvádí. Připomínáme na příklad, že jistý horlivý duchovní pastýř u vzdálené krajině

jest takovýmto jednatelem pro 600 údů tamnějších, tak že povozní útraty údů jsou velmi nepatrné.

5. Přestěhujeli se nějaký úd z Čech na Moravu, aneb odeběřeli se z Brněnského biskupství do Olomúckého aneb naopak, necht to Ředitelství ve vyplaceném listu (franco) oznámí, kteréž mu nový lístek na odbírání kněh pošle, aby mu pak v příslušném kněhkupectví vydány byly.

6. Poněvadž odbírací či podělný lístek může v ztrátu přijíti neb i ukraden býti, každý si číslo jeho pro takový pád na jistém místě k. p. v modlitební knížce své zaznamenej; a pakli skutečně ztráta se udála, Ředitelství o nový lístek požádej s připojením 20 krejcarů, co poplatku za vystavení nového. Připomínáme ale, že kdyby se nápotom pohřešený první lístek měl zase nalézti, v kněhkupectví více žádné platnosti nemá, nýbrž se ihned odejme.

7. Když umřel úd, žádáme snažně pozůstalé přátele, aby, když si na tento lístek knihu posledního roku (třebas po smrti úda) vybrali, úmrtí toho úda na lístek ten poznamenali a dotýčnému kněhkupectví vydali; aneb poprosili svého pastýře duchovního, aby lístek ten zdejší nejdůstojnější konsistori zaslal.

Vůbec prosíme velebné duchovenstvo, aby zemřelé údy buď hned po jich smrti buď na konci roku nám oznámili si neobtěžovalo, a sice aby nám sdělilo netoliko jména, nýbrž spolu číslo odběracího lístku aneb diplomu; neboť udání pouhého jména vede k nedorozumnění, ješto mnohé osoby mají stejná jména.

8. Rod se běře, pokud jméno se netratí. Synů-li není, odbírají knihy dcery zakladatele rodu, dokud žijí; dítky pak jejich jiné již jméno nesoucí nemají práva tohoto; rod vymřel.

Dědicem rodu běře se, neustanoví-li zakladatel jinak, nejstarší syn, aneb když není synů, nejstarší dcera. Pro uvarování rozepří mezi dědici dobře učiní každý zakladatel rodu, když svou vůli v tom ohledu zaznamená aspoň do některé knihy našeho Dědictví.

9. Spojí-li se manžel s manželkou svou v jeden tolík základ (11 zl.), vydávají se knihy jenom do úmrtí prvního z nich. Takéž, spojí-li se v jeden základ bratr s bratrem neb sestra se sestrou aneb bratr se sestrou a podobně, vydávají se knihy jen do úmrtí toho, jenž první jest napsán na přijímací listině, čili pod obrazem pamětným.

IV. Seznam

v Pánu zesnulých údů v sv.-Janského Dědictví během roku 1863 a prvé, pokud redakci oznámeni byli.

1. V Pražské arcidiecési.

Vel. p. Cebuský Jakub, kaplan u sv. Havla v Praze.

Vel. p. Cukr Antonín, farář Votický.

Vel. p. Černožský Václav, farář v Kozojedech.

Chmelík Antonín v Jenšovicích.

Holý Jan v Smolnici.

Holub Jan v Kouřimě.

Houštelská Lidmila ve Lhotě.

Kocourek Josef, učitel ve Lhotě.

Kopova Kateřina v Strašeci.

Lodvínova Kateřina v Karlíně.

Nový František v Něbřezinách.

Petrík Jakub v Sehuticích.

Prošková Kateřina v Zbečně z r.

Purkrábek Marlin v Iví.

Stránský František v Staré Boleslavě.

Suchý Josef v Zaluží.

Vacek Josef v Smolotelích.

Vávra František v Struhařově.

Vild Matěj v Štětovicích z r.

Vlk František v Horních-Ilbitech z r.

Vyláskova Anna v Brandejse.

Žáček Josef v Zaluží.

Úhrnem 22.

2. V Litoměřické diecési.

Fürstova Johanna v Osenicích.

Hladíková Anna v Boršíně.

p. Hejda Pavel, úředník v Doubravici.

Vel. p. Lampa Josef, kaplan ve Volešnici.

Písecká Marie v Brodsku.

Úhrnem 5.

3. V Kralohradecké diecési.

Čapková Magdalena, synové Josef, Václav a Jan z Vadína z r.

Barnet Josef v Lukavicích z r.

Beneš Jan v Kališti z r.

Bezdičková Rosalie v Rudhošti.

Důst. p. Černý František, bisk. vikář a děkan v Pardubicích.

Filipenská Karolina, provdaná Teisingrova v Polné.

Fišerova Kateřina v Bydle.

Hlavatá Barbora v Chyjicích.

Hejglova Marie v Polné.

Machalický Matěj v Jeníkově.

Důst. p. Matějka Jan, jub. kněz, bisk. kons. rada, osobní děkan Chomutický.

Matyáš Jan v Orlici z r.

Motička František v Kunčicích z r.

Novotný Jan v Hořicích.

Panský Josef ve Vadíně z r.

Pašlikova Kateřina v Křelíně.

p. Pulkrábek Vinc. c. k. okros. přednosta v Nové Páče.

Rambouskova Kateřina v Bukvici.

Schránil Petr a syn František v Křehleších z r.

Snoplova Dorota ve Vraclavě.

Splítkova Kateřina v Křtěnicích.

Syruček Josef v Smídarech z r.

Škrabáková Anna v Habrově.

Štěpánova Viktorie v Oujezdě.

Štoviček Josef v Orlici z r.

Taslar Václav, učitel ve Vysočanech.

Vel. p. Tomáš Jan, farář v Nekoří.

Vachel Theodor v Pouchově.

Úhrnem 32.

4. V Budějovické diecési.

Bayerova Anna v Tunáčově.

Bendova Anna v Starém Smolivci.

Beran Jan ve Vácovicích.

Berouškova Marie v Klenči.

Bílý Jan v Korytech.

Vel. pán Česaný Josef, farář v Tochovicích.

Kalousova Marie v Domažlicích.

Kocovská Marie v Hornosíně.

Kolář František ve Velkém-Bernardei.

Kolář Jakub v Slatině.

Kojzar Antonín ve Zvoloku.

Kouba Jan ve Vševilech z r.

Kouba Jakub v Kojčíně.

Koubkova Anna v Hostí.

Koubkova Anna v Novosadech.

Lukeš Václav v Lovětíně.

Matějček Josef, podučitel v Dobří.

Mikova Alžběta v Krtech.

Mlada František v Malém Ježově.

Novotná Marie v Hlubíně.

Ouřadova Anna v Spánově z r.

Procházka Josef v Týně nad Vltavou.

Šmejkalova Anna v Strašici.

Štach Jan ve Vyhnanicích.

Vlas Jan v Koupě.

Vlček Josef ve Lhotě.

Voldřichova Kateřina v Štásích.

Zíkova Marie v Poříčí.

Úhrnem 28.

5. V Olomúcké arcidiecési na Moravě.

Bártek Josef v Nivnici.

Bartikova Františka v Lověšicích z r.

Běláková Františka ve Vítově.

Bílková Anna ve Věžkách z r.
 Bradáč Jan v Nivnici.
 Burda Antonín v Starém městě.
 Burda Jakub a manželka Marie v Starém městě z r.
 Chlachula Matouš v Starém městě.
 Chudárek Jan v Zadní vsi.
 Črchova Kateřina v Žerotíně.
 Číhalova Marie v Starém městě z r.
 Dařílkova Veronika v Náměstí.
 Derkova Františka v Morkovicích.
 Dostal Bartoloměj v Kienově z r.
 Dostalova Magdalena v Illusovicích.
 Dřimalova Marianna ve Važanech.
 Dufkova Anna v Hluku.
 Duda Vendelín v Klínovicích.
 Haláskova Anežka v Dřevohosticích.
 Hampl Jakub v Trusovicích.
 Hrudník Josef v Hrubém Týnci z r.
 Hurníková Johanna provdaná Ivanova v Polance.
 Kiralova Marianna v Chudobíně, spoluzakladatelka.
 Kašpárek Josef v Polance.
 Kirschner Jan v Uher. Hradišti.
 Kocourek Cyrill a manželka Marianna v Příboře.
 Král Vincenc a manželka Marie v Lodenici.
 Lakomý Matouš v Krelově.
 Malíkova Františka v Uhřicích.
 Mār Václav v Holici, spoluzakladatel.
 Matoušek Antonín v Jalubi z r.
 Mertlínek František v Skrbení.
 Navrátilova Anna v Paršovicích.
 Novotná Marianna v Jarochnovicích.
 Ondrova Anna v Kudlovicích.
 Důst. p. Oth František, čestný kanovník Kroměřížský, farář Hrubo-Senický.
 Ovčákova Justina v Uher. Brodu.
 Pílkova Magdalena v Hračovicích.
 Přechčil Jan v Olšanech z r.
 Půstkova Magdalena v Příboře.
 Říhova Anna provdaná Domínková v Starém městě z r.
 Římský Jan v Lodenici.
 Sázelova Kateřina v Kojetíně z r.
 Sípěna Šimon v Hradčuncích.
 Skřivánková Františka v Švábenicích.
 Slepíčkova Kateřina v Olomúcích.
 Soldán Karel v Palcovicích z r.
 Šmatlák Jan v Bezmírově.
 Šmeta Marie v Paršovicích.
 Šmíd Matěj v Skoronicích.
 Spielvogel František v Továčově.
 Sráčkova Františka v Holešově z r.
 Strnadl Bedřich v Bernartčích.

Stuchlý Josef v Zábřehu z r.
 Šuster Karel v Hrubém Týnci z r.
 Trněný Jan v Tišíně.
 Verner František v Klopínách.
 Vodíková Marta v Skašticích.
 Vojáčková Anna v Švábenicích.
 Zápál Josef v Hrubém Týnci z r.
 Zapletalova Cecilie v Mal. Senici.
 Zlámal Josef v Doloplazích.
 Zmeškal Florian v Klenovicích.
 Zrůnek František v Dřevohosticích.
 Úhrnem 67.

6. V Brněnské diecési.

Bezděk Václav v Lulči.
 Čikánek Martin v Křižanovicích z r.
 Černý Vojtěch v Zabrdovicích.
 Homolova Anna v Habrovanech.
 Horáčková Alžběta v Zbejšově.
 Jestřáb Martin v Dubůnech.
 John Matěj v Třešti.
 Jurdičova Voršila v Trelersdorfě.
 Kašíková Anna v Starém Potvorovsku.
 Kolářikova Teresie v Jehnici.
 Krakovcova Kristina v Židlichovicích.
 Krivá Františka v Tučapech.
 Vel. p. Nováček Václav; farář v Třešti.
 Paludova Marie v Lulči.
 Páralova Marie v Třešti.
 Pilát František ve Važanech z r.
 Poláček Jan v Turnici.
 Sekanina Johanna v Puntovicích.
 Smutná Jenovefa v Nemojanech.
 Šlímar František v Habrovanech z r.
 Tomanova Marie v Mor. Prusích.
 Turečková Antonie v Nískovicích.
 Zeman Karel v Šlapanicích z r.
 Úhrnem 23.

7. Ve Vratislavské diecési v Slezsku.

Chodurova Johanna ve Velkých Kunčicích.
 Dudek František ve Velkých Kunčicích.
 Ryška Františka v Ratimově.
 Šleglová Rosalie.
 Úhrnem 4.

8. Ve Vídeňské arcidiecési a ostatních diecésích v Rakousích.

Vys. důst. p. Feigerle Ignác, biskup Sv.-Hypolitský.
 Broekelt Čeněk ve Vídni.
 Kalalova Marie ve Vídni.
 Úhrnem 3.

9. V uherských diecésích.

Czeresník Ondřej v Čermauech.
Polákoviczova Anna v Uher. Skalici.
Důst. p. P. Rzepka Kassian, provinciál řádu sv. Františka.
Důst. p. Szlárek Ludevít, kanovník a farář v Trenčíně.
Vel. p. Vesselý Antonín, archivář a bisk. notář v Nitře.
Vel. p. Vanyěk Jan, farář v Bolerozích, spoluzakladatel.

Úhrnem 6.

Tedy úhrnem v Pánu zesnulých údův letos 190. Přičtou-li se tito k zemřelým za předešlých let, jak dalece redakci oznámení byli, obnáší úhrn všech zemřelých spoluoudů 1382.

Modleme se.

Bože, všech věrných Stvořiteli a Vykupiteli, dušem služebníkův a služebnic svých odpuštění všech hříchů rač dáti, aby prominutí, kteréhož vždy žádali, pobožnými prosbami dojiti mohli. Skrže Krista Pána našeho. Amen.

Odpočinutí lehké dejž jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí a nechť odpočívají v svatém pokoji. Amen.

V. O knize pro údy

Svatojanského Dědictví na rok budoucí 1865.

K tisku jest připravena kniha: Nedělní zábava rodin křesťanských. Kniha ta obsahuje čtení a rozjímání o veledůležitých pravdách, kterýchž zvláště za našich nepokojných dob každému připomínati i odůvodniti třeba, aby se křesťan u sv. víře a v dobrých mravech nevyklal aneb dokonce proudem zkaženého ducha časového ztrhnouti nenechal. Knihu tuto sepsal kněz z diecése Kralohradecké, jenž pro svou skromnost si toho žádá, aby jméno jeho jmenováno nebylo. Jednát se mu pouze o dobrou věc o blaho křesťanův, sám pak nevyhledává leč jen zásluhu před Bohem. Pro knihu tu zvolen jest tisk tak zvaný fraktura, t. j. ten samý, kterýž starší čtenátové naši znají ze „Životů svatých.“ Při této příležitosti musím u starších údů našeho dědictví poněkud se omluviti, že jsem vloni

a letos vydal knihu, kteráž jim z více příčin milá nebyla.

Vylýkají knize této, že je písmem latinským vytištěna; kteréž ovšem starší lidé málo znají. Na to odpovídám. Jakož si starí přejí písmo staré, tak zase mladí údové přejí si písmo nové, latinské; v dobách přechodu, v jakýchž my žijeme, nelze dvou stranám sobě v žádosti odporným vyhověti. I jest kancionál vlastně psán pro pokolení mladé, pro věk nastávající i budoucí. V několika málo letech bude mnoho lidí, jenž staré listě rozuměti nebudou, neboť latinka již již opanovala. Abychom tedy oběma stranám vyhověti, chceme nyní opět podati knihu s literami starým obvyklými.

Dále vytýkáno, že formát knihy té je veliký. Ovšem, poněvadž noty žádají formátu většího a poněvadž kniha ta má na kůrech kostelních a zvláště tu, kde jsou sborové literáští, ležeti tak, aby z ní na jednou i více zpěváků čísti mohlo. Pro dívky a lid obecný vydala se knížička malá, vyňatek neobvyčejnějších písní, jakož níže oznámeno pod číslem VIII.

Avšak, di zase jiný, not nebylo zapotřebí, bez toho jim málo kdo rozumí. Milý příteli! Nerozumíš-li ty notám, porozumí jim snad tvé dítě, aneb tvůj vnuk; a tato kniha nem sepsána jen pro tebe ale též pro tvé potomky. Všimni si jen toho, že v některých rodinách chová se kancionál Svatováclavský vyšlý v roce 1764 i dříve, tedy více než-li sto let; když umrou rodiče, častokráté dívky se o tuto knihu hádají, chtějí ji každé míti. A přede jest ta kniha tak veliká, ba hrubší než-li náš kancionál a má noty jako náš kancionál, ač těmto notám v starém kancionálu nyní nikdo z lidu ani mnozí hudebníci nerozumějí. Co jiné knize nevádí, pročby mělo vaditi právě naší? Ano jsme přesvědčeni, že tento náš nový kancionál bude časem svým tak vzácný a hledaný, jako byl kancionál Svatováclavský; neboť ne každým rokem může pro veliké výlohy s vydáním spojené tištěn býti. Ano my radíme, aby, kdo si oba díly téhož kancionálu dá svázati v jeden svazek, také knihari nařídil, aby mu na konci přidal několik bílých listů, do nichžby mohl nejdůležitější události v rodině své zapsati, k. p. když se mu které dítě narodilo, kdy dcera se vdávala, kdy kdo zemřel a t. d. Víím, že pod zúštitou této knihy znamenité události rodinné co nejdéle se v paměti potomstva udrží.

VI. O vazbě kancionálu.

Jelikož si zajisté mnozí zpěváci zvláště pak páni literáli přejí, aby oba díly kancionálu měli svázané v jeden svazek a to vazbou tuhou, oznamujeme, že oba díly v jednom svazku lze dostati tež v kněhkupectví Bedřicha Slýbla na svatováclavském náměstí (koňském trhu) v čísle domu 786-II. a sice kniha sama, oba díly, stojí 4 zl., nad to pak platí se za vazbu:

zcela v kůži se zlatou řízkou 2 zl. — kr.
zcela v kůži s barevnou řízkou 1 zl. 50 „
polo v kůži s barevnou řízkou 1 zl. — „
polo v plátně s barevnou řízkou 1 zl. — „

VII. O stříbrné lampě

k hrobu sv. Jana.

V Blahověstu v ročníku XIII. čísle 13. prohlásili jsme následující návrh:

„V roce 1858 navrhl vp. Ignac Bílek, kaplan v Nové Pace úřad Svatojanského Dědictví: aby zařídili na oslavu památného roku, v němž ss. Cyrill a Methoděj před tisícem let do krajů našich zavítali, stříbrnou lampu a věnovali ji k hrobu sv. Jana Nep. — Od té doby stýkali se každým rokem příspěvky nábožných úřadů k nadřečenému účelu v redakci našeho Dědictví, i sešlo se do dneška 171 zl. 61 kr. r. č. — Majíce letos žádanou lampu zaříditi shledali jsme, že za ty peníze stříbrnou lampu zakoupiti nelze a že, kdyby i skutečně nové lampy přibylo, není takřka ani kde ji u hrobu sv. Jana Nep. zavěsiti, aspoň jí tam zapotřebí není, jelikož ověšen jest oltář Svatojanský 28, na větším díle skvostnými lampami. Jsme tedy toho náhledu, žeby lépe bylo, aby se zamýšlená lampa určila pro jiný kostel, jenž jest jí skutečně potřeben. Vědouce, že nově vystavěný kostel v Karlíně u Prahy nemá posud žádné lampy, ani jmění k zakoupení lampy, které nejvš potřebuje, uvažujíc dále, že řečený kostel má na jméno apoštolů slovanských, ss. Cyrilla a Methoděje, jejichžto památku i my novou lampou oslaviti obmyslíme, posvěcen býti, činíme ten návrh: aby se nová tato lampa stříbrná slohu romanského věnovala kostelu v Karlíně u Prahy, jakožto lampa k hlavnímu oltáři. — Tento návrh činíme ve srozumění s vp. Bítkem co původcem sbírky na lampu k hrobu sv. Jana

Nep., též ve srozumění s více úřady a přispívateli na tuto lampu. Kdožby však z přispívatelů k našemu návrhu nechtěl přistoupiti, toho slušně vybízíme, aby nám během šesti neděl nejdříve přístích oznámil, k jakému účelu příspěvek jeho obrátili máme. Kdožby se nijakž neprohlásil, o tom se budem po prošlé lhůtě domýšleti, že tomuto našemu návrhu přisvědčil.“

Jelikož se po tu dobu byl nikdo nepřihlásil v ten smysl, že by s tímto novým určením nespokojen byl: chceme nyní věc předložit nejdůstojnější k. arcibisk. konsistoři k schválení a pokračujeme u sbírce na lampu Karlínskou.

V roce 1863 na pořizení této lampy přispěli:

Z fary Strašinské 27 kr., Fr. Paták, vyměník v Moravčianech 40 kr., Šeb. Wildt, mlynář v Popovicích 2 zl. 50 kr., vp. Fr. Vohnout, kaplan v Královu-Městci 1 zl. 10 kr. Poutníci Velehradští z okolí Vodňanského 1 zl. 40 kr., Anna Holendova 10 kr., katolická jednota tovaryšů v Praze 31 zl. 79 kr., Melchior Rusek 20 kr., Matěj Tirp v Husinci 20 kr., Barb. Kavanova tamtéž 20 kr., Mar. Pavlíkova 10 kr., Anežka Sobrova 5 kr., Jan Šustr 5 kr., vp. Fr. Moravec farář v Ouhřinovi 1 zl., vp. Fr. Radlo farář v Postupicích 40 kr. Sbirka účinná na lampu Karlínskou c. k. vyšší české Realce na Novém městě v Praze 50 zl.

Úhrnem 89 zl. 76 kr.

VIII. O kancionálku pro školy.

Právě tiskem vyšel

Školní Kancionálek čili kniha duchovních zpěvů pro mládež.

Z rozkazu Jeho Eminenci nejdůstojnějšího knížete Pana Arcibiskupa pražského Bedřicha dle kancionálu Svatojanského sestavil a vydal Vincenc Bradáč, kanovník při metropolitním chrámu Páně a ředitel Svatojanského dědictví.

Kniha ta skládá se z 3¾ archů 32° v kapesním formátě, čítá stran 120. Cena její 25 kr.

Prodává se ve všech řádných kněhkupectvích.

IX. Ceny kněh od Dědictví vydaných.

V kněhkupectví Bedřicha Stýbla na Svatováclavském náměstí v Praze lze dostati následující knihy od Dědictví vydané:

Dogmatika populární. Ob W. Firšika. Třetí vydání, 1 zl. 5 nfr.

Dujsenní zábava. Sbírka povídek mravních k vzdělání lidu křesťanského. 1 zl.

Liturgika, vysvětlující svaté obřady neb ceremonie, od F. A. Šrůtka. 1 zl. 50 nfr.

Lutr, jak stál pro víru a církev katolickou. Vypracoval P. F. Neumann. 12 nfr.

Lybie a Hortensie. Obrazy ze života křesťanského v druhém století, od P. A. Borowého. 20 nfr.

Maria, spomocnice křesťanů. — Dědictví po matce. — Dvě povídky ku vzdělání lidu křesťanského. 30 nfr.

Obět mše svaté, s připojeným svatodenním pořádkem a četnými výklady mše svaté. Seřadeno a vydáno od Dr. W. Peřiných. — 48 nfr.

Obraz smilšeného manželství. Povídka pro katolické panny. Vydává P. F. M. Bohořelý. 12 nfr.

O zpovědi. Ob P. F. Neumanna. 16 nfr.

Pane, zůstaň s námi; neb je připozdívá. Přeložil P. F. Marchal. — I. a II. díl po 24 nfr.

Pomni, abyš den sváteční světil. Kniha všem rodinám potřebná. 50 nfr.

Postilla, aneb výklady a rozjímání na ewangelia nedělní a sváteční celého roku, od Dr. F. A. Frencla.

Díl I. 1 zl. 84 nfr.; díl II. 2 zl. 44 nfr.; díl III. 2 zl. 10 nfr., na epistolách 1 zl. 50 nfr.

Proč jsem katolíkem? Ob P. F. W. Firšika. 12 nfr.

Roza věrná, aneb vítězství katolického náboženství. Ob P. W. Janalika. 42 fr.

Rozjímání v passiovém týdni, zvláště přehledná v Božím Hrobě. Ob P. Zahálky. 16 nfr.

Svatodenní pořádek a pobožná děvečka. — 8 nfr.

Selestawin. Mravnoučná hospodářská kniha, již sepsal P. M. S. Šyčra. — 44 nfr.

Bojtěch. Obraz ze života vynějších pracovníků řemesel. Ob P. A. W. Šnojka. 10 nfr.

Wolston Josef, šlechtetný námořník. Sepsal P. F. T. M. Zetter. — 42 nfr.

Zbožné připovědi na každý den v roce; ob P. F. D. Kamarčta. — 12 nfr.

Život Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, od P. F. Neumanna.

I. díl 1 zl. 20 nfr.; II. díl 1 zl. 60 nfr.

Životopis P. A. Hanušky, nábožného zakladatele ústavu dědictví sv. Jana Nep. v Praze. Ob P. W. A. Bohana. 12 nfr.

Životy Svatých a Světic Božích; ob P. F. Karlika.

I. a II. díl po 1 zl. 40 nfr.; III. díl 1 zl. 5 nfr., IV. díl 1 zl. 20 nfr.; V. díl 1 zl. 50 nfr.

X. O „Blahověstu“ co orgánu našeho Dědictví.

Jména všech údů, jenž k Svatojanskému Dědictví přistupují a jiná téhož Dědictví se týkající návštěvi ohlašujeme v časopisu „**Blahověst**“, vycházejícím v Praze dne 5., 15. a 25. každého měsíce. Předplácí se 3 zl. ročně. Redakce jest v arcibisk. semináři v Praze č. 190—1.

*

XI. Návěští o „Hlasu Varhan.“

Tiskem vyšel

„HLAS VARHAN“,

čili kniha obsahující harmonisované nápěvy duchovních zpěvů zahrnutých v kancionálu od Svatojanského Dědictví vydaném. Díl I., prací Jos. Müllera, varhaníka při chrámu Páně sv. Mikuláše, s revisí Zigmunda Kolečovského, ředitele kůru při chrámu Páně sv. Štěpána, a za redakce Vinc. Bradáče, kanovníka při metropolitním chrámu Páně sv. Víta v Praze. Obsahuje 63 hudebních archů mimo předmluvu a obsah čili 256 stran. Cena knihy 10 zl. r. č.

Zahrnuje kniha tato všecky nápěvy prvního dílu kancionálu. Každý nápěv jest opatřen prostými, duchu písně posvátné přiměřenými mezihrami a dohrami, tak že se varhaníkům na každou píseň úplný průvod varhan naskytuje. Pakliže se pp. varhaníci této knihy uchopí, jest se nadíti, ba jisto, že zkažený vkus varhanický, jakýž na začátku tohoto století v našich kostelích opanoval, a vážný průvod posvátných varhan v tuctěrné varhanění byl proměnil, zmizí. Zvláště pak začátečníkům u hře na varhanech jest této knihy nejvyšší potřeba. Jindy začátečníci obyčejně učili se z varhanických partísek chybně opsaných, mimo opisní chyby nalézaly se v nich i chyby skladební, mezihry a dohry bývaly nepřirozené, nedůstojné, někdy pravidlům hudebním na prosto odporové. Dle těch se hráti naučivše, zkažení byli na čas života, leč je napotom náhodou nějaký umělý principál vzal do přísného cviku. — Dílo toto vynikajíc prostým a však rázným slohem, došlo v kruhu učených přátel zpěvu posvátného uznání všestranného. Potřebu jeho při každém chrámu Páně uznala též Nejdůstojnější k. arc. konsistoř pražská dádouc povolení k zakoupení této knihy ze záduší. (Viz Ordinariatní list od r. 1863. výnos od 15. června 1863 číslo 3648.) Totéž povolení uděleno jest i od nejdůst. biskup. konsistoře Budějovické.

Knihu tuto lze též v každém kněhkupectví dostati vázanou a sice:

Hřbet a rohy v kůži, ostatně v anglickém plátně s bohatým pozlacením za 10 zl. 90 kr., zcela v kůži taktéž s pozlacením za 11 zl. 60 kr.

